இந்திய வரலாறு

(ஹர்ஷர் முதல் கி.பி. 1206 வரை)

இரண்டாம் பாகம்

(பட்டப் படிப்பிற்குரியது)

ஆசிரியர்
இர. ஆலாலசுந்தரம், எம்.ஏ.,
வரலாற்றுப் பேராசிரியர்,
அரசினர் கலைக் கல்லூரி,
சேலம்.

தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்

ம

த.பா.நி. (க.வெ.) வரிசை எண்—819

இந்திய வரலாறு

(ஹர்ஷர் முதல் கி.பி. 1206 வரை)

இரண்டாம் பாகம்

(பட்டப் படிப்பிற்குரியது)

ஆசிரியர்

இர. ஆலாலசுந்தரம், எம்.ஏ.,
வரலாற்றுப் பேராசிரியர்,
அரசினர் கலைக் கல்லூரி,
சேலம்.

தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்

First Edition—September, 1978

Number of Copies—2000

T.N.T.B.S. (C.P.) No. 819

© Government of Tamilnadu

HISTORY OF INDIA—PART II
(From Harsha up to 1206 A.D.)

R. ALALASUNDARAM

Price Rs. 10-90

Published by the Tamilnadu Textbook Society under the Centrally Sponsored Scheme of production of books and literature in regional languages at the University level, of the Government of India in the Ministry of Education and Social Welfare (Department of Culture), New Delhi.

This book has been printed on concessional paper made available by the Government of India.

Printed by

Novel Art Printers,
202, Jani Jan Khan Road,
Madras-600 014.

அணிந்துரை

(திரு. செ. அரங்கநாயகம், தமிழகக் கல்வி அமைச்சர்)

தமிழைக் கல்லூரிக் கல்வி மொழியாக ஆக்கிப் பதினெட்டாண்டுகள் ஆகிவிட்டன. குறிப்பிட்ட சில கல்லூரிகளில் இளங்கலை வகுப்புவரை மாணவர்கள் தங்கள் பாடங்கள் அனைத்தையும் தமிழிலேயே கற்றுவந்தனர். 1969ஆம் ஆண்டிலிருந்து அறிவியல் பாடங்களையும் தமிழிலேயே கற்பிக்க ஏற்பாடு செய்துள்ளோம். தமிழிலேயே கற்பிப்போம் என முன்வந்துள்ள கல்லூரி ஆசிரியர்களின் ஊக்கம், பிற பல துறைகளில் தொண்டுசெய்வோர் இதற்கெனத் தந்த உழைப்பு, தங்கள் சிறப்புத் துறைகளில் நூல்கள் எழுதித்தர முன்வந்துள்ள நூலாசிரியர்கள் தொண்டுணர்ச்சி இவற்றின் காரணமாக இத் திட்டம் நம்மிடையே மகிழ்ச்சியும் மனநிறைவும் தரத்தக்க வகையில் நடைபெற்று வருகிறது. இவ்வகையில் கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் கலை, அறிவியல் பாடங்களை மாணவர்களுக்குத் தமிழிலேயே பயிற்றுவிப்பதற்குத் தேவையான பயிற்சியைப் பெறுவதற்கு மதுரைப் பல்கலைக்கழகமும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகமும் ஆண்டுதோறும் எடுத்துவரும் பெருமுயற்சியைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டும்.

வரலாற்றியல், அரசியல், உளவியல், பொருளியல், மெய்ப்பொருளியல், புவியியல், புவியமைப்பியல், மனையியல், கணிதவியல், இயற்பியல், வேதியியல், உயிரியல், வானியல், புள்ளியியல், விலங்கியல், தாவரவியல், பொறியியல், சட்டவியல் ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும் மூலநூல்கள் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் என்று இரு வகையிலும் தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம் நூல்களை வெளியிட்டு வருகிறது.

இவற்றுள் ஒன்றான இந்திய வரலாறு-II (ஹர்ஷர் முதல் கி.பி. 1206 வரை) என்னும் இந் நூல் தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனத்தின் 819 ஆவது வெளியீடாகும். கல்லூரித் தமிழ்க் குழுவின் சார்பில் வெளியான 35 நூல்களையும் சேர்த்து இதுவரை 854 நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. இந் நூல் மைய அரசு, கல்வி, சமூக நல அமைச்சகத்தின் 'மாநில மொழியில் பல்கலைக்கழக நூல்கள் வெளியிடும் திட்ட'த்தின்கீழ் வெளியிடப்படுகிறது.

தமிழில் பயிலும் மாணவர்கள் உலக மாணவர்களிடையே சிறந்த இடம் பெறவேண்டும் என்பதே நம் குறிக்கோளாகும். கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் கலையியற் பாடங்களையும், அறிவியற் பாடங்களையும், தொழில்நுட்ப அறிவுப் பாடங்களையும் பயிலுகின்ற மாணவர்கள், அவற்றைத் தமிழில் பயிலவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி வருவதற்குக் காரணம், தமிழறிவு வளர வேண்டும் என்பதைவிட, தமிழ் மக்களின் அறிவு ஆற்றல் எளிதாக விரைவாக வளரவேண்டும் என்பதுதான். 'எதிலும் தமிழ்; எங்கும் தமிழ்,' என்னும் குறிக்கோளை நிறைவேற்ற வேண்டிய கடப்பாடு தமிழக ஆசிரியப் பெருமக்களையும் மாணவர்களையும் சார்ந்ததாகும். தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களின் பல்வகை உதவிகளுக்கும் ஒத்துழைப்புக்கும் நம் மனம்கலந்த நன்றி உரியதாகுக!

செ. அரங்கநாயகம்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

18. ஹர்ஷரது காலத்தில் வட இந்திய அரசுகள் ... 1
19. ஹர்ஷரது மரணம் முதல் கசினி முகம்மதுவின் படையெடுப்பு வரையில் வட இந்தியாவிலும் மத்திய இந்தியாவிலும் அரசுகள் ... 23
20. காஷ்மீரத்தின் வரலாறு ... 133
21. நேப்பாளமும் அஸ்ஸாமும் ... 152
22. வட இந்தியாவில் சமுதாயம், சமயம், கலைகள் (கி.பி. 6ஆம் நூற்றுண்டுமுதல் 12ஆம் நூற்றுண்டு வரை) ... 168
23. தக்கண அரசுகள் (கி. பி. 6ஆம் நூற்றுண்டு முதல் 12ஆம் நூற்றுண்டு வரை) ... 183
24. தென்னிந்திய அரசுகள் (கி. பி. 6ஆம் நூற்றுண்டு முதல் 12ஆம் நூற்றுண்டு வரை) ... 257
25. தென்னிந்தியாவிலும் தக்கணத்திலும் நிருவாகம், சமுதாயம், பொருளாதாரம், சமயம், கலை, இலக்கியம் முதலியன (கி.பி. 7ஆம் நூற்றுண்டு முதல் 12ஆம் நூற்றுண்டு வரை) ... 369
26. அகண்ட இந்தியா ... 438
27. கசினி சுல்தான்களின் படையெடுப்பு ... 498
28. கோரி முகம்மது ... 522

மேற்கோள் நூற்பட்டியல் ... 539

18. ஹர்ஷரது காலத்தில் வட இந்திய அரசுகள்

1. தானேஸ்வர அரசு

புஷ்பபூதி

இன்று தானேஸ்வரம் என்று அழைக்கப்படுகிற பகுதியானது கி.பி. ஆறு, ஏழாம் நூற்றுண்டுகளில் ஸ்தான்வீஸ்வரம் (Sthanvisvaram) என்று அழைக்கப்பட்டது. ஸ்ரீகந்த நாட்டிலிருந்த ஒரு மாநிலம், அதன் தலைநகரம் ஆகிய இரண்டுமே ஸ்தான்வீஸ்வரம் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டன என்று பாணர் கூறுகிருர். இது பஞ்சாபின் கிழக்குக் கோடியில் சரஸ்வதி நதியின் கிழக்கில் அமைந்திருந்த மாநிலம். (சரஸ்வதி நதி இன்று வற்றி ஓடையாகப் போய்விட்டதால் சட்லெஜ் நதியின் கிழக்கிலிருந்த மாநிலம் என்று அதைக் கூறலாம்.) அதாவது, சட்லெஜ் நதிக்கும் யமுனைநதிக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியே ஸ்தான்வீஸ்வரம் என்ற நகரம். இந்த அரசை நிறுவியவர் புஷ்பபூதி என்று பாணபட்டர் தெரிவிக்கிருர். ஆனுல், இந்த அரசைப்பற்றி நமக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

சான்றுகள்

புஷ்பபூதி வம்சத்தின் அரசர்களைப்பற்றியும் குறிப்பாக ஹர்ஷவர்த்தனரைப்பற்றியும் அவரது காலத்திய அரசர்களைப் பற்றியும் நமக்குத் தெரிவிப்பவர்கள் இருவர். ஒருவர் பாண பட்டர் (Banabhatta); மற்றவர் சீன யாத்திரிகரான யுவான் சுவாங் (Hiuen Tsang). இந்தச் சீன யாத்திரிகரது வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய அவருடைய நண்பரான ஹியூ - லி (Hwui-li) என்பவரது நூலும் நமக்குப் பயன்படுகிறது.

பாணபட்டரது ஹர்ஷ சரிதம்

'பாணபட்டரது ஹர்ஷ சரிதம்' ஹர்ஷரது வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறுவதாக அமைந்த ஒரு கற்பனைக் கதை என்றே ஆரம்பத்தில் பலரும் கருதினர். ஆனுல், பிற்காலத்தில் நடத்தப்

பட்ட ஆராய்ச்சிகளின் விளைவாக இக்கருத்து மாற்றிக்கொள்ளப் பட்டது. நம்பத்தகுந்த, உண்மை வரலாற்றை வைத்து எழுதப் பட்ட நூலே அது என்பது தெளிவாயிற்று. அதைச் சான்றாக வைத்துப் புஷ்பபூதி வம்சத்தின் வரலாற்றை வரைவது முற்றிலும் பொருத்தமானது என்பது உணரப்பட்டது. இலக்கியப் படைப் பாக உள்ள அந் நூலில் அங்குமிங்கும் மிகைப்பட்ட, உயர்வு நவிற்சியாக அமைந்த சில கூற்றுகள் உள்ளன. அவை தவிர அந் நூல் பொதுவாக உண்மை வரலாற்றையே அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை இன்று அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். ஹர்ஷரின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, அரியணையேற்றம் ஆகியவற்றைப் பற்றி அது நன்கு விளக்குகிறது. தம் தங்கையான ராஜ்யஸ்ரீயை மீட்பது வரையில் மட்டுமே அது ஹர்ஷரது வரலாற்றைத் தருகிறது. அதற்குப் பிந்திய வரலாற்றை மற்றச் சான்றுகளி லிருந்தே நாம் அறிகிறோம். வட இந்தியாவில் அக் காலத்தி லிருந்த அரசுகளைப்பற்றியும் இந் நூல்மூலம் நாம் அறிந்துகொள் கிறோம். அன்றைய சமுதாய நிலைமைகளைப் பற்றியும் சமயங் களைப்பற்றியுங்கூட அறிந்து கொள்வதற்கு இது உதவுகின்றது.

யுவான்சுவாங்

கி. பி. 600ஆம் ஆண்டில் பிறந்த யுவான்சுவாங் சிறுவயதி லிருந்தே ஆழ்ந்துபடிக்கும் ஆர்வமுடையவராய் இருந்தார். தமது இருபதாம் வயதில் பௌத்த மடாலயமொன்றில் சேர்ந்து துறவியானார். சீனமொழியில் பெயர்க்கப்பட்டிருந்த பௌத்த சமய மறை நூல்களில் தவறுகள் நிறைந்திருப்பதைக் கண்டார் யுவான்சுவாங். எனவே, இந்தியாவுக்குச் சென்று, பௌத்த சமய நூல்களைப் பெற்றுத் திரும்பி வந்து புதிய மொழிபெயர்ப்பு களை மேற்கொள்ள அவர் எண்ணங் கொண்டார். கி. பி. 629-ல் இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டார் அவர். சீனப் பேரரசர் இதற்கு அனுமதியளிக்க மறுத்தாலும், அதைப் பொருட்படுத்தாமல் இரகசியமாகத் தம் நாட்டை விட்டு வெளியேறினார். வழிநெடு கிலும் பலவிதமான தொல்லைகளுக்கும் இடையூறுகளுக்கும் அவர் ஆளானார். இறுதியில் இந்தியாவை அடைந்து, காஷ்மீரத்தில் கி.பி. 631-32-ல் தம்முடைய ஆராய்ச்சிகளைத் தொடங்கினார். கி.பி. 636-ல் கனோஜ் நகரிலும், 637-ல் நாளந்தாப் பல்கலைக் கழகத்திலும்,639-ல் ஆந்திர நாட்டிலும்,640-ல் காஞ்சிபுரத்திலும், 641-ல் மகாராஷ்டிரத்திலும்,642-ல் மீண்டும் நாளந்தாவிலும்,643-ல் ஹர்ஷரோடு இன்றைய உத்தரப்பிரதேசத்திலும் யுவான்சுவாங் இருந்தார். இறுதியில் கி.பி. 644-ல் இந்தியாவைவிட்டுத் தம் தாய்நாட்டுக்குப் புறப்பட்டார். திரும்பிவந்த இப் பெரியாரை மிகுந்த மரியாதையோடு வரவேற்றார் சீனப் பேரரசர். உயர்

பதவிகளை இவருக்கு அளிக்க அவர் முன்வந்தார். அவற்றையெல்லாம் விரும்பாத யுவான்சுவாங் ஒரு மடாலயத்தில் இருந்து, தாம் கொணர்ந்த நூல்களைச் சீனத்தில் மொழிபெயர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். வாழ்நாள் முழுவதும் ஓய்வு ஒழிச்சல் அறியாமல் உழைத்தார் இப் பெரியார். கி.பி. 664-ல் இவரது உலக வாழ்வு முடிவுற்றது. சிறந்த கல்வி, தூய ஒழுக்கம், இடையறுத உழைப்பு, தன்னலங் கருதாத உள்ளம், துன்பங்களையெல்லாம் கண்டு சோர்வடையாத மன உறுதி—ஆகிய இத்தகைய இயல்புகளை எல்லாம் ஒருங்கே பெற்றிருந்த யுவான்சுவாங்கின் குறிப்புகள் அன்றைய இந்தியாவின் அரசியல், சமுதாய, சமய நிலைமைகளை நமக்கு நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

ஹர்ஷரது பேரரசில் எட்டு ஆண்டுகள் இவர் பயணம் செய்தார். ஹர்ஷரோடு நன்கு நெருங்கிக் கலந்து பழகினுர். குப்தர் காலத்தில் இந்தியாவில் பயணம் செய்த பாஹியானைப்போல இவரும் பௌத்தரே. ஆயினும் பாஹியானைப்போல சமயக் கண்ணேட்டத்துடனே அனைத்தையும் இவர் பார்க்கவில்லை, எனவே, இந்திய வரலாற்றுக்கு இவருடைய குறிப்புகள் பெரிதும் பயன்படுகின்றன.

கல்வெட்டுச் சான்றுகள்

ஹர்ஷரது காலத்தைச் சேர்ந்த பல செப்பேடுகளும் கல்வெட்டுகளும் நமக்கு ஓரளவு பயன்படுகின்றன. கி. பி. 631-ல் செதுக்கப்பட்ட மதுபன் (Madhuban) செப்பேடுகள் ஹர்ஷரது வம்சாவளியைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. அதேபோல் அவரது காலத்தைச் சேர்ந்த பன்ஸ்கேரா (Banskhera) செப்பேடு, சோன்பாட் (Sonpat) செப்பு முத்திரை, நாளந்தா முத்திரைகள் முதலியவையும் பல தகவல்களை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் புலிகேசியின் ஆய்ஹொளெக் கல்வெட்டு ஹர்ஷரது தெற்கத்திய தோல்வியை உணர்த்தும் ஒரே சான்ருக உள்ளது.

பண்டை இந்திய அரசர்களுள் சந்திரகுப்த மௌரியர், அசோகர் ஆகிய இருவர் நீங்கலாக மற்ற எவரது ஆட்சியையும் விட அதிகச் சான்றுகள் ஹர்ஷரது ஆட்சிக்கு மட்டுமே கிடைக்கின்றன என்று ஸ்மித் கூறுவது முற்றிலும் உண்மை. போர் வலிமை, நிர்வாகத் திறமை போன்றவற்றில் அதிகம் சிறந்து விளங்காத ஹர்ஷரைப்பற்றி விரிவாக நாம் படிப்பதற்குக் காரணமே இந்த அளவு சான்றுகள் கிடைப்பதுதான் என்று டாக்டர் R. S. திரிபாதி (R.S. Tripathi) எழுதுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

வம்சாவளி

புஷ்பபூதியே தானேசுவர அரசை நிறுவியவர் என்று பாணர் குறிப்பிட்டாலும் அவரைப்பற்றி நமக்கு அதிகம் தெரியவில்லை. அவர் சிவனை வழிபட்டவர் என்பது மட்டும் தெரிகிறது. அவருக்கு அடுத்து அரசாண்டவர்கள் யாவர் என்பதும் தெரியவில்லை. பாணரது வரலாறனது ஹர்ஷரின் தந்தையான பிரபாகர வர்த்தனரது ஆட்சியிலிருந்தே தொடங்குகிறது. ஆயினும், ஹர்ஷரின் முத்திரைகளிலிருந்தும் செப்பேடுகளிலிருந்தும் கீழ்வரும் வம்சாவளியை நாம் அறிந்துகொள்கிறோம்.

மகாராஜா நரவர்த்தனர்
(அரசி : வஜ்ரினி தேவி)
|
மகாராஜா இராஜ்யவர்த்தனர்
(அரசி : அப்சரோ தேவி)
|
மகாராஜா ஆதித்தியவர்த்தனர்
(அரசி : மகாசேன குப்தா)
|
மகாராஜாதி ராஜ பிரபாகரவர்த்தனர்
(அரசி : யசோமதி தேவி)
|
இராஜ்யவர்த்தனர் | ஹர்ஷவர்த்தனர் | இராஜ்யஸ்ரீ

பிராபாகரவர்த்தனர்

பிரபாகர வர்த்தனருக்குப் 'பிரதாப சீலர்' என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு என்று ஹர்ஷசரிதம் தெரிவிக்கிறது. இராஜ்ய வர்த்தனர், ஹர்ஷவர்த்தனர் ஆகிய இரு பிள்ளைகள் மட்டுமன்றி, கிருஷ்ணன் என்ற மூன்றாம் மகன் ஒருவரும் பிரபாகரவர்த்தனருக்கு உண்டு என்றும் அந் நூல் கூறுகிறது. ஆனால், யசோமதி தேவிக்குப் பிறந்தவர், மேலே வம்சாவளியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மூவர் மட்டுமே என்று பாணரே எழுதுகிறார். எனவே, கிருஷ்ணன் என்பவர் வேறொரு மனைவியின் மூலம் பிறந்தவராக இருத்தல் வேண்டும்.

ஹர்ஷவர்த்தனர் கி.பி. 606 ஆம் ஆண்டில் அரியணையேறினார். அதற்கு ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் பிரபாகர வர்த்தனர் காலமானார். எனவே, அவர் கி.பி. 580 முதல் 605 வரையில் ஆண்டிருக்கக்கூடும் என்று நாம் கொள்ளலாம். அவருடைய அன்னையின் பெயர் மகாசேனகுப்தா என்பது. பிற்காலக் குப்த

அரசர்களுள் ஒருவரான மகாசேன குப்தரின் சகோதரியாக இவர் இருக்கக் கூடும் என்று சிலர் ஊகிக்கின்றனர்.

பிரபாகரவர்த்தனருக்கு முந்திய தானேசுவரத்து அரசர்கள் 'மகாராஜா' என்ற பட்டத்தையே மேற்கொண்டிருந்தனர். ஹூணர்களுக்கோ குப்தர்களுக்கோ அடங்கிய குறுநில மன்னர்களாக இவர்கள் இருந்திருக்கக்கூடும். பின்னர் ஹூணர்கள், குப்தர்கள் ஆகியோரின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு மௌக்கரிகளுக்கு அடங்கியவர்களாக இவர்கள் இருந்திருக்கக்கூடும். 'அரச வம்சங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாக மௌக்கரிகள் விளங்குகின்றனர். சிவனுடைய திருவடிகளைப்போல மௌக்கரிகளை உலகம் முழுவதும் வணங்குகிறது,' என்று ஹர்ஷசரிதத்தில் பிரபாகர வர்த்தனர் கூறுவதாக ஓரிடத்தில் உள்ளது. மௌக்கரிகளுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களாக இவ்வரசர்கள் சிறிது காலம் இருந்திருக்கக் கூடும் என்பதை இது உணர்த்துகிறது. மேலும், குப்தர்களின் வீழ்ச்சிக்குப்பின் 'மகாராஜாதி ராஜாக்கள்' என்று மௌக்கரிகள் தம்மைக் கூறிக்கொண்ட நேரத்தில், இந்த வர்த்தன அரசர்கள் 'மகாராஜாக்கள்' என்றே தம்மைக் கூறிக்கொண்டனர்.

பிரபாகரவர்த்தனரே 'பரமபட்டாரக மகாராஜாதிராஜா' என்ற பட்டத்தை முதன் முதலில் சூட்டிக் கொண்ட தானேசுவர அரசர். மௌக்கரி அரசரான மகாராஜாதிராஜ ஈசானவர்மரது மரணத்துக்குப்பின் தானேசுவரத்தை ஆண்ட பிரபாகர வர்த்தனர் இப் பட்டத்தைச் சூட்டிக் கொண்டு, சுதந்திரமான தனியரசராக ஆனார் போலும். வைசியர், ஹூணர்கள், சிந்து மாநிலத்தை ஆண்ட அரசர், கூர்ஜர அரசர், காந்தாரம், இலாட்டம் (Lata - மேற்கு இந்தியாவில் நவ்சாரி, புரோச் பகுதி), மாளவம் ஆகியவற்றின் அரசர்கள் ஆகியோர் இவரைக் கண்டு நடுங்கினர் என்று பாணர் எழுதுகின்றார். இதன் பொருள் என்ன என்பது விளங்கவில்லை. அவர்கள் அனைவரையும் அல்லது அவர்களில் சிலரைப் பிரபாகரவர்த்தனர் போரில் வென்றிருக்கக் கூடும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஊகிக்கின்றனர்.

இராஜ்யவர்த்தனர்

தமது ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் வடக்குப் பஞ்சாபிலிருந்த ஹூணர்களுக் கெதிராகத் தம் மூத்த மகனை இராஜ்யவர்த்தனரின் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பினார் பிரபாகரவர்த்தனர். அவருக்குப் பின்னால் அவரைத் தொடர்ந்து சிறிது தூரத்தில் ஒரு குதிரைப் படையோடு ஹர்ஷவர்த்தனரும் புறப்பட்டார். தம் தந்தை நோய்வாய்ப்பட்டு மரணப் படுக்கையில் இருக்கிறார் என்ற

செய்தி ஹர்ஷருக்கு வழியில் கிடைத்தது. உடனே திரும்பி வந்தார் ஹர்ஷர். பிரபாகரவர்த்தனர் காலமானுர். அவருடைய மனைவியான யசோமதி விதவையாக விரும்பாமல் தம் கணவனுக்கு முன்பே சரஸ்வதி நதியின் கரையில் தீக்குளித்து உயிர் விட்டார்.

இராஜ்யவர்த்தனரும் திரும்பி வந்தார். ஹூணர்களுக் கெதிரான போர் நடந்ததா, அதன் விளைவு என்ன என்பதுபற்றி எதுவும் தெரியவில்லை. தந்தையின் நோய்பற்றிய செய்தி கேட்டுப் போருக்கு முன்னமேயே இராஜ்யவர்த்தனர் திரும்பிவிட்டிருக்கக் கூடும். மிகுந்த மன வருத்தத்தோடும் தயக்கத்தோடும் தானே சுவரத்தில் அரியணையேறினுர் இராஜ்யவர்த்தனர்.

பிரபாகரவர்த்தனர் தம் மகளான இராஜ்யஸ்ரீயைக் கனேஜை ஆண்ட மௌக்கரி அரசரான கிரகவர்மனுக்கு மணம் செய்து வைத்திருந்தார். இராஜ்யஸ்ரீக்கு அப்பொழுது வயது பதின்மூன்று அல்லது பதினுன்கு என்று தெரிகிறது. தம் தந்தையின் மரண நிகழ்ச்சியை அடுத்து, கிரகவர்மனை மாளவ நாட்டு அரசர் கொன்றுவிட்டு இராஜ்யஸ்ரீயையும் சிறையில் அடைத்து வைத்துள்ளார் என்ற செய்தியும் இராஜ்யவர்த்தனருக்குத் தெரிந்தது. உடனே தம் தம்பியான ஹர்ஷவர்த்தனரிடம் நிர்வாகத்தை ஒப்படைத்துவிட்டு மாளவ மன்னருக் கெதிராகப் போருக்குப் புறப்பட்டார் இராஜ்யவர்த்தனர். மாளவப் படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. ஆனுல் மாளவ அரசரின் நண்பரான கௌடநாட்டு மன்னர் சசாங்கர்(Sasanka)என்பவர் இராஜ்யவர்த்தனரிடம் நண்பர்போல் நடித்துப், பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு அவரை அழைத்துக் கொலை செய்துவிட்டார்.

மாளவ நாட்டு அரசரின் பெயரோ, கௌட நாட்டு அரசரின் பெயரோ பாணரால் குறிப்பிடப்படவில்லை. இராஜ்யவர்த்தனரைக் கொலை செய்த கௌட நாட்டு அரசரின் பெயர் சசாங்கர் என்பதை யுவான்சுவாங் தெரிவிக்கிருர். இராஜ்யவர்த்தனரால் தோற்கடிக்கப்பட்ட அரசர்களை ஹர்ஷரது கல்வெட்டொன்று குறிக்கிறது. அதில் மாளவ அரசரான தேவகுப்தர் என்பவரும் குறிப்பிடப்படுகிருர். இவ் வரசரே கிரகவர்மனைக் கொன்றவர் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் உறுதி செய்கின்றனர். சசாங்கரது தூண்டுதலின்பேரிலேயே மாளவ அரசர் இச் செயலைச் செய்தார் என்று தெரிகிறது.

ஹர்ஷவர்த்தனர் (கி.பி. 606—647)

முதல் நடவடிக்கைகள்

இராஜ்யவர்த்தனர் மாண்ட உடனே கி.பி. 606-ல் அரியணை யேறினார் ஹர்ஷவர்த்தனர். தம் தங்கையான ராஜ்யஸ்ரீ சிறையி லிருந்து தப்பி விந்திய மலைப்பகுதிக் காடுகளில் அடைக்கலம் புகுந்து விட்டார் என்ற செய்தியும் ஹர்ஷருக்கு வந்தது. உடனே சசாங் கருக் கெதிராகத் தம் தாய்மாமனும் தளபதியுமான பண்டி (Bhandi) என்பவரைப் படையுடன் அனுப்பி வைத்து விட்டுத் தம் தங்கையைத் தேடி விந்திய மலைக் காடுகளுக்குப் புறப்பட்டார் ஹர்ஷர். சில நாள்களுக்குப்பின் அக் காடுகளை அடைந்து தம் தங்கையைத் தேடித்திரிந்தார். இறுதியில் ஒரு பௌத்த சந்நி யாசியை அவர் சந்தித்தார். இராஜ்யஸ்ரீ இருக்குமிடத்துக்கு ஹர்ஷரை அழைத்துச் சென்றார் அத் துறவி. தீமூட்டி அதில் விழுந்து உயிர் விடுவதற்காகத் தயாராயிருந்த இராஜ்யஸ்ரீ இவ்வாறு ஹர்ஷரால் காப்பாற்றப்பட்டார். அண்ணனும் தங்கையும் அக் காடுகளைவிட்டுப் புறப்பட்டுக் கங்கை நதியின் கரையிலிருந்த முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

பாணரது ஹர்ஷசரிதம் இதனுடன் முடிவடைகிறது. இதற் குப் பின்பு ஹர்ஷரது ஆட்சியில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை யுவான் சுவாங்கின் குறிப்புகளே நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன.

கனோஜ் தலைநகரமாதல்

ஹர்ஷ அப்தம் (Harsha Era) என்ற ஓர் அப்தம் கி.பி. 606 ஆம் ஆண்டிலிருந்து தொடங்குகிறது. ஹர்ஷர் அரியணையேறிய ஆண்டை இது நன்கு தெரிவிக்கிறது. இந்தியாவில் கி.பி. 630 முதல் 644 வரையில் பயணம் செய்ததோடு மட்டுமன்றி, ஹர்ஷ ரோடு நெருங்கிப் பழகிய யுவான்சுவாங் ஹர்ஷரது தலைநகரம் கனோஜ் நகரமே என்று எழுதியுள்ளார். (அவருக்கு முன் ஆண்ட இரு அரசர்களுக்குங்கூடக் கனோஜ்நகரமே தலைநகரம் என்று யுவான்சுவாங் எழுதுவது தவறு என்று தெரிகிறது.) தானேசுவரத் தைப் பற்றிய பேச்சே இச் சீனப் பெரியாரின் குறிப்புகளில் காணப் படவில்லை. கிரகவர்மனின் மரணத்துக்குப் பிறகு அவருக்குக் குழந்தை இல்லாததால் மௌக்கரி அரச வம்சம் முடிவுற்றது போலும். பெரும் பிரபுக்களும் அதிகாரிகளும் கனோஜ் நகரில் கூடிக் கனோஜ் அரியணையில் அமரும்படி ஹர்ஷருக்கு அழைப்பு விடுத்ததாகத் தெரிகிறது. ஹர்ஷரும் நிலைமையை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தபின் இந்த அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டார்.

இவ்வாறுதான் தானேசுவரத்திலிருந்து தலைநகரானது கனோஜ் நகருக்கு மாற்றப்பட்டது என்று தெரிகிறது. கிரகவர்மனுக்குப் பின் அவருடைய தம்பி ஒருவர் கனோஜில் அரசரானார் என்றும், அவரை அகற்றிவிட்டு அந் நகரை ஹர்ஷர் கைப்பற்றிக் கொண்டார் என்றும் சில ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். யுவான்சுவாங் இந்தியாவுக்கு வந்ததற்கும், ஹர்ஷரோடு நெருங்கிப் பழகத் தொடங்கியதற்கும் (636) நெடுநாள்களுக்கு முன்பே இவ்வாறு தலைநகரம் மாற்றப்பட்டுவிட்டது. கி.பி. 612ஆம் ஆண்டில் தான் இது நடைபெற்றது என்று சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

ஹர்ஷரின் போர்கள்

ஹர்ஷரின் போர்களைப்பற்றித் தெளிவாகவும் விளக்கமாகவும் யுவான்சுவாங் எழுதவில்லை. 50,000 காலாட்படைகளையும், 20,000 குதிரைப் படைகளையும், 5,000 யானைப் படைகளையும் கொண்டு இடைவிடாமல் போர்களில் ஈடுபட்டுக் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் பகைவர்கள் பலரையும் ஹர்ஷர் வென்றார் என்று அவர் எழுதுகிறார். ஆறே ஆண்டுகளில் ஐந்து அரசுகளைக் கைப்பற்றி, வட இந்தியா முழுவதையும் ஷர்ஷர் தம் குடையின்கீழ்க் கொண்டு வந்தார் என்கிறார் அவர். அவர் குறிப்பிடும் ஐந்து அரசுகள் ஸ்வராஷ்டிரம் (பஞ்சாப்), கான்ய குப்ஜம், கௌடம் (வங்காளம்), மிதிலை, கலிங்கம் ஆகியவை. ஆனால், ஆறு ஆண்டுகளுக்கு அதிகமாகவும், மேலும் பல அரசுகளுடனும் ஹர்ஷர் போரிட்டார் என்பது தெளிவு. அப் போர்களைப்பற்றி ஓரளவு சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

வலபியுடன் போர்கள்

ஹர்ஷரின் காலத்தில் (கி.பி. 606-647) வலபி அரசை ஆண்டு கொண்டிருந்த மைத்ரக அரசர்கள் நால்வர். அவர்கள் முறையே முதலாம் சீலாதித்திய தர்மாதித்தியர் (612), இவருடைய தம்பியான கரகிரகர் (616), கரகிரகரின் மகனான மூன்றாம் தரசேனர் (623), இவருடைய தம்பியான இரண்டாம் துருவசேன பாலாதித்தியர் (641) ஆகியோர். இவர்களுடைய செப்புப் பட்டயங்களிலிருந்து சில ஆண்டுகள் தெரிய வருகின்றன. அவற்றின்படி இவர்கள் ஆண்டதாகத் தெரியும் கடைசி ஆண்டுகள் மேலே இவர்களுடைய பெயர்களுக்குப்பின் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் துருவசேன பாலாதித்தியர் கி.பி. 629-க்கு முன் பட்டமேறி 641 வரையில் நிச்சயம் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பது தெரிகிறது. இவரது காலத்திலேயே யுவான்சுவாங் இந்தியாவில் இருந்தார். இவர் ஹர்ஷரின் பெண்ணை மணந்திருந்தார்

என்பதையும் இச் சீன யாத்திரிகர் மூலமே அறிகிறோம். இவருடைய மகனை நான்காம் தரசேனரின் பட்டயங்கள் 646-லும் 650-லும் இவர் (தரசேனர்) ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. எனவே, இவரும் ஓரிரு ஆண்டுகள் ஹர்ஷரின் காலத்தவரே என்பது தெளிவு. மேலும், பேரரசராகத் தம்மை அறிவித்துக் கொண்ட முதல் அரசர் இவரே.

இலாட்டம், மாளவம், கூர்ஜரம் ஆகியவற்றின் அரசர்கள் பிரபாகரவர்த்தனருக்குப் பகைவர்களாக இருந்தனர் என்பதை முன்பே பார்த்தோம். எனவே, இவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து வலபி அரசரை ஹர்ஷரின் பகைமையிலிருந்து காத்தனர்போலும். சிறிய கூர்ஜர அரசரான தட்டர் (Dadda II) என்பவர் ஹர்ஷரிடமிருந்து வலபி அரசரைக் காத்ததாகச் சாசனங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு வலபியுடன் போர்கள் ஏற்பட்டுப் பின்னர் சமாதானம் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும். இதன் விளைவாகவே இரண்டாம் துருவ சேனருக்கு ஹர்ஷர் தம்முடைய பெண்ணை மணம் செய்வித்தார் போலும். கனோஜில் (643-ல்) ஹர்ஷர் கூட்டிய சமயப் பேரவையில் இந்த வலபி மன்னர் கலந்துகொண்டார். கி.பி. 633-க்கும் 641-க்குமிடையில் இப்போர் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று ஊகிக்கப்படுகிறது.

புலிகேசியுடன் போர்

ஹர்ஷவர்த்தனரின் படைகள் பல அரசுகளையும் வென்றனவாயினும், சாளுக்கிய மன்னரான இரண்டாம் புலிகேசியை மட்டும் அவற்றால் தோற்கடிக்க முடியவில்லை என்று யுவான்சுவாங் எழுதுகிறார். வடதிசையிலிருந்த எல்லாப் பிரதேசங்களையும் ஆண்ட ஹர்ஷவர்த்தனரை வென்று 'பரமேஸ்வரர்' என்ற பட்டத்தைப் புலிகேசி சூட்டிக் கொண்டார் என்று சாளுக்கியரின் சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இலாட்டர்கள், மாளவர்கள், கூர்ஜரர்கள் ஆகியோரும் சாளுக்கியரும் ஹர்ஷருக்குப் பகையாயிருந்து வந்தனர் என்பது தெரியவருகிறது. மேலே கூறப்பட்ட முதல் மூவரும் சாளுக்கியருக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசராயிருந்தனர் என்று ஆய்ஹொளெக் (Aihole) கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. இவ்வாறு தக்கணத்திலும் மேற்கு இந்தியாவிலும் சாளுக்கியர் வலிமைபெற்று விளங்கினர். 'பரமேஸ்வரர்' என்ற பட்டத்தைப் புலிகேசி சூட்டிக் கொண்டது கி.பி. 612ஆம் ஆண்டுவாக்கில் என்று தெரிகிறது. எனவே, ஏறத்தாழ அதே வேளையில்தான் ஹர்ஷருடனான போர் நடைபெற்றிருக்கக் கூடும் என்று சில ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால், இதுபற்றி எதையும் உறுதியாகக் கூற இயலாது. இப் போருக்குப் பின்னரே வலபி அரசரான

ரான இரண்டாம் துருவசேனருடனுன ஹர்ஷரின் போர் நிகழ்ந்தது போலும்.

சிந்துவிலும் கிழக்கிந்தியாவிலும் போர்கள்

சிந்துவின் மீதும் ஹர்ஷர் படையெடுத்தார். பிரபாகர வர்த்தனர் காலத்திலேயே சிந்து மாநிலம் பகை அரசாக இருந்து வந்தது. சிந்து அரசரைத் தோற்கடித்து அல்லது அவரிடமிருந்து திறைகளை வசூலித்துக்கொண்டு ஹர்ஷர் திரும்பினுர்போலும். வலிமைமிக்க சுதந்திரமான அரசாகச் சிந்து தொடர்ந்து விளங்கியது என்று யுவான்சுவாங் எழுதுகிருர். இவ்வாறு மேற்கிலும் தெற்கிலும் ஹர்ஷர் பெரிய வெற்றிகளைப் பெறவில்லை என்பது தெளிவு.

ஆனுல், கிழக்கிந்தியாவில் அவருடைய படையெடுப்புகள் பல வெற்றியையடைந்தன. கி. பி. 643ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில், காமரூப (அஸ்ஸாம்) அரசரான பாஸ்கரவர்மனின் அழைப்பை ஏற்று யுவான்சுவாங் அந் நாட்டுக்குச் சென்றபோது, கொங்கொடாவையும் (Kongoda) ஒரிசாவின் ஒரு பகுதியையும் வென்று தமக்கடிமைப்படுத்தியபின் கங்கை நதியின் கரையில் ஹர்ஷர் முகாமிட்டுத் தங்கி யிருந்ததைக் கண்டார் (கொங்கடா வென்பது கஞ்சம் மாவட்டத்திலிருந்த ஓர் அரசு). கி.பி. 638-க்கும் 641-க்குமிடையில் மகதத்தையும் ஹர்ஷர் வென்றுர். கி.பி. 641-ல் மதக மன்னராக ஹர்ஷர் பட்டம் சூட்டிக் கொண்டார் என்று மா-ட்வான்-லின் (Ma-Twan-lin) என்ற சீன அறிஞர் எழுதுகிருர். (சீன மொழியில் ஒரு கலைக் களஞ்சியத்தை உருவாக்கியவர் இவர்.) அப்பொழுது மகதத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த குறுநில மன்னர் அசோகராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்த பூர்வவர்மர் என்பவர்.

கௌட மன்னரான சசாங்கருக்கெதிரான ஹர்ஷரின் போரைப்பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை. அதில் ஹர்ஷர் வெற்றி பெறவில்லை என்பது மட்டும் நன்கு தெரிகிறது. கி. பி. 619ஆம் ஆண்டிலும் சசாங்கர் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பதை அவரது சாசனம் ஒன்றின்மூலம் நாம் அறிகிருேம். கி. பி. 637-ல் யுவான்சுவாங் கௌடத்துக்குச் சென்றுர், சிறிது காலத்துக்கு முன்னர்த் தான் சசாங்கர் காலமானுர் என்று அவர் எழுதுகிருர். அப்படியானுல் கி.பி. 637-க்குச் சற்று முன்னர்த்தான் சசாங்கர் இறந்தார் என்று தெரிகிறது. சசாங்கர் வலிமைமிக்க மன்னர். வங்காளத்தை மட்டுமன்றி ஒரிசா, தெற்குப் பீகார் ஆகிய பகுதிகளையும் அவர்தம் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டு வந்தார். மகதத்தைக் கைப்பற்றிக் கயையிலிருந்த போதி மரத்தை அவர் வெட்டி வீழ்த்

தினர் என்று யுவான்சுவாங் தெரிவிக்கிறார். சசாங்கரது மரணத்துக்குப் பின்னரேயே மகதத்தை ஹர்ஷர் கைப்பற்றினர். கி. பி. 641-ல் அல்லது அதற்கு ஓரிரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்த்தான் அவர் மகதத்தைக் கைப்பற்றி, மகத மன்னர் என்று பட்டஞ் சூட்டிக் கொண்டார் என்பதையும் யுவான்சுவாங்கே நமக்குத் தெரிவிக்கிறார்.

மிகவும் பிற்காலத்தைச் சார்ந்த மற்றொரு சான்றையும் நாம் இங்குக் கவனிக்கவேண்டும். இடைக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட பௌத்த சமயச் சார்புடைய நூலான 'மஞ்சுஸ்ரீ மூலகல்பம்' 'ஹர்ஷர் படையெடுத்துச் சென்று சசாங்கரது தலைநகரமான புந்திரத்தைக் (Pundra) கைப்பற்றிச் சசாங்கர் தமது நாட்டைவிட்டு வெளியில் படையெடுத்துச் செல்லக் கூடாது என்று விதித்துவிட்டுத் திரும்பினர்' என்று கூறுகிறது. இதன் உண்மையை நம்மால் மற்றச் சான்றுகளை வைத்து உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. இது உண்மையே என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் சசாங்கரை ஹர்ஷரால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை என்பது தெளிவு. ஏனெனில், மகதத்தையும் ஒரிசாவின் ஒரு பகுதியையும் தமது மரணம் வரையில் சசாங்கர் தம் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தார் என்பது நன்கு தெரிகிறது.

தமது ஆட்சியின் ஆரம்பத்திலிருந்தே காமரூபத்தை (அஸ்ஸாம்) ஆண்டு கொண்டிருந்த பாஸ்கரவர்மனிடம் ஹர்ஷர் நட்புப் பூண்டிருந்தார் என்பது தெளிவு. இந்த அரசனுடைய தூதர் ஒருவர் கி. பி. 606ஆம் ஆண்டிலேயே சென்று ஹர்ஷரைக் கண்டு இந்த நட்புறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். சசாங்கருக்குப் பகைவராகப் பாஸ்கரவர்மன் இருந்தார். இப் பகையே இருவருக்கு மிடையில் (ஹர்ஷருக்கும் பாஸ்கரவர்மனுக்கு மிடையில்) ஏற்பட்ட நட்புறவுக்குக் காரணம் போலும்.

ஹர்ஷரது பேரரசின் எல்லைகள்

நேப்பாளத்தையும் ஹர்ஷர் வென்றிருக்கக் கூடும் என்று ஒரு சில சான்றுகளை வைத்து ஊகிக்கப்படுகிறது. ஆனல் இதுபற்றி முடிவாக எதையும் கூற இயலாது.

ஹர்ஷரது பேரரசின் பரப்பு அல்லது எல்லைபற்றி அறிஞர்களிடையில் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. வட இந்தியா முழுவதையும் அவர் ஆண்டார் என்று சில ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனல் காஷ்மீரம், பஞ்சாப், சிந்து, இராஜஸ்தானம், வங்காளம், காமரூபம் ஆகியவை தனியரசுகளாயிருந்தன,

என்பதை யுவான்சுவாங்கின் குறிப்புகள் நன்கு தெளிவுபடுத்துகின்றன. மேலும் மாளவம், குஜராத், கத்தியவார் ஆகிய பகுதிகளும் தனியரசுகளாகவே இருந்தன. பண்டேல்கந்து, குவாலியர் பகுதி ஆகியவை பிராமண அரசர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தன என்பதையும் யுவான்சுவாங்கே தெரிவிக்கிறார். ஆகவே, தெற்கில் யமுனைக்குத் தென்புறம் ஹர்ஷரது அரசு அதிகம் விரிவடைந்திருக்கவில்லை என்பதில் ஐயமில்லை. வட மேற்கில் கிழக்குப் பஞ்சாபிலுள்ள ஜாலந்தர் (முன்பு ஜாலந்தரா—Jalandhara) வரையில் மட்டுமே அது பரந்திருந்தது. கிழக்கில் வங்காளத்தின் மேற்குப் பகுதியில் ஒருசிறிது மட்டும் அவரது அரசில் அடங்கியிருந்தது. ஆரம்பத்தில் தானேஸ்வரப் பகுதியையும் கனோஜ் பகுதியையும் மட்டுமே பெற்றிருந்த ஹர்ஷவர்த்தனர் வடக்கிலும், மேற்கிலும், கிழக்கிலும், தெற்கிலும் சில பகுதிகளை வென்று, தமது அரசை நாளடைவில் விரிவுபடுத்தினார். அவரது மரணத்தின்போது கிழக்குப் பஞ்சாபின் ஒருபகுதி, உத்தரப்பிரதேசம், பீகார்,மேற்கு வங்காளத்தின் ஒருபகுதி, ஒரிசா, ஆகிய பகுதிகளை மட்டுமே அவரது அரசு உள்ளடக்கியிருந்தது. வலபி அரசு அவரது நட்பரசாக ஓரளவு அவருக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கக் கூடும். வடக்கில் இமயமலையின் அடிவாரம் வரையில் அவரது ஆதிக்கம் சென்றது.

ஹர்ஷரது நிர்வாகம்

ஹர்ஷரது நிர்வாகத்தைப்பற்றி யுவான்சுவாங் நமக்குத் தெரிவிக்கிறார். அரசருக்கு ஆலோசனைகள் கூறுவதற்காக 'மந்திரி பரிஷத்' என்ற அமைச்சரவை ஒன்று அப்பொழுதும் இருந்தது. அக் காலத்திய மன்னர்கள் பலரையும்போல மாநிலங்களையும், நாட்டின் நிர்வாகம் நடைபெறும் விதத்தையும் நேரில் கண்டு அறிவதற்கென ஹர்ஷர் ஏறத்தாழ ஆண்டு முழுவதும் சுற்றுப் பயணங்களை மேற்கொண்டார். மழைக் காலமான மூன்று மாதங்களில் மட்டுமே அவர் இச் சுற்றுப் பயணங்களை மேற்கொள்ளவில்லை. இத்தகைய பயணங்களின்போது அவர் தங்குவதற்காகப் பல விடங்களிலும் மாளிகைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. ஹர்ஷர் மிகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் சோம்பலின்றியும் நிர்வாக அலுவல்களைக் கவனித்தார் என்று இச் சீன அறிஞர் தெரிவிக்கிறார். நிலத்தின் வருவாயில் ஆறில் ஒரு பங்கு வரியாக வசூலிக்கப்பட்டது.

ஐரோப்பாவில் இடைக்காலத்தில் காணப்பட்ட நிலமானிய முறைப்படியான நிர்வாக அமைப்பே இந்தியாவிலும் குப்தர் காலம் முதல் உருவாகி வந்ததுபோலும். ஹர்ஷர் காலத்தில் அதிகாரிகளுக்கு ஊதியமானது நில மானியம் கொடுத்தல், பண்டங்களை

அளித்தல் ஆகிய முறையிலேயே தரப்பட்டது என்று யுவான் சுவாங் எழுதுகிறார். சிப்பாய்களுக்கு மட்டும் நாணயங்கள் அளிக்கப்பட்டனவாம். குப்தர்கள் காலத்தில் நிலவிய அமைதியும் செழிப்பும் ஹர்ஷர் காலத்தில் குன்றிப்போயின. குற்றங்களுக்குக் கடுமையான தண்டனைகள் விதிக்கப்பட்டன. களவும் வழிப்பறியும் நடைபெற்றன. யுவான்சுவாங் கூட இவ் வழிப்பறிக் கொள்ளைக்கு ஆளானார். சிரச்சேதம், உடல் உறுப்புகளைச் சிதைத்தல், நாட்டைவிட்டு விரட்டுதல் போன்ற தண்டனைகளும் குற்றவாளிக்கு விதிக்கப்பட்டன. பொதுவாக, குற்றச் சட்டங்களும் தண்டனைகளும் மிகவும் கடுமையாக இருந்தன.

ஹர்ஷரின் சமயம்

அக்கால இந்தியாவில் சமயப் பொறை நிலவியது என்பதற்கு ஹர்ஷரின் குடும்பமே சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். ஹர்ஷரின் தந்தையான பிரபாகரவர்த்தனர் சிவனை வழிபட்டார். (இவ் வம்சத்தை நிறுவியவரான புஷ்பபூதியும் சிவனையே வழிபட்டார்.) நாள்தோறும் சூரியனையும் செந்தாமரை மலர்களைக் கொண்டு இவர் வழிபட்டார். அதே சமயம் இராஜ்யவர்த்தனரும் இராஜ்யஸ்ரீயும் ஹீனயான புத்த சமயத்தைத் தழுவியிருந்தனர். ஹர்ஷரும் ஆரம்பத்தில் சிவனையே வழிபட்டார் என்பது ஹர்ஷசரிதத்திலிருந்தும் பல சாசனங்களிலிருந்தும் தெரிய வருகிறது. கி.பி. 631 வரையில் அவர் சிவனையே வழிபட்டார் என்பதை அவ்வாண்டைச் சேர்ந்த மதுபன் (Madhuban) சாசனத்தின் மூலம் நாம் அறிகிறோம். அதேசமயம் பௌத்த சமயத்திடமும் அதிக அன்பு காட்டினார் ஹர்ஷர் என்று பாணர் எழுதுகிறார். பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, யுவான்சுவாங்குடன் ஏற்பட்ட நட்புக் காரணமாகவோ வேறு எந்தக் காரணங்களாலோ ஹர்ஷர் மகாயான பௌத்த சமயத்தைத் தழுவினார்.

பௌத்த சமயத்துக்கு ஆற்றிய பணிகள்

பௌத்த சமயத்துக்கு ஹர்ஷர் ஆற்றிய பணிகளைப்பற்றி யுவான் சுவாங் விரிவாக எழுதியுள்ளார். உயிர்க் கொலையையும் இறைச்சி உணவையும் அவர் தம்நாட்டில் தடைசெய்தாராம். ஆயிரக் கணக்கான பௌத்த ஸ்தூபங்களையும், மடாலயங்களையும், வழிப்போக்கருக்கான விடுதிகளையும் அவர் கட்டினாராம். ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பிரயாகையில் கங்கையும் யமுனையும் கூடுமிடத்தில் ஒரு சபையைக் கூட்டித், தம்மிடமுள்ள பொருள்கள் அனைத்தையும் தானதர்மம் செய்தாராம். ஆண்டுதோறும் பௌத்தத் துறவிகளைக் கூட்டி, இருபத்தொரு நாள்கள் அவர்

களுக்கு வேண்டியவற்றை அளித்தாராம். கடமையிலிருந்து வழுவிய துறவிகள் இப்பொழுது தண்டிக்கப்பட்டனராம். காஷ்மீர மன்னருடன் போரிட்டு, அவரிடமிருந்த புத்தரது அஸ்தி (relic) ஒன்றைப் பெற்று அதற்கென ஆலயம் ஒன்றைக் கட்டி அதில் அதை வைத்தாராம். அதேசமயம் மற்றச் சமயத்தினரிடமும் அவர் அன்புடனே நடந்துகொண்டார்.

கனோஜில் பேரவை

கொங்கொடாவையும் ஒரிசாவின் ஒரு பகுதியையும் வென்ற பின் கி.பி. 643-ல் வங்காளத்தில் கங்கையின் கரையில் ஹர்ஷர் தங்கியிருந்தார். அப்பொழுது காமரூபத்தின் அரசர் பாஸ்கர வர்மனைக் கண்டு வருவதற்காகச் சென்று கொண்டிருந்த யுவான் சுவாங்கை ஹர்ஷர் சந்தித்தார். இச் சீனப் பெரியாருக்கு மரியாதை செய்வதற்கெனப் பேரவை ஒன்றைக் கூட்டவேண்டும் என்ற எண்ணம் இப்பொழுது ஹர்ஷரது மனத்தில் தோன்றியது. இவ்வாறுதான் கனோஜில் கி.பி. 643-ல் ஒரு பேரவைக் கூட்டப்பட்டது. இருபத்தோர் அரசர்கள், நாளந்தாப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான ஹீனயான—மகாயான பௌத்தர்கள், ஆயிரக்கணக்கான பிராமணர்கள், சமணர்கள் ஆகிய பலரும் இப் பேரவைக்கு அரசரால் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். கிழக்குக் கோடியிலிருந்த காமரூபத்தின் அரசரான பாஸ்கரவர்மனும், மேற்குக் கோடியிலிருந்த வலபியின் அரசரான இரண்டாம் துருவசேனரும் இதில் கலந்து கொண்டனர். நூறு அடி உயரமுள்ள கோபுரம் ஒன்றில் தங்கத்தாலான புத்தரது ஆளுயரச் சிலையானது வைத்து வழிபடப்பட்டது. மூன்றடி உயரமுள்ள மற்றொரு புத்தர் சிலையானது ஊர்வலமாக நாள்தோறும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. மொத்தம் இருபத்து மூன்று நாள்கள் இப் பேரவை நடைபெற்றது. பிராமணர்கள் இதையெல்லாம் கண்டு ஆத்திரமுற்று யுவான்சுவாங்குக்கும், அரசருக்கும் எதிராகச் சதி செய்தனராம். இப் பேரவை கூடிய இடத்திலிருந்த மடாலயம் ஒன்றுக்குத் தீ வைக்கப்பட்டது. ஹர்ஷரைக் கொல்வதற்காக ஒருவன் பாய்ந்தான். அவனைக் கைது செய்து தீர விசாரணைகள் நடத்தியதன் விளைவாக 500 பிராமணர்களின் சதி கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அவர்களும் தமது சதித் திட்டத்தைப்பற்றி ஒப்புக்கொண்டபின் நாடு கடத்தப்பட்டனராம். இறுதியில், யுவான்சுவாங் எவ்வளவோ மறுத்தும் கேளாமல் அவரை யானை மீதேற்றி ஊர்வலம் கொண்டு சென்று பேரவையை முடித்து வைத்தார் அரசர்.

பிரயாகையில் ஆருவது சபை

ஐந்தாண்டுகளுக்கொரு முறை தானம் செய்வதற்கென்று பிரயாகையில் ஹர்ஷர் கூட்டிய சபைகளுள் ஆருவது சபையானது கனோஜ் பேரவைக்குச் சிறிது காலத்துக்குப் பின்னர்க் கூடியது. இதில் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்று யுவான் சுவாங்கை ஹர்ஷர் வற்புறுத்தி வேண்டினர். எனவே, தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பும் பயணத்தைச் சிறிது காலத்துக்கு ஒத்தி வைத்துவிட்டு அப் பெரியார் இதிலும் கலந்து கொண்டார். 'மகா மோக்ஷப் பரிஷத்' என்று இச் சபைகள் அழைக்கப்பட்டன. இந்த விழாவானது எழுபத்தைந்து நாள்கள் நடைபெற்றது. புத்தர், சிவன், சூரியன் ஆகிய தெய்வங்கள் அப்பொழுது வழிபடப்பட்டன. பல சிற்றரசர்களும் இதில் கலந்து கொண்டனராம். பெரிய ஊர்வலம் ஒன்றுடன் இந்த விழாத் தொடங்கியது. பௌத்தர்கள், பிராமணர்கள், சமணர்கள் முதலிய பலருக்கும் நாற்பது நாள்கள் தானங்கள் வழங்கப்பட்டன. தம் மேலிருந்த ஆடைகளைக் கூடத் தானமளித்துவிட்டுத் தம் தங்கையிடமிருந்து பழைய ஆடைகளைப் பெற்று அரசர் அணிந்து கொண்டார் என்று யுவான்சுவாங் குறிப்பிடுகிறுர். ஐந்து இலட்சம் பேருக்குத் தானமளிக்கப்பட்டதாம். வலபி அரசரான இரண்டாம் துருவசேனர் இதிலும் கலந்து கொண்டார்.

யுவான்சுவாங் தாய்நாடு திரும்புதல்

இந்த விழாவின் இறுதியில் தம்முடைய தாயகம் நோக்கிப் புறப்பட்டார் யுவான்சுவாங். ஹர்ஷரும் வேறுபல அரசர்களும் அளித்த வெகுமதிகளுள் சிலவற்றையும் புத்தரின் சிலைகள் அஸ்திகள் ஆகியவற்றையும் நூற்றுக்கணக்கான நூல்களையும் தம்முடன் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். மெதுவாக ஆறு மாதங்கள் பயணம் செய்தபின் கிழக்குப் பஞ்சாபில் ஜாலந்தரை அவர் அடைந்தார். ஒரு மாதகாலம் அங்குத் தங்கியிருந்தார். பின்னர் மிகுந்த இன்னல்களை அனுபவித்து உப்பு மலைகளையும் (Salt Range) சிந்து நதியையும் கடந்து பாமீர் பீடபூமி, கோட்டான் (Khotan) ஆகியவை வழியாகப் பயணம் செய்து, கி.பி. 645ஆம் ஆண்டில் தம் தாய்நாட்டை அவர் அடைந்தார். வழியில் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர். அவரிடமிருந்த பல பொருள்களைக் கவர்ந்து கொண்டனர் மலை, காடு, ஆறு, பாலைவனம் ஆகியவற்றைக் கடக்கும் போது பல பொருள்களைப் பறிகொடுத்தார். இறுதியில் புத்தருடைய அஸ்திகளென்று கருதப்பட்டவை நூற்று ஐம்பதையும், தங்கம், வெள்ளி, சந்தனக் கட்டை ஆகியவற்ருல் செய்யப்பட்ட புத்தரின் சிலைகள் பலவற்றையும், 657 நூல்களையும் இருபது குதிரைகளின் மீதேற்றிக் கொணர்ந்தார். யுவான்சுவாங்

தாம் கொணர்ந்த நூல்களுள் எழுபத்து நான்கைச் சீனுவில் பலரைத் தமக்கு உதவியாக வைத்துக்கொண்டு சீனத்தில் மொழி பெயர்த்தார். கி. பி. 661ஆம் ஆண்டுவரையில் இம் மொழி பெயர்ப்புப் பணியில் அயராது ஈடுபட்டிருந்தார். பின்னர் மூன்றுண்டுகள் முழு ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டபின் கி. பி. 664-ல் அவர் காலமானுர்.

ஹர்ஷரது இலக்கியப் பணி

கல்வியறிவில் சிறந்தவரென்றும் பல நூல்களுக்கு ஆசிரியர் என்றும் ஹர்ஷர் கருதப்படுகிருர். அவருடைய பல பட்டயங் களில் காணப்படும் அழகிய செய்யுள்களைப் பாணபட்டரது உதவி யோடு புனைந்தவர் ஹர்ஷரே என்று சில ஆசிரியர்கள் கருதுகின் றனர். 'சுப்ரபாத ஸ்தோத்திரம்', 'அஷ்டமகா ஸ்ரீ சைத்ய ஸ்தோத் திரம்' ஆகிய இரண்டு கவிதை நூல்களும் புத்தரையும் அவருடைய எண்பெரும் சைத்தியங்களையும் வழிபடுவதற்காக ஹர்ஷரா லேயே எழுதப்பட்டன. இவற்றுள் முதலாவதை எழுதியவர் பதினேராம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த காஷ்மீர அரசரான ஸ்ரீஹர்ஷ தேவரே என்றும் ஒருசிலர் கருதுவர். 'நாகானந்தம்', 'ரத்னுவளி' 'பிரியதர்சிகா' ஆகிய மூன்று நாடகங்களையும் ஹர்ஷர் எழுதினுர்.

பல சிறந்த புலவர்களையும் அவர் தம் அவையில் வைத்து ஆதரித்தார். அவர்களுள் முதன்மையானவர் பாணர் (Bana). இவரது ஹர்ஷசரிதத்தைப் பற்றி ஏற்கெனவே பார்த்தோம். பாணரின் தலைசிறந்த நூல் 'காதம்பரி'. அழகிய, ஆடம்பரமான சமஸ்கிருதத்தில் வர்ணனைகள் மிகுந்த உரைநடையில் இந் நூல் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இந் நூலை முடிப்பதற்கு முன்னமேயே பாணர் இறந்துவிட்டார்போலும். எனவே, அவருடைய மகனுல் இது முடித்துவைக்கப்பட்டது. மதங்க திவாகரர், பர்த்ருஹரி ஆகியோரும் அக் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களே.

ஹர்ஷர்பற்றிய மதிப்பீடு

கி. பி. 646ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் அல்லது அடுத்த ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் ஹர்ஷவர்த்தனர் காலமானுர். யுவான் சுவாங் சென்றபின் மூன்று ஆண்டுகளே அவர் உயிருடனிருந்தார்.

வட இந்திய வரலாற்றில் ஹர்ஷவர்த்தனர் சிறந்த அரசர் களுள் ஒருவர். ஒரு சிறிய அரசைப் பெற்றுத் தமது முயற்சி யாலேயே பேரரசராகத் திகழ்ந்தார் அவர். மகாயானத்தை ஆதரித்துப் பௌத்த சமயத்தின் வரலாற்றில் சிறப்பானதோர் இடத்தை அவர் பெற்றுர். அதேசமயம் மற்றச் சமயத்தினரையும்

அன்புடனும் மரியாதையுடனும் ஆதரித்துப் போற்றினர். குறுகிய சமயப்பற்றோ, நோக்கோ இல்லாதவர் ஹர்ஷர். அரசரான அவர் பௌத்த சமயத்தை ஆதரித்தாலும், வட இந்தியாவில் குடிமக்கள் பெரும்பாலும் பிராமண சமயத்தையே தழுவியிருந்தனர். தான தர்மங்களில் ஹர்ஷர் அதிக அக்கறை காட்டினர். வழிப்போக்கர் களுக்கு விடுதிகள் கட்டி உணவு, மருந்து முதலியவை தருவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தார். இவருக்குப் பின் பௌத்த சமயம் அரசின் ஆதரவு இன்றி மறையத் தொடங்கிற்று.

சசாங்கர் பௌத்தர்களைத் துன்புறுத்தியதையும், போதி மரத்தை வெட்டுவித்ததையும் நோக்கினுல் ஹர்ஷரது சமயப் பொறுமை விளங்கும். சமய வெறுப்பு இல்லாத பேருள்ளம் படைத்தவர் ஹர்ஷர். பிராமணர்கள் தம்முடைய சமய நடவடிக்கைகளை எதிர்த்தபோதும், இந்து சமயக் கடவுள்களையும் வைத்து விழாக்களை நடத்தினர் ஹர்ஷர். எல்லாச் சமயத் தினரையும் அன்புடன் நடத்தினர்.

போரில் வல்லவர் என்று ஹர்ஷரைக் கூறமுடியாது. சசாங்கர், இரண்டாம் புலிகேசி ஆகியோரிடத்தில் வெற்றிகளை அவரால் பெற முடியவில்லை. மேற்கு இந்தியாவிலும் அதிக வெற்றிகளை அவர் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் பல போர்களில் வெற்றி பெற்றுப், பல பிரதேசங்களை வென்று தம் அரசை அவர் விரிவுபடுத்தினர் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஹர்ஷர் இறந்ததும் அவரது வம்சம் முடிவுற்றது. அவருக்கு ஆண் மகவு ஒன்றுமில்லை என்று தெரிகிறது. அவருடைய அமைச்சர் ஒருவர் அரியணையைக் கவர்ந்துகொண்டார். ஹர்ஷரின் மகளை வலபிஅரசர் இரண்டாம்துருவசேனர் மணந்து கொண்டார் என்பதை முன்பே பார்த்தோம். ஹர்ஷர் இறந்த உடனேயே இரண்டாம் துருவசேனரின் மகனை நான்காம் தரசேனர் 'பரமபட் டாரக மகாராஜாதிராஜ பரமேஸ்வரச் சக்ரவர்த்தி' என்ற பட்டத்தைச் சூடிக்கொண்டு பேரரசராகத் தம்மை அறிவித்துக் கொண்டார் என்பது இங்குக் கருதத்தக்கது.

சீனவிலிருந்து தூதுக் குழு

ஹர்ஷவர்த்தனர் சீனவுடன் நட்புறவு கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது சீன அரசராயிருந்தவர் ஸி. ஸங் (T'si-tsung. 627-649) நேப்பாள அரசரின் மகளை மணந்திருந்தார். இந்த நேப்பாள அரசர் ஹர்ஷருக்கு அடங்கிய சிற்றரசர் என்று சிலர் கருது கின்றனர். 641-ல் சீனவுக்கு ஹர்ஷர் ஒரு தூதுக் குழுவை அனுப் பினர், யுவான் சுவாங்குடன் ஏற்பட்ட நட்பே இதற்குக் காரணம்

போலும். அதற்குப் பின்னர் அதே ஆண்டிலும், இரண்டாவது முறையாக 643-லும் சீனப் பேரரசர் ஹர்ஷரது அவைக்குத் தூதுக் குழு அனுப்பினார். (அத். 21-ஐப் பார்க்க.) 646-ல் ஹர்ஷரது அவைக்கு மூன்றாவது தூதுக் குழுவை அனுப்பினார் சீன அரசர். அக் குழுவின் தலைவர் வாங் ஹுயூன்சே (Wang-hiuen-tse) என்பவர். ஹர்ஷரது மரணத்துக்குப் பின்னர்த்தான் இத் தூதுக் குழு இந்தியாவை அடைந்தது.

யுவான் சுவாங்கின் குறிப்புகள்

இந்தியாவைப் பற்றிச் சீன யாத்திரிகர்கள் எழுதிவிட்டுச் சென்றுள்ள குறிப்புகளுள் மிகவும் முக்கியமானவை யுவான் சுவாங்கின் குறிப்புகளே. வடக்கில் காஷ்மீரம் முதல் தெற்கில் காஞ்சிபுரம் வரையிலும், வடமேற்கில் காந்தாரம் முதல் கிழக்கில் காமரூபம் வரையிலும் இந்தியாவில் பரவலாகப் பயணம் செய்து, அரசர்களாலும் சிற்றரசர்களாலும் பெருமதிப்போடு மரியாதை செய்யப்பட்டு, எண்ணிறந்த மக்களோடு பழகி, விரிவான குறிப்புகளை எழுதிவைத்தார் யுவான் சுவாங். அயல் நாடுகளிலிருந்து வந்த யாத்திரிகர்களுள் 'அரசனைப் போன்றவர்' (Prince of Pilgrims) என்று இவர் அழைக்கப்படுவதற்குக் காரணம் இதுவே. இந்தியாவின் அரசியல், சமுதாயம், சமயங்கள் முதலியவை பற்றி இவர் தரும் தகவல்கள் ஏராளம். இவருடைய குறிப்புகள் இல்லாமற்போயிருந்தால் ஹர்ஷரைப் பற்றிக்கூட இந்த அளவுக்கு நாம் அறிய முடியாமற்போயிருக்கும்.

இந்தியா செழிப்பான நிலையில் இருந்ததை அவர் கண்டார். உணவு தானியங்கள், பழங்கள், காய்கறிகள் முதலியவை நிறைய விளைந்தன. பலவிதமான இறைச்சிகளும் மீனும் மக்களால் உண்ணப்பட்டன. மாட்டிறைச்சி உண்பது மட்டும் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. அதை உண்போர் சமுதாயத்திலிருந்து தள்ளி வைக்கப்பட்டனர்.

பாடலிபுத்திர நகர் சிறப்பிழந்து காணப்பட்டது. கனோஜ் நகரின் முக்கியத்துவம் ஓங்கிவந்தது. வட இந்தியாவின் தலையாய நகராக விளங்கியது கனோஜே என்கிறார் யுவான் சுவாங். அதை விளக்கமாக அவர் வருணித்துள்ளார். ஸ்ராவஸ்தி, கபிலவஸ்து ஆகியவையும் அழிவுற்றுக் கொண்டிருந்தனவாம். இந்துக்களின் புனித இடமாகப் பிரயாகை வளர்ந்து வந்தது,

நகரங்களும் கிராமங்களும் புறமதில்களைக் கொண்டிருந்தன என்கிறார் அவர். இரவில் அவற்றின் நுழைவாயில்கள் மூடிவைக்கப்பட்டன. தெருக்களும் சந்துகளும் வளைந்து வளைந்து சென்றன.

இறைச்சி வெட்டுவோர், மீன் பிடிப்போர், தெருப் பெருக்குவோர், சக்கிலிகள், தோட்டிகள் முதலியோர் ஊருக்கு வெளிப்புறத்தில் வசித்தனர். இவர்கள் வீதிகளிலும் சாலைகளிலும் இடப்பக்க மாகவே நடக்கவேண்டுமாம். ஏழைகளின் இல்லங்கள் களிமண்ணால் கட்டப்பட்டுச் சாணகத்தைக் கொண்டு மெழுகப்பட்டனவாம். ஆடம்பரமான வீடுகளிலும் மாளிகைகளிலும் செல்வர்கள் வாழ்ந்தனர். வீட்டு வாயில்கள் கிழக்கு நோக்கி இருந்தன. அரசனது அரியணையும் கிழக்குத்திசையை நோக்கியவாறே அமைக்கப்பட்டிருந்தது. முழுத் துணியையே மக்கள் ஆடையாக அணிந்தனர். வெட்டித் தைக்கப்பட்ட ஆடைகளை அவர்கள் அணியவில்லையாம். பட்டு, பருத்தி போன்ற பலவிதமான ஆடைகளை அவர் குறிப்பிடுகிறார். அழகிய கம்பள ஆடைகளும் நெய்யப் பட்டன. அரசர்களும் செல்வரும் ஏராளமான அணிகலன் களை அணிந்தனர். தங்கம், வெள்ளி, முத்து, பவழம் முதலிய வற்றை அவர்கள் அணிந்தனர்.

சமுதாயம் முழுவதும் சாதிப் பாகுபாடுகள் மலிந்து காணப் பட்டன. பிராமணர்கள் சமயச் சடங்குகளில்மட்டுமே ஈடுபட் டனர். தொழில், விவசாயம் ஆகியவற்றுள் எதிலும் அவர்கள் ஈடுபடுவதில்லை. அரசர்களுள் பெரும்பாலோர் க்ஷத்திரியராகவே இருந்தனர். கைத்தொழில், வாணிகம் ஆகியவற்றை வைசியர் செய்தனர். விவசாயம், கூலிவேலை, எடுபிடித் தொழில் முதலிய பணியாள்தொழிலில் ஈடுபட்டவர் சூத்திரர் மட்டுமே. மக்கள் பெரிதும் எளிமையாகவே வாழ்ந்தனர். ஒருசிலர் மட்டுமே செருப்புகளை அணிந்தனர். சாதிகளுக்கிடையில் கொள்வினை கொடுப்புவினை கிடையாது. அனைத்துச் சாதியினரும் ஒருங்கே அமர்ந்து உணவருந்துவதும் கிடையாது. வெங்காயம், பூண்டு முதலியவற்றை மேற்குலத்தோர் அருந்துவது இல்லை. விதவைகள் மறுமணம் செய்துகொள்வது கூடாது.

கல்வி என்பது வெறும் சமயக் கல்வியாகவே அப்பொழுது இருந்தது என்கிறார் அவர். சமஸ்கிருதக் கல்வியே அப்பொழுது நிலவியது. பிராமி (பிரம்மாவால் தரப்பட்டது) எழுத்துகளே பயன்படுத்தப்பட்டன. ஒன்பது வயதிலிருந்து முப்பது வயதுவரை கல்வி கற்றனர். வேதங்கள், சமஸ்கிருத இலக்கணம் முதலிய பல கற்பிக்கப்பட்டன. நாளந்தா முதலிய பௌத்தக் கல்வி நிறுவ னங்களையும் விரிவாக அவர் வருணிக்கிறார். இதைப்பற்றிப் பின்னர் வேறொரு இடத்தில் விரிவாகக் கூறப்படும்.

அரசருடைய நிலங்களிலிருந்து வரும் வருவாய் நான்கு பாகங் களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. முதல் பாகம் அரசாங்கச் செலவுக்

தாகவும் இரண்டாவது பாகம் அமைச்சர்கள், அதிகாரிகள் ஆகியோரின் ஊதியத்துக்காகவும், மூன்ருவது பாகம் கற்றறிந் தோரைப் புரப்பதற்காகவும், நான்காவது பாகம் தான தர்மங் களுக்காகவும் ஒதுக்கப்பட்டனவாம்.

கலகங்கள், கொலேகள் முதலியவை அதிகம் நடைபெறவில்லே என்றும், கொலேத் தண்டனே அதிகம் தரப்படவில்லே என்றும் யுவான்சுவாங் எழுதுகிருர். அரசாங்கத்தின் உத்திரவுகள், நடவடிக்கைகள் அனேத்தும் எழுதி வைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு யுவான் சுவாங் தரும் தகவல்கள் வரலாற்றுக்கும் பெரிதும் பயன் படுகின்றன.

ஹர்ஷருக்குப்பின்

ஹர்ஷரது அவைக்குச் சீன அரசரால் மூன்ருவது முறையாக அனுப்பப்பட்ட தூதுக்குழு ஹர்ஷரது மரணத்துக்குப் பின்னர்த் தான் இந்தியாவை அடைந்தது. ஹர்ஷரின் அமைச்சரான அர்ஜுனன் (அல்லது அருணஸ்வன்) என்பவர் அரியணையைக் கவர்ந்து கொண்டிருந்தார். இவர் வாங் ஹியூன் சேயின் தலேமையில் வந்த தூதுக்குழுவைத் தாக்கினுர். வாங் ஹியூன் சே திபேத்துக்குத் தப்பியோடி அங்கிருந்து 1,200 போர் வீரர்களேயும் நேப்பாளத்தை ஆண்டுவந்த பிரபுவான அம்சு வர்மனிடமிருந்து 7,000 குதிரை வீரர்களேயும் பெற்று இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்து அர்ஜுனரின் தலேநகரை மூன்று நாள் முற்றுகையிட்டுக் கைப் பற்றினுர். பின்னர் மேலும் போர்கள் நடைபெற்றன. மதில் சூழ்ந்த 580 நகரங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. காமரூப அரசர் பாஸ்கரவர்மர் இவ்வெற்றியைக் கேள்வியுற்றுத் தம் வாழ்த்து களேயும் பரிசுப் பொருட்களேயும் அனுப்பினுர். அர்ஜுனனேக் கைதியாகச் சீனுவுக்குக் கொண்டுசென்ருர் வாங் ஹியூன் சே (648). அம்சுவர்மனது காலத்துக்குப் பின்னர், பிரபுக்களின் ஆதிக் கத்தை ஒழித்துவிட்டு ஆட்சிபுரிந்த நரேந்திரதேவர் என்ற நேப்பாள அரசரே இவருக்குப் படையுதவி செய்தவர் என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.

மா-ட்வான்-லின் (ma-twan-lin) என்ற சீனரது குறிப்பு களிலிருந்தே இச் செய்தி தெரியவருகிறது. வாங் ஹியூன் சேயால் தோற்கடிக்கப்பட்ட அர்ஜுனர் (சீனத்தில் அலனஷுவேன்) 'தீரபுக்தி' என்ற ஊரின் அரசர் என்று அக்குறிப்புக் கூறுகிறது. இவ்வூர் எங்கே உள்ளது என்பது தெரியவில்லே. எனவே இவ்வாறு தோற்கடிக்கப்பட்டவர் இமயமலேயின் அடிவாரத்தில் இந்தியாவில் ஏதோ ஒரு சிற்றரசை ஆண்டவராக இருக்கவேண்டும் என்று அறிஞர்கள் சிலர் கருதுகின்றனர்.

எனவே ஹர்ஷருக்குப்பின் கனேஜில் அரியணையேறியவர் யார் என்பது பற்றி உறுதியாக எதையும் கூற இயலாது.

II. ஹர்ஷரது காலத்திய மற்ற வடஇந்திய அரசுகள்

சசாங்கர்

பிரபாகரவர்த்தனர், ஹர்ஷர் ஆகியோரின் காலத்தில் வங்காளத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்த சசாங்கரைப் (Sasanka) பற்றி நமக்கு அதிகம் தெரியவில்லை. இவர் பிற்காலக் குப்த அரசரான மகாசேன குப்தருக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசராக ஆரம்பத்தில் இருந்து, பின்னர்ச் சுதந்திர அரசராகத் தம்மை அறிவித்துக் கொண்டார். இவரைப்பற்றிச் சுருக்கமாகவே சில தகவல்கள் தெரியவருகின்றன. வடஇந்தியாவில் வர்த்தன அரசர்களின் கடும் பகைவராக விளங்கினர் இவர். இராஜ்ய வர்த்தனரைக் கொலை செய்வித்தார் இவர். மௌக்கரி அரசரான கிரகவர்மனைக் கொன்ற (பெயர் தெரியாத) மாளவ அரசரின் நண்பராக இவர் இருந்தார் என்பது தெரிகிறது. சசாங்கர் சிவனை வழிபட்டவர். ஆனல் இவர் குறுகிய சமயப்பற்றுடையவர். பௌத்த சமயத்தை இவர் வெறுத்தார். இவர் மகதத்தின்மீது படையெடுத்து அந்நாட்டைக் கைப்பற்றிப் புத்தகயையிலிருந்த போதி மரத்தை வெட்டினர் என்றும், அதற்குப்பின் குறுகிய காலத்திலேயே இவர் இறந்துபோனர் என்றும் யுவான் சுவாங் தெரிவிக்கிறர். கி.பி. 637-38ல் மகதத்திலிருந்த யுவான் சுவாங் 'சிறிது காலத்துக்கு முன்னரேயே இது நிகழ்ந்தது' என்று குறிப்பிடுகிறர். எனவே கி.பி. 636ஆம் ஆண்டு வாக்கில் சசாங்கர் இறந்திருக்க வேண்டும்.

வங்காளம், மகதம், ஒரிசா ஆகிய பகுதிகளைச் சசாங்கர் ஆண்டுகொண்டிருந்தார் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவரது மரணத்துக்குப் பின்னரேயே மகதத்தையும், ஒரிசாவை (கொங்கொடத்தை=கஞ்சம் மாவட்டத்தை)யும், மேற்கு வங்காளத்தையும் ஹர்ஷர் கைப்பற்ற முடிந்தது. தாம் அரியணையேறிய உடனேயே பண்டி என்பவரின் தலைமையில் ஒரு படையைச் சசாங்கருக்கெதிராக ஹர்ஷர் அனுப்பினர் என்று பாணர் எழுதுகிறர். ஆனல் அதற்குப்பின் ஏற்பட்ட போர்களைப்பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை.

சசாங்கர் 'மகாராஜாதி ராஜா' என்ற பட்டத்தைச் சூடிக் கொண்டார். அவரால் தோற்கடிக்கப்பட்ட கொங்கொட அரசர் மாதவராஜர் என்று குறிப்பிடப்படுகிறர். இவர் பின்னர்ச்

சசாங்கருக்குக் கீழ்ப்பட்ட அரசராக இருந்துவந்தார். சசாங்கரது மரணத்தைப்பற்றியும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆயினும் இவரது மரணத்துக்குப் பிறகு கொங்கடம், மகதம், மேற்கு வங்காளம் ஆகியவற்றை ஹர்ஷரும், தமக்கு அண்மையிலிருந்த சில பிரதேசங்களைக் காமரூபத்து (அஸ்ஸாம்) அரசரான பாஸ்கரவர்மரும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்.

மற்ற அரசுகள்

காஷ்மீரம், கூர்ஜர அரசு, சிந்து ஆகியவற்றைப்பற்றி அடுத்த அத்தியாயத்தில் விரிவாகப் படிக்கப் போகிறோம். அரேபியர்களின் படையெடுப்புகளும் ஹர்ஷரின் பின்பே தொடங்கி விட்டன. அவற்றைப்பற்றியும் பின்னர்ப் பார்ப்போம்.

19. ஹர்ஷரது மரணம் முதல் கசினி முகம்மதுவின் படையெடுப்பு வரையில்

வட இந்தியாவிலும் மத்திய இந்தியாவிலும் அரசுகள்

I. மகதத்தில் பிந்திய குப்தர்கள்

ஹர்ஷரது காலத்தில்

பிந்திய குப்த அரசரான மகாசேன குப்தர் தமது இறுதிக் காலத்தில் தமது அரசை இழந்தார் என்றும், அவருடைய பிள்ளைகளான குமார குப்தரும் மாதவ குப்தரும் தானேசுவரம் சென்று பிரபாகரவர்த்தனரது அவையில் இராஜ்யவர்த்தனருக்கும் ஹர்ஷவர்த்தனருக்கும் தோழர்களாக இருந்து வந்தனர் என்றும் ஏற்கெனவே பார்த்தோம். அக் காலத்தில் மகதத்தைச் சசாங்கரும், அவருக்குப்பின் பூர்வவர்மன் என்பவரும், பின்னர் ஹர்ஷரும் கைப்பற்றி ஆண்டனர் என்பதையுங் கண்டோம். ஹர்ஷருக்குப்பின் மாதவ குப்தர் மகதநாட்டு அரசரானார்.

மாதவகுப்தர், ஆதித்திய சேனர்

அப்பொழுது மாதவகுப்தருக்கு வயது அதிகமாக இருந்திருக்க வேண்டும். எனவே ஒரு சில ஆண்டுகளே அவர் ஆட்சிபுரிந்தார். அவருக்குப்பின் அவருடைய மகனான ஆதித்தியசேனர் என்பவர் அரியணையேறினார். ஹர்ஷருக்குப் பிந்திய பிற்காலக் குப்தர்களுள் இவரைப்பற்றி மட்டுமே அதிகத் தகவல்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட அப்சாத் (Aphsad) கல்வெட்டு இவருடையதுதான். நேப்பாள அரசரான அம்சுவர்மனின் சகோதரியினுடைய மகனான 1 மௌக்கரி போகவர்மன்[1] (Bhoga-varman) என்பவருக்கு ஆதித்தியசேனரின் மகள் திருமணம் செய்து கொடுக்கப்பட்டார். இந்த மகளின் வயிற்றில் பிறந்த

1, மௌக்கரி அரச குடும்பத்தினர் பலர் நேப்பாளத்தில் வாழ்ந்தனர். கிரகவர்மனுக்குப் பின் அவர்களை அகற்றி விட்டுக் கனோஜின் அரியணையை ஹர்ஷர் கவர்ந்து கொண்டிருக்கக் கூடும் என்று சில ஆசிரியர்கள் கருதுவதற்கு இதுவே காரணம்,

ஒரு பெண்ணே (வத்சதேவி என்பவர்) பின்னர் நேப்பாள அரசரான சிவதேவரின் மனைவியானார். நேப்பாளத்துக் கல்வெட்டுகளிலும் பட்டயங்களிலும் இத்திருமண உறவுகள் பெருமையாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பிற்காலக் குப்தர்கள் எவ்வளவு முக்கியமான அரசர்களாகக் கிழக்கு இந்தியாவில் அன்று கருதப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதை இதிலிருந்து உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

'மகாராஜாதிராஜா' என்ற பட்டத்தை ஆதித்தியசேனர் சூடியிருந்தார். சந்தல் பர்கானஸ் தியோகரில் (Deogarh, Santal Parganas) ஒரு கோயிலில் உள்ள கல்வெட்டொன்று, ஆதித்திய சேனர் சோழ நாட்டை வென்று, அசுவமேதம் முதலிய பல யாகங்களைச் செய்தார் என்று கூறுகிறது. இது பற்றி வேறு எந்தச் சான்றுகளும் கிடையா. இவருடைய மனைவி கோணதேவி (Konadevi) என்பவர்.

வீழ்ச்சி

ஆதித்திய சேனருக்குப் பின் மூன்று அரசர்களின் பெயர்கள் நமக்குத் தெரிகின்றன. அவர்கள் தேவகுப்தர், விஷ்ணுகுப்தர், ஜீவித குப்தர் ஆகியோர். இவர்கள் மூவருமே 'மகாராஜாதி ராஜாக்கள்' என்று தம்மைக் கூறிக் கொண்டனர். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முன்பாதியில் மகதத்தில் பிற்காலக் குப்தர்களின் ஆட்சி முடிவுற்றது. ஜீவித குப்தரே அவர்களுள் கடைசி அரசர் போலும். கனோஜை ஆண்ட யசோவர்மனோ அவருக்கு முன்னர்க் கௌட நாட்டை ஆண்ட ஒரு அரசரோ இவர்களது ஆட்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்திருக்க வேண்டும்.

ஈத்சிங்கின் பயணம்

பாஹியனுடைய உதாரணத்தையும், முக்கியமாக யுவான் சுவாங்கினுடைய உதாரணத்தையும் பின்பற்றி, கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் கடைசி முப்பதாண்டுகளில் இந்தியாவில் பயணம் செய்தார், ஈத்சிங் (I-tsing) என்ற சீன நாட்டைச் சேர்ந்த பௌத்தப் பெரியார். கி.பி. 671-ல், தமக்கு 37 வயதாயிருக்கும் பொழுது சீனாவை விட்டுப் புறப்பட்டார். அவர், கடல் வழியாகச் சுமத்திராவுக்கு வந்து, அங்கு ஆறு மாதங்கள்வரை தங்கியிருந்து சமஸ்கிருதம் கற்றுக் கொண்டார். 672-ல் வங்காளத்தில் தாமிர லிப்தியில் வந்திறங்கினார் அவர், அங்கிருந்து நாளந்தாவுக்கு 673-ல், சென்றார். பின்னர் இராஜக்கிருஹம், புத்தகயை, வைசாலி, குசி நகரம், கபிலவஸ்து, ஸ்ராவஸ்தி, வாராணசி முதலிய இடங்களைச் சென்று தரிசித்தார். பத்தாண்டுகள் நாளந்தாவில்

இருந்து பௌத்த நூல்களைக் கற்ருர். இந்தியாவில் தமது பயணத்தின்போது பௌத்த நூல்கள் பலவற்றைத் தேடித் திரட்டிக் கொண்டார். அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு தாமிர லிப்திக்குச் சென்று 695-ல் சையாமுக்குக் கப்பலேறித் தம்நாட்டுக்குத் திரும்பினுர்.

அவருடைய பயணக் குறிப்புகள் முக்கியமான தகவல்களை நமக்குத் தருகின்றன. ஆனுல் அரசியல் அல்லது வரலாற்றுக் குறிப்புகள் அவற்றில் இல்லை. இந்தியாவில் புத்த சமயத்தின் செல்வாக்குக் குன்றி வந்ததை அவை காட்டுகின்றன. நாளந்தாப் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்பிக்கப்பட்ட பாடங்களையும் மற்ற வற்றையும்பற்றி அவை வருணிக்கின்றன. அப்பொழுதும் அக்கல்வி நிலையம் சீரும் சிறப்புமாக இருந்தது. அசுவகோஷர், நாகார்ஜுனர், அசங்கர், வசுபந்து, பர்த்ருஹரி, அரசர் ஹர்ஷர், தர்மபாலர், சீலபத்திரர் முதலிய பலரைப் பற்றியும் அவர் குறிப்பிடுகிருர், அக்காலத்திய சமய நிலையையும் இலக்கியங் களையும் வேறு பிறவற்றையும் தெரிந்து கொள்வதற்கு ஈத்சிங்கின் பயணக் குறிப்பு மிகவும் பயன்படுகின்றது.

II. யசோவர்மன்

கனேஜ் நகரம்

கனேஜ் நகரின்[1] பெருமையும் புகழும் ஹர்ஷரது காலத்தி லிருந்துதான் துவங்குகின்றன. தானேசுவரத்திலிருந்து இந்நக ருக்குத் தம் தலை நகரை மாற்றி இதற்கு முக்கியத்துவத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார் அவர். பிற்காலத்தில் வட இந்தியா விலேயே மிகவும் முக்கியமான நகரமாகத் திகழ்ந்த கனேஜ், கி பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தில் பாஹியன் பயணம் செய்தபோது ஒரு சிறிய பட்டணமாகவே இருந்தது. இரண்டு பௌத்த மடாலயங்களையும் ஒரு ஸ்தூபத்தையும் மட்டுமே அதில் கண்டார் இச்சீன யாத்திரிகர். ஆனுல் யுவான் சுவாங்கோ அதில் நூறு மடாலயங்களையும் 10,000 பௌத்த பிட்சுக்களையும் கண்டார். பிராமண சமயத்தினரின் கோயில்கள் இருநூற்றையுங் கூட அவர் அங்கே கண்டார். அது கங்கை நதியின் கிழக்குக் கரையில் நான்கு மைல் நீளத்துக்கு அமைந்து மதில் சூழ்ந்த

1. இன்று உத்தரப் பிரதேசத்தில் பருக்காபாத் (Farukhabad) மாவட்டத் தில் முக்கிய மில்லாததொரு பேரூராக உள்ளது கனேஜ். பண்டைக் காலத்தில் பாஞ்சால நாட்டின் தலைநகராகப் புகழ்பெற்று விளங்கியது அது. மகாபாரதத் திலும் அது அடிக்கடிக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பதஞ்சலியும் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிருர்,

நகரமாக அப்பொழுது விளங்கியது. கல்வியும் கேள்வியும் அங்குச் சிறந்து விளங்கின. கலைகள் போற்றப்பட்டன மக்கள் அந்நகரில் செல்வத்தில் வாழ்ந்தனர்.

'கௌட வஹோ'

ஹர்ஷருக்குப் பின் முக்கால் நூற்றுண்டுக் காலத்துக்குக் கனோஜின் வரலாறு இருள் மண்டிக் கிடக்கிறது. அதற்குப் பிறகு கி.பி. 730-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் யசோ வர்மன் (Yasovarman) என்ற அரசர் ஒருவர் அந்நகரத்திலிருந்துகொண்டு ஆட்சி செலுத்தியதைக் 'கௌட வஹோ' (Gaudavaho) என்ற கவிதையின் மூலம் நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம். பிராகிருத மொழியில் இக்கவிதையை எழுதிய வாக்பதி அல்லது வாக்பதி ராஜா (Vakpati) என்ற கவிஞர் யசோவர்மனின் அவைக்களப் புலவராயிருந்தவர். 'கௌட வஹோ' என்றால் 'கௌட அரசரின் மரணம்' என்று பொருள். முதலில் வங்காள (கௌட) மன்னனின் அவைக்களப் புலவராயிருந்த இவர், தம் அரசன் மீது யசோவர்மன் படையெடுத்து வந்து வெற்றி பெற்றதைப் பற்றிப் பாடுவதற்கென்று இந்நூலை எழுதியதுபோல் இதன் பெயர் அமைந்துள்ளது. ஆயினும் யசோவர்மனின் வங்காளப் படையெடுப்பு இப்பாடலின் இறுதியில் மட்டுமே வருகிறது. அவருடைய மற்றப் படையெடுப்புகளே அதிகமாக முதற் பகுதியில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. வங்க நாட்டரசரைக் கொன்று கனோஜ் திரும்பிய யசோவர்மன், தம் பகையரசனின் அவைக்களப் புலவரான வாக்பதியையும் தம்முடன் கனோஜுக்கு அழைத்து வந்து, 'கவிராஜ்' என்ற பட்டத்தை அவருக்குச் சூட்டிச் சிறப்புச் செய்து, மிகுந்த அன்புடனும் மரியாதையுடனும் அவரைப் போற்றி வந்தார். இந்த நன்றியை மறவாது யசோவர்மனின் மரணத்துக்குப்பின் இக்கவிதை நூலைப் புனைந்தார் வாக்பதிராஜா.

இந்நூல் மட்டுமன்றிக் கல்ஹணரது 'இராஜ தரங்கிணி'யும் யசோவர்மனது வரலாற்றை அறிந்துகொள்வதற்குத் துணை செய்கின்றது. நாளந்தாவிலுள்ள கல்வெட்டு ஒன்றும் யசோவர்மனைப் பற்றித் தெரிவிக்கின்றது.

யசோவர்மனின் படையெடுப்புகள்

யசோவர்மன் கி.பி. எட்டாம் நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து சுமார் முப்பது ஆண்டுகள் அல்லது நாற்பதாண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தார்போலும்; ஆயினும் அவருடைய போர் வெற்றிகளையும் தோல்விகளையும்பற்றி மட்டுமே நமக்குத் தெரியு

வருகின்றது. 'கௌட வஹோ'வில் குறிப்பிடப்படும் அவரது படையெடுப்புக் கீழ்வருமாறு:

''ஒரு மழைக் காலம் முடிந்ததும் யசோவர்மன் தம்முடைய படைகளோடு விஜய யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டார். சோன் (Son) நதியின் சமவெளி வழியாகச் சென்று விந்தியமலைகளை அவர் அடைந்தார். அம்மலையின் ஒரு குகையில் வாழ்ந்து வந்த பெருமை மிக்க விந்தியா வாசினி என்ற தெய்வத்தை வழிபட்டார். மேலும் முன்னேறிச் சென்று மகதமன்னனைப் போரில் புறங்கண்டார். ஓடிச் சென்ற மகத மன்னனைப் பிடித்துக் கொன்றபின் கடற்கரைப் பகுதியை அடைந்து வங்க நாட்டு அரசனை வென்றார். பின்னர் இந்தியாவின் தென் கோடிக்கு அவர்சென்றார். பிறகு பாரசீகர் களுக்கு (Parasikas துருக்கியர்கள்) எதிராகப் படையெடுத்துச் சென்று அவர்களைத் தோற்கடித்தார். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளுக்கு அப்பாலிருந்த பிரதேசங்களிடமிருந்து திறைகள் வசூலித்தார். பின்னர் நர்மதையின் கரைக்குவந்து கடற்கரை வழியாக மருதேசத்தை (இராஜபுதனப் பாலைவனம்) அடைந்தார். பின்னர்த் தானேசுவரப் பிரதேசமான ஸ்ரீகந்தத்தை அடைந்து, குருக்ஷேத்திரத்தின் வழியாக அயோத்திக்குச் சென்றார். இமய மலையின் அடிவாரத்திலிருந்த மக்களை வென்றார். பின்னர் இறுதியாகக் கனோஜ் நகருக்கு யசோவர்மன் வெற்றி வீரராகத் திரும்பினார்.''

அவைக்களப் புலவரால் கொடுக்கப்படும் இந்த 'வெற்றி யாத்திரைச்' செய்தி வழக்கம்போல் மிகைப்பட்ட கூற்றுகளை உடையது என்பது நன்கு புலப்படுகிறது. (கௌட மன்னனைக் கொன்றது பற்றிய செய்தியே இதில் இல்லை. இதன் இறுதியில் ஒரே ஒரு பாடலில் அது குறிப்பிடப்படுகிறது) எனவே இதை முற்றிலும் உண்மை என்று எடுத்துக் கொள்வது தவறாகும். ஆயினும் நாளந்தாவில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டு ஒரு பேரரசராக யசோவர்மனை வருணிக்கிறது. அவர் மகதத்தையும் ஆண்டார் என்பதற்கு நாளந்தாவில் இக்கல்வெட்டு இருப்பதே சான்று. வங்காளத்தை அவர் வென்றார் என்பது உண்மையாகவே இருக்கக்கூடும். தமது அரசுக்கு மேற்கிலும் விந்தியமலைப் பகுதியில் சாளுக்கியருடனும் அவர் போரிட்டிருக்கக்கூடும் என்பதற்கும் சில சான்றுகள் உள்ளன.

அரேபியர்களுக் கெதிரான போர்கள்

தம் அமைச்சரான புத்தசேனர் என்பவரைச் சீனாவுக்கு கி.பி. 731-ல் யசோவர்மன் தூதனுப்பினார் என்று சீனச் சான்றுகள் கூறுகின்றன. கி.பி. 736-ஆம் ஆண்டில் காஷ்மீரத்து மன்னனை

இலலிதாதித்தியரும் சீனத்துக்குத் தூது ஒன்றை அனுப்பினர்,அவர் யசோவர்மனைத் தம்முடைய 'கூட்டாளி' (ally) என்று சீன அரசருக்குச் சொல்லியனுப்பினர். அப்போது சிந்து மாநிலத்தைக் கைப்பற்றி. அதற்கு அப்பாலும் தமது ஆதிக்கத்தைப் பரப்புவதற்கு அரேபியர்கள் முயற்சிகளைச் செய்து வந்தனர். கனோஜ் அரசுக்கு எதிராக அவர்களால் அனுப்பப்பட்ட படையொன்று வெற்றிபெற முடியாமல் திரும்பிச்சென்றது என்பது வேறு சான்றுகளால் நன்கு தெரிகிறது, யசோவர்மன் குறிப்பிடும் பாரசீகர்கள்' இவர்களே. இந்தப் ''பாரசீகர்களுக்கு' எதிராக உதவி கோரியே சீனுவுக்குத் தூதனுப்பினர் யசோவர்மன், அதே சமயத்தில் திபேத்தியர்களும் காஷ்மீரத்தின்மீதும் கனோஜ் அரசின் மீதும் படையெடுத்தனர் போலும். இவ்வாறுதான் இலலிதாதித்தியரும் யசோவர்மனும் இருவருக்கும் பொதுவான பகைவருக் கெதிராக ஒன்று சேர்ந்தனர்.

யசோவர்மனது முடிவு.

இந்தக் கூட்டுறவு நெடுநாட்களுக்கு நிலைக்கவில்லை. இருவரும் தாம்தாமே பேரரசராக இருக்க வேண்டுமென்று முயன்றனர். எனவே இறுதியில் இவர்களுக்கிடையில் போர்கள் மூண்டன. நீண்ட நாட்கள் இப்போர்கள் நடைபெற்றதாகக் கல்ஹணர் எழுதுகிறார். இடையில் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு சமாதானம் ஏற்படுத்திக்கொள்ள இருவரும் முயன்றனர். ஆனால் இம்முயற்சியும் வீணாயிற்று, இலலிதாதித்தியர் கனோஜின் மீது படையெடுத்துச் சென்று யசோவர்மனைத் தோற்கடித்தார். (யமுனையின் கரையிலிருந்து கிழக்குக் கடற்கரைவரை யசோவர்மன் ஆண்டார் என்று கல்ஹணர் இவ்விடத்தில் வருணிக்கிறார்.) யசோவர்மனைத் தோற்கடித்து விட்டு அவரது நாட்டின் வழியாகக் கிழக்குக் கடற்கரையை அடைந்தார் இலலிதாதித்தியர். பின்னர்க் காஷ்மீரத்துக்குத் திரும்பிச் சென்றார்.

இப்போருக்குப்பின் யசோவர்மனைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. ''வேரோடு கல்லியெறியப்பட்டார் யசோவர்மன்'' என்று எழுதுகிறார் கல்ஹணர், அவர் போரில் கொல்லப்பட்டாரா அல்லது வேறு எவ்வாறு நடத்தப்பட்டார் என்பதெல்லாம் தெரியவில்லை. அது எப்படியிருந்தாலும், இந்தப் படையெடுப்புக்குப் பிறகு யசோவர்மனது ஆதிக்கம் முடிவுக்கு வந்து விட்டது என்பது தெரிகிறது. 710-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இம்முடிவு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

முடிவுரை

யசோவர்மன் மௌக்கரி வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரென்றும், மௌரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரென்றும் சில ஆசிரியர்கள் கருது

கின்றனர். இவை அனைத்தும் வெறும் ஊகமே தவிர வேறில்லை. வாக்பதிராஜா மட்டுமன்றிச் சிறந்த சமஸ்கிருத நாடக ஆசிரியரான பவபூதியும் (Bhava bhuti) கனோஜில் யசோவர்மனது அவையில் வைத்து ஆதரிக்கப்பட்டார். 'மாலதி மாதவம்' '(Malati Madhava) உத்தரராம சரிதம்', 'மகாவீர சரிதம்' ஆகிய அருமையான நாடகங்களை இயற்றிய இவர் காளிதாசருக்கு அடுத்த சிறந்த நாடக ஆசிரியராகக் கருதப்படுகிறார், 'மாலதி மாதவம்' என்பது ஒரு காதல் நாடகம், மற்ற இரண்டும் இராமனது கதையைக் கூறுபவை.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட நாளந்தாக் கல்வெட்டு யசோவர்மனின் அதிகாரியாக இருந்த மாலாடர் (Malada) என்பவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இவர் துருக்கியர் (அரேபியர்) அல்லது ஹூணராக இருக்க வேண்டும் இவர் யசோவர்மனின் அமைச்சராகவும், வடக்கத்திய மாநிலத்தின் ஆளுநராகவும் எல்லைப்புறப் பகுதிகளைக் காக்கும் பொறுப்பை வகித்த படையதிகாரியாகவும் இருந்தார்.

யசோவர்மருக்குப் பின் கனோஜ்

ஆமர் (Amar), துந்துகர் (Dundukar), இவருடைய மகன் போஜர்ஆகியோர் யசோவர்மனுக்குப்பின் ஆண்டனர் என்று இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் இவர்களைப் பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை. இதற்குப் பின்னர்ப் பல்வேறு சான்றுகளாலும் நமக்கு நன்கு தெரியவரும் அரசர் வஜ்ராயுதர். இம்மன்னர், காஷ்மீர் மன்னரான ஜெயபீடரால் தோற்கடித்து விரட்டப்பட்டார். கனோஜின் அரியணையையே காஷ்மீரத்துக்கு எடுத்துச் சென்றார் ஜெயபீடர். கனோஜின் அடுத்த அரசரான இந்திராயுதர் என்பவரை வங்காள அரசரான தர்மபாலர் கி.பி. 810-ல் தோற்கடித்து விரட்டி விட்டு, அவருக்குப் பதிலாகச் சக்ராயுதர் என்பவரை அரசராக்கினார். கி.பி. 816-ல் இராஜபுதனத்தில் பின்மால் (Bhinmal) நகரிலிருந்து ஆண்ட கூர்ஜரப் பிரதிகார அரசரான இரண்டாம் நாகபட்டர் சக்ராயுதரை விரட்டி விட்டுக் கனோஜைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். இது முதல் கூர்ஜரப் பிரதிகார அரசின் தலைநகராயிற்று கனோஜ். இதைப் பற்றிப் பின்னர் விரிவாகப் படிக்கப் போகிறோம்.

III. மைத்ரகர்கள்

ஹர்ஷரது காலத்தில்

வலபி நகரைத் (Valabhi) தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த மைத்ரக அரசர்களைப் பற்றி ஏற்கெனவே ஒரு சிறிது

பார்த்தோம் 'முதலாம்' சீலாதித்தியர் (தர்மாதித்தியர் என்ற பட்டத்தையும் இவர்சூடியிருந்தார்). இவர் கி.பி. 595 முதல் 615 வரையில் ஆண்டிருக்கக்கூடும் என்று சாசனங்களால் தெரிய வருகின்றது. இவருக்குப்பின் இவருடைய தம்பியான கரகிரகர் (Kharagraha) என்பவரும், அடுத்தபடியாக கரகிரகரின் மகனை மூன்றும் தரசேனரும் அரசராயினர். இவர்களை யெல்லாம் பற்றி அதிகம் எதுவும் தெரியவில்லை. மூன்றும் தரசேனருக்குப்பின் அவருடைய தம்பியான இரண்டாம் துருவசேன பாலாதித்தியர் என்பவர் வலபியின் அரசரானுர். இவர் ஹர்ஷவர்த்தனரின் மகளை மணந்திருந்தார் என்றும், யுவான் சுவாங் இந்தியாவுக்கு வந்த காலத்தில் இவர் ஆண்டுகொண்டிருந்தார் என்றும் முன்பே பார்த்தோம், (துருவபட்டர் என்பது போலவும் இவரது பெயர் அக்காலத்திய சான்றுகளில் காணப்படுகிறது). இவர் ஆத்திர புத்தி படைத்தவரென்றும், எதையும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் திறமையில்லாதவரென்றும். புத்த சமயத்தைத் தழுவியிருந்தார் என்றும் யுவான் சுவாங் எழுதியுள்ளார். கனேஜிலும் பிரயாகையிலும் ஹர்ஷர் கூட்டிய அவைகளில் இவர் கலந்து கொண்டார்.

சக்கரவர்த்தி தரசேனர்

இரண்டாம் துருவ சேனருக்குப்பின்அரசரானவர் அவருடைய மகனை நான்காம் தரசேனர் (Dharasena IV). இவர் கி.பி. 641-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் அரியணையேறி இருக்க வேண்டும். 'சக்ரவர்த்தி' என்ற பட்டத்தைச் சூடிக் கொண்டு பேரரசராகத் தம்மை அறிவித்துக் கொண்ட முதலாம் வலபி அரசர் இவரே. இவர் புரோச்சை (Broach—பருகச்சா நகர்) ஆண்ட கூர்ஜர அரசரைத் தாக்கி வெற்றி பெற்றுர் என்பது, அந் நகரிலிருந்து வெளியிடப்பட்ட இவருடைய பட்டயங்களால் தெரியவருகிறது. ஆயினும் சிறிது காலமே இவர் அந் நகரைப் பிடித்திருந்தார் போலும். கூர்ஜர அரசர்கள் அங்கிருந்து தொடர்ந்து பலகாலம் ஆண்டு வந்தனர். இவர் 'சக்ரவர்த்தி' பட்டத்தைச் சூடியிருந்தார். பெருங்கவிஞரான பட்டி (Bhatti) இவரது அவையில் வாழ்ந்தார். இவ்வரசரது ஆட்சிக் காலம் மிகவும் குறுகியது. கி.பி. 650-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இவரது ஆட்சி முடிவுற்றது.

குழப்பம்

இவருக்குப்பின் வலபி அரசில் குழப்பம் நிலவியது. அரியணைக்கான போட்டிகள் அரசகுலத்தில் நிகழ்ந்தன என்பது தெரிகிறது. முதலாம் சீலாதித்தியரின் மூன்று பேரப் பிள்ளைகளுள் கடைசியானவரான மூன்றும் துருவ சேனர் அரியணையைக் கைப்பற்றி அடுத்த அரசரானுர். ஓரிரு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இவருடைய

அண்ணனை (முதலாம் சீலாதித்தியரின் இரண்டாம் பேரர், மூத்தவர் இறந்து விட்டார் போலும்.) இரண்டாம் கரகிரகர் அடுத்த அரசரானார். இவரும் ஒரு சில ஆண்டுகளே ஆண்டார். பின்னர் கி.பி. 660-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இவருடைய அண்ணனின் புதல்வர் (இரண்டாம் சீலாதித்தியரின் புதல்வர்) மூன்றும் சீலாதித்தியர் என்பவர் அரியணையேறினார். கி.பி. 662 முதல் 684 வரையில் இவர் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பது பல்வேறு சான்றுகளாலும் நன்கு தெரிகின்றது. (ஏற்கெனவே கொடுக்கப் பட்டுள்ள வம்சாவளிப் பட்டியலைப் பார்க்க.)

மூன்றும் சீலாதித்தியர்

வலபி அரசர்களுள் மிகவும் முக்கியமான அரசர்களுள் இவரும் ஒருவர். வஜ்ரதர் (Vajrata) என்றும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். நான்காம் தரசேனரைப் போலச் 'சக்ரவர்த்தி' என்ற பட்டத்தைச் சூடிக் கொண்டார் இவர், கி.பி. 676-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் கூர்ஜர அரசின் மீது படையெடுத்துப் புரோச்சைக் கைப்பற்றினார் இவ்வரசர். ஆனால் விரைவிலேயே கூர்ஜரர்கள் தமது அரசை மீண்டும் திரும்பப் பெற்றனர். இதில் மேற்குச் சாளுக்கியர்கள் கூர்ஜரர்களுக்கு உதவினர் போலும்.

அரேபியரின் தாக்குதல்கள்

இவருக்குப்பின் ஆண்ட நான்கு மைத்ரக அரசர்களும் 'சீலாதித்தியர்' என்ற பெயர்களையே தாங்கியிருந்தனர். எனவே நான்காம், ஐந்தாம், ஆறும், ஏழாம் சீலாதித்தியர்கள் என்று இவர்கள் அழைக்கப்படுகின்றனர். ஏழாம் சீலாதித்தியர் துருபட்டர் (துருவபட்டர்) என்றும் அழைக்கப்பட்டார். இந்நான்கு அரசர்களும் கி.பி. 770-ஆம் ஆண்டுவரை ஆட்சி புரிந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் சக்ரவர்த்திகள் என்றே தம்மைக் கூறிக் கொண்டனர். இவர்கள் அனைவரும் தந்தையும் மகனுமாக உறவு பூண்டவர் ஆவர்.

சிந்துவைக் கைப்பற்றிய பின் அரேபியர்கள் இராஜபுதனம், குஜராத், கத்தியவார்தீபகற்பம் ஆகியவற்றுக்கெதிராகத் தம்முடைய தாக்குதல்களை நடத்தினர். இவர்கள் உஜ்ஜெயினி வரையில் சென்றனர். வலபிக்கெதிராகவும் தாக்குதல்கள் தொடுக்கப்பட்டன. புரோச்சை ஆண்ட கூர்ஜர அரசர்கள் கூர்ஜரப் பிரதிகாரர்கள், இலாட்டத்தை ஆண்ட சாளுக்கியர்கள், ஆகிய அனைவரும் அரேபியர்களின் தாக்குதல்களை இறுதியில் முறியடித்தனர். வலபியில் அரேபியர்களைத் தாம் தோற் கடித்ததாக நான்காம் ஜெயபட்டர் என்ற புரோச் கூர்ஜர அரசர்

கூறுகிருர், அரேபியர்களின் தாக்குதலால் பொதுமக்கள் பெரிதும் துன்புற்றதாக இவர் கூறுகிருர். ஐந்தாம் சீலாதித்தியர் வலபியை ஆண்டு கொண்டிருந்தபொழுது இத்தாக்குதல் நடைபெற்றது போலும், ஜெயபட்டர் வலபியின் உதவிக்குச் சென்ருர் போலும்.

வலபியின் அழிவு

கத்தியவாரிலிருந்து அரேபியர்கள் விரட்டப்பட்டு விட்டா லுங்கூட அதன் பின்னர் வலபி அரசு விரைவாக வீழ்ச்சியுறத் தொடங்கியது. அண்டையில் சாளுக்கியர்கள், பிரதிகாரர்கள், இராஷ்டிர கூடர்கள் ஆகியோர் தம்தம் ஆதிக்கத்தை நிறுவ முயன்று வந்தனர். இது வலபி அரசை இடர்ப்படுத்தியிருக்க வேண் டும். விவரங்கள் எதுவும் நமக்குத் தெரியவில்லே, கி.பி. 766-7-ஆம் ஆண்டில் ஏழாம் சீலாதித்தியர் வலபியின் அரசராயிருந்தார். ஏறத்தாழ அதே சமயத்தில் வலபி நகரம் அழிக்கப்பட்டது, எவ்வாறு, யாரால் இது அழிக்கப்பட்டது என்பன தெளிவாகத் தெரியவில்லே.

கி.பி. 783ஆம் ஆண்டில் கத்தியவாரில் வராகன் அல்லது ஜெயவராகன் என்பவர் ஆண்டு கொண்டிருந்ததாகச் சமண நூலான 'ஹரிவம்சம்' கூறுகிறது. எனவே கி.பி: 766க்கும் 783க்குமிடையில் வலபி நகரம் அழிக்கப்பட்டபின் மைத்ரக அரசு முடிவுற்றது என்பது தெளிவு. ஜெயவராகனே அவருக்கு முந்திய அவர் வம்சத்து அரசரோ வலபி அரசை அழித்தவராக இருக்கக் கூடும்.

வலபி அரசின் அழிவுபற்றி அல்பெருனி எழுதுவது கவனிக்கத் தக்கது. வலபி அரசைச் சேர்ந்த செல்வர் ஒருவர் அரசரோடு சண்டை போட்டுக்கொண்டு, அரேபியர் ஆண்டுகொண்டிருந்த சிந்துவுக்குச் சென்ருராம். அரேபிய அரசருக்கு நிறையப் பொருள் கொடுப்பதாகச் சொல்லி ஒரு கடற்படையை அனுப்பச் சொன்ஞராம். அவ்வாறு அனுப்பப்பட்ட கடற்படையானது இரவில் சென்று வலபியைத் தாக்கி, அதன் அரசரையும் மக்களே யும் கொன்று, நகரத்தை அழித்ததாம். கி.பி. 725க்கும் 735க்கு மிடையில் அரேபியர்கள் வலபியைத் தாக்கினர் என்பது உண்மை. இதையே பின்னர் அல்பெருனி இக் கதையாக எழுதினர். கி.பி. 758லும் 776லும் இரண்டு முறை அரேபியக் கடற்படை மீண்டும் வலபியைத் தாக்கியது. இரண்டாவது படையெடுப்பானது வெற்றி பெற்றது. வலபி கைப்பற்றப்பட்டு அழிக்கப்பட்டது; ஆனுல் அரேபியத் துருப்புகளிடையில் கொள்ளே நோய் பரவிய தால் அவர்கள் திரும்பிவந்து விட்டனர். இவையெல்லாம்

சிந்துவை ஆண்ட அரேபியரின் வரலாற்றுக் குறிப்புகளிலிருந்து தெரியவருகின்றன. இவ்வாறு வலபியை ஆண்ட மைத்ரக அரசு ஆட்டங்கண்டது. இந்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஜெயபட்டரோ அவருக்கு முந்திய அரசரோ தமது அரசை அப்பகுதியில் நிறுவினர் போலும்.

IV. சிந்து—அரேபியரின் படையெடுப்பு

மூன்று அரசுகள்

சிந்துவையும் அதற்கு வடமேற்கிலிருந்த காபூல், சாபூல் ஆகிய அரசுகளையும் பற்றிச் சுருக்கமாக இப்பொழுது காணவேண்டும். வடமேற்குக் கோடியில் இருந்தது காபூல் அல்லது காபூலிஸ்தான் (Kabulistan). முன்பு காபிசா (Kapisa) என்றழைக்கப்பட்டதும் இதுவே. காபூல்நதிப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து தொடங்கி இந்துக் குஷ் மலைகள் வரையில் பரந்திருந்தது இந்த அரசு. இதற்குத் தெற்கிலிருந்தது சாபூல் அல்லது சாபூலிஸ்தான் (Zabulistan). ஹெல்மந்த் நதியின் (Helmand) மேல் சமவெளியும் அதற்கு இரு மருங்கிலும் கிழக்கிலும் மேற்கிலுமிருந்த பிரதேசங்களும் இதில் அடங்கியிருந்தன.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முன்பாதியில் காபிசா அரசு விசாலமானதாகவும் பத்துச் சிற்றரசுகளை உள்ளடக்கியதாகவும் இருந்தது என்று யுவான் சுவாங் எழுதுகிறார். காந்தாரம் இதில் அடங்கியிருந்த சிற்றரசுகளுள் ஒன்று. சாபூலிஸதானத்தைப் பற்றி அதிகமாகத் தெரியவில்லை. சாபூல் அரசர்கள் ஷாஹி (Shabi) என்ற பட்டத்தைச் சூடியிருந்தனர். காபூல் அரசர்கள் க்ஷத்திரியர்கள் என்று தம்மைக் கூறிக்கொண்டனர். காபூலிஸ்தானம், சாபூலிஸ்தானம் ஆகிய இரண்டும் அக் காலத்தில் இந்தியாவின் பகுதிகளாகவே கருதப்பட்டன. மொழி, பண்பாடு, சமயம், இலக்கியம் முதலிய அனைத்திலும் இந்தியாவோடு ஒன்றியவையாகவே அவை இரண்டும் அப்பொழுது இருந்தன. அவற்றை ஆண்ட அரசர்களின் நாணயங்கள் பல நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. அவற்றின் வரலாற்றை வரைவதற்குப் போதுமானவையாக அந் நாணயங்கள் இல்லை.

சிந்துவின் வரலாறு

ஆனால் சிந்து அரசின் வரலாற்றை அறிவதற்கு மட்டும் 'சச் நாமா' (Chach-nama) என்ற நூல் ஒன்று நமக்குத் துணை புரிகின்றது. இது பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் பாரசீக மொழியில் எழுதப்பட்டது. அரேபிய நூல்கள் சிலவும்கூட இதில் நமக்குப் பயன்படுகின்றன.

ஹர்ஷவர்த்தனர் சிந்துவின் மீது படையெடுத்து, அதன் அரசரை நையப்புடைத்து, அவரது செல்வத்தைப் பறித்துக் கொண்டு மீண்டார் என்று 'ஹர்ஷ சரிதம்' கூறுகிறது. இதைப் பற்றித் தெளிவாக எதுவும் தெரியவில்லை. சிந்து ஒரு சுதந்திர அரசாக இருந்தது என்றும் மூன்று சிற்றரசுகள் அதற்கு அடங்கி இருந்தன என்றும் யுவான் சுவாங் தெரிவிக்கிறார். அவ்வரசுகளின் பெயர்களையுங்கூட அவர் தருகிறார். ஆனால் அவற்றை அடையாளம் கண்டுகொள்ள நம்மால் முடியவில்லை. 'சச்நாமா' சிறிது விளக்கமாகச் சிந்துவின் வரலாற்றைக் கூறுகிறது. சாகசிராய் (Sahasi Rai) என்பவரின் மகன் சகிரஸ் (Sahiras) என்பவர் ஆண்டு கொண்டிருந்தது முதல் 'சச்நாமா' தொடங்குகின்றது. அவரது அரசு பரந்திருந்தது என்றும், வடக்கில் காஷ்மீரம், கிழக்கில் கனோஜ் அரசு, மேற்கில் மக்ரான் (Makran) பிரதேசம் ஆகியவற்றின் எல்லைகள்வரை சிந்து அரசு பரந்திருந்தது என்று அந்நூல் எழுதுகிறது. அலோர் (Alor) என்பது அதன் தலைநகரமாயிருந்தது. அந்நகரைச் சுற்றியிருந்த மையப் பகுதியை மட்டும் சகிரஸ் நேரடியாக ஆண்டு வந்தார். இதரப் பகுதிகள் நான்கு மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு மாநிலத்தையும் ஒவ்வொரு சிற்றரசர் அல்லது குறுநில மன்னர் ஆட்சி புரிந்து வந்தார். ஆண்டு தோறும் சகிரஸுக்கு இவர்கள் திறை செலுத்தி வந்தனர்.

சாகசி ராயின் அரச குடும்பம் சூத்திர வகுப்பைச் சேர்ந்தது என்றும் பௌத்த சமயத்தைப் பின்பற்றியது என்றும் யுவான் சுவாங் மூலம் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

நிம்ருஸை (Nimruz-இன்றைய பரசீகத்தின் ஒரு மாநிலம்) ஆண்டு வந்த அரசரோடு நடந்த போரில் சகிரஸ் கொல்லப் பட்டார். இப்போர் கி.பி ஏழாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் நடைபெற்றது போலும். நிம்ருஸ் அரசர் சிந்துவின் மீது படையெடுத்து வந்து, சகிரஸைக் கொன்று விட்டு வெற்றியோடு திரும்பினார். சகிரஸின் மகனான இரண்டாம் சாகசிராய் என்பவர் அடுத்த அரசரானார். இவரது ஆட்சியின்போது சச்(chach) என்ற பிராமணர் அமைச்சராயிருந்தார். இவருடைய அதிகாரமும் செல்வாக்கும் ஓங்கியிருந்தன. இந்நிலையில் இரண்டாம் சாகசிராய் இறந்ததும் சச் என்ற அமைச்சரே அரியணை ஏறி ஆளத் துவங்கினார்.

சச்சின் அரச வம்சம்

இவர் இரண்டாம் சாகசிராயின் மனைவியையே மணந்து கொண்டார். இந்த அம்மையாரின் மூலம் தகர்சியா (Daharsiah),

தாகிர் (Dahir) என்ற இரு பிள்ளைகள் சச்சுக்கு இருந்தனர். இந்த சச்சைப் புகழுவதற்காக எழுதப்பட்டதுதான் 'சச்நாமா'. ஆரம்பத்தில் இவரை அரசராக ஏற்றுக் கொள்வதற்கு மறுத்தனர் மாநிலங்களை ஆண்ட சிற்றரசர்கள். ஆனால் சச்சே நேரில் படையெடுத்துச் சென்று இவர்கள் அனைவரையும் தமக்குக் கீழ்ப் படியும்படி செய்தார். காஷ்மீரக் குன்றுகள் வரையில் சென்று சிந்து அரசுக்கும் காஷ்மீர அரசுக்குமிடையில் எல்லைகளை உறுதிப் படுத்தினாராம் இவர். பாரசீகத்தில் குழப்பம் நிலவியதைக் கண்டு மக்ரானின் (Makran) ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டாராம். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் இவர் ஆண்டு கொண்டிருந்தார்போலும். கி.பி. 622 முதல் 662 வரையில் ஆண்டார் என்று சிலர் கணக்கிடுகின்றனர்.

சச்சுக்குப்பின் அவருடைய தம்பியான சந்தர் என்பவர் சிந்துவின் அரசரானார் (662-669?). சச்சின் இருபிள்ளைகளும் ஒரு வேளை சிறுவர்களா யிருந்திருக்கக்கூடும். சந்தரின் மரணத்துக்குப் பின் அவருடைய மகனான துராஜ் (Duraj) என்பவர் அரசரானார். ஆனால் சச்சுவின் பிள்ளைகள் இவர் மீது போர்தொடுத்து, இவரை அரியணையிலிருந்து அகற்றினர். பின்னர் சகோதரர்களான தகர்சியாவும் தாகிரும் சிந்து அரசைத் தமக்குள் பங்கிட்டுக் கொண்டு ஆளலாயினர். இவர்கள் முப்பதாண்டுகள் (670—700?) ஆண்டனர். ஒருவர் அலோரையும் (Alor) மற்றவர் பிராமணாபாத்தையும் (Brahmanabad) தலைநகராகக் கொண்டிருந்தனர். தகர்சியாவின் மரணத்துக்குப்பின் தாகிரே சிந்துஅரசு முழுவதுக்கும் அரசரானார். இவர் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பது தெரிகிறது. அண்டையில் ஆண்டு கொண்டிருந்த இராமல் (Ramal) என்ற அரசரால் இவர் தாக்கப்பட்டதாகவும், அத்தாக்குதலை எளிதாக இவர் முறியடித்து விட்டார் என்றும் அரேபியரது குறிப்புகள் கூறுகின்றன. தாகிரின் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த முக்கிய நிகழ்ச்சி அரேபியரின் படையெடுப்பு.

அரேபியரின் எழுச்சி

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் முகம்மது நபியின் தலைமையில் அரேபியா ஒற்றுமையும் வலுவும் பெற்று எழுச்சியுற்றது. ஒரு புதிய அரசையும் சமயத்தையும் நிறுவினார் இவர். கி.பி. 632-ல் இவர் மரணமுற்றார். இதையடுத்த எட்டே ஆண்டுகளில் சிரியாவையும் எகிப்தையும் அரேபியர்கள் கைப்பற்றினர். அடுத்த எழுபதே ஆண்டுகளில் (640—709) வடக்கு ஆப்பிரிக்கா முழுவதும் அரேபியர் வசமாயிற்று. கி.பி. 713-ல்

ஸ்பெயினும் அவர்களது ஆட்சிக்குட்பட்டது. பிரெனீஸ் மலேகளேக் கடந்து பிரான்சுக்குள்ளும் அவர்கள் புகுந்து தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவ முயன்றனர். கி.பி. 732-ஆம் ஆண்டில் டூர்ஸ் (Tours) என்ற விடத்திலும் பாய்ட்டியர்ஸ் (Poitiers) என்ற விடத்திலும் சார்லஸ் மார்ட்டெல் (Charles martel) என்பவர் அவர்களேத் தோற்கடித்து ஸ்பெயினுக்குள் விரட்டியடித்தார். ஐரோப்பாவில் அவர்களுடைய ஆதிக்க முயற்சிகள் அதோடு நின்று போயின.

அரேபியர்கள் கிழக்கிலும் தமது ஆதிக்கத்தைப் பரப்பும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். பாரசீகம் முழுவதையும் கி.பி. 642-ஆம் ஆண்டில் அவர்கள் கைப்பற்றினர். வடக்கில் ஆக்சஸ் நதி வரையிலும் (650) தமது ஆதிக்கத்தை அவர்கள் நிறுவினர். இந்தியாவின் மீதும் அவர்களின் பார்வை திரும்பியது.

இந்தியாவின் மீது முதல் தாக்குதல்கள்

கி.பி. 637-ல் தான் இந்தியாவின் மீது முதல் தாக்குதலே அரேபியர்கள் தொடுத்தனர் என்று தெரிகிறது. அவ்வாண்டில் பம்பாய்க்கு அருகில் உள்ள தாணு மீது (Thana) அரேபியரின் கப்பல்கள் தாக்குதல் நடத்தின. பின்னர்ச் சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு புரோச் மீதும், சிந்து நதியின் கழிமுகத்திலுள்ள தெபல் (Debal) மீதும் அடுத்த தாக்குதல்கள் தொடுக்கப்பட்டன. சூறையாடுவதற்கென்று தொடுக்கப்பட்டவையே இத்தாக்குதல்கள்; பிரதேசங்களேக் கைப்பற்றுவதற்கென்றல்ல.

(தெபல் என்ற நகரம் எது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லே. இன்று தத்தா (Thattah) என்ற ஊர் உள்ள இடத்திலேயே முன்பு தெபல் இருந்தது என்று சிலர் கருதுகின்றனர். வேறு இடத்தில் அது இருந்தது என்றும் வேறு சிலர் கருதுகின்றனர்.)

சாபூலும் காபூலும்

கி.பி. ஏழாம் நூற்றுண்டிலேயே சிஜிஸ்தானத்தை (Sijistan-Seistan-சிஸ்தான்) அரேபியர்கள் கைப்பற்றினர். சாபூலிஸ்தானத்துக்குள்ளும் அதே நேரத்தில் அரேபியப் படையொன்று அனுப்பப்பட்டது. ஆனுல் வெற்றி ஏதும் கிட்டவில்லே. கி.பி. 661-க்கும் 680-க்குமிடையில் கலீபாவாக இருந்த முயாவியா (Muawiyah) காபூலேயும் சாபூலேயும் கைப்பற்றுவதற்குப் பெருமுயற்சி செய்தார். சிஜிஸ்தானத்தின் ஆளுநராக இருந்த அப்துர் ரஹ்மான் என்பவரின் தலேமையில் ஒரு படை காபூல் நகரை முற்றுகையிட்டது. சில மாதங்கள் முற்றுகையிட்டபின்

தாக்குதல் தொடுத்து அந்நகரை அரேபியர்கள் பிடித்தனர். பின்னர் அப்துர் ரஹ்மான் காபூலிஸ்தானத்தின் மீதும் படையெடுத்தார். அப்பிரதேசமும் கைப்பற்றப் பட்டது. ஆனால் அப்துர் ரஹ்மான் திரும்பி அழைக்கப்பட்ட உடன் காபூல், சாபூல் ஆகிய இரண்டுமே முகம்மதியரின் ஆதிக்கத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டுத் தம்மை விடுவித்துக் கொண்டன. அப்துர்ரஹமானுக்குப்பின் சிஜிஸ்தானத்தில் நியமிக்கப்பட்ட முகம்மதிய ஆளுநர் இவ்விரண்டு பகுதிகளையும் கைப்பற்றுவதற்கென மீண்டும் படையுடன் புறப்பட்டார். அவற்றை ஆண்ட அரசர்களோடு உடன் படிக்கைகள் செய்து கொண்டு திறை வசூலித்துக் கொண்டு திரும்பிச் சென்றார் அவர்.

ஆனால் கி.பி. 683ல் காபூல் மீண்டும் புரட்சி செய்து விடுதலை பெற்றது. மீண்டும் படையெடுத்துச் சென்ற சிஜிஸ்தானத்து ஆளுநர் தோற்கடித்துக் கொல்லப்பட்டார். அவரது படை விரட்டியடிக்கப்பட்டது. ஏறத்தாழ அதே நேநரத்தில் காபூல் அரசரும் அரேபியருக்கு எதிராகப் போர் கொடுத்தார். ஆரம்பத்தில் அவர் வெற்றிகள் பெற்றதுபோல் தோன்றினாலும், இறுதியில் கி.பி. 685ல் அவர் கொல்லப்பட்டு,அவருடைய படைகள் முறியடிக்கப்பட்டன. அவருக்குப் பின் அவருடைய மகன் இப்போரைத் தொடர்ந்து நடத்தினார். அவரிடமிருந்து ஒரு தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டு இனி அவருடைய அரசின் மீது தாக்குதல் தொடுப்பதில்லை என்று வாக்குறுதி தந்துவிட்டு அரேபியர் திரும்பிச்சென்றனர்.

கி.பி. 695 ஆம் ஆண்டில் ஈராக்கின் ஆளுநராக அல்ஹஜ்ஜாஜ் (Al Hajjaj) என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார். இவருடைய தளபதியான உபைதுல்லா என்பவர் காபூலை வெல்வதற்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். காபூல் அரசரும் சாபூல் அரசரும், இப்பொழுது ஒன்று சேர்ந்து கொண்டு மலைக்கணவாய்களில் அரேபியப் படையைப் பெருத்த சேதத்துக்கு உட்படுத்தினர். இத்தோல்வியினால் உபைதுல்லாவும் மனமுடைந்து இறந்து போனார். பெருந் தொகையை நஷ்ட ஈடாகக் கொடுத்து விட்டே காபூல் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து அரேபியர்கள் வெளியேற முடிந்தது. இந்தத்தோல்வியைத் துடைத்தெறிவதற்கென மற்றொரு படையெடுப்பு நிகழ்த்தப்பட்டது. பஸ்ரா, குபா (Kufa) ஆகிய நகர மக்களிடமிருந்து இதற்கெனப் போர்வரி வசூலிக்கப்பட்டுப் பெரும்படையொன்று திரட்டப் பட்டது. இப்படையானது அப்துர் ரஹ்மான் என்பவரின் தலைமையில் புறப்பட்டு, கி.பி.699ல் சாபூலுக்குள் நுழைந்தது. அதன் அரசர் தோற்கடிக்கப்பட்டு, நாடு நகரங்கள் சூறையாடப்

பட்டன. இன்னும் வேகமாகச் செயலாற்ற வேண்டுமென்றும், இல்லையேல் அப்துர் ரஹ்மான் பதவியிலிருந்து விலக்கப்படுவார் என்றும் அல்ஹஜ்ஜாஜ் அச்சுறுத்தினர். இதனல் வெகுண்ட அப்துர் ரஹ்மான் அல் ஹஜ்ஜாஜ் மீது போர் தொடுத்து ஈராக்குக்குள் நுழைந்து பஸ்ரா நகரைக் கைப்பற்றினர். ஆனல் விரைவிலேயே அவர் அங்கிருந்து தோற்கடித்து விரட்டப்பட்டார். முன்பு தம் மால் தோற்கடிக்கப்பட்ட சாபூல் அரசரிடமே சென்று அடைக் கலம் புகுந்தார் அப்துர் ரஹ்மான். ஓரிரு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவருடைய தலையை வெட்டி அல்ஹஜ்ஜாஜுக்கு அனுப்பி வைத் தார் சாபூல் அரசர். இதன் காரணமாகச் சாபூல் அரசரும் அல் ஹஜ்ஜாஜும் உடன் படிக்கை ஒன்று செய்து கொண்டனர். ஏழு அல்லது ஒன்பதாண்டுகளுக்குச் சாபூல் மீது படையெடுப்பதில்லை என்று அல் ஹஜ்ஜாஜ் உறுதி மொழி தந்தார். அதுவரை ஆண்டு தோறும் திறை செலுத்துவதற்குச் சாபூல் அரசர் இணங்கினர். கி.பி.714ல் அல் ஹஜ்ஜாஜின் மரணம் வரையில் இந்த உடன் படிக்கை அமுலிலிருந்தது. அதன் பின்னர்ச் சாபூல் அரசர் திறை செலுத்த மறுத்து விட்டார். சுமார் நாற்பதாண்டுகள் வரை அரேபியரால் சாபூலை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

இவ்வாறு ஏறத்தாழ கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதிவரையில் காபூலும் சாபூலும் சுதந்திர அரசுகளாகவே இருந்து வந்தன.

சிந்துவின்மீது அரேபியரின் முதல் தாக்குதல்கள்

சிந்து நதியின் முகத்துவாரப் பகுதியில் அமைந்திருந்த தெபல் (Debal) என்ற துறைமுகப்பட்டினத்தை அரேபியரின் கப்பல்கள் கி.பி. 643 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் தாக்கின. சிந்துவின் மீதான முதல் தாக்குதல் இதுவே. இத்தாக்குதலில் அரேபியர்கள் வெற்றி பெற்றதாக அரேபிய வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். ஆனல் அரேபியர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டதாகவும் அவர்களின் படைத் தலைவன், சச்சின் மாநில ஆளுநர் ஒருவரால் கொல்லப்பட்டதாக வும் 'சச்நாமா' தெரிவிக்கிறது. அப்பொழுது கலீபாக இருந்தவர் உமர் (Caliph umar). தரைவழியாகச் சிந்துவின் மீது படையெடுக்க இவர் திட்டமிட்டார். ஆனல் சிந்துஅரசு பலம் பொருந்திய தாயிருந்தது என்றும் அரேபியர்களுக்கு அது பணிய விரும்பவில்லை என்றும் ஈராக்கின் ஆளுநர் இதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், கலீபா உமருக்கு எழுதினர். எனவே இவரும் அடுத்த கலீபாவான உத்மானும் (Uthman) சிந்துவின்மீது தரைவழியாகப் படை யெடுப்பதற்காகத் தாம் வகுத்த திட்டங்களைக் கைவிட்டனர்.

ஆனல் அலி (Ali) கலீபாவாக இருந்த போது கி.பி. 660 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் ஒரு பெரிய முகம்மதியப் படையானது சிந்துவின்

மீது ஏவப்பட்டது. போலன் கணவாயைச் சுற்றியிருந்த பகுதி அப்பொழுது கிக்கான் (Kikan) அல்லது கிக்கனுன் (Kikanan) என்று அழைக்கப்பட்டது. மலைகளும் பள்ளத்தாக்குகளும் நிறைந்திருந்த அப்பிரதேசம் சிந்து அரசருக்கு உட்பட்டிருந்தது என்று சச்நாமா தெரிவிக்கிறது. கிக்கானின் மக்கள் இந்த முகம்மதியப் படையை எதிர்த்துப் போரிட்டுப்புறமுதுகு காட்டி ஓடும்படி விரட்டினர். முகம்மதியப் படையின் தலைவரும் அவரோடு வந்த பல பிரபுக்களும் கொல்லப் பட்டனர். இப்போர் கி.பி. 663 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றது. அடுத்த இருபதாண்டுகளில் ஆறுமுறை கிக்கானை முகம்மதியர்கள் மீண்டும் மீண்டும் தாக்கினர். கிக்கான் வெல்லப்படவில்லை; ஆயினும் மக்ரான் பிரதேசம் மட்டும் அவர்களால் கைப்பற்றப்பட்டது.

படையெடுப்புக்குக் காரணங்கள்

இதற்குப்பின் சுமார் இருபதாண்டுகள் வரை சிந்துவை அரேபியர்கள் தாக்கவில்லை. ஆனல் மீண்டும் கி. பி. 708 ஆம் ஆண்டு முதல் தாக்குதல்கள் தொடங்கின. இதற்குக்காரணம் இயன்ற வரை எல்லாப் பகுதிகளையும் தனது ஆதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டு வரவேண்டும் என்று புதிய முகம்மதிய அரசு விரும்பியதே. ஸ்பெயினிலிருந்து இந்தியா வரையில் இவர்களது ஆக்கிரமிப்புகளுக்கு இதுவே அடிப்படையான காரணம். ஆங்காங்கே நிகழ்ந்த சிறு சிறு நிகழ்ச்சிகள் இவர்களின் படையெடுப்புகளுக்கு உடனடிக் காரணங்களாகப் பின்னர் அமைந்தன. சிந்து மாநிலத்தின் மீது இவர்கள் படையெடுத்ததற்கு உடனடிக் காரணமாக அமைந்த நிகழ்ச்சி வருமாறு :—

இலங்கை அரசர், கலீபாவுக்கும் அல்ஹஜ்ஜாஜுக்கும் வெகுமதியாகச் சில முகம்மதியப் பெண்களை ஒரு கப்பலில் அனுப்பிவைத்தார் (708). தெபல் துறைமுகத்துக்கருகில் சில கடற் கொள்ளைக்காரர்கள் அக்கப்பலைப் பிடித்துக் கொண்டனர். சிந்துவின் அரசரான தாகிருக்கு (தாகர்-Daher என்றும் இவர் குறிப்பிடப்படுகிருர்). இதுபற்றிக் கடிதம் ஒன்றை எழுதினுர் அல்ஹஜ்ஜாஜ். இதில் தம்மால் செய்யக் கூடியது ஒன்றுமில்லை என்றும், அக்கடற் கொள்ளைக் காரர்கள் தமது அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டவர்கள் அல்லர் என்றும் தாகிர் பதில் அனுப்பினுர். இதனுல்தான் சிந்துவின் மீது படையெடுப்பு நடத்தத் தீர்மானித்தாராம் ஹஜ்ஜாஜ். அரேபியர்களின் வரலாற்றில் காணப்படும் நிகழ்ச்சி இதுவே.

முகம்மது-இபின்-காசிம் படையெடுப்பு ஆரம்பம்

இப்படையெடுப்புக்கு அனுமதி கோரிக், கலீபா வலீத்-இபின்-அப்துல் மாலிக்குக்குக் (Walid-ibin-Abdul malik) கடிதம் எழுதினுர்

அல்ஹஜ்ஜாஜ். ஏற்கெனவே பலமுறை நேரிட்டுவிட்ட தோல்வியை மனத்தில் கொண்டு ஆரம்பத்தில் இதை அனுமதிக்கக் கலீபா மறுத்துவிட்டதாகவும், பின்னர் ஹஜ்ஜாஜ் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தவே இறுதியில் அனுமதியளித்ததாகவும் அரேபிய வரலாற்றாசிரியர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். உடனே ஹஜ்ஜாஜ் தெபலைத் தாக்கிச் சூறையாடுவதற்காக உபைதுல்லா என்பவரை அனுப்பினார். ஆனால் சிந்துவில் உபைதுல்லா தோற்கடிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டார்; பின்னர், புதெய்ல் (Budail) என்பவரின் தலைமையில் கடல் வழியாக ஒரு படை அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. தாகிரின் மகனான ஜெய்சிம்மர் என்பவர் புதெய்லை எதிர்த்துப் போரிட்டார். சடும் போர் நாள் முழுவதும் நீடித்தது. இறுதியில் முகம்மதியப் படை தோற்கடிக்கப்பட்டது. புதெய்ல் கொல்லப்பட்டார்.

முகம்மது-இபின்-காசிமின் படையெடுப்பு

இதையெல்லாம் கண்டு அடுத்த படையெடுப்புக்காக விரிவான தயாரிப்புகளைச் செய்யலானார் ஹஜ்ஜாஜ். பெரும்படையொன்றைத் திரட்டினார். கலீபாவிடமிருந்தும் 6000 சிரியா நாட்டுப் படை வீரர்கள் பெறப்பட்டனர். தம் சகோதரனின் மகனும், தம்முடைய பெண்ணை மணந்தவருமான முகம்மது-இபின்-காசிம் (Muhammad-ibin-Qasim meaning,Muhammad, Son of Qasim) என்பவரை இப்பெரும் படைக்குத் தலைவராக்கினார் ஹஜ்ஜாஜ்.

இப்பெரும் படையுடன் புறப்பட்டுத், தரை வழியாகச் சென்று தெபலை (Debal) அடைந்தார் முகம்மது. கடல் வழியாக, முற்றுகைக்குத் தேவையான கருவிகள் அனைத்தும் அவருக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டன. அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டபின் தெபல் நகரை முற்றுகையிட்டார் அவர். ஈவு இரக்கமில்லாத இளைஞர் அவர். தெபல் தாக்கிக் கைப்பற்றப்பட்டது (712). அடுத்த மூன்று நாட்களும் அந்நகரிலுள்ளோரைக் கொன்றுகுவிப்பதில் செலவிடப்பட்டன. பின்னர் 4.000 முகம்மதியர்களை அங்குக் குடியமர்த்தி, மசூதி ஒன்றும் கட்டப்பட்டது.

தெபலைக் கைப்பற்றியபின் நெருன் (Nerun) நகரை நோக்கிச் சென்றார் முகம்மது-இபின்-காசிம். (சிந்து மாநிலத்தில் இன்று ஹைதராபாத் நகரம் உள்ள இடத்திலேயே முன்பு நெருன் இருந்தது). இந்நகரை வென்றபின் வேறு பல இடங்களையும் கைப்பற்றிச் சிவிஸ்தானத்தையும் (Si wistan or Sehwan) முகம்மது பிடித்தார். அரசரையும் மாநில ஆளுநர்களையும் வெறுத்த பௌத்த சமயத்தினரும் பிறரும், முகம்மதுவுக்குப் பலவகையிலும் உதவினர் என்று அரேபியர்கள் எழுதுகின்றனர். பௌத்தர்களுள் பலர் அந்நியர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டு உயிர் துறந்தனர் என்பு

தையும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். பிரபுக்களில் பலர் முகம்மதுவை வணங்கி வழிபட்டனர். இறுதியில் சிந்து நதியின் மேற்குக் கரை வழியாகப்படை நடத்திச் சென்று, தாகிரின் படை முகாமுக்கு எதிரில் தமது முகாமை முகம்மது அமைத்தார். இங்கு மொகா (mokah) என்ற பிரபு ஒருவன், முகம்மதுவுடன் இரகசியமாகத் தொடர்பு பூண்டு, தாகிரைக் கைவிட்டுத், துரோகச் செயலில் ஈடுபடுவதற்கு இணங்கினுன். சிந்து நதியைக் கடப்பதற்குத் தேவையான படகுகளை முகம்மதுவுக்குக் கொடுப்பதற்கு இவன் இணங்கினுன். போரில் கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசம் ஒன்றை இதற்கு விலையாக இவன் கேட்டான். முகம்மது இதற்குச் சம்மதித்தார்.

தாகிருடன் போர், (713)

மேலும் இரண்டாயிரம் குதிரை வீரர்களை இப்பொழுது ஹஜ்ஜாஜ் அனுப்பினுர்.சிவிஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த 4 000 ஜத் (Jats) சிப்பாய்களும் முகம்மதுவுக்கு உதவி புரிந்தனர். ஆயினும் சிந்து நதியைக் கடக்காமல் இரண்டு மாதங்கள் அவர் தயங்கினுர். ஹஜ்ஜாஜ் இதைக் கண்டித்துத், துரிதமாகவும் துணிச்சலாகவும் போரில் ஈடுபடும்படி, தம் மருமகனுக்கு ஆணைபிறப்பித்தார். அதன் பின்னரே சிந்துவின் மேற்குக் கரையிலிருந்து கிழக்குக் கரைக்குக் கடந்து சென்ருர் முகம்மது. மொகாவின் சகோதரரும் தாகிரைக் கைவிட்டு மொகாவொடு இப்பொழுது சேர்ந்து கொள்வதற்கு முன்வந்தார். இவர்கள் இருவரும் முகம்மதுவுக்குப் பல வழிகளிலும் உதவினர்.

இரவார் (Rawar) அல்லது ரவோருக்கு (Raor) அருகில் தாகிருக்கும் முகம்மதுவுக்கும் கடுமையான சண்டை நடைபெற்றது; யானையின் மீதமர்ந்து போரில் ஈடுபட்ட தாகிரின் மீது முகம்மதியர்கள் அம்பு மாரி பொழிந்தனர்; தாகிர் இறந்து வீழ்ந்தார்; இதைக் கண்ட தாகிரின் படைகள் நிலைகுலைந்தன; அவர்களை அரேபியர்கள் படுகொலை செய்தனர்;—இவ்வாறு 'சச்நாமா' இப்போரை வருணிக்கிறது. உடனே முகம்மது இரவோர்க் கோட்டையைத் தாக்கினுர். அங்குப் போரை நடத்தும்படி தம்முடைய தாயை விட்டு விட்டுப், பிராமணுபாத்துக்குப் பின் வாங்கிச் சொன்ருராம் தாகிரின் மகனுன ஜெய்சிம்மர். முகம்மதியரின் தாக்குதலை முறியடிக்க முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டதும் தாகிரின் மனைவியும் மற்றப் பெண்களும் தீக்குளித்தனர் (713).

சிந்து முழுவதும் கைப்பற்றப்படுதல்

இரவோரைக் கைப்பற்றிய பின் பிராமணுபாத்தை முற்றுகையிட்டார் முகம்மது (713). ஜெய்சிம்மரின் முதலமைச்சரும் கூட

இப்பொழுது பகைவருடன் சேர்ந்து கொண்டார். பிராமணபாத் மக்கள் ஆறுமாத காலம் வீரத்துடன் போரிட்டனர். ஆனால் அந் நகரிலிருந்த பிரபுக்களும் மற்றச் செல்வர்களும் முகம்மதுவுக்கு இரகசிய ஆதரவு அளித்து அவர் நகருக்குள் நுழைவதற்கு வழி காட்டினர். இதன் பின்னர்ப் பல்வேறு இடங்களையும் அரேபியர் கைப்பற்றினர். பின்னர்த் தலைநகரமான அலோர் (Alor) நகரை அவர்கள் தாக்கிக் கைப்பற்றினர். அடுத்தபடியாக முல்தான் (Multan) நகரம் முற்றுகையிடப்பட்டது. இரண்டு மாத முற்று கைக்குப் பிறகு பிரபுக்களின் துரோகத்தால் அதுவும் பணிந்தது (713).

முகம்மதுவின் முடிவு

இவ்வாறு சிந்து அரசு முழுவதையும் கைப்பற்றியபின் அதற்கு அப்பாலும் கிழக்கில் சென்று இந்தியாவின் உட்பகுதியையும் கைப்பற்ற முகம்மது திட்டமிட்டார். கனோஜ் நகரத்தையும் கைப் பற்றுவதற்கு அவர் திட்டமிட்டார். அபு ஹக்கீம் (Abu Hakim) என்பவரின் தலைமையில் அதற்கென 10,000 குதிரை வீரர்கள் புறப் பட்டனர். ஆனால் அதற்குள் கலீபா முகம்மதுவைத் திரும்பிவரும் படி ஆணையிட்டார்.

முகம்மது - இபின் - காசிமின் மாமனாரான அல் ஹஜ்ஜாஜ் கி.பி. 714 ஆம் ஆண்டில் காலமானார். கலீபா வலீதும் (Caliph-walid, 705-715) 715ல் காலமானார். அடுத்தபடியாகக் கலீபாவான வர் ஹஜ்ஜாஜை வெறுத்தவர். எனவே ஹஜ்ஜாஜின் குடும்பத்தினர் மீது தமது கோபத்தைக் கொட்டித் தீர்த்துக் கொண்டார் இவர். முமம்மது ஈராக்குக்குத் திரும்பி வரும்படி ஆணையிடப்பட்டார். அங்கு ஹஜ்ஜாஜை ஆதரித்த பலரும் முகம்மதுவும் சித்திரவதை செய்யப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

முகம்மதுவின் முடிவு பற்றி 'சச்நாமா' வேறொரு கதை கூறு கிறது. தாகிருடைய பெண்கள் இருவர். பரிமளதேவி, சுராஜ் தேவி என்பவை அவர்களின் பெயர்கள். இவர்கள் இருவரையும் பிடித்துக் கலீபாவின் அந்தப் புரத்துக்கு முகம்மது அனுப்பி வைத் தார். தம் தந்தைக்கு நேர்ந்த கதிக்குப் பழிதீர்த்துக் கொள்ள முடிவு செய்தனர் இவ்விரு பெண்களும். தங்கள் இருவரையும் முகம்மது இபின் காசிம் தம்முடைய மனைவி போல் நடத்திவிட்ட தாக அவர்கள் கலீபாவிடம் பொய் கூறினர். இதைக் கேள்வியுற்ற உடனேயே கலீபா வெகுண்டு, பசுவின் பச்சைத் தோலில் முமம்மதுவைத் தைத்துத் தமக்கு அனுப்பி வைக்கும்படி ஆணை பிறப்பித்தார். இந்த ஆணையைப் பற்றி அறிந்த உடனேயே முகம்மதுவே பசுவின் பச்சைத் தோலில் தம்மை வைத்துத்

தைத்துக் கொண்டாராம். மூன்ருவது நாளில் முகம்மதுவின் ஆவி பிரிந்தது. ஒரு பெட்டியில் வைக்கப்பட்டுக் கலீபாவுக்கு முன் இந்தச் சவம் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. தாகிருடைய பெண்கள் இருவரும் முகம்மது ஒரு தவறும் செய்யாதவர் என்றும், பழிதீர்த் துக் கொள்வதற்காகவே பொய்யைத் தாங்கள் கூறியதாகவும் கலீ பாவிடம் கூறினர். கலீபா வெகுண்டு குதிரையின் வால்களில் இவர்களைக் கட்டிச் சாகும் வரை ஓட்டியடிக்கும்படி ஆணையிட் டார். ஏறத்தாழ இதே கதையை மீர்மசூம் (Mir masum) என்ற ஆசிரியரும் கூறுகிருர். இக்கதை உண்மையன்று என்றே தற்கால ஆசிரியர்கள் பலரும் கருதுகின்றனர்.

முகம்மதுவுக்குப் பின்

முகம்மதுவின் மரணத்துக்குப்பின் தாகிரின் மகனை ஜெய் சிம்மர் மீண்டும் பிராமணுபாத்தைக் கைப்பற்றினுர். வேறு பல சிற்றரசர்களும் முகம்மதிய ஆதிக்கத்தை உதறி எறிந்தனர். ஆனுல் சிந்துவை மீண்டும் தம்மாதிக்கத்தின் கீழ்க் கொணரு வதற்கென ஹபீப் (Hebib) என்பவரைக் கலீபா அனுப்பிவைத் தார். ஹபீப், அலோர் நகரையும் வேறு பல விடங்களையும் கைப் பற்றினுர். ஆயினும் சிந்துவை முற்றிலும் கைப்பற்றி மக்களைத் தமது சமயத்துக்கு மாற்றி ஆளுவது கடினம் என்பதைக் கலீபா நன்குணர்ந்தார். எனவே அடுத்த கலீபாவாக ஆன இரண்டாம் உமர் (Umer II, கி. பி. 717-720) என்பவர் சிந்துப் பிரதேசத்துச் சிற்றரசர்கள் இஸ்லாமிய சமயத்தைத் தழுவித் தம்மை அவர்களு டைய பேரரசராக ஏற்றுக் கொண்டால் போதும் என்றும், அவ் வாறு அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள இணங்கினுல் அவர்களே தம் தம் நாட்டுப் பகுதிகளை ஆளலாம் என்றும் கூறினுர். இதைப் பல சிற்றரசர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர்; ஜெய்சிம்மரும் இதை ஏற்றுக் கொண்டார். இவ்வாறு முந்திய சிற்றரசர்கள், பிரபுக்கள் ஆகி யோரே தொடர்ந்து சிந்துவை ஆண்டுவந்தனர்; ஆனுல் முகம் மதிய ஆளுநர் ஒருவர் இவர்களுக்கு மேலதிகாரியாகச் சிந்து மாநிலத்தில் கலீபாவால் நியமிக்கப்பட்டார். ஹிஷாம் (Caliph-Hisham 724-743) என்பவர் கலீபாவாக இருந்த காலத்தில் ஜெய் சிம்மர் மீண்டும் இந்து சமயத்தைத் தழுவிச் சுதந்திர அரசராக ஆவதற்கு முயன்ருர். ஆனுல் சிந்துவின் ஆளுநராக இருந்த ஜுனைது (Junaid) என்பவர் ஜெய்சிம்மரைத் தோற்கடித்துச் சிறைப் பிடித்தார். இவ்வாறு சிந்து முகம்மதியர் (அரேபியர்) வசமாயிற்று.

சிந்துவில் அரேபியரின் ஆட்சி

வேறு வழியில்லாத காரணத்தினுல், சிந்துப் பிரதேசத்தின் நிர்வாகமானது சுதேசி மக்களின் கைகளிலேயே விட்டு வைக்கப்

பட்டது. கலீபாவின் ஆளுநரும் முகம்மதியப் படைகளும் இந்த நிர்வாகத்தை மேற்பார்வை செய்து தமது ஆதிக்கத்தைப் பாது காத்தனர். முகம்மதிய அதிகாரிகளும் படைவீரர்களும் ஏராள மான நிலங்களைப் பெற்றனர். இந்நிலத்தைச் சுதேசி மக்கள் உழுது பயிரிட்டனர். அதாவது நிலமானிய அடிமைகளைப் போல் (Serfs) இவர்கள் ஆயினர். (கைப்பற்றப் பட்ட நிலம், சூறையாடிக் கவரப் பட்ட வேறு பொருட்கள், வீடுகள் முதலியவற்றில் ஐந்தில் ஒரு பாகம் கலீபாவுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும்; ஐந்தில் மற்ற நான்கு பாகம் சிப்பாய்களிடையில் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட வேண் டும் என்பது இஸ்லாமிய விதி. இந்த நான்குபாக நிலத்தையும் பொருட்களையும் பெரும்பாலும் அதிகாரிகளே பெற்றனர். இத்த கைய விதியானது அரேபியப் படைகளை ஆக்கிரமிப்புக்களில் ஊக்குவித்தது.) மசூதி, முல்லாக்கள் காசிகள் (Qazi) மதரசாக் கள் ஆகியவற்றுக்கும் நில மானியங்கள் நிறைய அளிக்கப்பட்டன. இவை 'வக்பு'கள் (waqf) எனப்பட்டன. சிறு சிறு துண்டு நிலங்கள் போர்வீரர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. அவற்றை உழுது விதைத்து, சிந்து நாட்டுச் சுதேசிப் பெண்களை மணந்து கொண்டு ஏராளமான முகம்மதியப் போர்வீரர்கள் அங்கேயே குடியமர்ந்து போயினர். இவ்வாறு தான் இந்தியாவில் முகம்மதிய மக்கள்தொகை சிந்துவில் முதல் முதலில் வளரத் துவங்கியது.

சமயக் கொள்கை

முகம்மது-இபின்-காசிம் தமது படையெடுப்பின் போது மிக வும் கொடியவராக நடந்து கொண்டார். ஆலயங்கள் சூறை யாடப்பட்டன. சான்றாக, முல்தானிலிருந்த சூரியக் கடவுளின் ஆலயம் இடிக்கப்பட்டு, அதன் செல்வங்கள் பறிமுதல் செய்யப் பட்டன. ஆனால் சிறு எண்ணிக்கையில் இருந்த அன்னியர்களால் சுதேசி மக்கள் அனைவரையும் பகைத்துக் கொண்டு நெடுநாட்கள் ஆளமுடியாது. எனவே தம் கொள்கைகளை இவர்கள் மாற்றிக் கொண்டனர். இந்துக்களுக்குச் சமய உரிமைகள் அளிக்கப் பட்டன. இந்த விதத்தில், பிற்காலத்தில் இந்தியாவைக் கைப் பற்றிய துருக்கியர்களைப் போல் அரேபியர்கள் மூர்க்கத்துடன் நடந்து கொள்ளவில்லை.

வரிகள் (ஜெசியா) முதலியவை

முகம்மதியர்கள் சிந்துவில் வசூலித்த வரிகளுள் முக்கிய மானவை இரண்டு. ஒன்று நிலவரி இரண்டாவது ஜெசியா (Jeziya) பொதுப் பாசன வசதியுள்ள நிலத்தின் வருவாயில் ஐந்தில் இரண்டு பாகமும் அவ்வசதியில்லாத நிலத்தின் வருவாயின் நான்

கில் ஒரு பாகமும் நிலவரியாக வசூலிக்கப்பட்டன. திராட்சை போன்ற பழத் தோட்டங்களிலிருந்து மூன்றில் ஒருபாகம் வரியாக வசூலிக்கப்பட்டது. வேறுபல வரிகளும் இவ்வாறு விதிக்கப்பட்டன. வரி வசூல் உரிமையானது ஏலத்தில் அதிகத் தொகை தருபவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

இஸ்லாம் மதத்தைப் பின்பற்ருத சுதேசிகள் 'சிம்மிகள்' (zimmi) என்றழைக்கப்பட்டனர். இவர்களிடமிருந்து 'ஜெசியா' வரி வசூலிக்கப்பட்டது. முகம்மதிய வழிப் போக்கர்களுக்கு மூன்று பகல் மூன்று இரவு இந்துக்கள் உணவளிக்க வேண்டும். முகம்மதியர்களுக்கும் இந்துக்களுக்குமிடையிலான வழக்குகளைக் காசிகள் விசாரித்து தீர்ப்பு வழங்கினர். இவை பெரும்பாலும் இந்துக்களின் நலன்களைப் பாதிப்பனவாகவே இருந்தன. இவ்வாறு முகம்மதியர் ஆள்பவர்களாகவும் சுதேசி மக்கள் இரண்டாந்தரக் குடிமக்களாகவும் ஆயினர். ஆயினும் வேறு வழியில்லாததால் தம்முடைய கிராம விவகாரங்கள் பலவற்றையும் தமது பழைய பஞ்சாயத்து முறைப்படியே சுதேசிமக்கள் நிர்வகித்துக் கொள்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர். இந்தியப் பெண்களை மணந்து கொண்டதாலும், தம்முடைய தாயகங்களிலிருந்து நாளடைவில் பிரிக்கப்பட்டுப் போனதாலும் இந்த அன்னிய முகம்மதியர்கள் இந்தியப் பழக்க வழக்கங்களைச் சிறுகச் சிறுகப் பின்பற்றினர்.

அரேபிய அரசில் குழப்பம்

இஸ்லாமியப் பேரரசின் கலீபாப் பதவிக்கு கி.பி. எட்டாம் நூற்ருண்டின் முன் பாதியில் போட்டிகள் ஏற்பட்டன. உமயாட் (Umayyads) அரச வம்சத்தை அகற்றி விட்டு அபாசிடுகள் (Abbasids) ஆட்சி பீடத்தைக் கைப்பற்றினர். பல்வேறு மாநிலங்களிலும் இருந்த பழைய உமயாட் அதிகாரிகளை அகற்றிவிட்டு, அவற்றைத் தமது ஆதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டு வருவதற்கென அபாசிடுகள் தம் அதிகாரிகளை எல்லாத் திக்குகளுக்கும் அனுப்பி வைத்தனர். அல் மன்சூர் (Al-mansur, கி.பி. 754-775) என்ற கலீபா இவ்வாறு ஹிஷாம் என்பவரை சிந்து மாநிலத்துக்கு ஆளுநராக அனுப்பிவைத்தார். இவர் முல்தான், காண்டகார் ஆகிய இடங்களைக் கைப்பற்றிஞர். காஷ்மீரத்தையும் இவர். கைப்பற்ற மூன்று முறை முயன்ருர் ஆனல் மும் முறையும், காஷ்மீரத்தை ஆண்ட இலலிதாதித்திய முக்தாபீடரால் இவர் தோற்கடிக்கப் பட்டார்.

மன்சுரா (Mansura) நகரம் சிந்துவின் தலைநகரமாக இப் பொழுது ஆக்கப்பட்டது. முன்பு அரேபியர்களால் கைப்பற்றி

அழிக்கப்பட்ட பிராமணுபாத்தின் இடிபாடுகளின் மீது இந்நகரம் கட்டப்பட்டது. இன்றைய ஹைதராபாத் (சிந்து) நகரத்துக்கு 43 மைல் வடகிழக்கில் அது இருந்தது. செழிப்பு மிக்க பெரு நகரமாகப் பின்னர் மன்சுரா வளர்ச்சியுற்றது.

அரேபிய ஆதிக்கத்தின் தோல்வி

ஆயினும் சிந்துவை அரேபியர்கள் அமைதியாக ஆண்டதாகத் தெரியவில்லை. அல்-மன்சூருக்குப் பின் கலீபாவான அல்-மஹ்தி (Al mahdi, 775-785) ஹருண் அல்-ரஷீத் (Harun Al-Rashid) 786-809, ஆகியோரின் காலங்களில் சிந்துவின் எல்லையில் வாழ்ந்த மக்கள் மீது படையெடுப்புகள் நிகழ்த்தப் பட்டன. ஜத்துகள் (Jats) போன்ருேர் மீண்டும் மீண்டும் தமது சுதந்திரத்துக்காகப் போராடினர். அல்-மமூன் (Al-mamun) 813-33) கலீபாவாக இருந்த காலத்தில் இந்துச் சிற்றரசர்கள் கிளர்ந்தெழுந்து, சிந்துவின் முகம்மதியக் கவர்னரைக் கொன்றனர். இவ்வாறு எவ்வளவோ முயன்றும் சிந்துவில் தமது ஆதிக்கத்தை உறுதியாக நிறுவுவதற்கு முகம்மதியர்களால் முடியவில்லை. பிரதிகார அரசரான முதலாம் நாகபட்டர் இவர்களோடு போரிட்டுப் பல பகுதிகளைக் கைப்பற்றினுர் என்பது தெரிகிறது. சிந்துவுக்கு அப்பால் இந்தியாவுக்குள் ஊடுருவும் முயற்சிகளும் இவ்வாறு தோற்கடிக்கப் பட்டன.

சிந்துவில் சுதந்திர முகம்மதிய அரசு

அபாசிட் அரச வம்சம் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் இடைப் பகுதியில் சீர்குலையத் தொடங்கிற்று. சிந்துவையும் இது பாதித்தது. அல்-மமூன் கலீபாவாக இருந்த காலத்தில் (கி.பி. 813-833) சிந்துவின் ஆளுநரான பஷர் (Bashar) என்பவர் கிளர்ச்சி செய்தார். கலீபாவினுல் அனுப்பப்பட்ட கஸ்ஸன் (Ghassan) என்பவர் பஷரைத் தோற்கடித்துச் சிறை செய்து பாக்தாத் நகருக்கு இழுத்துச் சென்ருர். கஸ்ஸனின் பிரதிநிதியாக மூசா (Musa) என்பவர் சிந்துவை ஆளலானுர். மூசா தமக்குப் பின் தம் மகனையே சிந்துவை ஆள நியமித்தார். இவ்வாறு மூசாவின் வம்சம் சிந்துவைத் தலைமுறை தலைமுறையாக ஆளத் துவங்கிற்று. கலீபாவின் மேலாதிக்கம் பெயரளவிலேயே ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டது.

கி.பி. பத்தாம் நூற்ருண்டின் துவக்கத்தில் சிந்துவானது இரண்டு அரசுகளாகப் பிரிந்தது. ஒன்று முல்தானைத் தலைநகராகக் கொண்ட வடக்கு அரசு; மற்றது மன்சுராவைத் தலைநகராகக் கொண்ட தெற்கு அரசு. இவ்வரசுகளின் வரலாறு நமக்குத்

தெரியவில்லை. முகம்மதியர்களே இவற்றை ஆண்டனராயினும், நிர்வாகம் முழுவதும் இந்துக்களின் கையிலேயே இருந்தது.

முல்தான் அரசைப் பிரதிகாரர்கள் அடிக்கடி தாக்கிவந்தனர். இதனால் வலிகுன்றியிருந்தது அது. மன்சுராவும் வலி இழந்தே காணப்பட்டது. ஜாத்துகளைப் போல் சிந்துவின் எல்லைப் புறங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மெட்கள் (Meds) என்பவர் அடிக்கடி மன்சுராவைத் தாக்கிக் கொண்டே இருந்தனர். இவர்களைப் போல் வேறு பலரும் கூட அதைத் தாக்கி வந்தனர். இந்நிலையில் சுமார் மூன்று நூற்றாண்டுக் காலம் சிந்துவில் அரேபியரின் ஆதிக்கம் நீடித்தது வியக்கத் தக்கதாயிருக்கிறது. அண்டையிலிருந்த பிரதிகாரர்களும் ஷாஹிகளும் (Shahis) சிந்து வைத்தாக்கி அழித்திருக்க முடியும். ஆனால் அம்முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. சிறுசிறு மோதல்கள் மட்டுமே நடைபெற்றன.

அரேபிய அரசில் இந்தியக் கலாச்சாரம்

சிந்துவில் அரேபியரின் ஆதிக்கம் நிறுவப்பட்டதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் அதிகமில்லை. ஆயினும் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியில் இஸ்லாமிய சமயம் வேரூன்றிவிட்டது. நெடுநாட்களாக அது அங்கேயே தேங்கிக்கிடக்க வேண்டியதாயிற்று. இஸ்லாமிய சமயமோ முகம்மதியரின் ஆதிக்கமோ சிந்துவுக்கு அப்பால் பரவ முடியாமல் மூன்று நூற்றாண்டுகள் கழிந்தன. அதற்குப் பின்னர் அவை சிந்துவுக்கு அப்பால் பரவியபோதும்கூட, அவை சிந்துவிலிருந்து பரவவில்லை; வேறு திசையிலிருந்தே அவை வந்து புகுந்து பரவின.

பண்பாட்டிலும் பொருளாதார வளர்ச்சியிலும் பின்தங்கிக் கிடந்த மேற்கு ஆசியா, வடக்கு ஆப்பிரிக்கா, ஸ்பெயின் ஆகிய பகுதிகளை வென்ற அரேபியர்கள், அவற்றில் வளர்ச்சியுற்றிருந்த இந்தியாவில் பெரிய வெற்றிகளைப் பெறமுடியவில்லை. அதற்கு மாறாக இந்தியக் கலாச்சாரத்தை முகம்மதியர்கள் கற்கலாயினர். பாக்தாத்திலிருந்த கலீபாவின் அவைக்கு இந்தியாவிலிருந்து பல அறிஞர்கள் சென்றனர். ஒரு அரேபியர் வாராணசியில் பத்தாண்டுகள் தங்கி வானசாஸ்திரம் பயின்றார். வானநூல் மட்டுமன்றி மருத்துவத்தையும் அரேபியர்கள் இந்தியரிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டனர். மன்சூர் கலீபாவாக இருந்தபோது (753—774) பிரம்மகுப்தரது 'பிரம்ம சித்தாந்தம்' போன்ற நூல்கள் பாக்தாத் நகருக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அரேபிய மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டன. இந்திய அறிஞர்களும் பாக்தாத்துக்குச் சென்று இப்பணியில் உதவிபுரிந்தனர். ஹாரூண் அல்-ரஷீதின் காலத்திலும்

(786-809) இவ்வாறே பல இந்தியர்கள் அங்குச் சென்றனர். மருத்துவம், வானநூல், சோதிடம், கணிதம் ஆகிய துறைகளில் பல இந்திய சமஸ்கிருத நூல்களை அரேபிய மொழியில் பெயர்க்கும் பணியில் இவர்கள் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். பாக்தாத்திலிருந்த மருத்துவமனையில் மருத்துவர்களாகவும் இவர்கள் அமர்த்தப் பட்டனர். மங்கா (Manka), சாலே (Saleh) ஆகிய இரு இந்தியர் கள் ஹருண் அல்-ரஷீதின் அரண்மனையிலேயே மருத்துவர்களாக இருந்தனர். பஞ்சதந்திரக் கதைகளை அரேபியர்கள் மொழி பெயர்த்துக் கொண்டனர்.

ஆனால் கி.பி. 847ல் அபாசிட் அரசவம்சம் அழிந்தது. இதனால் சிந்து மாநிலத்துக்கும் மத்திய முகம்மதிய அரசுக்கும் இடை யிலான தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டன. இது முதல் சிந்து மாநிலம் தனி முகம்மதிய அரசாக மாறலாயிற்று. இதனால் பாக்தாத்துக்கும் சிந்துவுக்கும் இடையில் நடைபெற்றுவந்த கலாச்சாரப் பரிவர்த்தனைகள் நின்றுபோயின. இவ்வாறு அரேபிய ஆதிக்கத்தால் அதிக விளைவுகள் எவையும் ஏற்படவில்லை.

V. கூர்ஜரப் பிரதிகாரர்கள்

இராஜபுத்திரர்கள் யாவர்?
அன்னியரா?

கி.பி. ஆறும் நூற்றாண்டு முதல் பதினோராம் நூற்றாண்டு வரையில் வடஇந்தியாவின் மேற்குப் பகுதியில் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்தவர்கள் இராஜபுத்திரர்கள். இவர்களது பூர்வீகம் பற்றி மாறுபட்ட கருத்துகளை அறிஞர்கள் கொண்டுள்ளனர். கி.பி. ஐந்தாம், ஆறும் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவுக்கு அப்பா லிருந்து வடமேற்கு எல்லையைக் கடந்து வந்து புகுந்த ஹூணர் களோடு, கூர்ஜரர்கள் (அல்லது குர்ஜரர்கள்—Gurjaras) போன்று வேறு பலரும்கூட வந்தனர் என்று பல அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இக் கருத்தின்படி இவர்கள் அனைவரும் அன்னியர்கள். இந்த அன்னி யர்களின் வழித்தோன்றல்களே இராஜபுத்திரர்கள் என்பது இவர் களது கருத்து. முதலில் பஞ்சாபிலும், பின்னர் இராஜபுதனத் திலும், இறுதியில் குஜராத்திலும் இவர்கள் சென்று தங்களுடைய குடியிருப்புகளை அமைத்துக் கொண்டனர். அங்குள்ள பல ஊர் களின் பெயர்கள் இதை நன்கு காண்பிக்கின்றன. குஜ்ரன்வாலா (Gujranwala), குஜராத், குஜர்கான் (Guarkhan) போன்ற இடங்கள் இன்றும் பஞ்சாபில் உள்ளன. இன்றைய சகாரன்பூர் (Saheranpur) மாவட்டமானது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில்கூட குஜராத் என்றே அழைக்கப்பட்டது. பழைய குவாலியர் சமஸ்

தானத்தைச் சேர்ந்த ஒரு வடக்கு மாவட்டம் இன்றும் குஜர்கர் (Gujorgarh) என்றே அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

இன்றும்கூட கூர்ஜரர்கள் மேற்குஇமயமலைப் பிரதேசம், பஞ்சாப், மேற்குஇராஜஸ்தானம், உத்தரப் பிரதேசம், சிந்து நதிக்கு அப்பாலுள்ள மலைப் பிரதேசம் ஆகியவிடங்களில் வசித்து வருகின்றனர். இவர்கள் குஜர்கள் (Gujors) என்று தம்மைக் கூறிக் கொள்கின்றனர். குஜராத்திலும் இவர்களே நிறைய உள்ளனர். ஆனால் சாத்பூரா (Satpura) மலைகளுக்குத் தெற்கில் இவர்கள் இல்லை. இன்றைய குஜராத் பிரதேசமானது ஓரிரு நூற்றாண்டு களுக்கு முன்னர்த்தான் இப்பெயரைப் பெற்றது.

இப்படிக் கூர்ஜரர்கள் போன்ற அன்னியர்களே இந்தியா வுக்குள் வந்து, ஆரம்பத்தில் சிற்றரசுகளை அமைத்து, 'ஜாதி கெட்டுப்போன க்ஷத்திரியர்கள்' (degraded Kshatriyas) என்று அழைக்கப்பட்டு, பின்னர் இந்தியப் பண்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டு, இந்தியர்களோடு இரண்டறக் கலந்துபோயினர் என்று பலரும் கருதுகின்றனர். சாதவாகன அரசர்களும் இக்ஷ்வாகு அரசர்களும் சக (Saka) இளவரசிகளை மணந்துகொண்டதும், சாந்தெல்ல (Chantella) அரசரான கர்ணதேவர் என்பவர், ஆவல்ல தேவி என்ற ஹூண இளவரசியை மணந்திருந்ததும், ஹூணர் போன்றோர் 8,9, 10ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வடமேற்கு இந்தியாவில் பல பகுதிகளைக் குறுநில மன்னர்களாக இருந்து ஆண்டு வந்ததும், இத்தகைய கலப்பு ஏற்பட்டதை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

இவர்கள் இந்தியர்களே?

கூர்ஜரர்களைப் போன்றவர்கள் அன்னியரல்லர் என்றும், இந்தியாவையே சேர்ந்தவர்கள் என்றும் C. V. வைத்யா (C.V. Vaidya), கௌரி சங்கர் ஓஜா (Gauri Shankar Ojah) முதலி யவர்கள் வாதிடுகின்றனர். குஜராத்திலேயே ஆதிமுதல் வசித்த வர்கள் இவர்கள் என்பது அவர்களது கருத்து. முன்பு இவர்கள் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பரவி வசித்து வந்தனர் என்றும், இதனால் தான் இவர்களது பெயரைத் தாங்கிய மக்களும் ஊர்களும் குஜராத்துக்கு அப்பாலும் காணப்படுகின்றனர் என்றும் அவர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால் இக் கருத்தைப் பெரும்பாலோர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

அக்கினிக் குலம் பற்றிய கதைகள்

பிற்காலத்தில் இராஜபுத்திரர்களின் தோற்றம் பற்றிக் கதை கள் புனையப்பட்டன. மிலேச்சர்கள் படையெடுத்து வந்தபோது

அவர்களோடு போரிட்டு நாட்டைக் காப்பதற்காக வசிஷ்ட முனிவர் ஆபுக்குன்றின் (Mount Abu)மீது அக்கினி வளர்த்து,அதிலிருந்து நான்கு இராஜபுத்திரர்களைத் தோற்றுவித்தாராம். அவர்கள் பிரதிகாரர் (Pratihara) பரமாரர் (Paramara) சாகமானர் (Chahamana) சௌளுக்கியர் (Chaulucya)ஆகியோர். இந்நால்வர் வழியிலும் நான்கு இராஜபுத்திரக் குலங்கள் தோன்றின. இவை அக்கினிக் குலங்கள் எனப்பட்டன. இது கற்பனைக் கதை என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. அன்னியப் படையெடுப்பாளர்கள் தெற்கு இராஜஸ்தானத்தில் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்து இந்து சமுதாயத்தில் சேர்ந்ததையே இக்கதை காண்பிக்கிறது என்கிறார் குருக் (Crook) என்ற வரலாற்று அறிஞர். இவ்வாறு தான் அன்னியர்கள் க்ஷத்திரியர்களாக ஆயினராம். மேலே கூறப்பட்ட அன்னியப் படையெடுப்பாளர்களும், இந்தியாவின் பூர்வீகக் குடிகளான கோண்டுகள் (Gonds), பார்கள் (Bhars) போன்றோரும் கலப்புற்றதன் விளைவாகத் தோன்றிய கலப்பு இனத்தவரே இராஜபுத்திரர்கள் என்பது V.A, ஸ்மித் அவர்களின் முடிவு.

இவ்வாறு இராஜபுத்திரர்களது பூர்வீகம் பற்றிக் கருத்து மாறுபாடுகள் உள்ளன. ஒவ்வொருவரும் தம்தம் கருத்தை நிறுவுவதற்கெனப், பல்வேறு சான்றுகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். அவர்களின் மண்டை ஓடுகளின் அமைப்பு, உடல் உறுப்புகள், அவர்கள் பின்பற்றி வரும் பழக்க வழக்கங்கள் முதலிய பலவற்றையும் ஆராய்ந்து, அன்னியர்களுடன் அவற்றை ஒப்பிட்டுப்பார்த்து அவர்கள் அன்னியர்களேஎன்று பலர் கூறுகின்றனர். அவர்கள் இந்தியர்களே என்று வாதிட்டுப் பல்வேறு சான்றுகளை எடுத்துக் காட்டும் அறிஞர்களும் உள்ளனர். இந்நிலையில் இதுபற்றி எந்த முடிவுக்கும் வருவது கடினமாகும்.

ஆரம்பக் காலக் கூர்ஜர அரசர்கள்

முதற் குறிப்புகள்

கூர்ஜரர்கள் (அல்லது குர்ஜரர்கள்) பற்றிய குறிப்புகள் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டிலேயே முதன் முதலில் காணப்படுகின்றன. சாளுக்கிய மன்னரான இரண்டாம் புலிகேசியின் ஆய்ஹொளைக் கல்வெட்டு (கி.பி. 634), பாணபட்டரது 'ஹர்ஷ சரிதம், யுவான் சுவாங்கின் குறிப்புகள் ஆகிய மூன்றும் இவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. கூர்ஜர அரசின் தலைநகரம்' பிலோ மொ லோ (Pi-lo-mo-lo) என்று யுவான் சுவாங் தெரிவிக்கிறார். பில்லமாலா (இன்று பின்மால்—(Bhinmal) என்ற ஊரே இது என்கிறார் வின்சென்ட் ஸ்மித். ஆபுக்குன்றுக்கு வடமேற்கில் ஐம்பது கல் தொலைவில் உள்ளது இவ்வூர். ஆனால் வலபிக்கு 300 கல் வடக்கில் இருந்

தது பிலோ மொ லோ என்று யுவான் சுவாங் தெரிவிக்கிறுர். எனவே பில்லமாலாவாக (Bhillamala) அது இருக்க முடியாது என்று பலர் கருதுகின்றனர். இது எப்படியாயினும் கூர்ஜர அரசு அப்பொழுது இருந்தது என்பது மட்டும் இக் குறிப்புகளால் நன்கு புலப்படுகிறது. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கூர்ஜர அரசுகள் அப் பொழுது நிச்சயம் இருந்தன.

பல அரசுகள்

கி.பி. ஆரும் நூற்றுண்டில் இராஜஸ்தானத்தில் கூர்ஜர அரசு கள் இருந்தன. அவற்றுள் ஒன்றுக்குத்தான் யுவான் சுவாங் சென்று திரும்பினுர். இராஜஸ்தானம் அல்லது இராஜபுதனம் என்ற பெயர் அக்காலத்தில் வழங்கவில்லை. இன்றைய இராஜஸ் தானம், அல்லது அதன் பெரும்பகுதி, கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டில் கூர்ஜராட்டிரம் (Gurjaratra) என்று அழைக்கப்பட்டது.'குஜராத்' என்று இன்று வழங்கும் சொல்லின் பழைய சமஸ்கிருத வடிவமே அது என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. கூர்ஜராட்டிரா என்றே கி.பி. ஆறு ஏழாம் நூற்றுண்டுகளில் அப்பகுதி வழங்கப்பட்டது. கூர்ஜரர்கள் (குர்ஜரர்கள்) அங்குக் குடியேறிப் பல அரசுகளை அமைத்திருந்ததே இதற்குக் காரணம்.

இவ்வரசுகளுள் முதன் முதலாக நமக்குத் தெரியவருவது அரிச்சந்திரர் என்பவரால் நிறுவப்பட்டதொரு அரசே. கி.பி. ஆரும் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியில் முந்திய ஜோத்பூர் சமஸ் தானப் பிரதேசத்தில் இவர் இவ்வரசை நிறுவினுர். அரிச்சந்திரர் (Hari Chandra) பிராமணர் என்றும், வேதங்களையும் பிற சாத் திரங்களையும் நன்கு கற்றவர்என்றும் கூறப்படுகிறுர். இவருக்கு இரண்டு மனைவியர் இருந்தனர். முதலாமவர் பிராமணர். இப் பிராமண மனைவிக்குப் பிறந்த பிள்ளைகள்பிரதிகாரப் பிராமணர்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர். இரண்டாம் மனைவியானவர் க்ஷத்திரி யர்; இவரது பெயர் ''பத்ரா'' என்று தரப்பட்டுள்ளது. இவர் மட்டுமே 'அரசி' என்று அழைக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அரசு ஒன்றைஅரிச்சந்திரர்அமைத்த போதுஇவரையேஅரசியாக்கிக் கொண்டார் போலும். இவருக்குப் போகபட்டர்,கக்கர், (Kakka), இரஜ்ஜிலர் (Rajjila), தட்டர் (Dadda) ஆகிய நான்கு பிள்ளைகள் இருந்தனர். இவர்கள் மாந்தவ்யபுரம் (Mandavyapura) என்ற ஊரைக் கைப்பற்றி, அதில் கோட்டையை அமைத்து, அதையே தலைநகராக்கிக் கொண்டனர். ஜோத்பூருக்கு வடக்கில் ஐந்து மைல் தொலைவில் உள்ள மண்டர் (Mondar) என்பதே அவ்வூர்.

மூன்றும் பிள்ளையான இரஜ்ஜிலர் என்பவரே அடுத்த அரச ராளுர். மாந்தவ்யபுரத்திலிருந்து இவர் ஆண்டார், இவருடைய

மகனான நரபட்டர் என்பவரே இவருக்கு அடுத்த அரசர். நரபட்டரின் மகனான நாகபட்டர் (Nagabhatta) மேதண்டகம் (Medan'aka) என்ற ஊரைத் தலைநகராக்கிக் கொண்டு அடுத்தபடியாக அரியணையேறினார். ஜோத்பூருக்கு 70 கல் தொலைவில் வடகிழக்கில் உள்ள மெர்தா (Merta) என்ற ஊரே இது என்று ஊகிக்கப்படுகிறது. மேலே கூறப்பட்ட நான்கு அரசர்களும் கி.பி. 550 முதல் கி.பி. 640 வரை ஆண்டிருக்கக் கூடும்.

நாந்திபுரி கூர்ஜரர்கள்

ஏறத்தாழ அதே காலத்தில் இலாட்டத்தில் (Lata) புரோச்சை (Broach) அடுத்துள்ள பிரதேசத்தில் நாந்திபுரி (Nandipuri) என்ற ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்ட மற்றொரு அரசையும் கூர்ஜரர்கள் நிறுவினர். அவர்களது முதலாவது சாசனம் கி.பி. 629 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்தது. இரண்டாவது தட்டர் (Dadda II) என்ற அரசர் இதை வெளியிட்டுள்ளார். இவருடைய தந்தையும், பாட்டனுருங்கூட அரசர்களாக இருந்தனர். இவருடைய பாட்டனரான முதலாம் தட்டர் மேலேகூறப்பட்ட அரிச்சந்திரருடைய நான்காம் மகனான தட்டராக இருக்கக் கூடும் என்று ஊகிக்கப்படுகிறார். காலமும் ஒத்திருக்கிறது. இந்த முதலாம் தட்டர் ஆரம்பத்தில் தம் தந்தையின் அரசில் ஒரு பகுதியை ஆண்டு வந்திருக்கக் கூடும் என்பதும், பின்னர்க் கலச்சூரிகள் வீழ்ச்சியுற்றபின் புரோச் பகுதியை இவர்கள் கைப்பற்றியிருக்கக் கூடும் என்பதும் ஊகிக்கப்படுகின்றன. மாளவத்திலும் மற்றொரு கூர்ஜர அரசு நிறுவப்பட்டது. இவ்வாறு கி.பி. 600 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் குஜராத்திலும் மாளவத்திலும் கூர்ஜரர்கள் தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவினர்.

இவர்களுடைய வரலாறுகள் அங்குமிங்குமிருந்து ஓரளவே நமக்குப் புலப்படுகின்றன. அதிகமாக இவ்வரசுகளைப் பற்றி அறிய முடியவில்லை. (நாந்திபுரி கூர்ஜர அரசைப் பற்றி மட்டும் பின்னர்ப் பார்ப்போம்.)

பிரதிகாரர்கள்

அரிச்சந்திரரால் நிறுவப்பட்ட அரசவம்சத்தினர் பிரதிகாரர்கள் (அல்லது பிரதீகாரர்கள் என்று தம்மைக் கூறிக் கொண்டனர். கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் மற்றொரு பிரதிகார வம்சம் எழுச்சியுற்றுப் பேரரசு ஒன்றை நிறுவிற்று. இந்த இரண்டு வம்சங்களுமே கூர்ஜரப் பிரதிகார வம்சங்கள் என்று தம்மைக் கூறிக் கொள்கின்றன.

அரிசந்திரரது வழியில் தோன்றிய நாகபட்டரைப் பற்றி முன்பே பார்த்தோம். இவருடைய மகனான டாடா (Tata) என்

பவரே யுவான் சுவாங் 'பிலோமொலோ வுக்குச்' சென்ற போது அங்கு ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த அரசர் என்பது ஊகிக்கப்படு கிறது. இவர் இளைஞராயிருந்தாலும், புத்த சமயத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுக் கொண்டிருந்தார். வாழ்வு அநித்தியம் என்று கருதிப் பதவியைத் துறந்தார் இவர். இவருடைய தம்பியான போஜர் என்பவர் அடுத்த அரசரானார். டாடாவும் அவருக்குப்பின் அரசாண்ட மூவரும் கி.பி. 640 முதல் 720 வரை ஆண்டிருக்கக் கூடும். இவர்களைப் பற்றி முக்கியமான தகவல் எதுவும் தெரியவில்லை.

அரேபியரின் படையெடுப்பு

அரேபியர்கள் சிந்துவை வென்றபின் மேலும் கிழக்கிலும் தெற்கிலும் படையெடுத்து வந்தனர். அப்பகுதிகளிலிருந்த கூர்ஜர அரசுகள் அவர்களால் தாக்கப்பட்டன. அரிச்சந்திரரால் நிறுவப்பட்ட அரசு அரேபியர்களை எதிர்க்க முடியாமல் வீழ்ச்சி யுற்றது. வேறு பல கூர்ஜர அரசுகளும் மற்ற அரசுகளும் மேற்கு இந்தியாவில் அரேபியரின் தாக்குதல்களைச் சமாளிக்க முடியாமல் வீழ்ச்சியுற்றன. அவந்தியை (மாளவம்) ஆண்ட பிரதிகார அரசரான முதலாம் நாகபட்டரும் சாளுக்கிய அரசரான புலிகேசி யும் மட்டும் அரேபியர்களைத் தோற்கடித்து விரட்டிப் பெரும் புகழ் பெற்றனர். இதனால் மற்றக் கூர்ஜர அரச வம்சங்களெல்லாம் வலுவிழந்தன. முதலாம் நாகபட்டரது அரசு அவற்றின் மீது மேலாதிக்கம் செலுத்தத் துவங்கியது.

1. முதலாம் நாகபட்டர்

மாளவத்தை ஆண்ட முதலாம் நாகபட்டரது அரசவம் சத்தின் வரலாறு இடைக்கால வடஇந்திய வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமானது. இதன் வரலாற்றை நாம் விரிவாகப் படிக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. இவர்கள் 'பிரதிகாரர் கள்' என்று தம்மைக் கூறிக் கொண்டனர். இராமனின் தம்பியும் 'பிரதிகாரனுமான (வாயில் காப்போன் என்று இதற்குப் பொருள்) இலட்சுமணனின் வழித்தோன்றல்களே தாங்கள் என்று இவர்கள் கூறிக் கொண்டனர். ஆனால் இராஷ்டிர கூடர்களுக்குக் கீழ்ப், 'பிரதிகாரர்கள்' என்ற உயர் அதிகாரிகளாக இவர்கள் பணியாற் றினர் என்று தெரிகிறது. இவர்களே, பின்னர் அரசர்களாக உயர்ந்த போதும், பிரதிகாரர்கள் என்று தம்மைக் கூறிக் கொண் டனர்.

முதலாம் நாகபட்டர் பலம் பொருந்திய மிலேச்ச (அரேபிய) அரசருடைய படைகளைத் தோற்கடித்தார் என்பதைக் குவாலி

யரில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டு நமக்குத் தெரிவிக்கிறது. எனவே இவர் கி.பி. எட்டாம் நூற்றுண்டின் முன்பாதியில், குறிப்பாகக், கி.பி. 730-756 ஆம் ஆண்டு வாக்கில், ஆண்டு கொண்டிருந்திருக்கக் கூடும். நாந்திபுரியைத் தலை நகராகக் கொண்ட கூர்ஜர அரசும், ஜோத்பூர்ப் பகுதியில்ருந்த (அரிச்சந்திரரால் நிறுவப்பட்ட) பிரதிகாரஅரசும் இப்பொழுது வலிகுன்றிப்போய் முதலாம் நாகபட்டரது தலைமை ஆதிக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டன.[1]

நாகபட்டரின் முன்னோர்

முதலாம் நாகபட்டரின் முன்னோர்களைப்பற்றி எதுவுமே தெரியவில்லை. அவர்கள் கிழக்கு இராஜஸ்தானத்திலும் மாளவத்திலும் சில ஆண்டுக்காலம் ஆண்டு வந்தனர் போலும். ஜோத்பூர் பகுதியில் இருந்த அரிச்சந்திரரது அரசுக்கு அடங்கியவர்களாக அவர்கள் இருந்திருக்கக் கூடும். அரேபியரது படையெடுப்பின் போது அந்த அரசு வலி குன்றிச் சீர் குலைந்து போன வேளையில், முதலாம் நாகபட்டர் தமது வெற்றி காரணமாகத் தம்முடைய சுதந்திரத்தையும் மேலாதிக்கத்தையும் நிறுவினர் என்று ஊகிக்கலாம்.

இராஷ்டிர கூடரின் எழுச்சி

ஏறத்தாழ இதே காலத்தில் இலாட்டத்தில் (தெற்குக் குஜராத்தில்) புரோச்சில் சாகமானர்கள் (Chahamanas) ஒரு சிற்றரசை நிறுவினர். இவர்கள் முதலாம் நாகபட்டரைத் தம்முடைய பேரரசராக ஏற்றுக் கொண்டனர்.I (இவ்வம்சத்து அரசரான பர்த்ரிவத்தர் (Bhartrivaddha) என்பவர் கி.பி. 756-ல் வெளியிட்ட தமது சாசனம் ஒன்றில் முதலாம் நாகபட்டரைத் தம் பேரரசர் என்று போற்றுகிறர். நாகபட்டர் கி.பி. 756 வரை நிச்சயம் ஆண்டு கொண்டிருந்தார்என்பது இதிலிருந்து பெறப்படுகிறது.)

அப்பொழுதுதான் சாளுக்கியரது மேலாதிக்கத்தை உதறி எறிந்து விட்டுச் சுதந்திர அரசு ஒன்றை நிறுவும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர் இராஷ்டிர கூடர்கள். அவர்களுள் ஓரரசரான தந்திதுர்க்கர் (Dantidurga) இலாட்டத்தின் மீது படையெடுத்து நாகபட்டரைத் தோற்கடித்து விட்டு, அதைக் கைப்பற்றினர். மாள

---

1. கி.பி. எட்டாம் நூற்றுண்டின் முன் பாதியில் ஜோத்பூர் கூர்ஜர அரசை ஆண்ட அரசர்கள், ஜோட்டர் (Jhota), பில்லாதித்தியர் (Bhilladitya), ஆகியோர் இவர்கள் இருவருமே தமது அரசை விட்டுக் கங்கை நதியின் கரையில் வாழ்ந்து வந்தனர். இந்த அரசின் வீழ்ச்சியை இது நன்கு காட்டுகிறது.

வத்தையுங் கூட அவர் கைப்பற்றி உஜ்ஜெயினியில் இரணிய கர்ப்ப தானத்தைச் செய்ததாகவும், அந்தச் சடங்கின் போது நாகபட்டர் இராஷ்டிரகூட அரசருக்குப் பிரதிகாரராக (வாயில் காப்போராக)ப் பணிபுரிந்ததாகவும் இராஷ்டிர கூடரின் சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. ஆனுல் நாகபட்டர் திரும்பிச் சென்றவுடனேயே இலாட்டத்தை (நாந்திபுரியை)யும், தம் அரசையும் மீண்டும் கைப்பற்றிக் கொண்டார். இவ்வாறு இராஜஸ்தானத்தின் ஒரு பகுதி, குஜராத்தின் ஒரு பகுதி, மாளவம் ஆகியவற்றை நாகபட்டர் ஆண்டார். அவர் காலத்தில் பிரதிகார அரசு நன்கு நிறுவப்பட்டு விட்டது. ஆயினும் இவரது தலைநகரம் எது என்பது உறுதியாகத் தெரியவில்லை.

2. வத்சராஜர்

முதலாம் நாகபட்டருக்குப்பின் அவருடைய சகோதரரின் பிள்ளைகளான கக்குகர் (Kakkuka), தேவராஜர் ஆகியோர் அரசராயினர். அவர்களது ஆட்சியைப்பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை. தேவராஜருக்கு அடுத்தபடியாக அவர்மகனுன வத்சராஜர் (Vatsaraja) என்பவரே அரசரானுர். இவர் பலம் பொருந்திய அரசராக விளங்கினுர்.

கி.பி. 778 ஆம் ஆண்டில் (சக அப்தம் 700 ஆம் ஆண்டில், எழுதப்பட்ட 'குவலய மாலா' என்ற சமண நூல் 'ஜாவாலிபுரம்' என்ற ஊரிலிருந்து எழுதப்பட்டது. இவ்வூர் இன்று ஜாலர் (Jalor) என்று வழங்கப்படுகிறது. இவ்வூரை அப்பொழுது வத்சராஜர் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்று இந்நூல் குறிக்கிறது. எனவே ஜாலர் நகரமே இவரது தலைநகரமாக இருந்திருக்கக் கூடும் என்று ஊகிக்கப்படுகிறது. கி.பி. 783ல் எழுதப்பட்ட மற்ருெரு சமண நூலான ஜினசேனரது 'ஹரிவம்சப்புராணம்' வடக்கில் (கனேஜில்) இந்திரா யுதர் என்ற அரசரும், தெற்கில் (இராஷ்டிர கூட அரசில்) கிருஷ்ணருடைய மகனுன ஸ்ரீவல்லபரும், பிரதிகார அரசர் வத்சராஜரும் அப்பொழுது ஆண்டு கொண்டிருந்தனர் என்று கூறுகிறது. வத்சராஜரது காலத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு இவை உதவி புரிகின்றன.

வத்சராஜர் வடக்கில் பண்டி (Bhandi) குலத்தினரைத் தோற்கடித்துப் பல பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றினுர். இந்திராயுதரைத் தோற்கடித்துக் கனேஜ் நகரையும் இவர் கைப்பற்றியிருக்கக் கூடும் என்று கருதப்படுகிருர். பின்னர்த் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட அரசராக இந்திரா யுதரை இவர் கனேஜில் தொடர்ந்து ஆள அனுமதித்தார் போலும். வங்காள அரசரான தர்மபாலரையும் இவர்

தோற்கடித்தார். இவருடைய குறுநில மன்னர்களுள் ஒருவரான சாகம்பரி அரசரான சாகமான துர்லபராஜர் (Chahamana Durlabharaja of Sakambbari) இந்த வங்காளப் போரில் வத்ச ராஜருக்கு உதவிபுரிந்தார் என்று தெரிகிறது. இவ்வாறு வட இந்தியாவிலும் பிரதிகாரரது ஆதிக்கம் இவரது காலத்தில் நிறுவப் பட்டது.

இந்திராயுதரைத் தோற்கடித்து விட்டுச் சக்ராயுதர் என்பவரைக் கனோஜில் அரசராக்கினர் தர்மபாலர். ஆனால் இராஷ்டிர கூட அரசரான துருவர் வத்சராஜரைத் தோற்கடித்து இராஜஸ்தானத்திலிருந்து விரட்டி விட்டுக் கங்கைக்கும் யமுனைக்குமிடையில் ஓரிடத்தில் தர்மபாலரையும் தோற்கடித்தார். கூர்ஜரப் பிரதிகாரர்கள், பாலர்கள், இராஷ்டிர கூடர்கள் ஆகிய மூவருக்குமிடையில் வட இந்தியாவில் ஆதிக்கத்தை நிறுவுவதில் இவ்வாறு போட்டி துவங்கியது. கனோஜைக் கைப்பற்றி வட இந்தியப் பேரரசராக விளங்குவதற்கு இம் மூவரும் முயன்றனர். இத்தோல்வி தர்மபாலரை அதிகம் பாதிக்கவில்லை. இதற்குப் பின்னரும் தர்மபாலர் கனோஜில் தொடர்ந்து தமது மேலாதிக்கத்தைச் செலுத்தி வந்தார். அந்நகரிலிருந்து கொண்டு 'தர்பார்' ஒன்றையும் அவர் கூட்டினர். அவந்தி நாட்டை உள்ளிட்ட பல வட இந்திய அரசர்கள் அப்பொழுது கனோஜ் சென்று தர்மபாலருக்குத் திறையும் மரியாதையும் செலுத்தி மீண்டனராம்.

3. இரண்டாம் நாகபட்டர்

இராஷ்டிர கூடத் துருவரிடம் தோல்வியுற்றபின் வத்சராஜரைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியவில்லை. அவருக்கோ அவரது அரசுக்கோ என்ன நேர்ந்தது என்பதை அறிய முடியவில்லை. ஆனால் அவருக்குப் பின் அரியணையேறிய அவருடைய மகன் இரண்டாம் நாகபட்டர் (சுமார் கி.பி. 800—833) பிரதிகார அரசை மீண்டும் உறுதியோடு நிறுவினர். கி.பி. 816 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இவர் கனோஜைத் தாக்கிக் கைப்பற்றினர். அங்குத் தருமபாலரால் அரசராக்கப்பட்டிருந்த சக்ராயுதரைத் தோற்கடித்து விரட்டிவிட்டார். யசோவர்மனது வம்சத்தைச் சேர்ந்த கடைசி அரசரே சக்ராயுதர் என்று சிலர் ஊகிக்கின்றனர். பிரதிகாரர்களின் தலைநகராகக் கனோஜ் ஆயிற்று. வங்க அரசருக்கும் இது ஒரு பெருந்தோல்வியாகும். வங்காளத்தின் மீதும் இரண்டாம் நாகபட்டர் படையெடுத்துச் சென்று வெற்றியோடு திரும்பினர். ஜோத்பூர் பிரதிகார அரசரான கக்கர் (Kakka) இப்படையெடுப்பில் கலந்து கொண்டார்.

இராஷ்டிர கூட அரசரான மூன்றும்கோவிந்தர் இரண்டாம் நாகபட்டரைத் தோற்கடித்தார். இராஜஸ்தானத்திலிருந்தும் மாளவத்திலிருந்தும் பிரதிகாரர்கள் விரட்டப்பட்டனர் என்று தெரிகிறது. ஆயினும் இதற்கு ஈடு செய்வது போல் வடக்கில் பல் வேறு பகுதிகளையும் நாகபட்டர் வென்று, தம்மரசை விரிவுபடுத்திக் கொண்டார்.

நாகபட்டரது முடிவு

இராஷ்டிர கூட அரசரிடம் ஏற்பட்ட தோல்விகள் நாகபட்டரது ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்டனவா முடிவில் முடிவில் ஏற்பட்டனவா என்பது தெரியவில்லை. அதாவது நாகபட்டரது ஆட்சி ஆரம்பத்தில்வெற்றியோடும், இறுதியில் தோல்வியோடும் முடிவுற்றதா என்பதும், தோல்வியில் ஆரம்பித்து வெற்றியில் முடிவுற்றதா என்பதும் தெரியவில்லை. இது எப்படியாயினும் நாகபட்டர் சிறந்த அரசர் என்பதில் ஐயமில்லை. பலரும் பெறுவதற்கு ஆசைப்பட்ட கனோஜ் நகரைவென்று, அதைத் தமது தலைநகராக ஆக்கிக் கொண்டது முக்கியமான வெற்றியாகும்.

'பிரபாவக சரிதம் என்ற சமண நூல் கான்யகுப்ஜத்தை (கனோஜ்) ஆண்ட இரண்டாம் நாகபட்டர் கி.பி. 833 (விக்ரம சம்வத் 890) ஆம் ஆண்டில் காலமானார் என்று கூறுகிறது. கங்கையின் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் மூழ்கி இவர் உயிர் விட்டார் என்று அது எழுதுகிறது. இப்படி வேறு பல அரசரும் உயிர் விட்டனர். இராஷ்டிர கூட அரசரான அமோகவர்ஷரும் பாலவம்சத்து அரசரான இராமபாலரும் இவ்வாறே நதியில் மூழ்கி உயிர் விட்டனர்.

தேவராஜர் விஷ்ணுவையும், வத்சராஜர் சிவனையும், இரண்டாம் நாகபட்டர் பகவதியையும் வழிபட்டனர். இக்குடும்பத்தில் ஒவ்வொருவரும் இவ்வாறு ஒவ்வொரு தெய்வத்தை வழிபட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. பிரபாகர வர்த்தனரது குடும்பத்திலும் இவ்வாறே கண்டோம்.

4. இராமபத்திரர்

இரண்டாம் நாகபட்டருக்குபின் அவருடைய மகனான இராமபத்திரர் என்பவர் அரசரானார். இவர் மூன்றே ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார். வங்காளத்துப் பாலவம்ச அரசரான தேவபாலரிடம் இவர் தோல்வியுற்றார். இவரது காலத்தில் கிழக்கில் குவாலியர் வரையில் பிரதிகார அரசு விரிந்திருந்தது. இவர் சூரியனை வழிபட்டார். இவரது ஆட்சி இன்னல்கள் மலிந்ததாக இருந்தது.

இவரது ஆட்சியின் போது ஜோத்பூர்ப்பகுதியை ஆண்ட பிரதிகாரர்கள் சுதந்திர அரசர்களாகத் தம்மை அறிவித்துக் கொண்டனர்.

5. மிகிர போஜர்

இராமபத்திரருக்குப் பின் அரியணையேறியவர் போஜர். இவரது செப்பேடு ஒன்று (Barah Copper-Plate) இவர் கி. பி. 836 ல் ஆண்டுகொண்டிருந்தார் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. கி. பி. 836 ல் அல்லது அதற்கு முன் இவர் அரியணையேறினர் என்பது தெளிவு. இவரது இயற்பெயர் மிகிரர் (Mihira) ; போஜர் என்ற பட்டத்தோடு இவர் ஆண்டார். கி.பி. 843 ஆம் ஆண்டுக்குள் தமது வம்சத்தின் ஆதிக்கத்தை மீண்டும் கூர்ஜராட்டிரத்தில் (மத்திய, கிழக்கு இராஜஸ்தானம்) நிறுவினர் மிகிரபோஜர். இராமபத்திரரின் காலத்தில், கனேஜ்பிரதிகாரர்களின் ஆதிக்கத்தை உதறி எறிந்துவிட்டுச் சுதந்திர மடைந்திருந்த ஜோத்பூர்ப் பிரதிகாரர்கள் இவ்வாறு மீண்டும் பணியவைக்கப்பட்டனர்.

தோல்விகள்

ஆனுல் விரைவிலேயே மிகிர போஜருக்குத் தோல்விமேல் தோல்வி ஏற்பட்டன. வங்காளத்து அரசரான தேவபாலர் இவரைத் தோற்கடித்தார். இதைப்பற்றிப் பின்னர் விரிவாகப் படிக்கலாம். கிழக்கில் தோல்வியுற்றதால் தென் திசையில் தம் கவனத்தைத் திருப்பினுர் இவ்வரசர். இராஷ்டிர கூட அரசில் அப்பொழுது குழப்பங்கள் நிலவின. இதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அத்திசையில் படையெடுத்துச் சென்ருர் மிகிரபோஜர். ஆனுல் குஜராத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த இராஷ்டிரகூடக் கிளை வம்சத்தின் அரசரான துருவர் என்பவர் போஜரைத் தோற்கடித்து விரட்டினுர். கி. பி. 845க்கும் கி. பி. 860க்குமிடையில் இப் போர் நடைபெற்றிருக்கவேண்டும். கலச்சூரி அரசரான கோக்கல்லர் (Kokkala 845-880) என்பவரும், இப் பிரதிகார அரசரைத் தோற்கடித்தார். இத் தோல்விகளின் விளைவாக ஜோத்பூர்ப் பகுதியை ஆண்டு வந்த பிரதிகாரர்கள் கூர்ஜராட்டிரத்திலும் (Gurjaratra), அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் தமது ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்திக் கொண்டு சுதந்திர அரசர்களாகத் தம்மை அறிவித்துக் கொண்டனர்.

மீண்டும் வெற்றிகள்

ஆனுல் மீண்டும் நல்ல வாய்ப்புகள் போஜருக்குக் கிடைத்தன. வலிமைமிக்க வங்காள அரசர் தேவபாலர் கி. பி. 850ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இறந்துபோக, வலிமையற்ற இரண்டு அரசர்கள் அங்கு

அரியணையேறினர். அப்பொழுது இராஷ்டிரகூட அரசரான அமோகவர்ஷர் 814-880. (அமைதியையே விரும்பிய அரசர் ஆயினும்), வங்காளத்தின்மீது படையெடுத்தார், அந் நாட்டுப் பால அரசர் தோற்கடிக்கப்பட்டார். இவ்வாறு வங்காளம் வலிமைகுன்றிக் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்த நேரத்தில் அதன்மீது படையெடுத்தார் போஜர். கி.பி. 876ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் இது நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். மூவுலகையும் வெல்வதற்குப் போஜர் தீர்மானித்தார் என்று அவ் வாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டொன்று கூறுகிறது. கோரக்பூர் (Gorakhpur) மாவட்டத்தில் ஆண்ட சேடியின் சிற்றரசரான குணம்போதி தேவர் என்பவரும், குகில (Guhilot) வம்சத்துக் குறுநில மன்னரான இரண்டாம் குகிலர் (Guhila II) என்பவரும் இப் படையெடுப்பில் போஜருக்கு உதவிபுரிந்தனர். பால அரசரான நாராயணபாலர் கடுமையாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டார். அவருடைய மேற்குப் பிரதேசங்களுள் சில போஜரால் வெல்லப்பட்டன.குறிப்பாக, மகதம் (தெற்குப் பீகார்) வெல்லப்பட்டது.

இராஷ்டிரகூட அரசர் அமோகவர்ஷர் கி. பி. 880ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இறந்தபின் அவருடைய மகனை இரண்டாம் கிருஷ்ணன் (சுமார் 880-914) ல் அரசராயிருந்தார். இவரது காலத்தில் போஜர் போர்க்கோலம் பூண்டார். இரண்டாம் கிருஷ்ணன் தோற்கடிக்கப்பட்டு, நர்மதைக்குத் தெற்கில் விரட்டப்பட்டார். மாளவம் மீண்டும் பிரதிகாரரால் வெல்லப்பட்டது. ஆனால் வெகுசீக்கிரத்திலேயே இரண்டாம் கிருஷ்ணன் மாளவத்தை மீண்டும்|கைப்பற்றிப் போஜரைத் தோற்கடித்து விரட்டியதாகத் தெரிகிறது. ஆயினும் மறுபடியும் பிரதிகாரர்கள் இப் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றினர் போலும். கி. பி. 946ல் பிரதிகார அரசரான இரண்டாம் மகேந்திரபாலர் மாளவத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பது ஒரு சாசனத்தால் நன்கு தெரியவருகிறது. எனவே, போஜரோ, அடுத்த பிரதிகார அரசர் ஒருவரோ இதை மறுபடியும் இராஷ்டிரகூடரிடமிருந்து கவர்ந்துகொண்டார் என்பது தெரிகிறது.

போஜரின் அரசு

பிரதிகார வம்சத்தில் மட்டுமன்றி, கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டில் இந்தியாவில் ஆண்டு கொண்டிருந்த அரசர்களுக்குள்ளேயே, ஒரு சிறந்த அரசர் மிகிர போஜர். இவர் பகவதியைத் தொழுதார். 46 ஆண்டுகளுக்குக் குறையாமல் நீடித்திருந்தது இவரது ஆட்சி. கி. பி. 836ஆம் ஆண்டு முதல் 882 வரை இவர் நிச்சயம் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பதை இவருடைய சாசனங்கள் காண்பிக்கின்றன. வடமேற்கில் பஞ்சாப் வரையில் இவரது

அரசு வலுவடைந்திருந்தது. கத்தியவார்தீபகற்பமும்,ஔத் (oudh) பிரதேசமும் இவரது அரசில் அடங்கியிருந்தன. பண்டேல் கந்தை ஆண்ட சாந்தெல்லர்கள், கோரக்பூர் மாவட்டத்தில் அரசு புரிந்த கலச்சூரிகள் ஆகியோர் இவருடைய சிற்றரசர்களாயிருந் தனர். இவ்வாறு வடஇந்தியாவில் பஞ்சாபிலிருந்து வங்காளம் வரையிலும் இமயமலையிலிருந்து விந்தியமலை வரையிலும் இவரது அரசு பரந்திருந்தது. இவரது காலத்தில் பிரதிகார அரசு வலிமை யிலும் செல்வத்திலும் சிறந்து விளங்கியது என்பதை கி.பி. 851ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட அரேபியரது குறிப்பு ஒன்று கூறுகிறது. இதை எழுதியவர் சுலைமான் என்பவர் என்று கருதப்படுகிறார். முகம்மதியரின் மாபெரும் பகைவர் இவரே என்று இக் குறிப்புக் கூறுகிறது.

6. முதலாம் மகேந்திர பாலர்

போஜரின் மகனான முதலாம் மகேந்திர பாலரே அடுத்த பிரதிகார அரசர். கி. பி. 893 ஆம் ஆண்டுமுதல் கி. பி. 908 ஆம் ஆண்டுவரை இவர் நிச்சயம் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்ததை இவருடைய சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இவருடைய தந்தையால் பஞ்சாபில் வெல்லப்பட்ட சில பகுதிகளை இவரது காலத்தில் காஷ்மீர அரசரான சங்கரவர்வன் என்பவர் கைப் பற்றிக் கொண்டார் என 'இராஜதரங்கிணி' கூறுகிறது. இது தவிர எந்தப் பகுதியையும் இவர் இழக்கவில்லை அதற்கு மாறாக, வடக்கு வங்காளத்தில் சில பிரதேசங்களை இவர் புதிதாக வென் றார். அங்குக் கிடைத்த பல சாசனங்கள் இதற்குச் சான்று பகருகின்றன.

புகழ்மிக்க கவிஞரும் நாடகாசிரியரும் விமர்சகருமான இராஜ சேகரர் இவ்வரசருக்குக் குருவாக இருந்தார். மகேந்திர பாலரைப் பற்றி எதையுமே இவருடைய நூல்கள் கூறவில்லை. ஆயினும் கனோஜ்நகரின் செல்வத்தையும் சிறப்பையும் வனப்பையும் பெருமையையும் அவை நன்கு விவரிக்கின்றன.

7. இரண்டாம் போஜர்

கி. பி. 908ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் முதலாம் மகேந்திர பாலர் இறந்தார். இவருக்கும் தேக நாகதேவிக்கும் பிறந்த இரண்டாம் போஜர் என்பவர் அடுத்த அரசரானார், இவரது ஆட்சி ஓரிரு ஆண்டுகளே நீடித்தது. இராஷ்டிர கூட அரசரான இரண்டாம் கிருஷ்ணர் பிரதிகார அரசின்மீது படை யெடுத்து, யமுனை-கங்கை இடை நிலம் வரை சென்றார் என்று இராஷ்டிர கூடரது சாசனம் ஒன்று தெரிவிக்கிறது. இது உண்மையாக இருந்தாலும், இதனால்

பிரதிகார அரசுக்கு எந்த இழப்பும் ஏற்படவில்லை என்பது நன்கு தெரிகிறது. இரண்டாம் போஜரது ஆட்சியைப் பற்றி அதிகம் தெரியவில்லை.

8. மகீபாலர்

இரண்டாம் போஜருக்குப்பின் அவருடைய தம்பியான மகீபாலர் அரசரானார். முதலாம் மகேந்திரபாலருக்கு மாகிதேவி (அல்லது மகாதேவி) என்ற அரசியின் மூலம் பிறந்தவர் இவர். இவர் கி. பி. 914ஆம் ஆண்டில் அரியணையிலிருந்தார் என்பது நன்கு தெரிகிறது. அப்பொழுது அவரது அரசு கத்தியவார் வரையில் பரந்திருந்தது. எனவே இராஷ்டிர கூடரது படையெடுப்பால் எந்த இழப்பும் பிரதிகார அரசுக்கு ஏற்படவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. கி. பி. 915—16ல் அல்—மசூதி (Al - Masudi) என்ற முகம்மதியர் பாக்தாதிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்து எழுதியுள்ள குறிப்புகள் பிரதிகார அரசின் வல்லமை. பரப்பளவு, செல்வம் ஆகியவற்றைப் பற்றித் தெரிவிக்கின்றன. மேற்கில் முகம்மதியராண்ட முல்தானுடனும், தெற்கில் இராஷ்டிர கூடருடனும் பிரதிகார அரசர் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தார் என்பதை அவை தெரிவிக்கின்றன. இவரது அவையிலும் இராஜசேகரர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். ஆரியாவர்த்தத்து மகாராஜாதிராஜா என்றும் 'இரகுவம்சத்து மாணிக்கம்' என்றும் மகீபாலரைப் புகழ்கிறார் இராஜசேகரர். வடஇந்தியா முழுவதையும் ஆண்டதோடுமட்டுமன்றித், தெற்கில் பல அரசர்களையும் மகீபாலர் தோற்கடித்தார் என்று அவர் எழுதுகிறார். கேரளம், குந்தளம் போன்ற நாடுகளையும் அவர் வென்றார் என்ற கூற்று வெறும் புகழ்ச்சியே. ஆயினும் வட இந்தியா முழுவதையும் அவர் ஆண்டார் என்பது நன்கு தெளிவாகிறது. இராஷ்டிர கூட அரசில் வடக்கிலிருந்த சில பகுதிகளையும்கூட அவர் ஆண்டிருக்கக் கூடும்.

தோல்விகள்

இராஷ்டிரகூடர்கள் மீண்டும் பிரதிகாரப் பேரரசின்மீது பாய்ந்தனர். இரண்டாம் கிருஷ்ணன் இறந்து, மூன்றும் இந்திரர் என்பவர் இப்பொழுது இராஷ்டிர கூட அரசராகி யிருந்தார். கி. பி. 915க்கும் 918க்கு மிடையில் பிரதிகார அரசின்மீது இவரது படை யெடுப்பு நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். மாளவத்தின் வழியாகச் சென்று யமுனை நதியை அடைந்து, அதைக் கடந்து கனோஜ் நகரை அடைந்து, அதைக் கைப்பற்றி அழித்தார் இந்திரர். மகீபாலர் தோற்று ஓடினார். பிரயாகை வரையில் இராஷ்டிர கூடப் படைகள் அவரை விரட்டிச்சென்றன. ஆனால் விரைவிலேயே

மகீபாலர் தம் பேரரசை மீண்டும் பெற்று ஆண்டார். மகீ பாலரின் சிற்றரசர்களான சண்டேலர், குகிலர், கலச்சூரிகள் ஆகியோர் இராஷ்டிர கூடர்களின் படைகளைத் தோற்கடித்ததைப் பற்றித் தம்முடைய சாசனங்களில் பெருமையாகக் குறிப்பிடு கின்றார். இவ்வாறு தம்முடைய சிற்றரசர்களின் உதவியால் மகீபாலர் தமது அரசை மீண்டும் விடுவித்துக் கொண்டார் என்பது தெளிவு. சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கத்தியவாரையும், மாளவத் தையும் பிரதிகாரர்கள் ஆண்டதைக் காட்டும் சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. ஆயினும் பிரதிகாரர்கள் எல்லாப் பகுதிகளையும் திரும்பப் பெற்றனரா என்பது தெரியவில்லை. மேலும் பிரதிகார அரசுக்கு இது ஒரு பலத்த அடி என்பதில் ஐயமில்லை. அப்பேரர சின் ஒற்றுமைக்கும் வல்லமைக்கும் இது உலை வைத்தது.

கி.பி. 940 ஆம் ஆண்டுக்குச் சிறிது முன்னர் மீண்டுமொரு முறை இராஷ்டிரகூடர் பிரதிகார அரசைத் தாக்கினர், கலஞ் சார் (Kalanjar), சித்திர கூடம் (Chitrakuta) ஆகிய கோட்டை களையும், அவற்றைச் சுற்றியிருந்த பகுதிகளையும் இராஷ்டிர கூட அரசரான மூன்றும் கிருஷ்ணர் இப்பொழுது கைப்பற்றிக் கொண் டார் என்று சில ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர்.

முடிவு

இத்தோல்வியை வைத்து மகீபாலரது பெருமையைக் குறைத்து மதிப்பிடுவது தவறாகும். கி.பி. 912 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 942 வரையில் சுமார் முப்பது ஆண்டுகளுக்குக் குறையாமல் இவரது ஆட்சி நீடித்தது. இராஷ்டிர கூடரது படையெடுப்புக்குப் பின் னர் மறுபடியும் தமது பேரரசை வென்று மீட்டுப் பல ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தது இவரது அரிய திறமையை நன்கு எடுத்துக் காட்டு கிறது.

க்ஷிதிபாலர், ஹேரம்பபாலர் (Hermbabala) என்றும், முதலாம் விநயகபாலர் என்றும் மகீபாலர் அழைக்கப்படுகிறார். நமக்குக் கிடைத்துள்ள இவரது கடைசிச் சாசனம் கி.பி. 942ல் வெளியிடப் பட்டது. அதற்குப் பின்னர் அவர் இறந்திருக்க வேண்டும்.

9. அடுத்த அரசர்கள்—குழப்பம்

மகீபாலரின் மகனை இரண்டாம் மகேந்திர பாலர் கி.பி. 945-46ல் கனோஜில் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். இவருக்குப் பின் பதினைந்து ஆண்டுகளில் நான்கு அரசர்கள் ஆண்டனர். தேவபாலர் (கி.பி. 949), இரண்டாம் விநயகபாலர் (954), இரண்டாம் மகீ பாலர் (955), விஜயபாலர் (960) ஆகியோரின் சாசனங்கள் நமக்குக்

குக் கிடைத்துள்ளன. (அடைப்புக் குறிகளில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளவை அச்சாசனங்கள் வெளியிடப்பட்ட ஆண்டுகள்). இவர்கள் நால்வரும் வெவ்வேறு அரசர்களா என்பதுதெரியவில்லை. ஒரு அரசரே பல பெயர்களைச் சூட்டிக் கொண்டு சாசனங்களை வெளியிடுவதும் உண்டு. மகீபாலரின் சாசனங்கள் இதற்கு நல்ல சான்று. எனவே பல்வேறு அறிஞர்கள் இப் பெயர்களை வைத்துப் பல்வேறு விளக்கங்களைத் தருகின்றனர். இந் நிலையில் எதையும் உறுதியாகக் கூற முயலுவது ஆபத்தாகும்.

10. பிரதிகாரர்களின் சீர்குலைவு

மகீபாலரின் ஆட்சிக்குப்பின் பிரதிகாரஅரசில் குழப்பம் நிலவியது என்பதை இவை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. கி.பி. 645 முதல் 660 வரையிலான குறுகிய காலத்தில் அவ்வரசு வேகமாகச் சரிந்தது. இரண்டாம் விஜயகபாலர் ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் கூர்ஜரப் பிரதிகாரர்களிடமிருந்து கலஞ்சார்க் கோட்டையைத் தாம் கைப்பற்றிக் கொண்டதாக, கி.பி. 954 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட சாசனம் ஒன்றில் சண்டேலர்கள் கூறுகின்றனர். இராஜஸ்தானத்தில் அல்வர் (Alwer) நகருக்குத் தென்மேற்கில் 28 கல் தொலைவில் உள்ள இரஜோர்கர் (Rajorgarh) என்ற ஊரில் கி.பி. 960ல் வெளியிடப்பட்ட கல்வெட்டொன்று உள்ளது, இராஜ்யபுரம் என்று அப்பொழுது அழைக்கப்பட்ட அவ்வூரைத்தலைநகராகக் கொண்டு'மகாராஜாதிராஜ பரமேஸ்வர மதனதேவன் என்பவர் சுதந்திர அரசராக அப் பகுதியில் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பதை இக் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது. அப்பொழுது ஆண்ட பிரதிகார அரசர் விஜயபாலர். இந்த மதன தேவன் பிரதிகார அரச வம்சத்தோடு ஏதோ ஒருவழியில் தொடர்பு பூண்டவர் என்பதும் இக் கல்வெட்டு மூலம் தெரிய வருகிறது.

கி.பி. 963 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இராஷ்டிர கூட அரசரான மூன்றும் கிருஷ்ணன் வடஇந்தியாவின் மீது படையெடுத்தார். அவரது படையெடுப்பில் பங்கு கொண்ட அவருடைய சிற்றரசர்களுள் ஒருவர், கங்க நாட்டைச் சேர்ந்த மாறசிம்மன் ஆவார். அப்படையெடுப்பின் போது பிரதிகாரர்களுக்கெதிராகப் பெரு வெற்றிகளை இவர் பெற்றுர்போலும். எனவே கூர்ஜரர்களின் அரசன்' என்று இவர் பெயர் பெற்றுர். 'கூர்ஜரப் பிரதிகாரர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர் என்பதை இது நன்கு காண்பிக்கிறது.

ஏற்கனவே நலிந்துபோயிருந்த பிரதிகார அரசுக்கு இப்படையெடுப்பு மீண்டும் ஒரு பலத்த அடியாகும். மத்திய இந்தியா

வில் பண்டேல் கந்தில் இராஷ்டிர, கூட மூன்றும் கிருஷ்ணனது கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது (Jura Stone Slab inscription) கி.பி. 950 முதல் 1000 வரையில் அப்பகுதியில் ஆண்டு கொண்டிருந்த வராகக் கருதப்படும் டங்கர் (Dhanga) என்ற சண்டேல அரசர், கான்யகுப்ஜத்து (கனோஜ்) அரசனை அடியோடு தோற்கடித்தபின் பேரரசராக அப்பகுதியை ஆளத் தொடங்கினர் என்பதை அவரது சாசனம் ஒன்று தெரிவிக்கிறது. இராமபத்திரர் காலம் முதல் பிரதிகாரர்களின் கோட்டையாக இருந்து வந்த குவாலியரைச் சண்டேலர்கள் இப்பொழுது கைப்பற்றினர். அதே போல் சாகம் பரியைச் சேர்ந்த சாகமானர்களும், குகிலர்களும் (Guhilas) வேறு பலரும் கூடப் பிரதிகாரர்களது மேலாதிக்கத்தைத் தூக்கி எறிந்து விட்டுச் சுதந்திரமடைந்தனர்.

இவ்வாறு பிரதிகார அரசு இற்று வீழ்ந்து வந்த வேளையில் சில புதிய அரசுகள் நிறுவப்பட்டன. மத்திய இந்தியாவில் கலச் சூரிகள், மாளவத்தில் பரமாரர்கள்,குஜராத்தில் சௌளுக்கியர்கள் ஆகியோர் நிறுவிய அரசுகள் இவற்றுள் முக்கியமானவை.

பிரதிகாரர்களின் முடிவு

கி.பி. 960 ஆம் ஆண்டில் கனோஜை ஆண்டு கொண்டிருந்த விஜயபாலருக்குப்பின் சுமார் அறுபது ஆண்டுகள் வரையில் பிரதி கார அரசைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியவில்லை. பிரதிகாரரின் சாசனங்களுள் ஒன்று கூடக் கிடைக்கவில்லை. கி.பி. 1018-19 ஆம் ஆண்டில் பிரதிகார அரசை இராஜ்யபாலர் ஆண்டு கொண்டிருந் தார். விஜயபாலருக்குப் பின் அரியணையேறியவர் இவர் என்பது தெரிகிறது. கனோஜைச் சுற்றியிருந்த ஒரு சிறு பகுதியை மட்டுமே இவர் ஆண்டு கொண்டிருந்தார். ஆனல் பழைய பேரரசப் பட்டத்தை இன்னமும் இவர் சூடியிருந்தார். இராஜ்யபாலரது ஆட்சிக் காலத்தில்தான் கசினி மகமூது கனோஜின் மீதுபடை யெடுத்தார். போருக்குச் செல்லாமலேயே மகமூதுக்கு இராஜ்ய பாலர் பணிந்தார். ஆயினும் மகமூது கனோஜைச் சூறையிட்டுத் தான் திரும்பினர். இராஜ்யபாலரின் கோழைத்தனமான செயலைக் கண்டு ஆத்திர முற்ற சண்டேல அரசன் வித்யாதரன் என்பவர் கனோஜின் மீது படையெடுத்து இராஜ்யபாலரைக் கொன்றார். இவருக்குப் பின் திரிலோசனபாலர் கி.பி. 1027ல் ஆண்டு கொண் டிருந்தார். யசபாலர் (Yasahpala) என்பவரது கல்வெட்டுகளும் கிடைத்துள்ளன இவர் 1036ல் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் போலும். இவரே நமக்குத் தெரியவரும் கடைசிப் பிரதிகார அரசர்.

11. பிரதிகாரப் பேரரசு பற்றிய மதிப்பீடு

வட இந்தியாவில் முகம்மதியரின் ஆட்சிக்கு முன்பு இருந்த கடைசி இந்துப் பேரரசு கூர்ஜரப் பிரதிகாரப் பேரரசே; ஹர்ஷரது பேரரசே கடைசி இந்துப் பேரரசு என்ற சிலரது கூற்று தவறானது. ஹர்ஷரது பேரரசை விடப் பெரியதாகவும் வலிமை பெற்றதாகவும் நீண்டகாலம் நிலைபெற்றதாகவும் இருந்தது பிரதிகாரர்கள் அமைத்த பேரரசு. வர்த்தமான அரசில் பிரபாகரவர்த்தனர், ஹர்ஷர் ஆகிய இருவர் மட்டுமே சிறந்த அரசர்களாக இருந்தனர். அவர்களுள்ளும் ஹர்ஷர் ஒருவரை மட்டுமே பேரரசர் என்று கூறலாம். குறுகிய காலமே வர்த்தமான அரசு நிலைபெற்றிருந்தது. ஆனால் கூர்ஜரப் பிரதிகார அரசர்களுள் முதலாம் நாகபட்டர், வத்சராஜர், இரண்டாம் நாகபட்டர், மிகிர போஜர், முதலாம் மகேந்திரபாலர், மகீபாலர், ஆகிய பல சிறந்த அரசர்கள் இருந்தனர். இவர்களுடைய வெற்றிகளும் சாதனைகளும் வர்த்தமான அரசர்களின் சாதனைகளைக் காட்டிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. இவர்கள் தொடர்ச்சியாகச் சுமார் ஒன்றரை நூற்றாண்டுக்காலம் ஆட்சி புரிந்தனர். குப்தர்களுக்குப் பிறகு வட இந்தியா முழுவதையும் ஒன்றுபடுத்தி, ஓரிரு நூற்றாண்டுகள் தொடர்ச்சியாக ஆண்டுவந்த பெருமை படைத்த பேரரசர்கள் பிரதிகாரர்களே.

கனோஜைக் கைப்பற்றி வட இந்தியப் பேரரசர் பதவியைப் பெறுவதற்குப் பிரதிகாரர், இராஷ்டிரகூடர், பாலர் ஆகியோர் போட்டியிட்டனர். இவர்களுக்கிடையிலான போர்களைப் பற்றி முன்பே கண்டோம். இராஷ்டிரகூடர்களும், பாலர்களும் ஓரிரு வேளைகளில் சிறிது காலமே இப் போட்டியில் வெற்றி பெற முடிந்தது. தொடர்ச்சியாகவும் இறுதியாகவும் கனோஜைக் கைப்பற்றி ஆண்டவர்கள் பிரதிகாரர்களே.

சுமார் மூன்று நூற்றாண்டுக்காலம் சிந்துவுக்கு அப்பால் தமது ஆதிக்கத்தைப் பரப்ப முடியாமல் முகம்மதியர்கள் தோற்றதற்கு முக்கியமான காரணம் பிரதிகார அரசே. முகம்மதியரின் குறிப்புகளே இதற்குச் சான்று பகருகின்றன. இவற்றைப் பற்றியும் நாம் ஏற்கெனவே விரிவாகப் பார்த்தோம்.

கூர்ஜரப் பிரதிகார அரசு பரப்பளவிலும் படை வலிமையிலும் மட்டுமன்றிச் செல்வத்திலும் செழிப்பிலும் கூடச் சிறந்திருந்தது. முகம்மதிய எழுத்தாளர்கள்பலர் இதைப் பற்றி நன்கு எழுதியுள்ளனர். இராஜசேகரரின் பல நூல்களும் இதைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு பல வகையிலும் சிறந்து விளங்கிய கடைசி வடஇந்திய இந்துப் பேரரசு கூர்ஜரப் பிரதிகாரப் பேரரசே என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

பிரதிகாரரின் வம்சாவளி

X
(பெயர் தெரியவில்லை)

1. முதலாம் நாகபட்டர் (730 - 756)

X

2. கக்குகர்

3. தேவராஜர்

4. வத்சராஜர் (775 - 800)

5. இரண்டாம் நாகபட்டர் (800-833)

6. இராம பத்திரர் (833 - 36)

7. மிகிரபோஜர் (836 - 85)

தேகநாகதேவி = 8. முதலாம் மகேந்திர பாலர் = மகீதேவி அல்லது மகாதேவி
(885-910)

9. இரண்டாம் போஜர் (910 -12)

10. மகீபாலர் அல்லது முதலாம் விநாயகபாலர் (912 - 42)

11. இரண்டாம் மகேந்திர பாலர் (942 - 46)

12. தேவபாலர் (949)

13. இரண்டாம் விநாயக பாலர் (954)

14. இரண்டாம் மகீபாலர் (955)

15. விஜயபாலர் (960)

16. இராஜ்ய பாலர் (1018 - 19)

17. திரிலோசன பாலர் (1027)

18. யசபாலர் (1036 ?)

(12 முதல் 18 - அரசர் வரையில் உறவுகள் தெரியவில்லை)

VI பாலர்கள்

பாலர்களுக்கு முன்பு வங்காளம்

கி. மு. 638ல் யுவான் சுவாங் வங்காளத்துக்குச் சென்ற அதற்குச் சற்று முன்னர்த்தான் சசாங்கர் இறந்து போயிருந்தார். அவரால் ஒன்றுபடுத்தப்பட்டு, வலிமை மிக்க அரசாக விளங்கிய வங்காளம் அப்பொழுது பலசிற்றரசுகளாகப் பிளவுண்டு, குழப்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. வங்காளத்தில் அப்பொழுது ஐந்து சிற்றரசுகள் இருந்தனவாக யுவான் சுவாங் எழுதுகிறார். அவை கஜங்கலம் (Kajangalam) — இன்றைய இராஜ்மகல் பிரதேசம்), புந்திரவர்த்தனம் Pundravardhana — வடக்கு வங்காளம்), கர்ணசுவர்ணம் (Karnasuvarna) மேற்கு வங்காளம்), தாம்ரலிப்தி Tamralipti — தெற்கு வங்காளம்), சமததா (Samatata — கிழக்கு வங்காளம்) ஆகியவை.

இவற்றுக் கிடையில் போர்கள் நடை பெற்றன. சசாங்கருக்குப் பின்னர். அவர்மகன் அரியணையிலமர்ந்து எட்டு மாதங்கள் ஆண்டார். மீண்டும் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன. இதற்கு முன்போ பின்போ ஹர்ஷரும், காமரூபத்து அரசரான பாஸ்கர வர்மரும் வங்காளத்தின் பகுதிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆண்டனர்.

பின்னர் ஜெயங்கர் என்பவர் 'மகாராஜாதிராஜா' என்ற பட்டத்தோடு மேற்கு வங்காளத்தை (கௌடம்) ஒன்றுபடுத்தி ஆண்டார். இவர் வல்லமையும் திறமையும் மிகுந்த அரசர். இவருக்குப்பின் மீண்டும் குழப்பம் மிகுந்தது. கிழக்கு வங்காளத்தில் (இது வங்கம் — Vanga — என வழங்கப்பட்டது) ஏழாம் நூற்றாண்டில் முதலில் சில பிராமண அரசர்களும், பின்னர்ப் பௌத்த அரசர்களும் ஆண்டு வந்தனர். எட்டாம் நூற்றாண்டில் இமயமலைப் பகுதியில் ஆண்டு வந்த சைல அரசர்கள் (Sailas). வடக்கு வங்காளத்தைக் கைப்பற்றினர். கி.பி. 725க்கும் 735க்குமிடையில் யசோவர்மன் வங்காளத்தைக் கைப்பற்றினார். பின்னர்க் காஷ்மீர அரசரான இலலிதாதித்திய முக்தாபீடர் அதைக் கைப்பற்றினார். அவர் திரும்பிச் சென்றபின் மீண்டும் வங்காளம் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தது. இலலிதாதித்தியரின் பேரனான ஜெயபீடர் தம் அரசை இழந்தபின் வடக்கு வங்காளத்தில் புந்திரவர்த்தன நகருக்கு வந்து அதை ஆண்ட ஜெயந்தரின் மகளை மணந்தார். ஜெயந்தர் கௌட நாட்டு அரசருக்குக் கீழ்ச் சிற்றரசராக இருந்தார். ஜெயபீடர் கௌட அரசரையும் அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த ஐந்து கௌடச் சிற்றரசர்களையும் தோற்கடித்து, தம்

மாமன்னரின் மேலாதிக்கத்தை அங்கு நிறுவினர் என்கிறது இராஜதரங்கிணி.

இவ்வாறு கி.பி. 650 முதல் 750 வரை வெறுங்குழப்பமே நிலவியது. வங்காளத்தில் பலமுள்ள அரசர்கள் இல்லை யென்றும், ஒவ்வொரு க்ஷத்திரியனும், பிரபுவும், பிராமணனும், வணிகனும் அரசனைப் போலவே அதிகாரம் நடத்திவந்தான் என்றும் இந் நிலையை நன்கு வருணிக்கிறார் தாரநாதர் (Taranatha). எளியவனை வலியவன் மென்று தின்னும் மச்சநியாயம் (மத்ச்ய நியாயம்) அங்கு நிலவியது என்று மற்றொரு சான்று (காலிம்பூர் செப்பேடு) வருணிக்கிறது.

1. கோபாலர்

பாலரின் எழுச்சி

இவ்வாறு குழப்பங்கள் மலிந்து கிடந்த வேளையில் கோபாலர் என்பவர் அரசராக்கப்பட்டார். இவர் ஏற்கெனவே ஒரு சிற்ற ரசராக இருந்திருக்கக் கூடும்; போர்த் திறமையிலும் சிறந்து விளங்கியிருக்கக் கூடும், எனவே பிரபுக்கள், சிற்றரசர்கள் முதலி யோர் கூடி இவரை அரசராகும்படி கேட்டுக் கொண்டனர் போலும். இவருடைய மகனான தர்மபாலரது காலிம்பூர் (Khalimpur) செப்பேடு ''மச்சநியாயத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப் பதற்காக மக்கள் அதிர்ஷ்ட தேவதையின் கரத்தைக் கோபால ரிடம் ஒப்புவித்தனர்'' என்று எழுதுகிறது. 'மக்கள்' என்பது யாரைக்குறிக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. சிற்றரசர்களும் பிரபுக்களுமே அவ்வாறு செய்திருக்க வேண்டும்.

கோபாலரது வம்சம் சுமார் நான்கு நூற்றாண்டுக் காலம் (கி.பி.750-கி.பி. 1155) வங்காளத்தில் ஒற்றுமையையும் அமைதியை யும் நிறுவி ஆட்சி புரிந்தது. இவ்வம்சத்து அரசர்கள் அனைவரின் பெயர்களும் 'பாலர்' (Pala) என்று முடிந்தன. எனவே தான் 'பால வம்சம்' என்று இது வழங்கப்பட்டது. பால அரசர்கள் அனை வரும் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவியிருந்தனர். இவர்களின் செப் பேடுகள் அவர்களது பௌத்த சமயப் பற்றை நன்கு தெளிவு படுத்துகின்றன.

கோபாலரது பூர்வீகமும் ஆட்சியும்

கோபாலரது பூர்வீகத்தைப் பற்றி அதிகம் தெரியவில்லை. இவருடைய பாட்டனாரான தயிதவிஷ்ணு (Dayita Vishnu) என்பவர் நிறையப் படித்தவர் என்று கூறப்படுகிறார். அவர்

சிற்றரசராயிருந்தாரா என்பது தெரியவில்லை. கோபாலரின் தந்தையான வப்யதர் (Vapyata) என்பவர் தம் பகைவர்களை அழித்தவர் என்று வருணிக்கப்படுகிறார். எனவே இவர் சிற்றரசராயிருந்தார் என்பது தெரிகிறது. இவரும் இவருடைய மகனான கோபாலரும் வங்கத்தில் (கிழக்கு வங்காளத்தில்) ஒரு சிற்றரசை ஆண்டு வந்திருக்க வேண்டும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். திபேத் நாட்டு வரலாற்று ஆசிரியரான தாரநாதர் வடக்கு வங்காளத்தில் புந்திரவர்த்தனத்தில் (இன்றைய போக்ரா Bogra—மாவட்டம்) க்ஷத்திரியக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் கோபாலர் என்று கூறுகிறார். பிந்திய பாலஅரசர் ஒருவரது அவையிலிருந்த ஒரு புலவரால் எழுதப்பட்ட 'இராமசரிதம்' என்ற நூல் வரேந்திரி (Varendri) என்ற வடக்கு வங்காளமே பாலர்களது பிறப்பிடம் (ஜனனபூமி) என்று எழுதுகிறது.

தாரநாதர் கூறுவது புந்திரவர்த்தனத்தை ஆளுவதற்காகவே கோபாலர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் என்பது போல் உள்ளது. ஆனால் காலிம்பூர் செப்பேடு வங்காளத்தில் நிலவிய 'மச்சநியாயத்தை ஒழித்துக் கட்டுவதற்காக மக்கள் அவரை அரசராக்கினர்' என்று கூறுகிறது. இது எப்படியாயினும், தமது மரணத்தின் போது கோபாலர் வங்காளம் முழுவதையும் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பது தெளிவு. இவரது ஆட்சிக்காலம் உறுதியாகத் தெரியவில்லை. கி.பி. 750 முதல் 770 வரை இவர் ஆண்டிருக்கக்கூடும் என்றே அறிஞர் கொள்கின்றனர். பாலவம்சத்தை நிறுவியவர் இவரே.

நாளந்தாவில் மடாலயம் ஒன்றைக் கோபாலர் நிறுவினார் என்று தாரநாதர் எழுதுகிறார்.

2. தர்மபாலர்

கோபாலரின் மகனான தர்மபாலரே அடுத்த அரசரானவர். அப்பொழுது மாளவத்திலும் இராஜஸ்தானத்திலும் ஆண்டு கொண்டிருந்த பிரதிகாரர்கள் கிழக்கில் கன்னோஜை நோக்கித் தமது அரசை விரிவு படுத்த முயன்றுகொண்டிருந்தனர். அதே நோக்கோடு இராஷ்டிர கூடர்களும் தெற்கிலிருந்து தம் முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். இந்த இக்கட்டான நேரத்தில் தர்மபாலர் அரியணையேறினார்.

போர்கள்

பிரதிகார அரசரான வத்சராஜருக்கும் தர்மபாலருக்கும் யமுனை-கங்கை இடை நிலத்தில் ஓரிடத்தில் போர் நடந்தது.

தர்மபாலர் முறியடிக்கப்பட்டார். ஆனுல் இராஷ்டிரகூட அரசரான துருவர், அச்சமயத்தில் பிரதிகார அரசின்மீது படையெடுத்தார். தர்மபாலரைக் காப்பாற்றியது இப்படையெடுப்பு. வத்சராஜர் துருவரால் அறவே தோற்கடிக்கப்பட்டு இராஜஸ்தானத்துப் பாலேவனத்துக்குள் ஓட வேண்டியதாயிற்று. இவ்வெற்றிக்குப் பிறகு துருவர் யமுனே-கங்கை இடை நிலத்துக்குச் சென்று, அங்குத் தர்மபாலரையும் தோற்கடித்தார், ஆனுல் விரைவிலேயே அவர் தம்நாட்டுக்குத் திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. எனவே இத்தோல்வியாலும் தர்மபாலருக்குப் பெரிய இழப்பு ஒன்றும் நேரவில்லே.

துருவரது படையெடுப்பு தர்மபாலருக்கு நன்மையாகவே நேர்ந்தது. வத்சராஜர் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போகவே வட இந்தியாமுழுவதும் தர்மபாலரது காலடியில் கிடந்தது. வங்காளம் முதல் யமுனே நதிக்கரைவரையிலிருந்த பரந்த பிரதேசத்துக்கு அதிபதியானுர் அவர்.கனேஜ் நகரில் ஆண்டு கொண்டிருந்த இந்திராயுதரைத் தோற்கடித்து அகற்றிவிட்டு, சக்ராயுதர் என்பவரை அங்கு அரசராக்கினுர் தர்மபாலர். பெரிய 'தர்பார்' ஒன்றை அந்நகரில் நடத்தினுர் அவர். வடஇந்தியா முழுவதிலும் மேலாதிக்கம் செலுத்தியவர் தாமே என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே இந்தத் தர்பாரை அவர் நடத்தினுர். போஜநாடு, மச்சநாடு, மத்ரா (Madra) நாடு, குருநாடு,யது,நாடு, அவந்தி, காந்தாரம், கீரநாடு (Kira), யவன நாடு[1] ஆகியவற்றின் அரசர்கள் கனேஜுக்குவந்து தர்மபாலரை வணங்கித் தம்முடைய பணிவைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர். 'உத்தராபதச் சுவாமி' (வட இந்தியாவின் அதிபதி) என்று தர்மபாலர் அழைக்கப் படுகிருர்.

ஆயினும் யமுனே வரையிலானபகுதிகள் தர்மபாலரது ஆதிக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டன. அதற்கு அப்பால் இருந்த அரசுகளேப் பற்றி உறுதியாக ஒன்றும் கூறுவதற்கில்லே. நேப்பாளமுங் கூட, தர்மபாலரது மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டது என்று 'ஸ்வயம்பு புராணம்' கூறுகிறது. ஆனுல் இவையனேத்தும் வழக்கமான புகழுரைகள் என்றே தெரிகின்றன.

---

1. யவன நாடு என்பது முகம்மதியர் ஆண்ட சிந்து; காந்தாரம் என்பது மேற்குப் பஞ்சாப், காபூல் சமவெளியின் கீழ்ப்பகுதி; மத்ரா என்பது மத்திய பஞ்சாப்; கீரம், குரு, மச்சம் என்பவை காங்ரா, தானேஸ்வரம், ஜெய்ப்பூர்ப் பகுதிகள்; அவந்தி என்பது மாளவம்; யதுக்கள் (யாதவர்கள்) மதுராபுரி, கத்தியவாரில் துவாரகை, பஞ்சாபில் சிம்மபுரம் ஆகிய இடங்களில் இருந்தனர். போஜர்கள் விதர்ப்பத்தில் (பேரார்) வசித்தனர்.

கனோஜில் தோல்வி

விரைவிலேயே தர்மபாலரது இந்த மேலாதிக்கத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கப்பட்டது. வத்சராஜரின் மகனான இரண்டாம் நாக பட்டர் வீழ்ந்துபட்ட பிரதிகார அரசை மீண்டும் உறுதியோடு நிலைநிறுத்தினார். வட இந்தியாவில் பல பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக் கனோஜில் தர்மபாலரால் நியமிக்கப்பட்டிருந்த சக்ராயுதரை விரட்டியடித்து, அந் நகரைக் கைப்பற்றினார் இப் பிரதிகார மன்னர். பின்னர்த் தர்மபாலரது அரசுக்குள் படையெடுத்துச் சென்றார் இவர். அங்கு மாங்கிர் (Monghyr) நகருக்கு அருகில் கடுமையான போர்ஒன்று நடைபெற்றது. தர்மபாலர் தோற்கடிக்கப்பட்டார்.

இராஷ்டிரகூடரின் தலையீடு

நல்ல வேளையாக இராஷ்டிரகூடர்கள் மீண்டும் பிரதிகாரரின் மீது படையெடுத்தனர். இராஷ்டிரகூட அரசரான மூன்றும் கோவிந்தன் இரண்டாம் நாகபட்டரை அடியோடு முறியடித்தார். தர்மபாலரும் சக்ராயுதரும் இராஷ்டிரகூட அரசருக்குத் தம் பணிவைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர். இவர்களே அவரைப்படையெடுத்து வந்துதவுமாறு வேண்டிக் கொண்டிருக்கக் கூடும் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இந்த வெற்றிக்குப் பின்னர் இராஷ்டிரகூடர்கள் வழக்கம் போல் தம் அரசுக்கு மீண்டனர். நாகபட்டரது தோல்வி கி.பி. 809-10க்கும் முன்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்

தர்மபாலர் பற்றிய மதிப்பீடு

இத் தோல்வியின் காரணமாகப் பிரதிகார அரசரின் வெற்றிகளுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கப்பட்டதாயினும், அவரது ஆதிக்கம் வட இந்தியாவில் கனோஜ் வரையில் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது. ஆயினும் வங்காள அரசின் மீது தமது மேலாதிக்கத்தை ஏற்படுத்தும் எண்ணத்தை இரண்டாம் நாகபட்டர் இத்துடன் கைவிட்டார். தர்மபாலரது அரசும் வங்காளத்தையும் பீகாரையும் உள்ளிட்ட பரந்த அரசாக இருந்தது. முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்குக் குறையாமல் இவரது ஆட்சி நீடித்தது. கி.பி. 770 முதல் 810 வரையில் இவர் ஆண்டிருக்கக் கூடும். 64 ஆண்டுகள் இவர் ஆட்சி புரிந்தார் என்ற தாரநாதரின் கூற்றை அறிஞர்கள் தவறு என்று கருதுகின்றனர்.

வங்காளத்தை ஆண்ட தலைசிறந்த சில அரசர்களுள் தர்மபாலரும் ஒருவா. பல போர்களில் ஈடுபட்டு ஏராளமான பகுதிகளை இவர் வென்றார். இவை பற்றி அதிகத் தகவல்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லையாயினும் பல போர்களில் இவர் வென்றிருக்க

வேண்டும் என்பது திண்ணம். பரமேஸ்வரர், பரமபட்டாரகர், மகாராஜாதிராஜர் என்ற பட்டங்களை இவர் சூடியிருந்தார்.

பிற்காலத்தில் மிகவும் புகழ் பெற்று விளங்கிய விக்ரமசில (Vikramasila) மடாலயத்தை நிறுவியவர் தர்மபாலரே. மகதத்தில் கங்கை நதியின் கரையில் ஒரு குன்றின் மீது இது அமைக்கப்பட்டது. பௌத்த தத்துவக் கல்விக்குச் சிறந்த இடமாக இப் பல்கலைக்கழகம் பின்னர் விளங்கியது. நாளந்தாவுக்கு அடுத்த முக்கியமான பல்கலைக் கழகமாக இது கருதப்படுகிறது. வரேந்திரியில் வடக்கு வங்காளம்) சோமபுரி என்ற விடத்தில் ஒரு பெரிய பௌத்த விகாரத்தையும் இவர் கட்டினார்.இன்றைய இராஜ் ஷாகி (Raj shahi) மாவட்டத்தில் இதன் இடிபாடுகள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. பீகாரில் ஓடண்டபுரியிலும் (Odantapuri) பெரிய மடாலயம் ஒன்றை இவர் நிறுவியதாகத் தராநாதர் கூறுகிறார். ஆனால் இதைக் கட்டியவர் கோபாலர் அல்லது தேவபாலர் என்று வேறு சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன.

3. தேவபாலர்

தேவபாலரின் போர்கள்

தர்மபாலருக்கும், மத்திய இந்தியாவில் ஆண்ட இராஷ்டிர கூட அரசரான பரபலர் (Parabala) என்பவரின் மகளான இரண்ண தேவிக்கும் (Rannadevi) பிறந்தவர் தேவபாலர். தம் தந்தையின் மரணத்துக்குப்பின் கி.பி 810 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இவர் அரியணையேறினார்.

இவரும் ஆரம்பத்திலிருந்தே பலபோர்களில் ஈடுபட்டார். இவருக்குச் சிற்றப்பனும் தர்மபாலரின் தம்பியுமான வாக்பாலர் (Vakpala) என்பவரின் மகனான ஜெயபாலர் என்பவர் இப்போர்களில் பெரும் பங்கு கொண்டார். தேவபாலரின் படைத்தலைவர் இவரே. பிராக்ஜோதிஷம் (Pragjyotisha) என்ற அஸ்ஸாம் அரசின் மீது இவர் படையெடுத்துச் சென்றார். அந்நாட்டு அரசர் போரில்லாமலேயே பணிந்தார். உத்கலர்கள் (Utkalas-ஒரிஸ்ஸா) மீது அடுத்த படியாக இவர் படையெடுத்துச் சென்று, அவர்களுடைய தலைநகரைக் கைப்பற்றினார். இவை இரண்டும் வங்காளத்துக்குக் கிழக்கிலிருந்த அரசுகள். வடமேற்கு இந்தியாவில் இமயமலையின் அடிவாரப் பகுதியில் ஹூணரின் சிற்றரசுகள் பல இருந்தன. அவற்றையும் பாலரின் படைகள் கைப்பற்றின. வடமேற்கு எல்லைப்புற மாநிலத்துக்கு அப்பாலிருந்த காம்போஜமும் பின்னர்த்தாக்கப்பட்டதாம். பிரதிகாரர்கள் வசமிருந்த கனோஜைத் தாக்கி வென்ற பின்னர்

வடமேற்கு இந்தியாவுக்குத் தேவபாலர் சென்றிருக்க வேண்டும். இரண்டாம் நாகபட்டருக்குப் பின்னர் அரியணை யேறிய இராம பத்திரர் என்ற பிரதிகார அரசரது காலத்திலேயே இது நடை பெற்றிருக்க வேண்டும். இராமபத்திரரின் மகனுன மிகிரபோஜரும் தேவபாலரால் தோற்கடிக்கப்பட்டார். பின்னர்த் திராவிட அரசர் ஒருவரும் தேவபாலரால் தோற்கடிக்கப்பட்டார். இவ் வரசர் இராஷ்டிர கூட அமோகவர்ஷராகவோ, பாண்டிய அரசர் ஸ்ரீமாற ஸ்ரீ வல்லபராகவோ இருக்கக்கூடும். (கங்கர்கள், பல்லவர் கள், சோழர்கள், கலிங்கர்கள், மகதர்கள் (பாலர்கள் ?) முதலிய பலரையும் தாம்தோற்கடித்ததாக இப்பாண்டிய மன்னர் கூறு கிருர்).

இவரது அரசின் எல்லை

வடக்கில் இமயம் முதல் தெற்கில் இராமேஸ்வரம் வரையில் தேவபாலரது பேரரசு விரிந்திருந்தது என்று மாங்கிர் செப்பேடு செப்புகிறது. இது ஓரளவு மிகையான கூற்றேயாயினும் தேவ பாலர் வலிமை மிகுந்த அரசர் என்பதையோ, பரந்த ஒரு பேர ரசை அவர் ஆட்சி புரிந்தார் என்பதையோ மறுக்க முடியாது. வங் காளம், பீகார் ஆகிய பிரதேசங்கள் மட்டுமே பாலரது அரசில் அடங்கியிருந்து, அவரால் நேரடியாக நிர்வகிக்கப்பட்டன. மற்றப் பல பிரதேசங்கள் அவற்றைச் சேர்ந்த அரசர்களால் தொடர்ந்து ஆளப்பட்டுத், தேவபாலரது மேலாதிக்கத்தை ஏற்றிருந்தன. சிந்து வரையில் இவர் படை நடத்திச் சென்று வெற்றியோடு திரும்பினுர் என்பதில் ஐயமில்லை. பிரதிகார அரசு இவருக்குப் பின்னர்த்தான் மீண்டும் தலைதூக்க முடிந்தது.

மதிப்பீடு

தர்மபாலரைப் போலவே. பாலவம்சத்துத் தலைசிறந்த அரசர் களுள் இவரும் ஒருவர். இவருடைய வெற்றிகளையும் பெருமையை யும் குறைத்து மதிப்பிடுவது முடியாது. வங்காளத்தின் வரலாற்றில் இவ்விரு அரசர்களின் ஆட்சிக்காலமும் பொன்னெழுத்துகளால் பொறிக்கப் படவேண்டிய காலம். தேவபாலரும் சுமார் நாற்ப தாண்டுக்காலம் ஆட்சி புரிந்தார். கி.பி. 810 முதல் 850 வரையில் இவரது ஆட்சி நடைபெற்றது போலும்.

அப்பொழுது கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுள் சைலேந்திர அரசை ஆண்டு கொண்டிருந்த பாலபுத்திர தேவர் என்பவர் தேவபால ரிடம் ஒரு தூதரை அனுப்பினுர். நாளந்தாவில் ஒரு மடாலயத் துக்கு மானியமாக ஐந்து கிராமங்களை வழங்கும்படி தேவபாலரைப் பாலபுத்திர தேவர் கேட்டுக் கொண்டார். தேவபாலர் ஐந்து

கிராமங்களை அளித்துதவினர். நகரகாரம் (Nagarahara) என்ற ஊரைச் சேர்ந்த கற்றறிந்த ஒரு புத்தத் துறவியைத் தேவபாலர் நாளந்தா மடாலயத்தின் தலைவராக நியமித்தார்.

இவரது ஆட்சியின் இறுதியில் சுலைமான் என்ற அரேபிய வணிகர் இந்தியாவுக்கு வந்து, கி.பி. 851ல் தம்முடைய குறிப்புகளை எழுதினர். கூர்ஜரர்களையும் இராஷ்டிர கூடர்களையும் விட அதிக வல்லமைபெற்ற படைகளைப், பால அரசர் வைத்திருந்தார் என்று அவர் எழுதியுள்ளார். இவர்களோடு தர்மபாலரும் தேவபாலரும் போர்களில் ஈடுபட்டிருந்தபோது திபேத்திய அரசர்கள் பால அரசின்மீது தாக்குதல் தொடுத்து ஓரிரு சமயங்களில் வெற்றி பெற்றனர் என்பது திபேத்தியரின் சான்றுகளிலிருந்து தெரியவருகிறது.

4. நாராயண பாலர்

முதலாம் விக்கிரக பாலர்

தேவபாலருக்குப்பின் அரியணை யேறியவர் முதலாம் விக்ரக பாலர் என்பவர். இவர் தேவபாலரின் மகன் என்று ஒரு சிலரும் அவருடைய ஒன்றுவிட்ட தம்பியான ஜெயபாலரின் மகனென்று வேறு சிலரும் கருதுகின்றனர். இதுபற்றி உறுதியாக எந்த முடிவுக்கும் வர இயலவில்லை. மூன்று அல்லது நான்கு ஆண்டுகளே இவர் ஆட்சி புரிந்தார். பின்னர்த் தம் மகனை நாராயணபாலரிடம் ஆட்சிப் பொறுப்புகளை ஒப்படைத்துவிட்டுத் துறவறம் பூண்டு விட்டார். (கி.பி. சுமார் 854.)

பாலரின் ஆதிக்கம் சுருங்குகிறது

நாராயண பாலர் அரை நூற்றுண்டுக் காலத்துக்கும் அதிக மாக ஆண்டார். இவரும் தம் தந்தையான முதலாம் விக்ரக பாலரைப் போலவே சமய ஈடுபாடு அதிகம் கொண்டிருந்தார்; முயற்சியும் திறமையும் வேகமும் அற்றவர் இவர். இத்தகைய ஒருவர் பால அரசராயிருந்த நேரத்தில், பிரதிகார அரசில் திறமை மிகுந்த மிகிரபோஜர், மகேந்திரபாலர் ஆகிய இரு அரசர்கள் இருந்தனர். இதனல் பால அரசு பல இழப்புகளுக்கும் ஆளாயிற்று.

கி.பி. 860 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு ஓர் ஆண்டில் இராஷ்டிர கூடர்கள் வேங்கியைக் கைப்பற்றிய பின்,பால அரசின் மீது தாக்கு தல் தொடுத்துச் சில வெற்றிகள் பெற்றுத் திருப்பிச் சென்றனர். இப்படையெடுப்பினல் நிலைகுலைந்து போயிருந்த பால அரசை அடுத்தபடியாகப் பிரதிகாரர்கள் தாக்க ஆரம்பித்தனர். முன்பு தேவபாலரால் தோற்கடிக்கப்பட்டுக் கிழக்கில் தம் ஆதிக்கத்தைப் பரப்ப முடியாமல் விரட்டியடிக்கப் பட்டுவிட்ட மிகிரபோஜர், இராஷ்டிரகூட அமோகவர்ஷரின் படையெடுப்பினல் பாலஅரசு

நிலைகுலைந்து நிற்பதை அறிந்து, மீண்டும் கிழக்கு நோக்கிப் படையெடுத்தார். பாலருடைய படைகளைத் தோற்கடித்துப் பாலரது அரசின் மேற்குப் பகுதியை,குறிப்பாக மகதத்தை(தெற்குப்பீகார்) அவர் கைப்பற்றிக் கொண்டார்.மிகிரபோஜரின் மகனுன முதலாம் மகேந்திரபாலரும் பாலஅரசைத் தாக்கிப் பாலஅரசர்களின் பிறப்பிடமாகக் கருதப்படும் வடக்கு வங்காளத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். பாலர்களது ஆதிக்கம் இவ்வாறு சீர்குலைந்து போனதைக்கண்டு, இதுவரை அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்த அஸ்ஸாமும் ஒரிசாவும் சுதந்திரம் அடைந்தன. பிராக்ஜோதிஷத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த ஹர்ஜரர் (Harjara)என்பவர் மகாராஜாதிராஜர் என்ற பட்டத்தைச் சூடிக்கொண்டு, பல வெற்றிகளைப் பெற்ற பெருமையோடு சில சாசனங்களை இப்பொழுது வெளியிட்டார். அதேபோல் ஒரிசாவில் சைலோத்பவ (Sailodbhava) அரசர்களும் தம்முடைய சுதந்திரத்தையும் வலிமையையும் பெருக்கிக் கொண்டு பாலரது மேலாதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றனர்.

இராஷ்டிர கூடரின் தலையீடு

இவ்வாறு கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் இறுதி வாக்கில் பால அரசு மிகவும் சுருங்கிப் போயிற்று. வங்காளத்தின் ஒரு பகுதியை மட்டுமே அப்பொழுது நாராயணபாலர் ஆண்டு கொண்டிருந்தார். ஆனல் விரைவிலேயே இராஷ்டிர கூடர்கள் வழக்கம் போல் பிரதிகாரர்கள் மீது படையெடுத்துப்பாலர்களைக் காப்பாற்றினர். இராஷ்டிரகூட இரண்டாம் கிருஷ்ணன் பிரதிகார அரசின் மீது படையெடுத்து யமுனை-கங்கை இடைநிலத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். அப்பொழுது மகேந்திரபாலர் இறந்து, அவருடைய மகனுன இரண்டாம் போஜர் பிரதிகாரப் பேரரசராயிருந்தார். இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு நாராயணபாலர் வடக்கு வங்காளத்தையும் மகதத்தையும் மீண்டும் கைப்பற்றிக் கொண்டார். அவரது 54 ஆவது ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 908 ல்) இது நடந்தது. பிரதிகாரர்களைத் தோற்கடித்த பின் வங்காளத்தின் மீதும் படையெடுத்து, தாம் வெற்றி பெற்றதாக இரண்டாம் கிருஷ்ணன் கூறிக் கொள்கிருர். நாராயணபாலர் இவ்வாறு இராஷ்டிர கூடரால் தோற்கடிக்கப்பட்டார். ஆயினும் விரைவிலேயே இருவரும் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர். இராஷ்டிரகூட துங்கருடைய மகள் நாராயணபாலருடைய மகனுன இராஜ்யபாலருக்கு மணம் செய்து கொடுக்கப்பட்டார். இரண்டாம் கிருஷ்ணனின் மகனுன ஜகதுங்கராகவே இந்த இராஷ்டிரகூட துங்கர் இருக்கக்கூடும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

இவ்வாறு தமது மரணத்துக்கு முன் நாராயணபாலர் வங்காளத்திலும் பீகாரிலும் மீண்டும் பால வம்சத்தின் ஆதிக்கத்தை நிறுவி விட்டார். கி.பி. 854 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் அரியணையேறிய இவர் கி.பி. 908க்குப் பின் இறந்து போனார்.

5. பாலஅரசு சரிகிறது

நான்கு பாலஅரசர்கள்

நாராயண பாலரது மரணத்துக்குப்பின் பத்தாவது நூற்றாண்டில் (கி.பி. 908—1000) நான்கு பாலஅரசர்கள் வங்காளத்தில் ஆட்சி புரிந்தனர். அவர்கள் நாராயண பாலரின் மகனான இராஜ்யபாலர், இராஜ்யபாலரின மகனான இரண்டாம் கோபாலர், இரண்டாம் கோபாலரின் மகனான இரண்டாம் விக்ரகபாலர். கடைசியாக இவ் விக்ரக பாலரின் மகனான முதலாம் மகீபாலர். இவர்களுள் முதல் மூவரும் கிட்டத் தட்ட எண்பது (908—988) ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தனர். முதலாம் மகீபாலர் சுமார் கி. பி. 988ல் அரியணையேறி, கி.பி. 1038 வரையில் ஆட்சி புரிந்தார். முதல் மூன்று அரசர்களின் காலத்தில் பால அரசு சீர் குலைந்தது. மகீபாலர் மீண்டும் பாலப் பேரரசுக்குப் புத்துயிர் ஊட்டினார்.

வங்காளம் பிளவுறுகிறது

ஏறத்தாழ இதே நேரத்தில் கனோஜைத் தலைநகராகக்கொண்ட பிரதிகார அரசும் சரிந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் பாலர்கள் இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தமது ஆதிக்கத்தை உறுதிப் படுத்திக் கொள்ளவில்லை. திறமையற்ற நாராயண பாலராலுங் கூடச் சீர்ப்படுத்தப்பட்ட பாலப் பேரரசு அடுத்தசில ஆண்டுகளில் சிதைந்து சின்னாபின்ன மடைந்தது. பிரதிகாரப் பேரரசின் பிரதேசத்தில் புதிதாக முளைத்த சண்டேலர்களும் கலச்சூரிகளும் கௌடம், இராதம் (Radha), வங்காளம், அங்கம் ஆகிய நாடுகளின் அரசர்களைத் தாங்கள் தோற்கடித்ததாகக் கூறிக் கொள்கின்றனர். வங்காள அரசு எவ்வாறு சிதைவுற்றுச் சிறு சிறு அரசுகளாகப் பிளவுண்டு போயிற்று என்பதை இது காட்டுகிறது, ஆனால் இச் சிறு அரசுகளைப் பற்றிச் சில சில தகவல்களே கிடைக்கின்றன.

காம்போஜர்கள்

வங்காளத்தின் மேற்குப் பகுதியிலும், வடக்குப் பகுதியிலும் காம்போஜர்கள் (Kambojas) ஒரு சிறு அரசை அமைத்துக்கொண்டு இக் காலத்தில் ஆளலாயினர். இக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மூன்று

அரசர்களின் பெயர்கள் அவர்களின் பட்டயங்கள் வாயிலாக நமக்குத் தெரியவருகின்றன. அவர்கள் இராஜ்யபாலர், அவருடைய பிள்ளைகளான நாராயணபாலர், நயபாலர், ஆகியோர். 'பரமேஸ்வரர், பரமபட்டாரகர், மகாராஜாதிராஜா' ஆகிய பட்டங்களை அவர்கள் சூடியிருந்தனர் என்பதை நயபாலரது செப்பேடு ஒன்று (Irda Copper Plate தெரிவிக்கிறது. திபேத் அல்லது வேறொரு இமய மலைப் பகுதியிலிருந்து வந்த மலைக் குலத்தினரே காம்போஜர்கள் என்று கருதப்படுகின்றனர். இவர்கள் பால அரசில் உயர் அதிகாரிகளாக இருந்து, பின்னர்ப் பால அரசு பலவீன மடைந்த போது அரசர்களாகத் தம்மை ஆக்கிக் கொண்டனர் போலும். இக் காம்போஜ அரசின் தலைநகரம் பிரியங்கு (Priyangu). இது எங்கிருந்தது என்பது தெரியவில்லை.

ஹரிகேல அரசு

கிழக்கு வங்காளத்தில் சில்ஹெட் (Sylhet) மாவட்டமும் அதைச் சுற்றியிருந்த பகுதிகளும் முன்பு ஹரிகேலம் (Hari kela) என்றழைக்கப்பட்டன. மகாராஜாதிராஜா காந்தி தேவர் (Kanti deva) என்பவர் இந்த அரசை ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பதைச் சிட்டகாங் மாவட்டத்தில் (Chit tagong) கண்டெடுக்கப்பட்ட செப்பேடு தெரிவிக்கிறது, இவர் பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்; வர்த்தமான புரம் என்ற ஊரே இவரது தலை நகரம். இதுவும் எங்கிருந்தது என்பது தெரியவில்லை.

காந்தி தேவருக்குப்பின் கிழக்குவங்காளத்தில் வேறு பல அரசர்களும் சுதந்திரமாக ஆண்டு கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் அனைவருடைய பெயர்களும் 'சந்திரர்' என்று முடிகின்றன. எனவே இவர்கள் அனைவரும் ஒரே வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது நன்கு தெரிகிறது. இலயக சந்திரர் (Layahachandra), திரைலோக்ய சந்திரர் (Trailokya chandra), இவர் மகனை ஸ்ரீசந்திரர் ஆகியோரின் சாசனங்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இலயக சந்திரர் பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குக் குறையாமல் ஆட்சிபுரிந்தார். மற்ற இரண்டு 'சந்திர' அரசர்களும் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவியிருந்தனர். ஹரிகேலத்தில் தொடங்கிய இவர்களது அரசு, அதற்கு அப்பால் தெற்கு வங்காளத்தையும் பின்னர் உள்ளடக்கியிருந்தது. இவர்கள் பத்தாம் நூற்றூண்டின் இறுதியிலும் அடுத்த நூற்றூண்டின் துவக்கத்திலும் ஆண்டு கொண்டிருந்தனர் ஸ்ரீசந்திரர் 44 ஆண்டுகளுக்குக் குறையாமல் ஆட்சி புரிந்தார்.

இவையனைத்தும் பால அரசர்களின் ஆட்சி வங்காளத்தில் சீர்குலைந்து போயிற்று என்பதை நன்கு காட்டுகின்றன.

பால அரசர்களின் கதி

இரண்டாம் கோபாலர் கிழக்கு வங்காளத்திலும், வடக்கு வங்காளத்திலும் தமது ஆருவது ஆட்சியாண்டு வரையில் ஆண்டு கொண்டிருந்தார். பின்னர் இவரோ இவருடைய மகனை இரண்டாம் விக்ரக பாலரோ வங்காளம் முழுவதையும் இழந்தனர். இரண்டாம் விக்ரக பாலர் தெற்குப் பீகாரில் மட்டுமே ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்தார். இவ்வாறு வங்காளத்தில் பால அரசு அறவே முடிவுற்று விட்டது.

6. முதலாம் மகீபாலர்

இந்நிலையில் கி.பி. 988ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இரண்டாம் விக்ரகபாலர் இறந்து அவருடைய மகனை முதலாம் மகீபாலர் என்பவர் பால அரசரானுர் இவர் திறமை மிகுந்த அரசர், விடா முயற்சியும் போர்த் திறமையும் நிறையப் படைத்தவர். தாம் அரியணை யேறியபின் மூன்றே ஆண்டுகளில் காம்போஜர்கள், சந்திரர்கள் ஆகியோரை ஒடுக்கிவிட்டு வங்காளம் முழுவதையும் இவர் கைப்பற்றினுர். பின்னர் வடக்குப் பீகாரையும் வென்று தம் அரசுடன் சேர்த்துக் கொண்டார். பாலப் பேரரசை இரண்டாவது முறை நிறுவியவர் இவரே. அவ்வம்சத்தின் தலை சிறந்த அரசர்களுள் இவரும் ஒருவர்.

7. கி. பி. 1000க்குப் பின் பாலஅரசு

சோழரது படையெடுப்பு

முதலாம் மகீபாலரது ஆட்சி கி.பி. 988 வாக்கில் தொடங்கி 1038ல் முடிவுற்றிருக்க வேண்டும் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர். வரலாற்று நூல்களுக்குக் காலவரையறையான கி. பி. 1000ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகும் இவரது ஆட்சியும் பால வம்சத்தின் ஆட்சியும் நீடித்தன. இந்தவரையறைக்குப் பிந்திய பாலரது ஆட்சியைப் பற்றி மிகவும் சுருக்கமாகச் சிறிது பார்ப்போம்.

முதலாம் மகீபாலரது ஆட்சிக்காலத்தில் நிகழ்ந்த முக்கியமான நிகழ்ச்சி சோழமன்னர் முதலாம்இராஜேந்திரரின் வட இந்தியப் படையெடுப்பு. கி. பி. 1021—23ல் நடை பெற்றது இப் படையெடுப்பு. தண்டபுக்தி (Dandabhuklti) என்ற பகுதியை ஆண்ட சிற்றரசர் தர்மபாலர், தெற்கிராதத்தை ஆண்ட சிற்றரசர்இரணசூரர், கிழக்கு வங்காளத்தில் ஆண்ட சிற்றரசர் கோவிந்த சந்திரர் ஆகிய அனைவரையும் தோற்கடித்தபின் சோழப் படைகள் மகீபாலரைத் தோற்கடித்து வடக்கிராதத்தையும்

வென்றன. மகீபாலர் போரில் தோற்று ஓடிப்போனார். பல சிற்றரசர் சோழப் படையினரால் சிறைபிடிக்கப் பட்டனர் இராதம் Radha—என்பது இலாட்டம்,என்றும் குறிக்கப்படுகிறது).தோற்ற சிற்றரசர்களின் தலைமீது கங்கை நீரைச்சுமத்தித், தமிழ் நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்தனர் சோழத் தளபதிகள்.

மகீபாலரது சிறப்பு

1026ஆம் ஆண்டு வாக்கில் கலச்சூரி அரசரான காங்கேய தேவர் என்பவர் பாலப் பேரரசின் மீது படையெடுத்து, மகீபாலரை ஓரிருவிடங்களில் தோற்கடித்தார். இத் தோல்விகள் பால அரசைப் பாதிக்கவில்லை.மகீபாலர் ஒரு பெரிய அரசர்.பல குளங்கள் ஏரிகள், நகரங்கள் ஆகியவற்றை இவர் அமைத்ததாகக் கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் கூறுகின்றன. இவரைப்பற்றி ஏராளமான கதைகளும் நாட்டுப் பாடல்களும் இன்றும் வங்காளத்தில் நிலவுகின்றன. இவ்வரசர் மடாலயங்களைக் கட்டியும் மானியங்களை அளித்தும் பௌத்த சமயத்துக்கு நிறையத் தொண்டாற்றினார்.

அண்டை அரசர்களின் படையெடுப்புகள்

மகீபாலருக்குப் பின் அவருடைய மகனான நயபாலர் (கி.பி. 1038-55) அரியணையேறினார். கலச்சூரி காங்கேயதேவனின் மகனான கர்ணன் என்பவர் மகதத்தின் மீது படையெடுத்து நயபாலரைத் தோற்கடித்தார். ஆனால் விரைவிலேயே கர்ணனைத் தோற்கடித்து விரட்டியடித்தார்நயபாலர். மகதம் மீண்டும் பாலர்களால் வெல்லப்பட்டது.

கி.பி.1055 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் நயபாலரின் மகன் மூன்றும் விக்ரக பாலர் (1055-1070) அரசரானார். இவரது காலத்தில் மேற்கிலிருந்து கலச்சூரி அரசர் கர்ணனும், கல்யாணிச் சாளுக்கிய அரசரான ஆறும்விக்ரமாதித்தியரும், தெற்கிலிருந்து ஒரிசாவைச் சேர்ந்த சோம வம்சகுல(Somavamsi)அரசரும் பால அரசைத் தாக்கினர். இப்படையெடுப்பினால் நலிந்துபோன பாலப் பேரரசு மீண்டும் சிதைந்தது. கிழக்கு வங்காளத்தில் வர்மன்கள்(Varmans) சந்திரர்கள் ஆகியோர் மீண்டும் தம் தம் அரசுகளை நிறுவினர். வேறு சில அரசுகளும் இவ்வாறு வங்காளத்தின் மற்றப் பகுதிகளில் நிறுவப்பட்டன என்று தெரிகிறது. கௌடத்தையும் மகதத்தையும் மட்டுமே மூன்றும் விக்ரகபாலர் ஆண்டார்.

கைவர்த்தரின் கலகம்

மூன்றும் விக்ரக பாலரின் மகனான இரண்டாம் மகீபாலரது ஆட்சியில் அரசருக்கெதிராகப் பல சதிகள் நடைபெற்றன. இச்

சதிகளை ஒடுக்குவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட கடுமையான முயற்சிகள் மேலும் பல பிரபுக்களை அரசருக்குப் பகைவர்களாக்கின. இவர்கள் அரசர்மீது போர் தொடுத்து அவரைக் கொன்றனர். அரசரின் உயர் அதிகாரிகளுள் ஒருவரான திவ்யர் (Divya) அல்லது திவ்வோகர் (Divvoka) என்பவர் அரியணையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். இவர் கைவர்த்த குலத்தைச் (Kaivarta Casta) சேர்ந்தவர். இதுவே கைவர்த்தரின் கலகம் (Kaivarta Revolt) என்று சொல்லப்படுகிறது. இவர் அரசரின் பகைவர்களின் தலைவராக விளங்கினார் என்பது தெரிகிறது. வடக்கு வங்காளத்தில் (வரேந்திரியில்) மட்டுமே இவரது ஆதிக்கம் சென்றது. மற்றப் பகுதிகளில் வேறுபல சிற்றரசுகள் நிறுவப்பட்டுவிட்டன.

கொல்லப்பட்ட இரண்டாம் மகிபாலரின் தம்பிகளான சூரபாலர் (Suarpala), இராமபாலர் (Ramapala) ஆகிய இருவரும் மகதத்துக்குத் தப்பி ஓடி, அங்குத் தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவினர். சூரபாலர் இங்கு அரசரானார்.

இராமபாலரின் வெற்றிகள்

தம்முடைய அண்ணனான சூரபாலரது மரணத்துக்குப் பின் இராமபாலர் மகதத்தில் அரசரானார். பாலவம்சத்தின் ஆட்சியை மீண்டும் வங்காளத்தில் நிறுவ உறுதி பூண்டார் இவர். தம்மை ஆதரித்த வங்காளப் பிரபுக்களுக்கு நிறைய நிலத்தையும் பொன்னையும் அளித்து அவர்களின் உதவியோடு கைவர்த்தர்களைத் தாக்கித் தோற்கடித்து வடக்கு வங்காளத்தை இராமபாலர் கைப்பற்றினார். வரேந்திரியில் இராமாவதி (Ramavati) என்ற ஊர் இவரது தலைநகராயிற்று. பின்னர்க் கிழக்குவங்காளம், இராதம் ஆகியவற்றை ஆண்டு வந்த சிற்றரசர்களும் பிரபுக்களும் இவருக்குப் பணிந்தனர், இவ்வாறு மீண்டும் பாலவம்சத்தின் ஆதிக்கத்தை நிறுவியபின் காமரூபத்தின் (அஸ்ஸாம்) மீது படையெடுத்து, அதையாண்ட தர்மபாலரைத் தமக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசராக்கினார் இராமபாலர். ஒரிசாவின் மீதும் படையெடுத்துச், சிறிது காலம் அங்கும் தமக்கு உகந்த சோமவம்சச் சிற்றரசர் ஒருவரை அரசராக்கினார் இவர். தமக்குப் பகைவர்களான கங்கர்கள் கல்யாணிச் சாளுக்கியர்கள் ஆகியோருக் கெதிராகச் சோழர்களோடும் ஓர் உடன் படிக்கையை இராமபாலர் செய்து கொண்டார் போலும். அச்சோழ அரசர் குலோத்துங்கர் என்று கருதப்படுகிறார்.

மூன்றும் விக்ரகபாலரின் காலத்தில் ஏற்பட்ட சாளுக்கியப் படையெடுப்புகளின் விளைவாகத் 'தெற்கிலிருந்து இரண்டு சிற்றரச

வம்சங்கள் (கர்னாடகத்திலிருந்து வந்து) வங்காளத்தில் நிலைபெற்றன. ஒன்று மேற்கு வங்காளத்தில் நிறுவப்பட்ட சேன வம்சம் (Senas); மற்றது வடக்குப் பீகாரில் மிதிலையைத் தலைநகராகக் கொண்ட நாண்யதேவரது (Nanyadeva) வம்சம். இவை இரண்டும் இராமபாலருக்குப் பெருந் தலைவலியாயிருந்து வந்தன. குறிப்பாக நாண்ய தேவர் மிதிலையில் சுதந்திர அரசராகவே ஆண்டுவந்தார்.

மேற்கில் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் பின்பாதியில், பிரதிகாரர்களின் வீழ்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஒரு புதிய வம்சம் வளர்ச்சியுற்று வந்தது. காகதவால வம்சம் (Gahada vala) என்று இது பெயர்பெற்றது. இவ்வம்சத்தின் மூன்றாம் அரசரான சந்திரதேவர் என்பவர் கி.பி. 1090-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் கனோஜைக் கைப்பற்றி அதைத் தமது தலைநகராக்கிக் கொண்டார். காசி, அயோத்தி, டெல்லி (இந்நகரம் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர்த் தான் கட்டப்பட்டது) ஆகியவற்றையும் கைப்பற்றிக் கொண்டார் இவர். இவருக்குப் பின் ஆண்ட கோவிந்தச் சந்திரர் என்பவர் கிழக்குப் பக்கம் தம் பார்வையைத் திருப்பினார். போர்களும், பின்னர் மண உறவுகளும் செய்து கொண்டு இராமபாலரும் கோவிந்தச் சந்திரரும் ஓரளவு சமாதானம் செய்து கொண்டனர். ஆயினும் பாலர்களுக்கு மேற்கில் பெரும்பகை ஒன்று உருவாகி விட்டது.

தம்முடைய கடைசி ஆண்டுகளில் தம்முடைய மூத்த மகனை இராஜ்யபாலரிடம் ஆட்சிப் பொறுப்புகளை ஒப்படைத்து விட்டு வாழ்ந்து வந்தார் இராமபாலர். பின்னர் மாங்கிர் நகருக்கு அருகில் கங்கை நதியில் மூழ்கி உயிர் விட்டார் இவர். சந்தியா கர நந்தி என்பவர் எழுதிய இராமசரிதம், இவரது ஆட்சியைப் பற்றி நமக்குக் கூறுகிறது. இவருக்கு முன்னரே இவருடைய மூத்த மகன் இராஜ்யபாலர் இறந்து விட்டார் போலும்.

பாலரின் முடிவு (1120—1155)

இராமபாலரது ஆட்சி கி. பி. 1120ஆம் ஆண்டுவாக்கில் முடிவுக்கு வந்தது. பாலவம்சத்தின் கடைசிப் பெரிய அரசர் அவரே. அவருக்குப் பின் அவ் வம்சத்தின் ஆட்சி விரைவாக வீழ்ச்சியுற்றது.

இராமபாலருக்குப்பின் குமாரபாலர், மூன்றாம் கோபாலர், மதன பாலர் ஆகிய மூன்று அரசர்கள் ஆட்சி புரிந்தனர். இவர்கள் மூவரும் கி. பி 1120 முதல் 1155 வரையில், அதாவது மொத்தம் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆண்டிருக்க வேண்டும்;

இறுதியாகச் சிற்றரசர்கள், பிரபுக்கள் ஆகியோரின் கலகம், அண்டை அரசர்களின் படையெடுப்புகள் முதலிய பல காரணங் களால் இவர்களது காலத்தில் பால அரசு சரிந்தது.

பால அரசருக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்த காமரூபத்து அரசர், குமாரபாலர்காலத்தில் தம்மைச் சுதந்திரமான அரசராக அறிவித்துக்கொண்டார். அவரை அடக்குவதற்காக வைத்திய தேவர் என்ற அமைச்சரை அனுப்பிவைத்தார் குமார பாலர். காமரூபத்து அரசரை அடக்கிய வைத்திய தேவர், தாமே அந் நாட்டு அரியணையில் அமர்ந்து கொண்டு, சுதந்திர அரசராகத் தம்மை ஆக்கிக் கொண்டார். குமாரபாலரால் ஏதும் செய்ய முடியவில்லை. அதே காலத்தில் கிழக்கு வங்காளத்தைச் சேர்ந்த போகவர்மன் (வர்மன்கள் என்ற சிற்றரசர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் இவர்) என்பவரும் பாலரின் மேலாதிக்கத்தை உதறி எறிந்து விட்டுச் சுதந்திரம் பெற்றுவிட்டார். கலிங்கநாட்டரசன் அனந்த வர்மன் சோட கங்கன் (Anantavarman Chodaganga) என்பவர் ஒரிசா முழுவதையும் கைப்பற்றி வங்காளத்துக்குள்ளும் படை யெடுத்து ஹூக்ளி மாவட்டத்தில் பாகீரதி நதியின் கரைவரையில் வந்தார். மேற்கில் ஆண்டு கொண்டிருந்த கோவிந்தச்சந்திரர் என்ற காகதவால அரசரும் கி. பி. 1124ல் மதன பாலர் ஆண்டு கொண்டிருந்த காலத்தில் பீகாரில் பாட்னாவைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்; இவ்வாறு பால அரசு கலகலத்துப் போயிற்று. பாட்னாவை இழந்த மதனபாலர் பின்னர் கி. பி. 1161 வரையில் அங்க நாட்டில் ஆண்டார்.

சாளுக்கியரின் படையெடுப்புகளின் விளைவாகக் கர்னாடகத்தி லிருந்து வந்து வங்காளத்தில் நிலைத்த சேனவம்சமும் நாண்ய தேவ வம்சமும் மதனபாலரது காலத்தில் வலிமை பெற்றுத் தனி அரசுகளை நிறுவலாயின. ஏற்கெனவே இராதத்தை ஆண்டு வந்த விஜய சேனர் கௌடத்தையும் இப்பொழுது கைப்பற்றிக் கொண்டார். நாண்யதேவரின் மகனான காங்கேயதேவர் வடக்குப் பீகாரில் தனியரசு ஒன்றை அமைத்துக் கொண்டார்; இறுதியில் மதனபாலர் மத்திய பீகாரை மட்டுமே ஆண்டுவந்தார். இவருக்குப்பின் அரியணையேறியவரின் பெயர் தெரியவில்லை; ஆனால் அவரது காலத்தில் மத்திய பீகாரையும் பாலர் இழந்தனர். பால வம்சம் முடிவுற்றது.

பாலரின் பணிகள்

நான்கு நூற்றாண்டுக்காலம் வங்காளத்தை ஆண்டனர் பால அரசர்கள்; இக் காலத்தில் சமஸ்கிருத இலக்கியங்கள் பல வங்

காலத்தில் எழுதப்பட்டன. சமஸ்கிருத எழுத்தாளர்களுள் முக்கியமானவராகக் கருதப்படும் பவதேவபட்டர் (Bhavadeva Bhatta) என்பவர் இக்காலத்திலேயே வாழ்ந்தார். இவர் நூலாசிரியராகவும் நிர்வாகத் திறமை மிக்கவராகவும் விளங்கினார். ஜீமுதவாகனர் என்ற தர்ம சாத்திரக்காரர் வாழ்ந்ததும் பாலரது காலத்தில்தான், இவரது தயபாகம் (Dayabhaga) என்ற தர்ம சாத்திரத்தின் அடிப்படையிலேயே இன்றைய வங்காள இந்துக்களின் சமுதாய அமைப்பு உள்ளது.

பாலர்களின் காலத்தில்தான் மாகதிபிராகிருதத்திலிருந்து (மகத நாட்டுப் பிராகிருதம்) வங்காள மொழி உருவாயிற்று. அம் மொழியைப் பேசிய வங்காளிகள் என்ற தனித்தேசீய இனம் உருவானதும் இக் காலத்தில்தான், அதாவது வங்காளி மக்களின் பிறப்புக் காலம் இதுவே. அக்காலத்தில்தான் வங்காள மொழியில் முதன்முதலில் இலக்கியங்கள் தோன்றலாயின. 'சர்யா பதங்கள் (Charya padas) என்ற முதல் வங்காளப் பாடல்கள் இக் காலத்திலேயே பௌத்தப் புலவர்களால் புனையப்பட்டன. இவை மிகவும் அழகிய, புகழ் பெற்ற பாடல்கள், பின்னர்ப் பிராமண சமயத்தைப் பின்பற்றியோரும் விஷ்ணு, கோபியர்கள் ஆகியோர் மீது பாடல்களைப் பாடினர்.

பௌத்த சமயம் இக் காலத்தில் ஆதரிக்கப்பட்டது. அதிசர் (Atisa) அல்லது தீபங்கர ஸ்ரீஞானர் (Dipankara Srijnana), தர்மபாலர், கமலசீலர் இராகுல பத்திரர், கல்யாண ரக்ஷிதர் போன்ற பல பௌத்த சமய அறிஞர்கள் இக்காலத்தில் வாழ்ந்தனர். ஓடண்டபுரி (அல்லது உத்தண்டபுரி — Odantapuri or Uddandapuri) விக்ரமசீலம் ஆகிய இரண்டு பல்கலைக் கழகங்கள் இக்காலத்தில் நிறுவப்பட்டன. இவை இரண்டும் மிகவும் புகழ் பெற்றுத் திகழ்ந்தன. பௌத்த நூல்களும், பிராமண நூல்களும் தத்துவங்களும்கூட இங்குக் கற்பிக்கப்பட்டன. விக்ரமசீலப் பல்கலைக் கழகம் திபேத்திய இலக்கியங்களையும் கற்பித்தது. இங்குப் பல சமஸ்கிருத நூல்கள் திபேத்திய மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டன. பல பௌத்த மடாலயங்களும் கட்டப்பட்டன. ஓடண்ட புரியிலும் விக்கிரமசீலத்திலும் சோமபுரத்திலும் இருந்த மடாலயங்கள் மிகவும் புகழ் பெற்றவை. இவையே கல்வியின் உறைவிடங்களாகப் பின்னர் உருப்பெற்றன.

கலைகள்

கட்டடக் கலையும் சிற்பங்களும் கூடப் பாலர் ஆட்சியில் வளர்ந்து மிளிர்ந்தன. மேலே கூறப்பட்ட மடாலயங்கள் சிறந்த கட்டடக் கலைக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கின. அவை பின்னர் முகம்மதியரால் அழிக்கப்பட்டமை நமக்குப் பேரிழப்பாகும்.

தென்கிழக்காசிய மடாலயங்கள் சோமபுர மடாலயத்தைப் பின்பற்றியே கட்டப்பட்டன. சிறந்த சிற்பிகளும் இக் காலத்தில் வாழ்ந்தனர். விட்டாபாலர் (Vitapala) தீமன் **(Dhiman)** ஆகியோர் சிறந்த சிற்பிகளாகவும் ஓவியர்களாகவும் விளங்கினர், அழகிய வெண்கலச்சிலைகளும் இவர்களால் வடிக்கப்பட்டன. இக் காலத்து ஓவியங்களில்சில இன்றும் பொருட் காட்சிகளில் உள்ளன. வங்காளக் கலையானது குப்தர்கலை, ஓரிசாக் கலை ஆகிய இரண்டின் கலப்பாகும். செங்கல்லும் மரமுமே பாலர் காலத்திய கட்டிடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டன.

பால அரசர்களின் வம்சாவளி

- தயிதவிஷ்ணு
  - வப்யதர்
    - 1. கோபாலர்,
      - 2. தர்மபாலர்,
        - 3. தேவபாலர்
      - வாக்பாலர்
        - ஜெயபாலர்
          - 4. முதலாம் விக்ரகபாலர்
            - 5. நாராயணபாலர்
              - 6. இராஜ்ய பாலர்
                - 7. இரண்டாம் கோபாலர்
                  - 8. இரண்டாம் விக்ரகபாலர்
                    - 9. முதலாம் மகிபாலர்,
                      - 10. நயபாலர்
                        - 11. மூன்றும் விக்ரகபாலர்
                          - 12. இரண்டாம் மகிபாலர்
                          - 13. சூரபாலர்
                          - 14. இராமபாலர்
                            - இராஜ்யபாலர்
                            - 15. குமாரபாலர்
                              - 16. மூன்றும் கோபாலர்
                            - 17. மதனபாலர்
                              - கோவிந்தபாலர்?

கோவிந்த பாலர் என்ற ஒரு அரசர் 'கௌடாதிபதி' (கௌட நாட்டரசர்) என்று தம்மைக்கூறிக் கொண்டு பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டின் இடைப்பகுதியில் பீகாரில் கயை மாவட்டத்தில் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். இவர் பால வம்சத்தைச் சேர்ந்த அரசரா என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. எனவே, மதன பாலரே அவ்வம்சத்தின் கடைசி அரசர் என்று கொள்ளலாம். கோவிந்த பாலரது ஆட்சி கி. பி. 1162 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் முடிவுற்றது. பாலரது அரசே அத்துடன் அழிந்தது என்று தெரிகிறது.

VII. குகிலர்கள்

பூர்விகம்

குகிலர்கள் (Guhilots or Guhilas), குறிப்பாக மேவார் அரசை (Mewer) ஆண்ட குகிலர்கள், இராஜபுத்திர அரச குலங்களிலேயே மிகவும் புகழ் பெற்றவர்களாகத் திகழ்கின்றனர். ஆயிரமாண்டுக் காலமாக அவர்களின் பெயரும் புகழும் நிலைத்து நிற்கின்றன. அவர்களைப் பற்றி எண்ணற்ற கதைகளும் பாடல்களும் இன்றும் இராஜஸ்தானத்தில் வழங்கி வருகின்றன; இவ்வளவு கீர்த்தி மிக்க இந்த அரசர்களின் வரலாறுமட்டும் நமக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. கல் வெட்டுகளையும் பட்டயங்களையும் வைத்து ஓரளவு சுருக்கமாகவே இவர்களது வரலாற்றை நம்மால் அறிய முடிகிறது. இவற்றுள் மிகவும் முக்கியமானது அட்பூர் சாசனம்(Atpur Inscription) கி.பி. 977-இல் வெளியிடப்பட்ட இச் சாசனம் குகதத்தர் முதல் சக்தி குமாரர் வரையிலான இருபது குகில அரசர்களின் பெயர்களை நமக்குத் தெரிவிக்கிறது.

குப்தப் பேரரசு சீர் குலைந்தபின் கி.பி. ஆறும் நூற்றுண்டின் இடைப் பகுதியில் பழைய உதயப்பூர் சமஸ்தானத்தின் மேற்குப் பகுதியில் மேவாரில் குகதத்தர் (Guhadatta) என்பவர் ஒரு சிற்றரசை நிறுவினர். இவரது வழியில் வந்தவர்கள் குகிலர்கள் அல்லது குகில புத்திரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். மேடபாட்டம் (Medapata) என்று மேவார்ப் பகுதி அப்பொழுது வழங்கப்பட்டது.

பப்பா ராவல்

குகதத்தரைப் பற்றியோ அவருக்குப் பின் ஆண்ட ஏழு அரசர்களைப் பற்றியோ நமக்கு எதுவும் தெரியவில்லை கி.பி. 725-க்கும் 738-க்கு மிடையில் சிந்துவிலிருந்து அரேபியர்கள் குகில அரசின்மீது படையெடுப்புகளை நிகழ்த்தினர். அப்பொழுது குகில அரசராக இருந்தவர் முதலாம் கும்மணர்(Khummana. I)என்பவர். இவர் கொம்மணர் (Khommana) என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

இவரே பப்பா ராவல் (Bappa Rawal) என்ற பெயரில் இறவாத புகழோடு இலங்கியவர். முகம்மதியர்களின் தாக்குதலை எதிர்த்து முறியடித்துப் பெரும் புகழ் எய்தினர் இவ்வரசர். குகில வம்சத்தில் ஒன்பதாவது அரசர் இவர்.

இந்த வெற்றி பப்பா ராவலின் ஆதிக்க வளர்ச்சிக்கு அடி கோலிற்று. பலம் மிக்க சித்தூர்க் (Chitor) கோட்டையையும் அண்டையிலிருந்த வேறு பல பகுதிகளையும் இவர் பின்னர்க் கைப் பற்றித் தமது ஆதிக்கத்தை விரிவுபடுத்திக் கொண்டார். பிற் காலத்தில் மேவார் அரசின் தலைநகராகச் சித்தூர் ஆன பொழுது பப்பா ராவலின் வீர சாகசங்கள் பாமரர்களின் கதைப் பாடல் களில் இறவாத இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டன. இவரை நினைத்து நினைத்துப் பரவசப் பட்டுப்போன பாடகர்கள் வரலாற் றுக்குத் தெரியாத பல போர்களையும் காதல் நிகழ்ச்சிகளையும் கற்பனை செய்து பப்பா ராவலின் புகழை மேலும் மேலும் பெருக் கினர்.

குகதத்தரும், பப்பா ராவலும் பிராமணர்கள் என்பதைச் சாசனங்கள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன. பிராமணத் தொழிலை விடுத்து க்ஷத்திரியத் தொழிலைப் பப்பா ராவல் மேற்கொண்டார் என்று மற்றொரு சாசனம் தெரிவிக்கிறது. இவர்கள் சூரிய குலத் தைச் சேர்ந்த க்ஷத்திரியர்கள் என்று பிற்காலத்தில் கதைகள் புனையப்பட்டன.

கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியில் பப்பா ராவல் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். கி.பி. 728-இல் இவர் சித்தூரை (சித்திர கூடத்தை)க் கைப்பற்றினர் என்றும் கி.பி. 764-இல் அரியணையைத் துறந்தார் என்றும் கர்னல் டாட் (Col. Tod) எழுது கிறார். இத் தேதிகளைச் சற்று முன்னும் பின்னும் தள்ளிக் கூறு கின்றனர் ஓஜா (Ojah) போன்ற வேறு பல ஆசிரியர்கள். மோரியர் கள் (Moris) அல்லது மௌரியர்கள் என்போர் சித்தூர்ப் பகுதியை கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் ஆண்டுகொண்டிருந் தனர். கி.பி. 725-க்கும் 738-க்கு மிடையில் ஏற்பட்ட அரேபியரின் படையெடுப்புகளின் விளைவாக இவர்கள் வீழ்ச்சியுற்றனர். பின் னர்ப் பப்பா ராவல் இவர்களது தலை நகரான சித்தூரைக் கைப் பற்றினர்.

கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு வரையில் குகிலர்களின் தலைநக ராக விளங்கியது நாகரதா (Nagahrada) என்ற ஊர். இது நாக்தா (Nagda) என்று இன்று வழங்கப்படுகிறது. பின்னர்ப் பத்தாம் நூற்றாண்டில் ஆகாடா (Aghata—இன்றைய அகர் Ahar)

என்பது இவர்களது தலைநகரமாயிற்று. பப்பா ராவல் நாகரதா விலிருந்தே ஆண்டு கொண்டிருந்தார்.

பிந்திய அரசர்கள்

பப்பா ராவல் கி.பி. 764-இல் அரியணையைத் துறந்தார் என்று டாடும் (Tod), 753-இல் துறந்தார் என்று ஓஜாவும் கருதுகின்றனர். கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் ஆண்டுகொண்டிருந்த இரண்டாம் கும்மணர் (அல்லது கொம்மணர்) பிரதிகார இரண்டாம் நாகபட்டரின் சிற்றரசராக இருந்தார். சிந்துவிலிருந்து அரேபியஆளுநர் பஷர் படையெடுத்து வந்த போது அவரைத் தோற்கடித்த நாகபட்டரது படையில் இவரும் இருந்தார். கி.பி. 942-இல் மகாராஜாதி ராஜ பர்த்ரிபட்டர் என்பவர் ஆகாடா நகரிலிருந்துகொண்டு ஆட்சிபுரிந்துவந்தார் என்பதை அவரது கல்வெட்டொன்று தெரிவிக்கிறது. இவருடைய மகனுன அல்லடர் (Allata) என்பவர் கி.பி, 951—53-இல் ஆண்டு கொண்டிருந்தார். இவர் ஹரியதேவி என்ற ஹூணப் பெண்ணை மணந்திருந்தார். பிரதிகார அரசரான தேவபாலரை இவர் போரில் கொன்றிருக்கக் கூடும் என்பது ஊகிக்கப்படுகிறது. பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் வணிகர்கள் ஆகாடா நகருக்கு வந்தனர் என்றும், அது செழிப்பு மிகுந்த வாணிக நகரமாக இவர் காலத்தில் விளங்கியதென்றும் தெரிகிறது.

அல்லடரின், மகனும் பேரனும் ஆண்ட பின் பேரனின்மகனுன சக்திவர்மன் ஆகாடாவில் அரசரானுர். இவர் கி.பி. 977-இல் வெளியிட்ட கல்வெட்டொன்று ஆகாடாவில் கிடைத்துள்ளது. இவரது காலத்தில் தான் ஆகாடா நகரைப் பரமார அரசரான முஞ்சர் (Munja) கைப்பற்றி அழித்திருக்க வேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது.

VIII. சௌளுக்கியர்கள்[1]

மட்டமயூரக்கிளை

மொத்தம் மூன்று சௌளுக்கிய (Chaulukya) அரச குடும்பங்களைப்பற்றி நமக்குத் தெரியவருகின்றது. அவற்றுள் மிகவும்

1 சௌளுக்கியரும் சாளுக்கியரும் முற்றிலும் வெவ்வேருன குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று புதிய ஆராய்ச்சியாளர்கள் முடிவுக்கு வருகின்றனர் இவர்களது பூர்வீகம் பற்றிய கதைகளும் வெவ்வேருகவே உள்ளன, இருவரும் ஆதியில் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களே என்பது தான் முன்பு பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட முடிவு.

பழமையானது மத்திய இந்தியாவில் மாளவத்துக்கும் சேடிக்கும் அருகில் மட்டமயூரம் (Matta mayura) என்ற ஊரிலிருந்துகொண்டு ஒரு சிற்றரசை ஆண்டுவந்தது. இந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்த அரசர்களுள் நமக்குத் தெரிய வரும் முதல் அரசர் சிம்மவர்மன் என்பவர். இவருக்குப்பின் இவருடைய மகனுன சதன்வரும் (Sadhanva) அவருக்குப்பின் அவருடைய மகனுன அவனிவர்மரும் ஆண்டனர். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதியில் அவனிவர்மன் ஆண்டு கொண்டிருந்தார். கலச்சூரி அரசரான முதலாம் யுவராஜர் என்பவர் இவருடைய மகளை மணந்திருந்தார். இவர் சைவத் துறவிகளுக்குப் பல விதங்களிலும் உதவினுர் என்பது இவருடைய சாசனங்களிலிருந்து தெரியவருகிறது.

அணகிலப்பாடகத்துக் கிளை

மற்ருெரு சௌளுக்கிய வம்சமானது அணகிலப் பாடகம் நகரை ஆண்டுகொண்டிருந்த சாப்ப அரசரான சாமந்த சிம்மரைக் கொன்று விட்டு கி. பி. 942ல் முதலாம் மூலராஜரால் நிறுவப்பட்டது. சரஸ்வதி நதியின் கரைகளிலிருந்த நாடுகளைத் (சாரஸ்வத மண்டலம்) தமது புயவலியால் வென்று, அணகிலப் பாடக நகரைத் தமது உறைவிடமாக மூலராஜர் கொண்டதாக அவரது சாசனம் ஒன்றில் தெரிகிறது. இவ்வாறு ஓரரசை நிறுவியதோடு நிற்காமல், அதை மேலும் விரிவுபடுத்துவதிலும் இவர் தமது கவனத்தைத் திருப்பினுர். சௌராஷ்டிரத்தில் வர்த்தமான நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த மற்ருெரு சாப்ப அரசரான தரணிவராகர் மீதும் படையெடுத்து, அவரை விரட்டியடித்து விட்டு, அவ்வரசையும் மூலராஜர் கவர்ந்து கொண்டார். பின்னர்க் கட்சுப் பகுதிக்குள்ளும் படையெடுத்துச் சென்ருர். இது கச்சதேசம் என்று அப்பொழுது அழைக்கப்பட்டு வந்தது. ஆனுல் இலக்ஷர் அல்லது இலாக்கர் (Lakha) என்ற கட்ச் அரசர் இவரைத் தோற்கடித்து விரட்டியடித்தார்.

இவ்வாறு ஆக்கிரமிப்புப் போர்களில் ஈடுபட்டு வந்த முதலாம் மூலராஜருக் கெதிராக ஒரு கூட்டணி உருவாயிற்று. வாமனஸ்தலி என்ற ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு கொண்டிருந்த ஆபீரச் (Abrhir) சிற்றரசர் கிராகரிப்பு (Grakaripu) என்பவர் இந்த அணியை உருவாக்கினுர். ஆபூ, ஸ்ரீமாலா, மாரவதா (Maravada) முதலிய விடங்களைச் சேர்ந்த சிற்றரசர்களும் (குறுநில மன்னர்களும்) கிராகரிப்புக்குத் துணையாகப் போர்க்களம் புகுந்தனர். கச்ச தேசத்தின் அரசரான இலாக்கரும் இப்போரில் கலந்து கொண்டார். ஆனுல் மூலராஜர் இக் கூட்டணியை முறி

யடித்து விரட்டிவிட்டு, கிராகரிப்புவைச் சிறைப்பிடித்தார். இலாக்கர் போரில் உயிர் துறந்தார். கச்சதேசம் மூலராஜரால் பிடிக்கப்பட்டு அவரது அரசோடு இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

இதற்குப் பின் வேறு பல அண்டை அரசர்களும் இந்தச் சௌளுக்கிய அரசின் மீது படையெடுத்தனர். வடக்கில் சாகம்பரியை (Sakambhari) ஆண்டுகொண்டிருந்த சாகமான அரசர் விக்கிரகராஜர் என்பவரும், தெற்கில் இலாட்டத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த மற்ருெரு சௌளுக்கிய அரசரான பாரப்பா (Baarppa) என்பவரும், (சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் தைலரின் படைத்தளபதி இவர்) மூலராஜரது அரசின் மீது தாக்குதல்கள் தொடுத்தனர். இவற்றைச் சமாளிக்க முடியாமல் பின்வாங்கிக் கட்சில் கந்தக்கோட்டைக்குச் (Kanthekot) சென்று விட்டார் மூலராஜர். சாகமான அரசரான விக்கிரகராஜர் சாரஸ்வத மண்டலம் முழுவதையும் வென்று, இலாட்டத்தையும் கைப்பற்றி, நர்மதை நதியின் கரையை அடைந்தார். இந்நிலையில் அவரோடு ஒரு உடன்படிக்கையை மூலராஜர் செய்துகொள்ள வேண்டியதாயிற்று,

சாகமான அரசர் திரும்பிச் சென்ற பின்னர்ச் சௌளுக்கிய பாரப்பருக்கெதிராகத் தம் மகன் சாமுண்டராஜனின் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பினர் மூலராஜர். சாமுண்டராஜர் வெற்றி பெற்று, பாரப்பரைக் கொன்று திரும்பினர். பின்னர்ப் பரமார அரசரான முஞ்சர் மூலராஜர் மீது படையெடுத்து வந்தார். மூலராஜர் தோல்வியுற்றுத் தமது குடும்பத்தோடு மார்வாருக்குச் (Marwar) சென்றுவிட்டார். அவருடைய படைகள் இராஷ்டிரகூட அரசுக்குள் சென்று அதன் அரசரான தவலரிடம் (Dhavela) அடைக்கலம் புகுந்தன. பின்னர்த் தமது அரசை ஒருவாறு மீண்டும் பெற்ருர் மூலராஜர். ஆயினும் விரைவிலேயே கலச்சூரி அரசரான இலட்சுமணரிடம் இவர் தோற்ருர்.

மூலராஜரது மரணத்தின் போது அவரது சௌளுக்கிய அரசானது, வடக்கில் ஜோத்பூர் சமஸ்தானத்திலிருந்து கிழக்கிலும் தெற்கிலும் சாபர்மதி நதி வரையில் பரந்திருந்தது. மேற்கில் கடற்கரையே அதன் எல்லை. கி. பி. 942 முதல் கி, பி. 994 வரையில் அவருடைய சாசனங்கள் கிடைக்கின்றன. கி.பி. 995ல் (விக்ரம சம்வத் 1052) அவரது ஆட்சி முடிவுற்றதாக மெருதுங்கர் (merutuga) தமது 'விசாரஸ்ரேனி' (Vicharasrenl) என்ற நூலில் எழுதுகிருர். அந்த ஆண்டில் பதவி துறந்து, தம் மகனை சாமுண்ட ராஜரை அரியணையில் அமர்த்தினர் மூலராஜர்.

பரமாரமுஞ்சரின் தம்பியான சிந்துராஜர், சாமுண்டராஜரது ஆட்சியின்போது படையெடுத்து வந்தார். சிந்துராஜரது

படையெடுப்புத் தோல்வியில் முடிந்தது. ஆனால் கலச்சூரி அரசரான இரண்டாம் கோக்கல்லர் (Kokkalla II) படையெடுத்து வந்து சாமுண்டராஜரைத் தோற்கடித்துத் திரும்பினர். சாமுண்டராஜர் கி. பி. 1008ல் இறந்ததாகக் குஜராத்திய இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவருடைய முதல் மகன் வல்லபராஜன் ஏற்கெனவே வைசூரி கண்டு இறந்துபோய்விட்டதால், இரண்டாம் மகனை துர்லபராஜன் என்பவர் அடுத்த அரசரானர்.

துர்லபராஜர் இலாட்டம், மாளவம், மதுராபுரி, ஹூணம் முதலிய பல நாட்டு அரசர்களைத் தோற்கடித்துப் பெரு வீரராகத் திகழ்ந்தார். தமது முதுமை காரணமாக கி. பி. 1022 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் தம் சகோதரரின் மகனை முதலாம் பீமதேவரை அரசராக்கி விட்டு ஓய்வு பெற்றார் இம் மன்னர். கி. பி. 1025ல் கசினி மகமூது குஜராத்தின் மீது படையெடுத்து சோமநாத புரத்தைச் சூறை யாடியபோது பீமதேவர் கட்ச் பகுதிக்கு ஓடிப் போனர். முஸ்லீம் படைகள் விலகிச் சென்றபின் மீண்டும் தம் தலைநகருக்குத் திரும்பினர் பீமர். சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்ப் பரமார அரசர்களான போஜர், தந்துகர், பூர்ணபாலர் ஆகியோரைத் தோற்கடித்து, பரமார அரசின் ஒரு பகுதியைக் குஜராத்துடன் இணைத்துக் கொண்டார். பரமாரரிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட ஆபுக் குன்றில் புகழ்மிக்க ஆதிநாதர் ஆலயத்தைக் கட்டினவர் இவருடைய ஆளுநராக இருந்த விமலர் என்பவரே. கி. பி. 1062ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த பீமரது கல்வெட்டொன்று ஆபுவில் உள்ளது. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டின் இறுதி வரையில் ஆபுக்குன்று குஜராத் அரசின் ஒரு பகுதியாகவே விளங்கியது. அண்டையிலிருந்த வேறு பல அரசர்களையும் கூடப் பீமர் வென்றார்.

கி. பி. 1064 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் பீமருக்குப் பின் அரசரானவர் அவருடைய மூன்றும் மகனை கர்ணர். பரமாரர்களுடனும் மற்ற அரசர்களுடனும் இவர் தொடர்ந்து போரிட்டார். இவருடைய மகனை ஜெயசிம்மர் தலை சிறந்த அரசர். சுமார் கி. பி. 1094 முதல் 1143 வரையில் இவரது ஆட்சி நீடித்தது. பரமாரர், சாகமானர் முதலிய பலருடனும் போரிட்டுத் தமது அரசை விரிவு படுத்தினர் இவ்வரசர். சிறந்த சிவபக்தரான இவர் மாபெருஞ் சமண அறிஞரான ஹேமச்சந்திரரை ஆதரித்தார். ஜெயசிம்மருக்குப் பிள்ளையில்லாத காரணத்தினல் அவருடைய பெரியப்பனை க்ஷேமராஜர் என்பவருடைய மகனை குமாரபாலர் என்பவர் அடுத்த அரசரானர். இவரும் சிறந்த போர் விரர். அண்டை அரசர்கள் அனைவருடனும் போரிட்டு வெற்றிகள் பெற்றார் இவர், ஹேமச்சந்திரரின் அறிவுரைகளுக்கு இணங்கச் சமணராக மாறிப்

பலிகளையும் யாகங்களையும் இவர் கைவிட்டார். கி. பி. 1171 1172ல் இவர் காலமானார்.

இவருக்குப் பின் அடுத்த முக்கியமான அரசர் இரண்டாம் மூலராஜர். கி. பி. 1176ல் அரியணையேறிய பொழுது சிறுவரா யிருந்த இந்த அரசருக்கு இவருடைய அன்னையான நாயகிதேவி என்பவர் பாதுகாவலாக இருந்தார். 1178ல் முகம்மதுகோரி குஜராத்தின்மீது படையெடுத்தபோது ஆபுக்குன்றுக்கு அண்மை யில் அவரைத் தோற்கடித்து விரட்டிய படைக்குத் தலைமை தாங் கியவர் நாயகிதேவியே. 1178ல் இரண்டாம் மூலராஜரது மரணத் துக்குப்பின் அவருடைய தம்பியான இரண்டாம் பீமதேவர் அடுத்த அரசரானார். கி.பி. 1239 வரையில் இவர் ஆட்சிபுரிந்தார். உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள், அன்னியரின் படையெடுப்பு ஆகிய காரணங்களினால் இவரது அரசு வலிகுன்றிக் கிடந்தது. கி. பி. 1197ல் அணகிலப் பாடக நகரைக் குத்புதீன் அய்பெக்கின் படை கள் சூறையாடின. ஆயினும் விரைவிலேயே முகம்மதியப் படைகள் விலகிச் சென்றன. இறுதியில் அலாவுத்தீன் கில்ஜியின் காலத்தில் குஜராத் முழுவதும் வெல்லப்பட்டு டெல்லிசுல்தானின் ஆதிக்கத் தின்கீழ் வந்தது.

இலாட்டத்துக் கிளை

மூன்றுவது சௌளுக்கிய அரசவம்சம் தெற்குக் குஜராத்தில் இலாட்டத்தில் (Lata) பாரப்பரால் நிறுவப்பட்டது. இம் மன்னரைப்பற்றி ஏற்கெனவே சிறிது பார்த்தோம். இவ்வரசின் தலைநகரம் பிருகுகச்சா (Bhrigukacha) என்று அப்பொழுது அழைக்கப்பட்ட புரோச் (Broach) நகரம். இராஷ்டிரகூட அரச வம்சம் ஒன்று இலாட்டத்தில் கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டின் முன் பாதிவரையில் ஆட்சிபுரிந்துகொண்டிருந்தது. இராஷ்டிரகூடரது சீர்குலைவுக்குப்பின், தக்கணத்தில் சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் தைலரின் (Taila II) தளபதியாக இருந்து வந்த பாரப்பர் (Barappa) இலாட்டத்தை வென்று தமது ஆதிக்கத்தை அங்கு நிறுவினர்.

பாரப்பரது அரசின்மீது பரமார அரசர் முஞ்சர் படை யெடுத்தார். வடக்கில் ஆண்டுகொண்டிருந்த முதலாம் மூல ராஜரது அரசின்மீது பின்னர்ப் பாரப்பர் படையெடுத்ததையும், பின்னர் மூலராஜரின் மகனான சாமுண்டராஜன் அவரது அரசின் மீது படையெடுத்துவந்ததையும், அப்போது போரில் அவர் கொல்லப்பட்டதையும் பற்றி ஏற்கெனவே கண்டோம். மூல ராஜரின் படைகள் இலாட்டத்திலேயே சிறிதுகாலம் இருந்தன. பாரப்பரின் மகனான கொங்கிராஜர் (Gongiraja) அவற்றை விரட்டியடித்துவிட்டு அரியணையேறினர். இவருடைய மகனான

கீர்த்திராஜர் அடுத்த அரசரானபோதுதான் அணகிலப்பாடகத்து அரசர் துர்லபராஜர் இலாட்டத்தின்மீது படையெடுத்து வெற்றி பெற்றுத் திரும்பினுர். கீர்த்திராஜருக்குப் பின் அவருடைய மகனுன வத்சராஜர் அரசானுர். வத்சராஜருடைய மகனுன திரிலோசன பாலரே இக்கிளை வம்சத்தின் கடைசி அரசர் எனத் தெரிகிறது. கி.பி. 1050க்குப் பின் ஓரிரு ஆண்டுகளில் இந்த அரசு அழிந்துபட்டது. அணகிலப் பாடகத்து முதலாம் பீமதேவரே இதற்குக் காரணமானுர்.

IV சாகமானர்கள்

இலாட்டத்துச் சாகமானர்கள்

சாகமான அல்லது சௌகான் (Chahamana or Chauhan) அரசகுடும்பங்கள்பல பல்வேறு சிற்றரசுகளை ஆண்டுவந்தன. அவற்றுள் மிகவும் பழைமையானது இலாட்டத்தில் (Lata - இன்றைய புரோச் மாவட்டப்பகுதி, தெற்குக் குஜராத்) கி.பி. எட்டாம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆண்டுகொண்டிருந்தது. இவ்வரச குடும்பத்தைக் சேர்ந்த அறுவருடைய பெயர்கள் ஒரு சாசனத்தின்மூலம் நமக்குத் தெரியவருகின்றன. ஆறுவது அரசரான (குறுநில மன்னர்) இரண்டாம் பர்த்திரிவத்தர் (Bhartrivaddha II) என்பவரது காலத்தில் கி. பி. 756 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது இச் சாசனம்.

புரோச் பகுதியில் கூர்ஜர அரசர்கள் கி.பி. எட்டாம் நூற்றுண்டுவரையில் ஆண்டுவந்தனர். அவர்களில் நான்காம் ஜெயபட்டரது ஆட்சி கி.பி. 735 வாக்கில் முடிவுக்குவந்த பின்னரே இந்தச் சாகமானர்கள் இப்பகுதியை வென்று ஆளத்துவங்கியிருக்க வேண்டும் என்று சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அவ்வாறுனுல் இந்த ஆறு அரசர்களுள் முதல் நான்கு அல்லது ஐந்து அரசர்கள் வேறு எங்கோ ஆண்டுகொண்டிருந்தவராதல் வேண்டும். சாகமானர்கள், அஜ்மீருக்கு வடக்கிலுள்ள சாகம்பரி தேசத்தில்தான் (சாகம்பரி என்பது இன்றைய ஜெய்ப்பூர் பிரதேசத்திலுள்ள Sambhar என்ற ஊர்) முதன் முதலில் இருப்பிடம்கொண்டு இருந்தனர் என்று பலர் கருதுகின்றனர். அங்குள்ள சாகம்பரி ஏரிப் பகுதி மிகவும் செழிப்பானது. நர்மதை நதிக்கரையிலிருந்த மாகிஷ்மதீ (Mahishmati) நகரத்திலேயே முதலாவது சாகமான அரசர் ஆண்டார் என்று பழைய பாடல்கள் கூறுகின்றன. இந்நிலையில், சாகமானர்கள் இப் பகுதிகளில் எங்கோ ஓரிடத்தில்தான் முதன்முதலில் குறுநில மன்னர்களாயிருந்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகிக்க இடமிருக்கிறது.

பர்த்திரிவத்தருக்கு முந்திய ஆறு அரசர்களுள் முதல் நால்வர் சித்தூர் அல்லது சித்தூர்கட் (Chitorgadh) பகுதியில் ஆண்டுவந்தனர் என்று ஊகிக்கலாம். அங்கு ஆண்ட நான்கு சாகமான அரசர்களின் பெயர்களைச் சித்தூர்கட்டில் கண்டெடுக்கப் பட்ட சாசனம் ஒன்று தெரிவிக்கிறது. அது கி. பி. 713ல் வெளி யிடப்பட்டது. மகேஸ்வரர், பீமர், போஜர், மானர் (mana) என்பவை முறையே அவர்களின் பெயர்கள். இரண்டாம் பர்த்திரிவத்தரது ஐந்து மூதாதையர்களுள் முதல் இருவரின் பெயர்களும் மகேஸ்வரர், பீமர் என்பவையே. தேதிகளும் ஓரளவு ஒத்திருக்கின்றன. எனவே புரோச்பகுதிக்குச் செல்லுமுன் சித்தூர்ப் பகுதியிலேயே இச் சாகமானர்கள் முதன்முதலில் ஆண்டிருக்கக்கூடும். கி.பி. 600 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் மகேஸ்வரர் ஆண்டிருக்கக் கூடும்.

சித்தூர்கட்டில் உள்ள சாசனம் சாகமான மகேஸ்வரர் த்வஷ்த்ரி (Tvastri) வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கூறுகிறது. மேற்கு இந்தியாவில் ஆண்ட க்ஷத்ரபர்கள் 'தாமா' (dama) அல்லது தாமன் என்ற பெயர் முடிவுகளைப் பெற்றிருந்தனர். சாகமானர் களும் அப் பகுதியில் குறுநில மன்னர்களாக இருந்ததாலோ என்னவோ 'தாமா' என்ற பெயர் முடிவுகளைத் தாமும் வைத்துக் கொண்டனர். எவ்வாறோ 'த்வஷ்த்ரி தாமா என்பது மருவிச் 'சாகமான' என்றாயிற்று.

இரண்டாம் பர்த்ரிதிவத்தர் நாகவலோகரின் (Nagavaloka) கீழ்ச் சிற்றரசராக இருந்தார். பிரதிகார அரசர் முதலாம் நாக பட்டரே இந்த நாகவலோகர் என்று பலரும் கருதுகின்றனர்.

சாகம்பரி சாகமானர்கள்

சாகம்பரிப் பிரதேசத்தில் சாகம்பரி (Sakambhari) என்ற அழகிய நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல் ஆண்டுவந்தது மற்றொரு சாகமான வம்சம். இப்பிரதேசம் சபாதலக்ஷ் (Sapadalaksha) பிரதேசம் என்றும் வழங்கப் பட்டது. ஜெய்ப்பூர் சமஸ்தானப் பகுதியில் உள்ள சாம்பர் (Sambhar) என்ற ஊரே பழைய காலத்துச் சாகம்பரி என்பதை முன்பே கண்டோம்.

இந்தச் சாகம்பரி சாகமான வம்சத்தை நிறுவியவர் வாசுதேவர் என்பவர். இவரது வழியில் வந்த பூர்ணதல்லர் (Purna talla), ஜெயராஜர், முதலாம் விக்கிரகராஜர் ஆகிய அரசர்களைப் பற்றி நமக்கு அதிகம் தெரியவில்லை. விக்கிரக ராஜரின் மகனான முதலாம் சந்திரராஜர் என்பவர் கி.பி. எட்டாம்

நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். பின்னர், சந்திர ராஜரின் தம்பியான கோபேந்திர ராஜரும் (Gopendra raja), சந்திரராஜரின் மகனுன முதலாம் துர்லபராஜரும் ஆண்டனர். துர்லபராஜரின் காலத்தில் (எட்டாம் நூற்றுண் டின் இறுதி) இச் சாகமான அரசு பிரதிகார அரசரான வத்ச ராஜரின் பேரரசில் சேர்ந்த சிற்றரசாக இருந்தது. வத்சராஜர் வங்காளத்துப் பால அரசரான தர்மபாலர் மீது படையெடுத்துச் சென்றபோது துர்லபராஜரும் அதில் பங்குகொண்டார். 'கௌட அரசரைத் தோற்கடித்துக் கங்காசாகரம்வரையில், இவர் சென்ருர் என்று சாசனங்கள் கூறுவது இதைக் குறிப்பிட்டுத்தான்.

முதலாம் துர்லபராஜரின் மகனுன முதலாம் கோவிந்தராஜரே அடுத்த அரசர். இவரே முதலாம் கூவகர் (Guvaka I) என்று அழைக்கப்படுகிருர். நாகவலோகரின் (பிரதிகார மன்னர் இரண் டாம் நாகபட்டர்) சிற்றரசர்களில் முக்கியமான ஒருவராக இவர் திகழ்ந்தார். சிந்துவில் அரேபிய ஆளுநராக இருந்த பஷர் (Bashar)என்பவரது படையெடுப்பை முறியடித்து அவரை விரட்டி யடித்தார் இவர். பிரதிகார அரசின் மேற்குப் பகுதியின்மீது கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் முன்பகுதியில் பஷர் படையெடுத்து வந்தார். தம்முடைய சிற்றரசர்களான முதலாம் கோவிந்த ராஜரையும், குகில அரசரான இரண்டாம் கும்மணரை யும் தமக்கு உதவியாக அழைத்துக் கொண்டு சென்று இரண்டாம் நாகபட்டர் இப்படையெடுப்பைத் தோல்வியுறச் செய்தார் என்றும் பல சான்றுகள் வாயிலாக நாம் அறிகிருேம்.

இரண்டாம் சந்திரராஜர்என்ற பெயரோடு கோவிந்தராஜரின் மகன் அடுத்த அரசராஞர் அடுத்த அரசர் சந்திரராஜரின் மகனுன இரண்டாம் கூவகர். கூவகர் தம் தங்கையான கலாவதியைப் பிரதிகார அரசர் முதலாம் போஜருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தார். கலச்சூரி அரசரான முதலாம் கோக்கல்லரால் (Kokkila) தோற்கடிக்கப்பட்ட சாகம்பரி அரசர் இரண்டாம் கூவகரே என்று பலரும் கருதுகின்றனர். கூவகரின் மகனுன சந்த னர் என்பவர் தொமர அரசரான உருத்திரசேனரைப் போரில் கொன்ருர் என்பதை முன்பே படித்தோம் சந்தனரின் மகனுன முதலாம் வாக்பதிராஜர் பிரதிகார அரசரான முதலாம் மகீபால ரின் சிற்றரசராக கி.பி. 900-925 வாக்கில் ஆட்சிபுரிந்தார். ஆயி னும் பிரதிகார அரசு நிலைகுலைந்து வந்ததால் சாகமான அரசர்கள் ஓரளவு சுதந்திரத்துடன் ஆளத்துவங்கினர் என்பது தெரிகிறது.

முதலாம் வாக்பதிராஜருக்குச் சிம்மராஜர், வத்சராஜர், இலக்ஷ்மணர் என்ற மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தனர். (தெற்கு மார்

வாரில் (Marvar) நத்துலம் (Naddula) என்ற ஊரைத்தலை நகராகக் கொண்டு ஒரு சிற்றரசை நிறுவினர் இலக்ஷ்மணர்) அடுத்து அரச ரானவர் சிம்மராஜர், இவர் பிரதிகார அரசருக்குக் கட்டுப்பட்ட தொமர அரசரான சலவனர் என்பவரைத் தோற்கடித்து, தொமர இளவரசர்கள் பலரையும் சிறைப்படுத்தினர். இவர்களை விடுவிப் பதற்காகப் பிரதிகார அரசரே (தேவபாலராக இவர் இருக்கக் கூடும்) நேரில் சிம்மராஜரது அரண்மனைக்கு வந்தாராம். 'மகாரா ஜாதிராஜர்' என்ற பட்டத்தைச் சூடிக்கொண்டு ஆண்ட முதலாவது சாகம்பரி அரசர் சிம்மராஜரே. இவர் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆண்டு கொண்டிருந்தார். இவரு டைய மகனை இரண்டாம் விக்கிரகராஜர் கி.பி. 973 ஆம் ஆண் டில் ஆண்டு கொண்டிருந்தார். இவர் குஜராத்தின் மீதுபடை யெடுத்துச் சௌளுக்கிய அரசரான முதலாம் மூலராஜரைத் தோற்கடித்தார் என்பதை முன்பே பார்த்தோம். கச்ச தேசத்தில் (கட்ச்) கந்தக்கோட்டையில் புகுந்து மூலராஜர் ஒளிந்து கொண் டார். நர்மதை நதிவரையில் விக்கிரக ராஜர் சென்று, அங்குப் பிருகுகச்சா (புரோச்) நகரில் ஆசாபுரி என்ற பெண் தெய்வத்துக்கு ஆலயம் ஒன்றைக் கட்டுவித்தார்.

இரண்டாம் விக்கிரகராஜரின் தம்பியான இரண்டாம் துர்லப ராஜரே அடுத்த அரசரானவர். துர்லங்கியமேரு என்றும் அழைக் கப்பட்ட இம்மன்னர் கி.பி. 999ல் ஆண்டு கொண்டிருந்தார். தம் உறவினர்கள் ஆண்டு கொண்டிருந்த நத்துலத்தின் மீதும், வேறு பல அரசுகளின் மீதும் இவர் படையெடுத்தார். கி.பி. பத் தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சாகம்பரி சாகமான அரசு வடக்கில் சிகர் (Sikar), கிழக்கில் ஜெய்ப்பூர், தெற்கில் அஜ்மீருக்கு அருகில் புஷ்கர், மேற்கில் ஜோத்பூரிலுள்ள பர்பத்சர் (Parbatsar) ஆகி யவை வரையில் பரந்திருந்தது.

துர்லபராஜரின் மகனை இரண்டாம் கோவிந்தராஜர் என்ப வரே அடுத்த அரசர். கந்து (Gandu) என்றும் இவர் அழைக்கப் பட்டார். கசினி மகமூதுடன் இவர் போரிட்டுத் தோற்றார் என்று தெரிகிறது. இவருக்கு அடுத்து ஆட்சி புரிந்த இரண்டாம் வாக்பதி ராஜா, வீர்யராமர். சாமுண்டராஜர், சிங்கடர் (Singhata), மூன் றாம் துர்லபராஜர், வீரசிம்மர், மூன்றாம் விக்கிரகராஜர், முதலாம் பிருதிவிராஜர் ஆகியோரின் சில போர்களைப் பற்றி மட்டுமே நம்மால் அறியமுடிகிறது. பிருதிவிராஜரின் மகனை அஜயராஜர் சிறந்த அரசர். மாளவம் போன்ற பல நாட்டு அரசுகளை இவர் போரில் வென்றார். அஜயமேரு என்ற நகரம் ஒன்றை இவர் நிறு வினர். இதுவே பின்னர் அஜ்மீர் என்று பெயர் பெற்றது.

கி.பி, 1130ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இவர் இறந்தபின் இவருடைய மகன் அருணராஜன் என்பவர் அரியணையேறினர். பாலைவனத்தின் வழியாகத் தம் நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்த முகம்மதியர்களை இவர் தோற்கடித்து விரட்டினர். ஆயினும் சௌளுக்கிய அரசர்கள் இருவரிடம் இவர் தோற்றுப் பணிந்தார். இருபதாண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தபின்னர்த் தம் மூத்தமகனால் இவர் கொலை செய்யப்பட்டார். இம் மூத்த மகனின் பெயரே யுகதேவர் (Jugadeva) என்று கருதப்படுகிறது. ஆனல் விரைவிலேயே யுகதேவரின் தம்பியான நான்காம் விக்கிரகராஜர் தம் அண்ணனை அகற்றிவிட்டு அரியணையைக் கவர்ந்து கொண்டார்.

நான்காம் விக்கிரகராஜர்

இந்த நான்காம் விக்கிரகராஜர் தலைசிறந்த அரசர். விசாலதேவர் எனவும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். கி.பி. 1153 முதல் 1163 வரையில் இவர் ஆண்டிருக்கக் கூடும் என்பதை இவருடைய நாணயங்களும் சாசனங்களும் தெரிவிக்கின்றன. இக் குறுகிய காலத்தில் ஒரு பெரிய பேரரசாகத் தம்நாட்டை இவர் உயர்த்திஞர். இவருடைய கல்வெட்டுகளும் நாணயங்களும் இப்பேரரசின் எல்லையைக் கோடிட்டுக் காண்பிக்கின்றன. தொமர அரசரைத் தோற்கடித்துத் தில்லிகா (டெல்லி) நகரை இவர் இணைத்துக் கொண்டார். தொமர அரசுக்கு முடிவுகட்டப்பட்டது. சௌளுக்கியர்கள், பரமாரர் ஆகியோரும் இவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். முகம்மதியர்களையும் தாம் தோற்கடித்ததாக இவர் கூறிக் கொள்கிருர். இவரால் இயற்றப்பட்ட 'ஹரகேலி நாடகம்' என்பதின் சில பகுதிகள் அஜ்மீரில் ஒரு கல்லின் மீது பொறிக்கப்பட்டு இன்றும் காணப்படுகின்றன. மகாகவி சோமதேவர் என்பவர் இவரால் ஆதரிக்கப் பெற்ருர். இக் கவிஞர் 'இலலித விக்கிரகராஜ நாடகம்' என்பதை இயற்றினர். இதிலுள்ள சில செய்யுட்கள் அஜ்மீர் நகரில் மசூதி ஒன்றில் உள்ள கல்லின் மீது இன்றும் உள்ளன.

மூன்ரும் பிருதிவிராஜர் (1177-92)

நான்காம் விக்கிரகராஜருக்குப்பின் அபரகாங்கேயர், பிருதிவிபட்டர் அல்லது இரண்டாம் பிருதிவிராஜர் ஆகியோர் ஆட்சி புரிந்தனர். இரண்டாம் பிருதிவிராஜருக்கும் யமீனி (Yamini) அரசவம்சத்தைச் சேர்ந்த குஸ்ராவ் மாலிக் என்ற அரசருக்கும் சட்லெஜ் நதிக்கரையில் போர் நடந்ததென்றும், அதில் குஸ்ராவ் மாலிக் தோற்றுச் சிறைப்பட்டார் என்றும் தெரிகிறது. இரண்டாம் பிருதிவிராஜருக்குப்பின் சோமதேவர் என்பவர் 1168-69ல்

பட்டமேற்ருர். இவருடைய மனைவியருள் ஒருவர் திரிபுரியைச் சேர்ந்த கலச்சூரி வம்சத்து அரசகுமாரியாவார். இவர்களுக்குப் பிறந்தவர்களே மூன்ரும் பிருதிவிராஜரும் ஹரிராஜரும். கி.பி. 1177ல் மூன்ரும் பிருதிவிராஜர் அரியணையேறிஞர். அப்பொழுது அவர் சிறுவராயிருந்த காரணத்திஞல் அவருடைய தாயாரான கர்ப்பூரதேவியே நிர்வாகப் பொறுப்பை மேற்கொண்டார். கடம்பவாசர் என்பவர் முதலமைச்சராக இருந்தார். புவனைகமல்லர் என்பவர் தளபதியாகப் பதவி வகித்தார்.

பிருதிவிராஜவிஜயம், பிருதிவிராஜ்ராசோ, ஹம்மீர மாகாகாவியம் ஆகிய மூன்று நூல்கள் இம்மன்னரைப் பற்றி அறிவதற்குரிய சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. பிருதிவிராஜ விஜயத்தின் ஆசிரியரான ஜெயாநகர் என்பவர் பிருதிவிராஜரால் ஆதரிக்கப்பட்டவர். இந்தச் சமஸ்கிருத நூலில் கூறப்படும் வம்சாவளி முதலிய பல செய்திகளைக் கல்வெட்டுப்போன்ற பிற சான்றுகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. இந் நூலின் சில பகுதிகள்மட்டுமே நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. மிகவும் பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்டதான பிருதிவிராஜ்ராசோவின் (Prithviraj Raso) ஆசிரியர் சந்த் பர்தாய் (Chand Bardai) என்பவர். பிற்காலத்ததான இந்நூலின் பல செய்திகள், தவருனவையாகவும் நம்பத்தகாதனவாகவும் உள்ளன. ஹம்மீர மகாகாவியம் என்பது மிகவும் பிற்காலத்தில் நயச்சந்திர சூரி என்பவரால் எழுதப்பட்டது. சாகமான அரசர்களின் சாதனைகளை இது விவரிக்கிறது. இவையன்றி முகம்மதிய ஆசிரியர்கள் அக்காலத்திலும் பின்னரும் எழுதிய பல நூல்கள் நமக்கு நிறையப் பயன்படுகின்றன. பிரபந்த சிந்தாமணி, பெரிஷ்டாவின் 'தபகாத்-இ-அக்பாரி' (Tabaqat-i-Akbari) போன்றவை இவற்றுள் சில.

பிருதிவிராஜர் பதவிக்குவந்த சில மாதங்களிலேயே கோரி முகம்மதுவின் படையெடுப்புத் துவங்கியது. 1178 ல் இராஜஸ்தானப் பாலைவனத்தைக் கடந்து குஜராத்தின்மீது பாய்ந்தன அவருடைய படைகள். ஆனல் சௌளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் மூலராஜரின் படைகள் ஆபுக் குன்றின் அடிவாரத்தில் நடந்த போரில் முகம்மது கோரியின் படைகளைத் தோற்கடித்து விரட்டின.

இதற்குப் பின்னர்த் தமக்கெதிராக நடைபெற்ற சதிகளையும் உள்நாட்டுப் போர்களையும் பிருதிவிராஜர் ஒடுக்கினுர். பின்னர் 1182 ல் சாந்தெல்ல அரசரான பரமார்த்தி தேவரின்மீது அவர் படையெடுத்தார். சாந்தெல்ல அரசின் தலைநகரான ஜெஜாகபுக்தி கைப்பற்றிக் கொள்ளையிடப்பட்டது. 1187 ல் குஜராத்தை ஆண்ட சௌளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் பீமரது நாட்டின் மீது அவர்

படையெடுத்தார். இப்படையெடுப்பினால் பெரிய வெற்றி எதுவும் கிட்டவில்லை என்பது தெரிகிறது, இப்படையெடுப்புகளினால் அவருக்குப் பகை வளர்ந்ததே யொழிய, அவரது அரசு விரிவடைய வில்லை. இருப்பினும் செழிப்பான நிலையில் அவர் இருந்தார். பிருதிவி ராஜவிஜயத்தின் ஆசிரியரான ஜெயானகர், நிறைய நூல்களை இயற்றிய சமண ஆசிரியரான ஆசாதாரர் (Asadhara), கவிஞர் களான வித்யாபதி கௌடர், வாகீஸ்வர ஜனார்த்தனர் முதலியோர் பிருதிவிராஜரால் ஆதரிக்கப்பட்டனர்.

ஆயினும் கோரி முகம்மதுவின் படையெடுப்புக் காரணமாக இவரது ஆட்சிக்கு முடிவு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. கசினியைச் சேர்ந்த யமீனி வம்சத்தின் ஆட்சி அப்பொழுது பஞ்சாபில் நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அதன் கடைசி அரசரான குஸ்ரவ் மாலிக்கை 1186-இல் கோரி முகம்மது தோற்கடித்துப், பஞ்சாபை யும் தம்நாட்டுடன் சேர்த்துக்கொண்டார். இவ்வாறு சாகமான அரசின் வடமேற்கு எல்லைவரையில் கோரி அரசு விரிவடைந்து விட்டது. பிருதிவிராஜருக்கும் கோரி முகம்மதுவுக்கும் போர்கள் துவங்கின. சாகமான அரசின் வடமேற்குப் பகுதியிலிருந்து சில கோட்டைகளை முகம்மதுவின் படைகள் கைப்பற்றின. பிருதிவி ராஜரின் ஆளுநராக டெல்லியிலிருந்த கோவிந்தராஜரின் மகனான சந்திரராஜர் அஜ்மீர் சென்று அச் செய்தியை மன்னரிடம் தெரிவித் தார் என்றும், உடனே பிருதிவிராஜர் போருக்குப் புறப்பட்டார் என்றும் நூல்கள் கூறுகின்றன. டெல்லியிலிருந்து 80 கல் தொலைவி லும் தானேஸ்வரத்திலிருந்து 14 கல் தொலைவிலுமிருந்த தரைன் (Tarain) என்ற போர்க்களத்தில் இரு படைகளும் சந்தித்தன (1190 அல்லது 1191). கோரி முகம்மது தோற்கடிக்கப்பட்டார். முகம்மதியப் படைகள் ஏற்கெனவே கைப்பற்றியிருந்த கோட்டை களை விடுவிப்பதற்கான போர்களும் முற்றுகைகளும் சுமார் ஓராண் டுக்காலம் நடைபெற்றன.

1192 ஆம் ஆண்டில் தரைனில் இரண்டாவது முறை ஒரு போர் நடைபெற்றது. இதில் கோரி முகம்மது வென்று, பிருதிவி ராஜர் தோற்கடிக்கப்பட்டுச் சிறைபிடிக்கப்பட்டார். அஜ்மீர் நகரம் கைப்பற்றப் பட்டுச் சூறையாடப்பட்டது. ஆலயங்கள் அழிக்கப்பட்டு மசூதிகள் கட்டப்பட்டன. பிருதிவிராஜர் சிரச் சேதம் செய்யப்பட்டார்.

முடிவு

பிருதிவிராஜரைச் சிரச்சேதம் செய்தபின் சிறுவனான அவருடைய மகன் ஒருவர் அஜ்மீரில் அரசராக நியமிக்கப்பட்டார்;

இவ்வாறுஇந்தியாவில்கைப்பற்றப்பட்டபிரதேசங்களின் ஆளுநராக குத்புதீன் அய்பெக்கை (Qutb-ud-din Aibek) அமர்த்திவிட்டுக் கசினிக்குமீண்டார் கோரி முகம்மது.இந் நிலையில்மூன்றும் பிருதிவிராஜரின் தம்பியான ஹரிராஜர் அஜ்மீரின் மீது படையெடுத்து அதைக் கைப்பற்றித் தம்மை அரசரென அறிவித்துக்கொண்டார். (கி.பி. 1194). குத்புதீன் நிச்சயம் படையெடுத்து வருவார் என்பதை அறியாத இப்பேதை மன்னர் இன்பக் கேளிக்கைகளில் தம்முடைய நாட்களைக் கழித்ததாகச் சில சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. எனவே குத்புதீனின் படைகள் அஜ்மீரைச் சூழ்ந்துகொண்ட போது, அவரை எதிர்த்துப் போர்புரியப் படைகளின்றித் தம் உற்றார் உறவினருடன் தீக்குளித்து உயிர் நீத்தார் ஹரிராஜர். அஜ்மீர் மீண்டும் முகம்மதியரால் கைக்கொள்ளப்பட்டது. சாகமான அரசு அஜ்மீரில் முடிவுக்கு வந்தது.

ஹரிராஜருக்கு ஆண்பிள்ளை இல்லை. அவருடைய வம்சத்தினர் பலர் அஜ்மீரை விட்டு இராந்தம்பார் (Ranthambhor) சென்று குடிபுகுந்தனர்.

X. சாந்தெல்லர்கள்

துவக்கம்

இராஜபுத்திரக் குலங்கள் முப்பத்தாறினுள் ஒன்றைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுகின்றனர் சாந்தெல்லர்கள் (Chandellas). சந்திராத்திரேயர்கள் என்றும் இவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். இதுவே இவர்களது பூர்வீகப் பெயர் போலும். சந்திரகுலத்தைத் தாங்கள் சேர்ந்தவர்கள் என்று இவர்கள் கூறிக்கொண்டனர். பிரதிகாரப் பேரரசின் சீர்குலைவுக்குப் பின்னர் மத்திய இந்தியாவில் பண்டேல்கந்த் (Bundelkhand) பிரதேசத்தில் இவர்கள் தமது அரசை நிறுவினர். அதற்குமுன் பிரதிகாரர்களின் கீழ்ச் சிற்றரசர்களாக இவர்கள் இருந்து வந்தனர்.

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் சாந்தெல்ல வம்சத்தை நிறுவியவர் நன்னுகர் (Nannuka) என்பவர். பண்டேல்கந்தில், பழைய சதர்பூர் (Chatarpur) சமஸ்தானத்தில், உள்ள இன்றைய கஜ்ராகோ (Khajraho) என்ற இடமே அப்பொழுது சாந்தெல்லர்களின் தலைநகராக இருந்தது. கர்ஜூரவாஹகம் (Kharjuravahaka) என்பதுவே அதன் பழைய பெயர். இதுவே பின்னர் கஜ்ராகோ என்று மருவிப் போயிற்று. இவ்விடத்தைச் சுற்றியிருந்த பிரதேசத்தில் ஒரு சிறிய அரசை நன்னுகர் நிறுவினார். அப்பொழுது பிரதிகாரப் பேரரசு வலிமை மிகுந்து விளங்கிற்று.

பிரதிகார அரசர் இரண்டாம் நாகபட்டர், கஜ்ராகோவுக்கு வடகிழக்கில் நாற்பது கல் தொலைவிலுள்ள காலிஞ்சார் வரையில் தமது எல்லையை விரிவுபடுத்தியிருந்தார். காலிஞ்சார் அன்று காலஞ்சரா என்றும், அம் மாவட்டம் காலஞ்சரா'' மண்டலம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. எனவே அண்மையிலிருந்த சாந்தெல்ல அரசும் அவருக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசாகவே இருந்திருக்கக் கூடும்.

வளர்ச்சி

நன்னுகருக்குப் பின் அவருடைய மகனுன வாக்பதி அரசரானுர். இவரது அரசின் தென்எல்லை விந்தியமலை வரையில் விரிந்திருந்தது. வாக்பதிக்கு ஜெயசக்தி, விஜயசக்தி என்ற இரு பிள்ளைகள் இருந்தனர். ஜெஜ்ஜாகர் (Jejjaka), ஜேஜர் (Jeja) என்றும் ஜெயசக்தி அழைக்கப்பட்டார். இவரே அடுத்தபடி அரசரானவர். இவரது காலம்முதல் இவரது பெயரை ஒட்டிச் சாந்தெல்லர் ஆண்ட பிரதேசமானது ஜெஜாகபுக்தி (Jejakabhukti) என்றழைக்கப்பட்டது. (புக்தி என்ற பெயரில் மாநிலம் அல்லது மாவட்டம் வழங்கப்பட்டது என்பதை முன்பே கண்டோம்.) கலச்சூரி அரசரான முதலாம் கோக்கல்லரின் மனைவியருள் ஒருவரான நட்டா (Natta) என்பவர் ஜெயசக்தியின் மகளாகவே இருக்கக் கூடும் என்று சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

ஜெயசக்திக்குப்பின் அரசரானவர் அவருடைய தம்பியான விஜயசக்தி. விஜ்ஜகர் (Vijjaka) என்றும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதி வாக்கில் இவர் ஆண்டவராதல் வேண்டும். இவர் அண்டை அரசுகளை யெல்லாம் வென்ருரென்றும், இந்தியாவின் தென்கோடிவரை படையெடுத்துச் சென்ருரென்றும் ஒரு சாசனம் கூறுகிறது. இதுபற்றிய உண்மை எதையும் பிற சான்றுகளால் நம்மால் அறிய முடியவில்லை. இவருக்குப் பின் இவருடைய மகனுன இராகிலர் (Rahila) அரசரானுர். உத்தரப் பிரதேசத்தில் ஹமீர்பூர் மாவட்டத்திலுள்ள (Hamirpur District) இராகில்யா (Rahilya) என்ற கிராமமும், அதிலுள்ள இராகில்யசாகரம் என்ற குளமும் இவரால் அமைக்கப்பட்டன என்று கருதப்படுகின்றன. அவ்வாருயின், இவரது காலத்தில் சாந்தெல்ல அரசு அதுவரை பரந்திருந்தது என்று கருதலாம்.

யசோவர்மர்

இராகிலரின் மகனுன ஹர்ஷரே அடுத்த அரசராக இருந்தார். பத்தாம் நூற்றுண்டின் முதற் பகுதியில் இவர் ஆண்டிருக்கக்கூடும்.

க்ஷிதிபாலதேவர் என்ற பிரதிகார அரசரான முதலாம் மகீபாலர், இராஷ்டிரகூட அரசரான மூன்றும் இந்திரனால் தோற்கடிக்கப்பட்டு விரட்டியடிக்கப்பட்டார். மகிபாலர் மீண்டும் கனோஜைக் கைப் பற்றித் தமது அரசைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் அவருக்கு ஹர்ஷர் பெரிதும் உதவினார் என்று தெரிகிறது. இதனால் சாந்தெல் லர்களின் பெருமையும் செல்வாக்கும் பெருகின. ஹர்ஷருக்குப்பின் அவருடைய மகனான யசோவர்மர் அரசரானார். பிரதிகார அரசரான தேவபாலரது காலத்தவர் இவர். பிரதிகார அரசு வெகு வேகமாகச் சீர்குலைந்து வந்தது. அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பிரதிகாரப் பேரரசில் இருந்த காலிஞ்சரானவை இவர் கைப்பற்றிக் கொண்டார். யமுனை நதிக் கரைவரையில் தமது அரசின் வட எல்லையை யசோவர்மர் விரிவுபடுத்தினார். பின்னர்த் தெற்கு நோக்கி யும் தமது கவனத்தை இவர் திருப்பினார். திரிபுரியைத் தலைநகராகக் கொண்டு சேடி, நாட்டை ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த கலச் சூரி அரசர் முதலாம் யுவராஜரும், இராஷ்டிரகூட மூன்றும் கிருஷ்ணனின் கீழ்ச் சிற்றரசராக மாளவத்தை ஆண்டு கொண்டி ருந்த பரமார அரசர் இரண்டாம் சீயகரும் இவரால் தோற்கடிக்கப் பட்டனர். தெற்குக் கோசலத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த சோம வம்சி அரசரும் இவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டார். இதனால் தெற் கிலும் சாந்தெல்ல அரசு விரிவடைந்தது.

யசோவர்மர் வங்காளத்தின் மீதும் படையெடுத்துச் சென்றார். பாலர்களைத் தோற்கடித்து விரட்டிவிட்டு வங்காளத்தைக் கைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தனர் காம்போஜர்கள். பால அரசரான இரண்டாம் கோபாலர் மகதத்துக்குச் சென்றுவிட்டார். மகதமும் மிதிலையும் மட்டுமே பாலருக்கு எஞ்சியிருந்தன. இந் நிலையில் வங்காளத்தின் மீதும் மிதிலையின் மீதும் படையெடுத்து வெற்றியோடு திரும்பினார் யசோவர்மர். காஷ்மீரத்தின் மீதும் இவர் படையெடுத்தார் என இவரது சாசனம் ஒன்று கூறுகிறது. இது வெறும் புனைந்துரையே என்று கருதப்படுகிறது.

சாந்தெல்ல அரசர்களுள் யசோவர்மர் தலை சிறந்த ஒருவர் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. கஜ்ராஹோவில் விஷ்ணுவுக்குஒரு ஆல யத்தை இவர் நிறுவினார். இன்றுள்ள சதுர்ப்புஜ ஆலயமே அது. பால அரசரான தேவபாலரிடமிருந்து பெற்ற விஷ்ணுவின் சிலை ஒன்றை அதில் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபாடு செய்தார் இவ்வரசர். (இச்சிலையானது திபேத்தின் அரசரிடமிருந்து காங்ரா (Kangra) அரசரான சாகி (sahi) என்பவரால் பெறப்பட்டது; பின்னர்ச் சாகி யிடமிருந்து தேவபாலரின் தந்தையான மகீபாலர் அதைப் பெற்றார். அழகிய குளம் ஒன்றையும் இவர் அகழ்ந்தார்,

யசோவர்மர் பெயரளவிலேயே பிரதிகாரப் பேரரசரான தேவ பாலரின் சிற்றரசராக இருந்துவந்தார்.

தங்கர்

யசோவர்மருக்குப் பின் சாந்தெல்ல அரசரானவர் அவருடைய மகனுன தங்கர் (Dhanga) என்பவர். பிரதிகார தேவபாலருக்குப் பின் அரசரான இரண்டாம் விஞயகபாலரைத் தம்முடைய பேரரசராக இவர் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார் என்பது கி. பி. 95¼ல் வெளியான சாசனம் ஒன்றின் மூலம் தெரிகிறது. கச்சபகாட (Kachchapaghata) வம்சத்தைச் சேர்ந்த வஜ்ரதாமன் என்பவர் தங்கரையும், அவருடைய பேரரசரான பிரதிகார விஜயபால ரையும் தோற்கடித்து, சாந்தெல்ல அரசில் இருந்த குவாலியரை, கி. பி. 975 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் கவர்ந்துகொண்டார். இந்த மகாராஜாதிராஜ வஜ்ரதாமனின் கல்வெட்டு ஒன்று குவாலியரில் உள்ளது. கி. பி. 977 ல் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது அது. தம் முடைய பேரரசரான பிரதிகார அரசரின் பலவீனத்தைக் கண்ட தங்கர், அவர்மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிகள் பெற்ருர். யமுனை நதிக்கு வடக்கிலிருந்த பிரதிகார அரசின் சில பகுதிகளும் தங்கரால் கைப்பற்றப்பட்டன. பின்னர் வங்காளத்தில் பால அரசின் மீதும் படையெடுப்பு நடத்தி இராதம் (மேற்கு வங்காளம்) வரையில் இவர் சென்ருர். தெற்குக் கோசலத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த சோமவம்ச அரசரும் இவரிடம் தோல்வியுற் ருர். ஆந்திரத்தின் மீதும், குந்தளத்தின் மீதும் இவருடைய படை யெடுப்புகள் நடைபெற்றன. அப்பொழுது ஆந்திரத்தில் கீழைச் சாளுக்கியரும், குந்தளத்தில் இராஷ்டிர கூட அரசை அழித்து விட்டு அங்குச் சாளுக்கியரும் ஆண்டுகொண்டிருந்தனர். இதற்கு அப் பாலும் சிங்களம். காஞ்சி ஆகியவற்றின்மீதும் தங்கர் படை யெடுத்தார். என்பது வெறும் புனைந்துரையே.

சபக்டிஜினின் படையெடுப்பு

இவரது காலத்திலேயே கஜினியை ஆண்டு கொண்டிருந்த சபக்டிஜின் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து வந்தார். அவரால் தாக்கப்பட்ட பஞ்சாப் அரசர் ஜெயபாலர் அண்டையிலிருந்த பல அரசர்களின் உதவியையும் கோரினுரென்றும், காலிஞ்சார்அரசரும் வேறு பலரும் அவ்வாறு உதவி புரிய முன்வந்தனர் என்றும் பெரிஷ்டா (Perishta) எழுதுகிருர். (தங்கரும் அவருக்குப் பின் வந்த சாந்தெல்ல அரசர்களும் 'காலிஞ்சார அரசர்கள்' என்று தம்மைப் பெருமையோடு கூறிக் கொண்டனர்). தங்கர் முகம்மதிய ருடன் போரிட்டார் என்பது ஒரு கல்வெட்டால் தெரிய வருகிறது. 'வலிமை மிகுந்த ஹம்வீரருடன்' அவர் வெற்றிகரமாகப்

போரிட்டார் என்று அது கூறுகிறது. யமீனி வம்சத்தைச் சேர்ந்த கசினி அரசரான அமீர் (Amir) சபக்டிஜினே இவ்வாறு ஹம்வீரர் (Hamvira) என அழைக்கப்பட்டார் என்று அறிஞர்கள் பலரும் முடிவு செய்கின்றனர். அவ்வாறாயின் சபக்டிஜினால் தோற்கடிக்கப் பட்ட இந்து அரசர்களின் வரிசையில் இவரும் ஒருவராயிருந்தார் போலும்.

பணிகள் : ஆலயங்கள்

'மகாராஜாதிராஜா என்ற பட்டத்தைச் சூடிக் கொண்டு பிரதிகாரப் பேரரசரின் ஆதிக்கத்தை உதறி எறிந்து விட்டுச் சுதந்திரமாக ஆளத்துவங்கிய முதலாவது சாந்தெல்ல அரசர் தங்கரே. கஜ்ராகோவில் பல ஆலயங்கள் இவரால் கட்டப் பட்டன. நியாயத் தத்துவத்தில் (Nyaya) சிறந்த விற்பன்னராகத் திகழ்ந்த பிரபாசர் (Prabhasa) தங்கரின் தலைமை அமைச்சராயிருந் தார். குறைந்தது கி பி. 954 முதல் 1002 வரையில் இவர் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பதை இவருடைய சாசனங்கள் தெரிவிக் கின்றன. கி. பி. 1002க்குப்பின் பிரயாகையில் தமது நூறாவது வயதில் தங்கர் காலமானார், இவருடைய மகனான கண்டர் (Ganda) அடுத்த அரசரானார்.

கசினி மகமூதின் படையெடுப்புகள்

அப்பொழுது யமுனையிலிருந்து சேடி அரசுவரையிலும், குவாலியரிலிருந்து காலிஞ்சார் வரையிலும் சாந்தெல்ல அரசு விரிந் திருந்தது. கண்டரின் காலத்தில்தான் கசினி மகமூது படை யெடுத்து வந்தார். இதற்கெதிராகப் பஞ்சாபைச் சேர்ந்த ஆனந்த பாலர் திரட்டிய அணியில் கண்டரும் இருந்தார். இந்த அணியும் முறியடிக்கப்பட்டது.

அச்சத்தால் நடுநடுங்கிப் போய் மகமூதுவுக்குப் பணிந்து போன கனோஜ் அரசர் இராஜ்யபாலர் மீது வெகுண்டு, அவர் மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றி பெற்றார் கண்டரின் மகனான வித்யாதரதேவர். ஆனால், நான்கு ஆண்டுகளுக்குப்பின் காலிஞ்சார் மீது மகமூது படையெடுத்த போது, வித்யாதர தேவர் அதைக் காக்க முடியாமல் பின்வாங்க வேண்டியதாயிற்று.

வீழ்ச்சி

வித்யாதரதேவரின் மகனான விஜயபாலரும், இவருடைய மகனான தேவேந்திரவர்மனும் சேடி அரசின் கலச்சூரி அரசர் களான காங்கேய தேவருக்கும் அவருடைய மகனான கர்ணதேவ ருக்கும் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசர்களாகவிருந்தனர். அடுத்த சாந்தெல்ல

அரசர் தேவேந்திரவர்மனின் தம்பியான கீர்த்திவர்மன். பதினோராம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆண்டுகொண்டிருந்த இவர் கலச்சூரி கர்ண தேவரைத் தோற்கடித்துச் சுதந்திர அரசரானார். கிருஷ்ணமிஸ்ரா என்பவரது தத்துவ நாடகமான 'ப்ரபோத சந்திரோதயம்' என்பது இவரது காலத்தில்தான் வரையப்பட்டது. இது அத்வைத வேதாந்தத்தை விளக்குகிற நாடகம். கி. பி. 1065ல் இந் நாடகத்தைப் பார்த்தார் கீர்த்தி வர்ம தேவர்.

அடுத்த முக்கியமான அரசர் பரமார்த்திதேவர். பர்மால் (Parmal) என்று சுருக்கமாக இவர் அழைக்கப்பட்டார். கி. பி. 1182ல் சாகமான அரசரான பிருத்விராஜ சௌகான் (Prithviraja-Chauhan) இவரைத் தோற்கடித்தார். கி. பி. 1203 ல் இவரைத் தோற்கடித்துக் காலிஞ்சராவைக் கைப்பற்றினார் குத்புதீன். இதற்குப்பின் சாந்தெல்லர்கள் குறுநில மன்னர்களாகத் தொடர்ந்து ஆண்டுவந்தனர். கி. பி. 1310ல் டெல்லி சுல்தானீயத்தில் அவ்வரசு இணைத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

XI கலச்சூரிகள்

பூர்வீகம்

கலச்சூரிகள் என்பவர் (Kalachuris) யாவர் என்பதைப் பற்றித் திட்டவட்டமாக எதுவும் தெரியவில்லை. துருக்கியச் சொல்லான குலுச்சூர் (Kuluchur) என்பதிலிருந்தே கலச்சூரி என்ற சொல் வந்தது என்று சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். குலுச்சூர்கள் என்பவர்கள் உயர் அதிகாரிகளுள் ஒரு இனம். இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு கலச்சூரிகள் அன்னியர்கள் என்றும், ஹூணர்கள், கூர்ஜரர்கள் ஆகியோரோடு சேர்ந்து வெளியிலிருந்து இந்தியாவுக்குள் வந்தவர்கள் என்றும் சிலர் முடிவு செய்கின்றனர்.

ஆரம்பத்தில் கடச்சூரிகள் (Katachchuri) என்றே கலச்சூரிகள் அழைக்கப்பட்டனர். பின்னர் கலத்சூரிகள், கலச்சூடிகள், காலச்சூரிகள், களச்சூரியர்கள், கலிச்சூரிகள் என்றும் பலவாறாகவும் அவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். இறுதியில் நிலைத்து நின்றது கலச்சூரி என்ற பெயரே. இது சமஸ்கிருதச் சொல் அன்று என்றே, அனைவரும் முடிவு செய்கின்றனர்.

மாகிஷ்மதீ நகரிலிருந்து கொண்டு ஆட்சி செலுத்தியவரும் கிருதவீர்யன் (Kritavirya) என்ற வீரனின் மகனுமான, கைகய (Haihaya) குலத்து அரசரான அர்ஜுனனின் வழித்தோன்றல்களே

தாங்கள் என்று கலச்சூரி அரசர்கள் பிற்காலத்தில் தமது மரபு பற்றிக் கூறிக்கொண்டனர். இக் கூற்றை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளா மற்போனாலும், மாகிஷ்மதீ (Mahishmati) நகரிலிருந்துகொண்டு அதைச் சுற்றியுள்ள அனூபா (Anupa) என்ற பிரதேசத்தில் அவர்கள் ஆதியில் குடியேறியிருந்தனர் என்பது தெளிவு. இது நர்மதை நதியின் செழிப்பான சமவெளிப் பகுதியாகும்.[1] புராணங்களும் கலச்சூரி அரசர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.

ஆதிக்கம் ஆரம்பம்

கி.பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னர்த்தான் கலச்சூரிகளின் அரசியல் ஆதிக்கம் துவங்குகிறது. வடக்கு மகாராஷ்டிரம், குஜராத், மாளவத்தில் சில பகுதிகள் ஆகியவற்றில் அந் நூற்றாண்டின் பின்பாதியில் இவர்களது ஆதிக்கம நிறுவப்பட்டது. கொங்கணத்தைச் சேர்ந்த மௌரியர்கள் இவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட குறுநில மன்னர்களாக இருந்து ஆண்டனர். இவர்களுக்கு முன் அனூபா நாட்டை ஆண்டுவந்த அரசர்கள் குப்த அப்தத்தைப் பயன்படுத்திவந்தனர். ஆனால் கலச்சூரிகளோ கி. பி. 248-49ல் தொடங்கும் திரைகூடக அப்தத்தைப் பயன்படுத்தலாயினர். இதனால்தான் திரைகூடக அப்தமானது பின்னர்ச் கலச்சூரி அப்தம (Kalachuri Era) எனப் பெயர் பெற்றது. (திரை கூடகர்களுக்கு முன் ஆபீரர்கள் இந்த அப்தத்தைப் பயன்படுத்திவந்தனர் என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். ஆபீரர்களாலேயே இந்த அப்தம் துவங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.) கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் பின்பாதியில் திரைகூடகர்களின் பிரதேசமான அபராந்தத்தை (வடக்குக் கொங்கணம்) வென்ற பின்னரே இந்த அப்தத்தைக் கலச்சூரிகள் பின்பற்றினர் போலும்.

கி.பி. நான்கு, ஐந்தாம் நூற்றாண்டுகளில் மாகிஷ்மதீயிலும் அனூபாவிலும் ஆண்டுகொண்டிருந்த அரசர்கள் (சுவாமிதாசர், புலுந்தர், உருத்திரதாசர், மகாராஜா சுபந்து போன்றோர்) வெளியிட்ட சாசனங்கள் பல நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவ்வரசர்களின் வம்சங்களை அகற்றிவிட்டுத்தான் கலச்சூரிகள் இப் பகுதியில் தமது ஆட்சியை நிறுவினர் போலும். கி.பி. ஆறும் நூறறாண்டின் இறுதிவாக்கில் இவர்கள் அங்கிருந்து வெளியேறவேண்டி நேர்ந்தது. தெற்கிலிருந்து பாதாமியைச் சேர்ந்த சாளுக்கியர்கள்

1. பல்வேறு பகுதிகளிலும் பல்வேறு கலச்சூரிக் குறுநில மன்னர்கள் ஆண்டுகொண்டிருந்தனர். இவர்களுக் கிடையிலான தொடர்பு நமக்குத் தெரியவில்லை. தக்கணத்திலும் கூட கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில கலச் சூரிகள் ஆண்டுகொண்டிருந்தனர்.

இவர்களை அப்பொழுது தாக்கலாயினர்; அதே காலத்தில் புரோச் பகுதியில் (இலாட்டத்தில்) கூர்ஜரர்கள் தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவினர். இவ்விரண்டு அரசுகளாலும் தாக்கப்பட்டதால், கலச்சூரிகள் மாளவத்துக்குக் குடிபெயர்ந்து செல்ல வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் பின்னர் மைத்ரகர்களின் தாக்குதல் காரணமாக மாளவத்திலிருந்தும் இவர்கள் வெளியேற்றப்பட்டு, கிழக்காகச் சென்று நர்மதையின் கரையில் ஜப்பல்பூர் (Jubbulpore) பகுதிக்குச் சென்றனர். அங்கு நீண்டகாலம் இவர்கள் வலிமையற்று அமைதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர் போலும். பின்னர் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவாக்கில்தான் இவர்கள் தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவ முடிந்தது.

முதல் மூன்று அரசர்கள்

கலச்சூரிகளில் முதன் முதலாக நமக்குத் தெரியவருபவர்கள் மூன்று அரசர்கள். இவர்கள் கி.பி. ஆறும் நூற்றாண்டில் ஆண்டு கொண்டிருந்தனர். இவர்களின் சாசனங்கள் சில நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவர்களின் நாணயங்களும் கூட நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. அண்டை அரசர்களின் சாசனங்கள் வாயிலாகவும் இவர்களைப்பற்றி நாம் அறிந்துகொள்கிறோம்.

இவ் வரசர்களுள் முதலாமவர் கிருஷ்ணராஜர் என்பவர். இவருடைய நாணயங்கள் நாசிக் (Nasik) மாவட்டம், பம்பாய்த்தீவு, சால்செட் (Salsette) தீவு ஆகிய விடங்களில் கிடைத்துள்ளன. இவர் 'பரம மகேஸ்வரர்' என்ற பட்டத்தைச் சூடியிருந்தார். இவருடைய மகன் சங்கரகானர் (Sunkaragana) என்பவர். கி.பி. 595ல் வெளியிடப்பட்ட இவரது சாசனம் ஒன்று நாசிக் மாவட்டத்தில் கிடைத்துள்ளது. இவர் வலிமை மிகுந்த அரசர். இவர் மேற்கு மாளவத்தில் உஜ்ஜெயினியிலிருந்து இச் சாசனத்தை வெளியிட்டுள்ளார். எனவே தெற்கில் நாசிக் மாவட்டத்திலிருந்து வடக்கில் மாளவம் வரையில் இவரது அரசு பரந்திருந்தது என்று கொள்ளலாம். சங்கரகானர் பல அரசர்களை வென்றதாகக் கூறப்படுகிறார். குஜராத்தும் சத்தியவாருங்கூட இவரது ஆதிக்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்தன.

சங்கரகானருக்குப் பின் அவருடைய மகனான புத்தராஜர் அரசரானார். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் இவர் அரியணையேறினார் போலும். கிழக்கு மாளவத்தில் விதிசாவிலிருந்து (பழைய குவாலியர் சமஸ்தானத்திலுள்ள பெஸ் நகரம்) இவர் கி.பி. 608ல் ஒரு சாசனத்தை வெளியிட்டுள்ளார். இதற்கு ஓரிரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்த்தான் கிழக்குமாளவத்தைப் பிந்திய குப்த

வம்சத்தைச் சேர்ந்த தேவகுப்தரிடமிருந்து இவர் கைப்பற்றியிருக்கவேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது. ஆனால் விரைவிலேயே இவரது ஆட்சிக்குச் சாளுக்கியர்கள் முடிவுகட்டினர். சாளுக்கிய அரசரான மங்களேசர் புத்தராஜரை விரட்டியடித்துவிட்டுக், கலச்சூரிகளின் அரசைத் தாம் கவர்ந்து கொண்டதாகக் கூறிக் கொள்கிறார் கி.பி 602ல் வெளியிடப்பட்ட ஒரு தூண் கல்வெட்டு (Mahakuta Pillar inscription) இதைத் தெரிவிக்கிறது. ஆயினும் கி பி. 609 வரையில் புத்தராஜர் பரோடாப் பகுதியிலும் புரோச் பகுதியிலும் ஆண்டுகொண்டிருந்ததை ஒரு செப்பேடு தெரிவிக்கிறது.

கிருஷ்ணராஜர், சங்கரகானர், புத்தராஜர் ஆகிய மூவரும் பசுபதியையும் மகேஸ்வரரையும் (சிவனை) வணங்கியவர்கள்.

இரு கலச்சூரிகள்

கி. பி. 594ல் (சங்கர கானரின் காலத்தில்) தரலஸ்வாமி (Taralasvamin) என்ற கலச்சூரிச் சிற்றரசர் ஒருவர் பரோடாப் பகுதியில் ஆண்டுகொண்டிருந்தார் என்பதை ஒரு செப்பேடு தெரிவிக்கிறது. இவருடைய தந்தை மகாராஜா நன்னர் (Nanna) என்பவர். 'கட(ல)ச்சூரிக்குலத்து ஒளிவிளக்கு' என நன்னர் வர்ணிக்கப்படுகிறார். பரோடாப்பகுதியில் கி பி 594 ஆம் ஆண்டில் சங்கரகானர் ஆண்டுவந்தார். இந் நிலையில் சங்கரகானருக்கும் தரலஸ்வாமிக்கும் என்ன உறவு என்பதைப் பற்றி எதுவுமே தெரியவில்லை. கூர்ஜரர்களின் உதவியோடு கலச்சூரி சங்கரகானருக்குப் போட்டியாக அல்லது பகைவராகப் பரோடாப் பகுதியில் தரலஸ்வாமி ஆண்டுகொண்டிருந்திருக்கக்கூடும் என்று சிலர் ஊகிக்கின்றனர்.

சாளுக்கியருடன் தொடர்புகள்

கைகயர்களைத் (Haihayas) தோற்கடித்தாகச் சாளுக்கிய அரசர் வினயாதித்தியர் கூறிக்கொள்கிறார். இவர் கி.பி. 681-96ல் ஆண்டவர். இவருடைய பேரரான இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர் (733-45) இரண்டு கைகய இளவரசிகளை மணந்திருந்தார். இந்தக் கைகயர்கள் கலச்சூரிகளே என்று அறிஞர்கள் முடிவு செய்கின்றனர். அப்பொழுது மாளவத்தின் கிழக்குப பகுதியிலும் அதை அடுத்திருந்த பகுதிகளிலும் கலச்சூரிகள் ஆண்டுவந்தனர்.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முதல் சில ஆண்டுகளில் புத்தராஜரது ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது. பின்னர் மீண்டும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலதான் கலச்சூரிகள் தம்முடைய அரசுகளை நிறுவினர். அவற்றுள் முக்கியமானது சேடி (Chedi) நாட்டில் அவர்கள் நிறுவிய அரசு.

கலச்சூரிகளின் சேடி அரசு

முதலாம் கோக்கல்லர்

இன்றைய மத்தியப்பிரதேசத்தில் ஜப்பல்பூருக்குமேற்கில் ஆறு கல் தொலேவில் தெவார் (Tewer) என்ற ஊர் ஒன்று உள்ளது. அது பண்டைக் காலத்தில் திரிபுரி (Tripuri) என்றழைக்கப்பட்டது. அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதி சேடி நாடு என்றும், தாகல (Dahala) கள் கி.பி. என்றும் அழைக்கப்பட்டது. இப் பகுதியிலேயே கலச்சூரி மண்டலம்ஒன்பதாம் நூற்ருண்டில் தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவினர்.

கி.பி. 841-42ல் தாகல மண்டலத்தில் இலக்ஷ்மணராஜர் என்ற அரசர் ஒருவர் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்தார். கி. பி. 794 முதல் 814 வரையில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த இராஷ்டிர கூட அரசர் மூன்ரும் கோவிந்தர் தாகல மண்டலத்தை வென்று கைப்பற்றித், தம்முடைய அதிகாரி ஒருவரை அங்கு நியமித்தார் என்று அமோகவர்ஷரது சஞ்சான் (Sanjan) செப்பேடு தெரிவிக்கிறது. இலக்ஷ்மணராஜரோ அவருக்கு முந்திய ஒருவரோ இந்த இராஷ்டிரகூட ஆளுநராக இருந்திருக்கக் கூடும். இவர் கலச்சூரி வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

இலக்ஷ்மணராஜருக்குப்பின் முதலாம கோக்கல்லர்(Kokkalla I) என்ற கலச்சூரி அரசர் தாகல மண்டலத்தில் திரிபுரி நகரில் அரியணே யேறினர். இவ் விருவருக்குமிடையிலான உறவு நமக்குத் தெரியவில்லே. கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் நடுப்பகுதியில் இவர் அரியணே யேறினர் என்று நாம் கொள்ளலாம். ஏறத்தாழ இதே காலத்தில் உத்தரப்பிரதேசத்தில் சரயூபாரம் (Sarayupara) என்ற பிரதேசத்தில் சங்கரகானர் என்பவர் மற்ருெரு கலச்சூரி அரசை நிறுவினர். இந்த அரசைப்பற்றிச் சில பக்கங்களுக்குப் பின்னர்த் தனியாகப் படிப்போம்.

கோக்கல்லரின் பெரு வெற்றிகள்

முதலாம்கோக்கல்லர் போர்த் திறமையில் வல்லவர். பிரதிகார அரசின்மீது படையெடுத்தார் இவர். அப்பொழுது பிரதிகார அரசராகக் கானேஜ் நகரில் இருந்தவர் மிகிரபோஜர் (முதலாம் போஜர்). இவரால் கோக்கல்லரின் படையெடுப்பை எதிர்த்து நிற்க முடிய வில்லே. போஜரின் சிற்றரசர்களான சரயூபாரத்துக் கலச்சூரி அரசரான சங்கரகானர், மேவார்ப்பகுதியில் ஆண்டு கொண்டிருந்த தவகர்த்தத்துக் குகில அரசரான ஹர்ஷதேவர், சாகம்பரி சாகமான அரசரான இரண்டாம் கூவகர் ஆகியோர் கோக்கல்லரிடம் தோற்றுப் பணிந்தனர்; அவர்களிடமிருந்து

பெருஞ்செல்வங்களைக் கோக்கல்லர் கவர்ந்துகொண்டார். சிந்து மாநிலத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த துருஷ்கர்களும் (Turushkar) இவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். கிழக்கில் வங்கம் (கிழக்கு வங்காளம்) வரையில் இவர் படையெடுத்துச் சென்றதாகக் கூறப்படுகிறது. தமது ஆட்சியின் இறுதிவாக்கில் இராஷ்டிரகூட அரசரான இரண்டாம் கிருஷ்ணர் (கி பி. 878-914) மீதும் இவர் போர் தொடுத்தார். கோக்கல்லரின் மகளை மணந்திருந்தார் கிருஷ்ணர். ஆயினும் அவர் மீதும் போர்தொடுத்து, வடக்குக் கொங்கணத்துக்குள் கோக்கல்லரின் படைகள் புகுந்தன. கிருஷ்ணர் தமது மாமனுருடன் சமாதானம் செய்துகொண்டார்.

இத்தகைய வெற்றிகள் கலச்சூரிகளின் பெருமையையும் செல்வாக்கையும் உயர்த்தின. அக் காலத்திய அரசர்களுக்கிடையில் ஒரு பேரரசர்போல் கோக்கல்லர் விளங்கினுர். சாந்தெல்ல இளவரசி ஒருவரை இவர் மணதிருந்ந்தார். சாந்தெல்ல அரசரான ஜெயசக்தியின் மகளாக இவர் இருக்கக் கூடும். கோக்கல்லருக்கு மொத்தம் பதினெட்டு ஆண் பிள்ளைகள் இருந்தனர். இவர்கள் கோக்கல்லரது அரசின் பல்வேறு மண்டலங்களை ஆண்டனர். மூத்த மகன்மட்டும் திரிபுரியிலிருந்துகொண்டு தம் தந்தைக்கு உதவிக் கொண்டிருந்தார். (இவர்களுள் ஒருவரது வழியில் தோன்றிய ஒருவர்தான் பின்னர்த் தெற்குக் கோசலத்தில் தும்மாணத்தைத்(Thummana) தலைநகராகக்கொண்டு ஒரு அரசை நிறுவினுர்.) கோக்கல்லரின் மகளை இராஷ்டிரகூட அரசரான அமோகவர்ஷர் தம்முடைய மகனை இரண்டாம் கிருஷ்ணனுக்குத் திருமணம் செய்துவைத்தார்.

சங்கரகானர்

முதலாம் கோக்கல்லரின் பிள்ளைகளுள் இருவரின் பெயர்கள் மட்டும் நமக்குத் தெரிகின்றன. அவர்கள் சங்கரகானர், அர்ஜுனர் ஆகியோர். சங்கரகானரே கோக்கல்லரின் மூத்த மகன் போலும். இவரே அடுத்தபடி அரசரானுர். இவர் கி.பி. 880 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் அரியணை யேறி இருக்கவேண்டும்.

சங்கரகானர் சங்கிலர் (Sankila) என்றும் சங்குகர் (Sankuka) என்றும் அழைக்கப்பட்டார். இவர் கோசலத்தை ஆண்டுவந்த சோமவம்ச அரசரோடு போரிட்டுச் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றினுர். கீழைச் சாளுக்கிய அரசரான மூன்றும் விஜயாதித்தியர் இராஷ்டிர கூட இரண்டாம் கிருஷ்ணரது அரசின்மீது போர் தொடுத்தார். அப்பொழுது, தம்முடைய சகோதரியின் கணவரான கிருஷ்ணரது உதவிக்குச் சங்கரகானர் விரைந்தார். மத்தியப் பிரதேசத்தில் பாலாகாட் (Balaghat) மாவட்டத்தில் உள்ள கிராண

புரத்துக்கு (Kiranapura) அருகில் பெரும் போர் நடைபெற்றது. கீழைச் சாளுக்கியப் படைகள் இரண்டாம் கிருஷ்ணனையும் சங்கர கானரையும் படுதோல்வியுறும்படி செய்தன. கிரானபுரத்தைக் கீழைச் சாளுக்கியர் தீக்கிரையாக்கினர்.

சங்கரகானருக்குப் பாலஹர்ஷர், முதலாம் யுவராஜர் என்ற இரு ஆண் பிள்ளைகளும், இலக்ஷ்மி என்ற ஒரு பெண்ணும் இருந்தனர். இராஷ்டிரகூட அரசரான இரண்டாம் கிருஷ்ணரின் மகனான ஜகத்துங்கர் இலஷ்மியை மணந்தார். இத் திருமணத்தின் மூலம் பிறந்த மூன்றும் இந்திரர் தம்முடைய பாட்டனாரின் (இரண்டாம் கிருஷ்ணர்) மரணத்துக்குப் பின் இராஷ்டிரகூட அரசரானார். சங்கரகானரின் தம்பியான அர்ஜுனரின் பேர்த்தியை மூன்றும் இந்திரர் மணந்து கொண்டார்.

முதலாம் யுவராஜர்

கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவாக்கில் சங்கரகானர் காலமானார். பின்னர் அவருடைய மூத்த மகனான பாலஹர்ஷர் அரியணையேறினார். இவரைப் பற்றி முக்கியமாக எதுவும் தெரியவில்லை. இவருக்குப் பின் இவருடைய தம்பியான முதலாம் யுவராஜர் அரசரானார். கெயூரவர்ஷர் (Keyuravarsha) என்ற பட்டத்தை இவர் சூடிக்கொண்டார். கி. பி 925-950 ஆகிய காலகட்டத்தில் இவர் ஆண்டிருக்கவேண்டும் எனத் தெரிகிறது

யுவராஜர் பல போர்களில் ஈடுபட்டார். கௌட நாட்டை (Gauda) ஆண்ட பால அரசரையும், கலிங்கத்தை ஆண்ட கங்கர்களையும் இவர் தோற்கடித்தார். ஆனால் கலச்சூரி அரசுக்கு வடக்கில் ஆண்டு கொண்டிருந்த சாந்தெல்ல அரசரான யசோவர்மரிடம் இவர் தோற்றார்.

இக் கலச்சூரி அரசரின் மகளான குந்தகதேவியை (Kundekedevi) இராஷ்டிரகூட அரசரான மூன்றும் அமோகவர்ஷர் (கி. பி. 936-939) மணந்திருந்தார். குந்தகதேவிக்குப் பிறந்த மூன்றும் கிருஷ்ணர் என்பவரே அடுத்த இராஷ்டிரகூட அரசர். ஆயினும் தம்முடைய பாட்டனாரான யுவராஜரது கலச்சூரி அரசின்மீது தாக்குதல் தொடுத்தார் மூன்றும் கிருஷ்ணர். கலச்சூரி அரசர் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அவரது தாகல மண்டலம் இராஷ்டிரகூடரது பிடியில் சிறிது காலம் சிக்கியிருந்தது. முதலாம் யுவராஜர் இறுதியில் தம் பேரனைத் தோற்கடித்து விரட்டிவிட்டுத், தமது அரசை மீட்டுக் கொண்டார். இவ் வெற்றியை நன்கு வருணிக்கின்றன பெருங் கவிஞரான இராஜசேகரரின் பாடல்கள். இக் கவிஞர் திரிபுரியில்

முதலாம் யுவராஜரால் ஆதரிக்கப்பட்டு வாழ்ந்தார்.[1] யுவராஜர் தம் பேரன்மீது பெற்ற வெற்றியைக் கொண்டாடுவதற்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட வெற்றி விழாவின்போது இராஜசேகரரது 'வித்தசாலபஞ்சிகம்' என்ற நாடகம் நடிக்கப்பட்டது. யுவராஜர் காஷ்மீரத்தின் மீதும் படையெடுத்துச் சென்றார் என்பது வெறும் புனைந்துரையே என்று கருதப்படுகிறது.

இவர் சைவ சமயத்தையும் சைவத் துறவிகளையும் ஆதரித்தார். சைவ மடாலயங்கள் இவரால் நிறுவப்பட்டன. சைவ சமயம் இவரது அரசில் நன்கு தழைத்து வளர்ந்தது. இவருடைய மனைவியும் சௌளுக்கிய அரசர் அவனிவர்மரின் மகளுமான, நொகலா (Nohala) என்ற அம்மையாரும் சைவசமயத்தைப் பல விதங்களிலும் ஆதரித்தார். இவ்வரசரால் கட்டப்பட்ட சைவ ஆலயங்களும் மடாலயங்களும் இடிந்த நிலையில் இன்னும் பல விடங்களில் காணப்படுகின்றன. பகேல்கந்தில் (Bagheikahnd) இரேவா (Rewa) நகருக்கு அருகில் உள்ள குர்கி (Gurgi), சந்திரேகி (Chandrehi) முதலிய விடங்களில் அவற்றை நாம் காணலாம்.

இலக்ஷ்மணராஜர்

முதலாம் யுவராஜருக்குப் பின் அரியணை யேறியவர் அவருடைய மகனான இலக்ஷ்மணராஜர். இவர் கிழக்குவங்காளம், ஒரிசா, தெற்குக்கோசலம ஆகிய நாடுகளின்மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிகள் பெற்றார். இவ்வாறு கிழக்கில் வெற்றிகள் பெற்றபின் மேற்குப் பக்கம் இவர் திரும்பினார். இலாட்டத்து அரசரையும் கூர்ஜர அரசரையும் தோற்கடித்துச், சௌராஷ்டிரத்துக்குள் புகுந்து சோமநாத பட்டணம்வரையில் இவர் சென்றார் இவரால் தோற்கடிக்கப்பட்ட கூர்ஜர அரசர் வடக்குக் குஜராத்தில் அணகிலபாடகத்திலிருந்து ஆண்டுகொண்டிருந்த முதலாம் மூலராஜராகவே இருக்க வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். வடக்கில் காஷ்மீரத்தையும் தெற்கில் பாண்டிய நாட்டையும் இவர் வென்றார் என்ற கல்வெட்டுக் கூற்றுப் புனைந்துரையே.

இவரும் சைவ சமயத்தை ஆதரித்தார், இவரும் இவருடைய அமைச்சரான பட்டசோமஸ்வர தீக்ஷிதரும், இவருடைய மனைவி

---

1. இராஜசேகரர் பிரதிகார அரசர்களான மகேந்திரபாலர், அவருடைய மகனான மகீபாலர்; ஆகியோராலும் ஆதரிக்கப்பட்டுக் கனோஜில் வாழ்ந்தார் என்பதை முன்பே பார்த்தோம். முதலாம் யுவராஜரின் தந்தையான சங்கரகானரும் இவரை ஆதரித்தார்.

மக்களும் சைவ ஆலயங்களையும் மடாலயங்களையும் கட்டினர்; அவற்றுக்கு மானியங்களும் அளித்தனர்.

இவருக்குச் சங்கரகானர், இரண்டாம் யுவராஜர் ஆகிய மகன்களும் பாந்தாதேவி (Bonthadevi) என்ற மகளும் இருந்தனர். சாளுக்கியச் சிற்றரசரான நான்காம் விக்கிரமாதித்தியர் என்பவர் இந்தப் பெண்மணியை மணந்திருந்தார். புகழ்மிக்க சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் தைலர்(Taila II)பாந்தாதேவிக்குப் பிறந்தவரே. இராஷ்டிர கூடரின் குறுநில மன்னர்களாக ஜெயப்பூர் பகுதியில் இருந்தவர்கள் விக்கிரமாதித்தியரும், தைலருமாவார். இராஷ்டிர கூடப் பேரரசுக்கு முடிவு கட்டித் தக்கணத்தில் பத்தாம் நூற்றுண்டின் இறுதிவாக்கில் பிற்காலச் சாளுக்கிய அரசை நிறுவியவர் இந்தத் தைலரே. தைலப்பர் என்றும் இவர் அழைக்கப்பட்டார்.

இரண்டாம் யுவராஜர்

இலக்ஷ்மண ராஜருக்குப் பின் அரியணை யேறியவர் அவருடைய மூத்த மகனை சங்கரகானர். இவர் 'பரம வைஷ்ணவர்' என்று அழைக்கப்படுகிருர். விஷ்ணுவை வழிபட்டார். இவர் சிறிது காலமே ஆண்டார். பின்னர் இவருடைய தம்பியான இரண்டாம் யுவராஜர் அரியணை யேறினுர். இவர் பத்தாம் நூற்றுண்டின் இறுதி வாக்கில் ஆண்டு வந்தார் போலும். திரிபுரி நகரத்தை இவர் திருத்தி யமைத்து அழகு செய்தார்.

சங்கரகானரும் யுவராஜரும் போரில் அதிக நாட்டமில்லாதவர்கள். எனவே அவர்களை அடுத்திருந்த சாளுக்கியரும் பரமாரரும் கலச்சூரி அரசின் மீது தாக்குதல் தொடுத்தனர். யுவராஜர் தம் தாய்மாமன் என்பதையும் கருதாமல் சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் தைலர் அவரது அரசின் மீது படையெடுத்தார். மாளவத்திலிருந்த பரமார அரசரான முஞ்சரும் படையெடுத்தார். தமது தலைநகரைக் காக்க முடியாமல் ஓடிவிட்டார் யுவராஜர். முஞ்சர் திரிபுரியில் நுழைந்து சிறிது காலம் தங்கியிருந்தார். பரமாரப் படைகள் விலகிச் சென்றதும் யுவராஜர் திரும்பி வந்தார், ஆனுல் திறமையும் அஞ்சா நெஞ்சமும் அற்ற அவரை ஒதுக்கிவிட்டு அவருடைய மகனை இரண்டாம் கோக்கல்லரை அரியணையிலமர்த்தினர் அமைச்சர்களும் பிரபுக்களும். கி. பி. 995 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இரண்டாம் யுவராஜரது ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது.

இரண்டாம் கோக்கல்லர்

இரண்டாம் கோக்கல்லர் திறமை மிக்க மனிதர். கலச்சூரிகள் தம்முடைய வலிமையையும் புகழையும் இவரது காலத்தில்

மீண்டும் பெற்றனர்; தமக்கு மேற்கிலிருந்த சௌளுக்கிய அரசின் மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிகள் பெற்ருர் இவர். அப்பொழுது சௌளுக்கிய அரசராக இருந்தவர் முதலாம் மூலராஜ ராகவோ அவருடைய மகனை சாமுண்டராஜராகவோ இருந்திருக்கக் கூடும். தக்கணத்திலிருந்த சாளுக்கிய அரசின் மீதும் படையெடுத்துத் தைலரின் படையெடுப்புக்குப் பழிக்குப்பழி வாங்கினுர். குந்தள நாட்டின் மீதும் படையெடுத்து வெற்றியோடு திரும்பினுர் இரண்டாம் கோக்கல்லர். வங்காளத்தின் மீதும் படையெடுத்து முதலாம் மகீபாலரைத் தோற்கடித்தார் அவர். இத்தகைய வெற்றிகள் காரணமாகக் கலச்சூரிகளின் சேடி அரசு மீண்டும் வலிமையுடன் திகழ்ந்தது. இவ் வரசர் கி.பி. 1015 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இறந்தார் என்று தெரிகிறது.

கி.பி. 1015-க்குப் பின்

இரண்டாம் கோக்கல்லருக்குப் பின் கலச்சூரி அரசரானவர் அவருடைய மகனை காங்கேய தேவர் (Gangeyadeva). விக்கிர மாதித்தியர் என்ற பட்டத்தையும் இவர் சூடியிருந்தார். இவர் பரமார அரசர் போஜருடனும் இராஜேந்திர சோழருடனும் உறவுகள் பூண்டு, சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் ஜெயசிம்மர் மீது கி.பி. 1019 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் தாக்குதல் தொடுத்தார். இத்தாக்குதல் வெற்றியில் முடியவில்லை எனத் தெரிகிறது. பின்னர்த் தெற்குக் கோசலத்தின்மீதும் படையெடுத்துச், சோமவம்ச அரசரான மகா சிவகுப்த யயாதி என்பவரைத் தோற்கடித்தார் இவர். பின்னர் உத்கல நாட்டின் (ஒரிசா) மீதும் இவர் படையெடுத்துச் சென்று கீழைக் கடற்கரையை அடைந்தார். 'திரிகலிங்காதிபதி' என்ற பட்டத்தை இதனுல் இவர் சூடிக்கொண்டார். பரமார போஜரோடு இவருடைய உறவுகள் கெட்டன. அவர் போர் தொடுத்துவந்து இவரைத் தோற்கடித்தார். பண்டேல்கந்தின்மீது இவர் நடத்திய படையெடுப்பு சாந்தெல்ல அரசரான விஜயபாலரால் தோற்கடிக்கப்பட்டது. ஆயினும் பகேல்கந்தை இவர் வென்று தம் அரசோடு இணைத்துக்கொண்டார். சாந்தெல்ல அரசரான தங்கருக்கும், கி.பி. 1026 முதல் பால அரசர் முதலாம் மகீபாலருக்கும் சொந்தமாயிருந்த காசியை கி.பி. 1032 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் காங்கேய தேவர் கைப்பற்றினுர். அங்கத்தின் மீதும் மகதத்தின்மீதும் படையெடுத்துப் பால அரசரைத் தோற்கடித்து இமய மலையின் அடிவாரம் வரையில் இவர் சென்ருர். கி.பி. 1034-ல், கசினி அரசரின் ஆளுநராகப் பஞ்சாபை ஆண்டு கொண்டிருந்த அகமத் நியால்டிஜின்(Ahmad Niyaltigin) என்பவர் காசியைச் சூறையிட்டுப் பெருஞ் செல்வத்தைக் கவர்ந்துசென்ருர். இதற்குப் பழி தீர்த்துக் கொள்வதற்காகப் பஞ்சாபிலிருந்த கரங்ரா

பள்ளத்தாக்கின்மீது படையெடுத்துச் சூறையிட்டுத் திரும்பினர் காங்கேய தேவர்.

கி.பி. 1040 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் காங்கேய தேவர் பிரயாகையில் இறந்தபின் இவருடைய மகனான கர்ணதேவர் (Karnadava) என்பவர் அரியணையேறினர். ஹூண இளவரசி ஆவல்லதேவி (Avalladevi) என்பவரை இவர் மணந்திருந்தார். பரமாரர்கள், சாந்தெல்லர்கள், முகம்மதியர்கள் ஆகியோருக் கெதிராகப் போரிட்டார். வங்காளம், ஒரிசா ஆகியவற்றின் மீதும் படையெடுத்தார். சாளுக்கிய அரசின்மீதும், குந்தள நாட்டின்மீதும் இவருடையபடையெடுப்புகள் நிகழ்ந்தன. நீண்ட இப் போர்களால் பெரும் பயன் எதுவும் இவருக்கு விளையவில்லை. பிரயாகையைச் சுற்றியிருந்த பகுதியைமட்டுமே இவர் கைப்பற்றித் தம் அரசோடு சேர்த்துக் கொள்ள முடிந்தது.

கி.பி. 1073-க்குச் சிறிது முன் இவர் காலமானர். இவருடைய ஹூண மனைவியின் வயிற்றில் பிறந்த யசகர்ணர் (Yasahkarna) என்பவரே அடுத்து அரசரானர். ஹூணர்கள் அப்பொழுது மாளவத்தின் வடமேற்கில் ஹூண மண்டலத்தில் ஆண்டுவந்தனர். இவரது காலத்தில் சாளுக்கியர்கள் தாகலமண்டலத்தைத் தாக்கிச் சூறையிட்டனர். காகதவால அரசரான சந்திரதேவர் காசியையும் பிரயாகையையும் கவர்ந்துகொண்டார். பரமார அரசரான இலக்ஷ்மண தேவர் திரிபுரியைத் தாக்கிக் கொள்ளையிட்டார். இத் தாக்குதல்களால் கலச்சூரி அரசு நிலைகுலைந்தது.

யசகர்ணரின் மகனான கயாகர்ணர் (Gayakarna) அடுத்தபடி அரசரானர். கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டின் துவக்கத்தில் இவர் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். இவரை சாந்தெல்ல அரசரான மதனவர்மர் தோற்கடித்தார். கயா கர்ணருக்குப்பின் அவருடைய மகனான நரசிம்மரும், பின்னர் நரசிம்மரின் தம்பியான ஜெயசிம்மரும் ஆண்டனர். ஜெயசிம்மர் ஓரளவு திறமை மிகுந்த அரசர். சௌளுக்கியர், காகதவாலர், முகம்மதியர் முதலிய பலருடைய தாக்குதல்களையும் இவர் வெற்றிகரமாக எதிர்த்து நின்றார். தாகல மண்டலமும் பகேல்கந்தும் இவரால் ஆளப்பட்டன. கி.பி. 1180 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் ஜெயசிம்மரின் மகனான விஜயசிம்மர் அரியணையேறினர். கி.பி. 1211.ல் சாந்தெல்ல அரசரான திரைலோக்கியவர்மன் என்பவர் பகேல்கந்தைக் கவர்ந்துகொண்டார். தாகல மண்டலத்தையும் விரைவிலேயே விஜயசிம்மர் இழந்தார். விஜயசிம்மரின் மகன் மகாகுமார அஜய சிம்மர். இவரைப்பற்றி நமக்கு எதுவும் தெரியவில்லை. கலச்சூரிகளின் சேடி அரசு அழிந்துவிட்டது.

XII. பரமாரர்கள்

பூர்வீகம் பற்றிய கதை

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் துவக்கத்தில் மாளவத்தில் பரமாரர்கள் தமது அரசை நிறுவினர். இன்று மத்தியப் பிரதேசத்தில் உள்ள தார் (Dhar) என்ற ஊரே அப்பொழுது தாரா (Dhara) என்ற பெயருடன் அவ் வரசின் தலைநகராயிருந்தது. பரமார வம்சத்தின் முதல் அரசர் உபேந்திரர் (Upendra) என்பவர். பிற்காலப் பரமார அரசர்களின் சாசனங்கள் உபேந்திரரைப் பற்றி வேடிக்கையான கதை ஒன்றைக் கூறுகின்றன. பத்தாம் நூற்றுண்டின் பின் பகுதியில் வாழ்ந்த பத்மகுப்தபரிமளர் என்பவரே இக் கதையை முதன்முதலில் உருவாக்கியவர் என்று தெரிகிறது. பரமாரரின் சாசனங்கள் பதினொன்ரும் நூற்றுண்டு முதல் இதே கதையைக் கூறலாயின.

இக் கதையின்படி வசிஷ்டமுனிவர் ஒரு காமதேனுவை வைத்திருந்தார். அதை விசுவாமித்திரர் திருடிச் சென்றுவிட்டாராம்; அப் பசுவை மீண்டும் பெறுவதற்காக வசிஷ்டமுனிவர் ஆபுக்குன்றின் மீது வேள்வி ஒன்றை நடத்தினுர். அந்தவேள்வித் தீயிலிருந்து ஒரு வீரன்தோன்றி, விசுவாமித்திரரிடமிருந்து காமதேனுவைப் போரிட்டு மீட்டுவந்து, வசிஷ்டரிடம் ஒப்புவித்தானும். மனம் மகிழ்ந்த இம் முனிவர் ‘பரமாரன்’ (Parmara—பகைவரைக் கொல்பவன்) என்ற பெயரை அவனுக்குச் சூட்டினுர். இப் பரமாரனின் வழியில்தோன்றியவனே உபேந்திரன். இக்கதையை வைத்துப் பரமாரர்களின் பூர்வீக இருப்பிடம் இராஜஸ்தானத்தில் உள்ள ஆபுக் குன்றுப் பகுதியே எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். இத்தகைய கதைகள் வரலாற்றுக்குப் பயன்படமாட்டா.

நமக்குக் கிடைத்துள்ள பரமாரர்களின் முதலாவது சாசனம் (Harsola grant) பத்மகுப்தருக்கு அரை நூற்றுண்டுக்கு முந்தியது. தக்கணத்தில் பேரரசு ஒன்றை நிறுவி ஆண்ட இராஷ்டிரகூட வம்சத்தில் தோன்றியவர்களே பரமாரர்கள் என்று அது கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இராஷ்டிரகூடர்களோடு ஆதியில் உறவு பூண்டவர்கள் பரமாரர்கள் என்றும், பின்னர் அவர்களது ஆதரவோடு இவர்கள் வளர்ச்சியுற்றனர் என்றும் நமக்குத் தெரிய வருகிறது.

முதலரசர் உபேந்திரர்

இராஷ்டிர கூடர்களின் கீழ்ச் சிற்றரசர்களாக இருந்தனர் பரமாரர்கள் என்று தெரிகிறது. கி.பி. 812 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பு

இராஷ்டிர கூட அரசரான மூன்றும் கோவிந்தர், பிரதிகார அரச ரான இரண்டாம் நாகபட்டர்மீது போர்தொடுத்துப் பிரதிகாரர் களது தாயகமான மாளவத்தைக் கைப்பற்றி,அதைத் தம் அதிகாரி அல்லது குறுநில மன்னர் ஒருவரிடம் ஒப்புவித்தார். இந்த அதி காரியே உபேந்திரராக இருக்கக் கூடும். பிரதிகாரர்கள் மாள வத்தை மீண்டும் கைப்பற்றுவதற்கு முயலுவர் என்பதை உணர்ந்த கோவிந்தர், இலாட்டத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்த தம் சிற்றரச ரான கர்க்கராஜர் (Karkkaraja) என்பவரிடம் மாளவத்தைக் காக்கும் பொறுப்பிஃன ஒப்படைத்தார். இதன் விளைவாக எல்லைப் புறத்திலிருந்த ஒரு சில கோட்டைகளைத் தவிர மற்றப் பகுதிகளை நாகபட்டரால் மீட்க முடியவில்லை. உபேந்திரர் கிருஷ்ணராஜர் என்றும் அழைக்கப்பட்டார்.

வாகத அரசு

உபேந்திரருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவரான முதலாம் வைரிசிம்மரே (Vairismha) தம் தந்தைக் குப்பிறகு அரியணையேறினர். இரண்டாம் பிள்ளையான தம்பர சிம்மர் (Dambarasimha) வாகதம் (Vagada) என்ற விடத்தில் மற் ருெரு பரமார அரசை நிறுவினர். கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற் ருண்டு வரையில் தாராவில் ஆண்டுகொண்டிருந்த பரமார அரசர்களின் சிற்றரசர்களாக வாகதப் பரமார அரசர்கள் இருந்து வந்தனர்.

இராஷ்டிர கூடரின் சிற்றரசர்களாகப் பரமாரர்கள்

முதலாம் வைரி சிம்மருக்குப்பின் அவருடைய மகனை முத லாம் சீயகரும் (Siyaka I), பின்னர்ச் சீயகரின்மகனை முதலாம் வாக்பதியும் (Vakpati I) அரியணையேறினர். இவ்வரசர்கள் அனை வரும் இராஷ்டிரகூட அமோகவர்ஷருக்கும், மூன்றும் இந்திரருக்கும் சிற்றரசர்களாயிருந்தனர். பிரதிகாரர்களுக்கெதிரான இராஷ்டிர கூடர்களின் படையெடுப்புகளில் இவர்கள் கலந்துகொண்டனர். ஆனல் மூன்றும் இந்திரருக்குப் பின் இராஷ்டிர கூட அரசில் குழப் பங்கள் நிலவின. இதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு ஏற்கெனவே, மூன்றும் இந்திரரால் தாக்கப்பட்டுத் தோற்றுப்போயிருந்த பிரதி கார அரசர் முதலாம் மகிபாலர் இப்பொழுது இராஷ்டிரகூட அரசின்மீது படையெடுத்தார். பரமார அரசின்மீதும் பிரதி காரப் படைகள் பாய்ந்தன. முதலாம் வாக்பதியின் மகனை இரண்டாம் வைரிசிம்மர் (வஜ்ரதர்—Vajrata என்றும் இவர் அழைக்கப்பட்டார்) அப்பொழுது தாராவில் அரசராயிருந்தார். பிரதிகாரப் படைகள் சரயூபார்த்துக் கலச் சூரி அரசரான

பரமாண தேவரின் படைகளின் உதவியோடு பரமார அரசைக் கைப்பற்றின. உஜ்ஜெயினி, தாரா ஆகிய நகரங்களையும் சேர்த்து நர்மதை நதிவரையிலான பிரதேசங்கள் முழுவதையும் பிரதிகார மகீபாலர் இவ்வாறு கைப்பற்றினர். கி. பி. 930 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இது நடைபெற்றது. கி. பி. 946 ஆம் ஆண்டுவரையில் (அதாவது முதலாம் மகீபாலரின் மகனை இரண்டாம் மகேந்திரபாலர் அரியணையேறியது வரையில்) பிரதிகார ஆளுநர் ஒருவர் தாராவில் ஆண்டுகொண்டிருந்தார் என்பது நிச்சயமாகத் தெரிகிறது.

கி.பி. 946 ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் இரண்டாம் வைரிசிம்மர் தமது அரசை மீண்டும் கைப்பற்றினர். கி.பி. 939ல் அரியணையேறிய இராஷ்டிரகூட அரசர் மூன்றும் கிருஷ்ணர் இதில் வைரிசிம்மருக்குப் பேருதவி செய்திருக்க வேண்டும்.

இவருக்குப் பின் இவருடைய மகனை இரண்டாம் சீயகர் தாராவில் அரசரானர். இவர் ஹர்ஷர் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். இவர் இராஷ்டிரகூட மூன்றும் கிருஷ்ணரின் சிற்றரசராக ஆட்சிபுரிந்தார். சௌராஷ்டிரத்தில் ஆண்டுவந்த சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் அவனிவர்மன் என்பவரும், மாளவத்தில் வடமேற்கில் ஹூண மண்டலத்தில் ஆண்டுகொண்டிருந்த ஒரு ஹூண அரசரும் இரண்டாம் சீயகரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். ஆனல் வடகிழக்கில் கஜ்ராஹோவில் ஆண்டுகொண்டிருந்த சாந்தெல்ல அரசரான யசோவர்மனிடம் இவர் தோல்வியுற்றார்.

இராஷ்டிரகூடரிடமிருந்து விடுதலை

கி.பி. 967ல் இராஷ்டிரகூட மூன்றும் கிருஷ்ணர் காலமானர். அடுத்து அரியணையேறிய அவருடைய தம்பியான கோட்டிங்கர் (Khottinga) திறமையற்றவர். இந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி இராஷ்டிரகூடரது கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடுதலை பெற எண்ணினர் இரண்டாம் சீயகர். தம்மைச் சுதந்திரமான அரசரென இவர் அறிவித்துக்கொண்டார். இவரை ஒடுக்குவதற்காக படையெடுத்துவந்தார் கோட்டிங்கர். நர்மதை நதியின் கரையில் காளிகட்டம் (Kalighatta) என்ற விடத்தில் கடுமையான போர் நடைபெற்றது. வாகத அரசை ஆண்டுவந்த பரமார அரசரான கம்கர் (Kamka) என்பவரும் சீயருக்கு உதவியாக இப்போரில் கலந்துகொண்டார். இறுதியில் சீயகர் வெற்றி பெற்றார். கம்கர் போரில் கொல்லப்பட்டார், பின்வாங்கிச் சென்ற கோட்டிங்கரைப் பின்தொடர்ந்து சென்று இராஷ்டிரகூட அரசுக்குள்ளும் நுழைந்தார் சீயகர். அதன் தலைநகரமான மான்யகேதம் கி. பி. 972ல் சீயகரால் சூறையாடப்பட்டது. இந்த வெற்றியினல்

பரமார அரசின் தென்னெல்லை, தபதி (Tapti) நதிவரையில் விரிவடைந்தது. மேற்கில் சாபர் நதிவரையிலும், கிழக்கில் பில்சா Bhilsa) வரையிலும், வடக்கில் மகாராஜாதிராஜ சாமுண்டராஜர் ஆண்டுகொண்டிருந்த அணகிலப்பாடகத்து அரசுவரையிலும் பரமார அரசு பரந்திருந்தது. இவ்வாறு இரண்டாவது சீயகரின் முயற்சி காரணமாகப் பரமார அரசு இராஷ்டிரகூடர்களிடமிருந்து விடுதலை பெற்றது மட்டுமன்றி, விரிவையும் அடைந்தது.

பிள்ளைகள்

நெடுநாட்கள் வரையில் பிள்ளையில்லாமல் இருந்தார் சீயகர் இந்நிலையில் ஒருநாள் முஞ்சம் புல் (மஞ்சம் புல்) முளைத்துக்கிடந்த ஒரு வெளியில் குழந்தை ஒன்று அழுதுகொண்டிருந்ததைக்கண்டு, அதை எடுத்துவந்து முஞ்சர் (Munja) என்று பெயர் சூட்டி வளர்த்து வந்தார் சீயகர். அதையே தமது பட்டத்து வாரிசாகவும் அவர் நியமித்தார். இதற்குப் பின்னர் சிந்துராஜர் (Sindhuraja) என்ற பிள்ளையொன்று சீயகருக்குப் பிறந்தது. ஆயினும் தமக்குப் பின் முஞ்சரும், முஞ்சருக்குப்பின் சிந்துராஜரும் அரசாள வேண்டுமென்று விதித்தார் சீயகர். மெருதுங்கர் (Merutunga) இக் கதையை எழுதுகிறார். இறுதியில் கி. பி. 972க்கும் 974க்கும் இடையில் சீயகர் துறவறம் பூண்டபின் முஞ்சர் அரியணையேறினார்.

முஞ்சர்

இரண்டாம் வாக்பதிராஜர் என்றும் உத்பலர் (Utpala) என்றும் முஞ்சர் அழைக்கப்பட்டார். தமது அரசை மேலும் விரிவுபடுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார் இவர். கலச்சூரி அரசின்மீது படையெடுத்து. அதன் தலைநகரான திரிபுரியைக் கைப்பற்றிச் சூறையாடினார். கலச்சூரி அரசர் இரண்டாம் யுவராஜர் ஓடிப்போனார். இராஜபுதனத்திலிருந்த பல்வேறு அரசுகளின் மீதும் இவர் போர்கள் தொடுத்தார். ஹூணமண்டலத்திலிருந்த ஹூண அரசும் இவரால் தாக்கப்பட்டது. அடுத்தபடியாக, மேடபாட்டத்துக் குகிலர்கள் இவரால் தாக்கப்பட்டனர். அவர்களின் ஆகாடா (Aghata) போன்ற நகரங்கள் கொள்ளையிடப்பட்டன. சாகமான அரசரான பலிராஜரைத் (Baliraja) தோற்கடித்து, ஆபுக்குன்றுகளையும் அதற்குத் தெற்கிலான பகுதிகளையும் முஞ்சர் கவர்ந்து கொண்டார். அணகிலப் பாடகத்தின் மீதும் அவர் படையெடுப்புகள் நடத்தினர். அணகிலப்பாடகத்துச் சௌளுக்கிய அரசரான மூலராஜர் தமது குடும்பத்தோடு மார்வார் பாலைவனத்துக்கு ஓடிப்போனார்.

இராஷ்டிரகூட அரசை அழித்துவிட்டுத், தக்கணத்தில் பிற்காலச் சாளுக்கிய அரசை நிறுவியவரான இரண்டாம் தைலர், இராஷ்டிரகூடர் ஆண்ட பிரதேசங்கள் அனைத்தையும் தம் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவர விரும்பினார். எனவே தைலர் இலாட்டத்துக்குள் தம்முடைய தளபதியான பாரப்பரை (Barappa) அனுப்பி வைத்தார். மாளவத்தின்மீதும் தாமே பலமுறை தாக்குதல்கள் தொடுத்தார். அந்த இலாட்டத்திலிருந்து பாரப்பரை முஞ்சர் தோற்கடித்து விரட்டிவிட்டுத், தைலருடைய தாக்குதல்களை ஆறுமுறை முறியடித்தார். இறுதியில் இத் தாக்குதல்களுக்கு அடியோடு முற்றுப்புள்ளிவைக்க வேண்டுமென்று கருதி, இப்போது சாளுக்கிய அரசின் மீதே முஞ்சர் படையெடுத்தார்.

இதனால் தோல்வி வரும் என்பதை நன்கு அறிந்த முஞ்சரின் அமைச்சர் உருத்திராதித்தியர் என்பவர் இதைத் தடை செய்யப் பெரிதும் முயன்றார். இதில் தோற்றுத் தம் அரசருக்குத் தோல்வியும் அவமானமும் வருவதைக் காணக் கூடாது என்ற நோக்கத்தோடு அவர் தற்கொலை செய்துகொண்டார்.

சாளுக்கிய அரசுக்குள் நுழைந்த முஞ்சர் ஓரிடத்தில் பகைவர்களால் சூழ்ந்துகொள்ளப்பட்டுச் சிறைப்படுத்தப்பட்டார். சாளுக்கியரின் தலைநகரில் சிறையில் தள்ளப்பட்டார் அவர். பின்னர்ச் சாளுக்கியப் படைகள் பரமார அரசின்மீது பாய்ந்து நர்மதை நதிவரையில் அதன் தென்பகுதிகளைக் கவர்ந்துகொண்டன. முஞ்சரைச் சிறையிலிருந்து தப்புவிப்பதற்காகப் பரமார அதிகாரிகள் சிலர் மாறுவேடத்தில் சென்றனர். இந்த முயற்சி கண்டுபிடிக்கப்பட்டுத், தைலரின் ஆணையின்பேரில் முஞ்சர் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டார்.

முஞ்சர் கி.பி. 993க்கும் 998க்குமிடையில் கொலை செய்யப்பட்டார் என்று தெரிகிறது. அவர் சிறந்த போர் வீரர். மேலும் சிறந்த கவிஞராகவும் அவர் விளங்கினார். பல கவிஞர்களையும் அவர் ஆதரித்தார். தனஞ்செயர், பட்ட ஹாலாயுதர் (Bhatta-Halayudha), தனிகர் (Dhanika), பத்மகுப்தர், அமிதகதி (Amita-gati) போன்ற பல கவிஞர்கள் அவரால் ஆதரிக்கப்பட்டு, அவருடைய இயல்புகளைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர். அவரால் கட்டப்பட்ட ஆலயங்களும் குளங்களும் இன்றும் உள்ளன. பரமார அரசர்களில் முக்கியமானவர்களுள். இவரும் ஒருவர். கி. பி. 974ல் வெளியிப்பட்ட இவரது முதல் சாசனமும் கி.பி. 993ல் வெளியிடப்பட்ட கடைசி சாசனமும் இவர் இருபது ஆண்டுகளுக்குக் குறையாமல் ஆண்டிருக்க வேண்டும் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

கி.பி. 993க்குப் பிறகுதான் சாளுக்கியரது சிறைச்சாலையில் இவர் கொலையுண்டிருக்கவேண்டும்.

சிந்து ராஜர்

முஞ்சருக்குப்பின் அரியணையேறியவர் அவருடைய தம்பியான சிந்து ராஜர். குமார நாராயணர், நவசாகசாங்கர் என்ற பட்டங்களை இவர் சூடிக்கொண்டார். முன்பு முஞ்சரின் காலத்தில் இரண்டாம் தைலரால் கைப்பற்றப்பட்டுவிட்ட, நர்மதைக்குத் தெற்கிலான பிரதேசங்களைத் திருப்பிப் பெறுவதற்காகச், சாளுக்கியரின் மீது படையெடுத்தார் சிந்து ராஜர். அப்பொழுது சாளுக்கிய அரியணையிலிருந்தவர் சத்யாஸ்ரயர் (Satyasraya). சிந்து ராஜர் வெற்றிபெற்று அப் பிரதேசங்கள் மீட்கப்பட்டன.

இவரது அவையில் கவிஞரான பத்மகுப்தர் வாழ்ந்தார். சிந்துராஜரது வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறும் 'நவசாகசாங்க சரிதம்' என்ற நூல் இக் கவிஞரால் வரையப்பட்டது.

தமது குறுகிய ஆட்சிக் காலத்தில் பலபோர்களில் ஈடுபட்டார் சிந்து ராஜர். தெற்குக் கோசலத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த சோமவம்ச அரசர், வடக்கில் ஹூணமண்டலத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த ஹூண அரசர், இலாட்டத்தில் சாளுக்கியரின் சிற்றரசராகப் பாரப்பருக்குப்பின் ஆண்டு கொண்டிருந்த கொங்கி ராஜர்(Gongiraja) முதலியோர் சிந்துராஜரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். மற்றொரு பரமார அரசான வாகதத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்த கம்கரின் (Kamka) மகனை சந்தப்பர், சுதந்திரம் பெற விரும்பிக் கலகம் செய்தார். சிந்துராஜர் படையெடுத்துச் சென்று தமது ஆதிக்கத்தை அவ் வரசில் மீண்டும் நிலைநாட்டினார். அணகிலப்பாடகத்தின் மீதும் படையெடுத்துச் சென்றார் இவர். ஆனால் அதன் அரசரான சாமுண்டராஜர் (முதலாம் மூலராஜரின் மகன்) இவரைத் தோற்கடித்தார்.

கி. பி. 1000க்குப் பின்

சிந்து ராஜர் எப்பொழுது காலமானார் என்பது தெரியவில்லை. அவருடைய மகனும் அடுத்த பரமார அரசருமான போஜரின் சாசனங்கள் கி.பி. 1020 முதல் 1047 வரையில் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. ஆகவே கி. பி. 1020க்கு முன் சிந்துராஜரது ஆட்சி முடிவுற்றது என்பது தெளிவு.

பரமார வம்சத்தில் மட்டுமன்றி, இந்திய வரலாற்றிலும்கூடச் சிறந்த அரசர்களுள் ஒருவராக வைத்து எண்ணத்தக்கவர் போஜர். போரிலும் நிர்வாகத்திலும் சிறந்தவர் இவர். ஹூணர்

களையும் சாளுக்கியர்களையும் இவர் தோற்கடித்தார். வானவியல் கட்டடக்கலை, மொழிநூல், மருத்துவம் போன்ற பல பொருள் களைப்பற்றியும் நூல்கள் எழுதியுள்ளார் இவ்வரசர். தாராவில் சரஸ்வதிக்கு ஆலயம் ஒன்றை எழுப்பி, அதில் சமஸ்கிருதக் கல் லூரி ஒன்றை இவர் நிறுவினார். போபால் நகருக்குத் தென் கிழக் கில் போஜ்புர் (Bhojpur) என்ற நகரை இவர் நிறுவினார். அதற்கு அருகில் 250 சதுர மைல் பரப்பளவுள்ள விசாலமான ஏரி ஒன்று இவரால் அமைக்கப்பட்டது, அப்பகுதியில் நிலவிய பஞ்சத்தை ஒழித்துத், தட்ப வெப்ப நிலையையே மாற்றி, அழகிய காட்சி யோடும் அந்த ஏரி விளங்கியது. கி. பி. 15ஆம் நூற்றாண்டில் ஹோஷங்ஷா (Hoshang shah, 1405-1435) இந்த ஏரியை அழித்தார். சௌளுக்கியர்கள், கலச்சூரிகள் ஆகியோர் ஒன்று திரண்டுவந்து கி.பி. 1055ம் ஆண்டுவாக்கில் பரமார அரசின் மீது படையெடுத்து வந்து வெற்றி மேல் வெற்றி பெற்றனர். போஜர் நோய்வாய்ப் பட்டு இறந்தார்.

அவருக்குப்பின் அரியணையேறிய ஜெயசிம்மர் சாளுக்கியரது உதவியைப் பெற்றே தமது அரசைப் பெறமுடிந்தது. சாளுக்கிய அரசரான ஆறும் விக்கிரமாதித்தியர், சௌளுக்கியரையும் கலச்சூரி களையும் பரமார அரசிலிருந்து விரட்டியடித்தார். இதனால் சாளுக் கியரின் சார்பில் இவர் வாழவேண்டியதாயிற்று. சாளுக்கிய அர சில் ஏற்பட்ட குழப்பங்களும் நிகழ்ச்சிகளும் பரமார அரசையும் துன்புறுத்தின. தாராவிலும் அரியணைக்கான போட்டி கள் துவங்கின; இவ்வாறு போஜருக்குப் பின் பரமார அரசு வலி யிழந்தது. சௌளுக்கியரும் குஜராத்திலிருந்து அடிக்கடி படை யெடுத்து வந்து பரமாரரது ஆதிக்கத்தைக் குலைத்தனர்.

கி பி. 1233ல் இல்டுமிஷும், 1250ல் பால்பனும் மாளவத்தின் மீது படையெடுத்து வந்து அழித்தனர். சாகமானர்களும் (சௌ கான்கள்) தொடர்ந்துவந்து பரமாரர்களுக்கு இன்னல் விளைவித்த னர். பரமார வம்சத்தின் கடைசி இரு அரசர்கள் இரண்டாம் போஜர், மஹ்லக்தேவர் (Mahlakava) என்போர். போஜரின் ஆட்சியில் சாகமான ஹம்மீரதேவரும், சுல்த்தான் ஜலாலுதீன் கில் ஜியும் பரமார அரசைத் தாக்கினர் (1285). பின்னர் மஹ்லக்தேவ ரின் காலத்தில் அலாவுதீன் கில்ஜியின் படைத் தலைவர் அய்ன்-உல்-முல்க் (Ain-ul-mulk) என்பவர் படையெடுத்து வந்து, மஹ்லக் தேவரைக் கொன்று, பரமார வம்சத்துக்கு முடிவு கட்டினார். (1305). டெல்லி சுல்தானீயத்தில் மாளவம் சேர்த்துக்கொள்ளப் பட்டது.

XIII. ஷாஹிகள்

ஷாஹிகளுக்கு முன்பு

கிழக்குப் பஞ்சாப் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரையில் கூர்ஜரப் பிரதிகாரப் பேரரசில் சேர்ந்திருந்தது. அடுத்த நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் காஷ்மீர் அரசரான சங்கரவர்மன், பிரதிகார அரசரான மகேந்திரபாலருடன் போரிட்டு அப் பகுதியைக் கவர்ந்துகொண்டார். தக்கிய (Takkiya) குலத்தைச் சேர்ந்த தம் அதிகாரி ஒருவரிடம் அப் பகுதியை ஒப்படைத்தார் சங்கரவர்மன். இதற்குப்பின் அதைப்பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை. அந் நூற்றாண்டின் இறுதிவாக்கில் சத்ருக்னதேவர் என்ற ஒருவர் திரிபாண்டபுரம் (Tribhandapura) என்ற ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்டு பட்டியாலா (Patiala) பிரதேசத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்தார் என்பதுமட்டும் ஒரு கல்வெட்டு மூலமாகத் தெரியவருகின்றது. அந்தத் திரிபாண்டபுரமே இன்று பட்டிண்டா (Bhatinda) என்று வழங்கப்படுகிறது.

துருக்கிய ஷாஹிகள்

காபூல் பள்ளத்தாக்கையும் அதற்குக் கிழக்கிலான உந்த் (உதபாண்டா) பகுதியையும் (அதாவது காந்தாரத்தையும்) துருக்கிய ஷாஹிகள் என்பவர்கள், குஷாணருக்குப் பின் ஆட்சிபுரிந்து வரலாயினர். குஷாணர்களின் வழித்தோன்றல்களே இவர்கள் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். வாசுதேவ குஷாணருக்குப்பின் இந்து சமயத்தைத் தழுவி, இந்திய சமுதாயத்தில் கலந்துபோன குஷாணர்கள் காபிசாவில் ஆண்டுகொண்டிருந்ததை யுவான் சுவாங் கண்டார். அவர்கள் க்ஷத்திரியர்கள் என அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

கி.பி. 700ஆம் ஆண்டுமுதல் அரேபியர்கள் இவர்களது அரசின் மீது பல தாக்குதல்கள் தொடுத்தனர். சுமார் ஒன்றரை நூற்றாண்டுக் காலம் இத் தாக்குதல்களை வெற்றிகரமாக முறியடித்தனர் துருக்கிய ஷாஹிகள். இவர்கள் ஷாஹியர்கள் (Shahiyas) அல்லது ஷாஹிகள் (Shahis) என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இந்து ஷாஹி வம்சம்: லல்லிய ஷாஹி

இந்த அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்த இலகதூர்மான் (Lagaturman) என்ற அரசரை அவருடைய அமைச்சரான கல்லர் (Kallar) என்பவர் கவிழ்த்துவிட்டு அரியணையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். இது கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்பாதியில் நடைபெற்றது. இராஜதரங்கிணியில் குறிப்பிடப்படும் லல்லிய ஷாஹி என்பவர் இவரே என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். இவரால்

நிறுவப்பட்ட அரச வம்சம்தான் இந்து ஷாஹி வம்சம் (Hindu Shahi dynasty).

ஆனால் விரைவிலேயே லல்லிய ஷாஹியிடமிருந்து காபூல் பள்ளத்தாக்கை முகம்மதியர்கள் கைப்பற்றினர். கி பி. 870ஆம் ஆண்டில் சபாரித் யாகுப் இபின் லேய்த் (Saffarid yagub ibn Layth) என்ற பாரசீக அரசர் அதைக் கைப்பற்றினார். இவர் சிஜிஸ்தானத்தில் கொள்ளைக்காரராக வாழ்க்கை தொடங்கிப் பின்னர்ப் பாரசீகம், அதை அடுத்துக் கிழக்கிலிருந்த பகுதிகள் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றிச் சபாரித் வம்சத்தை நிறுவினார்.

லல்லிய ஷாஹியின் பெருமை

இவ்வாறு காபூல் பள்ளத்தாக்கை இழந்த லல்லிய ஷாஹி, உதபாண்டாவைத் (Udabhanda) தமது புதிய தலைநகராக்கிக் கொண்டார். துருக்கிய ஷாஹிகளின் பழைய தலைநகரமாயிருந்ததும் இவ் வூரே. இதுவே இன்று உந்த் (Und) என்று வழங்கப்படும் சிற்றூர். (இராவல்பிண்டி மாவட்டத்தில் சிந்து நதியின் வலக்கரையில் அட்டாக்குக்குப் (Attock) பதினைந்து மைல் மேற்கில் உள்ளது உந்த்.) லல்லிய ஷாஹீ பிராமணர். ஜீலம் நதிக்கும் சீனுப் நதிக்குமிடையில் ஆண்டுகொண்டிருந்த கூர்ஜர அரசரான அலகானர் (Alakhana) இவருக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசர் என்று தெரிகிறது. இந்த அலகானர்மீதுதான் காஷ்மீரத்து அரசரான சங்கரவர்மன் படையெடுத்துத் தக்கம் (Takka-land) என்ற சிறிய பிரதேசம் ஒன்றை அவரிடமிருந்து கைப்பற்றினார். இதற்குப் பின்னர் லல்லிய ஷாஹியின் அரசின் மீதும் படையெடுத்தார் இக் காஷ்மீர அரசர். ஆனால் பயன் ஏதுமில்லை. லல்லிய ஷாஹீ மிகவும் திறமையோடும் வீரத்தோடும் போரிட்டுக், காஷ்மீர அரசரது முயற்சியை முறியடித்தார். வடக்கிலிருந்த மற்ற அரசர்களைக் காட்டிலும் அதிகப் புகழுடன் விளங்கியவர் ஷாஹியே என்றும், இவரது தலைநகரமான உதபாண்டாவில் பல அரசர்கள் அடைக்கலம் புகுந்தனர் என்றும், வீரமும் புகழும் படைத்திருந்தார் அவர் என்றும் கல்ஹணர் புகழுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

கமலுகர்

லல்லிய ஷாஹிக்குத் தோரமானர் (Toramana) என்ற மகன் இருந்தார். ஆனால் லல்லியரின் மரணத்துக்குப் பின் பழைய ஷாஹி வம்சத்தைச் சேர்ந்த சாமந்தர் (Samanta) என்பவர் அரியணையைக் கவர்ந்து கொண்டார். 'ஸ்ரீ சாமந்தர்' என்று பெயர் பொறிக்கப் பட்டுள்ள சில நாணயங்கள் ஆப்கானிஸ்தானத்தில் கிடைத்துள்ளன. சங்கரவர்மனின் மகனான கோபாலவர்மன் காஷ்மீர அரசராக

இருந்த காலத்தில் பிரபாகரர் என்ற அவருடைய அமைச்சர் சாமந்தர் மீது படையெடுத்து வந்து, அவரைத் தோற்கடித்துத் தோரமானரை அரியணையில் அமர்த்தினர். தோரமானருக்குக் 'கமலுகர்' (Kamaluka) என்ற புதிய பெயரையும் இந்த அமைச்சர் சூட்டினர். 'கமலு' என்று அல்பெருனியால் குறிப்பிடப்படுபவர் இவரே. சபாரித் யாகூப் இபின் லேய்த்தின் தம்பியும் அடுத்த அரசருமான அமர் இபின் லேய்த் (Amur ibn Laiyti, A. D. 879 - 900) என்பவர் கமலுகர் காலத்தில் படையெடுத்து வந்து சில ஊர் களைக் கொள்ளையிட்டுத் திரும்பினர். இதற்குப்பதிலாக ஒரு பெரும் படையைத் திரட்டிக், காபூல் மீது படையெடுக்கத் திட்டமிட் டார் கமலுகர். ஆனல் முகம்மதியர்களின் படை பலத்தைக் கண்டு அஞ்சி இத்திட்டத்தை இவர் கைவிட்டார்.

பீமதேவர்

கமலுகருக்குப் பின் அவருடைய மகனை பீமதேவர் ஆட்சி புரிந்தார். லொகாராவை ஆண்ட சிம்மராஜர் பீமரின் மகளை மணந்திருந்தார். இந்த மகளின் வயிற்றில் பிறந்தவரே திட்டா (Didda) என்ற பெண். காஷ்மீர அரசரான க்ஷேமகுப்தரின் (கி.பி 950 - 58) மனைவியாகியும் பின்னர் அரசியாக அரியணையேறியும் அரை நூற்றுண்டுக்கும் அதிகமாகக் காஷ்மீரின் அரசியலில் பங் காற்றியவர் இந்தத் திட்டாவே என்பதை முன்பே கண்டோம். இந்த உறவுகள் காரணமாகப் பீமதேவர் தமது நாட்டிலும் வெளி யிலும் மிகுந்த செல்வாக்கோடு விளங்கினர். விஷ்ணுவுக்கு அழ கிய கோயில் ஒன்றைக் கட்டி, 'பீமகேசவர் ஆலயம்' என்று அதற் குப் பெயர் சூட்டினர் இவர். இவரது ஆட்சிக் காலம் உறுதி யாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் க்ஷேமகுப்தரின் காலத்தில் இவர் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பது நன்கு தெரிகிறது.

ஜெயபாலர்

அடுத்து அரியணையேறியவர் யார் என்பது பற்றி நிச்சயமாக எதுவும் தெரியவில்லை. பீமதேவருக்குப் பின் ஜெயபாலர் என்பவரே அரசரானர் என்று முகம்மதியரின் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூறு கின்றன. ஆனல் அப்பெயரே கல்ஹணரது வரலாற்று நூலில் குறிப்பிடப்படவில்லை. மேலும் காஷ்மீர அரசரான அபிமன்யுவின் (க்ஷேமகுப்தரின் மகன்) காலத்தில் ஷாஹி அரசராக இருந்தவர் தக்கனர் (Thakkana) என்று கல்ஹணர் குறிப்பிடுகிருர். எனவே ஜெயபாலர் பீமருடைய மகனில்லை என்றும், இருவருக்குமிடையில் ஓரிரு அரசர்கள் ஆண்டிருக்கக்கூடும் என்றும் சில ஆராய்ச்சியாளர் கள் கருதுகின்றனர்.

ஜெயபாலர் மேற்குப் பஞ்சாப், வடமேற்கு எல்லைப்புற மாநிலம், கிழக்கு ஆப்கானிஸ்தானம் ஆகிய பிரதேசங்களை ஆண்டார். வடக்கில் காஷ்மீரத்தின் தெற்கு எல்லையிலிருந்து தெற்கில் முல்தான் (Multan) வரையில் அவரது அரசு பரந்திருந்தது. மேற்கில் ஜலாலாபாத்திலிருந்து கிழக்கில் சர்ஹந்த் (Sirhind) வரையிலும்அது விரிந்திருந்தது.இவரது அரசுக்குவெகு அண்மையில் கசினியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஒரு முகம்மதிய அரசு வேகமாக வளர்ச்சியுற்று வந்தது. அல்ப்டிஜின் (Alptigin) என்ற துருக்கிய அடிமை கசினியை கி.பி. 933ல் கைப்பற்றி இவ்வரசை நிறுவினார். இவருடைய அடிமையும் பின்னர் மருமகனுமான சபக்டிஜின் (Sabuktigin) கி. பி. 977ல் கசினியில் பதவியேற்றார். இவர் ஜெயபாலரது அரசின்மீது படையெடுப்புகளைத் துவங்கினார்.

இந்த முகம்மதியப் படையெடுப்புகளால் தோல்வியுற்ற ஜெயபாலர் உதபாண்டாவிலிருந்து பட்டிண்டாவுக்குத் (Bhatinda) தமது தலைநகரை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. சிந்து நதிக்கு மேற்கிலான பகுதிகளனைத்தையும் இந்த ஷாஹி அரசரிடமிருந்து சபக்டிஜின் கைப்பற்றிக் கொண்டார். சபக்டிஜினுக்குப்பின் கசினியில் பட்டமேற்றவர் அவருடைய மகனான இஸ்மயில் என்பவர் (997). ஆனால் அடுத்த ஆண்டிலேயே மகமூது (கசினி மகமூது) என்ற தம் சகோதரரால் அரியணையிலிருந்து அகற்றப்பட்டார் இஸ்மயில். கி.பி. 1001 ஆம் ஆண்டில் பெஷாவருக்கு அண்மையில் நடைபெற்ற கடும் போர் ஒன்றில் ஜெயபாலரைத் தோற்கடித்துச் சிறைபிடித்தார் கசினி மகமூது. பின்னர் ஜெயபாலர் விடுதலை செய்யப்பட்டார்; ஆயினும் அவமானம் தாங்கமாட்டாமல் தற்கொலை செய்துகொண்டார் அவர்.

ஆனந்தபாலர்

தம்முடைய தந்தைக்குப்பின் கி. பி. 1001 ஆம் ஆண்டில் பட்டிண்டாவில் அரியணையேறினார் ஆனந்தபாலர். தமது பிரதேசத்தின்வாயிலாகப்படை நடத்தி முல்தானுக்குச்செல்வதற்குக் கசினி மகமூதுவுக்கு அனுமதி மறுத்தார் ஆனந்தபாலர். இதனால் கி.பி. 1005இல் மகமூதுவால் தோற்கடிக்கப்பட்டார் இவர். இவருடைய மகனான சுகபாலர் சிறைபிடிக்கப்பட்டு, இஸ்லாமிய சமயத்தைத் தழுவும்படி செய்யப்பட்டுப் பின்னர் விடுதலை செய்யப்பட்டார். விடுதலை பெற்று மீண்டதுமே மறுபடியும் இந்துவாக மாறி மகமூதுக் கெதிராகக் கிளர்ச்சிகள் செய்யலானார் சுகபாலர், இதனால் 1007இல் மகமூதுவால் மீண்டும் தோற்கடிக்கப்பட்டுச், சிறையிலேயே மரணம் வரையில் அடைத்துவைக்கப்பட்டார் இவ்விளவரசர். ஆனந்தபாலரோ கி.பி. 1005க்குப்பின் மகமூதுவை

எதிர்ப்பதைக் கைவிட்டு, அவருக்குப் பலவிதங்களிலும் உதவிகள் கூடச் செய்துவந்தார். ஆயினும் அவர்மீதும் குற்றங் கண்டுபிடித்து கி. பி. 1008இல் மீண்டும் அவரது அரசின்மீது போர்தொடுத்து, அவரைத் தம்சிற்றரசராக்கிக் கொண்டார் மகமூது. கி.பி. 1113இல் ஆனந்தபாலர் இறந்தார். காஷ்மீரம் ஆனந்தபாலருக்குப் படையுதவி செய்தது. அவரும் வீரத்துடனேயே போராடி மடிந்தார்.

திரிலோசன பாலர்

ஆனந்தபாலருக்குப் பின் அரியணையேறியவர் திரிலோசன பாலர். சால்ட் மலைச் (Salt Range) சாரலில் இருந்த நந்தனம் (Nandana) என்ற ஊரே அப்பொழுது ஷாஹிகளின் தலைநகராயிருந்தது. கி.பி. 1013 ஆம் ஆண்டில் அந்நகரை நோக்கிக் கசினி மகமூதுவின் படைகள் புறப்பட்டன. திரிலோசன பாலர் இதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அவருடைய மகன் பீமபாலரின் தலைமையில் ஷாஹிப் படைகள் வீரத்துடன் போராடின. இறுதியில் அவை தோற்கடித்து விரட்டப்பட்டன.பீமபாலரும் திரிலோசனபாலரும் காஷ்மீரத்துக்குச் சென்றனர். நந்தனம் சூறையாடப்பட்டது. ஷாஹி அரசின் மேற்கு, மத்தியப் பகுதிகள் கசினி அரசுடன் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டன.

பின்னர்க் காஷ்மீரத்தை நோக்கி முன்னேறினர் மகமூது. அவரை வழிமறித்து எதிர்த்த திரிலோசன பாலர் மீண்டும் தோற்டிக்கப்பட்டு,கிழக்குப் பஞ்சாபுக்கு ஓடிப்போனார்.கிழக்குப் பஞ்சாப் மட்டுமே ஷாஹிகளுக்கு எஞ்சியிருந்தது. சர்ஹிந்த் (Sirhind) நகரம் இப்பொழுது அவரது தலைநகரமாயிற்று கி.பி. 1018இல் மீண்டும் இந்தியாவின்மீது படையெடுத்து வந்த மகமூதுவால் திரிலோசன பாலர் தோற்கடிக்கப்பட்டுப், பரமார அரசுக்கு ஓடினர். மகமூது அகன்ற பின்னர் மீண்டும் தமது அரசுக்குத் திரும்பி வந்தார் திரிலோசன பாலர். கி. பி. 1021ல் மீண்டும் திரும்பி வந்த மகமூதுவைத் திரிலோசன பாலர் எதிர்த்தார். தோற்று ஓடிய அவரைச் சில இந்துக்களே கொலை செய்வித்தனர். ஷாஹிகளின் அரசு முழுவதும் கசினி மகமூதுவால் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

இருபத்தைந்தாண்டுக் காலம் முகம்மதியர்களின் ஆக்கிரமிப்புகளை விடாமுயற்சியோடு எதிர்த்து முடிவுற்றது ஷாஹி வம்சம். ஷாஹிகளின் வீரத்தையும், இந்தியாவைக் காக்க முயன்ற பெருமையினையும் அல்பெருனி கூட வாயாரப் புகழ்ந்துள்ளார். கல்ஹணரும் அவர்களுக்குத் தமது புகழஞ்சலியைச் செலுத்தி உள்ளார்.

XIV. காகதவாலர்கள்

கனோஜில் இராஷ்டிர கூடர்கள்

கி.பி. 1019 ஆம் ஆண்டில் கனோஜ் நகரில் பிரதிகார அரசர்களுடைய ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது. கனோஜை ஆண்ட கடைசிப் பிரதிகார அரசரான இராஜ்யபாலர் கசினி மகமூதுவின் படைகளைக் கண்டு அஞ்சிப் போரிடாமல் பணிந்தார். ஆயினும் முகம்மதியப் படைகள் கனோஜைச் சூறையாடி அழித்தன. கனோஜுக்கு முப்பது கல்தூரம் கிழக்கிலிருந்த பரி (Bari) என்ற ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்டு இராஜ்யபாலரும் அவருடைய சந்ததியினரும் ஆட்சி புரியலாயினர். பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் கனோஜ் அழிவுற்ற நிலையிலிருந்தது என்பதை அல்பெருனியின் கூற்றால் நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம் (1030).

ஆயினும் அடுத்த இருபதாண்டுக்குள் ஒரு புதிய இராஷ்டிர கூட வம்சம் கனோஜைப் புதிப்பித்துத் தலைநகராக்கிக் கொண்டு ஆளலாயிற்று. இந்த வம்சத்தைப் பற்றி நமக்கு அதிகம் தெரியவில்லை. இந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்த சந்திரர் என்பவரே நமக்குத் தெரியவரும் முதலரசர். இவருக்குப்பின் இவருடைய மகனான விக்கிரகபாலரும், விக்கிரகபாலரின் மகனான புவனபாலரும் ஆட்சிக்கு வந்தனர். கி.பி. 1050 க்குப் பின் இவர்களெல்லாரும் ஆட்சி புரிந்திருக்க வேண்டும். அடுத்த கனோஜ் அரசர் புவனபாலரின் மகனான கோபாலர். கசினி சுல்தான் இப்ராஹிமின் படைகள் கனோஜின் மீது படையெடுத்தன. இப்ராஹிமின் மகனான மகமூது (பஞ்சாப் மாநில ஆளுநர்) என்பவரே இப்படைக்குத் தலைமை தாங்கினார். கனோஜ் கைப்பற்றப்பட்டு மீண்டும் அழிவுக்குள்ளாயிற்று.

இந்நிலையில் கனோஜைக் கைவிட்டுப் பதாவூன் (Badaun) நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டனர் இந்த இராஷ்டிர கூடர்கள். கோபாலருக்குப்பின் அவருடைய பிள்ளைகளான திரிபுவனரும் மதன பாலரும் பதாவூனில் ஆட்சிநடத்தினர். கசினி சுல்த்தான் மூன்றும் மசூத் என்பவர், மதனபாலரின் காலத்தில் பதாவூனைத் தாக்கி, வெற்றி பெற முடியாமல் திரும்பிச் சென்றார். கனோஜில் ஆளத் துவங்கிய காகதவால வம்சத்துக்கும் இராஷ்டிரகூடருக்குமிடையில் ஆதிக்கப் போட்டியும் போர்களும் துவங்கின. 1202-இல் பதாவூனைக் கைப்பற்றி இராஷ்டிரகூட அரசுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தார் குத்புதீன் அய்பெக். இலக்கணபாலர் (Lakhanapala) என்பவரே அதன் கடைசி அரசர் எனத் தெரிகிறது.

காகதவாலச் சந்திரதேவர்

பதினோராம் நூற்றாண்டின் இறுதிவாக்கில் கனோஜ் நகரில் காகதவாலர் (Gahadavalas) என்பவர்கள் தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவினர். இவர்களது பூர்வீகத்தைப் பற்றி நமக்கு எதுவுமே உறுதியாகத் தெரியவில்லை. இவர்கள் உத்தரப் பிரதேசத்தின் வேறொரு பகுதியில் ஆட்சி செலுத்தி வந்த குறுநில மன்னர்கள் என்றும், கசினி சுல்தான் இப்ராஹிமின் மகனும், பஞ்சாபில் ஆளுநராக இருந்தவருமான மகமூது என்பவர் கி.பி. 1090 க்கு முன் கனோஜின்மீது படையெடுத்தபோது இராஷ்டிர கூடர்களுக்கெதிராக அவருக்கு உதவி, அதன் பயனாகக் கனோஜில் ஆட்சியுரிமை பெற்றனர் இவர்கள் என்றும் சிலரால் கருதப்படுகின்றனர். அவ்வாறு ஆட்சியுரிமை பெற்ற காகதவால அரசரின் பெயர் சந்திரதேவர் என்று ஊகிக்கப்படுகின்றது. கி.பி. 1090 முதல் 1100 வரையிலான இவருடைய சாசனங்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. கனோஜ், காசி, அயோத்தி முதலிய பகுதிகளை இவர் ஆண்டார். காசியே காகதவாலர்களின் இரண்டாவது தலைநகராக இருந்தது. இராஷ்டிர கூடர்கள், கலச்சூரிகள் ஆகியோரைத் தோற்கடித்து அபகரித்த பகுதிகளையே இவர்கள் ஆட்சி புரிந்தனர்.

சந்திரதேவருக்கு அடுத்த காகதவாலஅரசர் மதனசந்திரர். கி.பி. 1104க்கும் 1113 க்குமிடையில் இவர் ஆட்சி புரிந்தார். கசினி சுல்தான் மூன்றாம் மசூத் கனோஜ் மீது படையெடுத்து இவ்வரசரைச் சிறைபிடித்துச் சென்றார் என்று முகம்மதியரின் நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இவருடைய மகனான கோவிந்தச் சந்திரன் கி.பி. 1114 முதல் 1154 வரையில் ஆட்சி புரிந்தார். இச் சிறந்த அரசரது காலத்தில் காகதவால அரசு மேற்கில் கனோஜிலிருந்து கிழக்கில் மாங்கிர் (Monghyr) வரையிலும், வடக்கில் இமயமலை அடிவாரத்திலிருந்து தெற்கில் காசி, கான்பூர் வரையிலும் பரந்திருந்தது. இராஷ்டிரகூடர், பாலர், கலிங்க அரசர், நேப்பாள அரசர், மாளவ அரசர் முதலிய பலருடன் போரிட்டுப் பல பகுதிகளை இவர் கைக் கொண்டார். சோழர்களின் தலைநகரான கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டு காகதவால அரசர்களின் வம்சாவளியை வர்ணிக்கிறது. கி.பி. 1111 க்குப் பின் வரையப்பட்ட இக் கல்வெட்டு முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை.

ஜெயச்சந்திரர்

கோவிந்தச் சந்திரருக்குப் பின் அவருடைய மகன் விஜயச்சந்திரரும், பின்னர் விஜயச்சந்திரரின் மகன் ஜெயச்சந்திரரும் ஆட்சி புரியலாயினர். ஜெயச்சந்திரர் குறைந்தது கி.பி. 1170 முதல் 1193 வரையில் ஆட்சிபுரிந்தார் என்பது கல்வெட்டுகளால் தெரிய

வருகிறது. வங்கத்தை ஆண்ட சேனவம்ச அரசர் இலக்ஷ்மண சேன ருக்கும் இவருக்கும் போர்கள் நடைபெற்றன. சாகமான அரசர் மூன்றும் பிருதிவிராஜர், ஜெயச்சந்திரரின் மகளான சம்யுக்தை யைக் கவர்ந்து சென்று மணம்புரிந்துகொண்டது பற்றிய பாடல் கள் ஆதாரமற்றவை என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். கல்வியி லும் கற்றோரிடத்திலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்த ஜெயச் சந்திரரது ஆட்சி பெரிதும் அமைதியாகவே கழிந்தது. 'நைஷத சரி தம்' என்ற நூலை எழுதிய ஸ்ரீஹர்ஷர் இவரது அவையில் வாழ்ந்த வரே என்று கருதப்படுகிறார்.

கி.பி. 1193ல் கோரி முகம்மது, காகதவால அரசின்மீது படை யெடுத்துவந்தார். கனோஜுக்கும் எட்டாவாவுக்கும் (Etawah) இடையில் யமுனை நதியின் கரையிலிருந்த சந்தவர் (Chandawar) என்றவிடத்தில் கோரியின் படைகளுக்கும் ஜெயச்சந்திரருக்கும் போர் நடந்தது யானை மீதமர்ந்து போரிட்ட காகதவால அரசர் காயமுற்று வீழ்ந்து இறந்தார். காசி போன்ற நகரங்கள் கைப் பற்றப்பட்டுப் பெருஞ்செல்வங்கள் பகைவர்களால் சூறையாடப் பட்டன.

ஜெயச்சந்திரரின் மகனான அரிச்சந்திரர் (Harischandra) அடுத்த மூன்றாண்டுகளில் பல பகுதிகளையும் மீட்டுக் கனோஜைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரியலானார். ஆனால் இவரைப் பற்றியோ, இவருக்குப்பின் ஆட்சிபுரிந்த அடக்கமல்லர் (Adakka-malla) என்பவரைப் பற்றியோ எதுவும் தெரியவில்லை. இல்ட்டுமிஷ் கனோஜைக் கைப்பற்றித் தமது அரசுடன் இணைத்துக் கொண்டார்.

காகதவால அரசர்கள் பிராமண சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அதேசமயம் பௌத்த சமயத்தையும் அவர்கள் ஆதரித்தனர். கோவிந்தச்சந்திரரின் மனைவியருள் ஒருவராகிய குமாரதேவி பௌத்த சமயத்தைத் தழுவியிருந்தார்.

XV. சேனர்கள்

பூர்வீகம்

வங்காளத்தில் பாலப் பேரரசின் சீர்குலைவுக்குப் பிறகு தலை தூக்கிய பல அரசவம்சங்களுள் முக்கியமான ஒன்று சேனவம்சம் (Senas). பதினோராம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இது தோன்றி யது. இவ் வம்சத்தினர் தக்கணத்தில் தார்வார்ப் பகுதியில் சமண சமயத்தைத் தழுவியிருந்து, பின்னர் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றாண்டில் மேலைச் சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் ஜெயசிம்மர், சமணத்தை விடுத்துச் சைவரான பின்னர்த் தாங்களும் சைவராக மாறிச் சாளுக்கியப்படைகள் வட இந்தியாவின் மீது படையெடுத்தபோது, அப் படைகளோடு வடக்கே சென்று குடியேறிச் சேனர்கள் என்று

பேர் பெற்றனர், என்று சில ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். சேனர்கள் பால அரசர்களிடம் அதிகாரிகளாக இருந்தபின் சிறிது சிறிதாகத் தமது செல்வாக்கைப் பெருக்கிக்கொண்டு அரசர்களாக ஆகியிருக்க வேண்டும் என்று நாம் கருதலாம்.

அரசர்கள்

வங்காளத்தில் இராதம் (Radha) பகுதியில் அரசை நிறுவிய சேனர்களுள் நமக்குத் தெரியவரும் முதலரசர் சாமந்தசேனர். இவருடைய மகனுன ஹேமந்தசேனர் சிறந்த வீரர் என்று தெரிகிறது. பகைவர்களின் படையெடுப்பிலிருந்து பல அரசர்களை இவர் பாதுகாத்தார் என்று சாசனமொன்று தெரிவிக்கிறது. சாமந்தசேனரும் ஹேமந்தசேனரும் கி.பி. 11ஆம் நூற்றுண்டின் பின் பகுதியில் ஆண்டனர்.

ஹேமந்தசேனரின் மகனுன விஜயசேனர் கி. பி. 1095 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் அரியணையேறிச் சுமார் அறுபதாண்டுக் காலம் ஆட்சி செலுத்தினுர். சேனவம்சத்தில் தலைசிறந்த அரசர் இவரே. பால அரசரான இராமபாலரது மரணத்துக்குப் பின் பாலஅரசு வீழ்ச்சியுற்றதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வங்காளம் முழுவதையும் தம்மாதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டுவர முயன்ருர் விஜயசேனர். நேப்பாளம், அஸ்ஸாம், கலிங்கம், காகதவாலர்கள் முதலிய பலருடனும் இவர் போர்கள் நிகழ்த்தினுர். பரமமகேஸ்வரர், அரிவிரிஷப சங்கரர் முதலிய பட்டப் பெயர்களை இவர் சூடிக்கொண்டார். இராஜ்ஷாஹி மாவட்டத்தில் சிவனுக்கு ஆலயமொன்றை இவர் எடுப்பித்தார். உமாபதிதரர் என்ற கவிஞர் இவரால் ஆதரிக்கப் பட்டுத், 'தியோபாரா' பிரசஸ்தியை வரைந்தார். இவ் வரசரது ஆட்சியைப்பற்றி அறிந்துகொள்ளுவதற்கு இப் பிரசஸ்தி பெரிதும் பயன்படுகிறது. விஜயபுரம் என்ற புதிய நகர் இவரால் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. இதுவே பின்னர் நாடியா (Nadiya) எனப் பட்டது போலும். விக்கிரமபுரம், விஜயபுரம் ஆகிய இரண்டும் சேனர்களின் தலைநகரங்களாயிருந்தன.

இவருடைய மகனுன வல்லாலசேனர் (Ballalasena) கி.பி. 1155 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் அரியணை யேறினுர். இவரும் சிறந்த வெற்றிவீரராக விளங்கினுர். தம்முடைய தந்தையின் ஆட்சியின் போதும், பின்னரும் அண்டை அரசுகளின் மீது படையெடுத்து வெற்றியோடு இவர் மீண்டார். கல்வி கேள்விகளிலும் சிறந்து பண்டிதராக இவர் திகழ்ந்தார். தம்முடைய குருவான அனிருத்தர் என்பாரிடம் சமஸ்கிருதப் புராணங்களையும் ஸ்மிருதிகளையும் இவர் பயின்ருர். 'தானசாகரம்' என்ற நூல் கி. பி. 1169ல் இவரால் இயற்றி அரங்கேற்றப்பட்டது. 'அத்புத சாகரம்' என்ற மற்ருெரு நூலையும் இவர் துவங்கினுர். ஆனுல் அது முடிவுறுமுன்னர்

இவர் இறந்துபடவே இவருடைய மகனுன இலக்ஷ்மணசேனரால் அது முற்றுப்பெற்றது. குலினிசம் (Kulinism) என்ற அமைப்பை வங்க சமுதாயத்தில் புகுத்தியவர் இவ்வரசரே என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆனுல் இதற்கான சான்றுகள் நமக்குக் கிடைத்தில.

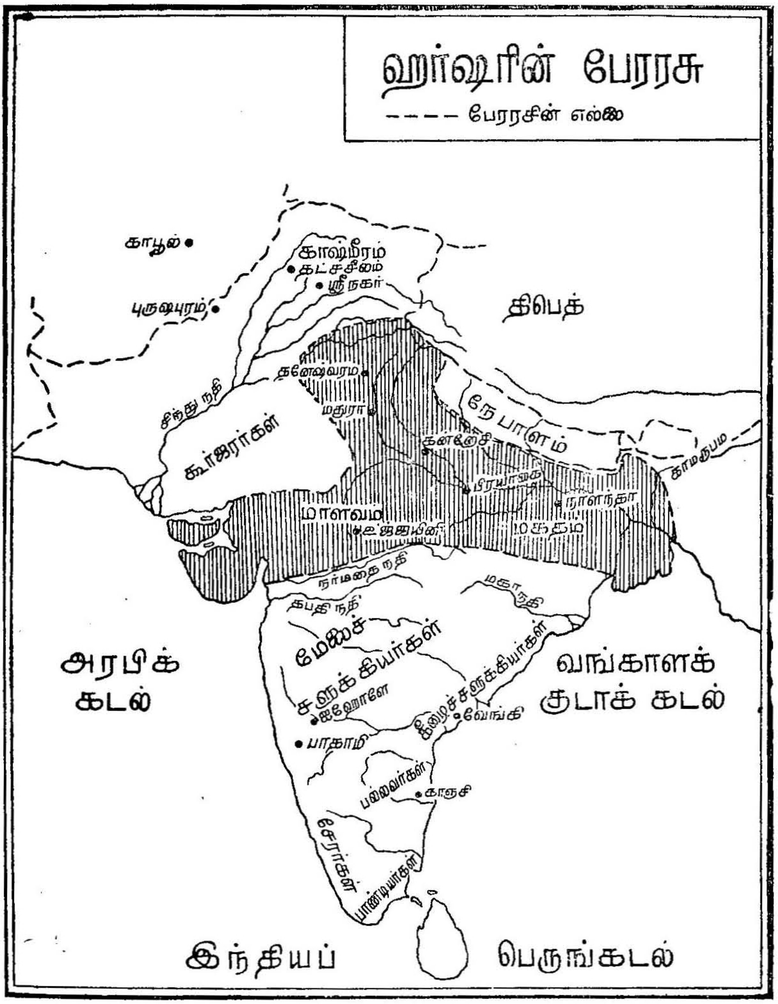

சாளுக்கிய இளவரசி ஒருவரை இவர் மணந்திருந்தார். தமது முதுமை காரணமாக மகன் இலக்ஷ்மணசேனரிடம் கி.பி. 1178ல் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்புவித்த பின்னர் முடிதுறந்து துறவறம் பூண்டு கங்கைக்கரை சேர்ந்து வாழ்ந்தார் இவ் வரசர்.

முடிவு

இலக்ஷ்மணசேனரே (1178-1206) சேன வம்சத்தின் கடைசி முக்கியமான அரசர். பல்வேறு அரசர்களுடன் போரிட்டு அஸ்ஸாம், காசி, பிரயாகை, கலிங்கம் ஆகியவிடங்களில் வெற்றித் தூண்களை இவர் நிறுத்தினாராம். ஆயினும் விரைவிலேயே மேற்கில் காகதவால அரசர் ஜெயச்சந்திரர் புத்தகயை வரையிலான பகுதிகளை இலக்ஷ்மணசேனரிடமிருந்து கவர்ந்துகொண்டார். பல குறுநில மன்னர்கள் தம் தம் நிலையை வலுப்படுத்திக் கொண்டு முழுஉரிமை மன்னர்களாக ஆளத்துவங்கினர். மேலும் தமது பிற்காலத்தில் நிர்வாகத்தில் கவனம் செலுத்துவதை விடுத்துச் சமய ஒழுக்கங்களில் இவ்வரசர் அதிகமாக ஈடுபடலானார். பல கவிஞர்கள் இவரது அவையில் வாழ்ந்தனர். 'கீதகோவிந்தம்' என்ற அருமையான பாடல்களைப் புனைந்த ஜெயதேவர், 'பவனதூதம்' என்ற நூலை இயற்றிய தோயீ (Dhoyi) சிறந்த எழுத்தாளராய் மட்டுமன்றி இவருக்கு முதலமைச்சராயுமிருந்த ஹலாயுதர் முதலியோர் அவர்களுள் முக்கியமானவர்கள். இலக்ஷ்மணசேனருங்கூட, சிறந்த கவிஞராக விளங்கினார். அவரால் புனையப்பட்ட பல செய்யுட்கள் இன்றும் கிடைத்துள்ளன. கொடையில் சிறந்தவர் இவர்.

சேன அரசின்மீது முகம்மதியரின் படையெடுப்பு இப்பொழுது நிகழ்ந்தது. மின்ஹாஜுதீன் (Minhaj-u-din) எழுதிய 'தபகாத் இ-நாசிரி' (Tabagat-i-Nasiri) என்ற நூல் இப் படையெடுப்பை வர்ணிக்கிறது. முகம்மது இபின் பக்தியார் கில்ஜி வங்காளத்தின் மீது 1199ல் படையெடுத்தார். இலக்ஷ்மணசேனரது தலைநகரமான நாடியா (Nadiya) கைப்பற்றப்பட்டது. இலக்ஷ்மணசேனரும் மற்றவர்களும் கிழக்கு வங்காளத்துக்கு ஓடினர். இலக்னவதியைத் (Lakhnawati) தலைநகராகக் கொண்டு மேற்கு வங்காளத்தை முகம்மதியர்கள் ஆளலாயினர். கிழக்கு வங்கத்தில் (வங்கம்-Vanga — என்று இது அழைக்கப்பட்டது.) சேனரது ஆட்சி மேலும் சில ஆண்டுகளுக்குத் தொடர்ந்தது. 1205 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் இலக்ஷ்மணசேனரது ஆட்சி முடிவுக்குவந்தது. இவருக்குப் பின் வங்கத்தை ஆண்டவர் விஸ்வரூபசேனர். இவருக்கும் இலக்ஷ்மணசேனருக்கும் என்ன உறவு என்பது தெரியவில்லை (இலக்ஷ்மணசேனரின் பிள்ளைகளான குமாரசேனர், புருஷோத்தமசேனர் ஆகிய இருவரும் ஆட்சி புரியவில்லை என்பது நன்கு தெரிகிறது.) விஸ்வரூபசேனர் 14 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்த பின்னர் அவருடைய தம்பியான கேசவசேனர் அரியணை யேறினர். இவ்விரு அரசர்களும் மேலும் மேலும் படையெடுத்து வந்த முகம்மதியப் படைகளைத் தோற்கடித்து விரட்டினர். அந் நூற்றாண்டின் பின் பகுதியில் சேனவம்சம முற்றிலுமாக மறைந்து வேறு வம்சத்தினர் கிழக்கு வங்காளத்தில் ஆட்சிக்கு வந்தனர்.

20. காஷ்மீரத்தின் வரலாறு

கல்ஹணரின் இராஜதரங்கிணி

பண்டை இந்தியாவிலிருந்த அரசுகளில் காஷ்மீரம் மட்டுமே எழுதப்பட்ட வரலாறுஒன்றைப் பெற்றிருந்தது. அந்த வரலாற்று நூல்தான் கல்ஹணர் (Kalhana) எழுதிய இராஜ தரங்கிணி (Rajatarangini) என்பது. பண்டைக்காலக் காஷ்மீரத்தின் வரலாற்றை அறிவதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் பெரும்பாலும் இல்லை என்றே சொல்லலாம். இந் நிலையில் கல்ஹணரது நூலே நமக்குப் பெருந்துணை புரிகின்றது. பண்டைக் கட்டிடங்களின் இடிபாடுகள், நாணயங்கள் ஆகியவையும் சிறிதளவு நமக்கு உதவு கின்றன. சீனர்கள், முகம்மதியர்கள் ஆகியோரின் குறிப்புகளும் சில நேரங்களில் புறச் சான்றுகளாக நமக்குப் பயன்படுகின்றன.

கல்ஹணர் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தார். அவருடைய தந்தை அப்பொழுது ஆண்டுகொண்டிருந்த மிகவும் கொடிய அரசரான ஹர்ஷர் என்பவரின் அமைச்சராக இருந்தார். காஷ்மீரத்தின் வரலாற்றை வரைவதில் இளமையிலிருந்தே அவ ருக்கு ஆர்வம் இருந்துவந்தது. வரலாற்றோடு சம்பந்தப்பட்ட ஹர்ஷசரிதம், விக்ரமாங்க சரிதம் போன்ற நூல்களை ஆரம்பத் திலிருந்தே கல்ஹணர் கற்றார். காஷ்மீரத்தின் பண்டை வரலாற் றுக் கதைகள் (Chronicles), பழம் பாடல்கள், நாணயங்கள் முதலியவற்றையும் அவர் ஆராய்ந்தார். இவ்வாறு இலக்கியம், கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள், பழைய கட்டிடங்கள் முதலிய வற்றை வைத்து எவ்வாறு இக்கால அறிஞர்கள் வரலாற்றை வரை கின்றனரோ, அவ்வாறே கல்ஹணரும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வரைந்தார். இதனால்தான் பண்டை இந்திய வரலாற்றாசிரியர்களுக்கிடையில் தனியொரு சிறப்புமிக்க இடத் தைக் கல்ஹணர் பெறுகிறார். இவரையொத்த வரலாற்றாசிரியர் பண்டைஇந்தியாவில் வேறொருவர் இல்லை என்று துணிந்து கூறலாம்.

காஷ்மீரத்தின் ஆரம்பகால வரலாற்றை வரைவதில் கல்ஹணருக்கே பல சிரமங்கள் இருந்தன. போதுமான சான்றுகள் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை; எனவே செவிவழிச் செய்திகளையும்,

சில நல்ல சான்றுகளையும் வைத்தே அவரால் ஆரம்ப வரலாறு வரையப்பட்டது. இதனால்தான் கற்பனைக் கதைகள் மலிந்ததாக அப் பகுதி உள்ளது. பின்னர்ச் சிறிது சிறிதாக நம்பத் தகுந்த நல்ல சான்றுகள் அவருக்குக் கிடைக்கலாயின. சான்றாக கி.பி. 837ஆம் ஆண்டிலிருந்து லௌகிக அப்தத்தில் (Laukika Era Commencing from 3076-5 B.C.) நிகழ்ச்சிகளின் ஆண்டுகள் முதலியவையும் இன்றைய வரலாற்று நூல்களில் உள்ளதுபோல் ஒழுங்காகக் கொடுக்கப்படுகின்றன. பின்னர் உத்பல வம்சத்து மன்னன் அவந்திவர்மன் அரியணையேறியது (கி.பி. 855) முதல் அரசர்கள் அரியணையேறிய ஆண்டு, மாதம், நாள் முதலிய எல்லாக் கணக்குகளும் துல்லியமாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன. அதுபோலவே மற்ற எல்லா விவரங்களும் சான்றுகளோடு கொடுக்கப்படுகின்றன. சக அப்தமும் ஆங்காங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றது.

கூடுமானவரையில் உண்மையைக் கண்டறிந்து இந்த வரலாற்றை வரைந்தார் கல்ஹணர். தம்முடைய விருப்பு வெறுப்புகளையும் அதில் புகுத்த அவர் முயலவில்லை. இவ்வாறு சிறந்த வரலாற்றாசிரியராகத் திகழ்ந்தகல்ஹணரால் கி. பி. 1150 ஆம் ஆண்டில் எழுதி முடிக்கப்பட்டது இராஜதரங்கிணி.

ஆரம்ப வரலாறு

மௌரியரும் குஷாணரும் ஹூணர்களும் ஆதியில் காஷ்மீரத்தை ஆண்டனர். அசோகரும் கனிஷ்கரும் காஷ்மீரத்தில் நகரங்களை நிறுவினர் என்று தெரியவருகிறது. தோரமாணரும் மிகிரகுலரும் கொடிய அரக்கர்களைப்போல் ஆண்டனர் என்று பல கதைகளைக் கல்ஹணர் எழுதுகிறார். ஆனால் இக்காலத்தைப் பற்றிய முழுமையான தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை. குப்தர்கள் காலத்தில் 'கொணந்த' (Gonanda) வம்சம் காஷ்மீரத்தை ஆண்டது. இந்த வம்சத்தின் முழுவரலாறும் கல்ஹணருக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனவேதான் குப்தர்களின் காலமான 300 ஆண்டுக் காலத்தில் ஒரே ஒரு கொணந்த அரசர் காஷ்மீரத்தில் ஆட்சிபுரிந்ததாகக் கல்ஹணர் எழுதுகிறார். அடுத்த 80 ஆண்டுகளில் இரண்டு அரசர்கள் (இரு சகோதரர்கள்) ஆண்டனர் என்கிறார் அவர்.

1. கார்க்கோட வம்சம்

துர்லப வர்த்தனர்

கொணந்த வம்சத்தின் கடைசி அரசர் பாலாதித்தியர் என்பவர். இவருக்கு ஒரு மகள் மட்டுமே உண்டு. இந்த மகளை

மணந்த துர்லப வர்த்தனன் (Durlabha vardhanan) என்பவரே அடுத்தபடியாகக் காஷ்மீரத்தின் அரசரானூர். இவர் கி.பி. 626ஆம் ஆண்டுவாக்கில் அரியணையேறினூர் என்று தெரிகிறது. இவர் கார்க்கோட வம்சம் அல்லது கார்க்கோட நாகவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்.

இந்த வம்சம் அரியணையேறியதுமுதல் காஷ்மீரத்தின் வரலாறுபற்றிய சான்றுகள் கல்ஹணருக்கு ஓரளவு நிறையக் கிடைத்தன. இவ்வம்சத்து அரசர்களைப் பற்றிக் கல்ஹணர் தரும் தேதிகள், இன்று நீண்ட ஆராய்ச்சிக்குப் பின் அறிஞர்கள் தரும் தேதிகளிலிருந்து சுமார் முப்பது ஆண்டுக்காலமே வேறுபடு கின்றன. தமது காலத்துக்கு ஐந்து நூற்றுண்டுக் காலம் முற்பட்ட ஒரு வரலாற்றைப் பற்றி அவர் எழுதினூர் என்பதை நாம் நினை வில் வைத்துக் கொண்டால், இந்த வேறுபாடு (முப்பதாண்டுக்கால வித்தியாசம்) மிகவும் குறைவு என்பதை உணரலாம்.

துர்லப வர்த்தனரின் காலத்தில்தான் யுவான்சுவாங் காஷ்மீரத்துக்குச் சென்றூர். தட்சசீலம் (இராவல்பிண்டி மாவட் டம்), சிம்மபுரம் (உப்பு மலைகள் Salt Ranges) உரசா (Urasa-ஹசாரா மாவட்டம்), புஞ்ச் (Punch) இராஜபுரி (இன்றைய இராஜவுரி- Rajauri) ஆகிய ஐந்து சிற்றரசுகள் காஷ்மீரத்தின் மேலாதிக்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தன என்று அவர் எழுதுகிறூர். காஷ்மீரத்தை ஆண்டதோடு, பஞ்சாபின் ஒரு பகுதியையும் துர்லபவர்த்தனர் தம் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் வைத்திருந்தார் என்பது இதிலிருந்து விளங்குகிறது. துர்லபவர்த்தனர் 36 ஆண்டுகள் ஆண்டார் (சுமார் கி.பி. 626-662).

அரேபியரின் படையெடுப்பு

துர்லபவர்த்தனரின் மகனூன துர்லபகர் (Durlabhaka) ஐம்ப தாண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தார் (சுமார் கி.பி. 662-712). இவரது ஆட்சி யைப்பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை. இவருக்குப் பின் இவருடைய மகனூன சந்திராபீடர் (Chandrapida) அரியணையேறினூர் (சுமார் கி.பி.712-720). அரேபிய முகம்மதியரின் தாக்குதல்களிலிருந்து தம் மைக் காத்துக்கொள்வதற்காக உதவிகோரி கி.பி. 713ல் சீனப்பேரச சுக்குத் தூது ஒன்றை அனுப்பினூர் இவ் வரசர். சீன உதவி கிடைக்க வில்லை. ஆயினும் அரேபியர்களின் தாக்குதல்களை இவர் முறி யடித்து விரட்டினூர். சிந்துவைக் கைப்பற்றியபின் அரேபியர்கள் காஷ்மீரத்துக்குள் ஊடுருவல் நடத்த முயன்றனர் போலும். கி.பி. 720ல் சந்திராபீடருக்கு அரசர் என்ற பட்டத்தைச் சீனப் பேரரசர் அளித்ததாகச் சீன வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.அதாவது

காஷ்மீர் அரசரைத் தம்முடைய நண்பர் என்று அவர் கருதிய தற்கு இது அடையாளம் போலும்.

சந்திராபீடர் நீதியோடும் நேர்மையோடும் எட்டரை ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தார். இவரது நீதி குன்றாத அரசாட்சி பற்றிப் பல கதைகள் உள்ளன. இறுதியில் இவருடைய தம்பியான தாராபீடர் (Tarapida) பொறாமையுற்றுச் சூனியம் வைத்துத் தம் அண்ணனைக் கொன்றார் என்று எழுதுகிறார் கல்ஹணர்.

தம் தமையனைக் கொன்றபின் தாராபீடர் அரியணையேறினார். நான்கு ஆண்டுகள் (720-24) மட்டுமே நீடித்த இம் மன்னனது ஆட்சி கொலைகளும் கொடுமைகளும் நிறைந்ததாக நடந்தது. இவருக்குப்பின் இவருடைய தம்பியான இலலிதாதித்திய முக்தாபீடர் அரசரானார்.

இலலிதாதித்திய முக்தாபீடர்

கார்க்கோட வம்சத்து அரசர்களுள் தலைசிறந்தவர் இவரே (Lalitaditya Muktapida) கி.பி. 724 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் அரியணைக்கு வந்து, முப்பத்தாறு ஆண்டுக் காலம் ஆட்சி புரிந்த பின்னர் கி.பி. 760 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இவரது ஆட்சி முடிவுற்றது. படையெடுப்புகளிலும் வெற்றிகளிலுமே இவரது ஆட்சி கழிந்தது என்கிறார் கல்ஹணர். கனோஜ் நகரை ஆண்டு கொண்டிருந்த யசோவர்மரோடு நட்புறவு பூண்டு அவரது உதவியோடு திபேத்தியர்களைத் தோற்கடித்தார் இவர். திபேத்தியர்களுக்கெதிராகத் தமக்கு உதவும்படி வேண்டிச் சீனப் பேரரசருக்கு கி.பி. 733-ல் தூது ஒன்றை அனுப்பினார் இலலிதாதித்தியர். (யசோவர்மர் இதே போல் சீனத்துக்கு அனுப்பிய தூதுக் குழுவைப் பற்றி முன்பே பார்த்தோம்.) சீனப் பேரரசர் இந்தத் தூதுக் குழுவை நல்ல முறையில் வரவேற்று, இலலிதாதித்தியரைத் தம் நண்பர் (ally) என்றும் காஷ்மீரத்து அரசர் என்றும் ஏற்றுக் கொண்டார் என்று, சீனாவின் அதிகாரப்பூர்வகமான வரலாறு (சீனப் பேரரசர்களே அதிகாரப் பூர்வமாக இவ்வரலாற்றை வரையச் செய்து பாதுகாப்பாக வைத்தனர்) எழுதுகிறது. ஆயினும் சீனப் பேரரசரிடமிருந்து எவ்வித உதவியும் கிடைக்கவில்லை.

போர்கள்

இவ்வாறு சீன உதவி இல்லாத நிலையிலும் திபேத்தியர்களையும் தமது அரசின் வடமேற்கு எல்லைக்கப்பால் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மலைக்குலத்தினரான தார்துகள் (Dards) காம்போஜர்கள், துருக்கியர்கள் (Turks) ஆகியோரையும் இலலிதாதித்தியர் தோற்கடித்

தார். இவர்கள் அனைவரும் இந்துக்குஷ் மலைகளுக்கு வடக்கில் பதக்ஷானில் (Badakshan) வாழ்ந்தவர்கள் என்று தெரிகிறது. காபூல் பகுதியில் ஆண்டு கொண்டிருந்த ஷாஹி (Shahi) அரசர்கள் இவருடைய நண்பர்களாகவோ இவருக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாகவோ இருந்தனர்.

இவருடைய போர்களுள் முக்கியமானது யசோவர்மருக்கெதிரானது. முன்பு நண்பர்களாயிருந்த இருவரும் விரைவிலேயே பகைவராயினர். யசோவர்மர் தோற்கடிக்கப்பட்டுச் சமாதானம் செய்து கொள்ள முன்வந்தார் என்றும், ஆனால் சமாதான ஒப்பந்தத்தில் யாருடைய பெயர் முதலில் குறிப்பிடப்பட வேண்டும் என்பது பற்றிச் சச்சரவுகள் ஏற்படவே, போர் மீண்டும் துவங்கியது என்றும் கல்ஹணர் எழுதுகிறார். கனோஜ் நகரைக் கைப்பற்றி அந்நகரில் சிறிது காலம் இருந்தார் இலலிதாதித்தியர். யசோவர்மரது ஆட்சி இத்துடன் அழிந்தது என்று தெரிகிறது. ஏனெனில் அவரைப் பற்றி இதற்கு மேல் எதுவுமே நமக்குத் தெரியவில்லை. கி.பி. 740ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இப்போர் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். யசோவர்மரைத் தோற்கடித்தபின் வங்காளத்துக்குள் இலலிதாதித்தியர் படையெடுத்தார். இவ்வாறு அக்காலத்தில் வட இந்தியாவில் ஒரு பேரரசராக அவர் விளங்கினர்.

அவரது பெருமை

அவர் தலை சிறந்த "உலக முழுவதையும் ஆண்ட" பேரரசர் என்றும், சிந்துவைச் சேர்ந்த அரேபிய முகம்மதியர்களும் அவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர் என்றும் அல்பெருனி எழுதுகிறார். இந்திய அரசர்கள் அனைவரும் அவருக்குத் தலைவணங்கிப் பணிந்தனர் என்று 'சச்நாமா' எழுதுகிறது. இவ்வாறு போரில் சிறந்து விளங்கிய இலலிதாதித்தியர் ஆட்சித் திறத்திலும் சிறந்து விளங்கினர்.

தமது பெருஞ் செல்வத்தை ஆலயங்களையும் நகரங்களையும் அமைப்பதில் அவர் செலவிட்டார். இன்றும் மார்த்தாண்டம் (Martanda) என்ற இடத்தில் அழிந்த நிலையில் உள்ள சூரியக் கடவுளின் ஆலயம் அவரால் கட்டப்பட்டது. காஷ்மீரின் பண்டைக் கட்டடக்கலைக்கு அது சிறந்த சான்று பகருகின்றது. பல நகரங்கள் அவரால் அழகுபடுத்தப்பட்டன. பல்வேறு கட்டிடங்களும் மடாலயங்களும் அவரால் கட்டப்பட்டன. புத்த சமயத்தையும் அவர் ஆதரித்தார். புத்த விகாரங்களையும் ஸ்தூபங்களையும் இலலிதாதித்தியர் நிர்மாணித்தார்.

அவர் செய்த இருபெரும் குற்றங்களையும கல்ஹணர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஒரு நாள் மது போதையில் இருந்த நேரத்தில் பிர

வரபுரம் (Pravarapuram) என்ற நகரத்தைத் தீயிட்டுச் சாம்பலாக்கும்படி ஆணையிட்டாராம் அவ்வரசர். பின்னர் மயக்கம் தெளிந்த பின் தமது தவற்றை எண்ணி வருந்தினாராம். ஆயினும் சிறந்த மனிதர்களான அமைச்சர்கள் அவரது ஆணையை நிறைவேற்றாமல் இருந்ததால் நகரம் பிழைத்ததாம். மற்றொரு சமயம் கௌட (வங்காள) நாட்டு அரசரைக் காஷ்மீரத்துக்கு வரும்படி அழைத்தாராம் இலலிதாதித்தியர். தமக்குத் தீங்கு செய்வதில்லை என்ற உறுதிமொழியை அவர் விரும்பியதால் அதுவும் கொடுக்கப்பட்டது. விஷ்ணுப்ரகாசக் கேசவன் என்ற ஒரு விக்கிரகத்தின் மீது ஆணையிட்டு அந்த உறுதிமொழி கொடுக்கப்பட்டது. இந்த உறுதிமொழியை நம்பிக் காஷ்மீரத்துக்கு வந்த கௌடஅரசரை ஆட்களை அனுப்பிக்கொல்லுவித்தார் இலலிதாதித்தியர். இதனால் வெகுண்ட கௌடவீரர்கள்பலர் வங்காளத்திலிருந்து காஷ்மீரம் சென்று விஷ்ணுராம சுவாமி ஆலயத்தை அடைந்து அதனுள் புகுந்து சுவாமியின் விக்கிரகத்தை உடைத்துஎறிந்து பழிக்குப்பழி தீர்த்துக் கொண்டனர். பின்னர்வந்த காஷ்மீரப் போர்வீரர்கள் இந்தக் கௌடநாட்டு வீரர்களை வாளுக்கிரையாக்கினர். கல்ஹணர் காலம் வரையில் விஷ்ணு ராமசுவாமி ஆலயம் விக்கிரஹமற்று இடிந்த நிலையிலேயே இருந்தது. உயிர் கொடுத்துப் புகழெய்திய கௌடநாட்டு வீரர்களை வாயாரப் புகழ்கிறார் கல்ஹணர். தூரத்தில் எங்கேயோ போரில் ஈடுபட்டிருந்த போது இலலிதாதித்தியர் இறந்து போனார் என்று தெரிகிறது.

அரேபியரின் படையெடுப்பும் குழப்பமும்

இலலிதாதித்திய முக்தா பீடருக்குப்பின் அவருடைய மூத்த மகன் குவலயபீடர் (Kuvalayapida) அரியணையேறினார். இவர் ஓர் ஆண்டு அல்லது இரண்டு ஆண்டுகளே ஆட்சி புரிந்தார். பின்னர் இவருடைய தம்பியான வஜ்ராதித்திய பப்பியகர் (Vajraditya Bappiyaka) அரசரானார். இவர் கி.பி. 762 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் அரசரானார் என்று தெரிகிறது. மிலேச்சர்களுக்குப் பல மனிதர்களை இவர் விற்றதாகவும், மிலேச்சர்களுக்கு ஏற்ற வகையில் பல நடவடிக்கைகளை இவர் மேற்கொண்டதாகவும் கூறப்படுகிறார். இங்கு மிலேச்சர்கள் என்போர் சிந்துவை ஆண்டு வந்த அரேபியர்களே என்று தெரிகிறது. கி.பி. 768 முதல் 772 வரையில் சிந்துவின் அரேபிய ஆளுநரான (கவர்னர்) ஹிஷாம் (Hisham-ibn-Amr at-Taghlibi) என்பவர் காஷ்மீரத்தின் மீது படையெடுத்துப் பலரைக் கைதிகளாகவும், பலரை அடிமைகளாகவும் பிடித்து வந்தார் என்று முகம்மதிய வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதியுள்ளனர்.

வஜ்ராதித்தியருக்கு மூன்று மகன்கள் இருந்தனர். ஒருவர் பிரிதிவ்யபீடர். இரண்டாமவர் முதலாம் சங்ராமபீடர், மூன்று மவர் ஜெயபீடர். தம் தந்தைக்குப் பின் அரியணையேறியவர் மூத்த பிள்ளையான பிரிதிவ்யபீடரே (Prithivyepida). ஆனால் அடுத்த மகனை (வேறொரு மனைவிக்குப் பிறந்த) சங்ராமபீடர் (Sangramapida) தம் அண்ணனை அகற்றிவிட்டு விரை விலேயே அரியணையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். ஆனால் அரச ரான ஏழாவது நாளிலேயே இவரும் இறந்து போனார். இந்நிலை யில் தான் ஜெயபீடர் அரசரானார்.

ஜெயபீட வினயாதித்தியர்

தம் பாட்டனாரான இலலிதாதித்திய முக்தா பீடரைப் போலவே ஜெயபீடரும் சிறந்த போர்வீரர். கி.பி. 775 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் அரியணையேறி கி. பி. 806 இல் இவர் இறந்தி ருக்க வேண்டுமென்று கணக்கிடப்படுகிறது. இவரது திக் விஜயத்தைக் கல்ஹணர் வருணிக்கிறார். கிழக்கில் வங்காளம் வரையில் இவர் படையெடுத்துச் சென்றார். இவ்வாறு இவர் தூரத்து நாடுகளுக்குச் சென்றிருந்த நேரம்பார்த்து இவருடைய மைத்துனரான ஜஜ்ஜர் (Jajja) என்பவர் காஷ்மீரத்தின் அரியணை யைக் கவர்ந்துகொண்டார். இவருடைய போர்வீரர்களும் இவரை விட்டு அகன்றனர். இந்நிலையில் தம்முடன் எஞ்சி யிருந்த சில படை வீரர்களையும் பிரயாகையில் விட்டு விட்டு மாறு வேடம் பூண்டு பல நாடுகளுக்கும் இவர் சென்றார். மாறுவேடத் தில் ஒருமுறை புந்திரவர்த்தனம் (Pundravardhane) என்ற நகருக்குச் சென்றார். அது வங்காளத்தில் இருந்தது. அங்கு வலிமை பொருந்திய சிங்கம் ஒன்றைக் கொன்று அந்நகரத்தின் அரசரான ஜெயந்தர் என்பவரது ஆதரவைப் பெற்றார். ஜெய பீடரின் உண்மை வரலாற்றை அறிந்த ஜெயந்தர் தம் மகளை அவ ருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தார். பின்னர்க் கௌடத்திலி ருந்த ஐந்து சிற்றரசர்களை வென்று அவர்களைத் தம் மாமனுருக்குக் கீழ்ப்படியச் செய்தாராம் ஜெயபீடர். வங்காளம் வரையில் வெற்றி யுடன் படையெடுத்துச் சென்று இவர் திரும்பினார் என்பதைத் தான் கல்ஹணர் இவ்வாறு ஒருகதையாக எழுதிவிட்டார் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

பின்னர்ப் பிரயாகைக்குத் திரும்பிவந்து தம்முடைய போர் வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு காஷ்மீரத்துக்குச் சென்றார் ஜெய பீடர். வழியில் கனோஜை ஆண்டு வந்த மன்னரை இவர் தோற் கடித்தார். இந்திராயுதராகவோ வஜ்ராயுதராகவோ இம்மன்னர் இருக்கக் கூடும். காஷ்மீரத்துக்குத் திரும்பியதும், தம்மை எதிர்த்த

ஜஜ்ஜரை எளிதாகத் தோற்கடித்துவிட்டுத் தலைநகருக்குள் நுழைந்து மீண்டும் தமது அரியணையில் இவர் அமர்ந்தார்.

இதற்குப்பின் மீண்டும் மற்ற நாடுகளின் மீது படையெடுத்துச் சென்றார் ஜெயபீடர். கிழக்கில் ஆண்டு கொண்டிருந்த பீமசேனர் என்ற அரசரும், நேப்பாளத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த அரமுடி (Aramudi) என்பவரும் இவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். ஒரு வேளை இவர் பகைவர்களால் இப்பொழுது சிறைபிடிக்கப்பட்டார் என்றும், அவர்களிடமிருந்து திறமையாகத் தப்பித்துக் கொண்டார் என்றும் கல்ஹணர் தெரிவிக்கிறார். பீமசேனர், அரமுடி ஆகிய அரசர்களைப் பற்றிப் பிறசான்றுகள் எவற்றையும் நமக்குத் தெரியப் படுத்தவில்லை. எனவே இப்படையெடுப்புப் பற்றிய செய்தியே வெறுங்கற்பனை என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.

இவரது முடிவு

கல்வியிலும் புலமையிலும் சிறந்த க்ஷீரர் (Kshira), பட்ட உத்பட்டர் (Bhatte Udbhate), வாமணர், தாமோதர குப்தர் முதலிய பலரை இவர் ஆதரித்தார். தாமோதர குப்தர் இவ்வரசரின் முதலமைச்சராகவும் இருந்தார். தாமோதரகுப்தரது குட்டனிமடம்' (Kuttanimate) என்பது ஒரு அருமையான கவிதை நூல். தமது ஆட்சியின்இறுதிக் காலத்தில் ஏராளமானவரிகள் விதித்து மக்களால் வெறுக்கப்பட்டார் இம்மன்னர். எனவே இவருக்கெதிராகப் பிராமணர்கள் சதித்திட்டம் ஒன்றை வகுத்து இவரைக் கொல்லுவித்தனர். மொத்தம் முப்பத்தோர் ஆண்டுகள் இவர் ஆண்டார். கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் இவர் இறந்தார் எனத் தெரிகிறது.

கார்க்கோட வம்சத்தின் அழிவு

ஜெயபீடருக்குப் பின்னர் அவருடைய பிள்ளைகளான இலலிதாபீடர், இரண்டாம் சங்ராமபீடர் ஆகியோர் ஆட்சி புரிந்தனர். பின்னர் இலலிதாபீடரின் மகனான சிப்பத ஜெயபீடர் (Chippata-Jayapide) என்பவர் அரியணையேறினார். பிருகஸ்பதி என்றும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். இவர் சிறுவராயிருந்த காரணத்தினால் இவருடைய தாய்மாமன்கள் ஐவர் நிர்வாகத்தை நடத்திவந்தனர். இவர்களுள் மூத்தவரின் பெயர் உத்பலகர் (Utpalake). இவர்கள் ஒன்றுகூடிச் சதிசெய்து கி.பி. 813ஆம் ஆண்டு வாக்கில் சிப்பத ஜெயபீடரைக் கொலை செய்தனர்.

குழப்பம்

பின்னர் இவர்கள் ஐவருமே ஒருவரோடொருவர் பகைமை பூண்டு போரிட்டுக் கொண்டனர். பொம்மை அரசர்

களை நியமித்தும் நீக்கியும் சுமார் நாற்பது ஆண்டுகள் இவர்கள் ஆண்டனர். ஒருவர் நியமிக்கும் அரசரை இன்னொருவர் எதிர்த்துக் கொல்லுவார். இவ்வாறு குழப்பம் நிலவியது. இந்த வேளையில் காஷ்மீரத்தின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்த பல பிரதேசங்களைப் பலரும் கவர்ந்து கொண்டனர்.

2. உத்பல வம்சம்

அவந்திவர்மன்

இந்த வேளையில் சூரர் (Sura) என்ற திறமை மிக்க அமைச்சர் ஒருவர் அரியணையிலிருந்த உத்பலபீடர் (Utpalepide) என்பவரை அகற்றிவிட்டுச், சுகவர்மன் (Sukhavarman) என்பவரின் மகனை அவந்திவர்மன் என்பவரை அரசபதவியில் அமர்த்தினர். இந் நிகழ்ச்சி கி.பி. 855-56இல் நடைபெற்றது. கார்க்கோட வம்சத்தின் ஆட்சி இவ்வாறு முடிவுக்கு வந்தது. அவந்திவர்மனின் வம்சமான உத்பலவம்சம் (Utpale dynasty) அரியணைக்கு வந்தது. உத்பலர் களும் கார்க்கோடர்களுடன் திருமணத்தின் மூலமாக உறவு பூண் டவர்களே.

பல நல்ல நடவடிக்கைகள்

உத்பல வம்சத்தின் தலைசிறந்த அரசர் அவந்திவர்மன். இன்று உலூர் (Vulur) என்றும் அன்று மகாபத்மா என்றும் அழைக்கப் பட்ட பெரியஏரி ஒன்று அடிக்கடி நிரம்பி வழிந்து வெள்ளப் பெருக்கை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. இச்சேதத்தால் மக்கள் பெருஞ் சிரமத்துக்குள்ளாகிக் கொண்டிருந்தனர். ஏராளமான பயிர்கள் அழிந்தன. தம் அமைச்சரான சுய்யர் (Suyya) என்பவரை அவ்வேரியைச் செப்பனிடுமாறு பணித்தார் அவந்திவர்மன். அந்த ஏரியின் கழிவுநீர் ஜீலம் நதியில் (அன்று விடஸ்தா-Vitaste என்று ஜீலம் அழைக்கப்பட்டது) சென்று சேர்வதற்குத் தடையாக அடைத்துக் கொண்டிருந்த பாறைகளை அகற்றினர் இந்த அமைச் சர். அந்நதியின் இருமருங்கிலுமிருந்த கரைகள் அடிக்கடி உடை வதைத் தடுப்பதற்காக அவை பலப்படுத்தப்பட்டன. ஜீலமும் சிந்துவும் கூடுமிடமும் சரியில்லை என்பதை உணர்ந்து, அவை திசை திருப்பிவிட்டு மேலும் பல மைல்களுக்கப்பால் அவை கூடும்படி செய்யப்பட்டன. தானிய உற்பத்திக்கேற்ற கூடுதலான வயல் வெளிகள் இதனுல் கிடைத்தன. இத்தகைய பல நல்ல நட வடிக்கைகளால் தானியஉற்பத்தி பெருகிற்று. தானிய விலைகளும் மற்ற விலைகளும் குறைந்தன.

அவந்திவர்மனைப் பதவியிலமர்த்திய சூரரே (Sure) தொடர்ந்து முதலமைச்சராக இருந்து வந்தார். இவரும் திறமை

மிகுந்தவர். கொடுமைகள் பலவற்றைப் புரிந்து, அரசரை மதியாமல் வாழ்ந்து வந்த தாமரர்கள் (Damaras)என்ற நிலப் பிரபுக்களை இந்த அமைச்சர் அடக்கி ஒடுக்கினூர். இவர் சிறந்த சிவபக்தர். அரசரோ சிறந்த வைணவர். அமைச்சரது பெயரில் சுரபுரம் என்ற ஊரும், அரசரது பெயரில் அவந்திபுரம் என்ற ஊரும் அமைக்கப்பட்டன.

முக்தாகானர் (Muktakane), சிவசுவாமி (Sivaswami), ஆனந்தவர்த்தனர், அபினந்தர் இரத்னுகரர் முதலிய பல புலவர்கள் இம்மன்னரது அவையில் இருந்தனர். 'த்வன்யாலோகம்' (Dhvanyaloka) என்ற இசைக்குறிப்பு நூலை இயற்றினூர் ஆனந்தவர்த்தனர். 'கப்பானப்யூதயம்' (Kapphanabhyudaya) என்ற பௌத்த காப்பியத்தை இயற்றினூர் சிவசுவாமி. 'ஹரவிஜயம்' என்ற காப்பியத்தை இரத்னுகரர் இயற்றினூர். கி பி. 883ஆம் ஆண்டில் அவந்திவர்மன் காலமானூர்.

சங்கரவர்மன்

அரியணைக்குப் போட்டியும் போர்களும் ஓரிரு மாதங்கள் நடைபெற்றன. பின்னர் அவந்திவர்மனின் மகனுன சங்கரவர்மன் அரியணையைக் கைப்பற்றினூர். தம் சிற்றப்பனின் மகனுன சுகவர்மன் (Sukhavarman) போன்றோரின் எதிர்ப்புகள் இவரால் முறியடிக்கப்பட்டன.

போர்கள்

முன்புபோல் காஷ்மீரத்தை ஒரு பேரரசாக்க வேண்டுமென்று கருதிப் பலபோர்களில் ஈடுபட்டார் சங்கரவர்மன். தெற்கிலிருந்த பல அண்டை அரசுகளின் மீது போர்களைத் தொடுத்தார் இவர். வடக்குப் பஞ்சாபில் ஜீலத்துக்கும் சீனுப்புக்கும் இடையிலிருந்த தாரவாபிசாரம் (Darvabhisara) என்ற அரசைத் தமது சிற்றரசாக ஆக்கினூர் சங்கரவர்மன். அதை ஆண்டு வந்த நரவாகனர் பிறருக்குக் கட்டுப்பட்ட ஒரு சிற்றரசராக இருக்கவிரும்பாமல் கிளர்ச்சி செய்ததால் சங்கரவர்மனுல் பின்னர்க் கொலை செய்யப்பட்டார். (நரவாகனரின் மகனுன புல்லர் (Phulla) என்பவர் பின்னர் உலொகாராவில் (Lohara) ஒரு தனி அரசை நிறுவினூர்.) காங்ராப் (Kangra) பிரதேசத்தில் (அப்பொழுது திரிகர்த்தம் (Trigarta) என்று அழைக்கப்பட்டது) ஆண்டு கொண்டிருந்த பிரிதிவிசந்திரர் என்ற அரசர் எதிர்ப்பு ஏதுமின்றிச் சங்கரவர்மனுக்குப் பணிந்தார். அடுத்தபடியாக, பஞ்சாபில் கூர்ஜ்ஜர அரசரான அலகானர் (Alakhana) மீது படையெடுப்பு நிகழ்த்தப்பட்டது. பஞ்சாபில் இன்றைய குஜராத் என்ற

பகுதியே அவரால் ஆளப்பட்டு வந்தது. சீனுப் நதிக்குக் கிழக்கி லிருந்த தக்கம் (Takka) என்ற பிரதேசம் அவரிடமிருந்து கைப் பற்றப்பட்டது. உதபாண்டாவை (Udabhanda) ஆண்டுகொண் டிருந்த லல்லியஷாஹி என்ற அரசர் அலகானருக்கு உதவி புரிந்த தால், அவர்மீதும் ஒரு படையெடுப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் இதில் வெற்றி கிட்டவில்லை. பிரதிகார அரசரான மகேந்திரபாலரிடமிருந்து பஞ்சாபில் சில இடங்கள் கவரப்பட்டன.

கொடுங்கோன்மை

இவ்வாறு பல்வேறு இடங்களையும் வென்றபின் தலைநகருக்குத் திரும்பினார் சங்கரவர்மன். இவ்வெற்றிகள் இவருடைய இயல்பு களை மாற்றினபோதும். தீயொழுக்கங்களில் ஈடுபட்டுக் கொடுங் கோலராக இவர் மாறினார். ஏராளமான வரிகள் விதிக்கப்பட்டு மக்கள் கசக்கிப் பிழியப்பட்டனர். அவருடைய மகனான கோபால வர்மன் என்பவர் தம் தந்தையின் கொடுங்கோன்மையிலிருந்து மக்களைக் காப்பதற்காகச் செய்த முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிந்தன. இவ்வாறு மகனே தந்தையை எதிர்த்த வேளையில் குடி மக்களது வெறுப்பைப் பயன்படுத்தி அவர்களையே குற்றவாளி களாக்கி அவர்களின் நிலங்களைக் காயஸ்தர்கள் (Kayasthas) கவர்ந்து கொண்டு மேலும் பெரிய நிலப்பிரபுக்களாயினர்.

அரசரின் மரணம்

மேற்கு எல்லையில் இருந்த கணவாய் ஒன்றைக் காக்கும் பொறுப்பை நிர்வகித்து வந்த அதிகாரி ஒருவர் பகைவரால் கொல்லப்பட்டதைக் கேள்வியுற்றுப் படையுடன் புறப்பட்டார் சங்கரவர்மன். இச்சமயத்தில் நடைபெற்ற சண்டை ஒன்றில் பகைவரின் அம்பு ஒன்று கழுத்தில் ஊடுருவியதால் இவர் இறந்து போனார். இவருடன் இருந்த சுகராஜர் என்ற அமைச்சர் இம் மரணச் செய்தியை இரகசியமாக வைத்து, ஆறுநாட்கள் பயணம் செய்து படையுடன் காஷ்மீரத்தின் எல்லைக்குள் வந்து, அங்கு அரசரது உடலை அடக்கம் செய்தார்.

இடையருத போர்கள் காரணமாகப் பொருளாதார நிலை சீர் கெட்டிருந்தது. ஊதியமில்லாமல் பொதுமக்கள் அரசின் வேலை களைச் செய்யவேண்டியிருந்தது. ஆலயங்களுக்குச் சொந்தமான நிலங்களும் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டன. எடைக் கற்கள், அளவுப் படிகள் ஆகியவற்றிலும் மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டு அரசின் வருவாய் கூட்டப்பட்டது. சங்கரபுரம் என்ற நகரத்தையும் இரண்டு சிவாலயங்களையும் இவர் கட்டினார். பல்லதர் (Bhallata) என்ற கவிஞர் இவரால் ஆதரிக்கப்பட்டார். 'பல்லதசதகம்' என்ற

நூல் இவரால் இயற்றப்பட்டது. 'பத்மமஞ்சரி' என்ற நிகண்டையும் இவர் எழுதினார். சங்கரவர்மன் கி.பி. 883ஆம் ஆண்டிலிருந்து சுமார் கி.பி. 900 வரையில் ஆண்டார்.

குழப்பம்

கி.பி. 900க்குச் சிறிது முன்பு சங்கரவர்மன் இறந்திருக்க வேண்டும் என்று சிலர் கணக்கிடுகின்றனர். பின்னர் அவருடைய மகனான கோபாலவர்மன் அரியணையேறினார். அவர் இளைஞராயிருந்ததால் அவருடைய அன்னையான சுகந்தா என்பவர் நிர்வாகத்தைக் கவனித்து வந்தார். அமைச்சரான பிரபாகரருக்கும் சுகந்தாவுக்கும் உறவுகள் ஏற்பட்டன. பிரபாகரர் ஷாஹி அரசின் மீது படையெடுத்துச் சென்று உதபாண்டாவைக் கைப்பற்றி அரியணையைக் கவர்ந்து கொண்டிருந்த சாமந்தர் (Samanta) என்பவரைத் தோற்கடித்துவிட்டு லல்லிய ஷாஹியின் மகனான தோரமாண கமலுகர் என்பவரை அரியணையிலமர்த்தியபின் திரும்பிவந்தார். திரும்பி வந்தபின், சதிசெய்து கோபாலவர்மனைக் கொன்றுவிட்டுச், சங்கரவர்மனின் மகனென்று சொல்லிச் சங்கடன் (Sankata) என்பவரை அரசராக்கினார். பத்து நாட்களே அரியணையிலிருந்தபின் சங்கடன் காலமானார். சங்கரவர்மனின் வாரிசாக அரியணையேறக்கூடியவர் யாரும் இல்லை. எனவே சுகந்தாவே இப்பொழுது அரியணையேறினார். மக்களும் அவரை ஆதரித்தனர்.

தந்திரிகளின் ஆதிக்கம்

தந்திரிகள் என்ற (Tantrins) பிரபுக்களின் படைகள் இப்பொழுது அரசியலில் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கின. அவந்திவர்மனின் தம்பியான சூரவர்மனின் பேரனான பங்கு (Pangu) அல்லது நிர்ஜிதவர்மன் என்பவரை அரசராக்குவதற்கு முயற்சிகள் செய்தார் சுகந்தா. இதைக் கண்டு தந்திரிகள் கிளர்ச்சி செய்து சுகந்தாவை அகற்றிவிட்டு, நிர்ஜிதவர்மனின் (பங்குவின்) மகனான பார்த்தன் (Partha) என்ற பத்துவயதுச் சிறுவனை அரசனாக்கினர். இது கி.பி. 906இல் நிகழ்ந்தது.

சுகந்தா இப்பொழுது தலைநகரைவிட்டு நீங்கி ஹுஷ்கபுரம் (Hushka pura) சென்று வசிக்கலானார். தந்திரிப்படைக்குப் பகையாய் மற்றொரு பிரபுப்படையான ஏகாங்கப் படைகளின் (Ekanga) உதவியைப் பெற்று கி.பி. 914இல் தலைநகரை நோக்கி முன்னேறினார் அவர். தந்திரிகள் அவரைத் தோற்கடித்துக் கொன்றனர். நிறைய வரிகளை விதித்தும், நிர்ஜிதவர்மன், பார்த்தன் ஆகியோரிடமிருந்து நிறையப் பொருட்களைப் பறித்தும்

கொடுமைகள் புரிந்தனர் தந்திரிகள். கி. பி. 917-ல் காஷ்மீரில் கடுமையான பஞ்சம் நிலவியது. ஆயிரக் கணக்கானோர் மாண்டனர். கி.பி. 921-ல் தந்திரிகளுக்கு நிர்ஜிதவர்மன் நிறையப் பொருள் கொடுத்துத் தம் மகன் பார்த்தனை நீக்கிவிட்டுத் தாமே அரசரானார். பின்னர் கி. பி. 923-ல் தம்முடைய இன்னொரு மகனான சக்ரவர்மனை அரசனாக்கிவிட்டு, விரைவிலேயே தாம் இறந்து போனார்.

சக்ரவர்மன் சிறுவராயிருந்தார். எனவே அவருடைய தாயாரும் பாட்டியும் நிர்வாகத்தை நடத்தினர். தந்திரிகளுக்கு நிறையக் கையூட்டு வழங்கப்பட்டது. பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு இவரை அகற்றிவிட்டு, இவருடைய தம்பியான (நிர்ஜிதவர்மனின் மற்றொரு மனைவிக்குப் பிறந்த) முதலாம் சூரவர்மனை அரசனாக்கினர் (933) தந்திரிகள். அடுத்த ஆண்டில் பார்த்தனையே (934) அரசராக்கினர். அதற்கடுத்த ஆண்டில் பார்த்தனைவிட அதிகப் பொருள்கொடுத்து அரசரானார் சக்ரவர்மன் (935). பின்னர் இவரும் விரட்டப்பட்டார். பின்னர் அமைச்சர் சம்புவர்த்தனர் என்பவர் இதேபோல் பொருள் கொடுத்து அரசரானார்.

புதிய வம்சம் அரியணையேறுதல்

சக்ரவர்மன் தாமரர்களின் (நிலப் பிரபுக்கள்) உதவியை நாடினார். அவர்களின் படை தந்திரிகளைத் தோற்கடித்து, ஸ்ரீநகரைக் கைப்பற்றிச் சக்ரவர்மனை அரசராக்கிற்று. சம்புவர்த்தனர் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டார். கி.பி. 937-ல் கொள்ளைக்காரர்களிடம் சிக்கிச் சக்ரவர்மன் உயிரிழந்தார். பின்னர்ப் பார்த்தனின் மகனான 'உன்மத்தாவந்தி' (பைத்தியக்கார அவந்தி) என்பவனை அரசராக்கினர் அமைச்சர்கள். கொடியவனான இவ்வரசன் தன் தந்தையைக் கொலை செய்வித்தான். ஆயினும் கமலவர்த்தனர் என்ற திறமை மிகுந்த அமைச்சர் இவனுக்கிருந்தார். இவ்வரசன் கி.பி. 939-ல் இறந்தான். தன்னுடைய மகனென்று சொல்லி இரண்டாம் சூரவர்மன் என்ற சிறுவனைத் தன் வாரிசாக்கியிருந்தான் இந்த அரசன். ஆனால் கமலவர்த்தனர் தந்திரிகள், ஏகாங்கர்கள், தாமரர்கள் முதலிய பலரையும் தோற்கடித்து இரண்டாம் சூரவர்மனையும் அரியணையிலிருந்து அகற்றி, அடுத்த அரசனை நியமிக்கும் பொறுப்பினைப் பிராமணர்களிடம் ஒப்புவித்தார். சங்கரவர்மன்,கோபாலவர்மன் ஆகிய அரசர்களின் கருவூல அதிகாரியாக இருந்த பிரபாகரதேவர் என்ற பிராமணரின் மகனான யசஸ்கரர் (Yasaskara) என்பவரை அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்தனர். இவ்வாறு உத்பல வம்சம் கி.பி. 939-ல் முடிவுற்றது.

3. யசஸ்கர வம்சம்

யசஸ்கரர் அல்லது யசஸ்கரதேவர் கி.பி. 939-லிருந்து 948வரையில் ஆண்டார். ஒழுங்கையும் அமைதியையும் அவர் நாட்டில் நிலை நாட்டினார். உயர்கல்வி கற்பதற்காக ஆரிய தேசத்திலிருந்து காஷ்மீரத்துக்கு வரும் மாணவர்கள் உறைவதற்கென்று மடம் ஒன்றை அவர் கட்டுவித்தார். தம்முடைய மகனை சங்ராமதேவருக்கு வாரிசுரிமையை இவர் அளிக்க விரும்பவில்லை. ஆயினும் பர்வகுப்தர் (Parvagupta) என்ற அமைச்சரது தலையீட்டினால் இவர் தமது முடிவை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இதனால் வருந்தி, சங்ராமதேவரை அரசராக்கிவிட்டு, உடனே அரண்மனையை விட்டகன்று, தாம் அமைத்த மடத்துக்குச்சென்று வசிக்கலானார் யசஸ்கரர். அங்குச் சங்ராமதேவரின் சதித்திட்டத்தின்படி இவருக்கு நஞ்சு கொடுக்கப்பட்டது. அதனால் கி.பி. 948-ல் இவர் காலமானார்.

அடுத்த ஆண்டில் சங்ராம தேவரைக் கொலை செய்து விட்டு அரியணையைக் கைப்பற்றினார் பர்வகுப்தர்.

4. குப்த வம்சம்

அபிநவ குப்தர் என்பாரின் பேரனும், சங்ராமகுப்தர் என்பாரின் மகனுமான பர்வ குப்தர் பதவிக்குவந்த ஒரே ஆண்டில் இறந்தார் (950). பின்னர் அவருடைய மகனை க்ஷேமகுப்தர் (Kshemagupta) அரசரானார். உதபாண்டாவை ஆண்ட பீம ஷாஹியின் பேர்த்தியும் உலொகாரரின் (Lohara) அரசரான கசசிம்மராஜரின் (Khasa Simharaja) மகளுமான திட்டா (Didda) என்ற இளவரசியை மணந்துகொண்டார் க்ஷேமகுப்தர். இந்த அம்மையார் கூர்த்த மதி படைத்தவர். எட்டாண்டுகள் (950—958) ஆட்சி புரிந்தபின் க்ஷேமகுப்தர் இறந்தார். அதுமுதல் கி.பி. 1003 வரையில் காஷ்மீரத்தில் உண்மையில் நடைபெற்றது திட்டாவின் ஆட்சியே.

அரசி திட்டா

க்ஷேமகுப்தருக்குப்பின் அவருடைய மகனை சிறுவன் அபிமன்யு அரசனுக்கப்பட்டான். திட்டாவே அதிகாரம் முழுவதையும் தம் கையில் மேற்கொண்டார். அவரை எதிர்க்கத் துணிந்த பல்குணர் (Phalgunaa) என்ற அமைச்சர் பதவியிலிருந்து விலக்கப் பட்டார். படைத்தலைவரான யசோதரரும் அமைச்சரான நரவாகனரும் பின்னர்க் கிளர்ச்சிகள் செய்தனர். அவையும் அடக்கப் பட்டன. இவற்றையெல்லாம் ஒடுக்குவதில் தமக்கு விசுவாசமாக

உதவி புரிந்த இரக்கர் (Rakka) என்ற தளபதி திடீரென்று இறந்து போனதால், பல்குணரையே மீண்டும் அழைத்துத் தளபதியாக்கினார் இவ்வரசியார். இராஜபுரி என்ற அரசைப் (இது இன்று இராஜவுரி—Rajauri — என்று அழைக்கப்படுகிறது) பல்குணர் வென்றார்.

கொலைகள்

பதினான்கு ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தபின் கி.பி. 972-ல் அபிமன்யு காலமானார். அவருக்கு மூன்று மகன்கள் இருந்தனர்; முறையே நந்திகுப்தர், திரிபுவனர், பீம குப்தர் ஆகியவை அவர்களின் பெயர்கள். நந்திகுப்தரே அடுத்த அரசரானார். இவரும் சிறுவராயிருந்தார். எனவே திட்டாவே தொடர்ந்து நிர்வாகத்தை நடத்திவந்தார். தம்முடைய மகன் இறந்து போனதால் அதிர்ச்சியடைந்த திட்டா ஓராண்டுக் காலம் நகரங்களையும் ஆலயங்களையும் மடங்களையும் அமைப்பதில் தம் கவனத்தைச் செலுத்தினார்; பின்னர் அரக்கிபோல் ஆளத்தொடங்கினார். தம் மூத்த பேரனை நந்திகுப்தரைக் கொலைசெய்வித்த பின், அடுத்த பேரனை திரிபுவனர்(Tribhuvana)என்பவரைக் கி.பி.973-ல் அரியணையில் அமர்த்தினார். இரண்டாண்டுகளுக்குப் பின் அவரையும் கொன்றுவிட்டு, கி. பி. 975-ல் கடைசிப் பேரனை பீமகுப்தரை அரியணையிலமர்த்தினார். அமைச்சர் பல்குணர் கி.பி. 980-ல் இறந்தார். அதே ஆண்டில் பீமகுப்தரையும் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டுத் தாமே பட்டம் சூடிக் கொண்டார் திட்டா.

எதிர்ப்பும் ஆட்சியின் முடிவும்

துங்கர் என்பவரைத் (Khasa Tunga) தம்முடைய புதிய தலைமை அமைச்சராக நியமித்துக்கொண்டார் திட்டா. இவர் அயல்நாட்டிலிருந்து வந்தவரென்பதாலும், எருமை மேய்த்துக் கொண்டிருந்தவர் என்பதாலும் பிரபுக்களும் பிராமணர்களும் இவரை எதிர்த்தனர். உலொகாராவில் (இது இன்று புஞ்ச் பிரதேசத்தில் உள்ள லொஹ்ரிப் பள்ளத்தாக்கு) அப்பொழுது ஆண்டு கொண்டிருந்த உதயராஜர் என்பவர் திட்டாவின் சகோதரர். அவருடைய பிள்ளைகள் விக்ரகராஜர், சங்ராமராஜர் என்ற இருவர். துங்கரை எதிர்த்தவர்கள் விக்ரகராஜரின் உதவியை நாடினர். விக்ரகராஜர் துங்கரை அகற்றுவதற்கு எவ்வளவோ முயன்றார். தம்மை எதிர்த்தவர்களைத் தண்டித்தும், பிராமணர்களுக்கு நிறையப் பொன்னும் பொருளும் கொடுத்தும் இம் முயற்சிகளை முறியடித்தார் திட்டா. மேலும், இராஜபுரி அரசரான பிருதிவிபாலருக்கெதிராகப் படையெடுத்துச் சென்று வெற்றியோடு திரும்பிய துங்கரின் செல்வாக்குப் பெருகியது.

தமது முதுமை காரணமாக அரசியலிலிருந்து விலகிக்கொள்ள முடிவு செய்தார் திட்டா. தம் சகோதரனின் இளைய மகனை சங்ராமராஜரை உலொகாராவிலிருந்து கொண்டுவந்து இளவரசனக முடிசூட்டிவைத்தார். கி. பி. 1003-ல் திட்டா இறந்தபின் சங்ராமராஜரே அரியணையேறினர். குப்தவம்சம் முடிவுற்று உலொகாரா வம்சம் பதவிக்கு வந்தது.

5. கி. பி. 1000-க்குப் பின்

உலொகாரா வம்சம்

உலொகாரா நாட்டு உதயராஜரின் மகனும் சிம்மராஜரின் பேரனுமான சங்ராமராஜர் (1003-28) முதல், காஷ்மீரில் தொடங்கிற்று உலொகாரா வம்சம். துங்கர் தொடர்ந்து அமைச்சராகப் பதவி வகித்தார். கி. பி. 1013-ல் கசினி மகமூது படையெடுத்து வந்தபோது ஷாஹி அரசரான திரிலோசனபாலருக்கு உதவும் பொருட்டுப் படையுடன் சென்று, தோல்வியுற்றுத் திரும்பினர் துங்கர். இதனுல் அவரது செல்வாக்குக் குறைந்தது. இதைப் பயன்படுத்திப் பிரபுக்களும் பிராமணர்களும் அவருக்கெதிராகச் சதிகள் செய்து, அவரைப் பதவியிலிருந்து அகற்றிப் பின்னர்க் கொலை செய்வித்தனர். கி.பி 1015-லும் 1021-லும் காஷ்மீரைக் கைப்பற்றுவதற்காக இரு முயற்சிகளை மேற்கொண்டார் கசினி மகமூது. அவை பயனளிக்கவில்லை.

பின்பு ஷாஹிகளின் அரசை மகமூது கவர்ந்துகொண்டார். அப்போது ஷாஹிகள் காஷ்மீரத்துக்குச் சென்று ஸ்ரீநகரில் வசிக்கலாயினர். சங்ராமராஜரின் மகனை அனந்தரது (1028-1063) ஆட்சியில் ஷாஹிகளின் செல்வாக்குக் காஷ்மீர் அரசியலில் வளர்ச்சி பெற்றது. நிதிநிலை மோசமடைந்தது. தமது மகுடத்தையே அரசர் அடகுவைக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. எனவே, தம் மனைவியான சூரியமதியிடத்தில் அவர் தமது நிர்வாகத்தை ஒப்படைத்தார். அந்த அம்மையார் நிதிநிலையை ஓரளவு செப்பம் செய்தார். பின்னர்ச் சூரியமதியின் ஆலோசனையின்படி பதவி துறந்தார் அனந்தர். அடுத்த அரசரான இவருடைய மகன் கலசர் (1063-89) தந்தைக்குப் பலவித இன்னல்கள் விளைவித்ததால், தந்தை தற்கொலை செய்துகொண்டார். தாயார் உடன்கட்டை ஏறி உயிர்விட்டார். கலசர் அண்டைப் பிரதேசங்களின்மீது படையெடுத்துச்சென்று வென்று திரும்பினர். இவரை விலக்கிவிட்டு அரியணையைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதற்காக இவருடைய மகன் ஹர்ஷர் சூழ்ச்சிகள் செய்தார். அவை தோற்றன. தீயொழுக்கங்களிலும் கொடுஞ்செயல்களிலும் மூழ்கி உயிர்விட்டார் கலசர். அவருடைய

இளைய மகனுன உத்கர்ஷரை (Utkarsha) அரியணையில் அமர்த்தினர் அமைச்சர்கள்.

ஹர்ஷரின் ஆட்சி

கலசரின் மூத்த மகனுன ஹர்ஷர் (1089-1101), தமக்குரிய அரியணையைக் கவர்ந்துகொண்ட தம் தம்பியைப் போரிட்டு அகற்றிவிட்டு, அரியணையைக் கைப்பற்றினுர். இவர் சிறந்த வீரர்; கவிஞர், இசைவல்லுநர், மொழிநூற்புலவர், கற்றூரை ஆதரித்தவர். ஆயினும் இவருடைய ஊதாரித்தனமான செலவுகள் காரணமாக நிதிநிலை மோசமடைந்தது. வரிகள் ஏராளமாக விதிக்கப்பட்டன. மக்களின் மனவெறுப்புகளைப் பயன்படுத்தி இவருக்கெதிரான சதிகளை உருவாக்கினர் பிரபுக்கள். எனவே அவர்களைக் கடுமையாக அடக்க வேண்டியதாயிற்று. இதனுல் கொடுங்கோலராக இவர் மாறினுர். நிறையக் கொலைகள் புரியப்பட்டன. தீச்செயல்கள் புரியப்பட்டன. ஒழுக்கங்கெட்ட கொடிய மிருகமாக மாறினுர் இவர். பெரும் பிரபுக்கள் மேலும் மேலும் பெரிய சூழ்ச்சிகள் செய்து கிளர்ச்சிகள் செய்யலாயினர். இந் நிலையில் தமது தலைநகரைவிட்டு இவர் ஓடவேண்டியதாயிற்று. பிரபுக்கள் இவரைக் கொலை செய்தனர்.

கல்ஹணரின் தந்தையான சம்பகர் (Champaka) இவ் வரசரது அமைச்சர்களுள் ஒருவராயிருந்தார். ஹர்ஷருக்குப் பின் உள்நாட்டுப் போர்களும் பஞ்சமும் ஊழல்களும் சதிகளும் நிறைந்து காணப்பட்டன. கி.பி. 1128 முதல் 1155 வரை ஆட்சிபுரிந்த ஜெயசிம்மரது காலத்தில்தான் இராஜதரங்கிணி எழுதப்பட்டது.

வீழ்ச்சி

கி.பி. 1150-க்குப் பிறகு காஷ்மீர் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தது. உலொகாரா அரசவம்சம் கி.பி. 1171-ல் முடிவுற்றபின் உப்பதேவர் (Uppadeva) என்பவர் அரசராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இவருடைய சந்ததியினர் கி.பி. 1286 வரையில் ஆண்டனர். கி.பி. 1339 ஆம் ஆண்டில் இந்து அரசர்களின் ஆதிக்கம் முடிவுக்கு வந்தது. கடைசியில் ஆட்சிபுரிந்த கொட்டதேவி (Kotadevi) என்ற அரசியாரைக் கவிழ்த்துவிட்டு ஷாமீர் (Shahmir) என்ற முகம்மதியர் காஷ்மீரின் அரியணையைக் கைப்பற்றினுர். இவர் சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்தான் காஷ்மீரத்துக்கு வந்து உயர் அதிகாரியாகப் பதவிகள் கொடுக்கப்பட்டுப் பின்னர் அரியணையைக் கவர்ந்துகொண்டவர்.

சமயம், கலாசாரம் முதலியன

காஷ்மீரம் வட இந்திய வரலாற்றிலிருந்து ஓரளவு நீண்ட காலம் ஒதுங்கியிருந்தது. ஆயினும் அதுவும் இந்தியப் பண்பாட்டில் ஒன்றித் தனது பங்கை ஆற்றவே செய்தது. சைவ சமயம் அங்குத் தழைத்தோங்கியது. எண்ணற்ற ஆலயங்களும் மடங்களும் அங்கு அரசர்களாலும் அமைச்சர்களாலும் பிரபுக்களாலும் கட்டப் பட்டன. இவ்வாறு காஷ்மீரக் கட்டடக் கலை வளர்ந்தது. சமஸ்கிருத இலக்கியங்களும் போற்றப்பட்டன. புலவர்கள் ஆத ரிக்கப்பட்டனர். சமஸ்கிருதப் புலமையில் பல நூற்றாண்டு களாகவே காஷ்மீரத்து அறிஞர்கள் சிறந்து விளங்கினர். இந்தியா வின் கலாசாரத்தை மத்திய ஆசியாவிலும் சீனாவிலும் பரப்பும் பணியில் பெரிய பங்கினை ஏற்றவர்கள் காஷ்மீரிகளே.

காஷ்மீரத்து வம்சாவளிகள்

கார்க்கோடர்கள்

1. துர்லபவர்த்தனர்
2. துர்லபகர்

3. சந்திராபீடர் 4. தாராபீடர் 5. இலலிதாதித்திய முக்தாபீடர்

6. குவலயபீடர் 7. வஜ்ராதித்திய பப்பியகர்

8. பிரிதிவ்ய பீடர் 9. சங்ராம பீடர் 10, 12. ஜெயபீடர்

11. ஜஜ்ஜர் (வினயாதுத்தியர்)

13. இலலிதா பீடர் 14. இரண்டாம் சங்கராமபீடர்

15. சிப்பத ஜெயபீடர்

உத்பல வம்சம்

உத்பலர்
(அல்லது உத்பலகர்)
|
சுக வர்மன்
|
1. அவந்திவர்மன் — சூரவர்மன்

1. அவந்திவர்மன்
|
2. சங்கரவர்மன் = 5. சுகந்தா
|
3. கோபாலவர்மன் — 4. சங்கடன்

சூரவர்மன்
|
சுகவர்மன்
|
7, 8. நிர்ஜிதவர்மன் (பங்கு)
|
6; 11. பார்த்தன் — 9. 12, 14. சக்ரவர்மன் — 10. முதலாம் சூரவர்மன்

6; 11. பார்த்தன்
|
15. உன்மத்தாவந்தி
|
16. இரண்டாம் சூரவர்மன்
|
17. யசஸ்கரர்

9. 12, 14. சக்ரவர்மன்
|
13. சம்புவர்த்தனர்

யசஸ்கர வம்சம்

பிரபாகரதேவர்
|
1. யசஸ்கரதேவர்
|
2. சங்ராமதேவர்
|
3. பர்வகுப்தர்

குப்த வம்சம்

அபிநவர்
|
சங்கராம குப்தர்
|
1. பர்வ குப்தர்
|
2. க்ஷேமகுப்தர் = 7. திட்டா
|
3. அபிமன்யு
|
4. நந்திகுப்தர் — 5. திரிபுவனர் — 6. பீமகுப்தர்

21. நேப்பாளமும் அஸ்ஸாமும்

1. நேப்பாளம்

சான்றுகள்

காஷ்மீரமும் நேப்பாளமுமே தொடர்ச்சியான, எழுதப் பட்ட வரலாற்றினைப் பெற்றுள்ளன. இந்தியாவின் மற்ற எந்தப் பகுதியும் இத்தகைய வரலாற்றினைப் பெற்றிருக்கவில்லை. நேப்பாளத்தின் இந்த வரலாற்றுக் குறிப்புகள் (Chronicles) 'வம்சாவளிகள்' என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பிராமண சமயத் தைச் சேர்ந்தவர்களும், பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் இவற்றை எழுதியுள்ளனர். ஆதி முதல் நேப்பாளத்தை ஆட்சி புரிந்து வந்த அரசவம்சங்கள், அரசர்களின் பெயர்கள், அவர் களின் ஆட்சியாண்டுகள் முதலிய பல தகவல்களையும் தாம் தருவ தாக அவை கூறிக்கொள்கின்றன. வழக்கம்போல் அவற்றில் காணப்படும் கதைகளையும் கற்பனைகளையும் நாம் களைந்துவிட்டு வரலாற்று உண்மைகளை அறிய வேண்டியுள்ளது.

இந்த வம்சாவளிகள் தவிர, கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள், பயணிகளின் குறிப்புகள் முதலிய மற்றச் சான்றுகளும் வரலாற் றுக்குத் துணைபுரிகின்றன.

முதல் அரசவம்சங்கள்

நேப்பாளப் பள்ளத்தாக்கு ஆதியில் ஏரியாக இருந்ததாகவும், 'மஞ்சுஸ்ரி' என்ற தெய்வம் ஒன்று அந்த ஏரி நீரினை வடித்துத் தந்து, அங்கு மக்கள் குடியேறுவதற்கும், அச் செழிப்பான பகுதியில் பயிர் செய்வதற்கும் வழி செய்தது என்றும் கூறுகின்றன வம்சாவளி நூல்கள். மிகப் பழங்காலத்தில் அப் பள்ளத்தாக்கில் நீர் நிறைந்து தேங்கிக் கிடந்து, பின்னர் அது வடிக்கப்பட்டது என்ற உண்மையே இவ்வாறு கதையாக மாறியிருக்கக்கூடும்.

ஆபீரர்கள் (Abhiras), கிராடர்கள் (Kiratars) ஆகிய கோபால (இடையர்) வம்சங்கள் ஆரம்பத்தில் ஆட்சிபுரிந்தன என்று வம்சாவளிகள் கூறுகின்றன. ஆதியில் மக்கள் ஆடு மாடு மேய்த்துத் திரிந்தனர் என்ற உண்மையையே அவை இவ்வாறு

வருணிக்கின்றனபோலும். பின்னர் நிமிகர் (Nimikha) என்பவர் ஒரு வம்சத்தை நிறுவினாராம். இவர் இராமாயணத்தின் தலைவனான, சூரிய குலத்தைச் சேர்ந்த இராமனது வம்சத்திலோ சந்திர குலத்தைச் சேர்ந்த குருவம்சத்திலோ தோன்றியவர் என்று வம்சாவளிகள் கூறுகின்றன. இவையனைத்தும் வரலாற்றுக்கு முந்திய, இருண்ட காலத்தைப் பற்றிய கதைகள்.

லிச்சாவிகள்

அடுத்தபடியாக லிச்சாவிகள் ஆளத்தொடங்கினர். வைசாலியை ஆண்ட லிச்சாவிகளோடு ஆரம்பத்தில் இவர்கள் தொடர்பு பூண்டவர்களாகவே இருக்கக்கூடும். (பௌத்த இலக்கியங்கள் வைசாலி லிச்சாவிகளைப் பற்றி நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால் அஜாதசத்ரு வைசாலியைக் கைப்பற்றிய பின்னர், இந்த லிச்சாவிகளைப்பற்றி நமக்குச் சுமார் ஐந்நூறு ஆண்டுகள் வரையில் எதுவுமே தெரியவில்லை.) கிறிஸ்தவ அப்தத்தின் தொடக்கத்தில் லிச்சாவிகளும், மல்லர்களும் (Mallar) நேப்பாளத்தில் இரண்டு அரசுகளை அமைத்துக்கொண்டு அருகருகில் வசித்து வந்தனர் என்பது தெரிகிறது. இவ்விரண்டு குலங்களும் வடக்குப் பீகாரில் நெடு நாள்களாக வசித்துவந்தன என்பதைச் சமணநூல்கள், பௌத்த நூல்கள், மனுசம்ஹிதை, அர்த்தசாத்திரம் முதலிய பலவும் தெரிவிக்கின்றன. இந்தியாவுக்குள் அன்னியர் படையெடுத்தபோது நிலவிய குழப்பமான நிலை காரணமாகவோ, வேறு எந்தக் காரணமாகவோ லிச்சாவிகளும் மல்லர்களும் இந்தியாவிலிருந்து வடக்காகச் சென்று மலைகளால் சூழப்பட்ட, பாதுகாப்பான நேப்பாளப் பள்ளத்தாக்கில் குடி புகுந்தனர் போலும்.

கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் நேப்பாளத்து லிச்சாவி அரசர்கள் சமுத்திரகுப்தருக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசராயிருந்தனர் என்பது திண்ணம். பின்னர் இவர்கள் சுதந்திரமடைந்தனர் போலும்.

விருஷதேவர்

நேப்பாளத்தின் தலைநகரான காத்மாண்டுவில் (Katmandu) உள்ள புகழ் மிக்க பசுபதி ஆலயத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டொன்று லிச்சாவிகளின் வம்சாவளியைத் தருகிறது. சுபஷ்பர் (Supashpa) என்பவரே இந்த வம்சத்தை நிறுவினர் என்றும், அவர் புஷ்பபுரம் (பாடலிபுத்திரமாக இது இருக்கக்கூடும்) என்ற நகரில் பிறந்தார் என்றும், அவருக்குப் பின் இருபத்து மூன்று அரசர்கள் ஆண்ட பின்னர்ப்

புகழ்மிக்க அரசரான ஜெயதேவர் அரியணை யேறினர் என்றும் அவருக்குப் பின்னர்ப் பதினோர் அரசர்கள் ஆண்டு கழிந்த பிறகு விருஷதேவர் அரசரானர் என்றும் அது தெரிவிக்கிறது.

இந்த விருஷதேவர் (Vrishadeva) காலம் முதல் நேப்பாளத்தின் வரலாறு தெளிவுபெறுகிறது. எல்லா வம்சாவளிகளும் இவரையும் இவருக்குப் பின் ஆண்ட ஐந்து அரசர்களையும் பற்றி ஒருமுகமாகத் தெரிவிக்கின்றன. இவர்களின் சாசனங்களும் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

விருஷதேவர் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவியவர். பல பௌத்த ஆலயங்களை அவர் கட்டுவித்தார். அவருக்குப் பின் அவருடைய மகனை சங்கரதேவர் அரியணை யேறினர். இவர் மிகவும் புகழ்மிக்க அரசர். பசுபதி ஆலயத்துக்கு நிறைய நிவந்தங்கள் அளித்தார் இவர். சங்கரதேவருக்குப் பின் ஆண்டவர் அவருடைய மகனை தர்மதேவர். இவர் பசுபதி சுவாமி ஆலயத்தில் பெரிய நந்தி ஒன்றை அமைத்தார்.

மானதேவர்

அடுத்த அரசரான மானதேவர் தர்மதேவரின் மகன். இவரைப்பற்றி நிறையச் செய்திகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. காத்மாண்டு நகருக்கு ஐந்து கல் வடகிழக்கில் உள்ள சங்கு நாராயணர் ஆலயத்தில் இவரது கல்வெட்டொன்று ஒரு தூணின் மீது பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. தர்மதேவரின் மரணம்முதல் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை விவரமாகத் தருகிறது இக் கல்வெட்டு. தர்மதேவருடன் உடன்கட்டை ஏற விரும்பிய அரசி இராஜ்யவதியை மகனுகிய மானதேவர் மன்றாடித் தடுத்து நிறுத்தினர் என்று அது கூறுகிறது. அரசரது அதிகாரத்தைத் துச்சமென மதித்த குறுநில மன்னர்களை அடக்குவதற்கென்று கிழக்கில் படையெடுத்துச் சென்று, தமது அதிகாரத்தை நிறுவியபின் இவர் மீண்டார். பின்னர் மேற்கில் கண்டகி (Gandaki) நதியைக் கடந்து சென்று மல்லர்களின் (Malla) சிற்றரசனையும் அடக்கித் தலைநகர் திரும்பினர். இன்றைய நேப்பாளத்துக்கு அப்பாலும் லிச்சாவிகளின் ஆதிக்கம் பரவியிருந்தது என்பதை இது நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

தேதிகள் கணக்கீடு

இந்த அரசர் கி.பி. 460 முதல் 505 வரையில் ஆண்டிருக்கக் கூடும் என்று இவருடைய கல்வெட்டுகளில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள தேதிகளை வைத்து ஆராய்ச்சியாளர்கள் கணக்கிடுகின்றனர்.

மானதேவரின் கல்வெட்டுகளில்தாம் தேதிகள் முதன் முதலாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. வம்சாவளிகளை நன்கு ஆராய்ந்தபின் மானதேவர் லிச்சாவி வம்சத்தின் இருபதாவது அரசர் என்று கணக்கிட்டு, லிச்சாவி வம்சமானது நேப்பாளத்தில் கி. பி. முதலாவது அல்லது இரண்டாவது நூற்றாண்டிலேயே நிறுவப் பட்டிருக்கவேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் முடிவு செய் கின்றனர்.

மானதேவரின் பெருமை

இவர் மிகவும் சிறந்த அரசர் என்பது நன்கு புலப்படுகிறது. இவரால் கட்டப்பட்ட பௌத்த ஆலயம் ஒன்று இவரதுபெயரால் 'மான விகாரம்' என்றே அழைக்கப்படுகிறது. இவரால் கட்டப் பட்ட அழகிய அரண்மனையான 'மான கிருகம்' என்பதில் தங்கியிருந்தே பிந்திய அரசர்கள் தம்முடைய ஆணைகளை வெளி யிட்டனர். மானகம் (manaka) என்ற காசுகளும், 'மானேஸ்வரி' என்ற பெண் தெய்வமும் இவரது நினைவையே போற்றுகின்றன என்று கருதப்படுகின்றன. மானர்கள் (Mana) என்று ஒரு வகுப் பினர் இன்றும் நேப்பாளத்தில் உள்ளனர். இவரது பெயரையே அவர்கள் தாங்கியுள்ளனர் போலும். இவரது காலத்தில் பிராமண சமயமே தலையாயதாக இருந்தது. சமஸ்கிருதத்தி லேயே இலக்கியங்கள் இயற்றப்பட்டன.

மானதேவருக்குப்பின் : ஆபீரர்கள்

மானதேவருக்குப்பின் அவருடைய மகனான மகிதேவர் அரி யணையேறினார். இவர் ஓராண்டுக்கும் குறைவாகவே ஆண்டார் என்று தெரிகிறது. அடுத்து அரியணையேறியவர் வசந்ததேவர். இவர் கி.பி. 506 முதல் 532 வரையில் 26 ஆண்டுக்காலம் நிச்சயம் ஆட்சிபுரிந்தார். பின்னர் இராமதேவர் (கி. பி. 547) என்பவரும், கணதேவர் (கி. பி. 560, 567) என்பவரும் ஆண்டனர் என்று சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. வேறு ஓரிரு அரசர்களும் இடை யில் ஆண்டிருக்கக் கூடும். பின்னர்ச் சிவதேவர் என்பவர் அரியணை யேறினார். பசுபதிநாதர் ஆலயத்திலுள்ள கல்வெட்டு வசந்த தேவரைப் பற்றிய குறிப்புக்குப் பின் ஓரளவு சிதைந்துள்ளது.

வசந்ததேவருக்குப்பின் வந்த அரசர்களை ஆபீரர்கள் தோற் கடித்துத் தமது மேலாதிக்கத்தை நேப்பாளத்தில் ஏற்படுத் தினர் என்று சில வம்சாவளிகள் கூறுகின்றன. ஆபீர அரசர்கள் (குறுநில மன்னர்கள்) மூவர் இவ்விதம் நேப்பாளத்தில் ஆண்டனர் என்றும், பின்னர்ச் சிவதேவர் தலையெடுத்து அவர்களைத் தம்நாட்டி லிருந்து விரட்டியடித்துத் தம் முன்னோர் இழந்த அரசை மீண்டும்

பெற்றார் என்றும் அவை கூறுகின்றன. வசந்ததேவரது காலத்துக்குப் பிந்திய மன்னர்களது வரலாறு நமக்குத் தெரியாமலிருப்பதைப் பார்த்தால் இக் கூற்று உண்மையாக இருக்கக் கூடும் என்று தெரிகிறது.

அம்சுவர்மன்

சிவதேவரின் காலத்தில் மிகப் பெரும் பிரபுவாக விளங்கிய அம்சுவர்மன் (Amsuvarman)என்பவரது செல்வாக்குப் பெருகியது. 'மகாசாமந்தர்' என்று இவர் அழைக்கப்படுகிறார். அரசர் வெறும் பதுமையாக மட்டுமே இருக்கலானார். அனைத்து அதிகாரங்களும் அம்சுவர்மனின் கைகளிலேயே இருந்தன. சிவதேவரது காலத்துக்கு முன்பு நேப்பாளத்தைக் கைப்பற்றியிருந்த ஆபீரர்களை விரட்டியடித்தவர் இந்த அம்சுவர்மனே. இவரது ஆதிக்கம் ஓங்கி நின்றதுக்கு இதுவே காரணமாக இருக்கக் கூடும் என்றும் கருதலாம். சிவதேவரின் சாசனங்கள் அனைத்தும் பகைவர்களை விரட்டியடித்த அம்சுவர்மனது வீரத்தைப் புகழ்கின்றன. அரச குடும்பத்தோடு மணஉறவும் அம்சுவர்மன் கொண்டிருக்கக்கூடும். 'கைலாசகூடம்' என்ற அரச அரண்மனையில் இவர் வாழ்ந்தார். அரசரான சிவதேவர் மானகிருகத்தில் வாழ்ந்துவந்தார். அம்சுவர்மனை நேப்பாளத்தின் அரசர் என்று யுவான் சுவாங் வருணிக்கிறார். அவரது புகழ் எங்கும் பரவியிருந்தது. ஓர் இலக்கண நூலையும் இவர் இயற்றினாராம். அம்சுவர்மன் கி.பி. 610 முதல் 623 வரையில் நிச்சயம் ஆண்டுகொண்டிருந்தார்.

திபேத்தியரின் படையெடுப்பு

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவாக்கில் 'ஞாம்ரிஸ்ரோன் பத்சன்' (Gnam ri-sron-btsan) என்பாரது திறமைமிக்க ஆட்சியில் திபேத் ஒன்றுபடுத்தப்பட்டது. இந்தியாவின் எல்லைவரையில் தமது அரசின் எல்லையை விரிவுபடுத்தினார் இவ் வரசர். இவருடைய மகனான ஸ்ரோன் பத்சன் ஸ்கம்போ (Sron-btsan-sgampo) என்பவர் இந்திய கலாசாரத்தைத் திபேத்தில் புகுத்தினார். இவரும் மிகுந்த திறமை படைத்தவர். அஸ்ஸாம்,நேப்பாளம்,இந்தியாவின் வடகோடியிலிருந்த சில சிற்றரசுகள் ஆகியவைமீது இவர் படையெடுத்து வெற்றிபெற்றார் என்று தெரிகிறது. அம்சுவர்மனைத் தோற்கடித்து, அவருடைய மகளை மணந்துகொண்டார் இவர். சீனாவின் மீதும் பின்னர்ப் படையெடுத்துச் சென்று சீனப் பேரரசரின் மகளையும் மணந்து கொண்டார். அம்சுவர்மன் இந்தத் திபேத்திய அரசருக்குக் கட்டுப்பட்டவராகவே பின்னர் நேப்பாளத்தில் ஆண்டுவந்தார். மௌக்கரி அரசரான போகவர்மனுக்கு அம்சுவர்மன் தாய் மாமன் ஆவார்.

நேப்பாளத்தில் இரட்டையாட்சி

அம்சுவர்மனே நேப்பாளத்தில் 'இரட்டையாட்சி'யைத் தொடக்கியவர். அரசர்கள் வெறும் பதுமைகளாக அதாவது அம்சுவர்மன் போன்ற பெரும் பிரபுக்களின் (மகாசாமந்தர்களின்) கைப்பொம்மைகளாக இருக்கலாயினர். இத்தகைய ஆட்சியை எதிர்த்து இடையிடையே ஒரு சில சிறந்த அரசர்கள் தோன்றித் தமது ஆதிக்கத்தை அங்கு நிலைநாட்டியதும் உண்டு. ஆயினும் இத்தகைய இரட்டையாட்சிக்கு அம்சுவர்மனின் காலத்தில் வித்திடப்பட்டுவிட்டது. இருபதாம் நூற்றுண்டு வரையில் நேப்பாளத்தில் இரட்டையாட்சி நிலைத்திருந்தது.

அம்சுவர்மனுக்குப் பின் குழப்பம்

அம்சுவர்மன் கி.பி. 623-க்குப்பின் இறந்த பின்னர் ஜிஷ்ணு குப்தர் (Jishnu Gupta) என்பவர் அவரது இடத்தைக் கைப்பற்றினர். இவர் கி.பி. 626 முதல் 637 வரையில் ஆதிக்கத்திலிருந்தார் என்பது கல்வெட்டுகள் வாயிலாகத் தெரியவருகிறது. 'குப்தர்' என்ற பெயர் முடிவானது, இவர் அம்சுவர்மனின் மகனாக இருக்க முடியாது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது போலும்.

சிவதேவரது காலத்தில் பட்டத்து இளவரசராக உதயதேவர் என்பவர் இருந்தார். அம்சுவர்மனின் சாசனம் ஒன்றும் இவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இந்த அரசகுமாரனைக் கொன்றுவிட்டு ஜிஷ்ணு குப்தர் அதிகாரத்தைக் கவர்ந்துகொண்டார் போலும். தமது பெயரிலேயே நாணயங்களையும் இவர் வெளியிட்டார். அல்லது உதயதேவர் இறந்துபோனதால் இவர் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கக் கூடும். பின்னர்த் துருவதேவர், பீமார்ஜுன தேவர் என்ற அரசர்களைத் தம்முடைய கைப்பொம்மைகளாக வைத்துக்கொண்டு ஜிஷ்ணுகுப்தர் அம்சுவர்மனைப் போல் ஆண்டுவந்தார்.

நரேந்திரதேவர்

ஜிஷ்ணு குப்தருக்குப்பின் அவருடைய மகனான விஷ்ணு குப்தர் ஆதிக்கத்தைப் பெற்றார். அப்பொழுது அரசராயிருந்தவர் பீமார்ஜுனதேவர். விஷ்ணு குப்தர் ஒன்றரை ஆண்டுகளே (கி.பி. 642-43) ஆதிக்கத்தைப் பெற்றிருந்தார். பீமார்ஜுனருக்குப்பின் கி.பி. 643-ல் அரியணையேறிய நரேந்திரதேவர் திறமை மிக்கவர். லிச்சாவி அரச குலத்தைச் சேர்ந்த சிறந்த மன்னர்களுள் இவரும் ஒருவர் என்று வம்சாவளிகள் இவரைப்பற்றிப் புகழ்ந்துரைக்கின்றன. பீமார்ஜுனரை அகற்றிவிட்டு அவருடைய இளைய

மகனுன ஒருவர் அரியணையைக் கவர்ந்துகொண்டதாகவும், மூத்த மகனுன நரேந்திரதேவர் திபேத்துக்கு ஓடிச் சென்று திபேத்திய அரசரது உதவியுடன் நேப்பாளத்துக்குத் திரும்பிவந்து அரியணையைத் தம்பியிடமிருந்து மீட்டுக்கொண்டதாகவும் சீன வரலாற்றுக் குறிப்புகள் எழுதுகின்றன. இதனுல் திபேத்திய அரசரது கட்டுப்பாட்டுக்கு நரேந்திரதேவர் உட்பட்டவரானுர்.

அதே சமயம் சீனுவுடனும் நட்புறவைக் கொண்டிருந்தார் நரேந்திரதேவர். கி.பி. 643 ஆம் ஆண்டிலோ அதற்குச் சற்றுப் பின்னரோ ஒரு சீனத் தூதுக்குழு காத்மாண்டுவுக்கு வந்தது. பின்னர் இக் குழு இந்தியாவுக்கும் சென்று ஹர்ஷவர்த்தனரால் நன்கு வரவேற்கப்பட்டது. ஹர்ஷரது மரணத்துக்குச் சிறிது பின்னர் இந்தியாவுக்கு வாங்-ஹியூன்-சே (Wang-hiuen-tse) என்பாரது தலைமையில் சென்ற சீனத் தூதுக்குழுவும் நேப்பாளத்தின் வழியாகச் சென்றது இவரது காலத்தில்தான் என்றும் (அப்பொழுது நேப்பாளத்தில் ஆண்டுகொண்டிருந்தவர் அம்சுவர்மனே என்றும் சீன ஆசிரியர் மா-ட்வான்-லின் (Ma-twan-lin) எழுதியுள்ளார். அத்தியாயம் 18 ஐப் பார்க்க.), பின்னர் அர்ஜுனன் என்ற அரசரால் தாக்கப்பட்டுத் திரும்பிவந்த இந்தச் சீனத் தூதுக்குழுவுக்கு 7,000 குதிரை வீரர்களைக் கொடுத்துதவியவர் இவரே என்றும் சில ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர்.

ஜெயதேவர்

நரேந்திரதேவர் கி.பி. 647-லிருந்து 681 வரையில் நிச்சயம் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். அவருடைய மகனுன சிவதேவரின் சாசனங்கள் கி.பி. 687 முதல் 703 வரையில் கிடைக்கின்றன. இவர் வத்சதேவி என்பவரை மணந்திருந்தார். இந்த அம்மையார் மகத நாட்டரசரான ஆதித்திய சேனரின் மகள்வயிற்றுப் பேர்த்தியும், மௌக்கரி அரசரான போகவர்மரின் மகளுமாவார். போகவர்மனுக்கு அம்சுவர்மன் தாய்மாமனுவார் என்பதையும் இங்கு நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். சிவதேவரின் மகனுன ஜெயதேவர் கி.பி. 737-ல் ஆண்டுகொண்டிருந்தார்.

சிவதேவரும் ஜெயதேவரும் திபேத் அரசரைத் தம்முடைய பேரரசராக ஏற்றுக்கொண்டனர். வலிமை பொருந்திய அரசர்களைத் திபேத் அப்பொழுது பெற்றிருந்தது.கி.பி.702-ல் சிவதேவரது ஆட்சிக் காலத்தில் திபேத்தின் மேலாதிக்கத்திலிருந்து விடுபடுவதற்காக நேப்பாளம் முயன்றது. ஆனுல் அதை மீண்டும் வென்று திபேத்தியர் தமக்கடிமைப்படுத்தினர். திபேத்துக்குத் திறைகளையும் நேப்பாளம் செலுத்திவந்தது.

ஜெயதேவர் கௌடம், கலிங்கம், கோசலம் முதலிய பல நாடுகளை ஆண்ட ஸ்ரீஹர்ஷதேவரின் மகளான இராஜ்யமதியை மணந்திருந்தார் என்று கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. இந்த ஹர்ஷதேவர் யார் என்பது உறுதியாகத் தெரியவில்லை. இவர் காஞ்சி, சௌராஷ்டிரம், காமரூபம் முதலிய நாடுகளை அதாவது இந்தியா முழுவதையும் வென்றார் என்று பசுபதிநாதர் ஆலயக் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. இது புனைந்துரையே தவிர வேறில்லை.

இருண்ட காலம்

ஜெயதேவருக்குப் பிந்திய இரண்டு நூற்றாண்டுகளைப்பற்றித் தெளிவாக எதுவும் தெரியவில்லை. இலலிதாதித்திய முக்தாபீடருடைய பேரனான ஜெயபீடர் நேப்பாளத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்றதாகவும், அரமுடி (Aramudi) என்ற அரசரால் சிறைப்படுத்தப்பட்டதாகவும், பின்னர்த் திறமையோடு தப்பித்து வந்துவிட்டதாகவும் கல்ஹணர் எழுதுவது, கற்பனை என்று பலர் கருதுகின்றனர். ஏதோ உண்மை சிறிது இதில் இருக்கக் கூடும் என்று கருதுவோரும் உளர். திபேத்திய அரசர்களும் ஒரு சில பால அரசர்களும் நேப்பாளத்தின் மீது இக்காலத்தில் அடிக்கடி படையெடுத்தனர். இதனால் ஏற்பட்ட குழப்பம் காரணமாகத்தான் இக் காலத்தில் நேப்பாளத்தின் நிலையைப்பற்றி எதுவும் நன்கு தெரியவில்லை போலும்.

பின்னர் எட்டாம் நூற்றாண்டின் பின்பாதியில் திபேத்தில் உள்நாட்டுப் போர்களும் குழப்பங்களும் நிலவின. இவற்றைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு நேப்பாளம் விடுதலை பெற்றதுபோலும். இதைக் குறிப்பது போலவே கி.பி. 879 ஆம் ஆண்டுமுதல் தொடங்கும் ஒரு புதிய அப்தத்தை இராகவதேவர் என்பவர் நேப்பாளத்தில் தொடக்கினார் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர். இது எவ்வாறாயினும் கி.பி. 879-ல் ஓர் அப்தம் தொடக்கப்பட்டது, முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கதொரு நிகழ்ச்சியாகும்.

குணகாமதேவர்

இந்த அப்தத்தை நிறுவிய இராகவதேவர் 46 ஆண்டுகளும் 6 மாதங்களும் ஆட்சிபுரிந்தார். அதாவது கி.பி. 879 முதல் 926 வரையில் அவரது ஆட்சி நீடித்தது. அவருக்குப் பின் ஆண்ட மூன்று அரசர்களின் பெயர்கள்மட்டுமே தெரிகின்றன. வேறு எவ்விதத் தகவலும் தெரியவில்லை. அம் மூவரும் சேர்ந்து மொத்தம் இருபது ஆண்டுகள் அரசோச்சினர். பின்னர்க் குணகாமதேவர் (Gunakamadeva) என்ற அரசர் சுமார் 60 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார். அவருக்குப்பின் ஆண்டவர் 5½ ஆண்டுகள் ஆண்

டார். பின்னர் வந்த நிர்ப்பயர் (Nirbhaya), உருத்திரர் என்பவ ரோடு சேர்ந்து கி.பி. 1007-ல் ஆண்டார்.

குணகாமதேவர் புகழ் மிகுந்த அரசராயிருந்தார் என்று தெரி கிறது. நேப்பாளத்துக்கு அப்பாலும் கிழக்கில் பல பிரதேசங்களை அவர் ஆண்டார். ஏராளமான செல்வத்தை அவர் பெற்றிருந் தார். பசுபதிசுவாமி ஆலயத்துக்கு நிறைய தானங்கள் செய்தார் அவர். காத்மாண்டு என்ற புதிய நகரைப் பழைய தலைநகரமான காந்திபுரத்தில் (Kantipure) நிறுவியவரும் அவரே.

வாணிபம்

திபேத், சீனு, இந்தியா ஆகியவற்றுடன் இருந்த தொடர்புகள் காரணமாக நேப்பாளத்தின் செல்வமும் வாணிகமும் செழித்தன. அதன் மூலம் பல வாணிப மார்க்கங்கள் சென்றன. இதனுல் இக் காலத்தில் பட்டன் (Patan), சங்கு (Sanku) ஆகிய நகரங்கள் எழுச்சியுற்றன. முன்பு விவசாயிகள் நிறைந்திருந்த நேப்பாளத்தில் ஏழு முதல் பத்தாம் நூற்ருண்டுவரையிலான காலத்தில் வணிகர் கள் நிறைந்து, விவசாயிகள் அருகிக் காணப்பட்டனர் என்று சீனச் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன.

கலாசாரம்

ஏழாம் நூற்ருண்டில் அங்குச் சென்ற யுவான் சுவாங், மக் களின் வறுமையைப் பற்றியே குறிப்பிடுகிருர். இந்நிலை விரைவில் மாறியது. கலை, இலக்கியம், மொழி, சமயம் முதலிய பலவற்றி லும் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாகவே அந்நாடு இருந்துவந்தது. பௌத்த சமயமும் பிராமண சமயமும் நன்கு தழைத்தோங்கின. ஆயினும் பெருவாரியான மக்கள் பிராமண சமயத்தையே பின் பற்றினர். இன்றுவரையில் அந் நாட்டுக் கலையும் சமயமும் இந்தியா வோடு தொடர்பு மிக்கனவாகவே உள்ளன.

வங்காளமும் பீகாரும் பாலர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் நேப் பாளத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டிருந்தன. வைரோசன பண்டிதர் (Vairochana Pandit), இரத்னகீர்த்தி (Ratnakirti) கனகஸ்ரி (Kanakasri) போன்ற பல நேப்பாளத்து அறிஞர்கள் விக்கிரமசீலப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆசிரியர்களாயிருந்தனர். வாகீஸ்வரகீர்த்தி (Vagisvarakirti) போன்ற இந்திய அறிஞர்கள் நேப்பாளத்துக்குச் சென்றனர்.

லிச்சாவி வம்சத்தின் முடிவு

லிச்சாவி அரசவம்சம் நேப்பாளத்தில் சுமார் கி.பி. 1040 வரை யில் ஆட்சிபுரிந்தது. ஜெயகாமரே லிச்சாவி வம்சத்தின் கடைசி

அரசர். அவருக்குக் குழந்தைகள் இல்லை எனவே காத்மாண்டுவுக்கு அருகில் நயக்கோட் (Nayakot) என்ற ஊரைச் சேர்ந்த பாஸ்கர தேவர் (Bhaskara deva) என்பவரை அடுத்த அரசராகப் பிரபுக்கள் தேர்ந்தெடுத்தனர். இவரால் நிறுவப்பட்ட அரசவம்சம் தாகூர் வம்சம் (Thakuris) என்றழைக்கப்படுகிறது.

தாகூர் வம்சம்

இப்புதிய அரச வம்சத்தின் முதல் அரசர் பாஸ்கரதேவர் என்பவர். இவருக்குப்பின் பாலதேவர், பிரத்யும்ன காமதேவர் (அல்லது பத்ம தேவர்). நாகார்ஜுன தேவர், சங்கர தேவர் ஆகியோர் ஒருவர் பின் ஒருவராக ஆட்சி புரிந்தனர்.

நயக்கோட்டைச் சேர்ந்த இந்தத் தாகூர் வம்சத்தைப் பட்டன் நகரத்தைச் சேர்ந்த தாகூர்க் குடும்பத்தினரான வாமதேவர் என்பவர் கி.பி. 1080ஆம் ஆண்டுவாக்கில் போரிட்டு வென்று அரசரானர். இந்த வம்சத்து அரசர்களின் பெயர்களையும் அவர்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஐந்தாறு நகரங்களின் பெயர்களையும் வம்சாவளிகள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. இதற்கு மேல் முக்கியமான தகவல்கள் எதையும் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அரிமல்ல தேவர் என்பவர் 1200 முதல் 1216 வரையில் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் எனத் தெரிகிறது. மல்ல வம்சத்தை இவர் நிறுவி இருக்கக் கூடும் என்று கருதப்படுகிறது. 14 ஆம் நூற்றுண்டுவரை நேப்பாளத்தை ஆண்ட இவ் வம்சத்தினரின் பெயர்கள் 'மல்லர்' என்று முடிகின்றன.

2. அஸ்ஸாம்

புஷ்யவர்மன்

அஸ்ஸாமில் உள்ள பிரம்மபுத்திரா நதிச்சமவெளிப் பகுதி காமரூபம் (Kamarupa) என்று முற்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டது. பிராக்ஜோதிஷம் (Pragjyotisha) என்றும் பின்னர் அது அழைக்கப்பட்டது. கி.பி. நான்காம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து தான் அதன் வரலாறு நமக்கு ஓரளவு தெரியவருகிறது. கி.பி. ஏழாம் நூற்றுண்டின் முன்பாதியில் ஆண்டுகொண்டிருந்த பாஸ்கரவர்மனின் நிதன்பூர் செப்பேடும் (Nidhanpur Copper plate) வேறு சில சான்றுகளும் (கல்வெட்டு, செப்பேடு, இலக்கியம் ஆகியவை) பாஸ்கரவர்மனுக்குமுன் ஆண்ட பன்னிரண்டு அரசர்களின் பெயர்களை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. அவர்களுள் முதலாம் அரசர் புஷ்யவர்மன் என்பவர். (புஷ்யவர்மனுக்கு முன் நரகாசுரனுடைய சந்ததியினர் மூவாயிரம் ஆண்டுக்காலம் காமரூபத்தை

ஆண்டனர் என்ற கதையை நாம் தேவையில்லாத கற்பனை என்று ஒதுக்கிவிடவேண்டும். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு முதலே இக் கதை தொடங்கியது)

பாஸ்கரவர்மனின் செப்பேட்டில் தரப்படும் அரசர்களுடைய பட்டியல் வருமாறு.

1. புஷ்ய வர்மன்
2. சமுத்திர வர்மன் = தத்ததேவி(அல்லது தத்தவதி)
3. பலவர்மன் = இரத்னவதி
4. கலியாணவர்மன் = கந்தர்வவதி
5. கணபதிவர்மன் = யக்ஞவதி
6. மகேந்திரவர்மன் = சுவ்ரதா
7. நாராயணவர்மன் = தேவவதி
8. பூதிவர்மன் = விஞ்ஞானவதி
9. சந்திரமுகவர்மன் = போகவதி
10. ஸ்திதவர்மன் = நயனதேவி
11. சஸ்திதவர்மன் = சுயம்புதேவி
12. சுப்ரதிஷ்டிதவர்மன்
13. பாஸ்கரவர்மன்

காலக்கணக்கீடு

பாஸ்கரவர்மன் ஹர்ஷவர்த்தனரது காலத்தைச் சேர்ந்தவர்; கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முன்பாதியில் இவர் ஆட்சி புரிந்தவர். இதை வைத்துக் கணக்கிட்டுப் புஷ்யவர்மன் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆண்டவராதல் வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கணக்கிடுகின்றனர்.

சமுத்திரகுப்தரின் சிற்றரசு

குப்தப்பேரரசராகிய சமுத்திரகுப்தர் காமரூபத்தையும் வென்றார். அது அவரது மேலாதிக்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்ட தொரு சிற்றரசாக இருந்தது. மேலே கூறப்பட்ட காலக்கணக்கீடு சமுத்திர குப்தரும்,புஷ்யவர்மனும் சம காலத்தவர் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. சமுத்திரகுப்தரது படையெடுப்பினால்தான் புஷ்ய வர்மனது வம்சம் ஆதிக்கத்துக்கு வந்திருக்கக்கூடும் என்றும் சிலர்

ஊகிக்கின்றனர். புஷ்யவர்மனுக்குப் பின் ஆண்ட அரசரது பெயர் சமுத்திரவர்மன், அவரது மனைவியின் பெயர் தத்ததேவி. தமக்குப் பேருதவி புரிந்த குப்தப் பேரரசரின் (சமுத்திர குப்தரின்) பெயரைத் தம் மகனுக்கும், அப் பேரரசரின் மனைவியின் (தத்த தேவி) பெயரைத் தம் மருமகளுக்கும் புஷ்யவர்மன் மிகுந்த நன்றி உணர்வோடு சூட்டியிருக்கக்கூடும் என்றும் அவர்கள் ஊகிக்கின்றனர்.

குப்தப் பேரரசரான சமுத்திரகுப்தரும் அவருடைய அரசியான தத்ததேவியுமே புஷ்யவர்மனுக்குப்பின் காமரூப அரசர் பட்டியலில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர் என்ற கருத்து அவ்வளவு பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. தமக்கு உதவிய ஒரு அரசனின் பெயரைத் தம் மகனுக்குச் சூட்டும் வழக்கம் வேறு பல இந்திய அரசர்களாலும் பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. குப்தர்களின் நாணயங்கள் காமரூபத்தில் சுமார் ஐந்து நூற்றாண்டுக்காலம் வழக்கத்திலிருந்தன என்பதும் நன்கு தெரிகிறது.

தவாகம்

தவாகம் (Davaka) என்ற மற்றொரு அரசும் அப்பொழுது அஸ்ஸாமில், இன்றைய நௌகாங் (Nowgong) மாவட்டத்தில் இருந்தது. சமுத்திர குப்தர் இதையும் வென்று தமக்கு அடங்கிய சிற்றரசாக ஆக்கிக் கொண்டிருந்தார். கபிலி (Kapili) நதியின் சமவெளிப் பகுதியில் தவாக அரசு இருந்தது.

காமரூபத்தின் வளர்ச்சி

புஷ்யவர்மன்முதல் பின்வந்த ஆறு அரசர்களைப்பற்றி முக்கியமான தகவல் எதுவும் தெரியவில்லை. மகாராஜாதிராஜாக்கள் என்று அவர்களுள் முதல் மூவரும் அழைக்கப்படுகின்றனர். ஏழாவது அரசரான நாராயணவர்மனோ அவருக்கு முந்திய அரசரோ இரண்டு அசுவமேத வேள்விகளை இயற்றினாராம். கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இவ் வரசர் குப்தர்களின் மேலாதிக்கத்தை உதறி எறிந்துவிட்டுச் சுதந்திர அரசராகத் தம்மை ஆக்கிக் கொண்டதையே இது காட்டுகின்றது என்று சிலர் கருதுகின்றனர். இன்றைய கௌகத்தி (Gawhati) நகருக்கு அருகில் அமைந்திருந்த பிராக்ஜோதிஷபுரம் (Pragjyotishapura) என்பது இவர்களின் தலைநகராயிருந்தது.

எட்டாவது அரசரான பூதிவர்மன் காலத்தில் காமரூபம் தவாகத்தையும், இன்று பங்காள தேசத்தில் உள்ள சில்ஹெட் மாவட்டமான சுர்மா (Surma) நதிப் பள்ளத்தாக்கையும் உள்ளடக்கிய பெரிய அரசாக விரிவடைந்திருந்தது. கபிலி

நதிப் பள்ளத்தாக்கில் உள்ள பாறைக் கல்வெட்டு இதை நன்கு உணர்த்துகிறது. ஹர்ஷ சரிதத்திலும் பூதிவர்மன் முதல் பாஸ்கர வர்மன் வரையிலான காமரூபத்து அரசர்களின் பெருமையைத் தூதர் ஒருவர் குறிப்பிடுகிறார். எனவே பூதிவர்மன் காலம் முதல்தான் காமரூபத்தின் பெருமை துவங்கியது போலும். குப்தர்களின் ஆதிக்கம் குன்றிய நேரத்தில் பூதிவர்மன் அண்டைப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றித் தமது அரசை விரிவுபடுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இவரை 'மகாராஜா' என்று ஹர்ஷ சரிதம் குறிக்கிறது.

இவருடைய பேரனான ஸ்திதவர்மன் இரண்டு அசுவ மேத வேள்விகளை இயற்றினார். அவருடைய மகனான சஸ்தித வர்மன் ஹர்ஷசரிதத்தில் மிகவும் புகழப்படுகிறார். 'மகாராஜாதி ராஜா' என்றும் இவர் அழைக்கப்படுகிறார். ஆயினும் பிற்காலக் குப்த அரசரான மகாசேனகுப்தர், மீண்டும் முற்காலக் குப்தப் பேரரசர்களைப் போல் தாம் பேரரசராக எண்ணங்கொண்டு, பிரம்மபுத்திரா நதிக்கரை வரையில் படையெடுத்துச் சென்று, சஸ்திவர்மனைத் தோற்கடித்தார். இருப்பினும் 'காமரூப அரசு' நிலைகுலையாமல் நின்றது. சஸ்திதவர்மனுக்குப்பின் ஆண்ட அவருடைய மூத்த மகனான சுப்ரதிஷ்டிதவர்மனையும் அவருடைய தம்பியான பாஸ்கரவர்மனையும் ஒரு கௌட அரசர் தோற் கடித்துச் சிறை செய்து பின்னர், விடுதலை செய்தார் என்று தெரி கிறது. இந்தக் கௌட நாட்டு அரசர் சசாங்கராக இருக்கக் கூடும். மகாசேன குப்தராகவும் இவர் இருக்கக் கூடும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். ஆயினும் கௌட நாட்டரசர் என்று தெளிவாகக் கூறப்படுவதால், சசாங்கரே அவர் என்பது பொருத் தமாகத் தோன்றுகிறது.

பாஸ்கர வர்மன்

தம்முடைய அண்ணனான சுப்ரதிஷ்டிதவர்மனுக்குப் பின் பாஸ்கரவர்மன் காமரூபத்து அரசரானார். இவரைப் பற்றி நிறையத் தகவல்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. ஹம்சவேகன் (Hamsavega) என்ற தூதுவரை அனுப்பி, ஹர்ஷவர்த்தனருடன் இவர் நட்புறவு செய்து கொண்டார் என்பதை ஹர்ஷசரிதம், தெரிவிக்கிறது. வங்காளத்தை ஆண்டுவந்த சசாங்கரை, ஹர்ஷ வர்த்தனர், பாஸ்கரவர்மன் ஆகிய இருவருமே தங்கள் பகைவ ராகக் கருதினர். இப் பொதுப்பகையே இந்த நட்புறவுக்குக் காரணமாக இருக்கக் கூடும். பின்னர் ஹர்ஷருக்கும் சசாங்கருக்கும் இடையில் நடைபெற்ற போர்களில் பாஸ்கரவர்மன் ஹர்ஷருக்கு உதவினரா என்பது பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை. இருப்பினும்

சசாங்கருக்குப் பின்னர் வங்காளத்தின் பெரும் பகுதி ஒன்றை பாஸ்கரவர்மன் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பது யுவான் சுவாங்கின் குறிப்புகளிலிருந்து தெரியவருகின்றது. சசாங்கரது தலைநகராயிருந்த கர்ணசுவர்ணம் என்ற நகரிலிருந்து கொண்டு பாஸ்கரவர்மன் அளித்த நிலக்கொடை பற்றிய சாசனம் ஒன்று கிடைத்துள்ளது. ஹர்ஷரும் இவரும் சசாங்கரது அரசைப் பகிர்ந்து கொண்டனர் போலும். பாஸ்கரவர்மர் குமாரர் (Kumara) என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறார்.

இவரது அழைப்பை ஏற்றுக் காமரூபத்துக்குச் சென்று ஒரு மாதகாலம் தங்கியிருந்தார் யுவான் சுவாங். பின்னர் இச் சீனப் பெரியாரைக் காணுவதற்கு ஹர்ஷர் விரும்பியதால் பாஸ்கர வர்மனே அவரைத் தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு, படை யோடும் பரிவாரத்தோடும், கனோஜ் நகருக்கு வந்தார். பிரயா கையில் அப்பொழுது ஹர்ஷர் நடத்திய விழாக்களில் காமரூபத்து அரசர் கலந்து கொண்டார்.

நேப்பாளத்திலிருந்தும் திபேத்திலிருந்தும் படையுதவி பெற்று, அர்ஜுனர் (ஹர்ஷருக்குப் பின் அவரது அரியணையைக் கவர்ந்து கொண்ட அமைச்சர்) மீது படையெடுத்து வெற்றி பெற்ற வாங்-ஹ்யூன்-சே என்ற சீனத்தூதர், அதன் பிறகு பாஸ்கரவர்மனிட மிருந்தும் நிறையப் படையுதவி பெற்றார் என்று சீனக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. வாங்-ஹ்யூன்-சேவுக்குப் படையுதவி அளித்த திபேத்திய அரசரான ஸ்ரோன் பத்சன் ஸ்கம்போ (Sron-btsan-sgam-po) என்பவர். இதற்குப் பின்னர்க் காமரூபத்தின் மீது படை யெடுத்து, அதைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார் என்று கூறப்படு கிறார். இது உண்மை என்றே தோன்றுகிறது. பாஸ்கரவர்ம னோடு புஷ்யவர்மனின் வம்சம் முடிவுக்கு வந்தது இதனால்தான் போலும்.

இருண்ட காலம்

'மிலேச்ச' அரசரான சீலஸ்தம்பர் (Silastambha) என்பவர் காமரூபத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார் என்று ஒரு செப்பேடு (Bargaon plate of Ratnapala) தெரிவிக்கிறது. இவரைப்பற்றி எதுவுமே நமக்குத் தெரியவில்லை. இவருடைய சந்ததியினரின் பெயர் கள் மட்டுமே நமக்குத் தெரிகின்றன. இந்த அரசவம்சம் சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுக் காலம் ஆண்டது. இது ஒரு இருண்ட காலம். இக் காலத்து வரலாற்றுத் தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை.

சாலம்ப அரசர்கள்

இந்த வம்சத்தை அகற்றிவிட்டு கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண் டின் துவக்கத்தில் சாலம்பர் (Salambha) என்பவர் காமரூபத்தின்

அரியணையைக் கைப்பற்றினார். இவர் பிராலம்பர் (Pralambha) என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். இவருடைய மகனோ இவர் தம்பி மகனோ இவருக்குப்பின் அரியணை ஏறினார். அவரது பெயர் ஹர்ஜரவர்மன் என்பது. இவர். கி.பி. 829இல் ஆண்டு கொண்டிருந்தார். ஹர்ஜரவர்மன் ஒரு பெரிய அரசர் என்பது அவருடைய பட்டங்கள் மூலமாகத் தெரியவருகிறது.

ஹர்ஜரவர்மனுக்குப் பின் அவருடைய மகனான வனமால வர்மன் (Vanamala Verman) அரசரானார். இவரது காலத்தில் வடக்கு வங்காளத்தின் சில பகுதிகளும் காமரூப அரசில் சேர்ந்திருந்தன. இந்த அரசர் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி வாக்கில் ஆண்டு கொண்டிருந்தார். இவருடைய மகனான ஜெய மாலர் அடுத்தபடியாக அரியணையேறி வீரவாகு (Viravahu) என்ற பட்டத்தைச் சூடிக் கொண்டு ஆட்சி நடத்தினார். இவருக்குப்பின் ஆண்டவர் இவருடைய மகனான பலவர்மன். இவர்களைப்பற்றியெல்லாம் எச் செய்தியும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அடுத்தபடியாக அரியணையேறியவர் தியாகசிம்மர்.இவரே சாலம்பவம்சத்தின் கடைசி அரசர். இவர் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவாக்கில் ஆண்டுகொண்டிருந்தார்.

கி.பி. ஒன்பது பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் காமரூபத்தை ஆண்ட சாலம்ப அரசர்கள் வங்காளத்துப் பால அரசர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்தனர் என்று தெரிகிறது. சாலம்பர்கள் சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். பிரம்மபுத்திரா நதியின் கரையில் அமைந்திருந்த ஹரூப்பேஸ்வரம் (Haruppesvara) என்பதே அவர்களது தலைநகராயிருந்தது. ஹர்ஜரரும் அவருக்குப் பின் வந்த அரசர்களும் பாலர்களின் ஆதிக்கத்தை சிற்சில வேளைகளில் உதறி எறிந்துவிட்டுச் சுதந்திரமாக ஆண்டனர்.

பாலவம்சம்

சாலம்ப வம்சத்தின் கடைசி அரசரான தியாகசிம்மர் வாரிசு இன்றி இறந்தார். எனவே அவருடைய உறவினர்களுள் ஒருவரான பிரம்மபாலர் (Brahmapala) என்பவரை அடுத்த அரசராகப் பிரபுக்கள் தேர்ந்தெடுத்தனர். இவரது வம்சம் காமரூபத்துப் பாலவம்சம் என்று சொல்லப்படுகிறது. கி.பி. பதினோராம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் இந்த வம்சம் ஆட்சிக்கு வந்தது.பிரம்ம பாலரின் மகனான இரத்ன பாலர் இந்த வம்சத்திலேயே சிறந்த அரசர், வங்காளத்துப் பால அரசர்களோடும், கர்னடகத்திலிருந்தும் தமிழ்நாட்டிலிருந்தும் வந்த படையெடுப்பாளர்களோடும் இவர் போர்களிட்டார். தமது தலைநகரில் மாமிச உணவை இவர்

தடை செய்தாராம். சிவனையும் விஷ்ணுவையும் வழிபட்டார் இவர்.

முடிவு

கி.பி. 12 ஆம் நூற்றுண்டின் முன் பாதியில் வங்காள அரசரான இராமபாலர் காமரூபத்தை வென்று பாலவம்சத்துக்கு முடிவு கட்டினுர். இராமபாலரின் அமைச்சரான போதி தேவரும் அவருடைய சந்ததியினரும் சிறிது காலம் காமரூபத்தை ஆண்டனர். பின்னர் அந்நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியில் பாஸ்கரர் என்பவர் அவர்களை விரட்டியடித்தார். பாஸ்கரரது வம்சம் கி.பி. 12)6 வரை அஸ்ஸாமை ஆண்டது. வங்காளத்தை ஆண்ட சேன வம்சத்து அரசர்களான விஜயசேனர், இலக்ஷ்மணசேனர் ஆகியோர் பாஸ்கர வம்சத்தினரோடு போரிட்டனர். கி.பி. 1205இல் முகம்மது பின் பக்தியார் அஸ்ஸாமின் மீது படையெடுத்தார். அப்பொழுது ஆண்டு கொண்டிருந்த வல்லபதேவர் என்பவரே (பாஸ்கர வம்சத்தின் நான்காவது, கடைசி அரசர்) இந்த முகம்மதியப் படையெடுப்பாளர்களின் முயற்சிகளைத் தோல்வியுறச் செய்து, அவர்கள் பெருத்த ஆட் சேதத்துடன் திரும்பிச் செல்வதற்குக் காரணமாயிருந்தார் என்று ஊகிக்கப்படுகிறது. 13,14 ஆம் நூற்றுண்டுகள் முழுவதும் அஸ்ஸாமை வெல்வதற்கு அடுத்தடுத்து முயன்றனர் முகம்மதியர்கள். ஆனுல் அவர்களுக்குத் தோல்வியே கிட்டியது.

22. வட இந்தியாவில் சமுதாயம், சமயம், கலைகள்

(கி.பி 6ஆம் நூற்றுண்டு முதல் 12ஆம் நூற்றுண்டுவரை)

1. சமுதாய நிலைமை

நால் வருணங்களும் பல்வேறு சாதிப் பிரிவுகளாக வளர்ச்சியுற்றன என்பதைப் பற்றி முன்பே பார்த்தோம். பத்தாவது பதினோராவது நூற்றுண்டுகளில் இந்தியாவுக்கு வந்த பல முகம்மதியர்கள் இச் சாதிப் பிரிவுகளைப் பற்றி எழுதியுள்ளனர். அரச குலத்தினர், பிராமணர்கள், க்ஷத்திரியர்கள் வைசியர்கள், சூத்திரர்கள், சண்டாளர்கள் முதலிய பலசாதிகளைப்பற்றி அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். சாதித் தொழில்கள் எனப் பொதுவாகச் சில வரையறைகள் இருந்தாலும், அவற்றை எல்லோரும் பின்பற்றவில்லை. பிராமணர்களுள் சிலர் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதையும், க்ஷத்திரியர்கள் விவசாயம் முதலிய பல்வேறு தொழில்களைச் செய்தனர்என்பதையும் அவர்கள் கண்டனர். வைசியர்கள் பெரும்பாலும் வாணிபத்திலும் சூத்திரர்கள் பெரும்பாலும் விவசாயத்திலும் ஈடுபட்டனர். தீண்டாமை ஏற்கெனவே புகுந்து விட்டது.

சாதிகளுக்கிடையில் மணஉறவுகள் பொதுவாக இல்லை என்றே கூறவேண்டும். கலப்புமணங்கள் விதிவிலக்காகவே அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நடைபெற்றுவந்தன. அதேபோல் கீழ்ச் சாதியினரும் மேல்சாதியினரும் கலந்து உண்ணுதலும் அருகியே காணப்பட்டது. அல்பெரூனியின் நூல் அன்றைய இந்திய சமுதாயத்தைப்பற்றித் தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

மது, மாமிசம், பெண்டிர் நிலை

மது அருந்துவதையும் மாமிசம் உண்ணுவதையும் மேல் சாதியினர் பாபம் என்று கருதினர். பல அரசர்கள் இறைச்சி, உணவைத் தாம் விடுத்ததோடு நில்லாமல், தம்மைச் சுற்றியிருந்

தோரும் விடவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர். அந்தணர்கள் மதுவையும் மாமிசத்தையும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமேயே விட்டு விட்டனர். ஆனால் கீழ்ச்சாதி மக்களிடையில் இவற்றை உண்ணும் வழக்கம் தொடர்ந்து இருந்து வந்தது. யாகங்கள், பலியிடுதல் முதலிய பல சடங்குகள் அருகிவிட்டன. உயிர்ப்பலி பாபம் என்ற கருத்தும் ஒரு சிலரால் பேசப்பட்டு வந்தது.

பெண்களின் நிலையில் சிற்சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுவந்தன. மேல் வகுப்புப் பெண்கள் முந்திய தமது சுதந்திரத்தை ஓரளவு இழந்துவந்தனர் என்று தோன்றுகிறது. பத்தாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் அவர்கள் சமுதாய வாழ்வில் அதிகம் கலந்து பழகாமல், வீட்டினுள்ளேயே அடைந்து கிடக்கும் நிலை தொடங்கிவிட்டது. அரச குடும்பங்களிலும் பிரபுக்களிடையிலும் உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. இந்த மேல் வகுப்புகளிலும் கணவனை இழந்த பெண்கள் அனைவருமே உடன்கட்டை ஏறினர் என்று கொள்வது தவறாகும். இப் பழக்கத்தைப் பாணபட்டர் போன்றவர்கள் கடுமையாக எதிர்த்து எழுதியுள்ளனர். ஆயினும் இது ஒரு சிறிய அளவில் தொடர்ந்து பின்பற்றப்பட்டே வந்தது. கைம் பெண்கள் மறுமணம் செய்து கொள்வது பல நீதிநூல்களாலும் தடை செய்யப்பட்டன. இத்தகைய மறுமணம் கடுமையான மொழியில் கண்டிக்கப்படுகிறது. சூத்திர நூல்கள் எழுதப்பட்ட காலத்திலேயே குழந்தைமணங்கள் வழக்கிலிருந்தன. அவை தொடர்ந்து இக் காலத்திலும் வழக்கிலிருந்தன. நான்கு வயது முதல் பெண்களுக்குத் திருமணம் செய்யலாம் என்று பிரம்ம புராணம் கூறுகிறது.

கைம்பெண்களின் நிலை மிகவும் மோசமாக இருந்தது என்பதை அக் காலத்திய நூல்கள் காண்பிக்கின்றன. அளவுக்கு மீறிய கட்டுதிட்டங்களுக்கு அவர்கள் உள்ளாக வேண்டியிருந்தது. கைம்பெண்ணாக வாழ்வதைவிடச் சாவதே மேல் என்று பல பெண்கள் உடன்கட்டை ஏறியிருக்கவேண்டும். கைம்பெண்கள் மொட்டை அடிக்கப்பட்டனர்என்பதை அல்பெரூனி கண்டார். உணவு, உடை, அணிகலன் முதலியவற்றில் பல கட்டுப்பாடுகளுக்கு அவர்கள் உட்படுத்தப்பட்டனர். கோயில்களில் தேவரடியார்களாகப் பல பெண்கள் அப்பொழுதே இருந்தனர் என்பது தெரிகிறது.

மற்றப்படி சமுதாய நிலையில் பெரிய மாறுதல்கள் அதிகம் ஏற்படவில்லை. முகம்மதிய ஆட்சி வடஇந்தியாவில் நன்கு நிறுவப்பட்ட பின்னரே, இந்திய சமுதாயத்தில் அதிகக் கட்டுப்பாடுகளும் கெடுபிடிகளும் புகுந்தன.

2. சமயம்

புத்த சமயத்தின் வீழ்ச்சி

கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டின் முன் பகுதியில் புத்த சமயத்தின் நிலேபற்றிச் சீன யாத்திரிகரான யுவான் சுவாங் நன்கு தெரிவிக்கிருர். காபூல் பள்ளத்தாக்கு, சிந்து, பஞ்சாப், தானேசுரம், மகதம், ஒரிசா ஆகிய பகுதிகளில் அச் சமயம் நன்கு பரவிப் பெரும் பாலான மக்களாலும் பின்பற்றப்பட்டது என்று அவர் கூறுகிருர். ஆயினும் பிராமண சமயமும் நன்கு வல்லமையோடு திகழ்ந்தது என்பதும் தெரிகிறது. கி. பி. எட்டாம் நூற்ருண்டு முதல் புத்த சமயத்தின் செல்வாக்கு வேகமாகக் குன்றத் துவங்கிற்று. மகதம், வங்காளம், வடமேற்கு இந்தியா நீங்கலாக, மற்றப் பகுதிகளில் பிராமண சமயம் வேகமாகப் பரவிப் புத்த சமயத்தைச் சீர் குலேயச் செய்தது.

கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டில் கல்வியிற் சிறந்த பல பௌத்தத் துறவிகள் இந்தியாவில் இருந்தனர். நாளந்தாப் பல்கலேக் கழகத்திலும் பிறவிடங்களிலும் யுவான் சுவாங் அவர்களேக் கண்டார். அரசர்களின் ஆதரவு அதிகமில்லாத நிலேயிலும் அது இவ்வளவு வலிமையோடு நீடித்து நிலே பெற்றிருந்தது வியக்கத்தக்கது. புத்த சங்கத்தின் பணிகளே அது நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. சசாங்கர் போன்ற அரசர்கள் அதற்குக் கடும் பகையாக விளங்கினர். இருப்பினும் அது வங்காளத்தில் நிலேபெற்றிருந்தது. கி. பி. 1197 இல் முகம்மது பின் பக்தியார் பீகாரின்மீது படையெடுத்துப் பௌத்த ஆலயங்களேயும் மடங்களேயும் அழித்தார். பௌத்தத் துறவிகள் பேரெண்ணிக்கையில் கொல்லப்பட்டனர். எஞ்சியிருந்தவர்கள் நேப்பாளத்துக்கும் திபேத்துக்கும் ஓடிப் போயினர்.

சமண சமயம்

சமண சமயம் கத்தியவார், குஜராத், மைசூர் ஆகிய விடங்களில் பரவலாகக் காணப்பட்டது. தென்னிந்தியாவில் இராஷ்டிர கூடர்கள் அதை ஆதரித்தனர். தமிழ் நாட்டில் கி. பி. ஏழு, எட்டாம் நூற்ருண்டுகள் வரையில் அது வன்மையுடன் காணப்பட்டது. வடக்கில் மாளவத்தை ஆண்ட பரமாரர்களும் குஜராத்தில் ஆட்சி புரிந்த பல அரசர்களும் சமண சமயத்தைப் போற்றினர். கி. பி. 12 ஆம் நூற்ருண்டில் குஜராத்தில் இந்த மதம் மிகவும் பலம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. குஜராத்தில் அதுவே உச்சநிலேயில் இருந்தது. கல்வியிற் சிறந்த சமணப் பெரியாரான ஹேமச்சந்திரர் வாழ்ந்தது அக் காலத்தில்தான், அந் நூற்

ருண்டில் குஜராத்தில் ஆண்டு கொண்டிருந்த ஜெயசிம்ம சித்த ராஜர், அவருடைய மகனுன குமாரபாலர் ஆகியோரது ஆதரவே இந் நிலைக்குக் காரணம்.

ஆயினும் விரைவிலேயே அதன் செல்வாக்குக் குன்றியது. தெற்கில் வீரசைவம் (மைசூர்), சைவம், வைணவம் ஆகிய சமயப் பிரிவுகள் தோன்றிச் சமணத்தின் செல்வாக்கை ஒழித்துக் கட்டின. எனவே இன்று வரையில் குஜராத்தில் மட்டுமே சமணர்கள் பேரெண்ணிக்கையில் காணப்படுகின்றனர். மேலும் சமண சமயம் தனது உச்ச நிலையிலிருந்த போதுங்கூட அது இந்தியா முழுவதிலும் பரந்து காணப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆயினும் பௌத்த சமயத்தைப் போல் இந்தியாவிலிருந்து அடி யோடு மறைந்து விடவில்லை சமண சமயம். பல்வேறு மொழி களும், குறிப்பாகச் சமஸ்கிருதம், தமிழ், கன்னடம், குஜராத்தி ஆகிய மொழிகள், சமண சமயத்தால் பெரிதும் வளம் பெற்றன.

பிராமண சமயம்

சமணம், பௌத்தம் ஆகிய இரு சமயங்களுக்கும் போட்டியாக இருந்து, இந்தியாவில் தலையாய சமயமாக வளர்ச்சியுற்றது பிராமண சமயமே. சுங்கர்கள் காலம் முதல் பெரும்பாலான அரசர்களும் இச் சமயத்தையே ஆதரித்தனர். இந்தியா முழு வதும் பரவலாக எல்லோரையும் ஈர்த்த சமயம் இதுவே. பௌத்த சமயத்தின் செல்வாக்குக் காரணமாகப் 'பக்தி மார்க்கம்' பிராமண சமயத்தில் வளர்ந்தது என்பதை நாம் ஏற்கெனவே கண்டோம். 'பக்தி மார்க்கத்தில்' முக்கியமாகச் சிறந்திருந்தது வைஷ்ணவம். வங்காளத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் இது நன்கு வளர்ச்சியுற்றது. சைவ சமயமும் வேகமாக வளர்ச்சியுற்றது.

சங்கரர்

பிராமண சமயத்தை நன்கு வளப்படுத்திப் பௌத்த, சமண சமயங்களின் செல்வாக்குக் குறைவதற்குக் காரணமாக இருந்த பல பெரியார்களுள் தலையாயவர் சங்கரர். இவரது காலத்தைப் பற்றிப் பல்வேறு கருத்துகள் கூறப்படுகின்றன. ஆயினும் கி. பி. எட்டாம் நூற்றுண்டின் பின்பகுதியில் இவர் வாழ்ந்தவர் என்பதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. கேரளத்தில் கால டியில் பிறந்த இந்த நம்பூதிரிப் பிராமணர் இளமையிலேயே துற வறம் பூண்டு, வேதங்களையும் பிற நூல்களையும் நன்கு கற்று இந்தியா முழுவதும் கால் நடையாகச் சென்று தமது அத்வைதக் கோட்பாடுகளைப் பரப்பினுர். பிரம்ம சூத்திரம், உபநிஷதங்கள், பகவத் கீதை ஆகிய பல நூல்களுக்கு விளக்க உரைகள் எழுதினுர்

சங்கரர். 'சூத்திர பாஷ்யம்' என்பதே அவருடைய நூல்களுள் தலை சிறந்தது என்று கருதப்படுகிறது.

பிற சமயங்களுக்கெதிராகப் பிராமண சமயத்தை நன்கு வளர்ப்பதற்காக இந்தியாவின் நான்கு மூலைகளிலும் நான்கு மடங்களை நிறுவினார் இப்பெரியார். வடகோடியில் இமயமலைகளுக்கிடையில் பத்ரிநாத்திலும், மேற்கிந்தியாவில் கத்தியவாரில் துவாரகையிலும், கிழக்குக் கடற்கரையில் ஒரிசாவில் பூரியிலும், தெற்கில் மைசூரில் சிருங்கேரியிலும் இம்மடங்கள் நிறுவப்பட்டன. தத்துவ வாதத்தில் இணையற்றவர் சங்கரர். நாடு முழுவதிலும் தத்துவ விளக்கத்திலும் வாதத்திலும் இவர் ஈடுபட்டார். இவர் தமது 32-ஆம் வயதில் காலமானார் என்று கூறப்படுகிறது. இவருடைய ஏராளமான எழுத்துப் பணியையும் மற்ற நடவடிக்கைகளையும் காணும் போது இவ்வளவு இளம் வயதில் இவர் இறந்தார் என்பது உண்மையாக இருக்க முடியாது என்று பல அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

சங்கரருடைய அத்வைதக் கோட்பாடுகள் இந்தியத் தத்துவ வளர்ச்சியில் ஒரு சிறப்பான கட்டத்தைக் குறிக்கின்றன. அத்வைத தத்துவம் இந்தியத் தத்துவப் பிரிவுகளுள் சிறப்பானதொரு கிளையாகும். சங்கரரது மடாலய அமைப்பு பௌத்த சங்கத்தையும், சங்கரரது கோட்பாடுகளுள் மாயைத் தத்துவம் முதலிய, பல பௌத்தத் தத்துவத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டன என்று பலரும் கருதுகின்றனர். பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகளையும் மடாலய அமைப்புகளையும் பிராமண சமயத்தில் புகுத்திப், பௌத்தம் செல்வாக்கிழப்பதற்குப் பெருங் காரணமாயிருந்தார் சங்கரர். இந்திய ஆன்மீகக் கோட்பாடுகளுக்குப் பெரிதும் வளமூட்டினார் இவர்.

இக்காலத்தில் வாழ்ந்த குமாரில பட்டர் (Kumarila Bhatta) என்பவரும் பிராமண சமயத்தைப் பரப்புவதில் ஈடுபட்டார். பிற சமயத்தினருடன் கடுமையான தத்துவச் சமர்களில் ஈடுபட்டார் இவர். மீமாம்சத் (Mimamsa) தத்துவத்துக்கு உருக் கொடுத்த பெரியார்களுள் இவரும் ஒருவர்.

பார்சிகள்

சொராஸ்டிரிய சமயத்தைப் (Zoroastrianism) பின்பற்றிய பார்சிகள்[1] (Parsis) கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவுக்கு

1. பாரசீகத்தில் பார்ஸ் (Fars) என்ற மாவட்டத்தில் வசித்தவர்கள் இவர்கள், எனவே பார்சிகள் (Farsi) என்று அரேபியர் இவர்களை அழைத்தனர்.

வந்தனர். பாரசீகத்தை அரேபியர்கள் கி.பி. 652-இல் கைப்பற்றிச் சசானிய அரசை அழித்த போது, இவர்கள் கப்பலேறிப் பம்பாய்க்கு நூறுமைல் வடக்கில் உள்ள சஞ்சான் (Sanjan) என்ற விடத்துக்கு வந்தனர். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முன்பாதியில் இவர்கள் இவ்வாறு வந்திருக்கக் கூடும். அங்குப் பல நூற்றாண்டுக் காலம் அமைதியாக இவர்கள் வாழ்ந்துவந்தனர். பின்னர் கி.பி. 1492-ல் குஜராத்தை ஆண்ட சுல்த்தான் முதலாவது மகமூது இவர்களை அங்கிருந்து விரட்டியடிக்கவே, இவர்கள் வேறு இடம் தேடிச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. தீயை வழிபடும் பார்சிகள் இந்தியாவுக்கு வந்தது இவ்வாறுதான்.

3. இலக்கியம்

ஹர்ஷர், பாணர் முதலியோர்

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களை இயற்றிய ஹர்ஷர், பாணபட்டர் முதலியோரைப் பற்றி ஏற்கனவே பார்த்துள்ளோம். இரத்னாவளி, பிரியதர்சிகா, நாகானந்தம் ஆகிய மூன்று நாடகங்களை ஹர்ஷர் எழுதினார் என்று கூறப்படுகிறது.இவற்றை வேறுவேறு ஆசிரியர்களே எழுதினர் என்றும் பலர் கருதுகின்றனர். பாணர், மயூரர், திவாகரர் முதலியோர் ஹர்ஷரால் ஆதரிக்கப்பட்டனர். மயூர சதகம் அல்லது சூரிய சதகம் என்ற நூலை மயூரர் எழுதினார். இதற்குப் போட்டியாகத் தேவி சதகத்தைப் பாணர் இயற்றினார். திவாகரரைப்பற்றி நன்றாகத் தெரியவில்லை. பர்த்ருஹரியும் (Bhartruhari), பட்டியும் (Bhatti) ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் ஏழாம் நூற்றாண்டிலும் வாழ்ந்த பெருங் கவிஞர்கள். இவர்களைப்பற்றியும் முன்பு ஒரு அத்தியாயத்தில் (அத் 17) படித்தோம். மீமாம்சத் தத்துவத்தின் ஒரு பிரிவாகிய பிரபாகர மீமாம்சத்தின் ஆசிரியரான பிரபாகரர் வாழ்ந்ததும் ஏழாம் நூற்றாண்டில் தான். வான நூலிலும் கணிதத்திலும் சிறந்த அறிஞரான பிரம்மகுப்தர் இந்த நூற்றாண்டையே சேர்ந்தவர். பாணினியின் 'அஷ்டாத்யாயி'க்கு விளக்க உரையாகக், 'காசிகாவிருத்தி' என்ற நூலை எழுதிய ஜெயாதித்தியரும் வாமனரும் சிறந்த இலக்கண ஆசிரியர்கள். பர்த்ருஹரி முதல் வாமனர்வரையிலான அனைவரைப்பற்றியும் ஈத்சிங் (Itsing) எழுதியுள்ளார். பர்த்ருஹரி கி.பி. 650 அல்லது 651-இல் தான் இறந்தார் என்று ஈத்சிங் குறிப்பிடுகிறார்.

பவபூதி, பட்ட நாராயணர்

கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நாடக ஆசிரியர்களுள் மிகவும் முக்கியமானவர் பவபூதி (Bhavabhuti). விதர்ப்பத்தில்

பிறந்த இவர் கனோஜ் அரசரான யசோவர்மரின் அவையில் சிறிது காலம் இருந்தார் என்பதைக் கல்ஹணர் மூலம் நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம். 'மகாவீர சரிதம்', 'உத்தரராம சரிதம்', 'மாலதி மாதவம்' ஆகிய மூன்றும் இவர் எழுதிய புகழ் மிக்க நாடகங்கள். முதலிரண்டும் இராமனுடைய கதைகளைக் கூறுகின்றன. மூன்றும் நாடகம் ஒரு காதற் கதை.

பட்ட நாராயணர் என்ற நாடக ஆசிரியரும் இக் காலத்தையே சேர்ந்தவர். ஏழாம் நூற்றுண்டின் பின் பகுதிமுதல் எட்டாம் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டு வரையிலானகாலத்தில் இவர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று அறிஞர்கள் முடிவு செய்கின்றனர். 'வேணிசம்ஹாரம்' என்ற நாடகத்தை இவர் இயற்றியுள்ளார். துரியோதனனுடைய அவையில் திரௌபதை அவமானப்படுத்தப் பட்டதற்குப் பீமன் பழி வாங்குவதை வர்ணிக்கிறது இந் நாடகம். நாடக இலக்கணங்களை அப்படியே பின்பற்றி எழுதப் பட்ட இதை அறிஞர்கள் மிகவும் பாராட்டுகின்றனர்.

பாரவி, மாகர்

'கிராதார்ஜுனீயம்' என்ற புகழ்மிக்க காவியத்தைப் படைத்த மகாகவி பாரவி (Bharavi) யைப்பற்றி நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தோம். இவர் கி.பி. ஆறும் நூற்றுண்டின் பின் பகுதியில் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். கி.பி. ஏழாம் நூற்றுண்டின் முன்பகுதியிலும் சிறிது காலம் வாழ்ந்து இறந்தார் போலும். கிராதனுடைய உருவில் வந்த சிவனுக்கும் தபசி நிலையிலிருந்த அர்ஜுனனுக்குமிடையில் நிகழ்ந்த சண்டையை இது வர்ணிக்கிறது. சமஸ்கிருதத்திலுள்ள ஐந்து மகாகாவியங்களுள் கிராதார்ஜுனீயமும் சிசுபாலவதமும் அடங்கும். 'சிசுபாலவதம்' என்ற இக் காவியத்தை எழுதியவர் மாகர் (Magha) என்பவர். ஏழாம் நூற்றுண்டின் பின் பாதியைச் சேர்ந்தவர் இவர் என்று தெரிகிறது பாரவியின் அழகிய காவியத்தோடு எல்லா வகைகளிலும் போட்டி போடுகிறது மாகரின் சிசுபாலவதம். ஹர்ஷரது நாகானந்தம், காசிகாவிருத்தி போன்ற பல நூல்கள் இவரால் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பௌத்தர்களோடு இவர் நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டிருந்தார் என்பது இவரது காவியத்தின் வாயிலாகப் புலப்படுகிறது.

காஷ்மீரத்தில்

காஷ்மீரத்தில் ஜெயபீடரின் அவையில் தாமோதர குப்தர், உத்பட்டர், வாமணர் போன்ற கவிஞர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதை

முன்பே கண்டோம். இவர்கள் அனைவரும் எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர்கள். பின்னர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் அவந்தி வர்மனின் உத்பலரது அவையில் ஆனந்தவர்த்தனர், சிவசுவாமி, இரத்னாகரர், அபிநந்தர் ஆகியோர் இருந்தனர். அவந்திவர்மனுக்கு அடுத்த சங்கரவர்மனின் அவையில் பல்லதர் (Bhallata) இருந்தார்.

இராஜசேகரர், விசாகதத்தர், பீமர், முராரி முதலியோர்

பத்தாம் நூற்றாண்டில் கூர்ஜ்ஜரப் பிரதிகார அரசர்களின் அவையில் இருந்த முக்கியமான கவிஞர் இராஜசேகரர். மகிபாலரது (விநாயகபாலரது) அவையில் இருந்தார் இவர். மகாராஷ்டிரத்தில் பிறந்த இவர் சாகமான வம்சத்து அரச குமாரியான அவந்தி சுந்தரி என்பவரை மணந்திருந்தார். பாலராமாயணம் பாலபாரதம், நாட்டிகா, கற்பூர மஞ்சரி ஆகிய நான்கு நாடகங்களையும், புவனகோசம் என்ற பெயரில் புவியியல் நூல் ஒன்றையும் வேறுபல நூல்களையும் இவர் இயற்றியுள்ளார். இவர் சிறந்த சைவர்.

'முத்ராராட்சசம்' என்ற வரலாற்று நாடகத்தைப்பற்றி முன்பே பார்த்தோம். அதை இயற்றிய விசாகதத்தர் கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் என்ற கூற்று, பலராலும் இப்பொழுது மறுக்கப்பட்டு வருகிறது. கி.பி. ஏழு அல்லது எட்டாம் நூற்றாண்டில் இவர் வாழ்ந்தார் என்றே பலரும் கருதுகின்றனர். இவர் குறுநில மன்னர் குடும்பம் ஒன்றில் பிறந்தார். 'தேவீசந்திர குப்தம்' என்ற நூலை இயற்றிய விசாக தேவரும் விசாகதத்தரும் ஒருவரே என்று கருதுகின்றனர்.

முத்ராராட்சசத்தைப் போன்றே 'பிரதிபா சாணக்கியம்' (Pratibha Chanakya) என்ற ஒரு நாடகத்தை எழுதினார் பீமர். பீமதர் என்றும் இவர் அழைக்கப்படுகிறார். இவர் மொத்தம் ஐந்து நாடங்களை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் மிகவும் முக்கியமானது 'ஸ்வப்ன தசானனம்' (Svapna dasanana) என்பது. கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் இவர். சாந்தெல்ல அரசரான ஹர்ஷரே இந்தப் பீமர் என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.

முராரி (Murari) என்ற நாடகாசிரியரும் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் அடுத்த நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும் வாழ்ந்தவர். 'அனர்க்க ராகவம்' (Anargha-raghavam) என்ற தமது ஏழு அங்க நாடகத்தில் இராமனது கதையை விவரிக்கிறார் இவ் வாசிரியர். இதே காலத்தில் வாழ்ந்தவர் சக்திபத்திரர். இவர்

சூடாமணி என்ற ஒரு நாடகத்தை எழுதியுள்ளார். எட்டு நாடகங்களையும் பல பாடல்களையும் இயற்றியுள்ள ஹஸ்திமல்லர் என்ற சமணர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தார்.

ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத முக்கியமான சமஸ்கிருத நாடகம் ஒன்றும் கிடைத்துள்ளது, இது 'மகா நாடகம்' என்றும் 'ஹனுமன் நாடகம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது இது. இது ஒரு சிறந்த நாடக நூலாகக் கருதப் படுகிறது.

ஜினசேனர் என்பவரால் எழுதப்பட்டு கி.பி 783இல் அரங்கேற்றப்பட்ட 'ஹரிவம்சம்' என்ற சிறந்த காவியமும் நமக்குக் கிடைத்துள்ளது. இராஜானக ரத்னாகரர் என்பவர் 'ஹரவிஜயம்' என்ற நீண்ட காவியத்தை ஐம்பது காண்டங்களில் எழுதியுள்ளார். இவர் காஷ்மீரத்தில் அனந்தவர்மன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்.

இவ்வாறு ஏராளமான காவியங்களும் நாடகங்களும் பாடல்களும் கி.பி. 7 முதல் 10ஆம் நூற்றாண்டுவரையில் இயற்றப்பட்டன. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் வங்காளத்தில் இலக்ஷ்மணசேனரது அவையில் வாழ்ந்த ஜெயதேவரால் புனையப்பட்ட 'கீத கோவிந்தம்' பாடுவதற்கு இனிமையான அழகிய பாமாலையாகும். சமஸ்கிருத மொழியும் இலக்கியங்களும் வேகமாக அஸ்தமித்துவந்த காலத்திலும் இத்தகைய அரிய நூல் எழுதப்பட்டது வியக்கத் தக்கது.

பிற நூல்கள்

தத்துவம், நீதி சாத்திரம், மருத்துவம் முதலிய பலதுறைகளிலும் பல நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. மீமாம்சத் தத்துவத்தில் நிபுணரான குமாரில பட்டரைப்பற்றி நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தோம். அவர் பௌத்தர்களுக் கெதிராகப் பெருந் தர்க்கப் போர் ஒன்றை நடத்தினர். பல 'பாஷ்யங்களை' அவர் எழுதியுள்ளார். காமண்டகரது (Kamandaka) நீதி சாத்திரமும்,சமண சமயத்தைச் சேர்ந்த சோமதேவ சூரி (பத்தாம் நூற்றாண்டு) எழுதிய நீதி வாக்யாம்ருதமும்இக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட சிறந்த அரசியல்நூல்களாகும். இந்தக் காலத்தில்தான் மேதாதிதி (Medhatithi), விஸ்வரூபர் ஆகியோர் ஸ்மிருதி நூல்களுக்கு அருமையான விளக்க உரைகளை எழுதிப் பெரும்புகழ் பெற்றனர். பத்தாம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியில் ஆரியபட்டர் எனப் பெயர் பூண்ட மற்றொரு வானவியல் மேதை வாழ்ந்ததாக அல்பெரூனி எழுதுகிறார். பட்டோத்பலர் (Bhattotpala), விஜயநந்தி முதலிய வேறு வானவியல், கணித

நூல் அறிஞர்களும் இப்பொழுது (பத்தாம் நூற்றுண்டில்) வாழ்ந் தனர்.

4. பல்கலைக் கழகங்கள்

கல்வி முறை

யுவான் சுவாங், ஈத்சிங் ஆகிய இரு பௌத்த யாத்திரிகர் களும் இந்தியாவில் கி.பி.ஏழாம் நூற்றுண்டில் நிலவிய கல்வி முறையைப்பற்றி நமக்கு நன்கு தெரிவித்துள்ளனர். பிராமண ஆசிரியர்களின் புலமையையும் பெருமைகளையும் பற்றிப் புகழ்ந்து எழுதியுள்ளார் யுவான்சுவாங். பிராமண மாணவர்கள் தமது முப் பது வயது வரையில் வேதங்கள் போன்ற நூல்களைக் கற்றனர் என் றும் கூறுகிறுர். அவர்களுள் பலர் ஆசிரியர்களுடனேயே குருகுல வாசம் செய்தனர். பலஆசான்கள் ஊர்ஊராகச் சென்று மாணவர் களுக்குக் கல்வி கற்பித்தார்களாம். பிரம்மச்சரிய விரதம் பூண்டு, எளிய வாழ்வினைக் கடைப்பிடித்து மாணவர்கள் கல்வி கற்றனர்.

பௌத்த மடாலயங்களும் கல்வி நிறுவனங்களாகவே விளங் கின. அம்மடாலயங்களில் மாணவர்கள் விடியற் காலையில் ஆசிரி யர்களிடம் சென்று கல்விகற்ற முறையினை விரிவாக விவரித்துள் ளார் ஈத்சிங். அத்தகைய மடாலயங்களில் சிறந்து விளங்கிய சில வற்றைப் பற்றி இப்பொழுது சிறிது விரிவாகக் காண்போம்.

நாளந்தா

பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்த கல்விக் கூடங்களுள் மிகவும் சிறப்புற்று விளங்கியது நாளந்தா மடாலயம். குப்தப் பேரரசின் கடைசிக் காலத்தில் மகதத்தில் நிறுவப்பட்டது இந்த மடாலயம். சுமார் ஒன்றரை நூற்றுண்டுகள்வரை குப்தப் பேரரசர்கள் இதற் குப் பல விதங்களில் ஆதரவு நல்கி வந்தனர்.வேகமாக வளர்ச்சியுற்ற இம்மடாலயம். விரைவில் பலஆயிரக்கணக்கான துறவிகளையும் மாணவர்களையும் கொண்டிருந்தது. இதன் செலவுகளுக்காக நூற் றுக்கும் அதிகமான கிராமங்கள் மானியமாக இதற்குக் கொடுக்கப் பட்டிருந்தன. தூரத்து நாடுகளிலிருந்தும் மாணவர்களும் ஆசிரி யர்களும் இந்தக் கல்வி நிறுவனத்தை நாடிச் சென்றனர். காஞ்சி, காஷ்மீரம், திபேத், நேப்பாளம், கிழக்கிந்தியத் தீவுகள், சீனு, கொரியா, ஜப்பான் முதலிய நாடுகளிலிருந்தும் மாணவர்கள் இங்கு வந்து கல்விகற்றனர். ஈத்சிங் இங்குப் பத்தாண்டுகள் தங்கிக் கல்விகற்றுர்.

ஆரம்பத்தில் குப்தப் பேரரசர்களும், பின்னர் ஹர்ஷவர்த்த னர், சைலேந்திரப் பேரரசரான பாலபுத்திரதேவர், வங்கா

ளத்தை ஆண்ட பால அரசர்களான தேவபாலர், இரண்டாம் கோபாலர், முதலாம் மகீபாலர் ஆகிய பல அரசர்களாலும் இந்த மடாலயம் நன்கு ஆதரிக்கப்பட்டது. இங்கு இருந்த புகழ் மிக்க ஆசிரியர்கள் பலருடைய பெயர்களை யுவான் சுவாங்கும் ஈத்சிங்கும் தருகின்றனர். அவர்களுள் ஒருவரான சாந்திதேவர் (எட்டாம் நூற்றாண்டு) சிறந்த மகாயானத் தத்துவ அறிஞர். அத்தத்து வத்தை விளக்கும் நூல்களையும் இவர் இயற்றியுள்ளார். சாந்த ரக்ஷிதர் என்ற மற்றொரு ஆசிரியர் பல ஆண்டுகள் நாளந்தா வில் இருந்த பின்னர்த் திபேத்துக்குச் சென்று அங்கு ஒரு மடால யத்தின் தலைவராகப் பதின்மூன்று ஆண்டுகள் இருந்து பின்னர்க் காலமானார். திபேத்தில் இன்று நிலவும் இலாமாயிசம் (Lamaism) அல்லது தாந்திரிக (Tantric) புத்த சமயத்தின் ஸ்தாபகரான பத்ம சாம்பவர் என்பவரும் நாளந்தாவில் ஆசிரியராக இருந்தவரே. கமலசீலர், சந்திரகோமின் ஆகிய ஆசிரியர்களும் பின்னர்த் திபேத்துக்குச் சென்று தாந்திரிகத் தத்துவத்தை விளக்கி நூல்களை எழுதினர். பால அரசர் தேவபாலர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வீர தேவர் என்பவரை நாளந்தாவில் ஆசிரியராக நியமித்தார்.

நாளந்தாவின் இடிபாடுகள் சமீபத்தில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட் டன. யுவான் சுவாங், ஈத்சிங் ஆகியோர் தந்துள்ள வர்ணனைகளை மெய்ப்பிக்கின்றன அவை. எட்டுப் பெரிய மண்டபங்களும் (Halls) முந்நூறு அறைகளும் கொண்டிருந்தது அந்த மடாலயம் என்று தெரிகிறது. முகம்மது பின் பக்தியார் கில்ஜி படையெடுத்து வந்த போது நாளந்தா மடாலயம் அவரால் அழிக்கப்பட்டது.

வலபி

மேற்கு இந்தியாவில் கத்தியவாரில் இருந்த வலபி (Vale-bhi) நகரும் ஏழாவது நூற்றாண்டில் கல்விக்கு உறைவிடமாக இருந் தது. நாளந்தாவையும் வலபியையும் ஒரே தட்டில் வைத்துப் புகழ்கிறார் ஈத்சிங். அக்காலத்தில் உயர்கல்வியிற் சிறந்து விளங் கிய இரண்டு இடங்கள் நாளந்தாவும் வலபியும் என்கிறார் அவர். கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் இடையிலான 'அந்தர்வேதி' நாட்டி லிருந்து, பதினாறு வயது நிரம்பப் பெற்ற ஒரு பிராமண இளை ஞன் தனது கல்வி அறிவை மேலும் வளர்த்துக் கொள்வதற்காக வலபி நகருக்குச் சென்றதைக் கதாசரித்சாகரம் வருணிக்கின்றது.

விக்ரமசீலம்

வங்காளத்தை ஆண்ட தர்மபாலரால் நிறுவப்பட்ட விக்ரம சீல மடாலயமும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் சிறந்த கல்விக்கூடமாக விளங்கியது. இதன் இடிபாடுகள் இன்னமும் அகழ்ந்தெடுக்கப்

படவில்லை. பீகாரில் ஏதோ ஓரிடத்தில் இது இருந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. தாந்திரிகப் பௌத்தத்தத்துவத்தின் (Tantrikism) களஞக இது விளங்கியது. தீபங்கர ஸ்ரீஞானர் (அதீசர் என்றும் இவர் அழைக்கப்பட்டார்) என்பவரை இப் பல்கலைக் கழகத்தின் தலைவராக நயபாலர் நியமித்தார். பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவாக்கில் பிறந்து அடுத்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரையில் வாழ்ந்த இப் பெரியார் நிறையக் கல்விகற்றுச், சுமத்ராவுக்குச் சென்று அங்கு நிலவிய புத்த சமயத்தையும் அறிந்து, பின்னர் விக்ரமசீலப் பல்கலைக்கழகத்தில் தலைவராக இருந்து, கி.பி. 1038ல் திபேத்துக்குச் சென்று மகாயானத்தை வளர்க்கப் பாடுபட்டு 1053ல் காலமானார். விக்ரமசீலத்தில் ஆறு விதமான பாடங்களைச் கற்பிப்பதற்காக ஆறு கிளைக் கல்லூரிகள் இருந்தன. ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும் ஒரு தலைவரும் (துவார பண்டிதர் என இவர் அழைக்கப்பட்டார்.) 108 ஆசிரியர்களும் இருந்தனர். நாளந்தாவில் இருந்ததைப் போலவே இங்கும் நுழைவுத் தேர்வுகள் நடத்தப்பட்டுத் தகுந்த சில மாணவர்கள் மட்டுமே சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர். முகம்மதுபின் பக்தியார் கில்ஜியே இதையும் அழித்தார் எனத் தெரிகிறது.

ஓடண்டபுரி, ஜகத்தலா

பீகாரில் நாளந்தாவுக்கு அருகில் ஓடண்டபுரி (Odantapuri) என்ற ஊரில் முதலாம் கோபாலர் ஒரு மடாலயத்தை நிறுவினார். எட்டு, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் இதுவும் ஒரு சிறந்த பல்கலைக் கழகமாகத் திகழ்ந்தது. பின்னர்ப் பதினோராம் நூற்றாண்டில் ஜகத்தலா (Jagaddala) என்ற பல்கலைக்கழகத்தை வடக்கு வங்காளத்தில் தமது தலைநகரான இராமாவதியில் (Ramavati) நிறுவினார் இராமபாலர்.

மற்றவை

கல்விகற்பிப்பதற்கெனப் பல இந்திய அரசர்கள் பல மடாலயங்களை நிறுவினர். சான்றாகப், பத்தாம் நூற்றாண்டின் பின்பாதியில் காஷ்மீரத்தை ஆண்ட அவந்திவர்மன் (855-83) ஒரு வைஷ்ணவ ஆலயத்தை நிறுவி, இலக்கணத்தைக் கற்பிப்பதற்காக ஆசிரியர் ஒருவரை அங்கு நியமித்தார். வடஇந்தியாவிலிருந்து (ஆரிய தேசத்திலிருந்து) வரும் மாணவர்களுக்கென்று ஒரு மடத்தை நிறுவினர் யசஸ்கரர் (939-948) என்ற காஷ்மீர அரசர். இவ்வாறு பல பள்ளிகளை அரசர்கள் அமைத்தனர். ஆயினும் இவை ஒரு சிலருடைய கல்வித் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு மட்டுமே போதுமானவையாக இருந்தன.

5. கலைகள்

மூன்றுவிதக் கட்டடக்கலைப் பாணிகள்

இந்தியக் கட்டடக் கலையை மூன்று பாணிகளாகப் பிரிக்கின்றனர். ஒன்று நாகரப் பாணி (Nagara); இரண்டாவது வேசாரப் பாணி (Vesara); மூன்றாவது திராவிடப்பாணி (Dvavida). முதலாவதான நாகரப்பாணி வட இந்தியாவில் காணப்படுகிறது; இரண்டாவது பாணி தக்கணத்தில் காணப்படுகிறது; மூன்றாவது தென்னிந்தியாவில் காணப்படுகிறது. வட்டவடிவமான உயர்ந்த கோபுரங்களை உடையன நாகரப்பாணிக் கோயில்கள். கோபுரங்களின் மையப்பகுதி பருத்திருப்பது போல உள்ளது. அவற்றின் உச்சியில் கலசங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வட இந்தியக் கோயில்களைப் பற்றி மட்டுமே இப்பொழுது ஒரு சிறிது பார்க்கப் போகிறோம்.

ஏராளமான ஆலயங்கள்

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல் கசினி மகமூதுவின் படையெடுப்பு வரையிலான காலத்தில் எண்ணற்ற அழகிய ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டன. இக் காலத்தில் அரசு புரிந்தவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஆலயங்களை எழுப்பினர். அவ்வாறு தாம் எழுப்பிய ஆலயங்களுக்கு ஏராளமான நிலங்களையும் பொன்னையும் பிற பொருளையும் மானியமாக வாரி வாரி வழங்கினர். இதனால் கோயில்களில் பெருஞ்செல்வம் குவிந்தது. இச் செல்வங்களைக் கவருவதற்காகத்தான் கசினி மகமூது போன்றவர்கள் கோயில்களைச் சூறையாடினர்.

பிராமண சமயத்தையும் சமண சமயத்தையும் சேர்ந்த பல ஆலயங்களைச் சாந்தல்லர்கள் கஜ்ராஹோவில் (Khajraho) கட்டினர். உயரமான, வட்ட வடிவமான கோபுரத்தை (சிகரம்)யும், அதன் உச்சியில் ஒரு கலசத்தையும் பெற்றுள்ள இக் கோயில்களுள் மிகவும் அழகியது மகாதேவர் (Kandariya Mahadev) ஆலயம். கஜ்ராஹோ ஆலயங்களில் சிற்பவேலைகளும்செதுக்கு வேலைகளும் ஏராளம். அங்குள்ள ஆறு சமணக்கோயில்களும் இந்துக்கோயில்களைப் போலவே உள்ளன. சாளர (சன்னல்) அமைப்பில் மட்டுமே அச் சமணக் கோயில்கள் மற்றவற்றிலிருந்து மாறுபடுகின்றன. மொத்தம் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட கோயில்கள் இங்குக் காணப்படுகின்றன. அவை கி.பி. 950 க்கும் 1050க்கு மிடையில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கட்டப்பட்டவை.

வங்காளத்தில் பால அரசர்களும் ஏராளமான ஆலயங்களைக் கட்டினர். ஒரிசாவில் புவனேஸ்வரம், பூரி (Puri), கொனாரக்

(Konarak) ஆகியவிடங்களில் சிறந்த ஆலயங்கள் உள்ளன. புவனேஸ்வரத்தில் உள்ள இலிங்கராஜர் ஆலயமும் இராஜா ராணி ஆலயமும் இவற்றுள் மிகவும் நேர்த்தியானவை. பூரியிலுள்ள புகழ் பெற்ற ஜகன்னாதர் ஆலயங் கூட இவற்றுக்குப் பின்னர்த்தான், கொனாரக்கிலுள்ள சூரியனின் ஆலயம் பிந்திய காலத்தைச்(13 ஆம் நூற்றாண்டு) சேர்ந்தது. இந்த ஆலயங்களின் உட்புறங்களிலும் வெளிப்புறங்களிலும் ஏராளமான அழகிய சிற்பங்கள் செதுக்கப் பட்டுள்ளன.

காஷ்மீரம், ராஜபுதனம்

நாகரப்பாணியிலிருந்து சிறிது வேறுபட்ட கலையம்சங்களைக் கொண்ட கோயில்கள் காஷ்மீரத்திலும், இராஜபுதனத்திலும் கட்டப்பட்டன. காஷ்மீரத்திலுள்ள மார்த்தாண்டர் ஆலயம் மிகவும் அழகியது. ஆபுக்குன்றுகளில் திலாவராவில் (Dilavara) உள்ள இரு கோயில்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றில் கோபுரங்களுக்குப் பதிலாக உச்சியில் அரைவட்ட வடிவ அமைப்பு உள்ளன. இக் கோயில்களிலும் அவற்றுக்கு முன் உள்ள மண்டபங்களின் தூண்களின் மீதும் அழகிய வேலைப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. மரத்தையோ தந்தத்தையோ செதுக்குவது போல் மிக எளிதாகக் கல்லைச் செதுக்கியுள்ளனர் சிற்பிகள்.

ஜோத்பூருக்கு முப்பத்திரண்டு மைல் தொலைவில் வடமேற்கில் ஓசியா (Osia) என்ற சிற்றூர் ஒன்று உள்ளது. அங்குப் பதினாறு ஆலயங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை சமண சமயத்தையும் பிராமண சமயத்தையும் சேர்ந்தவை. இவற்றுள் பதினொன்று எட்டாம், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை. இதிகாச புராணக் கதைகளையும் மற்றவற்றையும் விளக்குகிற ஏராளமான சிற்பங்களை இவற்றில் நாம் காண்கிறோம்.

காஷ்மீரத்தில் எட்டாம் நூற்றாண்டு முதல் கட்டடக் கலை வேகமாக வளர்ச்சியுற்றது. குப்தர்கள் காலத்துக் கட்டடக் கலையை விடவும் காஷ்மீரத்துக் கட்டடக்கலை சிறந்திருந்தது என்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். காந்தாரத்துக் கிரேக்க பௌத்தக் கலையின் தொடர்ச்சியாகவே காஷ்மீரத்துக் கலை இருந்தது. ஆரம்பக் காலத்தைச் சேர்ந்த காஷ்மீரக் கட்டிடங்கள் பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவை, பின்னர் வந்தவை இந்து சமயத்தைச் சேர்ந்தவை. பௌத்த சமயக் கட்டிடங்கள் இந்து ஆலயங்களை விடப் பெரிதும் சேதமுற்றன. காஷ்மீரத்து ஆலயங்களில் கோபுரமோ தூண் நிறைந்த மண்டபங்களோ இல்லாதது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். குளம் போன்ற சில நீர் நிலைகளின் நடுவில் ஆலயங்கள் உள்ளன.

இலலிதாதித்திய முக்தா பீடர், அவந்தியவர்மன் ஆகியோரின் காலங்களிலேயே (எட்டு, ஒன்பதாவது நூற்றாண்டுகள்) காஷ்மீரத்தில் இந்து ஆலயங்கள் பல கட்டப்பட்டன. இந்து ஆலயங்களின் பொற்காலம் என்றே இவற்றை நாம் கூறலாம். காஷ்மீரத்தில் மார்த்தாண்டத்திலுள்ள சூரிய தேவனின் ஆலய அமைப்பைத் தழுவி எழுந்தன மற்ற ஆலயங்கள். இந்த வகையில் மார்த்தாண்டத்து ஆலயம் ஒரு முன்னோடி என்றே கூறலாம். அவந்திவர்மன் (855 - 883) இன்றைய ஸ்ரீநகருக்குப் பதினெட்டு மைல் தென் கிழக்கில் ஜீலம் நதியின் கரையில் அவந்திபுரம் என்றொரு புதிய தலைநகரை நிர்மாணித்தார். அது அழிந்து பட்டு அவ்விடத்தில் அவந்தீஸ்வரர் என்ற சிவனது ஆலயமும், அவந்தி சுவாமி என்ற விஷ்ணுவின் ஆலயமும் மட்டுமே இன்று எஞ்சியுள்ளன.

வடக்குப் பஞ்சாபில் உள்ள உப்பு மலைத் தொடர்ப்பகுதியிலும் (Salt range) வட மேற்கு எல்லைப்புற மாநிலத்திலும் காஷ்மீரத்துக் கட்டடக்கலையோடும் காந்தாரக் கலையோடும் தொடர்பு பூண்ட பல ஆலயங்கள் உள்ளன. அவை சதுர அமைப்பை உடையனவாகவும் கோபுரங்களைக் கொண்டனவாகவும் உள்ளன.

வங்காளம்

வங்காளத்துக் கட்டடக் கலையைப்பற்றி நாம் ஏற்கெனவே ஓரளவு கண்டோம். செங்கற்களும் மரங்களுமே வங்காளத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டதால், அவை அழிந்து பட்டன. சிதைந்த நிலையில் ஒரு சில இடிபாடுகள் மட்டுமே இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. குப்தர்கள் காலத்துக் கலையும் ஓரிசாவின் கலையும் சேர்ந்த கலப்பே வங்காளக்கலை. பாலர்களும், சேனர்களும் பல ஆலயங்களையும் மற்றக் கட்டிடங்களையும் கட்டினர். ஆனால் அவற்றுள் ஒன்றுகூட முழுமையாக இன்று நமக்குக் கிடைக்கவில்லை, எனவே அவை எப்படியிருந்தன என்பதைக் கூட இன்று நம்மால் அறிய முடியவில்லை.

அழிவுகள்

அக் காலத்திய வட இந்தியக் கோயில்களில் பல, முகம்மதியரின் படையெடுப்புகளால் அழிக்கப்பட்டன. அணகிலப் பாடகத்திலிருந்து ஏராளமான கோயில்கள் இவ்வாறுதான் அழிக்கப்பட்டன. இடிக்கப்பட்ட இருபத்தாறு ஆலயங்களிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட பொருள்களைக் கொண்டே டெல்லியில் குதுப்மினார் கட்டப்பட்டது. அஜ்மீரிலுள்ள மசூதியில் காணப்படும் தூண்கள் ஐம்பதுக்கும் அதிகமான இந்துக்களின் கோயில்களிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவையே.

23. தக்கண அரசுகள்

(கி. பி 6-ஆம் நூற்ருண்டு முதல் 12-ஆம் நூற்ருண்டு வரையில்)

1. சாளுக்கியர்கள்

சாளுக்கியரின் பூர்வீகம்

பாதாமி (Badami, Bijapur District) நகரிலிருந்து பேரரசு ஒன்றை நிறுவி ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த மேலைச் சாளுக்கியர்களின் பூர்வீகம் பற்றிப் பல புனைகதைகள் உள்ளன. இவர்கள் க்ஷத்திரியர்கள். இரண்டாம் புலிகேசி பிறப்பினுல் க்ஷத்திரியர் என்று யுவான் சுவாங் எழுதுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. கன்னட நாட்டில் இவர்கள் தோன்றியவர்கள். இவர்கள் கூர்ஜரர்கள் என்று ஒரு சிலர் கூறுவது பொருத்தமில்லாத கூற்று.

இவர்களின் கல்வெட்டுகள் சல்க்யர், சலிக்யர், சளுக்கியர் என்றுதான் இவர்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. சாளுக்கியர் என்ற சொல்லே அவற்றில் காணப்படவில்லை. பிந்திய கிளை வம்சங்களின் கல்வெட்டுகளிலேயே சாளுக்கியர் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. சல்கர், சலிகர், சலுகர் என்ற பெயரைத் தாங்கிய ஒருவரால் நிறுவப்பட்ட வம்சமாக இது இருக்கக்கூடும் என்று சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர் ஆரும் விக்கிரமாதித்தியர் என்ற சாளுக்கிய அரசரது கல்வெட்டு ஒன்று (Handarike inscription) ஹாரிதி பஞ்சசிகர் என்ற முனிவர் ஆண்டவனுக்கு வழிபாடு நடத்திக் கொண்டிருந்தபொழுது அவரது சுல்கத்திலிருந்து (Chulka - குவிந்த உட்கை அல்லது கமண்டலம்) சாளுக்கிய வீரன் தோன்றினுன் என்று கதை சொல்கிறது. இதே அரசனது அவையிலிருந்த பில்ஹணர், அசுரர்களை அழிப்பதற்காக இந்திரனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கப் பிரம்மா தமது சுல்கத்திலிருந்து சாளுக்கிய வீரனைத் தோற்றுவித்தார் என்று விக்ரமாங்கதேவ சரிதத்தில் எழுதுகிருர். (அணகிலப் பாடகத்து அன்கில் வாதம் (Anhilvada) என்று இது பின்னர் அழைக்கப்பட்டது. சௌளுக்கிய அல்லது சோலங்கி (Solanki) அரசர்களும் இதே போன்றதொரு கதையைத் தம்முடைய கல்வெட்டுகளில் கூறுகின்றனர். சந்திரகுலத்திலும் மனுவின் வழியிலும்

தாம் தோன்றியவர்கள் என்றும், ஆதியில் அயோத்தி நகரத்தில் தாம் ஆண்டதாகவும் சாளுக்கியர்கள் பின்னர்க் கூறிக் கொண்டனர்.

பல அரசுகள்

சாளுக்கியக் குடும்பங்கள் பலவற்றைப்பற்றி நமக்குத் தெரிய வருகின்றன. அவர்களுள் காலத்தால் முற்பட்டவர்கள் பாதாமிச் சாளுக்கியர்கள். கி. பி. ஆறும் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதி முதல் எட்டாம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதி வரையில் இவர்கள் ஆண்டனர். பின்னர் ஏழாம் நூற்றுண்டின் முன்பாதியில், கிழக்கில் ஆந்திரத்திலிருந்து ஆண்ட கிழக்குச் சாளுக்கிய வம்சம் நமக்குத் தெரிய வருகிறது. இராஷ்டிர கூடர்களின் சிற்றரசர்களாக இருந்த வெமுலவாதத்துச் (Vemulavada) சாளுக்கியர்கள், இராஷ்டிரகூட அரசுக்கு, கி. பி. பத்தாம் நூற்றுண்டின் பின்பாதியில் முடிவு கட்டிய கல்யாணிச் சாளுக்கியர்கள் (அல்லது பிற்கால மேலைச் சாளுக்கியர்கள்) முதலிய வேறுபலருங்கூட நமக்குத் தெரிய வருகின்றனர்.

துவக்கம்

சாளுக்கிய அரசர்களுள் முதன்முதலில் அரசாண்டவர்களாக நமக்குத் தெரியவருபவர்கள் ஜெயசிம்மரும் இவருடைய மகனுகிய இரணராகரும் (Ranaraga)ஆவர். இவர்கள் பாதாமியைச் சுற்றியிருந்த பகுதியில் கி.பி. ஆறும் நூற்றுண்டின் முன்பாதியில் ஆண்டு கொண்டிருந்தனர். இவர்களின் பெயர்கள் மட்டுமே சாசனங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவர்களது ஆட்சியைப் பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை.

இவர்களும் இவர்களது வழியில் வந்த மேலைச் சாளுக்கிய அரசர்களும் ஹாரிதி புத்திரர்கள் (Hariti putra) என்றும், மானவ்ய (Manavya) கோத்திரத்தில் தோன்றியவர்கள் என்றும்,சாசனங்கள் கூறுகின்றன. கார்த்திகைப் பெண்டிர் எழுவரால் வளர்க்கப்பட்ட கார்த்திகேயக் கடவுளின் அருளைப் பெற்றவர்கள் இவர்கள் என்றும் அவை கூறுகின்றன. இவ்வாறு பிற்காலத்தில் கார்த்திகேயனை இவர்கள் வழிபட்டாலும், இவர்களின் குலதெய்வமாக விளங்கிய கடவுள் விஷ்ணுவே. வராகமுத்திரையையும் 'ஸ்ரீ பிருத்வீ வல்லபன்' என்ற பட்டத்தையும் இவர்கள் பயன்படுத்தியதும், தங்களின் சாசனங்களின் துவக்கத்தில் வராக அவதாரத்தைத் தவருமல் குறிப்பிடுவதும், பரம பாகவதர்கள் என்று தம்மை கூறிக் கொள்வதும் இதை நன்கு தெரிவிக்கின்றன.

பல சாளுக்கிய அரசர்கள் ஆண்டபின்னர், ஜெயசிம்ம 'வல்ல பர்' ஆண்டார் என்று சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. சாதவாகன அரசின் சீர்குலைவுக்குப் பின்னர்த், தக்கணத்தை ஒன்றுபடுத்தி ஒரு அரசை நிறுவியவர்கள் இந்த மேலைச்சாளுக்கியரே. ஜெயசிம்மரும் அவருடைய மகனான இரணராகரும் சிற்றரசர்களாகவே இருந் திருக்கவேண்டும் என்று தெரிகிறது.

சாளுக்கிய அரசு நிறுவப்படல்

முதலாம் புலிகேசி

இரணராகரின் மகனான முதலாம் புலிகேசியே அடுத்த சாளுக் கிய அரசர். இவர் கி. பி. 535 முதல் 566 வரையில் ஆண்டிருக்கக் கூடும். சாளுக்கிய வம்சத்தில் முதலாவது சுதந்திரமான அரசர் இவரே என்பது இவருடைய பட்டங்களாலும் வேள்விகளாலும் நன்கு தெரியவருகின்றது. 'மகாராஜா' என்ற பட்டத்தை முதன் முதலில் சூட்டிக்கொண்ட சாளுக்கிய அரசர் இவரே. கடம்பர் களுக்கோ வேறு அரசர் யாருக்கோ இவர்கள் உட்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெரிகிறது. அவர்களது மேலாதிக்கத்தை உதறி எறிந்த முதலரசர் முதலாம் புலிகேசியே என்பது இப்பட்டத் தால் தெரியவருகிறது. சத்யாஸ்ரயர்' (Satyasraya), இரண விக்ரமர், ஸ்ரீ பிருத்வீ வல்லபர் முதலிய பட்டங்களையும் இவர் சூடி யிருந்தார். பாதாமியில் உள்ள இவரது கல்வெட்டு (சகம் 465-இல் கி. பி. 543இல் வெளியிடப்பட்டது) இது. இரண்யகர்ப்ப மகா தானம், அசுவமேத வேள்வி முதலிய பல வேள்விகள் ஆகியவற்றை முதலாம் புலிகேசி இயற்றினர் என்று தெரிவிக்கிறது. இவருடைய மகனான மங்களேசரின் கல்வெட்டுகளும் இதை உறுதிப்படுத்து கின்றன.

543-இல் வெளியிடப்பட்ட இக் கல்வெட்டுக்குச் சிறிது முன்பு தான் பாதாமியைச் (வாதாபி - Vatapi - என்று அப்பொழுது அழைக்கப்பட்டது) சுற்றி, கோட்டை கொத்தளங்களை அமைத்து வலுப்படுத்தினர் முதலாம் புலிகேசி. இவர் பத்பூரா குடும்பத்தைச் சேர்ந்த (Batpura) துர்லபதேவியை மணந்து கொண்டிருந்தார்.

புலிகேசி (புலகேசி-Pulakesi) என்றால் புலித்தோலை உடை யவன் (புலிமயிரை உடையவன்) என்பது பொருள். புலியைப் போன்ற பலம் பொருந்தியவன் (Great Lion) என்றும் இதற்குப் பொருள் உரைக்கின்றனர். கன்னட மொழிச் சொல்லான புலியும் சமஸ்கிருதச் சொல்லான கேசியும் இதில் இணைந்துள்ளன. பொலகேசி (Pole Kesin), பொலிகேசி (Poli Kesin) என்றும் இச் சொல் கொச்சையாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

முதலாம் கீர்த்திவர்மன்

முதலாம் புலிகேசியின் பெருமைகளுக்கெல்லாம் காரண மாக இருந்தவர் அவருடைய மகனான முதலாம் கீர்த்தி வர்மனே. வாதாபிக் கோட்டையைக் கட்டியவர் இவரே என்று ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. மேலும் இவருடைய போர்வெற்றி கள் காரணமாகவே இவருடைய தந்தை அசுவமேதம் போன்ற வேள்விகளை இயற்றினார் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதினர். புலிகேசியையும் கீர்த்திவர்மனையும் சேர்த்துக் குறிப்பிடும் சில கல் வெட்டுச் சான்றுகளும் இதை உணர்த்துகின்றன.

மகாராஜா முதலாம் கீர்த்திவர்மன் (கி.பி.566-67 முதல் கி.பி. 597 - 98 வரையில்) சிறந்த போர்வீரர். கீர்த்திராஜர் (Kirtiraja) என்றும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். வங்கம், அங்கம், மகதம், கேரளம், சோழநாடு முதலிய பல நாடுகளையும் இவர் வென்றார் என்ற புகழுரை கற்பனையானது என்பதில் ஐயமில்லை. இவருடைய மகனான இரண்டாம் புலிகேசியின் கல்வெட்டொன்று ஆய்ஹொளெ (Aihole) என்னுமிடத்தில் உள்ளது. இது நளர் கள் (Nala) மௌரியர்கள், கடம்பர்கள் ஆகியோரைக் கீர்த்தி வர்மன் தோற்கடித்தார் என்று கூறுகிறது. இதுவே உண்மை யாக இருக்கவேண்டும். (மௌரியர்கள் கொங்கணத்தில் ஆண் டனர். மௌரியப் பேரரசின் காலத்தில் மௌரியப் பேரரசர் களின் ஆளுநர்களாக இவர்கள் இப்பகுதியை ஆண்டதால் இப் பெயர் பெற்றுப், பின்னர்க், குறுநில மன்னர்களாகவும் சுதந்திர அரசர்களாகவும் இருந்தனர் என்று சில அறிஞர்கள் ஊகிக்கின் றனர்.) கடம்பர்களின் வனவாசி போன்ற பல நகரங்களைக் கீர்த்திவர்மன் கைப்பற்றினார். இவ்வாறு கீர்த்திவர்மனின் காலத் திலேயே சாளுக்கிய அரசு நன்கு நிறுவப்பட்டுவிட்டது என்பதைப் பிற்காலச் சாளுக்கியரின் கல்வெட்டுகளும் குறிப்பிடுகின்றன.

மங்களேசர்

முதலாம் கீர்த்திவர்மன் கி.பி. 597-98இல் இறந்தார். அவரு டைய பிள்ளைகள் அப்பொழுது சிறுவர்களாயிருந்த காரணத்தினால் அவருடைய தம்பியான மங்களேசர் வாதாபியில் (பாதாமியில்) அரசரானார். பதின்மூன்று ஆண்டுக்காலம், கி. பி. 610-11 வரை யில் இவர் அரசராயிருந்தார். இவர் கலச்சூரிகளைத் தோற்கடித் தார். கொங்கணக் கடற்கரையிலிருந்த இரேவதித்திவீபத்தை (கோவாப் பிரதேசத்தின் பழைய பெயர்) இவர் கைப்பற்றினார். கலச்சூரி அரசரான புத்தராஜர் கி. பி. 608 ஆம் ஆண்டுவரையில் இப்பகுதியில் ஆண்டுகொண்டிருந்தார் என்று தெரிகிறது.

எனவே, இவரிடமிருந்தே இரேவதித்திவீபத்தை மங்களேசர் கைப்பற்றியிருக்க வேண்டும்.

இரண்டாம் புலிகேசி

அரியணைக்கான போர்

மங்களேசருக்கும் அவருடைய அண்ணன் மகனான இரண்டாம் புலிகேசிக்குமிடையில் விரைவிலேயே போர்கள் துவங்கின. மங்களேசர் தம்முடைய மகனைப் பட்டத்து வாரிசாக ஆக்குவதற்கு முயன்றார் என்றும், அதனாலேயே இப்போர் துவங்கியது என்றும் இரண்டாம் புலிகேசியின் ஆய்ஹொளெக் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. மங்களேசரின் மகன் யார் என்பது நமக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. இந்தப் போரில் மங்களேசர் கொல்லப்பட்டு இரண்டாம் புலிகேசி அரியணையைப் பெற்றார்.

மற்ற போர்கள்

புலகேசி, புலிகேசி, பொலகேசி என்றெல்லாம் கல்வெட்டுகளில் இவர் குறிப்பிடப்படுகிறார். சத்யாஸ்ரயர் (Satyasraya) என்ற விருதையும் இவர் சூடியிருந்தார். கி.பி. 610-11இல் அரியணையைப் பெற்ற இவ்வரசர் கி. பி. 642 வரையில் ஆட்சிபுரிந்தார்.

சாளுக்கிய அரியணைக்கான போரைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, மிகவிரைவிலேயே சாளுக்கியரது மேலாதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்த பலர் சுதந்திரம் பெற்றனர். அவ்வாறு சுதந்திரம் பெற்ற இரண்டு சிற்றரசர்களான அப்பாயிகர் (Appayika), கோவிந்தர் ஆகியோர் வாதாபியை நோக்கியும் படையெடுத்து வந்தனர். இரண்டாம் புலிகேசி பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கோவிந்தரைத் தம்முடைய நண்பராக்கிக் கொண்டு, அப்பாயிகரைத் தோற்கடித்து விரட்டியடித்தார். அப்பாயிகர், கோவிந்தர் ஆகியோர் யாவர் என்பது உறுதியாகத் தெரியவில்லை.

இவ்வாறு தமது அரசுக்கு வந்த ஆபத்தைக் களைந்த பின்னர் அண்டை அரசுகளின்மீது படையெடுப்புக்களை நிகழ்த்தலானார் இரண்டாம் புலிகேசி. இந்தப் படையெடுப்புகளையும் வெற்றிகளையும் விரிவாகப் புகழ்ந்து பாடுகிறது ஆய்ஹொளெக் (Aihole) கல்வெட்டு. சமணக் கவிஞரான இரவிகீர்த்தி என்பவரே இந்தக் கல்வெட்டிலுள்ள பாடல்களைப் புனைந்தவர். கி. பி. 634 – 35இல் ஜினேந்திரருக்கு ஆலயம் ஒன்று கட்டி முடிக்கப்பட்டபின், அதைக் கொண்டாடுவதற்காகப் புனையப்பட்டது இந்த மெய்க் கீர்த்தி (பிரசஸ்தி).

தெற்கில் கடம்பர்களின் தலைநகரமான வனவாசி (Banavasi) முற்றுகையிடப்பட்டுக் கைப்பற்றப்பட்டது. ஏற்கெனவே இவருடைய தந்தையான கீர்த்திவர்மரால் தோற்கடித்து அடக்கப்பட்டிருந்த கடம்பர்கள், மங்களேசருக்கும் இரண்டாம் புலிகேசிக்குமிடையில் நடைபெற்ற உள்நாட்டுப் போரின் போது மீண்டும் விடுதலை பெற்றனர் போலும். பின்னர்த் தெற்கு மைசூரில் ஆண்டு கொண்டிருந்த கங்கர்களும், ஆளுவர்களும் (Aluvar) தோற்கடிக்கப்பட்டனர். முன்பு கீர்த்திவர்மனால் வெல்லப்பட்டிருந்த மௌரியர்களையும் மீண்டும் அடக்க வேண்டியதாயிற்று. அவர்களது நகரமான புரி (Puri) என்பது புலிகேசியின் கப்பல்களால் தாக்கப்பட்டுக் கைப்பற்றப்பட்டது. இந்தப் புரி என்ற நகரம் காராபுரியாகவோ (Gharapuri) இராஜ்புரியாகவோ (Rajpuri) இருக்க வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். காராபுரி என்பது இன்றைய பம்பாய்க்கு அண்மையில் உள்ள யானைத்தீவு Elephantc Island); இராஜ்புரி என்பது ஜஞ்சிராவுக்கு (Janjira) அருகில் உள்ளது.

ஹர்ஷரது தோல்வி

பின்னர் வடக்கில் படைநடத்தி இலாட்டர்கள், மாளவர்கள், கூர்ஜரர்கள் ஆகியோரைத் தமக்குக் கீழ்ப்படுத்தினார் இரண்டாம் புலிகேசி. பின்னர் ஹர்ஷவர்த்தனரையும் அவர் தோற்கடித்தார். கி.பி. 630க்கும் 634க்கு மிடையில் இது நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று கணக்கிடப்படுகிறது. விந்தியமலைப் பகுதிவரையில் இருவருமே தத்தமது ஆதிக்கத்தைப் பரப்ப முயன்றதன் விளைவாகவே இப்போர் ஏற்பட்டது. மகாராஷ்டிர அரசரிடம் (புலிகேசியிடம்) ஹர்ஷவர்த்தனர் தோற்றார் என்பதை யுவான் சுவாங்கும் தெரிவித்துள்ளார். இது ஆய்ஹொளெக் கல்வெட்டுக்கு முன்பே நிகழ்ந்தது. மூன்று 'மகாராஷ்டிரங்களை' (முப்பெரும் அரசுகளை) இரண்டாம் புலிகேசி வென்றார் என்று ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. அம்மூன்று மகாராஷ்டிரங்கள் எவை என்பது தெரியவில்லை. மகாராஷ்டிரம், கொங்கணம், கர்னாடகம் ஆகியவையாக அவை இருக்கக்கூடும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.

கீழைச் சாளுக்கிய அரசு நிறுவப்படல்

பின்னர்க் கிழக்குத் தக்கணத்தில் தட்சிண கோசலத்தையும் கலிங்கத்தையும் அவர் வென்றார் என்று ஆய்ஹொளெக் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது அதன் பிறகு தெற்கு நோக்கிச் சென்ற அவருடைய படைகள், கோதாவரி மாவட்டத்தில் பிஷ்தபுரம் (பித்தாபுரம்) போன்ற விடங்களை வென்றன. பிஷ்தபுரத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த அரசவம்சத்தை அகற்றிவிட்டு அங்குத் தம் தம்பியான

யுவராஜ குப்ஜ விஷ்ணுவர்த்தனரைத் தம்முடைய ஆளுநராகப் புலிகேசி நியமித்தார். இவ்வாறே கீழைச் சாளுக்கிய அரசுக்கு அடிகோலப் பட்டது. கி. பி. 1070 ஆம் ஆண்டு வரையில் விஷ்ணு வர்த்தனரின்வம்சம் இதைத் தொடர்ந்து ஆட்சி புரிந்துவந்தது. அதற்குப் பின்னர் மண உறவு மூலமாகச் சோழவம்சத்துடன் அது ஒன்ருகிப்போயிற்று.

பல்லவருடன் போர்

பிஷ்தபுரத்துக்குப் பின் ஆந்திரத்தில் எல்லூர்ப் (எல்லூரு) பகுதியில் ஆண்டு கொண்டிருந்த விஷ்ணுகுண்டின்கள் புலிகேசி யால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். பின்னர்ப் பல்லவ அரசுக்குள் புலிகேசி தமது படையுடன் புகுந்தார். பல்லவ அரசரான முத லாம் மகேந்திரவர்மன் தோல்வியுற்றுக் காஞ்சிபுரத்துக் கோட் டைக்குள் சென்று ஒளிந்து கொண்டார். தமது தலைநகருக்குப் பத்து மைல் வடக்கில் உள்ள புள்ளலூர் என்னுமிடத்தில் முத லாம் மகேந்திரவர்மன் இரண்டாம் புலிகேசியைத் தோற்கடித்த தாகப் பல்லவர் கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகிறது. ஆயினும் இது எட்டாம் நூற்ருண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டே. எனவே பல்லவ மன்னர் புலிகேசியிடம் தோற்ருர் என்பதே உண்மையாக இருக் கக் கூடும். காவிரியைக் கடந்து சென்று பாண்டியர், சோழர், சேரருடன் பல்லவருக் கெதிராக நட்புறவு செய்து கொண்டபின் நாடு திரும்பினுர் புலிகேசி என்று, அவரது கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. பல்லவ அரசின் வடபகுதி சாளுக்கியர் வசம் இப்பொழுது சிக்கி யது. இவ்வாறு சாளுக்கிய அரசர் கிழக்குக் கடல் முதல் மேற்குக் கடல் வரையில் பல பகுதிகளையும் வென்ருர். இவரது காலம் முதல் சாளுக்கியருக்கும் பல்லவருக்கு மிடையிலான போர் கள் துவங்கின.

யுவான் சுவாங்கின் வருகை

இரண்டாம் புலிகேசியின் ஆட்சிக் காலத்தில் மகாராஷ்டிரத் துக்குச் சென்றிருந்தார் சீன யாத்திரிகரான யுவான்சுவாங். புலி கேசியின் அரசைப் பற்றியும் அதன் செழிப்பைப் பற்றியும் மக்க ளது வாழ்க்கையைப் பற்றியும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். கி. பி. 641 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் அவர் இந்த அரசுக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும். அந் நாட்டில் வெப்பம் அதிகம் என்றும் மக்கள் உயர மானவர்களாகவும் நேர்மையும் தன் மதிப்பும் உள்ளவர்களாகவும் இருந்தனர் என்றும் அவர் எழுதுகிருர். சாளுக்கியரின் படைகள் யாராலும் வெல்ல முடியாதபடி பெரும் பலம் கொண்டவை என் கிருர் அவர்.

தோல்வியும் மரணமும்

புலிகேசியின் வெற்றி நிறைந்த வாழ்க்கை இறுதியில் படுதோல்வியில் முடிவுற்றது. முதலாம் மகேந்திரவர்மப் பல்லவனின் மகனை நரசிம்மவர்மன் தம் தந்தையின் காலத்தில் நிகழ்ந்தபடையெடுப்புக்குப் பழி தீர்த்துக்கொள்வதற்காக கி.பி. 642இல் சாளுக்கிய அரசின் மீது படையெடுத்தார். இதற்கு உடனடிக் காரணமாக இருந்தது பல்லவ அரசின் மீது மீண்டும் புலிகேசி நடத்திய படையெடுப்பு. இந்தச் சாளுக்கியப் படையைத் தமது தலைநகரான காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகிலுள்ள மணிமங்கலத்திலும் வேறு இடத்திலும் நரசிம்மவர்மர் தோற்கடித்தார். தோற்றோடிய பகைவரைத் தொடர்ந்து சென்று சாளுக்கியரது தலைநகரான வாதாபியையும் கைப்பற்றி, அதைச் சூறையாடின பல்லவர் படைகள். அந்நகரில் நரசிம்மவர்மனது பதின்மூன்றும் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று காணப்படுகிறது. இது வாதாபி பிடிபட்ட செய்தியை உறுதிப்படுத்துகின்றது. வாதாபியைக் கைப்பற்றிய பல்லவப் படைக்குத் தலைவராயிருந்தவர் சிறுத்தொண்டர் என்று அழைக்கப்படும் பரஞ்சோதியார் என்று பெரிய புராணம் (12 ஆம் நூற்றாண்டு) தெரிவிக்கிறது. புலிகேசியின் மகனை முதலாம் விக்கிரமாதித்தியரின் கர்னூல் பட்டயமும் அவர் தந்தை தோல்வியுற்றதையும் வாதாபி தீக்கிரையாக்கப்பட்டதையும் தெரிவிக்கிறது. பல்லவரின் இப் போர் முயற்சிகளில் இலங்கை இளவரசனை மானவர்மன் என்பவனும் உதவியாயிருந்தான் என்று மகாவம்சம்எழுதுகிறது.

மதிப்பீடு

இந்தப் படுதோல்விக்குப் பின் இரண்டாம் புலிகேசிக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பது தெரியவில்லை. போரில் ஒரு வேளை அவர் கொல்லப்பட்டார் போலும். ஆயினும் இவர் சாளுக்கிய அரசர்களிலேயே மிகவும் சிறந்தவர் என்பதில் ஐயமில்லை. தமது ஆட்சிக் காலம் முழுவதையும் போரிலேயே செலவிட்டு, இறுதியில் போரிலேயே மடிந்தார் இவர். கங்க நாட்டரசரான துர்விநீதனின் மகளை மணந்திருந்தார். இந்த அம்மையாரின் வயிற்றில் பிறந்தவரே அடுத்த அரசரான முதலாம் விக்கிரமாதித்தியர்.

முதலாம் விக்கிரமாதித்தியர்

குழப்பம்

பல்லவரது கையில் சிக்கிய பின்னர் கி.பி. 642 முதல் 655 வரையில் சாளுக்கிய அரசில் குழப்பம் நிலவியது. இப் பதின்மூன்றாண்டுகளில் சாளுக்கிய அரியணையில் எந்த அரசரும் இல்லை என்று தெரி

கிறது. வாதாபியை அழித்தபின் பல்லவர்கள் ஒரு சில ஆண்டு கள் வாதாபியையும் சாளுக்கிய அரசின் தென் பகுதியையும் தமது கையிலேயே வைத்திருந்தனர். புலிகேசியின் பிள்ளைகள் தம்முள் யார் அரசராவது என்று பூசல்களில் ஈடுபட்டுப் பல்லவரை விரட்டு வதில் ஒன்றுசேராமல் தனித்தனியாக முயற்சிகள் செய்து கொண்டிருந்தனர். சாளுக்கியருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த பல சிற்றர சர்கள் இப்பொழுது ஓரளவு மீண்டும் தமது சுதந்திரத்தைப் பெற்றனர். விஷ்ணுவர்த்தனர் முதல் துவங்கிய கீழைச் சாளுக்கிய அரசும், தனியரசாகத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டது.

இரண்டாம் புலிகேசிக்குப் பல பிள்ளைகள் இருந்தனர். அவர் களுள் ஆதித்தியவர்மன், சந்திராதித்தியர், முதலாம் விக்கிர மாதித்தியர் ஆகியோரின் பெயர்கள் நமக்குத் தெரிகின்றன. ஆதித் தியவர்மன் அரசப் பட்டங்களை யெல்லாம் சூடிக் கொண்டு ஆண் டதாக அவரது முதலாண்டில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு சாசனம் தெரிவிக்கிறது. சந்திராதித்தியரது மனைவியான விஜயபட்டாரிகா என்பவர் வெளியிட்ட இரண்டு சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. இச் சாசனங்களில் முதலாம் விக்கிரமாதித்தியரது பெயரே முதலி லும், சந்திராதித்தியரது பெயர் பின்னரும் வருகின்றன. இரு வரும் ஒற்றுமையாக இருந்தனர் போலும். மேலும் இரண்டாம் புலிகேசியின் 'அருமை மகன்' என்று முதலாம் விக்கிரமாதித்தி யரை இச் சாசனங்களே குறிப்பிடுகின்றன.

முதலாம் விக்கிரமாதித்தியர் அரியணையைக் கைப்பற்றுதல்

விக்கிரமாதித்தியர் இரண்டாம் புலிகேசியின் மூத்த மகனில்லை என்பது தெளிவு. கங்க அரசரான துர்விநீதனின் மகள் வயிற்றுப் பேரனாக இவர் இருந்திருக்கக் கூடும். எனவே துர்விநீதனின் உதவி யைப் பெற்றுச் சாளுக்கிய அரசரானார் இவர். காஞ்சியை ஆண்ட பல்லவ மன்னரைப் ('காடுவெட்டி' என்று இவர் அழைக்கப்படு கிறார்.) பிடித்துத் தம் பேரனை வாதாபியில் அரியணையில் கங்க அரசர் அமர்த்தினார் என ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. முதலாம் விக்கிரமாதித்தியர் சத்யாஸ்ரயர் இரணரசிகர், இராஜமல்லர், ஸ்ரீ பிருத்வீ வல்லபர், மகாராஜாதி ராஜ பரமேஸ்வரர் முதலிய பட்டங்களைச் சூடியிருந்தார். மைத்ரகர்களிடமிருந்த குஜராத் பகுதி இவ் விக்கிரமாதித்தியரால் கைப்பற்றப்பட்டது.

பல்லவருடன் போர்கள்

பல்லவர்கள் கைப்பற்றியிருந்த தெற்குப் பகுதிகளை மீட்பதற் காகவும், தம் தந்தையருக்கு நேர்ந்த படுதோல்விக்குப் பழிவாங்கு வதற்காகவும் பல்லவர்களோடு பல முறை இவர் போரிட்டார்.

நரசிம்மவர்மன், அவருடைய மகனான இரண்டாம் மகேந்திரவர்மன், அவருடைய மகனான முதலாம் பரமேஸ்வரவர்மன் ஆகிய மூன்று பல்லவ மன்னர்களோடும் இவர் போரிட்டார். இவருடைய மகனான வினயாதித்தியரும் பேரனான விஜயாதித்தியரும் பல்லவர்களுக் கெதிரான இப் போர்களில் இவருக்குத் துணை நின்றனர். பாண்டிய மன்னனான அரிகேசரி பராங்குச மாறவர்மனும் கங்கர்களும், சாளுக்கியருக்கு உதவி புரிந்தனர். முன்பு நரசிம்மவர்மப் பல்லவர் கைப்பற்றியிருந்த தென் பகுதிகளைச் சாளுக்கியர் இப்பொழுது மீட்டனர். அவர்களின் படைகள் பல்லவ அரசுக்குள்ளும் பலமுறை புகுந்தன. இப் போர் நீண்டநாள் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவு. கி.பி. 671இல் காஞ்சிக் கருகில் மல்லியூர்க் கிராமம் என்ற ஊரிலும், கி.பி. 674இல் சோழர் தலைநகரான உறையூரிலும் முதலாம் விக்கிரமாதித்தியர் சென்று முகாமிட்டிருந்தார் என்று சாளுக்கியரின் சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இருப்பினும் சாளுக்கியப் படைகள் பெருவளநல்லூர் என்ற விடத்தில் (திருச்சிக்கு அருகில் 12கல் தொலைவில் உள்ளது இவ்வூர்) முதலாம் பரமேஸ்வரப் பல்லவரால் தோற்கடித்து விரட்டப்பட்டன என்று பல்லவரது பட்டயம் ஒன்று கூறுகிறது. இவ்வாறு ஆரம்பத்தில் தோற்றுக், காஞ்சியைக் கூடக் கைவிட்டுப் பின்வாங்கிய பல்லவர்கள் இறுதியில் வென்றனர்.

முதலாம் விக்கிரமாதித்தியருக்கு உதவிய கங்க அரசர் பூவிக்கிரமர் என்பவர். இவர் விளந்தை என்ற விடத்தில் நடந்த ஒரு போரில் பரமேஸ்வரவர்மனைத் தோற்கடித்து, 'உக்ரோதயம்' என்ற மணி பதித்த அவரது ஆரத்தையும் வேறு பலவற்றையும் பறித்துக் கொண்டார். விக்கிரமாதித்தியரது ஆட்சி கி. பி. 655 முதல் 681 வரையில் நீடித்தது. வடக்கில் குஜராத்திலிருந்து தெற்கில் நெல்லூர் மாவட்டம் வரையில் இவரது அரசு பரந்து கிடந்தது.

விக்கிரமாதித்தியருக்குப் பின்

வினயாதித்தியர்

முதலாம் விக்கிரமாதித்தியருக்குப் பின் அவருடைய மகனான வினயாதித்தியர் அரசரானார் (கி பி. 681-96). இவரும் இவருடைய பிள்ளையான விஜயாதித்தியரும் முதலாம் விக்கிரமாதித்தியரது காலத்திலேயே பல்லவருக்கு எதிரான போர்களிலும் மற்றப் போர்களிலும் பங்கு கொண்டனர். இதனால் 'யுத்த மல்லர்' என்ற பட்டப் பெயரையும் வினயாதித்தியர் சூடியிருந்தார். இவர் தெற்கிலுள்ள சோழர், பாண்டியர், கேரளர், பல்லவர், களப்பிரர்

முதலிய பலரையும் வென்றதாகக் கூறிக் கொள்கிறார். வடக்கில் இலாட்டத்தில் (தெற்குக் குஜராத்தில்) முதலாம் விக்கிரமாதித்தியரது தம்பியான தராஸ்ரய (Dharasraya) ஜெயசிம்மவர்மன், நவசாரிகா (Navasarika) அல்லது நவ்சாரி என்ற ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சிற்றரசராக இருந்து வந்தார். பாரசீகம், இலங்கை ஆகியவற்றின் அரசர்களிடமிருந்து சில பரிசங்கள் இவருக்கு வந்திருக்கக் கூடும். வட இந்திய அரசர் ஒருவருடனும் பொருது வெற்றி பெற்றதாக இவர் கூறிக் கொள்கிறார். அவ்வரசர் யார் என்பது தெரியவில்லை. ஆயினும் இப் போரில் இவருடைய மகனான விஜயாதித்தியர் பகைவரால் சிறைபிடிக்கப்பட்டார் என்பது தெரிகிறது. இந் நிலையில் இவர் காலமானதால் சாளுக்கிய அரசில் குழப்பங்கள் நிலவின.

விஜயாதித்தியர்

பகைவரின் ('உத்தராபத அரசர்' என்று மட்டுமே இப்பகைவர் குறிப்பிடப்படுகிறார்.) சிறையிலிருந்து எவ்வாறோ தப்பித்து வந்து விட்ட விஜயாதித்தியர் அரியணையேறி (கி.பி. 696-733), குழப்பங்களை அடக்கி,அமைதியை ஏற்படுத்தினார்.இவரும் பல்லவர்களோடு போர்களில் ஈடுபட்டார். இவர் படையெடுத்துச் சென்று காஞ்சிபுரத்தைக் கைப்பற்றிப் பல்லவ மன்னரான இரண்டாம் பரமேஸ்வர வர்மனிடமிருந்து திறை வசூலித்தார். பல்லவ அரசின் மீது இதற்குப்பிறகு மேலும் இரண்டுமுறை இவர் படையெடுத்துச் சென்றார். இலாட்டத்தில் தராஸ்ரய (Dharasraya) ஜெயசிம்மவர்மனுக்குப் பின்னர் அவருடைய மூத்த மகனான ஸ்ரியாஸ்ரய (Sryasraya) சீலாதித்தரும், பின்னர் இவருடைய இளவலான ஜெயாஸ்ரய மங்களராஜரும் சாளுக்கியரின் சிற்றரசர்களாயிருந்தனர். இந்த மங்களராஜர் கி.பி. 731-32இல் ஆண்டு கொண்டிருந்தார்.

பிஜப்பூர் மாவட்டத்தில் பட்டடக்கலில் (Pattadakal) உள்ள சங்கமேஸ்வரர் ஆலயம் இம் மன்னரால் கட்டப்பட்டது. விஜயேஸ்வரர் ஆலயம் என்று அப்பொழுது அது அழைக்கப்பட்டது. இவர் சைவராயிருந்தாலும் சமணசமய ஆசிரியர்களுக்கெனச் சில கிராமங்களை மானியமாக வழங்கியுள்ளார். குங்கும மகாதேவி என்ற தங்கை ஒருவர் இவருக்கிருந்தார் என்று தெரிகிறது. இந்த அம்மையார் இலக்ஷ்மேஸ்வர் என்னுமிடத்தில் சமணர்களுக்கு ஆலயம் ஒன்றைக் கட்டித் தந்தார்.

இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர்

விஜயாதித்தியரின் மகனான இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியரே அடுத்தபடி அரசரானவர் (கி. பி. 733-34—744-45). இவருக்குப்

பீமர் என்ற தம்பி ஒருவர் இருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறார் இந்தப் பீமரின் வழித்தோன்றல்களே தாங்கள் என்று பிற் காலத்தில் கல்யாணியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த சாளுக்கியர்கள் கூறிக் கொண்டனர். இரண்டாம் விக்கிரமாதித் தியரின் பட்டத்து அரசியாகிய லோகமகாதேவிகலச்சூரி ஹைஹய (Haihaya) அரசகுடும்பத்தைச் சேர்ந்த இளவரசி ஆவார். பட்டக்க லில் உலோகேஸ்வரம் என்ற சிவாலயத்தைக் கட்டியவர் இந்த அம்மையாரே. இதுவே இன்று விருபாக்ஷர் ஆலயம் என்று அழைக் கப்படுகிறது. அந்த ஆலயத்தை நிர்மாணித்த குண்டர் என்ற கலை ஞருக்குப் பல விருதுகள் அரசரால் வழங்கப்பட்டன. உலோகமகா தேவியின் தங்கையும் இவ் வரசரின் மற்றொரு மனைவியுமான திரை லோக்கியமகாதேவி என்பவரே உலோகேஸ்வரத்துக் கருகில் உள்ள திரைலோகேஸ்வரம் என்ற மற்றொரு சிவாலயத்தைக் கட்டியவர்.

இவரது காலத்திலும் பல்லவருடன் போர்கள் தொடர்ந்தன. தம்முடைய பகைவரான பல்லவரது நாட்டின்மீது திடீரென்று இம் மன்னர் தாக்குதல் தொடுத்தார். (கி. பி 742-43) இரண்டாம் நந்திவர்மப் பல்லவ மன்னன் என்ற பல்லவ அரசர் தோற்றோடிப் போனார். அவருடைய யானைகள், பதாகைகள், நவரத்தினங்கள் முதலிய பலவும் பகைவரால் கைப்பற்றப்பட்டன. பின்னர்க் காஞ்சியும் விக்கிரமாதித்தியர் வசமாயிற்று. காஞ்சியில் கயிலாச நாதர் கோயிலில் உள்ள விக்கிரமாதித்தியருடைய கல்வெட்டு இதை நன்கு தெரிவிக்கிறது. காஞ்சியில் சிறிது காலம் தங்கியி ருந்தார் இச் சாளுக்கிய மன்னர். கோயில்களுக்கு நிறையத் தங்கத்தை இவர் அளித்தார். அந்தணருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பொன்னையும் பொருளையும் வழங்கினார்.

ஓடிச் சென்ற பல்லவ அரசரைத் துரத்திச் சென்று மேலும் பல விடங்களில் போரிட்டு வெற்றி பெற்றார், கீர்த்திவர்மன் என்ற பெயர் கொண்ட விக்கிரமாதித்தியரின் மகன். இதற்குப் பின்னர், பாண்டியர், சோழர், களப்பிரர், கேரளர் முதலியோரையும் சாளுக்கியர்கள் வென்றதாகக் கூறிக் கொள்கின்றனர்.

சாளுக்கியப் பேரரசின் வடபகுதியில் இராஷ்டிரகூடர்கள் சிற்றரசர்களாக இருந்துவந்தனர். அதற்கும் வடக்கில் இலாட் டத்தில் (தெற்குக் குஜராத்தில்) சாளுக்கிய அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இளவரசர்கள் ஆளுநர்களாக இருந்து வந்தனர் என்பதை முன்பே கண்டோம். இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியரது காலத் தில் இலாட்டத்தில் அவ்வாறு ஆளுநராக இருந்தவர் ஜயாஸ்ரய மங்களராஜரின் தம்பியான அவனிஜனாஸ்ரயப் புலிகேசி ராஜா

(Avanijanasraya pulakesi raja) என்பவர். அரேபியர்கள் இப்போது குஜராத்தின்மீது படையெடுத்து வந்தனர். இந்தப் படையெடுப்பை முறியடித்துப் பெரு வெற்றி பெற்ற புலிகேசிராஜாவுக்குப் பல விருதுகளை வழங்கிக் கௌரவித்தார் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர். ஆயினும், சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இராஷ்டிரகூடத்துத் தந்திதுர்க்கர். (Dantidurga) இலாட்டத்தைக் கைப்பற்றி சாளுக்கியச் சிற்றரசர் (அல்லது ஆளுநர்) வம்சத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தார்.

வாதாபிச் சாளுக்கியரின் வீழ்ச்சி

இரண்டாம் கீர்த்திவர்மன்

இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர் இறந்த பின்னர் அவருடைய மகனை இரண்டாம் கீர்த்திவர்மன் வாதாபியின் பட்டத்துக்கு வந்தார் (கி. பி. 744—45—757). இவரது காலத்தில் மேலைச் சாளுக்கியரின் ஆதிக்கம் முடிவுக்கு வந்தது. இதற்கு முடிவுகட்டியவர் இராஷ்டிரகூட அரசரான தந்திதுர்க்கர். இவர் இரண்டாம் தந்திவர்மன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்.

கி. பி. 742 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட தம்முடைய எல்லோராப் பட்டயங்களில், 'மகாசாமந்தாதிபதி' என்ற பட்டத்தையே தந்திதுர்க்கர் சூடியிருந்தார். சாளுக்கியருக்குட்பட்ட சிற்றரசராகவே அப்பொழுது அவர் இருந்தார் என்பதை இது நன்கு காண்பிக்கிறது. ஆனால், கி. பி. 754இல் வெளியிடப்பட்ட அவரது சமன்கத் (Samangad) சாசனம் மகாராஜாதிராஜர், பரமேஸ்வரர், பரமபட்டாரகர் என்ற பேரரசர்பட்டங்களை அவர் சூடியிருந்தார் என்பதைக் காண்பிக்கிறது. மேலும், சாளுக்கிய அரசரை அவர் வென்று மேலாதிக்கத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டிருந்தார் என்று தெளிவாகவே அது குறிப்பிடுகிறது. காஞ்சி, கேரளம், சோழநாடு, பாண்டியநாடு, புகழ் மிக்க ஹர்ஷவர்த்தனர் ஆகியோரை வென்றிருந்த கர்னாடக (சாளுக்கிய)ப் படை ஆகியவற்றை அவர் வென்றார் என்றும் அது குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு சாளுக்கியரைத் தம்முடைய சிற்றரசராக ஆக்கிக் கொண்டனர் இராஷ்டிரகூடர்கள். வாதாபியைச் சுற்றியிருந்த சிறு பகுதியையே கீர்த்திவர்மன் ஆண்டார்.

(பல்லவ அரசரான இரண்டாம் நந்திவர்மனையும் தாம் வென்றதாகத் தந்திதுர்க்கர் கூறுகிறார். நந்திவர்மன் தம் மகனுக்குத் தந்திவர்மன் என்ற பெயரைச் சூட்டியிருந்தது இதை

யில் ஒரு புதிய பெயர் என்பதை நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் தந்தி துர்க்கர் இறந்த பின்னர் இரண்டாம் கீர்த்தி வர்மன் தமது மேலாதிக்கத்தை மீண்டும் பெறுவதற்காகப் போரில் இறங்கினார். ஆனால் அடுத்த இராஷ்டிர கூட அரசரான முதலாம் கிருஷ்ணர் இம்முயற்சியை முறியடித்தார். இவருடைய கல்வெட்டுகள் இதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இவ்வாறு சாளுக்கியப் பேரரசு இரண்டாம் கீர்த்தி வர்மனோடு முடிவுக்கு வருகிறது. இராஷ்டிர கூடர்களின் எழுச்சியும் பல்லவரோடு இடைவிடாமல் நடைபெற்றுவந்த போர்களும் சாளுக்கியரது வீழ்ச்சிக்குக் காரணங்களாயின. கி.பி. 757க்குப் பின் கீர்த்திவர்மனின் கல்வெட்டுகள் கிடைக்கவில்லை. அந்த ஆண்டில் அவர் தமது மேலாதிக்கத்தைப் பெற மீண்டும் முயன்றார் என்பது தெரிகிறது. எனவே அந்த ஆண்டிலேயே அவருடைய தோல்வியும் முடிவும் ஏற்பட்டன போலும்.

வாதாபிச் சாளுக்கியர் வம்சாவளி

1. ஜெய சிம்மர்
2. இரணராகர்
3. முதலாம் புலிகேசி
4. முதலாம் கீர்த்திவர்மன் 5. மங்களேசர்
6. இரண்டாம் புலிகேசி குப்ஜ விஷ்ணுவர்த்தனர் (கீழைச் சாளுக்கிய அரச வம்சத்தை நிறுவியவர்)
7. முதலாம் விக்கிரமாதித்தியர்
8. வினயாதித்தியர்
9. விஜயாதித்தியர்
10. இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர்
11. இரண்டாம் கீர்த்திவர்மன்.

2. இராஷ்டிரகூடர்கள்

பூர்வீகம்

இராஷ்டிரகூடரது பூர்வீகம் பற்றிப் பலவிதமான கருத்துகளை ஆசிரியர்கள் மொழிந்துள்ளனர். தாங்கள் யதுகுலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும், கிருஷ்ணனின் (விஷ்ணுவின்) வழியில் வந்தவர்கள் என்றும் இராஷ்டிரகூடர்கள் தம்முடைய ஒன்பதாம் நூற்றுண்டுச் சாசனங்களில் கூறிக்கொள்வதெல்லாம் வெறுங் கட்டுக்கதை. பல இராஷ்டிரகூடக் குடும்பங்கள் பல்வேறு பகுதிகளில் ஆண்டு கொண்டிருந்தன. தெற்கு மகாராஷ்டிரத்தில் மானபுரம் (Manapura) என்ற ஊரிலிருந்து சில இராஷ்டிரகூடச் சிற்றரசர்கள் ஆண்டுகொண்டிருந்தனர் என்பது அவர்களின் சாசனங்கள்வாயிலாகத் தெரிய வருகிறது. மானுங்கர் (Mananka) என்பவர் இந்த வம்சத்தை நிறுவினர். யாரோ ஒரரசரின் மாநில ஆளுநராக (அதாவது இராஷ்டிர கூடராக) இவர் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆட்சி புரிந்தார் போலும். இவர் பேராரிலும் வத்சகுல்மத்திலும் ஆண்டு கொண்டிருந்த வாகாடகர்களையும், குந்தள நாட்டில் ஆண்டு கொண்டிருந்த கடம்பர்களையும் தோற்கடித்தார். மானுங்கருக்குப் பின் அவருடைய மகனுன தேவராஜரும், பின்னர் இவருடைய மகனுன அவிதேயரும் (Avidheya), பின்னர் அவிதேயரின் தம்பியான பவிஷ்யரும், பவிஷ்யரின் மகனுகிய அபிமன்யுவும் ஆண்டனர்.

மானபுரத்தை ஆண்ட இந்த இராஷ்டிரகூடர்கள் பின்னர்க் கொங்கணத்து மௌரியர்களாலோ நளர்களாலோ வெல்லப்பட்டனர். பின்னர் வாதாபிச் சாளுக்கியர்கள் இப் பகுதியைக் கைப்பற்றினர்.

சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியரின் காலத்தில் அவருடைய குறுநில மன்னராகச் சாதாரா—இரத்னகிரிப் (Satara Ratnagiri) பகுதியில் ஆண்டுகொண்டிருந்த கோவிந்தராஜர் என்ற இராஷ்டிரகூடர் மானபுரத்து இராஷ்டிரகூடரின் வழித்தோன்றலாகவே இருக்கக் கூடும் என்று கருதப்படுகிருர்.

அதே போல் மத்தியப் பிரதேசத்தில் (பேராரில்) ஒரு இராஷ்டிர கூட வம்சம் ஆண்டு வந்தது. அம்ரோட்டி (Amraoti) மாவட்டத்தில் உள்ள எல்லிச்பூர் (Ellichpur) என்ற ஊரே அவர்களது தலைநகரமாக இருந்தது. அது அசலபுரம் (Achalapura) என்று அப்பொழுது அழைக்கப்பட்டது. கி.பி. ஏழு, எட்டாம் நூற்

றுண்டுகளில் சாளுக்கியர்களின் குறுநில மன்னர்களாக அல்லது மாநில ஆளுநர்களாக இவர்கள் இப் பகுதியை ஆண்டனர். அவர்களுள் நன்னராஜரின் (சுமார் கி.பி. 690–735) இரண்டு செப்பேடுகள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இந்த வம்சத்து நான்கு அரசர்களின் பெயர்கள் இவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இந்த அசலபுரத்து இராஷ்டிர கூடர்களை இராஷ்டிர கூடத் தந்திதுர்க்கர் தோற்கடித்துத் தமது ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்திக் கொண்டார் என்று, ஒரு சிலரும் இந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரே தந்திதுர்க்கர் என்று வேறு சிலரும், கருதுகின்றனர்.

இராஷ்டிரகூட அரசு நிறுவப்படல்

தந்திதுர்க்கர்

இராஷ்டிரகூட அரசை நிறுவியவரான தந்திதுர்க்கரது (Dantidurga) குடும்பம் ஆதியில் இலட்டலூரு (Lattaluru) என்ற ஊரைச் சேர்ந்தது. இது இன்று லாட்டூர் (Latur) என்ற சிறு நகரமாக ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் உஸ்மனபாத் (Usmanabad) மாவட்டத்தில் உள்ளது. இக் குடும்பத்தினர் கன்னட மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருந்தனர். கி.பி. ஏழாம் நூற்றுண்டின் துவக்கத்தில் இக் குடும்பத்தினருள் ஒரு பிரிவினர் பேராரில் எல்லிச்பூருக்குச் சென்று அங்கு ஒரு சிற்றரசை அமைத்துக் கொண்டனர் என்று சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். நாம் ஏற்கெனவே பார்த்த நன்னராஜர் இந்த ஒரு பிரிவைச் சேர்ந்தவரே.

தந்திதுர்க்கரது குடும்பம் மேலைச் சாளுக்கியர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பேராரில் நான்கு தலைமுறைக்காலம் வாழ்ந்திருந்தது. குறுநில மன்னராக அக் குடும்பத்தினர் அப் பகுதியில் ஆண்டுவந்தனர். இராஷ்டிரங்களை (மாநிலங்களை) அவர்கள் ஆண்டுவந்ததால் இராஷ்டிரகூடர்கள் என்று தங்களை அழைத்துக் கொண்டனர் போலும்.

தந்திதுர்க்கரின் தந்தையான முதலாம்இந்திரர் சாளுக்கிய அரசர் ஒருவருடன் போரிட்டு, அவருடைய மகளான பவகாஞ (Bhavagana) என்பவரைக் கடத்திவந்து 'இராக்ஷசத்' திருமணம் செய்து கொண்டார் என்று பலசாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. குஜராத்தை ஆண்டு வந்த சாளுக்கிய அரசராகவே இவர் இருக்கக் கூடும் என்று ஊகிக்கப்படுகின்றது. இந்த நிகழ்ச்சியைப்பற்றி இதற்குமேல் எதுவும் தெரியவில்லை.

சாளுக்கியரின் அழிவு

தந்திதுர்க்கர் கி.பி. 733 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் தம் தந்தைக்குப் பின் அரசரானர். இவருடைய கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. கி.பி. 742இல் வெளியிடப்பட்ட இவருடைய எல்லோராச் செப்பேடுகள் 'மகாசாமந்தாதிபதி' என்ற பட்டத்தைச் சூடிக் கொண்டு தந்திதுர்க்கர் சாளுக்கியரின் குறுநில மன்னராகவே அப்பொழுது இருந்தார் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. ஆனுல் பன்னிரண்டே ஆண்டுகளில் நிலைமை முற்றிலும் மாறியது. கி.பி. 754ல் வெளியிடப்பட்ட அவருடைய சமன்கத் (Samangad) செப்பேடுகளும், எல்லோராவில் தசாவதாரக்குகையில் உள்ள தேதியில்லாத கல்வெட்டுகளும் இந்த மாறுதலைத் தோற்றுவித்த போர்களை விளக்குகின்றன. இப் போர்களின் விளைவாக 'மகாராஜாதிராஜர், பரமேஸ்வரர், பரமபட்டாரகர்' போன்ற பட்டங்களைச் சூடிப் பேரரசராக மாறினுர் தந்திதுர்க்கர்.

தந்திதுர்க்கரின் போர்கள்

அச் சாசனங்களில் கூறப்படும் தந்திதுர்க்கரின் போர்கள் ஆண்டு வரிசைப்படி நமக்குத் தெரியவில்லை. அவற்றுள் ஒரு சில சாளுக்கியரின் சிற்றரசராக அவர் இருந்த காலத்திலும், மற்றவை சாளுக்கியரின் ஆதிக்கத்தை ஒழித்துப் பேரரசரான பின்னரும் ஏற்பட்டவை என்று தெரிகிறது. நவ்சாரிக்கருகில் அரேபியரது படையெடுப்புக் கெதிராக நடைபெற்றபோரில் குஜராத்தை ஆண்ட சாளுக்கியச் சிற்றரசரான புலிகேசிராஜாவும், போரை ஆண்ட தந்திதுர்க்கரும் வீரத்துடன் போரிட்டு வெற்றி பெற்றனர். இதைப் பாராட்டுவதற்காகச் சாளுக்கியப் பேரரசர் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர், பல விருதுகளை இவ் விருவருக்கும் வழங்கினுர். 'பிருத்வீ'வல்லபர், கட்காவலோகர்' ஆகிய விருதுகள் இவ்வாறு தந்திதுர்க்கருக்கு வழங்கப்பட்டன. கட்காவலோகர் என்ருல் 'வாளைவிடக் கூரிய பார்வை படைத்தவர்' என்பது பொருள்.

கி. பி. 743 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர் காஞ்சியைப் படையெடுத்துக் கைப்பற்றியபோது தந்திதுர்க்கரும் அவருடைய படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்ருர். விரைவிலேயே விக்ரமாதித்தியர் இறந்ததும், தமது ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்திக்கொள்ளும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டார் தந்திதுர்க்கர். இப்பொழுதுதான் நாந்திபுரியிலிருந்த கூர்ஜ்ஜர அரசு இவரால் அழிக்கப்பட்டது என்று தெரிகிறது. பின்னர் மாளவத்துக்குள் புகுந்து, உஜ்ஜெயினியைக் கைப்பற்றி 'ஹிரண்ய கர்ப்ப தான'ச் சடங்கினை இவர் செய்தார். அடுத்தபடியாக

கிழக்கு மத்தியப் பிரதேசத்தில் பல பகுதிகளைக் கைப்பற்றினர். பின்னர்ச் சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் கீர்த்திவர்மனுடன் கி. பி. 753-இல் போரிட்டு வெற்றிபெற்றார். மகாராஷ்டிரம் முழுவதும் இவரது வசமாயிற்று. பேரரசர் பட்டங்களை இவர் சூடிக் கொண்டார். இதற்குச் சிறிது முன்னரோ அல்லது பின்னரோ தந்திதுர்க்கர் காஞ்சியின்மீது படையெடுத்துச் சென்று நந்திவர்மப் பல்லவ மல்லரைத் தோற்கடித்துப் பின்னர்த் தம்முடைய மகள் இரேவாவை (Reva) அவருக்குத் திருமணம் செய்துகொடுத்தார். ஓரிரு ஆண்டுகளில் இவர் காலமானார். இவ்வாறு இராஷ்டிரகூட அரசை நிறுவியவர் தந்திதுர்க்கரே. தந்திவர்மன் என்றுங்கூட இவர் அழைக்கப்படுகிறார்.

முதலாம் கிருஷ்ணர்

தந்திதுர்க்கருக்குப்பின் அவருடைய சிற்றப்பனான முதலாம் கிருஷ்ணர் அரசரானார். இவர் கி.பி. 758-இல் அரியணையிலிருந்தார் என்பது அவரது முதல் சாசனத்தால் தெரியவருகிறது. தந்திதுர்க்கர் இறந்ததைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தமது மேலாதிக்கத்தை மீண்டும் நிறுவும் நோக்கத்துடன் சாளுக்கிய அரசரான கீர்த்திவர்மன் படையெடுத்து வடக்கு நோக்கிச் சென்றார். ஆனால் முதலாம் கிருஷ்ணரால் கடுமையாகத் தோற்கடிக்கப் பட்டார். கி. பி. 757 க்குப்பின் கீர்த்திவர்மனுடைய சாசனம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. எனவே அந்த ஆண்டுக்குச் சிறிது பின்னர் இப் போர் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். சாளுக்கிய அரசு முற்றிலும் அழிந்தது. கடைசிச் சாளுக்கிய அரசரான கீர்த்திவர்மனைப் பற்றி இதற்குப் பின் எதுவும் தெரியவில்லை.

இவ்வாறு சாளுக்கியரது ஆதிக்கத்துக்கு முடிவாக முற்றுப் புள்ளி வைத்த பின்னர், முதலாம் கிருஷ்ணர் தெற்கில் மைசூரில் இருந்த கங்க அரசின் மீது படை நடத்திச் சென்றார். கங்கரது தலைநகரான மான்யபுரம் கைப்பற்றப்பட்டது. அதை ஆண்டு கொண்டிருந்த அரசரான ஸ்ரீபுருஷர் இராஷ்டிரகூடரின் சிற்றரசரானார். இதன் பின்னர், வேங்கியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த கீழைச்சாளுக்கிய அரசரான[1] நான்காம் விஷ்ணு வர்த்தனருக்கெதிராகத், தம் மூத்த மகனான இரண்டாம் கோவிந்தரை அனுப்பி வைத்தார் கிருஷ்ணர். கீழைச் சாளுக்கிய அரசர் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அவருடைய மகளான சீல

1 கோவிந்தரால் வெல்லப்பட்ட கீழைச் சாளுக்கிய அரசர், முதலாம் விஜயாதித்தியரே என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.

பட்டாரிகா என்ற பெண்மணி கோவிந்தரின் தம்பியான துருவருக்கு மணமுடித்து வைக்கப்பட்டார். கீழைச் சாளுக்கியர்களிடமிருந்து சில பகுதிகள் பறிக்கப்பட்டன. இதன் பின்னர் இராகப்பர் (Rahappa) என்ற அரசரைக் கிருஷ்ணர் தோற்கடித்தார். ஆனால் இந்த இராகப்பர் யார் என்பது தெரியவில்லை. அடுத்தபடியாகத் தெற்குக் கொங்கணம் வெல்லப்பட்டது, இவ்வாறு தக்கணத்தின் பெரும்பகுதி இவரது ஆட்சிக்கு உட்பட்டுக் கிடந்தது.

எல்லோராவில் குகையைக் குடைந்து சிவனுக்கு அழகிய ஆலயம் ஒன்றையும் முதலாம் கிருஷ்ணர் அமைத்துள்ளார். அதன் கட்டட, சிற்ப வேலைப்பாடுகள் இன்றும் அனைவருடைய உள்ளங்களையும் ஈர்க்கின்றன. சுபதுங்கர், அகாலவர்ஷர், ஆகிய பட்டப் பெயர்களை இவர் பூண்டிருந்தார். சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகளே இவர் ஆட்சி புரிந்தார். இக் குறுகிய காலத்தில் இவர் ஈட்டிய புகழ்கள் வியக்கத்தக்கவை. கி.பி. 773ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இவர் காலமானார்.

துருவர்

இரண்டாம் கோவிந்தர்

முதலாம் கிருஷ்ணருக்குப் பின் அவருடைய மூத்த மகனான இரண்டாம் கோவிந்தர் அரசரானார். கீழைச் சாளுக்கியரை முன்பு வென்ற இவர் இப்போது திறமையற்ற அரசராயிருந்தார். இன்பக் கேளிக்கைகளில் மூழ்கித் தம் தம்பியான துருவரிடம் எல்லாப் பொறுப்புகளையும் ஒப்படைத்துவிட்டுக் காலங்கழித்தார் இவ்வரசர். இதனால் தம் தம்பியின் செல்வாக்கு ஓங்கிவிட்டதைக் கண்டு, அவரிடமிருந்து அனைத்து அதிகாரங்களையும் இவர் பறித்துக்கொண்டார். துருவர் தம் அண்ணனுக்கெதிராகப் போர்க் கோலம் பூண்டார். காஞ்சி, கங்கபாடி (Gangavadi-கங்கரது அரசு), வேங்கி, மாளவம் ஆகியவற்றின் அரசர்களது உதவியை நாடினார் இரண்டாம் கோவிந்தர். ஆயினும் அவர்களின் உதவி வருமுன்பாகவே, திறமைமிக்க துருவர் தம் அண்ணனைத் தோற்கடித்து அரியணையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார் (கி.பி. 780)

துருவரின் போர்கள்

அரியணை யேறியதும் தம் அண்ணனுக்கு உதவியளிக்க முன்வந்த அரசர்களோடு துருவர் போரிட வேண்டியிருந்தது கங்க அரசரான ஸ்ரீபுருஷ முத்தரசர் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அவருடைய மூத்த மகனும் பட்டத்து வாரிசுமான சிவமாறன் சிறைபிடிக்கப்பட்டார். கங்கபாடிநாடு இராஷ்டிரகூட அரசருடன் சேர்த்துக்கொள்ளப்

பட்டது. தம் மூத்த மகனுன ஸ்தம்ப ரணவலோகர் என்பவரைக் கங்கபாடி நாட்டில் ஆளுநராக அமர்த்தினர் துருவர். இதனல் மைசூரில் காவிரி வரையில் இராஷ்டிரகூடர்களின் தென்னெல்லை விரிவடைந்தது. பின்னர்ப் பல்லவ அரசரான தந்திவர்மன் மீதும் படையெடுத்துச் சென்ருர் துருவர். ஏராளமான யானைகளையும் பிறபொருள்களையும் கொடுத்துச் சமாதானம் செய்து கொண்டார் தந்திவர்மன். வேங்கியை ஆண்ட கீழைச் சாளுக்கிய அரசரான நான்காம் விஷ்ணுவர்த்தனரும் தோற்றுப் பணிந்தார். இவ்வாறு தக்கணம் முழுவதையும் தனக் கடிமைப்படுத்தினர் இம் மன்னர்.

அடுத்தபடியாக வட இந்தியாவின்மீது தமது கவனத்தை இவர் திருப்பினர். வட இந்தியாவில் ஹர்ஷருக்குப்பின் மிகவும் முக்கியமான நகரமாக ஆகியிருந்த கனேஜை அப்பொழுது இந்திராயுதர் ஆண்டு கொண்டிருந்தார். அதைக் கைப்பற்றுவதில் பால அரசரான தர்மபாலரும், கூர்ஜ்ஜரப் பிரதிகார அரசரான வத்சராஜரும் போட்டியிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இச் சமயத்தில் தான் துருவர் வடக்கு நோக்கிப் படையெடுத்தார். நர்மதையைக் கடந்து மாளவத்தைக் கைப்பற்றிய பின்னர்க் கனேஜை நோக்கி இவர் புறப்பட்டார். தர்மபாலரை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த வத்சராஜர் திரும்பிவந்து துருவரை எதிர்க்கவேண்டியதாயிற்று. ஜான்சிக்கு அருகில் நடைபெற்ற போரில் வத்சராஜர் படுதோல்வியடைந்து இராஜஸ்தானப் பாலைவனத்துக்குள் ஓடிப் போனர். பின்னர் மேலும் முன்னேறிச் சென்ருர் இராஷ்டிரகூட அரசர். தர்மபாலரும் தோற்று ஓடவேண்டியதாயிற்று. யமுனை கங்கை ஆகிய நதிகளின் கரையில் சிறிது காலம் தங்கியிருந்தபின், கனேஜுக்குச் செல்லாமல் தமது தலைநகருக்குத் திரும்பினர் துருவர்.

இவ் வரசரது காலத்தில் இராஷ்டிரகூடப் பேரரசு விரிவும் செல்வாக்கும் பெற்றுப் படை பலத்திலும் ஈடுஇணையின்றி விளங்கியது. கங்கர், பல்லவர், கீழைச்சாளுக்கியர், கூர்ஜ்ஜரப் பிரதிகாரர், பாலர் ஆகிய அனைவரும் இராஷ்டிரகூடருக்குத் தோற்றுப் போயினர்.

துருவருக்குப் பல மகன்கள் இருந்தனர் என்று தெரிகிறது. அவர்களுள் மூத்தவரான ஸ்தம்ப ரணவ லோகர் என்பவர் கங்கபாடி நாட்டில் ஆளுநராயிருந்தார் என்பதை முன்பே பார்த்தோம். தம்முடைய மகன்களுக்குகிடையில் வாரிசுரிமை பற்றிப் போர்கள் மூளும் என்பதைத் துருவர் முன்கூட்டியே உணர்ந்திருந்தார் போலும், எனவே தம் மூன்ரும் மகனை மூன்ரும் கோவிந்தருக்கு 'யுவராஜாவாகப்' பட்டம் சூட்டுவித்தார் இவர். மூத்த பிள்

னைகள் ஏன் புறக்கணிக்கப்பட்டனர் என்பது தெரியவில்லை. இத னுலும் பூசல்கள் நின்றுவிடமாட்டா என்பதை உணர்ந்து, தமது மரணத்துக்கு முன்னரேயே கோவிந்தரை அரசராக்கி விடவேண் டும் என்று எண்ணி. அதன்படி தாம் அரியணையிலிருந்து இறங்கிக் கோவிந்தருக்கு முடிசூட்டுவித்தார் இவர் (793). வேங்கி அரசரான நான்காம் விஷ்ணுவர்த்தனரின் மகளுக்குப் பிறந்தவர் கோவிந் தர்.

மூன்றும் கோவிந்தர்

துருவர் தம் மூன்றும் மகனுன கோவிந்தருக்கு முடிசூட்டு வித்தது எவ்வளவு பொருத்தமான முடிவு என்பதைக் கோவிந்த ரின் நடவடிக்கைகள் பின்னர்த் தெளிவாக்கின. ஆயினும் அவ ருக்கு முடிசூட்டியதை எதிர்த்து விரைவிலேயே பூசல்கள் துவங் கின. ஸ்தம்ப ரணுவலோகர் பன்னிரண்டு சிற்றரசர்களைத் தமக்கு ஆதரவாகத் திரட்டிக்கொண்டு கோவிந்தரை எதிர்த்தார். இராஷ்டிரகூடர்களின் சிறையிலிருந்த கங்க இளவரசன் சிவ மாறன் இப்பொழுது விடுதலை செய்யப்பட்டார். ஆனுல் இரணு வலோகருடன் அனைவரும் சேர்ந்து கொண்டனர். இரணுவலோ கர் தோற்கடிக்கப்பட்டுச் சிறைப்படுத்தப்பட்டார். ஆயினும் விரைவிலேயே விடுதலை செய்யப்பட்டுக், கங்கபாடி நாட்டில் மீண் டும் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார். இறுதிவரை தம்பிக்கு விசு வாசத்துடனேயே நடந்துகொண்டார் இவர். அண்ணனும் தம்பி யும் சேர்ந்து சிவமாறனைத் தோற்கடித்துச் சிறைப்பிடித்தனர். சிவ மாறன் மீண்டும் இராஷ்டிரகூடரது சிறையில் கிடந்து வாட வேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் பின்னர் மீண்டும் விடுதலை செய்யப்பட்டுக் கங்கபாடி நாட்டில் சிற்றரசராக்கப்பட்டார். பல்லவ அரசரான தந்திவர்மனும் தோற்கடிக்கப்பட்டுக் கோவிந் தருக்குப் பணிந்தார். தம் தாய்வழிப் பாட்டனுரான நான்காம் விஷ்ணு வர்த்தனரும் (கீழைச் சாளுக்கிய மன்னர்)கோவிந்தருடன் நல்லுறவுகளையே பூண்டிருந்தார். இவ்வாறு தென் பகுதியில் தமது நிலையைப் பலப்படுத்திக்கொண்டு, வட இந்தியாவின் பக்கம் திரும்பினுர் கோவிந்தர்.

வட இந்தியப் படையெடுப்பு

கோவிந்தரின் தந்தையான துருவரால் தோற்கடிக்கப்பட்ட பால அரசர்தர்மபாலர் இராஷ்டிரகூடப் படைகள் திரும்பிச் சென்ற பின் கனோஜைக் கைப்பற்றித் தம் பகைவரான கூர்ஜ்ஜரப் பிரதி காரர்களின் கைப்பொம்மையாக ஆண்டுவந்த இந்திராயுதரை அகற்றிவிட்டுத் தம்முடைய கைபொம்மையாகச் சக்ராயுதரை

அங்கு அரசராக்கினர். ஆனால் துருவரிடம் தோற்று இருப்பிடம் தெரியாமல் ஓடிப்போன வத்சராஜரின் மகன் இரண்டாம் நாக பட்டர் பிரதிகார அரியணையேறி, கனோஜ்மீது படையெடுத்துச் சென்று, தர்மபாலரையும் சக்ராயுதரையும் தோற்கடித்து அந் நகரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார். இந்த வேளையில்தான் தமது வட இந்தியப் படையெடுப்பை இராஷ்டிர கூட அரசர் ஆரம் பித்தார்.

தம் தம்பியான இந்திரரைக் குஜராத்திலும் (லாட்டம்) மாள வத்திலும் ஆளுநராக நியமித்திருந்தார் மூன்றும் கோவிந்தர். அவ ருடையபடைகளையும் பெற்றுக்கொண்டு வடக்கில் சென்று யமுனை நதிக்கு அண்மையில் ஏதோ ஓரிடத்தில் நாகபட்டருடன் போர் புரிந்தார். நாகபட்டர் தோற்றோடி இராஜபுதனப் பாலைவனத் துக்குள் ஓடி அடைக்கலம் புகுந்தார். தர்மபாலரும், சக்ராயுதரும் போரின்றி இராஷ்டிரகூட அரசருடன் சமரசம் செய்து கொண் டனர். வேறு பல வடஇந்திய அரசர்களையும் தோற்கடித்த பின்னர்த் தமது தலைநகருக்குத் திரும்பினர் கோவிந்தர். இந்த வட இந்தியப் படையெடுப்பு கி.பி. 800ஆம் ஆண்டுவாக்கில் நிகழ்ந் திருக்கக் கூடும் என்று கணக்கிடப்படுகிறது.

தெற்கில் போர்கள்

கி.பி. 799இல் வேங்கியின் அரசர் நான்காம் விஷ்ணுவர்த்தனர் இறந்த பின் அவருடைய மகனை இரண்டாம் விஜயாதித்தியர் அரியணையேறினர். இவர் இராஷ்டிரகூடருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க விரும்பவில்லை. அதே வேளையில் வடக்கில் கோவிந்தர் சென்றிருந் ததைப் பயன்படுத்திப் பல்லவர், பாண்டியர், கேரளர், கங்கர் ஆகியோர் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு கூட்டணியை அமைத்திருந்தனர் என்று சாஞ்சன் (Sanjan) செப்பேடு தெரிவிக்கிறது. வடஇந்தியா விலிருந்து திரும்பிய கோவிந்தர் கீழைச் சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் விஜயாதித்தியரைத் தோற்கடித்து, அவருடைய தம்பியான பீமரை வேங்கியில் அரசராக்கினர். பின்னர்க் காஞ்சி மீது படையெடுத்துச் சென்று அதைக் கைப்பற்றினர். சிங்கள அரசர் தம் தூதர் ஒருவரைக் காஞ்சிக்கு அனுப்பி இராஷ் டிரகூட அரசருடன் நட்புறவு செய்து கொண்டார். அவரால் அனுப்பப்பட்ட அவரது (சிங்கள அரசரது) சிலை ஒன்றைத் தமது வெற்றிக்கு அடையாளமாகக் காஞ்சியில் ஒரு ஆலயத்தில் மூன் றும் கோவிந்தர் நிறுத்தினர். இராஷ்டிரகூடத் தளபதிகள் தெற்கில் சென்று சோழரையும் பாண்டியரையும் வென்றனர்.

இவ்வாறு வடக்கில் கங்கை முதல் தெற்கில் குமரிவரையில் பல அரசர்களையும் வென்று வலிமை மிக்க அரசராய் விளங்கினர்

மூன்றும் கோவிந்தர். இராஷ்டிர கூடர்களுள் மிக வலிய அரசர் இவரே. கி.பி. 793 முதல் 814 வரையில் இவரது ஆட்சி நடைபெற்றது.

அமோகவர்ஷர்

மூன்றும் கோவிந்தரின் மகனுகிய சர்வர் (Sarva) கி.பி. 814இல் அடுத்த அரசரானுர். அமோகவர்ஷர் என்ற பெயராலேயே இவர் பெரிதும் அழைக்கப்படுகிறுர். நிருபதுங்கர், வீரநாராயணர், அதிசய தவலர் போன்ற பட்டப் பெயர்களேயும் இவர் சூடியிருந்தார். இவருக்கு அப்பொழுது வயது 13 அல்லது 14. எனவே இவருடைய தந்தையார் தம் தம்பியான இந்திரரின் மகனுகிய கர்க்கரைப் (Karkka) பாதுகாவலராக நியமித்துவிட்டுச் சென்றிருந்தார். (இந்திரருக்குப்பின் கர்க்கர் குஜராத்தில் ஆளுநராக ஆகியிருந்தார்.)

கிளர்ச்சி

இதற்கிடையில் வேங்கியில் பீமரை அகற்றி விட்டு மீண்டும் அரியணையைப் பெற்று அரசராகியிருந்தார் இரண்டாம் விஜயாதித்தியர். இராஷ்டிர கூட அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்த பலரும் அதிகாரிகளும் சிற்றரசர்களும் ஒன்று திரண்டு இராஷ்டிர கூட அரசருக்கெதிராகக் கிளம்பினர். இரண்டாம் விஜயாதித்தியரே இந்த எதிர்ப்புக்குத் தலைமை தாங்கினுர் போலும். கி.பி. 817-18ல் இந்தக் கிளர்ச்சி தோன்றியது. அமோகவர்ஷர் தலைநகரைவிட்டு ஓடினுர். சுமார் இரண்டாண்டுக் காலம் குழப்பம் நிலவியது. இறுதியில் கர்க்கர் இக் கிளர்ச்சியை எதிர்த்துப் போராடி, மீண்டும் கி.பி. 820 அல்லது 821இல் அமோகவர்ஷரை அரியணையிலமர்த்தினுர். இதற்குப் பின்னரும் ஐந்து அல்லது ஆறுண்டுக் காலம் போரிட்ட பின்னரே பல்வேறு மாநிலங்களும் அமோகவர்ஷருக்குப் பணிந்தன. பின்னர் கி.பி. 830 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் வேங்கியின் மீது படையெடுத்தார் இராஷ்டிரகூட அரசர். அந் நகர் கைப்பற்றப்பட்டுப் பத்தாண்டுகளுக்கும் அதிகமாக இராஷ்டிரகூடர் வசம் இருந்தது. பின்னர் இரண்டாம் விஜயாதித்தியர் கி.பி. 845க்குச் சற்று முன்பு இராஷ்டிரகூடரிடமிருந்து அதை மீண்டும் கைப்பற்றினுர்.

கங்கர்கள் விடுதலைபெறல்

கீழைச் சாளுக்கியரைப் போலவே கங்கரும் இராஷ்டிர கூடரது மேலாதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்காகப் போராடினர். மூன்றும் கோவிந்தரால் மீண்டும் தமது அரியணையைப்பெற்ற

சிவமாறன் அமோகவர்ஷருக்கு ஓராண்டுக் காலம் அடங்கியிருந்தார். பின்னர்க் கிளர்ச்சி செய்து கொல்லப்பட்டார் (கி.பி. 816). இதற்குப் பின்னர் முதலாம் இராசமல்லரும், எரயரும் (Eraya) தொடர்ந்து போராடினர். அமோகவர்ஷர் ஆட்சிக்கு வந்தது முதல் சுமார் இருபது ஆண்டுகள் இப் போர் நடைபெற்றது. இறுதியில் கங்கபாடி நாட்டிலிருந்து இராஷ்டிரகூடர்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். பின்னர் அமோகவர்ஷர் தம் மகள் ஒருவரைக் கங்க இளவரசரான புதுகர் (Butuga) என்பவருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தார். இந்த மண உறவின் மூலம் இராஷ்டிர கூடரும் கங்கரும் பகைமையை விடுத்து ஒருவரோடொருவர் ஒத்துழைக்கத் துவங்கினர்.

வடக்கில் போர்கள்

மாளவம், அங்கம், வங்கம், மகதம் ஆகிய நாடுகளும் தமக்குப் பணிந்து கிடந்ததாக அமோகவர்ஷர் தம்முடைய செப்பேடுகளில் கூறிக் கொள்கிறார். இது மிகையான கூற்று என்று தெரிகிறது. மாளவத்தைப் பெறுவதில் இராஷ்டிரகூடரும் பிரதிகாரர்களும் நெடுநாட்கள் போரிட்டு வந்தனர். இறுதியில் பிரதிகாரர்களே அதை அடைந்தனர். அங்கம், மகதம், வங்கம் ஆகிய மூன்றும் பால அரசர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தன. தேவ பாலரும் அமோக வர்ஷரும் அடிக்கடி போரிட்டனர். வெற்றியும் தோல்வியும் மாறிமாறி வந்தன. எனவே தான் 'திராவிட அரசரை' (இராஷ்டிரகூட அமோகவர்ஷரைத்)தாம் தோற்கடித்ததாகத் தேவபாலர் கூறிக்கொள்கிறார். இறுதியில் அமோகவர்ஷரே வெற்றி பெற்றார் போலும்.

மான்யகேதம்

மான்யகேதம் (Manya Kheta) என்ற அழகிய நகரை அமைத்தவர் அமோகவர்ஷரே. ஷோலாப்பூருக்கு 90 மைல் தென் கிழக்கில் உள்ள இன்றைய மால்கேத் (Malkhed) என்ற ஊரே அது. சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த பெரிய அரண்மனை ஒன்றும் அதில் கட்டப்பட்டது. இராஷ்டிரகூடரது புதிய தலைநகராக அது ஆயிற்று. இதற்கு முன் இராஷ்டிரகூடரது தலைநகராக இருந்த ஊர் எது என்பது பற்றி நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. எல்லோராக் குகைகளுக்கு அருகில் உள்ள சூலூபஞ்சன் (Sooloobunjan), எல்லிச்பூர், நாசிக் முதலிய பல ஊர்களை ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் எந்த முடிவையும் மேற்கொள்ள முடியவில்லை.

இலாட்டத்தில் கிளர்ச்சிகள்

அமோகவர்ஷர் உரிய வயதை அடைந்ததும் கர்க்கர் குஜராத்துக்குத் திரும்பிச் சென்று அங்கு ஆளுநராக இருந்துவந்தார். அவர் கி.பி. 830ஆம் ஆண்டுவாக்கில் காலமானதும் அவருடைய மகன் முதலாம் துருவர் என்பவர் ஆளுநராகப் பதவியேற்ருர். இவருக்கும் அமோகவர்ஷருக்கும் ஏதோ காரணத்தினுல் போர் மூண்டது. சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகள் இது நீடித்தது. இறுதியில் கி.பி. 845ஆம் ஆண்டுவாக்கில் முதலாம் துருவர் போரில் கொல்லப்பட்டார். ஆனுல் அவருடைய மகனுன அகாலவர்ஷர் குஜராத்தில் அரசராகிப் போரைத் தொடர்ந்து நடத்தினுர். அமோகவர்ஷரின் சிறந்த தளபதியான பங்கேயர் அல்லது பங்கேசர் (Bankesa) என்பவர் பலவிடங்களில் அவரைத் தோற்கடித்தார். பின்னர் அகாலவர்ஷருக்குப்பின் அரசரான அவருடைய மகன் இரண்டாம் துருவர் போரைத் தொடர்ந்தார். தெற்கில் பங்கேயரின் படைகள் தாக்கிய அதேவேளையில், மறுபக்கத்தில் பிரதிகார அரசரான மிகிரபோஜரும் அவரைத் தாக்குவதற்குத் தயாராஞர். இந்த இக்கட்டான நிலையை உணர்ந்து இராஷ்டிர கூடருடன் சமாதானம் செய்துகொள்ள முன் வந்தார் இரண்டாம் துருவர். இவ்வாறு கி. பி. 860 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் தான் இலாட்டது இராஷ்டிரகூடரின் கிளர்ச்சி முடிவுற்றது. இதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வேறு சில சிற்றரசர்களும் கிளர்ச்சிகள் செய்தனர். இவையனைத்தும் கி. பி. 867க்குள் ஒடுக்கப்பட்டுவிட்டன.

முடிவுரை

அமோகவர்ஷர் போர்த்திறமை பெற்றிருக்கவில்லை, அமைதியான இயல்புடையவர். எனவே அவரது நீண்ட ஆட்சியில் கிளர்ச்சிகளும் குழப்பங்களும் நிறைய நடைபெற்றன. சமயப் பற்று மிகுந்தவராக இவர் இருந்தார். சமணர்களை இவர் அதிகம் ஆதரித்தார். இவருடைய குருவாக விளங்கியவர் ஜினசேனர் என்ற சமணர். அமோகவர்ஷர் சமணத்தில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தாலும் பிராமண சமயத்தை இவர் கைவிட்டுவிடவில்லை என்று தெரிகிறது. மகாவீரரையும் மகாலட்சுமியையும் இவர் ஒருங்கே வழிபட்டார். கி.பி. 875க்கும் 879க்கும் இடையில் எழுதப்பட்ட 'பிரஸ்னுேத்தர இரத்ன மாலிகா' என்ற சமண நீதி நூலை இயற்றியவர் அமோகவர்ஷரே என்று கருதப்படுகிருர். 'கவிராஜ மார்க்கம்' என்ற நூலையும் இவரே எழுதியதாகக் கூறப்படுகிருர். இருடைய குருவான ஜினசேனர் 'ஆதிப் புராணம்' என்ற நூலை எழுதினுர். மகாவீராச்சாரியர் 'கணித சாரசங்கிரகம்' என்ற நூலை எழுதினுர்; சகதாயனர் 'அமோகவிருத்தி'

என்ற நூலை எழுதினர்; இவ்விருவரும் அமோகவர்ஷரால் ஆதரிக்கப்பட்டனர்.

கி.பி. 860க்குப் பிறகு அமோகவர்ஷர் சமயக் கொள்கையில் அதிகம் ஆழ்ந்து தம் மகனை இரண்டாம் கிருஷ்ணரிடம் அரசப் பொறுப்புகளைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஒப்புவித்தார். நாட்டில் பரவிய ஒரு கொள்ளைநோய்க்குப் பரிகாரமாக இவ்வரசர் தமது விரல் ஒன்றையே தெய்வத்தின் முன் துணிந்து இரத்தக் காணிக்கை செலுத்தியதாகத் தெரிகிறது. கி.பி. 878 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இவர் காலமானார்.

இரண்டாம் கிருஷ்ணர்

அடுத்த இராஷ்டிரகூட அரசர் அமோகவர்ஷரின் மகனை இரண்டாம் கிருஷ்ணர் (சுமார் 878-914). முதலாம் கிருஷ்ணரைப் போல் இவரும் அகாலவர்ஷர், சுபதுங்கர் ஆகிய பட்டப் பெயர்களைச் சூடியிருந்தார். கலச்சூரிச்சேடி அரசரான முதலாம் கோக்கல்லரின் மகளை இவர் மணந்திருந்தார். இந்தக் கலச்சூரி உறவு கிருஷ்ணருக்குப் பலவழிகளிலும் பேருதவியாயிருந்தது.

கூர்ஜ்ஜரப் பிரதிகார அரசரான போஜருடனும் கீழைச் சாளுக்கியருடனும் இவர் போர்களில் ஈடுபட்டார். இலாட்டம், கலிங்கம், கௌடம், கங்கபாடி முதலிய வேறு அரசுகளுடனும் போரிட்டதாக இவருடைய சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால் உறுதியாக எதுவும் தெரியவில்லை, இவரது ஆட்சியில் நிறையப் போர்கள் நிகழ்ந்தன என்பது மட்டும் நன்கு தெரிகிறது.

பிரதிகாரருடன் போர்கள்

கி.பி. 845க்கும் 860க்கு மிடையில் பிரதிகார அரசரான மிகிரபோஜர் குஜராத்தின்மீது படையெடுத்தார், ஆனால் அதை ஆண்டுகொண்டிருந்த இராஷ்டிரகூடச் சிற்றரசர் இரண்டாம் துருவர் அவரைத் தோற்கடித்து விரட்டினர். இது இராஷ்டிர கூடப் பேரரசர் அமோகவர்ஷரின் காலத்தில் நிகழ்ந்தது. பின்னர் இரண்டாம் கிருஷ்ணர் பேரரசராயிருந்த காலத்தில் போஜர் மீண்டும் படையெடுத்தார். நர்மதை நதியின் கரையில் நடைபெற்ற சண்டையில் இராஷ்டிரகூடப்படைகள் தோற்றுப் பின் வாங்கின. மாளவத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு, பின்னர்க் குஜராத்தின் (இலாட்டத்தின்) மீது படையெடுத்தார் பிரதிகார அரசர். இலாட்டத்தின் பல பகுதிகள் பிரதிகாரரிடம் சிக்கின என்பதை இராஷ்டிரகூடரின் சாசனங்களே தெரிவிக்கின்றன. ஆயினும் இரண்டாம் கிருஷ்ணர் புதிய படைகளுடன் திரும்பிவந்து உஜ்ஜெயினுக்கு அருகில் பிரதிகார அரசரைக் கடுமையாகத் தோற்கடித்தார். இப் போர் கி.பி. 878க்கும் 888க்குமிடையில் நடை

பெற்றிருக்கவேண்டும். மாளவத்தின்மீது இராஷ்டிரகூடர் தமது ஆதிக்கத்தை மீண்டும் நிறுவினர். (ஆயினும் விரைவிலேயே மீண்டும் அதைப் பிரதிகாரருக்கு இழந்தனர்.) இலாட்டத்திலிருந்தும் பிரதிகாரர்கள் பின்னர் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். அதற்கு வடக்கிலிருந்த கத்தியவார்ப் பகுதி மட்டும் அவர்களால் கைப்பற்றப்பட்டது.

வேங்கியுடன் போர்கள்

இலாட்டத்தில் துருவருக்குப் பின் கிருஷ்ணராஜர் சிற்றரசரானர். கி. பி. 888க்குப் பின்னர் அவருடைய சாசனங்கள் கிடைக்கவில்லை. அவரது இராஷ்டிரகூட வம்சம் இலாட்டத்தை இழந்துவிட்டது என்பது தெரிகிறது. மான்யகேதத்து இராஷ்டிரகூடர்கள் அதைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர் என்பது தெரியவில்லை.

கீழைச் சாளுக்கியருடன் கடுமையான போர்கள் நடைபெற்றன. அப்பொழுது வேங்கியில் அரசராக இருந்தவர் மூன்றும் விஜயாதித்தியர். அமோகவர்ஷரது காலத்தில் இராஷ்டிரகூடரது மேலாதிக்கத்திலிருந்து தமது அரசை விடுவித்துக்கொண்டிருந்தார் இவர். இரண்டாம் கிருஷ்ணர் பதவிக்கு வந்ததும் இந்தக் கீழைச் சாளுக்கிய அரசர், பேரரசு ஒன்றை நிறுவும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு, வடக்கில் விதர்ப்ப நாட்டார் (பேரார்), தெற்கில் நொளம்பர் (Nolambar), கங்கர் ஆகியோருக்கெதிராகவும் போர்களில் ஈடுபட்டார். இவர்கள் அனைவரும் இராஷ்டிரகூடர்களுக்கு உட்பட்டவர்கள். கீழைச் சாளுக்கியப் படைகள் எல்லாவிடங்களிலும் துவக்கத்தில் வெற்றிபெற்றன. ஆனல் விரைவிலேயே இராஷ்டிரகூடப் படைகள் சாளுக்கியப் படைகளைத் தோற்கடித்து விரட்டியடித்தன. மூன்றும் விஜயாதித்தருக்குப்பின் அரசராயிருந்த பீமர் போர்க்களத்தில் சிறைபிடிக்கப்பட்டு இராஷ்டிரகூடரது சிறையில் தள்ளப்பட்டார். சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு விடுதலை செய்யப்பட்டு, இராஷ்டிரகூடர்களுக்கு அடங்கி ஆளுவதற்கு இணங்கினர். ஆனல் சிறிதுகாலத்துக்குப் பின்னர் மீண்டும் போர்க்கோலம் பூண்டார் இவர். மீண்டும் இவருடைய படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. இவருடைய மூத்தமகன் (பட்டத்து இளவரசன்) போரில் கொல்லப்பட்டான்.

சோழருடன் போர்

தெற்கில் சோழப் பேரரசு உருவாகிக்கொண்டு வந்தது. சோழ அரசரான முதலாம் ஆதித்தர், இராஷ்டிரகூட அரசர் இரண்டாம் கிருஷ்ணரின் மகளை மணந்திருந்தார். இந்த

அம்மையாருக்குப் பிறந்தவரே கன்னரதேவர் என்ற சோழ இள வரசர். ஆதித்தரது மரணத்துக்குப் பின் அவருடைய மூத்த மகனுன பராந்தக சோழர் அரியணையேறினுர். தம்முடைய பேரனுன கன்னர தேவரை அரியணையில் அமர்த்தும் நோக்கத் துடன் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்தார் கிருஷ்ணர். ஆனுல் திருவல்லம் (வடார்க்காடு மாவட்டம்) என்ற விடத்தில் தோற் கடித்து விரட்டியடிக்கப்பட்டார். கிருஷ்ணரின் கடைசி ஆண்டு களில் இப் போர் நடைபெற்றது.

இவ்வாறு ஏராளமான போர்களில் இரண்டாம் கிருஷ்ணர் ஈடுபட்டார். பல தோல்விகளை இவர் அடைந்தார். கி. பி. 914 ஆம் ஆண்டின் இறுதிவாக்கில் இவர் காலமானுர். இவரும் சமண சமயத்தில் பெருத்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்.

மூன்ரும் இந்திரர்

இரண்டாம் கிருஷ்ணரது காலத்திலேயே அவருடைய மூத்த மகன் ஜகதுங்கர் இறந்துபோய் விட்டதால், ஜகதுங்கரின் மகனுன மூன்ரும் இந்திரர் அடுத்த அரசரானுர். அப்பொழுது அவருக்கு வயது 30. போர்த்திறமையில் சிறந்து விளங்கினுர் இந்திரர். நித்தியவர்ஷர், கீர்த்திநாராயணர். இராஜமார்த்தாண்டர் முத லிய விருதுகளை இவர் சூடியிருந்தார்.

பிரதிகார அரசரான மகீபாலர்மீது படையெடுத்தார் இவர். மாளவத்தின் வழியாகச் சென்று யமுனைநதியைக் கடந்து கனேஜ் நகரைக் கைப்பற்றிச் சிறிது காலம் அங்குத் தங்கியிருந் தார் இந்திரர். அந் நகரிலிருந்த செல்வங்கள் சூறையாடப் பட்டன. ஓடிச் சென்ற மகீபாலரைத் துரத்திக்கொண்டு வெமுலவாதத்துச் சாளுக்கிய இரண்டாம் நரசிம்மரின் தலைமை யில் ஒரு படை அனுப்பப்பட்டது. பிரயாகை வரையில் இப்படை சென்று மீண்டது. பின்னர்த் தமது அரசுக்கு இந்திரர் திரும் பினுர்.

கீழைச் சாளுக்கியருடனும் போர்கள் நடைபெற்றன. ஆனுல் எத் தரப்புக்கும் வெற்றி தோல்வி கிட்டவில்லை.

திறமை மிக்க இம்மன்னர் விரைவிலேயே இறந்துபோனுர். கி. பி. 922க்கும் 928க்கு மிடையில் இவர் இறந்திருக்க வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

நான்காம் கோவிந்தர்

மூன்றும் இந்திரரின் மூத்த மகனுன இரண்டாம் அமோக வர்ஷர் அடுத்தபடி அரியணேயேறினுர். ஆனுல் ஓரிரு ஆண்டுகளி லேயே அவருடைய தம்பியான நான்காம் கோவிந்தர் அவரைக் கொலேசெய்துவிட்டு, அரியணேயைக் கவர்ந்துகொண்டார். அமோகவர்ஷரின் மனேவி[1] வேங்கிக்கு ஓடிச் சென்று அங்கு முத லாம் அம்மர் (Amma I)என்ற கீழைச் சாளுக்கிய அரசரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தார். உயிருக்கு ஆபத்துவரும் என்று அஞ்சிய இந்த அம்மையார் தம் மகனேயும் தம்மோடு வேங்கிக்கு எடுத்துச் சென்றுர். இதனுல் கோபங்கொண்ட நான்காம் கோவிந்தர், விரைவிலேயே அம்மர் இறந்ததும் சாளுக்கிய அரசின்மீது படை யெடுத்து, வேங்கியைக் கைப்பற்றித் தம்முடைய ஆளான தாடப்பரை (Tadapa) அரியணேயிலமர்த்தினுர்.

அண்ணனேக் கொன்று அரியணேயில் அமர்ந்தபோது நான்காம் கோவிந்தருக்கு வயது 25. வேங்கியில் பெற்ற வெற்றிக்குப் பிறகு தீயொழுக்கங்களில் மூழ்கினுர் இவர். இவரது ஆட்சியில் கொடு மைகள் நிறைந்தன. எனவே அமைச்சர்களும் பிற அதிகாரிகளும் இவருடைய சிற்றப்பனுன மூன்றும் அமோகவர்ஷரை அரசராகும் படி கேட்டுக்கொண்டனர்.

மூன்றும் அமோகவர்ஷர்

மூன்றும் அமோகவர்ஷர் படையுடன் மான்யகேதத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். திரிபுரிச் சேடி அரசரின் உதவியும் சிற்றர சர்கள்பலரது உதவியும் அவருக்குக் கிடைத்தன. கி. பி. 934 அல்லது 936ல் மான்யகேதம் கைப்பற்றப்பட்டது. சோழ மன்னர் முதலாம் பராந்தக சோழரின் மகளே மணந்திருந்த நான்காம் கோவிந்தர் தஞ்சைக்கு வந்து அடைக்கலம் புகுந்தார்.

அமோகவர்ஷருக்கு அப்பொழுது சுமார் 50 வயது. சமயக் கொள்கையில்அதிகம் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த இவ்வரசர் தம் மக னுன மூன்றும் கிருஷ்ணரிடம் ஆட்சிப்பொறுப்பு முழுவதையும் ஒப் படைத்துவிட்டார். கங்கபாடியை ஆண்டுவந்த இராசமல்லர்(அல் லதுஇராஜமல்லர்) மீது படையொன்றை அனுப்பினுர் கிருஷ்ணர்.

---

1. இரண்டாம் கிருஷ்ணர், அவருடைய மகனுன ஜகதுங்கர், அவருடைய மகனுன மூன்றும் இந்திரர், இந்திரரின் மகனுன இரண்டாம் அமோகவர்ஷர் ஆகிய அனேவரும் திரிபுரியைச் சேர்ந்த கலச்சூரி (சேடி) இளவரசிகளே மணந் திருந்தனர்.

இராசமல்லரின் தம்பியான பூதுகர் (Butuga) கிருஷ்ணரின் தமக்கையை மணந்திருந்தார். எனவே பூதுகரைக் கங்கபாடியில் அரசராக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனேயே இப் படையெடுப்பு நிகழ்த்தப்பட்டது. இராசமல்லர் அரியணையிலிருந்து அகற்றப்பட்டு இரண்டாம் பூதுகர் அரசராக்கப்பட்டார். பின்னர்ப் பண்டேல்கந்துக்குள் படையெடுத்துச் சென்று, காலிஞ்சரா, சித்திரகூடம் ஆகிய கோட்டைகளைக் கிருஷ்ணர் கைப்பற்றினார். இப் படையெடுப்பினால், சேடிவம்சத்துக்கும் இராஷ்டிரகூடர்களுக்குமிடையில் நீண்ட காலமாக இருந்து வந்த நல்லுறவுகள் முறிந்தன என்று தெரிகிறது.

மூன்றும் கிருஷ்ணர்

தம் தந்தையார் இறந்தபின், கி. பி. 939 ஆம் ஆண்டில் அரியணையேறினார் மூன்றும் கிருஷ்ணர். அகாலவர்ஷர் என்ற பட்டத்தை இவர் சூடியிருந்தார்.

சோழருடன் போர்கள்

தம் மருமகனை நான்காம் கோவிந்தரை மீண்டும் மான்யகேதத்தில் அரசராக்குவதற்கென இச் சமயத்தில் படையெடுத்தார் பராந்தக சோழர். சோழர் படை தோல்வியுற்றுத் திரும்பியது. இது கி. பி. 940 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் ஏற்பட்டது. இதற்குப் பின் நான்காம் கோவிந்தரைப்பற்றிய செய்தியே இல்லை. பராந்தகரால் தம் நாடுகளை இழந்த வாணரும் (Banar) வைதும்பரும் (Vaidumbar) மூன்றும் கிருஷ்ணருடன் சேர்ந்துகொண்டனர்.

இராஷ்டிரகூடர்கள் படையெடுத்து வருவர் என்பதை உணர்ந்திருந்த பராந்தக சோழர் ஒரு பெரும்படையைத் தம் மூத்த மகன் இராஜாதித்தரின் தலைமையில் வட மாநிலத்தில் நிறுத்தியிருந்தார். மூன்றும் கிருஷ்ணர் கி. பி. 949 ல் சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்துவந்தார். இரண்டாம் பூதுகரும் உடன் வந்தார். வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் அரக்கோணத்துக்குத் தென் கிழக்கில் ஆறு கல் தொலைவில் உள்ள தக்கோலம் என்ற ஊரில் கடும்போர் நிகழ்ந்தது. யானைமீதமர்ந்து போரிட்டுக்கொண்டிருந்த இராஜாதித்தரின் நெஞ்சில் பூதுகரின் அம்புபட்டது. அவர் இறந்து விழுந்ததும் சோழர் படை நிலைகுலைந்தது. இராஷ்டிரகூடர் வென்றனர். மேலும் சில ஆண்டுகள் தொடர்ந்து போரிட்டுத் தொண்டை மண்டலத்தையும் அதற்குத் தெற்கிலிருந்த திருமுனைப்பாடி நாட்டையும் வெள்ளாற்றின் வடகரையிலிருந்த பிரதேசம்) இராஷ்டிரகூடர் கைப்பற்றினர் (கி. பி. 955). கி. பி. 955 முதல் 968 வரையில் அவை மூன்றும் கிருஷ்ணரின் பிடியில் இருந்தன.

இந்த வெற்றிக்குப் பின்னர் இராஷ்டிரகூட அரசர் காஞ்சியையும் தஞ்சையையும் கைப்பற்றி, இராமேஸ்வரம் வரையில் சென்று அங்குக் கிருஷ்ணேஸ்வரம், கண்டமார்த்தண்டாதித்தியம் ஆகிய ஆலயங்களை எழுப்பியதாக இராஷ்டிரகூடரின் சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இதன் உண்மைபற்றி எதையும் கூறுவதற்கில்லை. இது உண்மையாக இருந்தாலும், மூன்றும் கிருஷ்ணர் இப்பகுதிகளிலிருந்து விரைவிலேயே திரும்பிச் சென்றிருக்க வேண்டும்; ஏனெனில் புதுச்சேரிக்கருகிலுள்ள பாகூருக்கும் (வாகூர்), பன்ருட்டிக்கு அருகிலுள்ள திருவதிகைக்கும் தெற்கில், கிருஷ்ணரின் கல்வெட்டுகள் கிடைக்கவில்லை. இவற்றுக்கு வடக்கிலுள்ள பகுதியில் மட்டும் இராஷ்டிரகூடரது ஆதிக்கம் கி. பி. 968 வரையில் நிலவிற்று.

இராஜாதித்தரைக் கொன்று தமக்கு இப்போரில் பேருதவி புரிந்த பூதுகருக்கு வனவாசி 12,000, பெல்வொளா 300, (Belvola 300) கின்சுகாட் 70 (Kinsukod 70), பகேநாடு 70 (Bagenad 70), புரிகரை 300 (Purigare 300) ஆகிய பிரதேசங்களை இராஷ்டிரகூட அரசர் வழங்கினர் 'இடப்பெயர்களுக்குப் பின்னர் வரும் இலக்கங்கள் எதைக் குறிக்கின்றன என்ற உண்மை தெரியவில்லை.'

மற்றப் போர்கள்

சோழருடனான போருக்குப் பின்னர் வடஇந்தியாவின்மீது படையெடுத்தார் மூன்றும் கிருஷ்ணர். பண்டேல் கந்துக்குள் இரண்டாவது முறையும், பின்னர் மாளவத்துக்குள்ளும் இப்பொழுது படையெடுப்பு நிகழ்த்தப்பட்டது (சுமார் கி. பி. 963). பரமார அரசரான இரண்டாம் சீயகர் தோற்கடிக்கப்பட்டு, உஜ்ஜெயினி சிறிது காலம் இராஷ்டிரகூடரது பிடியில் சிக்கியிருந்தது.

வேங்கியின் மீதும் இவ்வரசர் படையெடுத்தார். அதை ஆண்டுகொண்டிருந்த இரண்டாவது அம்மர் தோற்கடிக்கப்பட்டு கி.பி. 956இல் பாடப்பர் (Badapa) அங்கு அரசராக்கப்பட்டார். பாடப்பரது மரணத்துக்குப்பின் இரண்டாம் அம்மர் மீண்டும் அரியணையைக் கைப்பற்றி, இராஷ்டிரகூடரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து சாளுக்கிய அரசை விடுவித்தார்.

இராஷ்டிரகூட அரசர்களுள் மிகவும் சிறந்த சிலருள் மூன்றும் கிருஷ்ணரும் ஒருவர் என்பதில் ஐயமில்லை. 'சகல தக்ஷிணாதிபதி' என்ற பட்டத்தை இவர் சூடிக் கொண்டார். கி.பி. 967இல் இவர் காலமானார். கன்னட இலக்கியத்தில் முப்பெருங் கவி

களாகக் கருதப்படும் பம்பர் (Pampa), பொன்னர் (Ponne), இரன்னர் (Ranna) ஆகிய மூவருள் முதலிருவரும் இம்மன்னரது காலத்தவரே. பொன்னரை ஆதரித்த அரசர் இவரே. கன்னடத்திலும் சமஸ்கிருதத்திலும் புலமைபெற்றிருந்த காரணத்தினுல் 'உபய கவிச் சக்கரவர்த்தி' என்ற பட்டத்தை அவருக்கு அணிவித்தார் மூன்ரும் கிருஷ்ணர். பம்ப பாரதம் 941ல் அரங்கேற்றப்பட்டது.

இராஷ்டிரகூடப் பேரரசின் வீழ்ச்சி

கோர்ட்டிங்கர் : பரமாரரின் படையெடுப்பு

மூன்ரும் கிருஷ்ணருக்குக் குழந்தைகள் இல்லைபோலும். எனவே அவர் மரணமடைந்ததும் அவருடைய தம்பியான கோட்டிங்கர் (Khottinga) என்பவர் கி.பி. 967ல் இராஷ்டிரகூட அரசரானுர். இவர் போர்த் திறமையற்றவர். பழிவாங்குவதற்காகப் பரமார அரசர் இரண்டாம் சீயகர் இவர் காலத்தில் படையெடுத்து வந்தார். நர்மதையைக் கடந்து, மான்யகேதத்தை) நோக்கிவந்து அந்நகரைக் கைப்பற்றிச் சூறையாடினுர் (கி பி. 972 சீயகர். இவ்வாறு திடீரென்று இராஷ்டிரகூடப் பேரரசு கலகலத்துப் போயிற்று. கருவூலத்திலிருந்த செல்வம் முழுவதையும் பரமார அரசர் கவர்ந்து சென்ருர். இராஷ்டிரகூடரது தலைமை அலுவலகத்திலிருந்த செப்புப் பட்டயங்களையும்கூட அவர் தம்மோடு எடுத்துச் சென்ருர். இதனுல் மனமுடைந்த கோட்டிங்கர் ஒரு சில மாதங்களிலேயே (கி.பி. 972) இறந்துபோனுர்.

இரண்டாம் கர்க்கர் : இரண்டாம் தைலப்பர்

கோட்டிங்கரின் தம்பியான நிருபமரின் (Nirupama) மகன் இரண்டாம் கர்க்கர் அடுத்த அரசரானுர். இவரும் இவருடைய இரு அமைச்சர்களும் விரைவிலேயே சிற்றரசர்கள் அனைவரையும் பகைத்துக் கொண்டனர். அவ்வரசர்களுள் ஒருவர் வாதாபிச் (பாதாமி) சாளுக்கியரின் மரபில் தோன்றியவராகக் கருதப்படும் இரண்டாம் தைலர் (Taila II).

இந்தத் தைலப்பர் பிஜப்பூர் மாவட்டத்தில் தர்த்தவாடி (Tarddavadi) என்ற ஊரில் குறுநில மன்னராக இராஷ்டிரகூடருக்குக் கட்டுப்பட்டு ஆண்டுவந்தார். வாதாபிச் சாளுக்கியரின் வழித்தோன்றல் என்று தம்மை இவர் கூறிக்கொள்கிருர். கி.பி. 973ல் கர்க்கருக்கு எதிராகப் படையெடுத்துப் புறப்பட்டார் தைலப்பர். இவரை எதிர்த்துவந்த கர்க்கர் வடக்குக் கர்னுடகத்தில் ஓரிடத்தில் படுதோல்வியடைந்தார். கர்க்கரின் இரு அமைச்சர்களும் போரில் கொல்லப்பட்டனர். உயிர் பிழைத்து ஓடிச்

சென்ற கர்க்கருக்கு உதவியாகக் கங்கபாடி அரசரான மாறசிம்மர் (பூதுகருக்குப்பின் அரசரானவர்) போர்க்கோலம் பூண்டுவந்தார். ஆனல் தைலப்பர் இவரையும் கி.பி. 974ல் அடியோடு முறியடித் தார். மாறசிம்மர் சமணத் துறவியாகமாறி உயிர் துறந்தார்.

இராஷ்டிரகூடப் பேரரசு அழிந்தது. மைசூர் மாநிலத்தில் சொரப் (Sorab) என்ற தாலுக்காவில் குறுநில மன்னராக கி. பி. 991ஆம் ஆண்டுவரையில் ஆட்சிபுரிந்து மறைந்தார் கடைசி இராஷ் டிரகூடப் பேரரசரான இரண்டாம் கர்க்கர்.

தைலப்பர் இரண்டாவது மேலைச்சாளுக்கியப் பேரரசை நிறுவினர்.

முடிவுரை

தக்கணத்தின் வரலாற்றில் சிறப்பானதொரு இடத்தை இராஷ்டிரகூடர்கள் பெற்றிருந்தனர். சுமார் 753 முதல் 975வரை யில் நீடித்த இவர்களது பேரரசு,பலவகையிலும் சிறப்புவாய்ந்தது. தலைசிறந்த அரசர்கள் பலரை இந்த வம்சம், தோற்றுவித்தது. தந்திதுர்க்கர், முதலாம் கிருஷ்ணர், துருவர், மூன்றும் கோவிந்தர், மூன்றும் இந்திரர், மூன்றும் கிருஷ்ணர் ஆகிய சிறந்த இராஷ்டிர கூடமன்னர்களை இந்தவம்சம் ஈந்தது. இவ்வளவு சிறந்த அரசர்கள் பலரை ஒருங்கே ஈன்ற வம்சம், இராஷ்டிரகூட வம்சம் ஒன்று தான் என்றல் அது மிகையாகாது. போரில்மட்டுமன்றிப் பிற துறைகளிலும் அவர்கள் சிறந்தவர்கள். முதலாம் அமோகவர்ஷர் போரில் சிறக்காவிட்டாலும் மற்றத்துறைகளில் சிறந்தே விளங் கினர். இராஷ்டிரகூடரின் பெருமைகளை மசூதி (Masudi), சுலை மான் போன்ற முகம்மதியர்களும் புகழ்ந்து எழுதியுள்ளனர்.

தக்கணத்துக் கலை இம் மன்னர்களுக்குக் கடன்பட்டுள்ளது. எல்லோராவிலுள்ள பலகுகைகள் இவர்களால் குடையப்பட் டனவே. முதலாம் கிருஷ்ணரது நினைவைச் சாகவிடாமல் காத்து வருகிறது எல்லோராவில் உள்ள கைலாசநாதர் ஆலயம். கன்னட இலக்கியத்துக்குப் பிறப்பளித்தவர்கள் இராஷ்டிரர்களே. கன்னட மொழியும் இலக்கியமும் இராஷ்டிரகூடர்களை என்றென்றும் பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளன.

நாட்டில் நிலவிய பிராமண சமயத்தையும் சமணத்தையும் இரு கண்கள் போல் ஆதரித்தனர் இம் மன்னர்கள், தக்கணத்தில் அப் பொழுது மூன்றிலொரு பகுதியினர் சமணராயிருந்தனர் என்று தெரிகிறது. காழ்ப்பு இல்லாமல், பரந்த உள்ளத்தோடு இரு சமயங்களையும் இவர்கள் போற்றினர். இவற்றையெல்லாம் பற்றி மேலும் விரிவாகப் பிறிதொரு அத்தியாயத்தில் காண்போம்,

இராஷ்டிரகூடரின் வம்சாவளி

- முதலாம் கர்க்கர்
  - முதலாம் இந்திரர்
    - 1. தந்தி துர்க்கர்
  - 2. முதலாம் கிருஷ்ணர்
    - 3. இரண்டாம் கோவிந்தர்
    - 4. துருவர்
      - ஸ்தம்பர்
      - கர்க்கர்
      - 5. மூன்றும் கோவிந்தர்
        - 6. முதலாம் அமோகவர்ஷர் (சர்வர்)
          - 7. இரண்டாம் கிருஷ்ணர்
            - ஜகதுங்கர்
              - 8. மூன்றும் இந்திரர்
                - 9. இரண்டாம் அமோகவர்ஷர்
                - 10. நான்காம் கோவிந்தர்
              - 11. மூன்றும் அமோகவர்ஷர்
                - 12. மூன்றும் கிருஷ்ணர்
                - 13. கோட்டிங்கர்
                - நிருபமர்
                  - 14. இரண்டாம் கர்க்கர்
          - மகள் (பூதுகரை மணந்தவர்)
      - இந்திரர் (குஜராத் மாநில இராஷ்டிரகூட வம்சத்தை நிறுவியவர்)

3. கீழைச்சாளுக்கியர்கள்

விஷ்ணுவர்த்தனர்

யுவராஜர்

வாதாபி(பாதாமி)யை ஆண்டுவந்த மேலைச் சாளுக்கிய அரசர் இரண்டாம் புலிகேசியின் தம்பியான விஷ்ணு வர்த்தனர்

அல்லது குப்ஜவிஷ்ணுவர்த்தனர் ஆரம்பத்தில் யுவராஜாவாக (பட்டத்து இளவரசராக) இருந்தார். கி. பி. 617 - 18ல் வெளியிடப்பட்ட அவரது சாதாரா (Satara) பட்டயம் இதை நன்கு தெளிவாக்குகிறது. மகாராஷ்டிரத்தில் சாதாராவிலிருந்து நாசிக் வரையிலான பகுதிகளை இவர் நிர்வகித்து வந்தார் என்று தெரிகிறது. புலிகேசியின் அன்பையும் ஆதரவையும் இவர் மிகுதியாகப் பெற்றிருந்தார் என்பது தெளிவு.

கீழைச் சாளுக்கிய அரசு நிறுவப்படல்

பிஷ்தபுரத்து அரசரையும் விஷ்ணுகுண்ட அரசரான மூன்றாம் விக்கிரமேந்திரவர்மனையும் தோற்கடித்து, அவர்களிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசத்தில் தம் தம்பியான விஷ்ணுவர்த்தனரை, ஆளுநராக இரண்டாம் புலிகேசி கி.பி. 631ல் நியமித்தார். அப்பொழுது வடக்கில் விசாகப்பட்டினம் மாவட்டம் முதல், தெற்கில் நெல்லூர் மாவட்டத்தின் வடபகுதி வரையில் உள்ள பகுதி விஷ்ணுவர்த்தனரால் ஆளப்பட்டு வந்தது. இவ்வாறுதான் கீழைச்சாளுக்கிய அரசு நிறுவப்பட்டது.

'மகாராஜா' என்ற பட்டத்தைச் சூடிக் கொண்டு, சுதந்திரமான அரசராகவே விஷ்ணுவர்த்தனர் ஆளலானார். தம்முடைய அண்ணனை இரண்டாம் புலிகேசியின் ஒப்புதல் பெற்றே,இவ்வாறு ஆண்டார் என்பது தெளிவு. முதலாம் விஷ்ணுவர்த்தனர் என்று வரலாற்றில் இவர் அழைக்கப்படுகிறார். கீழைச் சாளுக்கிய அரச வம்சத்தை இவ்வாறு நிறுவியவரான இந்த அரசரே பெருங் கவிஞரான பாரவியை (Bharavi) ஆதரித்தார் என்று நம்பப்படுகிறார். இக்கவிஞரின் 'கிராதார்ஜுனீயம் என்ற காவியத்தைப் பற்றி நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தோம். பஞ்ச (ஐந்து) மகாகாவியங்களுள் ஒன்றாக வைத்துப் போற்றப்படுகிறது இந்நூல்.

தலைநகரங்கள்

துவக்கத்தில் கீழைச்சாளுக்கிய அரசின் தலைநகராக இருந்தது பிஷ்தபுரமே. பின்னர் அது வேங்கிக்கு (Vengi) மாற்றப்பட்டது; இது பழம்பெருமை படைத்த நகர். பத்தாம் நூற்றாண்டில் இரண்டாம் அம்மர் (Amma II,) 945-70) என்ற அரசர் ஒரு புதிய நகரை நிர்மாணித்துத் தமது மற்றொரு பெயரால் இராஜமகேந்திரி அல்லது இராஜமகேந்திரபுரம் என்று அதற்குப் பெயர் சூட்டினார். பின்னர் வேங்கிக்கு இதுவே கீழைச்சாளுக்கியரது தலைநகராயிற்று.

ஆட்சிக் காலம்

வேங்கிநாட்டை விஷ்ணுவர்த்தனர் 18 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார் என்று கீழைச்சாளுக்கியரின் பிற்காலச் சாசனங்கள் கூறு

கின்றன. எனவே விஷ்ணுவர்த்தனரது ஆட்சியிலேயே பிஷ்தபுரத்திலிருந்து வேங்கிக்குத் தலைநகர் மாற்றப்பட்டுவிட்டது போலும். கீழைச்சாளுக்கிய அரசராக ஆவதற்கு முன்னரேயே, கி. பி. 621 முதல் 631 வரையில் விஷ்ணுவர்த்தனர் அப்பகுதியில் பகைவர்களை ஒடுக்குவதில் ஈடுபட்டிருந்தார் என்று தெரிகிறது. இந்தக் கால நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் சேர்த்தே அவர் 18 ஆண்டுகள் ஆண்டார் என்று பிற்காலச் சாசனங்கள் கூறுகின்றனபோலும். அவரது ஆட்சி கி. பி. 633 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் முடிவுற்றது. ஆகவே கி. பி. 615 - 33ல் அவர் அரசராயிருந்தார் என்று ஆகிறது.

அரசின் வளர்ச்சி

முதலாம் ஜெயசிம்மர்

விஷ்ணுவர்த்தனருக்குப் பின் அவருடைய மகனான முதலாம் ஜெயசிம்மர் (சுமார் 633 - 63) அரசரானார். பிருதிவி வல்லபர் என்றும் இவர் அழைக்கப்படுகிறார். இவர் 30 ஆண்டுகள் ஆண்டார் என்று ஒரு சில சாசனங்களும், 33 ஆண்டுகள் ஆண்டார் என்று வேறு சில சாசனங்களும் தெரிவிக்கின்றன. கி. பி. 642ல் இரண்டாம் புலிகேசி தோற்கடிக்கப்பட்டு, அவரது தலைநகரமான வாதாபி, பல்லவரால் சூறையாடப்பட்டபோது இந்தக் கீழைச் சாளுக்கியர்கள் புலிகேசிக்கு எவ்வித உதவியும் செய்யவில்லை என்று தெரிகிறது. இவரது ஆட்சியின் கடைசி மூன்றாண்டுகளில் இவருடைய தம்பியான இந்திரவர்மன் ஆட்சியை நடத்திவந்தார்.

மூன்றாம் விஷ்ணுவர்த்தனர் முதலியோர்

முதலாம் ஜெயசிம்மருக்குப்பின் இந்திரவர்மர் அரியணையேறி ஒருவாரகாலமே ஆண்டார் (சுமார் கி. பி. 633). அதன்பின் அவருடைய மகனான இரண்டாம் விஷ்ணுவர்த்தனர் ஒன்பதாண்டுகள் (சுமார் கி. பி. 663 -72) ஆண்டார். இவருடைய மகனான இரண்டாம் ஜெயசிம்மர் சுமார் கி. பி. 696 முதல் 709 வரையில் பதின்மூன்றாண்டுகள் அரசராயிருந்தார். இவருடைய தம்பியான விஜயாதித்தவர்மன் மத்யாம கலிங்கத்தை இவருடைய ஆளுநராக இருந்து நிர்வகித்து வந்தார். சில ஆண்டுகளுக்குப்பின் இவர் தம் அண்ணனுக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து, தம்மைச் சுதந்திர அரசராக ஆக்கிக் கொண்டார்; இன்றைய விசாகப்பட்டினம் மாவட்டத்தில் சர்வசித்தி தாலுகாவில் உள்ள எல்லமஞ்சிலி (Yellamanchili)-என்ற ஊரே அவரது தலைநகராயிருந்தது இது எலமஞ்சி (Elamanchi) என்று அப்பொழுது அழைக்கப்பட்டது. இரண்டாம் ஜெயசிம்மர் இறந்ததும், அவருடைய சிற்றன்னைக்குப் பிறந்த தம்பியாகிய கொக்கிலி (Kokkili) விக்கிரமாதித்தியர் என்

பவர் விஜயசித்தி என்ற பட்டத்தோடு ஆறுமாதகாலம் அரியணையைக் கவர்ந்து கொண்டு ஆண்டார்.

கி. பி. 709 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இவருடைய அண்ணனுன மூன்றும் விஷ்ணுவர்த்தனர் அரியணையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். இவர் 37 ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்து 746 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இறந்தார் என்று தெரிகிறது. இவருக்குப் பின் இவருடைய மகனுன முதலாம் விஜயாதித்தியர் (சுமார் கி. பி. 746 - 64) 18 அல்லது 19 ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தார். இவரது காலத்தில்தான் மேலைச்சாளுக்கியப் பேரரசை அழித்துவிட்டு இராஷ்டிரகூடர்கள் தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவினர்.

முதலாம் விஜயாதித்தியருக்குப் பின்னர் அவருடைய மகனுன நான்காம் விஷ்ணுவர்த்தனர் அரியணையேறி முப்பத்தாறு ஆண்டுகள் (கி. பி. 764 - 800) ஆட்சிபுரிந்தார். இவரது காலத்தில் இராஷ்டிரகூட அரசரான முதலாம் கிருஷ்ணரின் பட்டத்து இளவரசர் இரண்டாம் கோவிந்தர் வேங்கியின் மீது படையெடுத்து கி.பி. 769-70ல் அதைத் தமக்கடிமைப்படுத்தினுர். பின்னர் இரண்டாம் கோவிந்தருக்கும் அவருடைய தம்பியான துருவருக்கும் இடையில் உள்நாட்டுப் போர் நடைபெற்றுத் துருவர் அரியணையைக் கைப்பற்றினுர். இவர் நான்காம் விஷ்ணுவர்த்தரின் மகளான சீலமகாதேவி என்பவரை மணந்திருந்தார். சீலபட்டாரிகா என்றும் இந்த அம்மையார் அழைக்கப்படுகிருர்.

இரண்டாம் விஜயாதித்தியர்

நான்காம் விஷ்ணுவர்த்தனருக்கு இரண்டாம் விஜயாதித்தியர், பீமர், நிருப ருத்திரர் ஆகிய பிள்ளைகள் இருந்தனர். மூத்தவரான இரண்டாம் விஜயாதித்தியரே அடுத்த அரசரானவர். இவர் 48 ஆண்டுகள் (சுமார் கி.பி. 800-847) ஆட்சிபுரிந்தார் என்று தெரிகிறது. பல சிவாலயங்களைத் தம்நாடு முழுவதிலும் இவர் கட்டியுள்ளார். கீழைச்சாளுக்கிய அரசர்களுள் முக்கியமானவருள் இவரும் ஒருவர். ஆயினும் தமது ஆட்சியின் துவக்கத்தில் பல எதிர்ப்புக்களையும் தோல்விகளையும் இவர் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. இராஷ்டிரகூட அரசரான மூன்றும் கோவிந்தர், இவருடைய தம்பியான பீமர் அல்லது பீம சாளுக்கியர் (Bhima-Salu-kki) என்பவரால் ஆதரிக்கப்பட்டுப் படையெடுத்து வந்தார். இரண்டாம் விஜயாதித்தியர் தோற்கடித்து விரட்டப்பட்டுப் பீமர் வேங்கியில் அரசராக்கப்பட்டார்.

ஆயினும் விஜயாதித்தியர் விடவில்லை. கி.பி. 814ல் மூன்றும் கோவிந்தர் இறந்து, அவருடைய மகனுன முதலாம் அமோக

வர்ஷர் என்ற சிறுபிள்ளை அரியணையிலேறியதும், பீமரை விரட்டியடித்துவிட்டுத் தமது அரியணையை மீண்டும் பெற்றார். பீமருக்கு உதவியாக வந்த இராஷ்டிரகூடப் படைகளும் கங்கரின் படைகளும் தோற்கடிக்கப்பட்டன. இதைத் தொடர்ந்து இராஷ்டிரகூட அரசுக்குள்ளும் நுழைந்து பல பகுதிகளை இவர் கைப்பற்றினார். இராஷ்டிரகூட அரசுக்குள் இருந்த ஸ்தம்பம் என்ற நகர் (இது எது என்பது நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை) கீழைச் சாளுக்கியப் படைகளால் கைப்பற்றப்பட்டுச் சூறையாடப்பட்டது. இராஷ்டிரகூடருடனும் கங்கருடனும் 12 ஆண்டுகளில் 108 சண்டைகளை இவர் புரிந்தாரென்று கீழைச்சாளுக்கியரின் சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

இருப்பினும் இராஷ்டிரகூட அரசர் அமோகவர்ஷர், கர்க்கரது உதவியைப் பெற்றுச் சாளுக்கியப் படைகளைத் தமது பிரதேசத்திலிருந்து விரட்டியடித்தார். விங்கவல்லி (Vingavalli) என்றவிடத்தில் இராஷ்டிரகூடர்கள் பெருவெற்றி பெற்றனர். இராஷ்டிரகூடரது மேலாதிக்கத்தை இரண்டாம் விஜயாதித்தியர் இறுதியில் ஏற்றுக் கொண்டார். இராஷ்டிரகூட இளவரசி சீலமகாதேவி என்பவர் (இரண்டாம் விஜயாதித்தியரின் தங்கையும் இராஷ்டிரகூட அரசர் துருவரின் மனைவியுமான சீலமகாதேவியின் மகளாக இவர் இருக்கக் கூடும்.) இரண்டாம் விஜயாதித்தியரின் மகனான ஐந்தாம் விஷ்ணுவர்த்தனருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்கப்பட்டார். கூர்ஜ்ஜரப் பிரதிகார அரசரான இரண்டாம் நாகபட்டருடனும் இவர் போரிட்டார்.

மூன்றாம் விஜயாதித்தியர்

இரண்டாம் விஜயாதித்தியருக்குப் பின் அவருடைய மூத்த மகனான ஐந்தாம் விஷ்ணுவர்த்தனர் அரியணையேறினார். கலி விஷ்ணுவர்த்தனர் அல்லது கலி பித்தரசர் என்றும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். பதினெட்டு அல்லது இருபது மாதங்கள் மட்டுமே ஆட்சி புரிந்த பின்னர் கி.பி. 848ல் இவர் காலமானார்.

இவருடைய மகனான மூன்றாம் விஜயாதித்தியரே அடுத்தபடியாக அரியணையேறியவர். இராஷ்டிரகூட இளவரசி சீலமகாதேவியின் மகனாகப் பிறந்தவர் இவர். கி.பி. 848 முதல் 892 வரையில், 44 ஆண்டுக்காலம் அரசராயிருந்தார் இவர்.

தம்முடைய பாட்டனாரான இரண்டாம் விஜயாதித்தியரைப் போலவே, இவரது காலமும் போர்களில் கழிந்தது. வினயசித்தி என்ற இவருடைய அமைச்சரும், கதேயராஜர் (Kadeyaraja), பாண்டுரங்கர் ஆகிய இருவருடைய தளபதிகளும் திறமை மிக்கவர்

கள். பல்லவரைத் தோற்கடித்து, நெல்லூரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார் இவ்வரசர். பாண்டியரைத் தோற்கடித்துச் சோழருக்கு அடைக்கலம் அளித்தார் இவர் என்று சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. மைசூரில் நொளம்ப (Nolamba) அரசரான மங்கி (Mangi) என்பவரை இவர் போரில் கொன்றுர். மேலைக்கங்கர்களும் இவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். பின்னர் வடக்கில் இராஷ்டிரகூட அரசரும் (இரண்டாம் கிருஷ்ணர்), அவருடைய மனைவியின் சகோதரருமான கலச்சூரி அரசரும் (சங்கரகானர்) ஒன்று சேர்ந்து படையெடுத்து வந்தனர். அவர்களையும் மூன்றும் விஜயாதித்தியர் தோற்கடித்தார். தெற்குக் கோசலத்தின் மீதும் கீழைக் கங்கர்கள் மீதும் இவர் படையெடுத்து வெற்றியுடன் திரும்பினுர்.

முதலாம் சாளுக்கிய பீமர்

தம் தம்பியான விக்கிரமாதித்தியரைத் தம்முடைய பட்டத்து வாரிசாக மூன்றும் விஜயாதித்தியர் நியமித்திருந்தார். ஆனுல் அவர் தம் அண்ணனுக்கு முன்பே இறந்து போய் விட்டார். எனவே விக்கிரமாதித்தியரது மகனை முதலாம் பீமர் அடுத்த அரசரானுர். இவர் சாளுக்கிய பீமர் என்றே பெரும்பாலும் அழைக்கப்படுகிருர். இவர் முப்பது ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தபின் சுமார் கி.பி. 922ல் இறந்திருக்க வேண்டும். பாண்டுரங்கர் இவருடைய தளபதியாகவும் தொடர்ந்து இருந்து வந்தார். மகாகாலர் என்ற மற்ருெரு திறமைமிக்க தளபதியும் இவருக்கு இருந்தார்.

இவரது காலத்திலும் இராஷ்டிரகூடர்களுடன் போர்கள் தொடர்ந்தன. இராஷ்டிரகூட அரசரான இரண்டாம் கிருஷ்ணர் கீழைச்சாளுக்கிய அரசின் மீது படையெடுத்து வந்து வெற்றி பெற்றுத், தெற்கில் குண்டூர், நெல்லூர் மாவட்டங்கள் வரையில் கைப்பற்றி, அப்பகுதிகளை நிர்வகிப்பதற்கெனத் தம்முடைய அதிகாரிகளை நியமித்தார். சாளுக்கியர் விடாமல் போரைத் தொடர்ந்து நடத்தினர். நிரவத்யபுரம் என்ற விடத்தில் நடந்த போரில் சாளுக்கிய பீமரின் மகன் ஒருவர் இராஷ்டிரகூடப் படைகளைத் தோற்கடித்து, இராஷ்டிரகூடத் தளபதியைக் கொன்று தாமும் அங்கேயே வீழ்ந்து பட்டார். பின்னர்ச் சாளுக்கியரின் படைகள் இராஷ்டிரகூடர்களைத் தமது நாட்டிலிருந்து விரட்டியடித்தன. இலாட்டத்தை ஆண்ட இராஷ்டிரகூடச் சிற்றரசர்களும் கிருஷ்ணருடன் சேர்ந்து போரிட்டனர். சாளுக்கிய பீமர் இப்போர்களின் போது ஒருமுறை வெமுலவாதத்துச் சாளுக்கிய அரசரான பத்தேகர் (Baddega) என்பவரால் சிறைபிடிக்கப்பட்டார். என்று பம்ப பாரதம் எழுதுகிறது. ஆயினும் விரைவிலேயே சிறையிலிருந்து விடுபட்டுத் தமது நாட்டை மீட்கும் முயற்சியில் இறங்கி, வெற்றி பெற்றுர் பீமர் என்பது தெளிவு.

நான்காம் விஜயாதித்தியர்

சாளுக்கிய பீமரின் இரண்டு பிள்ளைகளுள் மூத்தவரான நான்காம் விஜயாதித்தியர் தம் தந்தைக்குப்பின் அரசரானார். இவரது ஆட்சியிலும் இராஷ்டிரகூடர்களுடன் போர்கள் தொடர்ந்தன. கிருஷ்ணை நதிக்குத் தெற்கிலிருந்த சாளுக்கிய மாநிலம் ஒன்றின் தலைநகரான விரஜாபுரி (Virajapuri) என்ற ஊரின் அருகில் நடந்த போரில் இராஷ்டிரகூடப் படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. ஆயினும் இந்தச் சாளுக்கிய மன்னர் போர்க் களத்தில் இறந்துபட்டார். ஆறு மாதங்கள் மட்டுமே இவர் அரியணையிலிருந்தார். (இவருடைய தம்பியான இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியரைப் பற்றிப் பின்னர் நாம் படிக்கப் போகிறோம்.)

முதலாம் அம்மர்

நான்காம் விஜயாதித்தியருக்கு முதலாம் அம்மர் இரண்டாம் சாளுக்கிய பீமர் என்ற இரு மகன்கள் இருந்தனர். முதலாம் அம்மரே (Amma I) கி.பி. 922 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் அரசரானார். இவர் ஏழாண்டுகள் அரியணையிலிருந்தார். இவரது காலத்தில் இராஷ்டிர அரசில் மூன்றும் இந்திரரின் மகன் இரண்டாம் அமோகவர்ஷர் ஆண்டுவந்தார். ஆனால் அவருடைய தம்பியான நான்காம்கோவிந்தர் அமோகவர்ஷரைக் கொன்றுவிட்டு அரியணையைக் கவர்ந்து கொண்டார். அமோகவர்ஷரின் மனைவி வேங்கிக்குத் தப்பி ஓடிவந்து, அம்மரிடம் அடைக்கலம் கோரி வாழ்ந்துவந்தார். இதனால் இராஷ்டிரகூடருக்கும் கீழைச்சாளுக்கியருக்கும் மீண்டும் பகை ஏற்பட்டது. அம்மர் இறந்ததும் பழி தீர்த்துக்கொள்ள முன்வந்தார் நான்காம் கோவிந்தர். அமோகவர்ஷரின் மகனை இந்திரருக்கு முதலாம் அம்மர் ஒரு கிராமத்தை மானியமாகக் கொடுத்த சாசனம் ஒன்று கிடைத்துள்ளது.

நான்காம் கோவிந்தரின் தலையீடு

முதலாம் அம்மருக்கு இரண்டு மகன்கள் இருந்தனர். ஒருவர் ஐந்தாம் விஜயாதித்தியர்; மற்றவர் பீமர். கி.பி. 929ல் ஐந்தாம் விஜயாதித்தியர் வேங்கியில் அரசரானார். ஆனால் இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு, ஐந்தாம் (கலி) விஷ்ணுவர்த்தனரின் மகனை யுத்தமல்லரின் பிள்ளை தாடப்பர் (Tadapa) என்பவர் இராஷ்டிரகூட அரசரது படை உதவியைப்பெற்று, வேங்கி அரியணையைக் கவர்ந்து கொண்டார். நொளம்ப நாட்டை ஆண்ட ஐயப்பர் என்பவரும் தாடப்பருக்கு உதவினார். தாடப்பர், தாலப்பர், தாலர், தாடர் என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுகிறார். ஐந்தாம் விஜயாதித்தியர் சிறைபிடிக்கப்பட்டார்.

குழப்பம்

ஆனல் விரைவிலேயே சிறையிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு வெமுலவாதத்தை (Vemulevada) ஆண்டுகொண்டிருந்த சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் அரிகேசரி (Arikesari) என்பாரிடம் சென்று அடைக்கலம் புகுந்தார் ஐந்தாம் விக்கிரமாதித்தியர். (பம்ப மகாகவியை ஆதரித்தவர் இந்த அரிகேசரியே. இவர் பத்தேகரின் பேரரின் மகன்.)

ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு தாலப்பரை அரியணையிலிருந்து அகற்றினர் முதலாம் சாளுக்கியபீமரின் இரண்டாம் மகனை இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர். இவர் ஓராண்டுக்கும் சிறிது குறைவாகவே வேங்கியில் அரசராயிருந்தார் (கி.பி. 929). பின்னர் ஐந்தாம் விஜயாதித்தியரின் தம்பியான இரண்டாம் பீமரால் அரியணையிலிருந்து அகற்றப்பட்டார். எட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு கி.பி. 930ல் தாடப்பரின் மகனை மல்லர், மல்லப்பர் அல்லது இரண்டாம் யுத்தமல்லர் என்பவரால் கொல்லப்பட்டார். இராஷ்டிரகூடப் பேரரசர் நான்காம் கோவிந்தரின் உதவி யுத்த மல்லருக்கு இருந்தது. விஜயவாடாவில் மல்லேஸ்வரசுவாமி ஆலயத்தை எழுப்பியவர் இவரே. இவர் அரியணையிலிருந்த ஏழாண்டுக் காலத்தில் (930-936) இராஷ்டிரகூடரது ஆதிக்கம் வேங்கிநாட்டில் ஓங்கிநின்றது.

இரண்டாம் சாளுக்கிய பீமர்

யுத்தமல்லரை அரியணையிலிருந்து அகற்றுவதற்குப் பல முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இறுதியாக இரண்டாம் சாளுக்கிய பீமர் இதில் வெற்றிபெற்ருர். இவர் நான்காம் விஜயாதித்தியரின் மகனும், முதலாம் அம்மரின் தம்பியும் ஆவார் என்பதை முன்பே கண்டோம். யுத்தமல்லர் ''அந்நிய நாட்டுக்குத்'' தப்பி ஓடிப் போனர் என்று ஒரு பட்டயம் கூறுகிறது. இரண்டாம் சாளுக்கிய பீமர் சுமார் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆண்டார் (சுமார் கி.பி. 935-46) என்றும், இராஷ்டிரகூடக் கோவிந்தரின் படைகள், நொளம்ப அரசர் ஐயப்பர் முதலிய பலரைத் தோற்கடித்தார் என்றும் சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இவருக்குத் தானர்ணவ தேவர் (Danarnavadeva), இரண்டாம் அம்மர், காமர் ஆகிய மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தனர். வெவ்வேறு தாயர்க்கு இவர்கள் பிறந்தவர்கள்.

இரண்டாம் அம்மர்

கி.பி. 946ல் இரண்டாம் சாளுக்கிய பீமர் இறந்ததும் தானர்ணவதேவரைவிடவும் இளையவரான இரண்டாம் அம்மர் அரசரானர். இவர் தமது எட்டாவது வயதில் பட்டத்து இளவரசராக

ஆக்கப்பட்டுப் பன்னிரண்டாவது வயதில் அரசரானார். இராஜ மகேந்திரர் என்ற விருதைப் பூண்டிருந்த இந்த அரசரே இராஜ மகேந்திரபுரம் என்ற ஊரை நிறுவியவர் என்பதை முன்பே பார்த்தோம். இவர் சமணஆலயங்களுக்கும் சிவாலயங்களுக்கும் அளித்த நிவந்தங்களையும் மானியங்களையும் பல சாசனங்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. வேங்கிநாட்டையும் கலிங்கத்தையும் (எலமஞ்சி கலிங்கம் - இன்றைய விசாகப்பட்டினம் மாவட்டம்) ஆண்டதாகச் சாசனங்கள் கூறுகின்றன. இவர் பதினொரு ஆண்டுகளே ஆட்சிபுரிந்தார்.

பாடப்பரும் தாடப்பரும்

கி.பி. 956ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இரண்டாம் அம்மரிடமிருந்து அரியணையைக் கவர்ந்துகொண்டார் பாடப்பர் (Badapa) என்பவர். இவர் முன்பு ஆண்ட யுத்தமல்லரின் மகன் இராஷ்டிரகூட அரசரான மூன்றும் கிருஷ்ணரது உதவியைப்பெற்றே அரசரானார் என்று தெரிகிறது. இரண்டாம் அம்மர் எலமஞ்சி கலிங்கத்துக்குச் சென்றுவிட்டார். பாடப்பருக்குப் பின் அவருடைய தம்பியான இரண்டாம் தாடப்பர் அல்லது தாலப்பர் அல்லது தாலர் (TaleII) என்பவர் அரசரானார். ஆனால் இரண்டாம் அம்மர் படையெடுத்து வந்து, தாலரைக் கொன்று மீண்டும் தமது அரியணையைப் பெற்றார். ஆயினும் விரைவிலேயே தம் அண்ணனான தானார்ணவ தேவரால் (Danarnavadeva) கி பி. 970ல் இரண்டாம் அம்மர் கொல்லப்பட்டார்.

சக்திவர்மன்

தானார்ணவதேவர் மூன்று ஆண்டுகளே அரசராயிருந்தார். இரண்டாம் அம்மருடைய மைத்துனராகிய (மனைவியின் சகோதரர்) ஜடா சோட பீமர் (Jata Choda Bhima) என்பவர் இவரைக் கொன்று வேங்கியில் அரசராக முடிசூடிக்கொண்டார் (கி. பி. 973). தானார்ணவதேவரின் புதல்வர்களான சக்திவர்மரும் விமலாதித்தியரும் சோழநாடு சென்று அடைக்கலம் புகுந்தனர். சோழப் பேரரசரான முதலாம் முதலாம் இராஜராஜர் கி. பி. 999ல் வேங்கியைக் கைப்பற்றி ஜடா சோட பீமரது ஆட்சிக்கு முடிவுகட்டினார். தானார்ணவதேவரின் மூத்த மகனான முதலாம் சக்திவர்மன் சோழரின் உதவியால் வேங்கியில் அரசராக அமர்ந்து பன்னிரண்டாண்டுகள் (கி.பி. 999-1011) ஆட்சிபுரிந்தார். ஜடா சோட பீமர் இராஜராஜரால் போரில் கொல்லப்பட்டார். (சோழர் தலைப்பில் பார்க்க.)

சோழ—சாளுக்கியர்கள்

சோழரது செல்வாக்கு

முதலாம் சக்திவர்மனின் தம்பியான விமலாதித்தியர் (கி. பி. 1011—1018) இராஜராஜ சோழரின் மகளான குந்தவையை மணந்தார். நன்றி மறவாத விமலாதித்தியர் குந்தவை மூலம் தமக்குப் பிறந்த மகனுக்கு இராஜராஜர் என்ற பெயரையே சூட்டினார். விமலாதித்தியருக்குப்பின் கீழைச் சாளுக்கிய அரசரானவர் இந்த முதலாம் இராஜராஜரே கி. பி. (1018 - 60). இவரது காலத்தில் கி.பி. 1030 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இவருடைய தம்பியான(வேறு தாயின் வயிற்றில் பிறந்தவர்) ஏழாம் விஜயாதித்தியர் என்பவர் கீழைச் சாளுக்கிய அரசின் ஒரு பகுதியைக் கவர்ந்து கொண்டு, தனியாக ஆட்சி செலுத்தலானார். நன்னய பட்டர், நாராயணபட்டர் ஆகிய சிறந்த தெலுங்குக் கவிஞர்களை ஆதரித்தவர் முதலாம் இராஜராஜரே. தெலுங்குமொழியில் முதற்பெருங் கவிஞராகக் கருதப்படும் நன்னய பட்டர் மகாபாரதத்தின் ஒரு பகுதியைத் தெலுங்கில் மொழிபெயர்த்துப் பெரும் புகழ் எய்தினார்.

முதலாம் இராஜேந்திர சோழருடைய மகளாகிய அம்மங்கா தேவி (Ammanga devi) என்பவரை மணந்திருந்தார் முதலாம் இராஜராஜர். இந்த மணஉறவின் மூலம் பிறந்த பிள்ளையே இராஜேந்திரர் என்ற முதலாம் குலோத்துங்க சோழர்.

முதலாம் இராஜராஜர் இறந்த பின்னர், ஏழாவது விஜயாதித்தியர் வேங்கியைக் கைப்பற்றித், தாம் அரசபதவியை ஏற்காமல், தம் மகனை இரண்டாம் சக்திவர்மனை (1061 - 1062) அரசராக்கினார். சக்திவர்மன் ஓராண்டிலேயே இறந்து போகவே, தாமே (ஏழாவது விஜயாதித்தியர்) அரியணையேறி (1062 - 1076) ஆண்டார்.

சாளுக்கிய இளவரசர் இராஜேந்திரர், முதலாம் குலோத்துங்க சோழர் என்ற பட்டத்தோடு, கி. பி. 1070 ல் தஞ்சையில் சோழப் பேரரசரானார். அவருடைய சிற்றப்பனை ஏழாவது விஜயாதித்தியரின் மரணத்துக்குப்பின் கி. பி. 1076ல் கீழைச் சாளுக்கிய அரசும் இவர் வசமாயிற்று இவ்வாறு இருபேரரசுகள் ஒன்றுபட்டன.

மதிப்புரை

கீழைச் சாளுக்கியர்கள் ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கும் அதிகமாக ஆட்சிபுரிந்தனர். வலிமை மிக்க இராஷ்டிரகூடப் பேரரசர்களின்

பகைமையையும் தாக்குதல்களையும் சமாளித்து இவ்வளவு நீண்ட காலம் இவர்கள் ஆட்சிபுரிந்தது பாராட்டத்தக்கது. ஆந்திரத்தின் வரலாற்றில் இவர்களது நீண்ட ஆட்சிக் காலம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. சைவம், வைணவம், சமணம் ஆகிய சமயங்களை

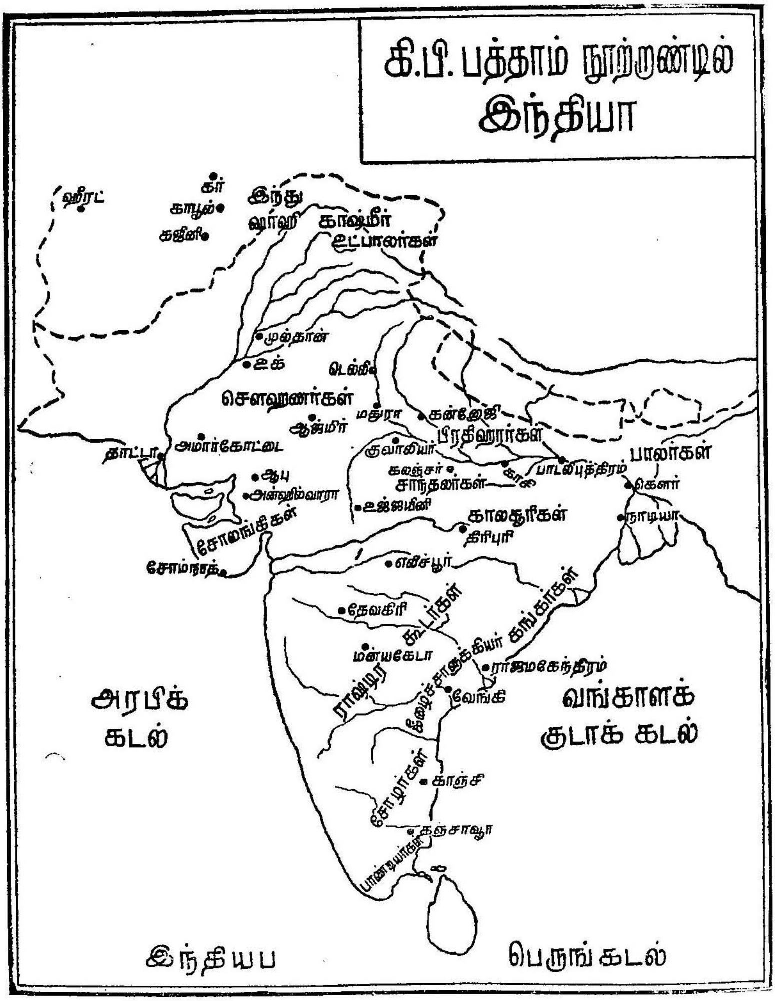

இவர்கள் ஆதரித்தனர். வேங்கிநாட்டில் சமணம் ஓரளவு பரவலாகக் காணப்பட்டது. அரசர் விமலாதித்தியர் (1011 - 1018) சமண சமயத்தையே தழுவியிருந்தார் என்று தெரிகிறது. பௌத்த சமயமும் அமராவதி போன்ற ஒரு சில இடங்களில் தொடர்ந்து காணப்பட்டது.

தெலுங்கு மொழியின் வளர்ச்சியும் தெலுங்கு இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியும் கீழைச்சாளுக்கிய அரசர்களின் காலத்தில் ஊக்கம் பெற்றன. பத்தாம் நூற்றுண்டுமுதல் அவர்களின் கல்வெட்டு களிலும் பட்டயங்களிலும் தெலுங்கு பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. அதற்கு முன் சமஸ்கிருதமே பயன்படுத்தப்பட்டது. தெலுங்கில் முதற்பெரும் கவிஞரான நன்னயபட்டர், முதலாம் இராஜராஜர் (கி. பி. 1018 - 60) காலத்தில் வாழ்ந்தார் என்பதை யும், மகாபாரதத்தின் ஒரு பகுதியைத் தெலுங்கில் மொழிபெயர்த் தார் என்பதையும் முன்பே கண்டோம். தெலுங்கு இலக்கியம் இவர்களது காலத்திலேயே பிறந்தது.

கீழைச் சாளுக்கியர் வம்சாவளி

1. முதலாம் விஷ்ணுவர்த்தனர்
   - 2. முதலாம் ஜெயசிம்மர்
   - 3. இந்திரவர்மன்
     - 4. இரண்டாம் விஷ்ணு வர்த்தனர்
       - 5. முதலாம் மங்கி யுவராஜர்
         - 6. இரண்டாம் ஜெயசிம்மன்
         - வினயாதித் திய வர்மன்
           - கொக்கிலி வர்மன்
         - 8. மூன்ரும் விஷ்ணு வர்த்தனன்
           - 9. முதலாம் விஜயா தித்தியர்
         - 7. கொக்கிலி விக்கிரமா தித்தியர்
           - இரண்டாம் மங்கி யுவ ராஜர்

9. முதலாம் விஜயாதித்தியர்
   - 10. நான்காம் விஷ்ணுவர்த்தனர்
     - 11. இரண்டாம் விஜயா தித்தியர்
       - 12. ஐந்தாம் (கலி) விஷ்ணுவர்த்தனர்
     - பீம சாளுக் கியர்
     - நிருபருத்திரர்

12. ஐந்தாம் (கலி) விஷ்ணுவர்த்தனர் (தொடர்ச்சி)

13. மூன்றும் விஜயாதித்தியர்

ஐயப்ப ராஜர்

முதலாம் விக்கிர மாதித்தியர்

முதலாம் யுத்தமல்லர்

14. முதலாம் சாளுக்கிய பீமர்

18. தாடப்பர் (தாலர்)

15. நான்காம் விஜயாதித்தியர்

19. இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர்

21. மல்லர் (அ) யுத்தமல்லர்

24. பாடப்பர்

25. இரண்டாம் தாடப்பர் (தாலர்)

16. முதலாம் அம்மர்

22. இரண்டாம் சாளுக்கிய பீமர்

17. ஐந்தாம் விஜயாதித்தியர்

20. இரண்டாம் பீமர்

27. தானர்ணவதேவர்

23, 26 இரண்டாம் அம்மர்

காமர்

28. ஜடாசோட பீமர்

29. சக்திவர்மன்

30. விமலாதித்தியர்

31. முதலாம் இராஜ ராஜர்

32; 34 ஏழாம் விஜயாதித்தியர்

35. முதலாம் குலோத் துங்க சோழர்

33. இரண்டாம் சக்தி வர்மன்

4. கல்யாணிச் சாளுக்கியர்கள்

பூர்வீகம்

கி.பி. பத்தாம் நூற்றூண்டின் இறுதிவாக்கில் இராஷ்டிரகூட அரசுக்கு முடிவுகட்டி மற்ருெரு சாளுக்கிய அரசை நிறுவியவர் இரண்டாம் தைலர் (Taila II) என்பதை முன்பே கண்டோம். கி.பி. 6 ஆம் நூற்றூண்டு முதல் 8 ஆம் நூற்றூண்டு வரையில் வாதாபியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த மேலைச் சாளுக்கியரின் வழித்தோன்றல்தான் தாம், என்று தைலர் கூறிக் கொண்டார். பின்னர்க் கல்யாணி என்ற நகரம் இவர்களது தலை நகராய் நீண்ட காலம் இருந்ததால் கல்யாணிச் சாளுக்கியர்கள் என்று இவர்கள் அழைக்கப்படுகின்றனர். தக்கணத்தில் மேற்குப் பகுதியில் ஆட்சி புரிந்ததால் இவர்களும் மேலைச் சாளுக்கியர்களே.

இரண்டாம் தைலர்

இந்தப் பிற்காலச் சாளுக்கிய அரசவம்சத்தை நிறுவிய இரண் டாம் தைலர், தைலப்பர் என்றும் அழைக்கப்படுகிருர். பிஜப்பூர் மாவட்டத்தில் இராஷ்டிரகூடருக்குக் கட்டுப்பட்ட குறுநில மன்ன ராகத் தர்த்தவாடி (Tarddavadi) என்ற ஊரில் இவர் இருந்து வந் தார். கடைசி இராஷ்டிரகூட அரசரான இரண்டாம் கர்க்கரை (Karka II) கி.பி. 973ல் வடக்குக் கர்ளுடகத்தில் தோற்கடித்தார். அடுத்த ஆண்டில் கர்க்கருக்கு உதவியாகப் படைதிரட்டிப்போருக்கு வந்த கங்கபாடி அரசர் மாறசிம்மரையும் இவர் தோற்கடித்தார். இவ்வாறு இராஷ்டிரகூடப் பேரரசு முடிவுற்றது. வாதாபிச் சாளுக்கிய வம்சத்தின் கடைசி அரசரான இரண்டாம் கீர்த்திவர் மரின் குடும்பத்துடனுன தமது உறவினை இவருடைய சாசனங்கள் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றன. கி.பி. 973 முதல் 997 வரையில் இருபத்து நான்கு ஆண்டுகள் தைலப்பர் ஆட்சி புரிந்தார். தமது ஆட்சியைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கும், தமது எல்லைகளை விரிவுபடுத்துவதற்கும் பல அரசர்களுடன் இவர் போர் புரிய வேண்டியிருந்தது.

கங்கபாடி அரசர் மூன்ரும் மாறசிம்மர் 974ல் தைலப்பருடன் போரிட்டுத் தோற்றபின் சமணத் துறவியாகிப் பட்டினி கிடந்து இறந்து போனுர். ஆனுல், அவருக்குப் பின்னரும் சிறந்த கங்க தளபதியாகிய கங்க பாஞ்சால தேவர் என்பவர் தைலப்பர்மீது படையெடுத்தார். பல தோல்விகளுக்குப் பின்னரே இப் பகை யைத் தைலப்பரால் முறியடிக்க முடிந்தது. அடுத்து உத்தம சோழருடனும் போரிட்டு வெல்ல வேண்டியிருந்தது. அதன் பின் னர்க் கொங்கணம், இலாட்டம், குஜராத் முதலிய பகுதிகளை அவர்

வென்ருர். ஆனல், குஜராத்தை ஆண்ட முதலாம் மூல ராஜரும் சாகம்பரி சாகமான அரசரான முதலாம் விக்கிரகராஜரும் ஒன்று சேர்ந்து சாளுக்கியப் படைகளை விரட்டியடித்தனர். பின்னர்ப் பரமார அரசின் மீது பலமுறை படையெடுத்துத் தோற்ருர்.இறுதியில் பரமார அரசர்முஞ்சர் கோதாவரி நதியைக் கடந்து சாளுக்கிய அரசுக்குள் படையுடன் நுழைந்தார், தைலப்பரால் அவர் தோற்றுச் சிறை பிடிக்கப்பட்டு மான்யகேத நகரில் சிறை வைக்கப்பட்டார். சிறையில் சொல்லொணக் கொடுமைகளுக்கு ஆளாக்கப் பட்டு, சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டார் முஞ்சர் (995).

தெற்கில் ஷிமோகா முதல் வடக்கில் கிட்டத்தட்ட நர்மதை வரையில் தைலப்பரது அரசு பரவியிருந்தது, இராஷ்டிரகூடரது தலைநகரான மான்யகேதமே முதல்இருபதாண்டுகள் வரையில் தைலப்பரது தலைநகரமாயிருந்தது. பின்னர்க் கல்யாணபுரம் என்ற கல்யாணி நகரம் சாளுக்கியத் தலைநகராயிற்று. ஆகவமல்லர் (போரில் வல்லவர்) என்ற விருதுப் பெயரைத் தைலப்பர் பூண்டிருந்தார்.

இரண்டாம் கர்க்கரின் மகளையும், தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட குறுநில மன்னரான இரட்டைபாடிஏழரை லட்சம் (Rattai-padi) நாட்டு மன்னரின் மகளையும் தைலப்பர் மணந்திருந்தார். இந்த இரட்டைபாடி இளவரசிக்குப் பிறந்த சத்யாஸ்ரயரே (Satyasarya) அடுத்த அரசரானர். இரன்னர் (Ranna) என்ற முதற்பெருங்கன்னட மகாகவி தைலப்பரால் ஆதரிக்கப்பட்டார்.

சத்தியாஸ்ரயர்

கி.பி. 997ல் பட்டத்துக்கு வந்த சத்யாஸ்ரயர் 21 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார். பரமாரர்களும் திரிபுரியை ஆண்ட கலச்சூரிகளும் மேலைச் சாளுக்கிய அரசின்மீது இப்பொழுது படையெடுத்தனர். பரமார அரசரான சிந்துராஜர் முன்பு முஞ்சருக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளுக்குப் பழிவாங்குவதற்காகவும் வடபகுதிகள் சிலவற்றை மீட்பதற்காகவும் படையெடுத்து வந்து வெற்றி பெற்றுத் திரும்பினர், சிலாகார அரசர்கள் (Silaharas) ஆண்டு வந்த வடக்குக் கொங்கணத்தைச் சத்யாஸ்ரயர் வென்று தம் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவந்தார். குஜராத்தில் முதலாம் மூலராஜருக்குப் பின் அரசரான அவருடைய மகன் சாமுண்டராஜர் மீதும் சத்தியாஸ்ரயர் படையெடுத்து வெற்றிபெற்ருர்.

ஆனல், தெற்கில் உத்தம சோழருக்குப் பின் சோழப் பேரரசரான இராஜராஜரின் படைகள் கிருஷ்ணைக்கும் துங்கபத்திரைக்கு மிடைப்பட்ட இடைதுறைநாடு, வனவாசி, கொள்ளிப்

பாக்கை (ஐதராபாத்துக்கு 45 கல் வடக்கிலுள்ள குல்பாக்-Kulpak என்ற ஊர்) ஆகிய விடங்களைக் கைப்பற்றின. இச் சோழப்படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கியவர் சோழப் பேரரசரின் பட்டத்து இளவரசரான இராஜேந்திர சோழரே. மான்யகேத நகரும் கைப் பற்றப்பட்டுக் கொள்ளைக் கிரையாயிற்று. பெருத்த சேதத்தை ஏற்படுத்தி ஏராளமான செல்வத்தைச் சோழர்கள் கவர்ந்து சென்றனர். மிகுந்த சிரமத்துக்குப் பின்னரே இழந்த பகுதிகளைச் சோழரிடமிருந்து சாளுக்கிய மன்னரால் மீட்க முடிந்தது.

இரண்டாம் ஜெயசிம்மர்

ஐந்தாம் விக்கிரமாதித்தியர்:

சத்யாஸ்ரயரின் தம்பியான தசவர்மருக்கு ஐந்தாம் விக்கிரமாதித்தியர், இரண்டாம் ஐயணர், இரண்டாம் ஜெயசிம்மர் என்ற ஆண் பிள்ளைகளும் அக்காதேவி என்ற பெண்ணும் இருந்தனர். சத்யாஸ்ரயருக்குப் பின் ஐந்தாம் விக்கிரமாதித்தியரே அரியணையேறினார். இவர் கி.பி. 1008 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் அரசராகி கி.பி. 1014 வரையில் ஆட்சி புரிந்தார். கிழக்கில் சோமவம்சிகள் ஆட்சிபுரிந்த தெற்குக் கோசலத்தின்மீது இவர் படையெடுத்தார். இவருக்குப் பின் இவருடைய தம்பியான இரண்டாம் ஐயணர் அரசராகி ஒரே ஆண்டில் இறந்த பின்னர், அடுத்த தம்பியான இரண்டாம் ஜெயசிம்மர் அரியணையிலமர்ந்தார். கி. பி. 1015 முதல் 1043 வரையில் இவருடைய ஆட்சி நடைபெற்றது.

ஜெயசிம்மர் ஆட்சி பீடத்துக்கு வந்த ஒருசில ஆண்டுகளிலேயே மூன்று படையெடுப்புகளைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. வடக்கிலிருந்து பரமார அரசர் போஜரும், கலச்சூரி அரசர் காங்கேய தேவரும் படையெடுத்து வந்த அதே நேரத்தில் தெற்கில் இராஜேந்திர சோழரும் போர்க்கோலம் பூண்டு வந்தார். வடக்குக் கொங்கணத்தைப் பரமாரப் படைகளும் இரட்டைபாடி நாட்டைச் சோழப் படைகளும் கைப்பற்றின. நீண்ட பல போர்களுக்குப் பின்னரே இவ் விரு பகுதிகளையும் சாளுக்கிய அரசரால் மீட்டுக் கொள்ள முடிந்தது.இப் படையெடுப்புகளினால் ஏற்பட்ட குழப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, அதிகாரிகள் சிலர்,உள்நாட்டுக் கிளர்ச்சிகளைத் தோற்றுவித்தனர். அரசரைக் கொன்று விடும் நோக்கத்துடன் சதிகளும் உருவாயின. காளிதாசர் என்ற தளபதியின் உதவியோடு இந்த ஆபத்துகளை யெல்லாம் ஜெயசிம்மர் ஒருவாறு சமாளித்தார்.

இவ் வரசரது அக்காளாகிய அக்காதேவி சாளுக்கிய அரசின் நிர்வாகத்தில் சிறந்த பங்காற்றினார் என்று தெரிகிறது. வனவாசி,

புரிகரை (Purigere), பெல்வொளா (Belvola) ஆகிய பகுதிகளில் அரசப் பிரதிநிதியாக அவர் இருந்துவந்தார்.

முதலாம் சோமேஸ்வரர்

இரண்டாம் ஜெயசிம்மரின் மகனான முதலாம் சோமேஸ்வரர் கல்யாணிச் சாளுக்கிய அரசர்களுள் தலைசிறந்த ஒருவர். கி. பி. 1043 முதல் 1068 வரையில் ஆட்சி புரிந்த இப்பெரு மன்னர் ஆகவமல்லர், திரிலோகமல்லர், வீரமார்த்தாண்டர் முதலிய விருதுகளைச் சூடியிருந்தார். தமது ஆட்சி துவங்கியது முதல் இறுதிவரை சோழர்களுடன் கடும் போர்களில் இவர் ஈடுபட வேண்டியிருந்தது.

சோழருடன் போர்கள்

இச் சாளுக்கிய மன்னர் பதவிக்குவந்த அதே ஆண்டிலேயே சோழப் பேரரசர் இராஜேந்திர சோழரின் படைகள் அவருடைய மகன் இராஜாதிராஜரின் தலைமையில் படையெடுத்து வந்தன. 1043 ஆம் ஆண்டில் இப் படையெடுப்பு நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டும். தான்ய கடகம் என்றும் தன்னடை (Dannada) எனவும் வழங்கிய ஊரில் (இன்று குண்டூர் மாவட்டத்தில் கிருஷ்ணை நதியின் கரையிலுள்ள அமராவதி) நிகழ்ந்த கடும் போரில் சாளுக்கியத் தளபதிகள் பலர் கொல்லப்பட்டனர். அவர் தம் படைகள் தோற்றோடின. கொள்ளிப்பாக்கை நகரம் கைப்பற்றப்பட்டுத் தீயிடப்பட்டது. பெரும் பொருளைக் கவர்ந்து கொண்டு சோழப் படை திரும்பியது.

முதலாம் இராஜேந்திர சோழரின் மரணத்துக்குப்பின் சோழப் பேரரசராகப் பட்டமேற்ற முதலாம் இராஜாதிராஜர் 1046ல் மீண்டும் சாளுக்கிய நாட்டின் மீது போர் தொடுத்தார். மிகச் சிறந்த சாளுக்கியத் தளபதிகள் எல்லாம் தோற்றோடினர். கம்பிலி நகரம் (இன்றைய ஹாஸ்பேட் வட்டம்) கைப்பற்றப்பட்டு, அதிலிருந்த சாளுக்கியரது அரண்மனை தகர்க்கப்பட்டு, ஜயஸ்தம்பம் ஒன்று சோழப் பேரரசரால் நிறுவப்பட்டது.

கி.பி. 1048-49ல் சோழப்படை மறுபடியும் படையெடுத்து வந்தது. கிருஷ்ணையின் கரையிலிருந்த பூண்டூரில் நடைபெற்ற போரில் பல சாளுக்கியப் படைத்தலைவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். பின்னர்ச் சாளுக்கியத் தலைநகரான கல்யாணி கைப்பற்றப்பட்டுச் சூறையாடப்பட்டு, அரசரது அரண்மனை எரியூட்டப்பட்டது. அந் நகரில் சோழப் பேரரசர் முதலாம் இராஜாதிராஜர், வீராபிஷேகம் நடத்தி விஜய ராஜேந்திரர் என்ற பட்டத்தைப் புனைந்து கொண்

டார். கல்யாணியிலிருந்து துவாரபாலர் சிலையொன்றையும் சோழர்கள் எடுத்து வந்தனர்.

இவ்வாறு சோழப் படைகள் மீண்டும் மீண்டும் படையெடுத்து வந்து வெற்றிபெற்ற போதிலும் அவற்றை எதிர்த்து மனந் தளராமல் போராடினார் சோமேஸ்வரர். சோழப் பேரரசர்கள் திரும்பிச் சென்ற பின்னர்த் தம் பிரதேசங்களில் தங்கியிருந்த சோழப்படைகளை அவர் முற்றிலுமாக விரட்டியடித்தார். மேலும் கீழைச் சாளுக்கியரது வேங்கி அரசைத் தம்மாதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டுவருவதிலும் பேருக்கம் காட்டினார் இம் மன்னர். விமலா தித்தியருக்கும் சோழ இளவரசி குந்தவைக்கும் பிறந்த இராஜ ராஜர் சோழப்படைகளின் உதவியால்தான் வேங்கியில் அரசராக முடிந்தது (1022). சோமேஸ்வரர் கி.பி. 1048 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் வேங்கி நாட்டின்மீது படையெடுத்துச்சென்று சோழப்படைகளை விரட்டிவிட்டுத் தமது மேலாதிக்கத்தை இராஜ ராஜர் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு செய்தார். இதன் பின்னர்ச் சோமேஸ்வரரின் படைகள் சோழநாட்டின்மீது படையெடுத்துக் காஞ்சிபுரத்தைக் கைப்பற்றின. ஆனால் விரைவிலேயே அவை விரட்டியடிக்கப்பட்டன.

கி.பி. 1054ல் இராஜாதிராஜர் மறுபடியும் மேலைச் சாளுக்கிய நாட்டின்மீது படையெடுத்தார். அவருடைய தம்பியான இரண்டாம் இராஜேந்திரரும் அவருடன் சென்றார். கிருஷ்ணை நதிக் கரையில் கொப்பம் (Koppam) என்ற விடத்தில் கடுஞ்சண்டை நடந்தது. யானைமீதமர்ந்து போரிட்ட இராஜாதிராஜ சோழர் பகைவரின் அம்புக்கு இலக்காகி வீழ்ந்து உயிர்நீத்தார். உடனே இரண்டாம் இராஜேந்திரசோழர் படைத் தலைமைபூண்டு, வெற்றி பெறும் நிலையிலிருந்த சாளுக்கியப் படைகளை முறியடித்துப், பகைத் தளபதிகள் பலரையும் கொன்று பெருவெற்றிபெற்றார். சாளுக்கிய அரசர் முதலாம் சோமேஸ்வரர் போர்க்களத்திலிருந்து தப்பி ஓடினார், அவருடைய மனைவிமார்களுள் சிலரும் படையதி காரிகள் சிலரும் சோழரிடம் சிறைப்பட்டனர். அண்மையிலிருந்த கொல்லாபுரம் என்ற நகரம் பிடிபட்டு, அங்கிருந்த சமண ஆலயங் கள் அழிக்கப்பட்டு, ஜயஸ்தம்பம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. போர்க் களத்திலேயே விஜயாபிஷேகமும் பட்டாபிஷேகமும் (முடிசூட்டு விழாவும்) செய்துகொண்டபின் இரண்டாம் இராஜேந்திரசோழர் நாடு திரும்பினார்.

கொப்பத்தில் ஏற்பட்ட பெருந்தோல்விக்குப் பின்னர்ச் சோழ நாட்டின்மீது மற்றொருமுறை படையெடுத்துவந்தார் சோமேஸ் வரர். தோற்கடித்து மீண்டும் விரட்டப்பட்டார். இதன்பின்

வேங்கி நாட்டரசரான இராஜராஜருக்குப் (முதலாம் இராஜராஜ சோழரின் மகள் வயிற்றுப் பேரனும் முதலாம் இராஜேந்திர சோழரின் மருமகனும் ஆவார் இவர்) போட்டியாகக் கிளர்ச்சி செய்து இன்றைய விசாகப்பட்டினம் மாவட்டத்தைக் கைப்பற்றி அரசராக முடிசூட்டிக்கொண்டு கி.பி. 1030 முதல் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த அவருடைய சகோதரரான (மற்றொரு தாயின் வயிற்றில் உதித்தவர்) ஏழாம்விஜயாதித்தியர், 1060ல் இராஜராஜர் வேங்கியில் இல்லாத வேளைபார்த்து அதைக் கைப்பற்றிக் கீழைச் சாளுக்கிய அரசராக முடிசூட்டிக் கொண்டார். சில மாதங் களிலேயே இராஜராஜர் காலமானூர். எனவே விஜயாதித் தியரையே சோழப் பேரரசரும் ஆதரிக்கலானூர். விஜயாதித்திய ருக்கெதிராக அவருடைய மகன் இரண்டாம் சக்திவர்மன் என் பாரை ஆதரித்துத் தமது படைகளையனுப்பி அரியணையிலமர்த் தினூர் சோமேஸ்வரர். இதனால் வெகுண்ட இரண்டாம் இராஜேந் திரர் ஒரு பெரும்படையை வேங்கிக்கு அனுப்பி, சக்திவர்மரைக் கொன்று விஜயாதித்தியரை மீண்டும் அரசராக்கினூர். துங்கபத் திரையின் கரையிலுள்ள கூடல் சங்கமத்தில் சோமேஸ்வரரின் படை படுதோல்வியடைந்தது.

விஜயாதித்தியரை மீண்டும் விரட்டுவதற்காகச் சாளுக்கியப் படைகள் முன்வந்தன. இதை எதிர்ப்பதற்குச் சோழர்கள் முன் வருவர் என்பதை உணர்ந்து மற்றொரு சாளுக்கியப்படை சோழப் பேரரசின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த கங்கபாடி நாட்டைக் கைப் பற்றியது. அப்பொழுது இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழர் இறந்து வீரராஜேந்திரர் சோழப் பேரரசராகி இருந்தார். எனவே சிறிது காலத்துக்குப்பிறகு இரு சோழப்படைகள் புறப்பட்டன. ஒன்று வேங்கிநாட்டுக்குள் புகுந்து சாளுக்கியரைத் தோற் கடித்தது. மற்றொரு பெரும்படைக்கு வீரராஜேந்திரரே தலைமை தாங்கிப்புறப்பட்டார். சோமேஸ்வரரின் படைகள் பலவிடங் களில் தோற்கடிக்கப்பட்டன. ஆயினும் மனந்தளராத சாளுக்கிய மன்னர் கூடல்சங்கமத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் தம்மோடு போர் புரியவருமாறு சோழப் பேரரசருக்குச் செய்தி அனுப்பினூர். இதற்கு இணங்கிய வீரராஜேந்திரர் குறிப்பிட்ட நாளில் கூடல் சங்கமத்தில் காத்திருந்தார். சாளுக்கியப் படைகள் தயாராக இருப்பினும், உடல்நலமில்லாததால் சோமேஸ்லரர் மட்டும் வரவேயில்லை. ஒரு திங்கள் காத்திருந்த வீரராஜேந்திரர் சாளுக் கியப் படைகளைத் தோற்கடித்து விரட்டிவிட்டு, அவ்விடத்தில் வெற்றித்தூண் ஒன்றையும் நிறுவினூர்.

இதன் பின்னர் வீரராசேந்திரர் விஜயவாடா நகரில் தம்மை வழிமறிப்பதற்காக நிறுத்திவைக்கப்பட்ட பெருஞ் சாளுக்கியப்

படை ஒன்றையும் தோற்கடித்தபின், கிருஷ்ணைநதியைக் கடந்து விஜயாதித்தியரின் ஆதிக்கத்தை வேங்கியில் மீண்டும் வலுப்படுத்தினர். இப் போர்கள் அனைத்தும் கி.பி. 1067ல் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

மதிப்பீடு

நீண்ட நாட்களாகவே கடுமையான நோயினல் பீடிக்கப்பட்டிருந்த சோமேஸ்வரர் அதன்கொடுமை தாங்கமாட்டாமல் 1068 மார்ச் திங்களில் துங்கபத்திரையாற்றில் சமயச் சடங்குகளோடு மூழ்கி உயிரை மாய்த்துக்கொண்டார். இவர் ஒரு மாபெரும் மன்னர். தம்மைவிட வலிமையில் மிகுந்த சோழர்களிடம் பல முறை தோல்விகண்டார் எனினும் தமது பேரரசின் எல்லை சிறிதும் குறையாமல் காத்துக்கொண்டதோடு வேங்கி மண்டலத்திலும் தமது ஆதிக்கத்தைப் பலமுறை நிறுவினர். இவர் இருந்தவரையில் வேங்கிமண்டலத்தில் சோழரின் ஆதிக்கம் ஆட்டங்கண்டு கொண்டேயிருந்தது.

பரமாரர்கள், பிரதிகாரர்கள், சௌளுக்கியர்கள், கலச்சூரிகள் முதலிய வேறுபலருடனும் சோமேஸ்வரர் போரிட்டு வெற்றிகள் பெற்றுர். இவருடைய ஆதிக்கம், செல்வாக்கு, புகழ் ஆகியவை நாலாப்பக்கங்களிலும் பரவின. அக் காலத்தில் தக்கணத்தில் மிக முக்கியமான அரசராகத் திகழ்ந்தவர் இவரே. சோழரிடம் இவர் பெற்ற தோல்விகளை மட்டும்வைத்து இவரது பெருமையைக் குறைத்து மதிப்பிடுவது தவருகும். கலிங்கமானது இறுதிவரையில் இவருக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்தது.

சாளுக்கியரது தலைநகரை மான்யகேதத்திலிருந்து கல்யாணிக்கு மாற்றியவர் இவரே என்று சில ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். இவருக்கு நெடுநாட்களுக்கு முன்னரேயே கல்யாணி தலைநகராய்விட்டது என்பது பல சான்றுகளால் உறுதியாகின்றது. இருப்பினும் இவரது திறமைமிகுந்த ஆட்சியில்தான் அழகிலும் விரிவிலும் செல்வத்திலும் சிறந்த பெருநகராகக் கல்யாணபுரம் வளர்ச்சியுற்றது என்பது உண்மை.

இரண்டாம் சோமேஸ்வரர்

முதலாம் சோமேஸ்வரருக்குப்பின் கி.பி. 1068ல் அரியணையேறி 1076 வரையில் அரசோச்சியவர் அவருடைய மூத்த மகனுகிய இரண்டாம் சோமேஸ்வரர். ஆனுல் இவருடைய தம்பியாகிய ஆறும் விக்கிரமாதித்தியர் துவக்கத்திலிருந்தே தம் அண்ணனுக்

குப் பகையாக இருந்துவந்தார். இருவருக்குமிடையில் உள்நாட்டுப்போர் துவங்கியது. இதைப் பயன்படுத்தி வீரராஜேந்திரர் சாளுக்கிய நாட்டின்மீது போர்தொடுத்தார். அனந்தப்பூர் மாவட்டத்தில் குத்தி (Gutti) என்றவிடத்தில் நடந்த போரில் இரண்டாம் சோமேஸ்வரரின் படைகள் தோற்றேடின; கம்பிலி நகரம் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. பல சாளுக்கியச் சிற்றரசர்கள் ஆறும் விக்கிரமாதித்தியரை ஆதரிக்கத்துவங்கினர். அவரும் சோழப் பேரரசரது ஆதரவை நாடினுர். வீரராஜேந்திரர் தம் மகளை அவருக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்து உறவு செய்துகொண்டு இரட்டைபாடி ஏழரை லட்சம் என்ற பகுதியின் அரசராக விக்கிரமாதித்தியரை அறிவித்தார். ஆனுல் இரண்டாம் சோமேஸ்வரர் விரைவிலேயே தம் தம்பியைத் தோற்கடித்துப் பணியவைத்தார். இறுதியில் சமரசம் ஏற்பட்டது. ஆறும் விக்கிரமாதித்தர் பட்டத்து இளவரசராக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டபின் சாளுக்கிய அரசின் தென்பகுதியின் நிர்வாகம் அவரது ஆட்சிப்பொறுப்பில் விடப்பட்டது. சோழருக்கும் சாளுக்கியருக்குமிடையில் பகை முடிவுற்றுவிட்டது போல் தோற்றமளித்தது.

ஆனுல் இந் நிலையில் 1070ல் வீரராஜேந்திரர் மரணமுற்றதால் அவருடைய மகன் அதிராஜேந்திரர் சோழப் பேரரசரானுர். ஆனுல் அவரும் அதே ஆண்டிலேயே இறந்துபோனதால் கீழைச் சாளுக்கிய அரசரான இராஜேந்திர நரேந்திரர், முதற்குலோத்துங்கர் என்ற பட்டத்தோடு சோழ அரியணையிலமர்ந்தார். வேங்கி நாட்டில் சோழப் பேரரசைப்பெற இவருக்குப் போட்டியாக இருந்த விஜயாதித்தியரை ஆதரித்தவர் ஆறும் விக்கிரமாதித்தியர். இவ்வாறு தம் அண்ணனை சோமேஸ்வரர் மட்டுமன்றிக் குலோத்துங்கரும் இவருக்குப் பகையாயினுர்.

ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு விக்கிரமாதித்தியருக்கும் குலோத்துங்கருக்கும் போர் மூண்டது. சோமேஸ்வரர் குலோத்துங்கரை ஆதரித்தார். விக்கிரமாதித்தியரைக் குந்தள நாட்டில் தோற்கடித்துத் துங்கபத்திரைவரையில் துரத்தி சென்றன சோழப் படைகள். தோற்றேடிய விக்கிரமாதித்தியர் தமக்கு ஆதரவாக இருந்த அதிகாரிகள் பலருடைய உதவியுடன் இரண்டாம் சோமேஸ்வரரைப் பிடித்துச் சிறையிட்டுவிட்டு 1076ல் அரசரானுர்.

ஆறும் விக்கிரமாதித்தியர்

கல்யாணிச் சாளுக்கிய அரசர்களுள் மற்றெரு முக்கியமான அரசர் ஆறும் விக்கிரமாதித்தியர். கி.பி. 1076 முதல் 1126 வரையில் இவரது ஆட்சிக்காலம் நீடித்தது. விக்கிரமர், திரிபுவனமல்லர்

என்பனபோன்ற விருதுகளை இவர் சூடிக்கொண்டார். தாம் அரியணையேறிய உடனேயே சகஅப்தத்தை அகற்றிவிட்டுச் சாளுக்கிய—விக்கிரம அப்தம் என்பதை இவர் துவக்கினர். இச் சாளுக்கிய மன்னரும் சோழப் பேரரசரான முதலாம் குலோத்துங்கரும் பகைவர்களாக இருப்பினும் அமைதியாகவே பல ஆண்டுகள் கழிந்தன. ஆறும் விக்கிரமாதித்தியர் பட்டத்துக்கு வருவதற்கான பல்வேறு சதிகளிலும் திட்டங்களிலும் உதவிபுரிந்த அவருடைய தம்பி ஜெயசிம்மர் வனவாசியில் அரசப் பிரதிநிதியாக இருந்துவந்தார். 1083ல் அவர் படைதிரட்டிக் கொண்டு தம்.அண்ணனுக்கெதிராகக் கிளம்பினர். ஆனல் அண்ணனல் தோற்கடிக்கப்பட்டுச் சிறையிலடைக்கப்பட்டார்.

ஆறும் விக்கிரமாதித்தியரது அவையில் வாழ்ந்த முக்கியமான கவிஞர் காஷ்மீரத்தைச் சேர்ந்த பில்கணர். இவரது 'விக்கிரமாங்கதேவ சரிதம்' இச் ,சாளுக்கிய மன்னரைப் புகழ்வதற்கென்றே எழுதப்பட்ட அழகிய நூல். அர்த்தசாத்திரத்திலும் உரை எழுதுவதிலும் வல்ல விஜ்னேஸ்வரர் என்ற அறிஞரும் இம் மன்னராலேயே ஆதரிக்கப்பட்டார். இவரால் எழுதப்பட்ட 'மிடாக்ஷரம்' (Mitakshara) என்பது அருமையான நூல். கல்யாணி நகரம் மேலும் அழகுபடுத்தப்பட்டு சிறந்து விளங்கியது.

கி.பி. 1085க்குச் சற்று முன்னர் ஆறும் விக்கிரமாதித்தியர் காஞ்சிபுரத்தைக் கைப்பற்றிச், சோழர்களால் விரட்டியடிக்கப்பட்டார். பின்னர் 1092ஆம் ஆண்டுவாக்கில் சோழருக்குச் சொந்தமான வேங்கியையும் அவர் கைப்பற்றினர். அரசப் பிரதிநிதியாக வேங்கி மண்டலத்தை நிர்வகித்துக் கொண்டிருந்த வீர சோழர் (குலோத்துங்கரின் மகன்) ஓடவேண்டியதாயிற்று. குலோத்துங்கரின் படைகள் 1099ல் அதை மீண்டும் கைப்பற்றின. சோழப் பேரரசின் மற்ெருரு மகனை விக்கிரமசோழர் வேங்கியில் அரசப் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்டார். ஆனல் 1118ல் இளவரசுப் பட்டம் சூட்டப்படுவதற்காகக் கங்கைகொண்டசோழபுரத்துக்குத் திரும்பிவந்தார் விக்ரமசோழர். அது முதல் வேங்கி மண்டலம் மீண்டும் விக்கிரமாதித்தியரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. 1118 முதல் 1124வரையில் அவரது ஆதிக்கம் அங்கு நடைபெற்றது என்பதைச் சாசனங்களும் நாணயங்களும் தெரிவிக்கின்றன.

கங்கபாடியில் துவாரசமுத்திரத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஹொய்சளர்கள் ஆதிக்கம் பெற்றுவந்தனர். இவர்களைத் தமது மேலாதிக்கத்தின் கீழ்க்கொண்டுவரும் நோக்கத்தோடு அடிக்கடிப் போர்களை நிகழ்த்தினர் ஆறும் விக்கிரமாதித்தியர். இறுதியில் வேறுவழியின்றி முதலாம் வல்லாளர் (Ballala I), விஷ்ணுவர்த்

தனர் ஆகிய ஹொய்சள அரசர்கள் கி.பி. 1101 முதல் விக்கிர மாதித்தியரைத் தம்முடைய பேரரசராக ஏற்றுக்கொண்டனர்.

கோவாவைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்துவந்த கடம்பர்கள் துவக்கத்தில் விக்கிரமாதித்தியரிடம் நட்புடன் இருந்து பின்னர், பகையாயினர். எனவே இரண்டாம் ஜெயகேசி (Jayakesin) என்ற கடம்ப அரசரைத் தோற்கடித்துப் பின் தம் மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்து அவருடன் நல்லுறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டார் இச் சாளுக்கிய மன்னர். கொங்கணத்தையும் இவர் வென்று அடிமைப்படுத்தினர். இலாட்டத்தின் மீதும் படையெடுத்து, நகரங்களுக்கு எரியூட்டி, அண்டையிலிருந்த வேறுசில அரசர்களையும் விக்கிரமாதித்தியர் தோற்கடித்தார். நொளம்பபாடிப் பாண்டியர்களும் இவருக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்தனர்.

இவரது பேரரசு கிருஷ்ணைநதிமுதல் நர்மதை வரையிலும் கொங்கணத்திலிருந்து வேங்கிவரையிலும் பரந்திருந்தது. விக்கிரம புரம் என்ற நகரத்தை இவர் நிறுவினர்.

மூன்றும் சோமேஸ்வரர்

ஆறும் விக்கிரமாதித்தியருக்குப்பின் அரசரானவர் அவருடைய மகனை மூன்றும் சோமேஸ்வரர். இவர் கி. பி. 1126 முதல் 1138 வரையில் ஆட்சி புரிந்தார். இவர் ஆட்சிக்கு வந்த உடனேயே விடுதலை பெறும் நோக்கத்துடன் ஹொய்சள அரசரான விஷ்ணுவர்த்தனர் படையெடுத்து வந்தார். சாளுக்கியப் படைகள் அவர்களைத் தோற்கடித்துத் திருப்பி ஓட்டின. சாளுக்கியரால் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்ட வேங்கி மண்டலத்தை மீட்கும் முயற்சியில் சோழர்கள் இறங்கினர். 1127 முதலே விக்கிரம சோழரின் படைகளுக்கும் மூன்றும் சோமேஸ்வரரின் படைகளுக்கும் ஆந்திர நாட்டில் போர்கள் நடைபெற்றன. கி. பி. 1133ல் கோதாவரி நதிக் கரையில் நடந்த இறுதிப் போரில் சாளுக்கியப் படைகள் தோற்று, வேங்கி மண்டலம் முழுவதும் சோழர் வசமாயிற்று. கங்கபாடியிலும் சோழரது ஆதிக்கத்தை மீண்டும் நிறுவுவதற்கு விக்கிரமசோழர் செய்த முயற்சிகள் ஓரளவு பயனளித்தன. குவலாளபுரம் (கோலார்) வரையில் உள்ள நாடுகள் அவரால் வெல்லப்பட்டன.

மூன்றும் சோமேஸ்வரர் ஏராளமான நூல்களைப் படித்தவர் என்றும் 'அபிலஷிதார்த்த சிந்தாமணி' என்ற நூலை எழுதினர் என்றும் சொல்லப்படுகிறர்.

சாளுக்கியப் பேரரசின் வீழ்ச்சி

அடுத்த அரசர்களான இரண்டாம் ஜகதேகமல்லர் (1138 - 1151), மூன்றும் தைலர் (1151 - 63) ஆகிய இருவரும் மூன்றும் சோமேஸ்வரருடைய பிள்ளைகள். ஜகதேகமல்லர் மாளவம், இலாட்டம் ஆகிய நாடுகளின்மீது படையெடுத்து வெற்றி பெற்றுத் திரும்பினுர் என்று தெரிகிறது. தெற்கில் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழரை இவர் தோற்கடித்ததாக இவருடைய சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மூன்றும் தைலரும் இவ்வாறே சோழப் பேரரசரைத் தோற்கடித்தாகக் கூறிக் கொள்கிருர். இவரது ஆட்சிக் காலத்தில் தெலிங்கானுப் பகுதியில் காகதீய வம்சத்துப் புரோலர் (Prola) என்பவர் சாளுக்கிய ஆதிக்கத்தை உதறி எறியும் எண்ணத்துடன் முயற்சிகளே மேற்கொண்டார். அவரைத்தண்டிக்கும் நோக்கத்துடன் படையுடன் சென்றமூன்றும் தைலர் அவரிடம் தோற்றுச் சிறைப்பட்டார். பின்னர் விடுதலே செய்யப்பட்டாரெனினும் இத்தோல்வியால் சாளுக்கியப் பேரரசரின் செல்வாக்குக்கும் வலிமைக்கும் பேரிடி விழுந்தது. புரோலரது மகனுன உருத்திரதேவரும் தைலருக்குப் பகையாகவே திகழ்ந்தார். மற்றக் குறுநில மன்னர்கள் பேரரசரை மதியாமல் சுதந்திர அரசர்கள் போல் ஆளத்துவங்கினர். அவர்களுள் முக்கியமானவர் கலச்சூரி வம்சத்துப் பிஜ்ஜலர் (Bijjala) என்பவர். கி. பி 1156ல் தக்கணத்தின் அதிபதி என்று இவர் தம்மைக் கூறிக் கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது. இவரை மிகவும் நம்பி ஏராளமான அதிகாரங்களே இவரிடம் ஒப்புவித்தார் தைலர்.

கலச்சூரிகளின் ஆட்சி

கலச்சூரிக் குடும்பங்களுள் ஒன்று இன்றைய பிஜப்பூர் மாவட்டத்தில் தர்த்தபாடிப் (Tardavadi) பகுதியைச் சாளுக்கியருக்குக் கட்டுப்பட்டு பல ஆண்டுகளாகவே ஆண்டுவந்தது. இக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரே பிஜ்ஜலர். இவர் ஜகதெக்கமல்லர், மூன்றும் தைலர் ஆகியோருக்குக் கீழ்ப்பட்ட குறுநில மன்னராகவே இருந்தார். ஆனுல் 1156 முதல் பேரரசருக்குரிய பட்டங்களே எல்லாம் இவர் சூடிக் கொள்ளத் துவங்கினுர். இதுமுதல் 1181 வரையில் இக் கலச்சூரிக் குடும்பமே சாளுக்கிய அரசில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது.

திரிபுவனமல்லர் போன்ற விருதுப் பெயர்களேச் சூடிக் கொண்டு தக்கண அதிபதியாக 1156ல் தம்மை அறிவித்துக் கொண்டார் பிஜ்ஜலர். பின்னர்க் கல்யாணி நகரையும் அடுத்த ஓரிரு ஆண்டுகளில் கைப்பற்றிக் கொண்டார். அடுத்த இரண்டாண்டுகளுக்குள் ஹொய்சள முதலாம் நரசிம்மர் முதலிய பல குறுநில

மன்னர்களையும் இவர் வென்று தம்மாதிக்கத்தைப் பலப்படுத்திக் கொண்டார். ஆயினும் 1163 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் தைலரது மரணம் வரையில் அவரைத் தம் பேரரசராக இவர் பெயரளவில் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தார். சோழப் பேரரசர் இரண்டாம் இராஜ ராஜர் போன்ற பல அரசர்களையும் தாம் போரில் புறங்கண்டதாக இம் மன்னர் கூறிக் கொள்வது வெறும் புனைந்துரையே.

இலிங்காயதப் பிரிவின் (Lingayat) ஸ்தாபகரான பசவர் இவரது காலத்தைச் சேர்ந்தவர். பிஜ்ஜலரின் அமைச்சராகவே பசவர் இருந்தார் என்றும், சமணத்துறவிகளை ஆதரித்துச் சமணத் தைப் பரப்புவதில் பிஜ்ஜலர் ஆர்வம் காட்டியதால் இலிங்காயதப் பிரிவினர் அவரைக் கொன்று விட்டனர் என்றும், இதைக் கண்டு அஞ்சிய பசவர் தற்கொலை செய்து கொண்டாரென்றும் பிற்காலக் கதைகள் கூறுகின்றன. ஆனால் தம் மகனுக்காகப் பிஜ்ஜலர் பதவி துறந்ததாகவே அக்காலத்திய சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன.

கி. பி. 1168 முதல் பிஜ்ஜலரின்மகன் சோமேஸ்வரர் அரச ரானார். சோழர்முதல் சௌளுக்கியர் வரையில் பலரையும் தாம் வென்றதாக இச்சோமேசர் கூறிக் கொள்கிறார். 1177ல் இவருக் குப்பின் இவருடைய தம்பியான இரண்டாம் சங்கமர் மன்ன ரானார். இவருக்குக் காவணர் (Kavana) என்ற சிறந்த தளபதி யிருந்ததாகவும், சோழர், சௌளுக்கியர், ஹொய்சளர், கடம்பர், ஆகியோர் மட்டுமன்றி மகதம், வங்காளம், சிங்களம் போன்ற தூரத்து நாடுகளின் படைகளும் இவரிடம் தோற்றோடினதாகவும் கதைவிடுகின்றன கல்வெட்டுகள். இம் மன்னரின் தம்பியான ஆகவமல்லர் 1080 முதல் 1083 வரை ஆளலானார். இவருடைய கல்வெட்டுகளும் பழைய கதைகளையே அளக்கின்றன.

நான்காம் சோமேஸ்வரர் முடிவு

மூன்றும் தைலரின் மகனான நான்காம் சோமேஸ்வரர் என்ப வர் சிறிது சிறிதாகப் படை திரட்டி கி.பி. 1181 ஆம் ஆண்டில் கல் யாணி நகரம் உட்பட பல பகுதிகளையும் கைப்பற்றிச் சாளுக்கிய அரசராகத் தம்மை அறிவித்துக்கொண்டார். வனவாசி' பெல் வொளா ஆகிய பகுதிகளை மட்டும் மேலும் இரண்டாண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தபின் ஆகவமல்லரின் ஆட்டம் முடிவுற்றது (1183). அவருடைய தம்பியான சிங்கணர் என்பவர் உடனேயே நான்காம் சோமேஸ்வரருக்குத் தோற்றுப் பணிந்து, வனவாசியையும் பெல் வொளாவையும் அவரிடம் ஒப்புவித்தார். இக் கலச்சூரி வம்சத் தின் ஆட்சி முடிவுற்றது. இதற்கொரு காரணம் இக் கலச்சூரி களின் தளபதியான பிரம்மதேவர் என்பவர் சோமேஸ்வரரை

ஆதரித்தது. இருப்பினும் சோமேஸ்வரரது நிலைமை வலுப்பெறு முன்பாகவே அவரது குறுநில மன்னர்களுள் ஒருவரான யாதவ வம்சத்துப் பில்லமர் (Bhillama) அல்லது வில்லமர் என்பவர் 1189 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் படையெடுத்துவந்து வடமாநிலங்களை வென்ருர். பின்னர்க் கல்யாணியும் வீழ்ந்தது. சோமேஸ்வரரும் பிரம்மதேவரும் வனவாசிக்கு ஓடினர். ஹொய்சள அரசரான இரண்டாம் வல்லாளர் அவர்களை விரட்டிச்சென்று 1190ல் தோற்கடித்து அகற்றினர். கல்யாணிச் சாளுக்கிய அரசு முடிவுற்றது. கடைசி அரசரான இந்தச் சோமேஸ்வரர் மேலும் சில ஆண்டுகள் உயிருடன் இருந்து மறைந்தார்.

பில்லமர் தேவகிரி நகரை நிறுவி அதை யாதவ அரசின் தலைநகராக்கினுர். ஆனல் ஹொய்சள அரசரான இரண்டாம் வல்லாளர் 1193ல் அவரைக் கொன்று மாலப்பிரபா, கிருஷ்ணு ஆகிய நதிகளைத் தம் நாட்டின் வட எல்லையாக்கினுர். இதற்கு வடக்கில் யாதவ அரசு உருப்பெற்றது. சாளுக்கியப் பேரரசின் கிழக்குப் பகுதியைக் காகதீயர்கள் (Kakatiyas) பெற்றனர். இவ்வாறு சாளுக்கியரின் மாநிலங்கள் பங்கு போடப்பட்டன.

இலிங்காயதம்

இச் சாளுக்கிய அரசின் கடைசிக் கட்டத்தில் இலிங்காயதம் அல்லது வீரசைவம் என்ற முக்கியமான இயக்கம் தோன்றியது. இன்றும் கன்னட நாட்டில் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்கின்றனர் இலிங்காயத்துகள். இப் பிரிவின் ஸ்தாபகரான பசவர் பிராமணர், பிஜ்ஜலரது அமைச்சராக இருந்தவர் என்று கருதப்படுகிருர். சிவனை இலிங்கவடிவில் வழிபட்டனர் இப் பிரிவினர். வேதங்களில் இவர்களுக்கு அதிக நம்பிக்கை இல்லை. மறுபிறப்புக் கொள்கை, குழந்தை மணம் ஆகியவற்றை எதிர்த்துக் கைம்பெண் மறுமணத்தை இவர்கள் ஆதரித்தனர். அப்பொழுது ஓரளவு நல்ல செல்வாக்குடன் திகழ்ந்த சமணம், கன்னட நாட்டில் வலி குன்றியதற்கு முக்கியமான காரணம் இந்த வீரசைவத்தின் வளர்ச்சியே. கன்னட இலக்கியத்துக்கு வீரசைவர்கள் ஆற்றியுள்ள பணி மகத்தானது.

கல்யாணிச் சாளுக்கியரின் வம்சாவளி

1. இரண்டாம் தைலர்
   - 2. சத்யாஸ்ரயர்
   - தசவம்சர்
     - 3. ஐந்தாம் விக்கிரமாதித்தியர்
     - 4. ஐயணர்
     - அக்காதேவி
     - 5. இரண்டாம் ஜெயசிம்மர்
       - 6. முதலாம் சோமேஸ்வரர்
         - 7. இரண்டாம் சோமேஸ்வரர்
         - 8. ஆறாம் விக்கிரமாதித்தியர்
           - 9. மூன்றாம் சோமேஸ்வரர்
             - 10. இரண்டாம் ஜகதேகமல்லர்
             - 11. மூன்றாம் தைலர்
               - 12. நான்காம் சோமேஸ்வரர்

5. தேவகிரி யாதவர்கள்

யாதவரின் பூர்வீகம்

இராஷ்டிரகூடர்கள், கல்யாணிச் சாளுக்கியர்கள் ஆகியோருக்குக் கீழ்ப்பட்ட குறுநில மன்னர்களாகச் சுமார் மூன்று நூற்றாண்டுக்காலம் காந்தேஷ், நாசிக், அகமது நகர் ஆகிய பகுதிகளில் ஆதிக்கம் செலுத்திவந்தனர் யாதவர்கள். கிருஷ்ணனுடைய வழித்தோன்றல்கள் தாங்கள் என்றும், கத்தியவாரிலுள்ள துவாரகையே தமது பிறப்பிடம் என்றும் இவர்கள் கூறிக்கொண்டனர். எனினும் 9ஆம் நூற்றாண்டில் நாசிக் பகுதியில் தான் இவர்களது பூர்வீகம் தொடங்கியது எனத் தெரிகிறது. இவர்கள் செவுணர்கள் (Sevunas) என்றும் தங்களைக் கூறிக் கொண்டனர். இவர்களது பிரதேசம் செவுணதேசம் என்றும், தலைநகரம் செவுணபுரம் என்றும் அழைக்கப்பட்டன.

பில்லமர்

கடைசிக் கல்யாணச் சாளுக்கிய அரசரான நான்காம் சோமேஸ்வரரது காலத்தில் நிலவிய குழப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்

கொண்டு, முழுஉரிமை மன்னராக ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டு மென்று திட்டமிட்டார் யாதவகுலக் குறுநில மன்னரான பில்லமர் (Bhillama) அல்லது வில்லமர். அதன்படி கி.பி. 1189 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் சாளுக்கிய அரசின் வடமாநிலங்களை இவர் கைப்பற்றிக் கொண்டார். சாளுக்கிய அரசரும் அவருடைய தளபதியான பிரம்மதேவரும் இவரிடம் தோற்றுக், கல்யாணியையும் இழந்து ஓடினர். பின்னர்க் கிருஷ்ணை நதிக் கரைவரையிலான பிரதேசங்களை வென்று தேவகிரி என்ற புதிய நகரத்தை நிறுவி, அதையே தமது தலைநகராகக் கொண்டார் பில்லமர். சாளுக்கிய அரசைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதில் இவருக்கும் ஹொய்சள அரசரான இரண்டாம் வல்லாளருக்கும் போட்டி ஏற்பட்டது. பலவிடங்களில் பில்லமரது படைகளை வல்லாளர் தோற்கடித்தார். கிருஷ்ணை நதிக்கரையில் நடைபெற்ற ஒரு போரில் பில்லமர் கொல்லப்பட்டார் (கி.பி. 1193).

ஜெய்துகி

கி.பி. 1191 முதல் தம் தந்தையான பில்லமரோடு சேர்ந்து பட்டத்து இளவரசராக நிர்வாகத்தில் பங்கு பெற்றுவந்த ஜெய்துகி (Jaitugi) அவருடைய தந்தையின் மரணத்துக்குப் பின் 1193ல் தேவகிரியில் அரசரானர். ஜெயத்ர பாலர் என்றும் இம்மன்னர் அழைக்கப்பட்டார். இரண்டாம் வல்லாளருடனை போரைத் தொடர்ந்து நடத்தி, அவரால் ஏற்கெனவே கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசங்களை மீட்பதற்கு இவர் முயன்றுர். சில பகுதிகளை மட்டுமே இவ்வாறு மீட்க முடிந்தது. கிசுகாட் (Kisukad), பெல்வொளா ஆகிய பிரதேசங்கள் வல்லாளர் வசமே இருந்தன. திரிபுரியை ஆண்ட கலச்சூரிகளையும் காகதீய அரசரான மகாதேவரையும் ஜெய்துகி தோற்கடித்தார். மகாதேவர் கொல்லப்பட்டு அவருடைய மகனுன கணபதி சிறைபிடிக்கப்பட்டார். பின்னர் அவரை விடுவித்து வாரங்கல் நகரில் காகதீய அரியணையிலமர்த்தினுர் ஜெய்துகிமன்னர். வேறு பல அண்டை அரசர்களுடனும் இவர் போரிட்டார் என்று தெரிகிறது.

வேதங்களிலும் சாத்திரங்களிலும் சிறந்த விற்பன்னராக விளங்கினுர் ஜெய்துகி. கணிதத்திலும் வானநூலிலும் தலைசிறந்தவரான பாஸ்கராச்சாரியரின் மகனுன இலக்ஷ்மிதரர் இவருடைய குருவாக இருந்தார். கி.பி. 1193 முதல் கிட்டத்தட்ட 1200 வரையில் இவர் அரசோச்சினுர்.

முடிவு

இவருக்குப் பிறகு ஆண்ட சிங்கணர் யாதவ அரசைப் பல திசைகளிலும் விரிவுபடுத்தி ஒரு பேரரசாக ஆக்கினுர். யாதவ

மன்னர்களுள் கீர்த்தி வாய்ந்தவர் அவரே. கி.பி. 1247ஆம் ஆண்டு வாக்கில் அவரது ஆட்சி முடிவு பெற்றபின், கிருஷ்ணர் (1247 — 1261), மகாதேவர் (1261 — 71), இராமச்சந்திரர் (1273 — 1311) முதலியோர் முக்கியமான தேவகிரி அரசர்களாகத் திகழ்ந்தனர். ஆயினும் 13ஆம் நூற்றுண்டின் இறுதிவாக்கில் தொடங்கி யாதவ அரசானது டெல்லிசுல்த்தான்களின் படையெடுப்புக்குள்ளாயிற்று. அல்லாவுதீனின் படைகள் இராமச்சந்திரரது அமைதியான ஆட்சியில் குழப்பத்தையும் சீர்குலைவையும் தோற்றுவித்தன. 1317ல் யாதவ அரசு முற்றிலும் அழிந்து தேவகிரி முகம்மதியரது ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டது.

6. காகதீயர்கள்

பூர்வீகம்

காகதீயர்களது (Kakatiyas) பூர்வீகத்தைப் பற்றி அதிகம் அறிந்து கொள்ள இயலவில்லை. கரிகாலச் சோழரின் வம்சத்தில் தாங்கள் வந்தவர்கள் என்றும், அவரால் நிறுவப்பட்ட காகதீய புரமே தமது சொந்த ஊரென்றும் அவர்களுடைய சாசனங்கள் பகருகின்றன. காகதீயபுரத்தைப்பற்றி உறுதியாக எதையும் நம்மால் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. காகதீய கண்டி, காகதீயப் பள்ளி என்ற பெயர் கொண்ட இரண்டுகிராமங்கள் விசாகப் பட்டினம், கஞ்சம் ஆகிய மாவட்டங்களில் இருந்தன. காகதீயர்கள் சூத்திரக்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

துவக்கம்

இவ்வம்சத்தில் நமக்குத் தெரியவரும் முதலரசர் முதலாம் பேடர் (Beda I) என்பவர். இவர் பல்லவ அரசர்கட்கு அடங்கிய குறுநில மன்னராக இருந்தார். ஆந்திர நாட்டில் உள்ள நல்கொண்டா மாவட்டத்தில் இவர் ஆட்சிபுரிந்து வந்தார். இவரது நாடு 'கொரவி' (Koravi) எனப்பட்டது. கி.பி. பதினோராம் நூற்றுண்டின் முன் பகுதியில் சோழர்கள் இவரை வென்று அடிமைப்படுத்தினர்.

முதலாம் பேடரின் மகனுன முதலாம் புரோலர் (Prola I) மகாமண்டலேவரர் என்ற பட்டத்தையே பூண்டிருந்தார்; எனவே முழு உரிமை மன்னராக இல்லாமல் மாநில ஆளுநராகவே அவர் இருந்தார் என்பது தெளிவு. சாளுக்கிய அரசரான முதலாம் சோமேஸ்வரரின் ஆளுநராக இவர் இருந்தார் போலும். இவரது படையுதவியால் மகிழ்ந்த அம்மன்னர் வாரங்கல் வட்டத்தில் உள்ள அனுமகொண்டாப் (Anuma Konda) பகுதியைப் புரோலருக்கு அளித்தார். முதலாம் புரோலரின் மகனுன

இரண்டாம் பேடர், சாளுக்கியஅரசர் ஆறும்விக்கிரமாதித்திய ருக்குக் கட்டுப்பட்ட மாநில ஆளுநர். ஆறும் விக்கிரமாதித்தியர் மேலும் சில பிரதேசங்களை இவருக்கு அளித்தார்.

அனுமகொண்டாவைத் தமது தலைநகராக அமைத்துக் கொண்டவர் இம் மன்னரே. இவரது ஆட்சி கி.பி. 1114ஆம் ஆண்டு வாக்கில் முடிவுற்றது. இவர் சுமார் 35 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார்.

இரண்டாம் புரோலர்

இரண்டாம் பேடரின் மகனை இரண்டாம் புரோலரே காக தீய அரசை நிறுவியவர். கி. பி. 1126ல் சாளுக்கியப் பேரரசரான ஆறும் விக்கிரமாதித்தியர் இறந்த பின்னர் வலிமையற்ற மன்னர் கள் கல்யாணியில் ஆட்சிக்கு வந்தனர். அந் நிலைமையை நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டு தெலிங்கானாவிலும் ஆந்திரப் பகுதியிலும் இருந்த பல சாளுக்கியக் குறுநில மன்னர்களைப் புரோலர் தோற் கடித்துத் தமது அரசை விரிவுபடுத்தினர். இவரை ஒடுக்குவதற் காக முயன்ற சாளுக்கிய அரசர் மூன்றும் தைலர் படையுடன் சென்று புரோலரது தலைநகரான அனும கொண்டாவை முற்றுகை யிட்டார். ஆனல் தைலர் தோற்கடிக்கப்பட்டுச் சிறைபிடிக்கப் பட்டார். தைலர் பின்னர் விடுதலை செய்யப்பட்டாலுங் கூடக் காகதீயரின் செல்வாக்கும் ஆதிக்கமும் இந்த வெற்றியினல் மேலும் பெருகின. சுமார் 1114 முதல் 1157 வரையில் இவரது ஆட்சி நீடித்தது. வடக்கில் கோதாவரியும் தெற்கில் கிருஷ்ணையும் இவருடைய எல்லைகளாயிருந்தன.

முதலாம் பிரதாபருத்திரர்

இரண்டாம் புரோலருக்குப் பிரதாபருத்திரர், மகாதேவர் என்ற இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவரான பிரதாபருத்திரர் கி. பி. 1157ஆம் ஆண்டுவாக்கில் காகதீய அரச ராஞர். சாளுக்கிய மன்னரான மூன்றும் தைலருடன் இவர் போரைத் தொடர்ந்து நடத்தினர் என்று தெரிகிறது. காகதீய ருத்திர தேவர் பற்றிய நடுக்கத்தினல் பேதி கண்டு மூன்றும் தைலர் இறந்து போனர் என்று கி. பி. 1163ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த அனும கொண்டாக் கல்வெட்டொன்று தெரிவிக்கிறது. பிரதாப ருத்திரர் பதவிக்கு வந்த சில ஆண்டுகளுக்குள்ளாகவே காகதீய ருக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்த சில குறுநில மன்னர்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர். அவர்களும் கி. பி. 1163க்குள் அடக்கப்பட்டனர். தமது அரசுக்குத் தெற்கில் வாழ்ந்த வெலநாண்டுச் சோழர்களை யும் தோற்கடித்துச் சில பிரதேசங்களைப் பிரதாபருத்திரர் கவர்ந்து கொண்டார்.

'நீதிசாரம்' என்ற சமஸ்கிருத நூலை இயற்றியவர் முதலாம் பிரதாபருத்திரரே என்று கருதப்படுகிறார். அனுமகொண்டா, மந்திரகூடம் முதலியவிடங்களில் அழகிய ஆலயங்களை இவர் எடுப்பித்தார். பின்னர் வாரங்கல் என்று பெயர் பெற்ற 'ஒருங்கல்லு' என்ற ஊரில் சிவனுக்கு ஆலயம், மாளிகைகள் முதலியவற்றை அமைத்து நகரைப் பெரிதாக்கினார் இம் மன்னர். இவர் வீரசைவ ராய் இருந்தாரென்றும், வீரசைவப் பெரியார்களுள் ஒருவரான சோமநாதர் இவரால் ஆதரிக்கப்பட்டார் என்றும் தெரிகிறது, இவரது ஆட்சி 1195ல் முடிவுற்றிருக்க வேண்டும் இவருக்குப்பின் இவருடைய தம்பியான மகாதேவர் அரியணையேறி மூன்றே ஆண்டுகள் ஆண்டபின், தேவகிரி அரசரான ஜெய்துகியினால் போரில் கொல்லப்பட்டார் (1198).

கணபதி

மகாதேவர் இறந்த அதே போரில் அவருடைய மகனான கணபதி, தேவகிரி அரசரால் சிறை பிடிக்கப்பட்டார். அவருடைய இளம் வயதைக் கண்டு மனம் இளகிய ஜெய்துகி அவரை விடுதலை செய்து காகதீய அரியணையில் அமர்த்தினார். கி. பி. 1198 முதல் 1261 வரையில் ஆட்சி புரிந்த காகதீயக் கணபதி கீர்த்திமிக்கவொரு பேரரசர். வடக்கில் கோதாவரி முதல் தெற்கில் சித்தூர் வரையிலும், மேற்கில் ஐதராபாத்திலிருந்து கிழக்கில் கடற்கரை வரையிலும் அவரது பேரரசு விரிந்திருந்தது. காஞ்சிபுரமும் கூடச் சிறிது காலம் அவரது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. அனுமகொண்டாவிலிருந்து தலைநகரை ஒருங்கல்லுக்கு மாற்றியவர் இப்பேரரசரே. ஏகசிலாநகரி என்றும் இவ்வூர் அழைக்கப்பட்டது. பல்வேறு நகரங்களிலும் அழகிய ஆலயங்களை இவ்வரசர் அமைத்தார். வாரங்கல் கோட்டையின் அழகிய நுழைவாயில்கள் இவரால் அமைக்கப்பட்டன. விஸ்வேஸ்வரசம்பு என்ற சைவ ஆச்சாரியார் இவரால் ஆதரிக்கப்பட்டார்.

முடிவு

கணபதிக்கு ஆண் பிள்ளைகள் இல்லை. எனவே தம் மகளான உருத்ராம்பாளுக்கு மகாராஜா உருத்ரதேவர் என்ற ஆண் பட்டத்தைச் சூட்டி இளவரசுப் பட்டம் கட்டினார் கணபதி. சாளுக்கிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த வீரபத்ரேஸ்வரர் என்பவர் இவரின் மருகராயிருந்தார். உருத்ராம்பாளின் ஆட்சி கி. பி. 1261 முதல் சுமார் முப்பதாண்டுகள் நடைபெற்றது. இவ்வரசியாரின் ஆட்சித் திறனையும் நாட்டின் செழிப்பையும் பற்றி மார்க்கோபோலோ விவரித்துள்ளார். உருத்ராம்பாளின் மகள் வயிற்றுப் பேரரான இரண்டாம் பிரதாபருத்திரரே அடுத்த காகதீய அரசர். மாலிக்காபூரின் படையெடுப்பினால் இவரது

அரசு சிறிது காலம் அவதிக்குள்ளாயிற்று. பெரும் பொருளை மாலிக் காபூருக்குத் தந்து சந்து செய்து கொண்டார் காகதீய அரசர். அம் முகம்மதியத் தளபதி வடக்கே திரும்பிச் சென்ற பின் கேரள இரவிவர்மாவைத் தோற்கடித்துக் காஞ்சிபுரத்தையும், ஹொய்சளர்களைத் தோற்கடித்துத் திருச்சிராப்பள்ளியையும் இவர் கைப்பற்றினார் (1316). ஆனால், 1318ல் குஸ்ருகானும் 1321ல் உலூக் கானும் (முகம்மது பின் துக்ளக்) காகதீய அரசின் மீது படையெடுத்து வெற்றி பெற்றனர். பிரதாபருத்திரரைச் சிறை செய்து டெல்லிக்கு அனுப்பினார் உலூக் கான். ஆனால் வழியிலேயே இறந்து போனார் பிரதாபருத்திரர். இவ்வாறு காகதீய அரசு முடிவுற்றது.

கட்டடக் கலையிலும் இலக்கியத் துறையிலும் காகதீயர்கள் பெரும்பங்காற்றினர். வீரசைவராகிய சோமநாதர் இரண்டாம் பிரதாபருத்திரரின் காலத்தவர் என்பதை முன்பு கண்டோம். சமஸ்கிருதம், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய மும்மொழிகளிலும் நிறைய நூல்களைச் சோமநாதர் எழுதினார். தெலுங்கு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அவருடைய நூல்கள் பயன்பட்டன. தெலுங்கில் தலைசிறந்த மகாகவியாகக் கருதப்படுகின்ற திக்கனார் (Tikkana), பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் காகதீய அரசரான கணபதியின் காலத்தில் 'மனுமசித்தி' என்ற நெல்லூர்க் குறுநில மன்னரின் அவையில் வாழ்ந்தார். மகாபாரத மொழிபெயர்ப்பு இவரால் தொடரப்பெற்றது.

காகதீயரின் வம்சாவளி

1. முதலாம் பேடர்
   |
2. முதலாம் புரோலர்
   |
3. இரண்டாம் பேடர்
   |
4. இரண்டாம் புரோலர்
   |
   ├── 5. முதலாம் பிரதாபருத்திரர்
   └── 6. மகாதேவர்
        |
       7. கணபதி
        |
        ├── 8. உருத்திராம்பாள்
        │ |
        │   மும்மதாம்பாள்
        │ |
        │   9. இரண்டாம் பிரதாபருத்திரர்
        └── கணபாம்பாள்

7. ஹொய்சளர்கள்

பூர்வீகம்

கர்நாடக நாட்டில் கடூர் மாவட்டத்தில் சொசாவூர் (Sosavur) என்ற ஊர் ஒன்று உள்ளது. இது சசகபுரம் என்று முற்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டது. ஹொய்சளர்களது பூர்வீகம் இவ் வூரே என்றும், அங்குள்ள வாசந்திகை என்ற தேவதையே அவர்களின் குலதெய்வம் என்றும் தெரிகிறது. ஹொய்சொளர் என்ற பெயரை விளக்கும் வகையில் அவர்களின் கல்வெட்டுகளில் கதை ஒன்று கூறப்படுகிறது: வாசந்திகைஆலயத்தில் ஒரு சமண முனிவர் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்த நேரத்தில் வழிபாட்டுக்காக மற்றொரு மனிதர் அங்குச் சென்றாராம். அப்பொழுது புலி ஒன்று தம்மீது பாய்வதற்குத் தயாராக இருப்பதைக் கண்ட அம்முனிவர் ''பொய் சாளா'' (கொல், சாளா) என்று உத்திரவிட்டாராம். உடனே அதைக் கொன்றுபோட்டாராம் அம் மனிதர். அதுமுதல் பொய் சாளர் அல்லது ஹொய்சளர் என்பதே அவரது பெயராயிற்றாம். அம் முனிவரது ஆசீர்வாதத்தின் பயனாக அவர் ஒரு குறுநில மன்னரானாராம். புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் 201லும் 202லும் கூறப்படும் இருங்கோவேள் பற்றிய கதையும் இதை முழுவதும் ஒத்திருப்பது கருதத்தக்கது. அப் புலியைக் கொன்ற ''புலி கடிமால்'' (ஹொய்சளர்) என்பாரின் வழியில் நாற்பத்தொன்ப தாவது தலைமுறையில் தோன்றியவர் என்று இருங்கோவேள் கபிலரால் வர்ணிக்கப்படுகிறார். ஹொய்சளர் என்றால் 'பொய் சொலார்' என்று பொருள்படும் எனக் கொண்டு சங்க நூற்களில் கூறப்படும் 'ஒருமொழிக் கோசரும்' ஹொய்சளரும் ஒருவரே என்று கூறுவோரும் உளர்.

இவர்களும் யாதவகுலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். எனவே தமது தலைநகரைத் துவாரகையின் நினைவாகத் துவார சமுத்திரம் என் றழைத்தனர் இவர்கள்.

முதலரசர்கள்

இக் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு சாளர் (Sala) என் பவரே இவ் வம்சத்தின் முதல் அரசர் என்று கருதப்படுகின்றார். நிருபகாமர் என்ற இவ் வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரே புலிகளை வேட்டையாடிக் கொல்லும் பணியில் அரசர்களால் அமர்த்தப் பட்டு நிறையச் செல்வாக்குப் பெற்றுச் சொசாவூர்ப் பகுதியில் ஒரு சிற்றரசராக உயர்ந்தார் என்று பழஞ்சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. காமகோசர் என்ற பெயரும் இவருக்கு உண்டு. சிற்றரசரான பின் 'இராஜமல்ல பெருமான் அடி' என்ற பட்டத்தை இவர் மேற்

கொண்டார். இவருடைய மகனுன வினயாதித்தியர் கல்யாணிச் சாளுக்கிய அரசரான ஆறும் விக்கிரமாதித்தியரின்கீழ்ச் சிற்றரச ராக இருந்தவர்.

இவர்களது நாடு கங்கபாடிக்கு வடமேற்கில் மலேயும் காடும் அடர்ந்த பகுதியாயிருந்தது. சோழப் பேரரசுக்கும் மேலேச்சாளுக் கியப் பேரரசுக்கும் இடையில் அது அமைந்திருந்ததால் ஓயாத போர்களில் அவர்கள் சிக்கிக் கொண்டனர். அதுமட்டுமன்றிக் கங்கபாடி போன்ற பகுதிகளேக் கைப்பற்றும் ஆசையும் அவர்கள் கொண்டிருந்தனர். அண்மையிலிருந்த சாளுக்கியப் பேரரசரைப் பகைத்துக்கொள்ள விரும்பாமல் அவருக்குப் படையுதவி புரிந்து தமது அரசை ஹொய்சளர்கள் விரிவுபடுத்திக் கொண்டனர். சாளுக்கியப் பேரரசு வலியிழந்து சிதைந்த வேளேயில் அதன் தென் பகுதியில் இவர்களது ஆதிக்கம் ஏற்பட வழி ஏற்பட்டது.

வினயாதித்தியரின் மகன் எரியங்கர் (Ereyanga) என்பாரும் ஆறும் விக்கிரமாதித்தியரின் சார்பில்நின்று தம்தந்தையுடன் சேர்ந்து சோழருக்கும் வேறுபலருக்கும் எதிரான போர்களில் பங்குகொண்டார். தந்தைக்கு முன்பே எரியங்கர் இறந்துபோய் விட்டதால் வினயாதித்தியருக்குப் பின் கி.பி. 1101ல் ஹொய்சள அரசரானவர் அவருடைய பெயரரான முதலாம் வல்லாளர்.

முதலாம் வல்லாளர்

கி.பி. 1101 முதல் சுமார் ஐந்தாண்டுக்காலமே ஆட்சிபுரிந்தார் முதலாம் வல்லாளர் (Ballala I). 'சொசாவூரிலிருந்து தமது தலே நகரை வேலாபுரம் (அல்லது வேலூர்) என்ற ஊருக்கு வல்லாளர் மாற்றினுர். இன்று பேளூர் (Belur) என்று இவ்வூர் வழங்குகின்றது. அதே சமயம் துவாரசமுத்திரம் இரண்டாவது தலேநகராக ஆயிற்று. துவாரசமுத்திரமே இன்று ஹளேபீட் (Halebid—பழைய வீடு) என்று பெயர் பெற்றுள்ளது.

விஷ்ணுவர்த்தனர்

கி.பி. 1106ஆம் ஆண்டுவாக்கில் முதலாம் வல்லாளர் இறந்த பின் அவருடைய இளவலான விஷ்ணுவர்த்தனர் அரியணேயேறி னுர். இவரே சுருக்கமாகப் பழைய கன்னடத்தில் விட்டிகர் (Bittiga) அல்லது விட்டிதேவர் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். (சமணராக இருந்த இம் மன்னர் இராமானுஜரால் வைணவராக்கப் பட்டபின்னரே விஷ்ணுவர்த்தனர் என்ற பட்டம் புனேந்தார் என்று வைணவ நூல்கள் கூறுகின்றன.) ஏறத்தாழ 50 ஆண்டுகள்

இவரது ஆட்சி நீடித்தது. ஹொய்சள அரசை விரிவுபடுத்தி வலுப் படுத்தி பெருங்கீர்த்தியோடு ஆட்சிபுரிந்த முதல் மன்னர் இவரே.

நொளம்பப்பாடி, கங்கபாடி ஆகிய இரண்டையும் வென்று தம்நாட்டுடன் இவர் இணைத்துக்கொண்டார். கி. பி. 1117ல் தலைக்காடு இவரால் வெல்லப்பட்டதைப் போற்றும்வகையில் 'தலைக்காடு கொண்டான்' என்ற விருதுப் பெயரை இவர் சூடிக் கொண்டார். 'வீரகங்கர்' என்ற மற்றொரு விருதையும் இவர் புனைந்து கொண்டார். கொங்குநாடு, சேரநாடு, குவலாளபுரம், கொங்கணம், கிருஷ்ணை ஆகியவை இவருடைய அரசின் எல்லை களாக அமைந்திருந்தன.

துவார சமுத்திரம் இவரது காலத்தில் அழகு படுத்தப்பட்டது. இவருடைய தலைசிறந்த தளபதியான கங்கராஜரும் அவருடைய மகனான பப்பரும் (Bappa) பல சமண ஆலயங்களை அமைத்தனர், ஹளேபீடில் தம் தந்தையின் நினைவாகப் பப்பர் எழுப்பிய விஜய பார்சவநாதர் ஆலயம், இன்றும் ஹொய்சளச் சிற்பக்கலைக்கு நேர்த் தியான எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறது. பேளூரிலுள்ள சென் னக் கேசவர் ஆலயமும் இவரது காலத்தைச் சேர்ந்ததே. இராமா னுஜரின் வைணவக் கோட்பாடுகளைப் போற்றிய இம்மன்னர் சைவர், சமணர் ஆகிய அனைவரையும் ஆதரித்தார். இவருடைய மனைவியான சாந்தலதேவி, தளபதிகளான கங்கராஜர், பப்பர் ஆகியோர் சமண சமயத்தவர். இவருடைய வெற்றிகளையும் புக ழையும் கண்டு சாளுக்கியப் பேரரசர் விக்கிரமாதித்தியரே கூடக் கலக்கமும் பொறாமையும் கொண்டதாகத் தெரிகிறது. ஏறத்தாழ இன்றைய கன்னடதேசம் முழுவதையும் வென்றுவிட்டது போதா தென்று அதற்கு மேலும் வடபகுதிகளை வெல்லத் திட்டமிட்டுப் படை நடத்திய இம் மன்னரைக் கிருஷ்ணையாற்றின் கரையில் ஆறும் விக்கிரமாதித்தியரின் படைகள் தோற்கடித்துத் திருப்பி யடித்தன. எனவே விக்கிரமாதித்தியரையும் அவருக்குப் பின் ஆண்ட மூன்றாம் சோமேஸ்வரரையும் தம்முடைய பேரரசர்களாக இவர் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் மூன்றாம் சோமேஸ்வரரது இறுதிக் காலத்திலும் அவருக்குப் பின்னரும் துங்கபத்திரையையும் கடந்து இவருடைய படைகள் சென்று போரிட்டன. இவ்வாறு ஹொய்சள அரசை நிறுவிய மன்னர் இவரே.

முதலாம் நரசிம்மர்

ஏறத்தாழ ஐம்பது ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்த பின்னர் விஷ்ணு வர்த்தனர் கி பி. 1155 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் காலமானதும் அவரு டைய மகனான முதலாம் நரசிம்மர் அரசரானார். வனவாசி,

நொளம்பப்பாடி ஆகிய பகுதிகளுக்காக முதலாம் நரசிம்மருக்கும் சாளுக்கிய அரசைக் கவர்ந்து கொண்ட பிஜ்ஜலருக்குமிடையில் போர்கள் நடைபெற்றன. இருவரும் சில சண்டைகளில் வென்றனராயினும், அவ் விரு பிரதேசங்களும் இறுதியில் ஹொய்சளரிடமே இருந்தனஎன்று தெரிகிறது. இளம் வயதிலேயே அரியணையேறிய நரசிம்மர் இன்பக் கேளிக்கைகளிலேயே தம் நாட்களைக் கழித்து கி.பி. 1173ல் இறந்தார்.

இரண்டாம் வல்லாளர்

முதலாம் நரசிம்மரின் மகனான இரண்டாம் வல்லாளரே (Ballala II) ஹொய்சள அரசர்களுள் முதலாவது முழுஉரிமை மன்னராவார். கி.பி. 1173 முதல் 1220 வரையில் இவரது ஆட்சி நீடித்தது. கலச்சூரிகளின் ஆட்சியில் சிக்குண்ட சாளுக்கிய அரசு அதிலிருந்து விடுதலை பெற்ற பின்னருங்கூட வலிகுன்றிக்கிடந்தது. இந்நிலையை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர் தேவகிரி யாதவர்களும் ஹொய்சளர்களும். கடைசிச் சாளுக்கிய அரசரான நான்காம் சோமேஸ்வரரைத் தோற்கடித்துக் கல்யாணியைக் கவர்ந்து கொண்ட யாதவ அரசரான வில்லமரைப் பல விடங்களில் தோற்கடித்து கி.பி. 1193ஆம் ஆண்டுவாக்கில் கொன்றார் இரண்டாம் வல்லாளர். கி.பி.1191 முதல் சுதந்திரமான அரசர் போலப் பட்டங்களைப் பூண்டு இவர் ஆளலானார். சுந்தரபாண்டியருக்கெதிராக மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழருக்கும் மூன்றாம் இராஜராஜசோழருக்கும் பேராதரவு புரிந்தார் இரண்டாம் வல்லாளர். சோழ இளவரசி ஒருவரை இவர் மணந்திருந்தார்.

முடிவு

இரண்டாம் வல்லாளருக்குப் பின் கி.பி. 1120 முதல் 1234 வரையில் ஹொய்சள நாட்டை ஆண்டவர் அவருடைய மகனான இரண்டாம் நரசிம்மர். யாதவர்கள் இவரைத் தோற்கடித்துக் கிருஷ்ணைக்கும் துங்கபத்திரைக்கும் இடைப்பட்ட பிரதேசத்தைக் கவர்ந்து கொண்டனர். ஆயினும் தெற்கில் சோழருக்கு ஆதரவாகப் படை நடத்திக் காஞ்சிபுரம், ஸ்ரீரங்கம், இராமேஸ்வரம் வரையில் சென்று மீண்டார். தென்னார்க்காடு மாவட்டத்துச் சேந்த மங்கலத்தை ஆண்டு வந்த கோப்பெருஞ்சிங்கரை கி.பி. 1231ல் வென்று அவரால் சிறையிடப்பட்டிருந்த மூன்றாம் இராஜராஜசோழரை விடுவித்தார் இரண்டாம் நரசிம்மர். இவருடைய மகனான சோமேஸ்வரர் (1234-62) ஸ்ரீரங்கத்துக்கு ஐந்து கல் தொலைவில் கொள்ளிடத்தின் கரையிலுள்ள கண்ணனூரை நீண்ட காலம் தமது இருப்பிடமாகக் கொண்டு ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன், கோப்பெருஞ்சிங்கர், வடார்க்காடு மாவட்டத்துச் சம்புவராயர்கள்

முதலியோருடன் போரிட்டுச் சோழருக்கு உதவ முயன்றார். இம் முயற்சியினால் பயன்விளையவில்லை. 1263ல் பாண்டிய மன்னனால் போரில் கொல்லப்பட்டார் இவர். ஒரே சமயத்தில் வடக்கில் தேவகிரி யாதவர்களுடனும் தெற்கில் பாண்டியர்களுடனும் இவர் போரிட வேண்டியிருந்தது. திருவானைக்காவில் உள்ள ஜம்புகேஸ்வரர் ஆலயத்தின் முன் கோபுரம் இம் மன்னரால் எடுப்பிக்கப் பட்டது.

இவரது மரணத்துக்குப் பின் ஹொய்சளப் பேரரசு இவருடைய இரு பிள்ளைகளுக்கிடையில் பங்கிடப்பட்டது. மூன்றாம் நரசிம்மர் (1262-91) துவாரசமுத்திரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு வடபகுதியை ஆளலானார். அவருடைய தம்பியான இராமநாதர் கண்ணனூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு தென் பகுதிகளை ஆளலானார். வடக்கில் தேவகிரி அரசர்களைத் தோற்கடித்துப் பெரு வெற்றிபெற்றார் நரசிம்மர். தெற்கிலோ இராமநாதரும் மூன்றாம் இராஜேந்திர சோழரும் குலசேகரப்பாண்டியரிடம் தோற்றனர்.

மூன்றாம் நரசிம்மரின் மகனான மூன்றாம் வல்லாளர் இரு ஹொய்சள அரசுகளையும் ஒன்றுபடுத்தி ஆண்டார் (1291-1342) இவரும் பெருமன்னர். பேராற்றல்மிக்க பெருவீரர். ஆயினும் 1310ல் மாலிக்காபூரின் படைகள் துவாரசமுத்திரத்தைத் தாக்கிக் கொள்ளையிட்டுச் சென்றன. மூன்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு தலைநகரைப் புதுப்பித்து நிர்மாணித்தார் இம்மன்னர். சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் முகம்மது பின் துக்ளக்கின் படைகள் இவரது நாட்டை அலைக்கழித்தன. தெற்கில் மதுரையில் ஒரு முகம்மதிய ஆட்சி ஏற்பட்டது. 1327ல் துவாரசமுத்திரத்தை மீண்டும் கைப்பற்றி அழித்த பின் ஹொய்சள அரசை டெல்லியுடன் இணைத்துக் கொண்டார் முகம்மது பின் துக்ளக். ஆயினும் முயற்சி குன்றாமல் பல்வேறு ஊர்களைத் தலைநகராகக் கொண்டு தொடர்ந்து போராடினார் வல்லாளர். மதுரையை ஆண்ட கியாசுதீனுடன் 1342ல் தாம் நடத்திய போரில் இவர் சிறைபிடிக்கப்பட்டார், உயிருடன் தோலுரிக்கப்பட்டு. வைக்கோல் அடைத்த இவரது சடலம் மதுரைக் கோட்டை வாயிலில் தொங்கவிடப்பட்டது. இவருடைய மகனான நான்காம் வல்லாளர் (1342-46) தொடர்ந்து மதுரைச் சுல்தானை எதிர்த்துப் போரிட்டு உயிர் துறந்தார். ஹொய்சள வம்சம் முடிவுற்றது.

மூன்றாம் வல்லாளரது காலத்தில்தான் அவருடைய குறுநில மன்னர்களுள் ஒருவரான ஹரிஹரரால் விஜயநகரம் 1336ல் நிறுவப்பட்டது. 1346க்குப் பின் ஹரிஹரர் சுதந்திர அரசரானார்.

ஹொய்சளரின் ஆலயப்பணிகளைப் பற்றி மேலே சுருக்கமாகப் பார்த்தோம். மரத்திலும் தந்தத்திலும் சிற்பங்களை எளிதாகச் செதுக்குவதுபோலக் கல்லில் செதுக்கிய பெருமை இவர்களுடையது. இம் முறையில் இந்தியச் சிற்பக்கலையில் ஈடுஇணையற்று விளங்குகிறது ஹொய்சளரின் சிற்பக்கலை. இவர்களது காலத்தில் சமணப் பெரியார்கள் கன்னட இலக்கியத்துக்கு மகத்தான பணி புரிந்தனர். விஷ்ணுவர்த்தனரால் ஆதரித்துப் போற்றப்பட்ட அபிநவபம்பர் என்ற சமணமகாகவி தமது சமயத்துக்கு ஏற்ப இராமாயணத்தை மாற்றி வடித்தார். இதுவே 'பம்ப இராமாயணமாகும்'. இவரால் இயற்றப்பட்ட மல்லிநாதபுராணமும் புகழ் மிக்கது. 'லீலாவதி' என்ற அழகிய காதல்இலக்கியத்தைப் படைத்த நேமிச்சந்திரரும், பெண்பாற்புலவரான கண்டி (Kanti) முதலிய பல சமண அறிஞர்களும் ஹரீஸ்வரர், இராகவங்கர் போன்ற வீரசைவ எழுத்தாளர்களும் ஹொய்சளர் காலத்தில் வாழ்ந்தனர்.

ஹொய்சளர் வம்சாவளி

1. நிருபகாமர்
   |
2. வினயாதித்தியர்
   |
   எரியங்கர்
   - 3. முதலாம் வல்லாளர்
   - 4. விஷ்ணுவர்த்தனர்
     |
     5. முதலாம் நரசிம்மர்
     |
     6. இரண்டாம் வல்லாளர்
     |
     7. இரண்டாம் நரசிம்மர்
     |
     8. சோமேஸ்வரர்
     - 9. மூன்றாம் நரசிம்மர்
       |
       10. மூன்றாம் வல்லாளர்
       |
       11. நான்காம் வல்லாளர்
     - இராமநாதர்

8. கீழைக் கங்கர்கள்

துவக்கம்

மைசூரைச் சேர்ந்த மேலைக் கங்கர்களின் ஒரு கிளையினரே கீழைக் கங்கர்கள் என்று ஒருசில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இதுபற்றி எதையும் உறுதியாகக் கூறுவதற்கில்லை. கீழைக் கங்க வம்சத்தை நிறுவியவர் மகாராஜா இந்திரவர்மன் என்பவர். தாம் ஆட்சிக்கு வந்ததுமுதல் கங்க அப்தம் (Ganga Era) என்ற ஆண்டுக் கணக்கைத் துவக்கித் தம்முடைய சாசனங்களை வெளியிட்டார் இம் மன்னர். இதன்படி இவர் அரசரான ஆண்டு கி.பி. 496 என்று கணக்கிடப்படுகிறது. ஆனால் இதுபற்றிச் சில கருத்து வேறு பாடுகள் உள்ளன. கி பி. 496க்கும் 499க்கு மிடையில் ஏதோ ஒரு ஆண்டில் அவர் ஆட்சிக்கு வந்திருக்க வேண்டும் என்று சிலர் கருது கின்றனர். இருப்பினும் தற்பொழுது கி.பி 496 ஆம் ஆண்டையே நாம் அடிப்படையாக வைத்துக்கொள்ளலாம்.

கலிங்க நகரம் என்பது இவர்களது தலைநகராயிருந்தது. இன்றைய கஞ்சம் மாவட்டத்திலுள்ள முகலிங்கமே (Mukhalingam) இவ்வூர். இவர்களுடைய குலதெய்வம் கோகர்ணீஸ்வரர். கஞ்சம் மாவட்டத்தில் கிழக்குத் தொடர்ச்சிமலைத் தொடரில் உள்ள மகேந்திரகிரியில் கோகர்ணீஸ்வரரின் ஆலயம் இருந்தது. கஞ்சம், ஸ்ரீகாகுளம் ஆகிய மாவட்டங்களின் சிறுபகுதி இவர் களால் ஆளப்பட்டது.

இந்திரவர்மன் 'திரிகலிங்கத்தை' ஆண்டவர் என்று கூறிக் கொள்கிறார். 'திரிகலிங்கம்' என்பதன் பொருள் நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. (தெற்குக் கோசலத்தையும் மற்ற அடுத்த பகுதி களையும் ஆண்ட அரசர்களும் 'திரிகலிங்காதிபதி' என்ற பட்டத் தைச் சூடியிருந்தனர்.) கலிங்கத்தையும் அதை அடுத்திருந்த பகுதி களையும் இப் பெயர் குறிக்கிறது போலும். 39 ஆண்டுகள் இந்திர வர்மன் ஆண்டார். இதன்படி கி.பி. 496 முதல் 535 வரை இவர் ஆட்சிபுரிந்தார் என்றாகிறது.

மற்ற அரசர்கள்

நமக்குத் தெரியவரும் அடுத்த கீழைக் கங்க அரசர் மகாராஜா ஹஸ்திவர்மன். கி. பி. 575லும் 580லும் இவர் வெளியிட்ட சாச னங்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. கி. பி. 587ல் இரண்டாம் இந்திரவர்மன் இராஜசிம்மன் என்ற அரசர் வெளியிட்ட சாசனம் அடுத்துக் கிடைக்கிறது. பரம மகேஸ்வரர் என்ற பட்டத்தை இவர் சூடியிருந்தார்.

சுமார் ஓராயிரம் ஆண்டுகளாகக் கீழைக் கங்கர்கள் இப் பகுதியில் ஆட்சிபுரிந்தனர். இவர்களின் கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், நாணயங்கள் ஆகியவை இவர்களின் பெயர்களை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. ஆயினும் தொடர்ச்சியாக இவர்களது வரலாற்றை அறிந்துகொள்வதற்கு இவை போதுமானவையாய் இல்லை.

இந்த வம்சத்துடன் தொடர்பு பூண்ட ஒரு சிறிய கிளைவம்சமானது ஸ்வேதம் (Sveta) அல்லது ஸ்வேதகம் (Svetaka) என்ற நகரிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்து வந்தது. கஞ்சம் மாவட்டத்தில் சொம்பேடா (Sompeta) தாலுகாவிலுள்ள சிக்கடி (Chikati) என்ற ஊரே இது என்று கருதப்படுகிறது. கலிங்கநகரத்து அரசர்களின் கீழ்ச் சிற்றரசர்களாக இவர்கள் இருந்தனர்.

பெரிய கங்கர்கள்

கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டுமுதல் கலிங்கநகரத்துக் கீழைக் கங்க அரசர்களின் வலிமையும் ஆதிக்கமும் பெருகின. எனவே அவர்கள் பெரியகங்கர்கள் (Greater Gangar) என்றழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களுள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த முதல் அரசர் ஐந்தாவது வஜ்ரஹஸ்த ஆனந்தவர்மன் (கி.பி. 1038 —1068) என்பவர். முதலாம் இராஜேந்திர சோழர் கலிங்கத்தை வென்றார். அதன்பின் அவருக்கும் அவருடைய மகனான முதலாம் இராஜேந்திர சோழருக்கும் கட்டுப்பட்டுச் சிறிது காலம் கங்க அரசர்கள் இருந்தனர் என்றும், ஐந்தாம் வஜ்ரஹஸ்தரின் காலத்தில் அவர்கள் மீண்டும் தமது விடுதலையைப் பெற்றனர் என்றும் புலனாகிறது. இவர் கஞ்சம், ஸ்ரீகாகுளம், விசாகப்பட்டினம் ஆகிய மாவட்டங்களை ஆட்சி புரிந்தார்.

இவருடைய மகனான முதலாம் இராஜராஜர் தமது பெயரில் குழப்பத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக 'இராஜராஜ கங்கர்' என்று வரலாற்றில் அழைக்கப்படுகிறார். கி.பி. 1068 முதல் 1078 வரையில் ஆட்சி புரிந்தார். இவர் முதலாம் குலோத்துங்க சோழரின் மகளாகிய இராஜசுந்தரியைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இராஜசுந்தரிக்குப் பிறந்த அனந்தவர்மன் சோட (சோழ) கங்கர் (கி.பி. 1078-1148) என்பவரே அடுத்த அரசர். கீழைக்கங்கர்களுள் மிகவும் சிறந்த வலிமைமிக்க அரசர் இவரே. கங்கை முதல் கோதாவரி வரையில் இவர் படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிகள் பெற்றார். நூற்றுக்கும் அதிகமான இவருடைய சாசனங்கள் இப் பகுதிகளிலெல்லாம் காணக்கிடைத்தன. வங்காளத்தில் சேனர்கள், மத்திய இந்தியாவில் கலச்சூரிகள், தெற்கில் சோழர்கள் ஆகிய பலருடனும் இவர் போரிட்டார். கி.பி. 1110 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் முதலாம்

குலோத்துங்கரால் தோற்கடிக்கப்பட்ட இவ்வரசர், அச் சோழப் பேரரசரது மரணத்துக்குப் பின் (1120) மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றுச் செயலாற்றினர். சமஸ்கிருதமும் தெலுங்கும் இவரால் ஆதரிக்கப்பட்டன. சதானந்தர் என்பவர் பூரி, (Puri) நகரத்தில் இவரது ஆதரவுடன் வாழ்ந்து 'பஸ்வதி' (Bhasvati) என்ற வானவியல் நூலை கி.பி. 1099ல் எழுதினர். பூரியிலுள்ள ஜகன்னாதர் ஆலயம் இந்த அரசராலேயே எழுப்பப்பட்டது.

கி.பி.1205ல் முகம்மதியர் ஒரிசாவின் மீது படையெடுத்துவந்த போதும் இந்து அரசர்கள்தொடர்ந்து ஆட்சிபுரிந்தனர். ஆனல் கி.பி. பதினைந்தாம் நூற்ருண்டின் துவக்கத்தில் மீண்டும் முகம்மதியர்கள் படையெடுத்துவந்து கீழைச் சாளுக்கிய அரசுக்கு முடிவு கட்டினர்.

24. தென்னிந்திய அரசுகள்

(கி. பி. 6ஆம் நூற்றுண்டு முதல் 12ஆம் நூற்றுண்டு வரை)

1. பல்லவ அரசு

சிம்ம விஷ்ணு

ஆரம்பக் காலப் பல்லவர்களைப்பற்றி முந்திய அத்தியாயம் ஒன்றில் பார்த்தோம். பிற்காலப் பல்லவரது வரலாறு சிம்ம விஷ்ணு என்ற அரசரது காலம் முதல் துவங்குகிறது. இந்தச் சிம்ம விஷ்ணுவின் தந்தை சிம்மவர்மன். சிம்மவர்மனைப்பற்றி உறுதி யாக எதுவும் தெரியவில்லை. இவர் சமஸ்கிருதப்பட்டயப் பல்ல வர்களுள் முதலாம் நந்திவர்மனுக்குப் பின் பட்டமேறியவர் என்றும், நந்திவர்மனின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரரான இரண்டாம் விஷ்ணுகோபவர்மனின் மகன் என்றும் வெறும் ஊகமாகச் சிலர் கூறுகின்றனர். சிம்மவர்மனுக்கும் சமஸ்கிருதப்பட்டயப் பல்லவர் களுக்குமிடையிலான தொடர்புபற்றி அறிவதற்கான சான்றுகள் இல்லை. எனவே கி. பி. ஆறும் நூற்றுண்டின் நடுப் பகுதிமுதல் துவங்கும் பிற்காலப் பல்லவர் வரலாற்றில் முதலில் நமக்கு நன்கு தெரியவரும் அரசர் சிம்ம விஷ்ணுவே.

களப்பிரர்களது ஆதிக்கத்தைத் தென்னிந்தியாவின் வடபகுதி யில் சிம்ம விஷ்ணுவே முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார் என்று கருதப் படுகிறுர். காஞ்சியே இவரது தலைநகராக இருந்துவந்தது. களப்பிரர், மழவர், சோழர், பாண்டியர் ஆகியோரை வென்றவர் சிம்மவிஷ்ணு என்று இரண்டாம் நந்திவர்மனது காசாக்குடிப் பட்டயம் கூறுகிறது. (மழவர் என்போர் மழநாடு அல்லது மலை நாடு என்ற அழைக்கப்பட்ட திருக்கோவலூர் மலைப் பகுதியில் வாழ்ந்த மலாடர் என்று தெரிகிறது. காவிரி வரையில் இவரது அரசு பரந்திருந்தது. இவர் விஷ்ணுவை வழிபட்டார். 'அவனி சிம்மர்' (உலகத்தில் சிங்கம் போன்றவர்) என்ற பட்டத்தை இவர் சூடியிருந்தார். மாமல்லபுரத்தில் ஆதிவராகர் குகையில் சிம்ம விஷ்ணு, அவருடைய மகனை முதலாம் மகேந்திரவர்மன் ஆகிய இருவரின் உருவங்களும் பாறைச் சுவரில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலைக்கங்க அரசரான துர்விநீதன், சாளுக்கிய விஷ்ணு வர்த்தனர் (இரண்டாம் புலிகேசியின் தம்பி) ஆகியோரது காலத்தவர் சிம்ம விஷ்ணு என்று 'அவந்தி சுந்தரி கதா' என்ற நூல் தெரிவிக்கிறது. எனவே கி. பி. 575 முதல் 615 வரையில் இவர் அரசராயிருந்திருக்கலாம் என்பது ஊகிக்கப்படுகிறது. மகா கவியாகிய பாரவியை இவ் வரசர் ஆதரித்தார்.

முதலாம் மகேந்திரவர்மன்

சிம்ம விஷ்ணுவுக்குப்பின் காஞ்சியில் அரியணை யேறியவர் அவருடைய மகனை முதலாம் மகேந்திரவர்மன். மத்தவிலாசர், குணபரர், விசித்திரசித்தர் முதலிய பல்வேறு பெயர்களையும் இவர் சூடியிருந்தார். பல்வேறு துறைகளில் சிறந்து விளங்கியவர் இவ் வரசர்.

சாளுக்கியரது படையெடுப்பு

மேலைச் சாளுக்கியருக்கும் பல்லவருக்கும் இடையில் நீண்ட காலம் நடந்துவந்த போர்கள் இவரது காலத்திலேயே முதன் முதலில் துவங்கின. வேங்கி நாட்டின்மீது—அதாவது பல்லவருக்கு அண்மையிலிருந்த பிரதேசத்தின் மீது—இரண்டாம் புலிகேசி படையெடுத்தது பல்லவரைச் சாளுக்கியருடைய பகைவராக்கிற்று. முதலில் பல்லவரது அரசு கிருஷ்ணை நதிக்குச் சற்று வடபுறம் வரையில் பரந்திருந்தது. அதற்கு வடக்கில் விஷ்ணு குண்ட அரசர்கள் ஆண்டனர். விஷ்ணுகுண்ட அரசைக் கைப்பற்றிய பின்னர் இரண்டாம் புலிகேசி தெற்கு நோக்கிப் பல்லவ அரசின் மீது படையெடுத்தார்.

சாளுக்கியப் படைகள் பல்லவ அரசுக்குள் நுழைந்து காஞ்சிபுரத்துக்கு மிக அண்மையில் வந்தன. காஞ்சிக்குப் பதினைந்து மைல் வடக்கில் புள்ளலூர் என்ற விடத்தில் நடைபெற்ற போரில் பல்லவர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். புள்ளலூர் இன்று பள்ளூர் அல்லது பல்லூர் என்றழைக்கப்படுகிறது. பல்லவ அரசர் காஞ்சிக் கோட்டைக்குள் சென்று ஒளிந்து கொண்டார் என்றும் சாளுக்கியப் படைகள் காவிரியாறுவரை சென்று திரும்பின என்றும் புலிகேசியின் ஆய் ஹொளெக் கல்வெட்டுத்தெரிவிக்கிறது. காஞ்சியைச் சாளுக்கியர்கள் கைப்பற்ற முடியவில்லை என்பது தெளிவு. ஆயினும் இத் தோல்விக்குப் பின்னர்ப் பல்லவ அரசர் தமது அரசின் வடபகுதியை இழந்தார்.

கங்கபாடி அரசரான துர்விநீதன் தம் மருமகனை இரண்டாம் புலிகேசிக்கு உதவியாகப் படையெடுத்து வந்து பல்லவரைத் தோற்

கடித்தார் என்பது அவரது கல்வெட்டிலிருந்து தெரியவருகிறது. புள்ளலூரில் மட்டுமன்றி வேறு பல இடங்களிலும் போர்கள் நடைபெற்றன என்றும் அக் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது.

மகேந்திரவர்மனின் கலைப்பணி

மகேந்திரவர்மன் முதலில் சமணராயிருந்து பின்னர்ச் சைவரானார் என்பது பெரியபுராணத்தாலும் திருச்சியில் உள்ள

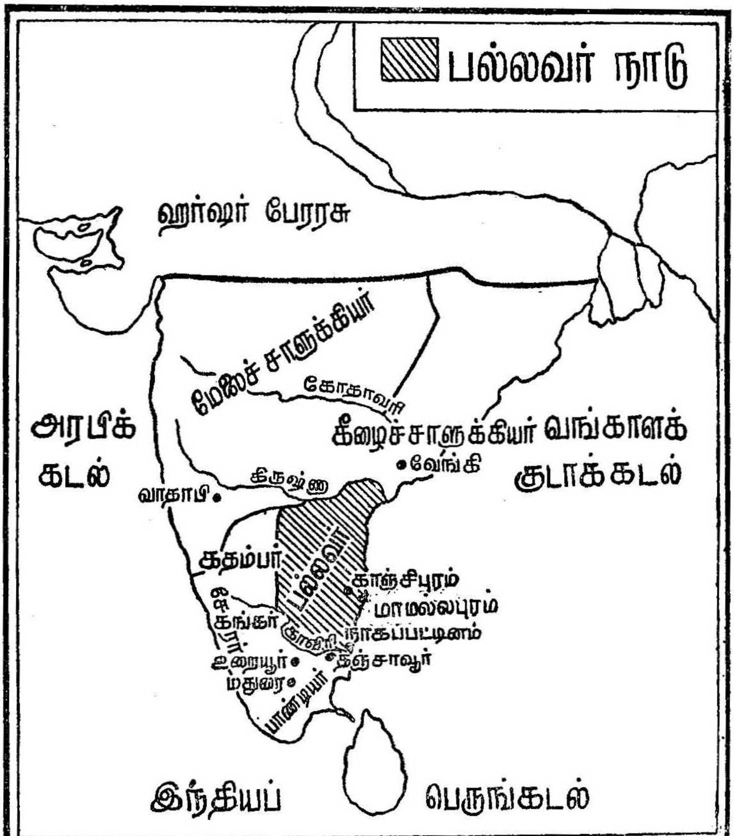

கல் வெட்டாலும் தெரிகிறது. வல்லம், தளவானூர், சீயமங்கலம், பல்லாவரம், திருச்சிராப்பள்ளி முதலியவிடங்களில் சிவன் கோவில்களையும், மகேந்திரவாடியில் விஷ்ணு கோவிலையும் இவ் வரசர் கட்டினார். சமண சமயத்தினராய் இருந்தபொழுது குணபரன் என்ற பெயரை இவர் சூடியிருந்தார் போலும். பல விடங்களில் மலை

களைக் குடைந்து குகைக் கோவில்களை இவர் அமைத்தார். மாமண்டூர், மகேந்திரவாடி, சிங்கவரம், நாமக்கல் ஆகிய இடங்களில் பெருமாள் கோவில்களும், சீயமங்கலம், பல்லாவரம்[1], வல்லம், தளவானூர், திருக்கழுக்குன்றம், திருச்சி ஆகிய விடங்களில் சிவன் கோவில்களும், மண்டகப்பட்டில் மும்மூர்த்தி கோவிலும், சித்தன்ன வாசலில் சமணர் கோவிலும் இம் மன்னரால் குகைகளைக் குடைந்து அமைக்கப்பட்டன. மாமல்லபுரத்திலுள்ள குகைகளுள் மிகவும் பழையது ஆதிவராகர் குகை. இதை அமைத்தவர் சிம்ம விஷ்ணு என்று சிலரும், மகேந்திரவர்மனே என்று வேறு சிலரும் கூறுகின்றனர்.

இம் மன்னர் இசை, சிற்பம், நாடகம், ஓவியம் ஆகிய பல கலைகளிலும் விருப்பம் உடையவரா யிருந்தார். சித்தன்ன வாசலில் உள்ள குகைக் கோவிலில் காணப்படும் சுவரோவியங்கள் இவரது காலத்தையே சேர்ந்தவை. குடுமியா மலையில் இசையில் வரும் பண்களை விளக்குவதற்காக ஒரு கல்வெட்டுச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. உருத்திராச்சாரியார் என்ற இசை ஆசிரியர் ஒருவரிடம் இம் மன்னர் மாணுக்கராயிருந்தார் என்று அது தெரிவிக்கிறது.

'மத்தவிலாசப் பிரகசனம்' என்ற அழகிய சமஸ்கிருத நாடகத்தை இயற்றியவர் இம் மன்னரே. இம் மன்னரது சமய வெறியற்ற பரந்த உள்ளத்தினை இந் நாடகம் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. மத்தவிலாசன், விசித்திரசித்தன், சித்திரகாரப்புலி, அநித்தியராகன் முதலிய மற்றப் பெயர்கள் இவருடைய திறமைகளையும் தன்மைகளையும் நன்கு விளக்குகின்றன.

இம் மன்னர் சுமார் கி. பி. 615 முதல் 630 வரையில் ஆட்சி புரிந்திருக்கக் கூடும். மகேந்திரவாடியில் (அரக்கோணத்துக்கு அருகில்) ஒரு ஏரியை இவர் அமைத்தார்.

முதலாம் நரசிம்மவர்மன்

முதலாம் மகேந்திரவர்மனுக்குப்பின் அவருடைய மகனுன முதலாம் நரசிம்மவர்மன் காஞ்சியில் அரியணை யேறினுர். இவர் சுமார் கி. பி. 630 முதல் 668 வரையில் அரசாண்டார் என்று கொள்ளப்படுகிறுர். இவருடைய பட்டப் பெயர்கள் பலவற்றுள்ளும் மிக முக்கியமானது 'மகாமல்லன்' என்பது. இம் மன்ன

1. 'பல்லவபுரம்' என்ற பெயரே பல்லாவரம் என்று இப்பொழுது மருவி நிற்கிறது.

ரின் போர்களைப்பற்றிக் கூரம் பட்டயங்களும் உதயசந்திர மங்கலப் பட்டயங்களும் கூறுகின்றன. போரில் சிறந்து விளங்கினர் என் பதையே 'மகாமல்லன்' என்ற பெயர் குறிக்கிறது போலும்.

சாளுக்கியருடன் போர்கள்

முதலாம் மகேந்திரவர்மனைத் தோற்கடித்த இரண்டாம் புலி கேசியே இப்பொழுது மீண்டும் பல்லவர் மீது போரைத் துவக்கி னார் என்று தெரிகிறது. பல்லவருக்குக் கட்டுப்பட்ட குறுநில மன் னர்களாக இராயலசீமைப் பகுதியில் ஆண்டு கொண்டிருந்த வாணர்கள் (Banas) மீது போர்தொடுத்துப் பல்லவருக்கெதிராகப் போர் அறிவிப்புச் செய்தார் புலிகேசி. வாணர்கள் தோற்கடிக்கப் பட்டு, அவர்தம் அரசு சாளுக்கிய மன்னரால் கைப்பற்றப்பட் டது. பின்னர் பல்லவ அரசுக்குள்ளும் அவருடைய படைகள் புகுந்தன. காஞ்சிபுரத்துக்கு இருபதுகல் கிழக்கில் உள்ள மணி மங்கலம், பரியலம், சூரமாரம் ஆகிய விடங்களில் நரசிம்மவர்மன் சாளுக்கியப் படைகளைத் தோற்கடித்தார். இப்போர்களில் நரசிம் மவர்மனுக்கு உதவியாக இருந்தார் இலங்கை இளவரசரான மான வர்மன் என்று மகாவம்சம் கூறுகிறது. இவ் விளவரசர் பல்லவ மன் னரிடம் அடைக்கலம் புகுந்திருந்தார்.

தோற்றோடிச் சென்ற இரண்டாம் புலிகேசியைப் பல்லவப் படைகள் பின்தொடர்ந்தன. கி.பி. 642ல் வாதாபி கைப்பற்றப் பட்டது. வாதாபியில் மல்லிகார்ஜுன சுவாமி ஆலயத்துக்குப் பின்புறம் உள்ள பாறையில் நரசிம்மவர்மனின் பதின்மூன்றும் ஆண்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது. இத் தோல்விக்குப் பின் இரண்டாம் புலிகேசியைப்பற்றி எத் தகவலும் தெரியவில்லை. அவர் போரில் இறந்துவிட்டார் போலும். பல்லவர்கள் வாதாபி யில் சிறிது காலம் தங்கியிருந்தனர். சாளுக்கிய அரசில் பதின்மூன் றாண்டுக்காலம் குழப்பம் நிலவியது. அதன் தென்பகுதி பல்லவர் வசமாயிற்று. முன்பு முதலாம் மகேந்திரவர்மன் இழந்த வட பகுதிகளும் இப்பொழுது மீட்கப்பட்டன. ''வாதாபி கொண் டான்'' என்ற பட்டப் பெயரை நரசிம்மவர்மன் பெற்றார்.

வாதாபியைக் கைப்பற்றிச் சூறையிட்ட பல்லவப் படைக்குத் தலைவராயிருந்தவர் பரஞ்சோதி என்று பெரியபுராணம் (12 ஆம் நூற்றாண்டு.) கூறுகிறது. இவரே சிறுத்தொண்டர் என்ற பெய ரோடு அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவராகப் பின்னர் இடம் பெற்றார். இக் கூற்றைச் சிலர் மறுக்கவும் செய்கின்றனர். இந்த நாயனார் பிற்காலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றும் அவர்கள் கருதுகின்றனர்,

மற்றப் போர்கள்

சேரர், சோழர், பாண்டியர், களப்பிரர் ஆகியோருடன் நரசிம்மவர்மன் போரிட்டார் என்று கூரம் பட்டயங்கள் கூறுகின்றன. ஆனால் இப் போர்களைப் பற்றி வேறு சான்றுகள் எவையும் கிடைக்கவில்லை. சாளுக்கிய அரசைக் கைப்பற்றிய காரணத்தினால் கங்கபாடியை ஆண்ட துர்விநீதனுடன் நரசிம்மவர்மன் போரிட வேண்டியிருந்தது எனத் தெரிகிறது. இரண்டாம் புலிகேசியின் பிள்ளைகளுள் ஒருவரான முதலாம் விக்கிரமாதித்தியர் துர்விநீதனின் மகள் வயிற்றுப் பேரன். எனவே துர்விநீதன் சாளுக்கிய அரசிலிருந்து பல்லவர்களை அப்புறப்படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு, அதில் வெற்றியும் பெற்றுத் தம் பேரனுக்கு வாதாபியில் முடிசூட்டுவித்தார் என்று கங்கருடைய சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன. கங்கபாடி அரசரது முயற்சியினாலேயே பல்லவர்கள் சாளுக்கிய அரசிலிருந்து அகற்றப்பட்டனர் என்பது மிகையான கூற்றாக இருக்கலாம். எப்படியாயினும், கங்கர்களும் அதற்கு ஒரு காரணமாயிருந்தனர் என்று தெரிகிறது. ''காஞ்சி காடுவெட்டியை வென்று தன் மகள் வயிற்றுப் பேரனுக்குத் துர்விநீதன் முடிசூட்டுவித்தான்'' என்று கங்கரது சாசனம் தெரிவிக்கிறது.

தம்மிடம் அடைக்கலம் புகுந்த இலங்கை இளவரசன் மானவர்மனுக்கு உதவுவதற்காக இரண்டு முறை கடல் வழியாக இலங்கைக்குத் தமது படையை நரசிம்மவர்மன் அனுப்பினார் என்று மகாவம்சம் எழுதுகிறது. முதல் முறையில் பல்லவருக்கும் மானவர்மனுக்கும் வெற்றி கிட்டவில்லை. இரண்டாம் முறையில் இவர்கள் வெற்றி பெற்றனர். பகையரசன் அரியணையிலிருந்து அகற்றப்பட்டு, அநுராதபுரத்தில் மானவர்மன் அரசரானார். இப் படையெடுப்புக்காகப் புறப்பட்ட பல்லவக் கப்பல்கள் மாமல்லபுரத்துத் துறைமுகத்திலிருந்தே புறப்பட்டன என்று மகாவம்சம் கூறுகிறது. (ஆயினும் மானவர்மன் மீண்டும் விரட்டப்பட்டுக் காஞ்சிக்குவந்து தஞ்சம் புகவேண்டியதாயிற்று. நரசிம்மவர்மன் அப்பொழுது உயிருடன் இருந்தாரா என்பது தெரியவில்லை.)

யுவான் சுவாங்கின் வருகை

சீனப் பெரியாரான யுவான் சுவாங் (Hiuen Tsang) நரசிம்மவர்மனின் காலத்தில் (கி.பி. 640 ஆம் ஆண்டுவாக்கில்) காஞ்சிபுரத்துக்கு வந்தார். காஞ்சி நகரத்தைப் பற்றியும், பல்லவ அரசைப் பற்றியும் அவருடைய குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. தென்னிந்தியாவில் பௌத்த சமயம் தனது நிலையை இழந்துவந்ததாயினும் தொண்டை மண்டலத்தில் அது செல்வாக்கோடு திகழ்ந்தது என்றும், நூற்றுக்கும் அதிகமான பௌத்த மடாலயங்கள் அங்கு

இருந்தன என்றும், அவற்றுள் 10,000க்கும் அதிகமான பிட்சுகள் இருந்தனர் என்றும் அவர் எழுதுகிறார். திகம்பரச்சமண சமயமும் சிறப்போடு விளங்கியது என்றார் அவர். தொண்டை மண்டலம் கற்றோர் மிகுந்த பகுதி என்றும், காஞ்சி மாநகர் ஆறு கல் சுற்றளவு உள்ளது என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். காஞ்சியைச் சேர்ந்த தர்மபாலர் என்ற அறிஞர் நாளந்தாப் பல்கலைக்கழகத்தின் தலைவராயிருந்தார் என்று நமக்குத் தெரிவிப்பவர் இச் சீனப் பெரியாரே. காஞ்சி நகரம் கடற்கரையை நோக்கி இருபதுகல் விரிந்துள்ளது என்றும், மாமல்லபுரத்திலிருந்து[1] பல கப்பல்கள் இலங்கைக்குச் செல்கின்றன என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். சைவ, வைணவ, சமண ஆலயங்கள் ஏறத்தாழ 80 இருந்தனவாம்.

இம் மன்னரின் கலைப்பணி

மகேந்திரவர்மன் குகைகளைக் குடைந்து கோவில்களை அமைத்தார். நரசிம்மவர்மன் குகைகளைக் குடைந்ததோடு மட்டுமன்றி ஓரே கல்லில் செதுக்கப்பட்ட கற்றளிகளையும் அமைத்தார். நாமக்கல், திருச்சி, குடுமியாமலை, மாமல்லபுரம் ஆகிய விடங்களில் இவரது காலத்தில்தான் குகைக் கோவில்கள் உண்டாயின. மாமல்லபுரத்தில் 'பஞ்சபாண்டவர் இரதங்கள்'' என்று அழைக்கப்படும் ஐந்துஒற்றைக் கல் இரதங்கள் (கோவில்கள்) இவரால் அமைக்கப்பட்டவை. தென்னிந்தியக் கோவில் கட்டடக் கலை வளர்ச்சியில், சுண்ணும்புக்கும் செங்கல்லுக்கும் முற்பட்ட ஒரு கட்டத்தை இக் கற்றளிகள் குறிக்கின்றன.

முதலாம் பரமேஸ்வரவர்மன்

முதலாம் நரசிம்மவர்மனுக்குப் பின் அவருடைய மகனுன இரண்டாம் மகேந்திரவர்மன் பல்லவ அரசரானுர். சிறிதுகாலமே (சுமார் கி.பி. 668-670) இவர் ஆட்சிபுரிந்தார். இவருக்குப் பின்னர் இவருடைய மகனுகிய முதலாம் பரமேசுவரவர்மன் அரியணையேறினுர். சாளுக்கிய அரசர் இரண்டாம் புலிகேசியின் மகனுன முதலாம் விக்கிரமாதித்தியர் (கி.பி. 655-681), இக் காலத்தில் பல்லவ அரசின்மீது படையெடுத்தார்.

சாளுக்கியரின் படையெடுப்பு

தம் தந்தைக்குப் பல்லவரால் ஏற்பட்ட பெருந்தோல்வியையும் அவமானத்தையும் விக்கிரமாதித்தியர் மறக்கவில்லை. நீண்ட

---

1. பல்லவர் காலத்துக்கு முன்னமேயே இவ்வூர் துறைமுகமாக இருந்தது என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. மகாமல்லனுகிய நரசிம்மவர்மன் இவ்வூருக்கு 'மகாமல்லபுரம்' என்று பெயர் சூட்டினுர் என்று தெரிகிறது. இதுவே மகாபலிபுரம் என்று இன்று மருவியுள்ளது.

காலம் போரிட்டுப் பல்லவரிடம் சிக்கியிருந்த சாளுக்கிய அரசின் தென்பகுதியை விடுவித்த இம் மன்னர், அதற்குப் பின்னர்ப் பல்லவ அரசின்மீதும் படையெடுத்தார். கி.பி. 674ல் வெளியிடப் பட்ட அவருடைய கத்வால் (Gadval) செப்பேடுகள் இப் படையெடுப்பைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. காஞ்சி கைப்பற்றப்பட்டதாகவும் மகாமல்லரது வம்சம் அழிக்கப்பட்டதாகவும் இச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. உறையூரையும் சாளுக்கியர்கள் கைப்பற்றினர். உறையூர் வரையில் சென்ற பகைவர் காஞ்சியைக் கைப்பற்றியதும் உண்மையாக இருக்கக்கூடும். பின்னர்த் திருச்சி மாவட்டத்தில் இலால்குடிக்கு அண்மையில் உள்ள பெருவள நல்லூர் என்ற ஊரில் பரமேஸ்வரவர்மன் சாளுக்கியப் படைகளைத் தோற்கடித்து விரட்டினார் என்று பரமேஸ்வரவர்மரே வெளியிட்ட கூரம் பட்டயமும், இரண்டாம் நந்திவர்மனின் உதயேந்திரப் பட்டயமும் கூறுகின்றன. காஞ்சிக்கருகில் சாளுக்கியரிடம் தோற்றதைப் பல்லவரும், பல்லவரிடம் பெருவள நல்லூரில் தோற்றதைச் சாளுக்கியரும் கூறாமல் விடுத்தனர். இது இயற்கையே! அப்பொழுது பாண்டிய அரசராக இருந்த அரிகேசரி மாறவர்மன் இச் சாளுக்கிய மன்னரோடு நட்புறவு பூண்டு, பல்லவருக்கெதிரான போரில் உதவிபுரிந்திருக்கக் கூடும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். அதேபோல் மேலைக்கங்கரும் சாளுக்கியருடன் சேர்ந்து போரிட்டனர்.

கலைப்பணி

பரமேஸ்வரவர்மன் காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகிலுள்ள கூரம் என்ற ஊரில் ஒற்றைக் கல்லால் ஆன சிவன்கோவிலைக் கட்டினார். தமிழகத்தில் கட்டப்பட்ட முதலாவது கற்கோவில் இதுவே என்று ஒரு சிலர் கருதுகின்றனர். நரசிம்மவர்மனின் ஐந்து (பஞ்ச பாண்டவ) ரதங்களும் ஆதியில் கோவில்களே என்றும் ஒரு சிலர் கூறி, இதை மறுக்கின்றனர். அக் கோவில் வழிபாட்டுக்கெனப் பரமேஸ்வர மங்கலம் என்ற சிற்றூரை மானியமாக அளித்தார். மாமல்லபுரத்தில் கணேசர் கோவில், இராமாநுஜர்மண்டபம் ஆகியவற்றைக் கட்டுவித்தார். தர்மராஜர் தேரின் மூன்றும் அடுக்கில் பொறித்த கல்வெட்டு ஒன்றில் 'இரணஜெயன்' என்று பரமேஸ்வரவர்மன் குறிப்பிடப்படுவது கருதத்தக்கது. 'இரணரசிகன் என்ற பட்டம்சூடிய விக்கிரமாதித்தியனை வென்றவன்' என்ற கருத்தை இது வெளியிடுகிறது.

இராஜசிம்மன்

முதலாம் பரமேஸ்வரவர்மன் கி.பி. 670ஆம் ஆண்டுவாக்கில் அரியணையேறி கி,பி. 680 அல்லது 685 ஆம் ஆண்டுவரையில் அரசு

புரிந்திருக்கக் கூடும் என்று பல ஆசிரியர்கள் பல்வேறு தேதிகளைத் தருகின்றனர். அவருக்குப் பின் காஞ்சியில் அரியணையேறியவர் அவருடைய மகனான இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் என்ற இராஜ சிம்மன். இவர் கி.பி. 680 முதல் 720 வரையில் ஆண்டிருக்கக்கூடும் என்று பேராசிரியர் நீலகண்டசாஸ்திரி கருதுகிறார்.

இம் மன்னரது ஆட்சியில் அமைதி நிலவியது என்றே ஆசிரியர் பலரும் கருதுகின்றனர். ஆனால் இராஜசிம்மனின் கல்வெட்டுகள் அவன் போரில் மனவுறுதி படைத்தவன் என்றும், போரில் களைப் படையாதவன் என்றும் வருணிக்கின்றன. ஒருவேளை தம் தந்தையின் போர்களில் அவர் பங்கு கொண்டதையே அவை இவ்வாறு வருணிக்கின்றனபோலும். கங்கர்களோடு சிறுசிறு போர்கள் நடந்திருக்கக் கூடும் என்று எண்ணுவதற்கு இடமிருக்கிறது. கி.பி. 686 முதல் (8) வரையில் மூன்றாண்டுக் காலம் பல்லவ நாட்டில் கொடிய பஞ்சம் நிலவியது.

கலைப்பணி

காஞ்சியில் உள்ள புகழ்மிக்க கைலாசநாதர் ஆலயத்தைக் கட்டிய பல்லவ மன்னர் இவரே. மாமல்லபுரத்துக் கடற்கரையில் உள்ள கோவிலை அமைத்தவரும் இம் மன்னரே. தென்னிந்தியக் கோவில் கட்டடக்கலை வளர்ச்சியில் முதலில் குகைக் கோவில்கள், அடுத்தபடியாக ஒற்றைக் கல்லாலான கற்றளிகள், பின்னர் மாமல்லபுரத்துக் கடற்கரைக் கோவில், அதன் பின்னர்க் கைலாசநாதர் ஆலயம் ஆகியவை பல்வேறு கட்டங்களைக் குறிக்கின்றன. மேலும் காஞ்சியிலுள்ள ஐராவதேஸ்வரர் கோவிலையும், தென்னார்க் காடு மாவட்டம் பனமலையில் உள்ள கோவிலையும் அமைத்தவர் இவ் வரசரே. மாமல்லபுரத்துக்கு வடக்கே மூன்று கல் தொலைவில் சாளுவன் குப்பம் என்ற இடத்தில் உள்ள புலிக்குகை, அதிரண சண்டன் மண்டபம் ஆகியவையும் இம் மன்னரால் கட்டப் பட்டவையே. இவருடைய விருதுப் பெயர்கள் பலவற்றையும் இக் கோவில்களிலுள்ள கல்வெட்டுகள் காண்பிக்கின்றன. இராஜ சிம்மன், ஆகமப் பிரியன் ஆகியவை அவற்றுள் முக்கியமானவை.

இராஜசிம்மன் சீனத்துக்குத் தூது ஒன்றை கி.பி. 720ல் அனுப்பினார் என்று சீனக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. சிம்மவிஷ்ணுவால் ஆதரிக்கப்பட்ட மகாகவி பாரவியின் பேரரின் பிள்ளையான தண்டி (Dandi)என்ற புலவர் இராஜசிம்மனால் ஆதரிக்கப்பட்டார். வடமொழிக் கல்விக்குக் காஞ்சிபுரம் சிறந்த மையமாக விளங்கியது. காஞ்சி, மாமல்லபுரம், இராஜசிம்மனது அவை முதலிய பலவற்றையும் தண்டியின் 'காவ்யாதர்சம்' குறிக்கிறது. சமஸ்கிருதத்தில்

பாசர் (Bhasa) எழுதிய நாடகங்கள் இராஜசிம்மனது அவையில் நடிப்பதற்கேற்ற வகையில் மாற்றி வரையப்பட்டன என்பது அவற்றின் இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறிப்புகளால் நன்கு தெரியவருகிறது. இவ்வாறு நாடகங்களிலும் பெருவிருப்ப முடையவராக இவ்வரசர் விளங்கினர். 'வாத்ய வித்யாதரன்' என்ற விருதையும் இவர் பூண்டிருந்ததால், இசையையும் இவர் ஆதரித்தார் போலும்.

நந்திவர்மப் பல்லவமல்லர்

இரண்டாம் பரமேஸ்வரவர்மன்

இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனுன இராஜசிம்மனுக்குப் பின் அவருடைய மகனுன இரண்டாம் பரமேஸ்வரவர்மன் என்பவர் சுமார் (கி.பி. 720-31) அரசரானுர். திருவதிகையில் உள்ள சிவன் கோவிலேக் கட்டியவர் இவரே என்று கருதப்படுகிருர். அதற்குச் சான்றுக அக் கோவிலில் உள்ள இவரது கல்வெட்டொன்றை இவர்கள் காட்டுகின்றனர். சாளுக்கியப் பட்டத்து இளவரசரான இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியரும், மேலேக் கங்கச் சிற்றரசரான ஸ்ரீ புருஷரின் மகனுன ஏறயப்பரும் (Erayappa) சேர்ந்துகொண்டு இரண்டாம் பரமேஸ்வரவர்மன்மீது படையெடுத்துவந்து தாக்கினர். ஏராளமான பொருள்களேக் கொடுத்து அவர்களேத் திருப்பியனுப்பினுர் பல்லவ அரசர். பின்னர் இதற்குப் பழிவாங்குவதற்காகக் கங்கபாடி நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்ருர் பரமேஸ்வரர். இப் போர் படுதோல்வியில் முடிந்தது. விளர்த்தி (Vilarde) என்றவிடத்தில் போர்க்களத்தில் கொல்லப்பட்டார் பல்லவ மன்னர். ஸ்ரீ புருஷரின் கல்வெட்டுகள் இதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

குழப்பம்

இரண்டாம் பரமேஸ்வரவர்மனின் மரணம் காஞ்சியில் குழப்பத்தைத் தோற்றுவித்தது. காஞ்சிபுரம் வைகுந்தப் பெருமாள் ஆலயத்திலுள்ள சிற்பங்களும் அவற்றின் கீழுள்ள கல் வெட்டுகளும் இந் நிலேயை விளக்குகின்றன. அமைச்சர்கள் (மாத்திரர்கள்), கடிகையார், மூலப்பிரகிருதிகள் முதலியோர் மகாராஜா இரண்யவர்மனிடம் சென்று அரசராகும்படி அவரைக் கேட்டதாகவும், அவரும் அவருடைய முதல் மூன்று மகன்களும் அரச பதவியை மறுத்தபின், அவருடைய கடைசி (நான்காவது) மகனுன பல்லவமல்லர் மட்டுமே இறுதியில் இணங்கியதாகவும் அவை விளக்குகின்றன. இரண்டாம் பரமேஸ்வரவர்மனுக்குச் சித்திரமாயன் என்ற மகன் இருந்தார் என்று உதயேந்திரப்

பட்டயங்கள் தெரிவிக்கின்றன. அப்படியாயின் அவரை அரசராக்கு வதற்கு ஏன் எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது என்பது தெரியவில்லை. சித்திர மாயன் பரமேஸ்வரவர்மனின் மகனில்லை என்கின்றனர் இக்கால அறிஞர் சிலர். அன்றைய குழப்பத்தைத் தீர்த்து ஆளக்கூடிய திறமைமிக்க ஒரு மனிதர் அப்பொழுது தேவைப்பட்டதால், சித்திரமாயன் புறக்கணிக்கப்பட்டு, இரண்யவர்மனின் மகனை பல்லவமல்லர் அரசராக்கப்பட்டாரோ என்னவோ தெரியவில்லை.

நந்திவர்மன்

சிம்மவிஷ்ணுவின் தம்பியான பீமவர்மனின் வழியில் தோன்றியவரே இரண்யவர்மன் என்று வைகுந்தப் பெருமாள் கோவில் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது. பல்லவர்களின் தோற்றம் முதல் பல்லவமல்லன் அரியணையேறியது வரையிலான வரலாற்றை அது விளக்குகிறது. இந்த மகாராஜா இரண்யவர்மன் பல்லவ அரசின் ஏதோ ஒரு பகுதியில் சிற்றரசராக இருந்திருக்கக்கூடும். போசர்கள் (மாநிலத் தலைமை அதிகாரிகள்), நகரத்தார், காடக முத்தரையர், அமைச்சர் முதலிய பலரும் அவரை ஆதரித்து, அவருடைய இளைய மகனுக்கு நந்திவர்மன் என்ற அபிஷேகப் பெயரைச் சூட்டி முடிசூட்டுவித்தனர். விடேல் விடுகு, கத்வாங்க தரன், இரிஷபலாஞ்சனன் முதலிய வேறு விருதுப் பெயர்களையும் அவருக்கு அவர்கள் வழங்கினர். அப்பொழுது அவருக்கு வயது 12.

பல்லவமல்லர் நந்திவர்மனுக்கு எதிர்ப்பு இருந்தது. அவர் காஞ்சியில் நுழைந்தபோது நடைபெற்ற போரில் ஒரு இளவரசர் கொல்லப்பட்டார். மற்றொரு இளவரசரான சித்திரமாயன் பாண்டியரிடம் தஞ்சம் புகுந்து, தொடர்ந்து போரை நடத்தினர்.

இரண்டாம் நந்திவர்மன் அறுபத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார் (கி.பி. 731 — 795). இவரது ஆட்சியைப் பற்றிப் பல்லவர், பாண்டியர், சாளுக்கியர் ஆகியோரின் கல்வெட்டுகள் நமக்குச் சான்று பகருகின்றன.

பாண்டியருடன் போர்கள்

கி.பி. 730 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் மாறவர்மன் முதலாம் இராஜசிம்மன் என்ற அரசர், மதுரையில் பாண்டிய அரியணைக்கு வந்தார். இரண்டாம் பரமேஸ்வர வர்மனின் மகனென்று கருதப்படும் சித்திரமாயன் இவரிடம்தான் சென்று அடைக்கலம் புகுந்தார். சித்திரமாயனை அரியணையிலமர்த்துவதற்காக இப் பாண்டிய மன்னர் பல்லவ நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்தார். நந்திவர்மப் பல்லவமல்லர் பலவிடங்களில் தோற்கடிக்கப்பட்டார்.

இறுதியில் கும்பகோணத்துக்கு அருகில் நந்திக்கிராமம் (நந்திபுரம்) என்ற விடத்தில் பல்லவ அரசரை முற்றுகையிட்டன பாண்டியப் படைகள். உதயச்சந்திரர் என்ற பல்லவத் தளபதி நிம்பவனம், சூதவனம், சங்கர கிராமம், மண்ணைக் குறிச்சி, சூரவழுந்தூர் முதலியவிடங்களில் பாண்டியரைவென்று, நந்திக்கிராமத்து முற்றுகையை முறியடித்துச் சித்திரமாயனைக் கொன்றூர்.

சாளுக்கியரது படையெடுப்பு

சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர் கி. பி. 740 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் பல்லவ அரசின் மீது படையெடுத்து வந்தார். அவருக்கு உட்பட்ட கங்கச் சிற்றரசரான ஸ்ரீ புருஷரும் தமது படையுடன் அவருக்கு உதவியாக வந்தார். பல்லவ அரசர். தோற்றோடினர். காஞ்சியைச் சாளுக்கியப்படை கைப்பற்றியது. தோற்றோடிப் போன பல்லவமல்லரைத் துரத்திச் சென்று பல விடங்களிலும் முறியடித்துத் திரும்பினர் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியரின் மகனான இரண்டாம் கீர்த்திவர்மன். காஞ்சியில் சிறிது காலம் தங்கியிருந்த இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர் கைலாசநாதர் ஆலயத்தின் கலையழகையும் பெரும் செல்வத்தையும் கண்டு வியந்தார். அச் செல்வத்தைக் கவரவில்லை. ஏழைகட்கும் அந்தணர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பொருளை அவர் வாரிவழங்கினர். கைலாசநாதர் ஆலயத்தின் தூண் ஒன்றின் மீது தமது கல்வெட்டு ஒன்றைக் கன்னடத்தில் பொறித்து விட்டுத் திரும்பினர் இச் சாளுக்கிய மன்னர். திரும்பிச் சென்று தமது நாட்டிலும் பல்லவ ரது கோவிற் கலையைப் பின்பற்றிக், கும்பம் அமைந்த கோவில்களைக் கட்டினர்.

தமது ஆட்சியின் இறுதிவாக்கில் தம் மகன் கீர்த்திவர்மனின் தலைமையில் மீண்டுமொரு படையைப் பல்லவ அரசின் மீது இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர் ஏவினர் என்றும், பல யானைகளையும் நிறையப் பொன்னையும் மணிகளையும் பல்லவரிடமிருந்து கவர்ந்து வெற்றியோடு இப்படை மீண்டது என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர்.

இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியரது படையெடுப்பும், வெற்றியும் நந்திவர்மன் பாண்டியரோடு தெற்கில் போரிட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில் நடைபெற்றிருக்கக் கூடும் என்று சில ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கருதுகின்றனர். சாளுக்கிய அரசருக்கு உதவியாயிருந்த நிஷாதச் சிற்றரசரான பிருதிவீ வியாக்கிரகர் என்பவரையும் சபரச்சிற்றரசரான (Sabara) உதயணர் என்பவரையும், பல்லவத் தளபதியான உதயச்சந்திரர் தோற்கடித்தார். பின்னர்க் கீழைச்சாளுக்கிய அரசுக்குள்ளும் புகுந்து பல வெற்றிகளைப் பெற்றுத் திரும்பினர் இத்தளபதி.

கங்கருடன் போர்

சாளுக்கியருக்கு உதவிய கங்கபாடி அரசரான ஸ்ரீ புருஷர் மீது நந்திவர்மன் படையெடுத்துச் சென்றார். சாளுக்கியரின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர், கி.பி. 775 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இது நிகழ்ந்தது. ஸ்ரீ புருஷர் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அவரிடமிருந்து பொன்னும் மணியும் கைப்பற்றப்பட்டன. கங்க அரசரிடமிருந்த ஒரு சிறு பிரதேசம் பிடுங்கப்பட்டுப் பல்லவருக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்த பாணச் (Bana) சிற்றரசரான ஜெய நந்திவர்மன் என்பவருக்குக் கொடுக்கப் பட்டது.

இராஷ்டிரகூடர்களின் படையெடுப்பு

சாளுக்கிய இரண்டாம் கீர்த்திவர்மனது காலத்தில் சாளுக்கிய அரசவம்சத்தின் ஆட்சியை ஒழித்து இராஷ்டிரகூட அரசை நிறுவினார் தந்திதுர்க்கர். தந்திதுர்க்கரும் சாளுக்கிய அரசின்மீது படையெடுத்து வந்து, காஞ்சியைக் கைப்பற்றித் திரும்பினார்; அவருடைய மகளான இரேவா (Reva) என்ற பெண் நந்திவர்மனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்கப்பட்டார். கி.பி. 753க்குப்பின் இப் படையெடுப்பு நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். இதற்குப் பின் ஓரிரு ஆண்டுகளிலேயே தந்திதுர்க்கர் இறந்தார். (இராஷ்டிரகூட இளவரசியான இரேவாவுக்குப் பிறந்தவரே அடுத்த பல்லவ அரசரான தந்திவர்மன்.)

இராஷ்டிரகூடப் பேரரசில் தந்திதுர்க்கருக்குப்பின் அவருடைய சிற்றப்பனை முதலாம் கிருஷ்ணர் அரசரானார். அவருக்குப்பின் அவருடைய மகனை இரண்டாம் கோவிந்தர் அரசரானார். இவரும் நந்திவர்மப் பல்லவமல்லரும் பகையின்றி இருந்தனர் என்று தெரிகிறது. தம் தம்பியான துக்கமார ஏறயப்பருக்கு (Duggamara Ereyappa) எதிராக இரண்டாம் சிவமாறனைக் கங்கபாடி அரியணையில் அமர்த்தும் முயற்சியில் இவர்கள் இருவருமே சேர்ந்து ஒத்துழைத்தனர். பின்னர்க் கோவிந்தரை அகற்றிவிட்டு, அவருடைய தம்பியான துருவர் அரியணையைக் கவர்ந்துகொண்டார். இவ்விருவருக்குமிடையிலான போர்களில் பல்லவர்கள் கோவிந்தனை ஆதரித்தனர். கோவிந்தரை வென்று அரியணையைக் கைப்பற்றிய துருவர் இதனால் பல்லவர்மீது பகைமை பாராட்டினார். இரண்டாம் சிவமாறனைத் தோற்கடித்துச் சிறை செய்த பின் பல்லவர் பக்கம் இவர் திரும்பினார். தோற்கடிக்கப்பட்டோ அல்லது அதற்கு முன்னரோ பல்லவமல்லர் யானைகளைப் பரிசளித்துத் துருவருடன் சமாதானம் செய்துகொண்டார்.

பாண்டியருடன் போர்

பாண்டிய மன்னரான பராந்தக நெடுஞ்சடையனுடனும் பல்லவ மல்லர் போர்களில் ஈடுபட்டார். சடையன் முதலாம் இராஜசிம்மபாண்டியனின் மகன் கி.பி.767ஆம் ஆண்டுவாக்கில் காவிரி நதியின் தென்கரையில் பெண்ணகடம் (Pennagadam)என்ற விடத்தில் கடும் போர் நடந்தது. பல்லவர்கள் தோல்வியுற்றனர், ஆயினும் கொங்கு நாட்டரசரையும், சேர அரசரையும், தகடூர்அதியமானையும் தம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டு, வளர்ந்து வரும் பாண்டியரது ஆதிக்கத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைப்பதற்கு மீண்டும் முயன்றார் நந்திவர்மன். இப்பொழுதும் அவருக்குத் தோல்வியே கிட்டியது. அதிகமான் தோற்றோடினார்; கொங்கு நாட்டரசர் சிறைபிடிக்கப்பட்டு, மதுரைக்குக்கொண்டு செல்லப்பட்டார்; கொங்குநாடு முழுவதும் பாண்டியர் கையில் சிக்கியது. பாண்டியர் படை பல்லவ அரசுக்குள் புகுந்தது.

கலைப்பணி

பல ஆலயங்களை இம் மன்னர் (நந்திவர்மப் பல்லவ மல்லர்)கட்டினார். காஞ்சியிலுள்ள வைகுந்தப்பெருமாள் ஆலயம் இவரால் கட்டப்பட்டதே என்கின்றனர் ஒரு சிலர். இரண்டாம் பரமேஸ்வரவர்மனே அதைக் கட்டியவர் என்று கூறுகின்றனர் பலர். கூரத்திலுள்ள கேசவப் பெருமாள் ஆலயம், புதுக்கோட்டையிலுள்ள குன்றாண்டார் கோவில், காஞ்சியிலுள்ள முக்தேஸ்வரர் ஆலயம் முதலியவை இவரால் கட்டப்பட்டன.இம் மன்னர் வைணவர்.வைணவப் பெரியாரான திருமங்கை ஆழ்வார் இவரது காலத்தைச் சேர்ந்தவர். காஞ்சியில் இம் மன்னரையும் இராஷ்டிரகூடத் தந்திதுர்க்கரையும் ஒருங்கே தாம் கண்டதாகத் திருமங்கை ஆழ்வார் குறிப்பிடுவது கருதத்தக்கது. ஆர்க்காட்டுக்கு அருகில் பஞ்ச பாண்டவர் மலையில் சமணர்க்காக ஒரு குகையை அமைத்துக் கொடுத்தார் இவ் வரசர். இவர் செய்யுட்கள் இயற்றுவதிலும் வல்லவர் என்று பட்டயங்கள் கூறுகின்றன. இம் மன்னர் கி.பி. 795 ஆம் ஆண்டு வரையில் ஆண்டிருக்கக் கூடும்.

தந்திவர்மன்

நந்திவர்மப் பல்லவ மல்லருக்கு இராஷ்டிரகூட இளவரசி இரேவா அல்லது இரேவகாவின் மூலமாகப் பிறந்தவரே இவர். இவருடைய தாய்வழிப் பாட்டனார் இராஷ்டிரகூடப் பேரரசர் தந்திதுர்க்கருக்குத் தந்திவர்மன் என்ற மற்றொரு பெயரும் இருந்தது. அதையொட்டியே தந்திவர்மன் என்று இவரும் அழைக்கப்பட்டார். மேலும் தந்திதுர்க்கரது இன்னொரு பெயரான

'வைரமேகன்' என்பதையும் இம் மன்னர் சூடியிருந்தார். இவரது ஐம்பத்தோராவது ஆட்சியாண்டு வரையில் வெளியிடப்பட்ட கல்வெட்டுகள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. எனவே கி.பி. 795 முதல் 845 வரையில் இவர் ஆட்சி புரிந்திருக்கக் கூடும். இவர் கடம்ப இளவரசி ஒருவரையும் மணந்திருந்தார். இம் மன்னர் வடக்கில் இராஷ்டிரகூடர்களின் படையெடுப்புகளையும், தெற்கில் பாண்டியரது படையெடுப்பையும் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது.

இராஷ்டிரகூடருடன் போர்

இராஷ்டிரகூட அரசரான மூன்றும் கோவிந்தர் (துருவரின் மூன்றாவது மகன்) கி.பி. 803-4 ஆம் ஆண்டுவாகில் பல்லவ அரசின் மீது படையெடுத்துவந்தார். இதற்குக் காரணம் இவருடைய அண்ணனை ஸ்தம்பரைப்[1] பல்லவ அரசர் முன்பு ஆதரித்ததே என்று கருதப்படுகிறது. ஸ்தம்பரைப் (Stambha) பன்னிரண்டு அரசர்கள் ஆதரித்ததாகவும், ஆயினும் அவர்களைத் தோற்கடித்துத் தாம் வெற்றி பெற்றதாகவும் மூன்றும் கோவிந்தரின் சாசனங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

கி.பி. 793ல் அரியணையேறிய மூன்றும் கோவிந்தர், ஓரிரு ஆண்டுகளில் உள்நாட்டில் தமது ஆதிக்கத்தை நன்கு நிறுவியபின் வட இந்தியாவை நோக்கிப் படையெடுத்துச் சென்றார். பின்னர் அங்கிருந்து கி.பி 803ல் தம் தலைநகருக்குத் திரும்பிய உடனேயே பல்லவ அரசின்மீது படையெடுத்துப் புறப்பட்டார். தந்திவர்மன் தோற்கடிக்கப்பட்டுக், காஞ்சிக்குள் மூன்றும் கோவிந்தர் நுழைந்து சிறிது காலம் தங்கியிருந்தார். இலங்கை அரசரிடமிருநது ஒரு தூதுக்குழு வந்து இராஷ்டிரகூட அரசருக்கு மரியாதைகளைத் தெரிவித்துக்கொண்டது. இராமேஸ்வரத் தீர்த்தத்தில் முகாமிட்டுத் தங்கியிருந்ததாக கி.பி. 804ல் வெளியிடப்பட்ட அம்மன்னரது பட்டயம் ஒன்று தெரிவிக்கிறது. இது இராமேஸ்வரத்தைக் குறிக்கிறதா (அல்லது) துங்கபத்திரை நதிக்கரையில் ஓரிடத்தைக் குறிக்கிறதா என்பது தெரியவில்லை.

பாண்டியருடன் போர்கள்

பாண்டிய அரசர்களுள் முதலாம் வரகுணனும், அவருக்குப் பின்னர் ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபனும் தந்திவர்மனின் காலத்தவர். கி.பி. 775 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் (நந்திவர்மப் பல்லவ மன்னரின் காலத்தில்) தென்பெண்ணை ஆறுவரையில் பராந்தக நெடுஞ்சடையன் என்ற பாண்டியர் படை யெடுத்து வந்து வெற்றிபெற்றுத் திரும்

1. கம்பர் (Kambha) என்றும் இவர் அழைக்கப்படுகிறார்.

பினர். ஆயினும் அப் பகுதிகளை அவர் கவர்ந்து கொள்ளவில்லை. தந்திவர்மனது பதினாறும் ஆட்சியாண்டுச் சாசனங்கள் காவிரியாற்றின் கரைவரையில் காணக்கிடைக்கின்றன. எனவே தந்திவர்மனது பதினாறும் ஆட்சி யாண்டின் இறுதியில் (சுமார் கி. பி. 810) முதல் வரகுணபாண்டியர் படையெடுத்து வந்து காவிரி வரையிலான பகுதிகளைக் கவர்ந்துகொண்டார் என்பது புலனாகிறது. அப் பகுதிகளில் காணப்படும் வரகுணபாண்டியரின் சாசனங்கள் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. வரகுணபாண்டியர் தென்பெண்ணையாற்றின் கரையிலுள்ள அரசூர் வரையில் சென்று திரும்பினார்.

இம் மன்னரின் பணிகள்

தந்திவர்மன் வைணவர், திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதிக் கோவிலில் இவரது கல்வெட்டொன்று உள்ளது. சிவன் கோவிலுக்கும் விஷ்ணு கோவிலுக்கும் இவர் நிறைய மானியங்கள் அளித்தார்.

'மாற்பிடுகு' என்பது இவருடைய பட்டப்பெயர்களுள் ஒன்று. திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் ஆலம்பாக்கத்தில் 'மாற்பிடுகு ஏரி' என்பது இவரால் வெட்டுவிக்கப்பட்டது. இவருடைய சிற்றரசரான வாலிவடுகன்-கலிமூர்க்க இளவரையன் என்பவர் புதுக்கோட்டைக் கருகில் 'வாலி ஏரியை' வெட்டுவித்தார். திருவெள்ளரையில் கம்பன் அரையன் என்பவர் 'மாற்பிடுகு பெருங்கிணறு' என்பதை வெட்டுவித்தார். இவரது மற்றொரு பெயரான வைரமேகன் என்பதை வைத்துப் பெயர்சூட்டப்பட்ட 'வைரமேகன் வாய்க்கால்' என்பது திருச்சி மாவட்டத்தில் உள்ளது. இவ்வாறு பல ஏரிகளும் குளங்களும் இம் மன்னரது காலத்தில் வெட்டப்பட்டன.

மூன்றும் நந்திவர்மன்

தந்திவர்மனுக்குப் பின் அரசரானவர் அவருடைய மகனான மூன்றும் நந்திவர்மன். இவர் கி.பி. 845 முதல் 866 வரையில் ஆண்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெரிகிறது. அரசராவதற்கு ஓரிரு ஆண்டுகட்குமுன்னரேயே இளவரசுப்பட்டம் இவருக்குக் கட்டப்பட்டது. இவரது வேலூர்ப்பாளையப் பட்டயம் பல்லவ அரசர்களின் பட்டியலையும் வேறு பல செய்திகளையும் நமக்குத் தெரிவிக்கிறது. இம் மன்னரின் வேறு பல கல்வெட்டுகளும் முக்கியமானவை

பாண்டியருடன் போர்

மூன்றும் நந்திவர்மன், ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபப் பாண்டியருடன் தொடர்ந்து போரிட்டார். வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் வந்தவாசி

தாலுக்காவில் தெள்ளாறு என்ற விடத்தில் நடந்த கடும் போரில் பாண்டியர்கள் கடுமையாக முறியடிக்கப்பட்டனர். தமது பத்தாம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுமுதல் இம் மன்னர் "தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன்" என்றே குறிப்பிடப்படுவது சிறப்பாக அறியத்தக்கது. இப் போரின் முக்கியத்துவத்தை இது நன்கு விளக்குகிறது. மேலும் இவரது பத்தாம் ஆண்டிலோ, அதற்குச் சற்று முந்தியோ இப்போர் நடைபெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவு. இந்த அரசரின்மீது பாடப்பட்ட 'நந்திக் கலம்பகம்' என்ற நூலும், பாண்டியருடனை இம் மன்னரின் போர்களையும் பிறசெயல்களையும் குறிப்பிடுகின்றது. பாண்டியரின் படைகளை வைகை ஆறுவரை பல்லவர் படைகள் துரத்திச் சென்றன. பாண்டியர் முதலில் படையெடுத்தபோது சேரரும் சோழரும் அவர்களுக்கு உதவினர் என்று நந்திக் கலம்பகம் தெரிவிக்கிறது. வெறியலூர், பழையாறு, வெள்ளாறு, தெள்ளாறு முதலிய இடங்களில் நந்திவர்மன் வெற்றி பெற்றார்.

ஆயினும் பாண்டிய மன்னர் ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபர் மீண்டும் படையெடுத்து வந்து கி.பி. 859ஆம் ஆண்டுவாக்கில் நந்திவர்மனைக் கும்பகோணத்துக்கருகில் தோற்கடித்தார். பல்லவ அரசருக்குத் துணையாக வந்த வேறு அரசர்கள் பலரும் தோற்றோடினர். ஆயினும் அடுத்த ஓரிரு ஆண்டிலேயே பட்டத்து இளவரசரான நிருபதுங்க வர்மன் அரிசிலாற்றின் கரையில் பாண்டியரின் படைகளைத் தோற்கடித்து விரட்டினார். இதை நிருபதுங்கர் வரலாற்றில் படிப்போம்.

இராஷ்டிரகூடருடன் போர்

பாண்டியருடனை போருக்குச் சற்று முன்பு இராஷ்டிரகூட அரசின்மீது நந்திவர்மன் படையெடுத்துச் சென்றிருக்கக் கூடும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். வடபுலத்தரசரிடம் இவர் திறை பெற்றார் என்று இவரைப்பற்றி நந்திக்கலம்பகம் கூறுகிறது. பெல்லாரி மாவட்டத்தில் துங்கபத்திரையாற்றின் கரையில் உள்ள குருகோடு (குருக்கோட்டை என்று அந் நூல் இதைக் குறிப்பிடுகிறது) என்ற ஊர் வரை இம் மன்னர் படையெடுத்துச் சென்றதை நந்திக் கலம்பகத்தின் சில பாடல்கள் குறிக்கின்றன என்கின்றனர் அறிஞர். அப்பொழுது ஆண்டுகொண்டிருந்த இராஷ்டிரகூட அரசர் முதலாம் அமோகவர்ஷர் (கி. பி. 814—878). இவருடைய இரண்டாம் மகளான சங்கா (Sankha) என்பவரை மூன்றும் நந்திவர்மன் மணந்திருந்தார். (இப் பெண்ணுக்குப் பிறந்தவரே அடுத்த பல்லவ அரசரான நிருபதுங்கர். இராஷ்டிரகூட அரசருக்கு நிருபதுங்கர் என்ற விருதுப் பெயர் ஒன்று உண்டு. எனவே பாட்டனாரின் விருதுப் பெயரே பேரனுக்குச் சூட்டப்பட்டது.)

முடிவுரை

தெள்ளாறு எறிந்த நந்திவர்மன் பல்லவ அரசர்களுள் முக்கிய மான ஒருவர். அவனிநாரணன், வரதுங்கன், உக்ரகோபன் முதலிய பல விருதுப் பெயர்களை அவர் சூடியிருந்தார். இவர் சிறந்த கடற்படை யொன்றை வைத்திருந்து, கிழ்த்திசையிலிருந்த சயாம் போன்ற நாடுகளோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தார் என் பதைச் சயாமில் தகுவா-பா (Takua-pa) என்ற விடத்திலுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டுக் காண்பிக்கின்றது. அங்கு விஷ்ணுவுக்கு ஆலயம் ஒன்றையும், அவனிநாரணன் என்ற பெயரில் குளம் ஒன் றையும் இம் மன்னர் அமைத்தார் என்று அது தெரிவிக்கிறது. மற்றப் பல்லவ அரசர்களைப் போலன்றித் தமிழையும் இவர் ஆதரித்தார் என்பதை நந்திக்கலம்பகம் எடுத்துக் காட்டுகிறது. ''தமிழ் நந்தி'' என்று இவரை அந்நூல் அழைக்கிறது. ''பைந் தமிழை ஆய்கின்ற கோன் நந்தி'' என்றும் அது குறிப்பிடுவது கருதத்தக்கது. பாரதத்தைத் தமிழில் முதன் முதலில் 'பாரத வெண்பா' என்ற பெயரில் பாடிய பெருந்தேவனுர் இம் மன்னரால் ஆதரிக்கப்பட்டார். கொங்கு நாடு, காவிரி நாடு, தொண்டை நாடு ஆகியவற்றை இவர் ஆண்டார் என்றும், மல்லையும் (மகா மல்லபுரம்) மயிலையும் (மயிலாப்பூர்) சிறந்த துறை முகங்களாக இருந்தன என்றும் நந்திக் கலம்பகம் கூறுகிறது. சிவனை வழிபட்ட வர் இவர். ஆயினும் வைணவரிடமும் மதிப்பு வைத்திருந்தார் இவர் என்பதை 'அவனிநாரணன்' என்ற பெயர் நன்கு தெரிவிக் கிறது.

பல்லவ அரசின் அழிவு

நிருபதுங்கவர்மன்

மூன்றும் நந்திவர்மனுக்கு அவருடைய மனைவியான இராஷ்டிர கூட இளவரசி சங்காவின் வயிற்றில் பிறந்தவர் நிருபதுங்கவர்மன். இவர் தம் தந்தையின் வாழ்நாளிலேயே கி. பி. 855ஆம் ஆண்டு வாக்கில் பட்டத்து இளவரசராகப் பட்டம் சூட்டப்பட்டு, நந்தி வர்மனின் மரணத்துக்குப்பின் கி. பி. 866ஆம் ஆண்டுவாக்கில் பல்லவ அரியணையில் அமர்ந்தார். முப்பதாண்டுகள் ஆட்சி புரிந்த பின்னர்ச் சுமார் கி. பி. 896ல் இவர் காலமானுர். இவரது காலத் திலும் பாண்டியர்களுடன் போர்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. பாணர்கள் (Bana), பல்லவருக்குச் சிற்றரசராக இருந்து, நிருப துங்கவர்மனுக்கு உதவி புரிந்தனர்.

பாண்டியருடன் போர்

பாண்டிச்சேரிக்கு அண்மையிலுள்ள பாகூர் (வாகூர் என்று அது அப்பொழுது அழைக்கப்பட்டது) என்ற ஊரிலிருந்து கண்

டெடுக்கப்பட்ட இவருடைய செப்பேடுகள் இவர் பாண்டியருடன் செய்தபோர்களை விளக்குகின்றன. காவிரியின் கிளைகளுள் ஒன்றான அரிசில் அல்லது அரிசிலாற்றின் கரையில் நிருபதுங்கவர்வனுக்கும் பாண்டிய மன்னன் ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபருக்கும் கடுமையான போர் ஒன்று நடைபெற்றது. குடமூக்கிலும் (கும்பகோணத்தில்) போர் நடைபெற்றது. அதில் பாண்டியர் தோற்றனர். பாண்டியரின் இந்தத் தோல்வியின் விளைவாகப் பல்லவரின் ஆட்சி மீண்டும் புதுக் கோட்டை வரையில் பரவியது. இப் போர் கி. பி. 860ஆம் ஆண்டு வாக்கில், நிருபதுங்கவர்மன் பட்டத்து இளவரசராக இருந்த போதே நடைபெற்றது அவருடைய கல்வெட்டுகள் புதுக் கோட்டை வரையில் கிடைக்கின்றன.[1] இத் தோல்வியினால் வலி குன்றியிருந்த ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபன் விரைவிலேயே காலமானார். பின்னர் அவருடைய மகனாகிய இரண்டாம் வரகுண பாண்டியர் கி. பி. 862ல் அரியணையிலமர்ந்தார். பாண்டியரது நிலை குன்றி யதைப் பயன்படுத்திச், சோழர்கள் தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவு வதற்கு முற்பட்டனர்.

கம்பவர்மன்

மூன்றாம் நந்திவர்மனுக்குக் கம்பவர்மன் (Kampavarman) என்ற இளையபிள்ளை ஒருவர் இருந்தார். மூத்தபிள்ளையாகிய நிருபதுங்கர் அரியணையேறியதும், கம்பவர்மன் அவருக்கு உதவி யாக மாநில அதிகாரியாகவோ வேறு ஏதாவதொரு உயர் பதவியாளராகவோ இருந்தார் போலும். இவருடைய கல் வெட்டுகள் இருபதுக்கு மேல் வடார்க்காடு, செங்கல்பட்டு மாவட் டங்களில் கிடைத்துள்ளன. நந்தி கம் பேஸ்வரம் என்ற ஆலயத்தை இவர் அமைத்ததாகவும், நந்தி கம்பச் சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற ஊர் இவரது பெயரில் இருந்ததாகவும் இரு கல்வெட்டுகள் தெரி விக்கின்றன. நந்திவர்மனின் மகன் கம்பவர்மன் என்பதே 'நந்தி கம்ப' என்ற சொல்லால் உணர்த்தப்படுகிறது போலும். ஒலக் கூர் என்றவிடத்தில் நடைபெற்ற போர் ஒன்றையும் இவரது கல் வெட்டு உணர்த்துகிறது.

இவர் நிருபதுங்கவர்மனோடு இணையரசராக இருந்திருக்கக் கூடும் என்றும், பின்னர் அபராஜிதவர்மனோடும் இதேபோல் இணை யரசராக இருந்திருக்கக்கூடும் என்றும் சில அறிஞர்கள் கருதுகின் றனர். நெல்லூர் மாவட்டத்தில் கூடூர் (Gudur) தாலுக்காவில்

1. இளவரசுப் பட்டம் ஏற்ற நாள் முதல் இவருடைய பெயரிலேயே கல் வெட்டுகள் வெளியாகின்றன. அந் நாள் தொட்டே ஆட்சி ஆண்டுக் கணக்கும் கொடுக்கப்படுகிறது. பிற்காலச் சோழரும் இதே முறையைப் பின்பற்றினர்.

மல்லம் என்ற ஊரிலும் இவரது கல்வெட்டொன்று கிடைத்துள்ளது. எனவே கம்பவர்மன் வடார்க்காடு, செங்கல்பட்டின் ஒரு பகுதி, நெல்லூர் மாவட்டத்தில் ஒரு பகுதி ஆகியவற்றை நிர்வகித்து வந்தார் என ஊகிக்கப்படுகிறது.

சந்திராதித்தியன், விஜய நரசிம்மவர்மன், விஜய ஈஸ்வரவர்மன் என்போரின் கல்வெட்டுகள் சிலவும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் அனைவரும் நிருபதுங்கவர்மன் காலத்தில் பல்லவப் பேரரசின் பல பகுதிகளில் ஆளுநர்களாக இருந்திருக்கக் கூடும். இவர்களின் பெயர் முடிவுகளைப் பார்த்தால் பல்லவ அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இவர்கள் இருந்திருக்கக் கூடும் என்பதை ஊகிக்கலாம்.

அபராஜிதவர்மன்

நிருபதுங்கவர்மனின் மகனான அபராஜிதவர்மன் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்றுத் தம் தந்தைக்கு உதவியாக வந்தார் எனத் தெரிகிறது. திருத்தணிகைக் கோயிலைக் கட்டியவர் அபராஜித வர்மனே. நம்பி அப்பன் என்ற கலைஞரே இதைக் கட்டினார் எனத் தெரிகிறது. கி.பி. 862ல் மதுரையில் அரியணையேறிய இரண்டாம் வரகுண பாண்டியர் பல்லவருக்குக் கட்டுப்பட்ட சோழ நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்து, காவிரியின் வடகரையிலிருந்த இடவை என்ற ஊர் வரையிலான பகுதிகளைக் கைப்பற்றினார். அப்பொழுது பல்லவப் படைக்கு அபராஜிதவர்மன் தலைமையேற்றுச் சென்றார். அவருடைய தாய்வழிப்பாட்டனாரான கங்க அரசர் பிருதிவீபதியும் சோழ அரசரான ஆதித்தரும் தம்தம் படைகளோடும் அவரோடு சென்றனர். கும்பகோணத்துக்கு அண்மையில் ஸ்ரீ புறம்பியம் (திருப்புறம்பியம்) என்ற ஊரில் இரு தரப்புப் படைகளும் மோதின. பல்லவர் தரப்பில் கங்க அரசரான பிருதிவீபதி[1] போர்க்களத்தில் மாண்டார். ஆயினும் பல்லவரும் சோழரும் பாண்டியப் படைகளை அடியோடு முறியடித்து விரட்டியடித்தனர்.

இப்போர் கி.பி. 880 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றதாக இது வரை கருதப்பட்டது. கி.பி. 885ல் அது நடைபெற்றிருக்க வேண்டும் என்று தமது சமீபத்திய நூல் ஒன்றில் பேராசிரியர் K.A. நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

1. பிருதிவீபதியின் மகளும் அபராஜிதவர்மனின் தாயுமானவர் பிருதிவீ மாணிக்கம் என்று கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகிறார். அவரது பெயரில் பல கல்வெட்டுகளும் சதுர்வேதி மங்கலங்களும் இருந்தன.

சோழரின் வெற்றி

ஸ்ரீ புறம்பியப் போரில் உண்மையில் வென்றவர் ஆதித்த சோழரே என்று தெரிகிறது. அவருடைய தந்தையான விஜயாலயச்சோழர் தஞ்சை மாவட்டத்தில் முத்தரையரை வென்று, தஞ்சையைக் கைப்பற்றியிருந்தார். பல்லவர் அவரை ஆதரித்து அப் பகுதியை அவரிடமே விட்டு வைத்தார். பின்னர் ஸ்ரீ புறம்பியப் போருக்குப்பின் மேலும் பல விடங்களை ஆதித்தருக்குப் பல்லவர் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அபராஜிதவர்மனின் கல்வெட்டுகள் செங்கற்பட்டு, சித்தூர் ஆகிய இரு மாவட்டங்களில்மட்டுமே கிடைக்கின்றன. இது மேற்சொல்லிய கூற்றை உறுதிப்படுத்துகின்றது. இவ்வாறு பல்லவரது ஆதிக்கம் குன்றிவந்தது.

இதை நன்கு உணர்ந்த ஆதித்த சோழர் தம் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு தொண்டை நாட்டின் மீதும் படையெடுத்தார். யானை மீதமர்ந்து போர் செய்துகொண்டிருந்த அபராஜிதனின் மீது பாய்ந்து அவரைக் கொன்ருர் சோழ மன்னர். பல்லவ அரசு முடிவுற்றது. இராஷ்டிரகூடப் பேரரசின் தென்னெல்லையை எட்டிப்பிடித்தது சோழரது வட எல்லை. அபராஜிதர் கொல்லப் பட்டது கி. பி. 890 – 91ல் என்று முன்பு ஒரு சிலரும், கி.பி. 897ல் என்று வேறு சிலரும் கருதுகின்றனர். கி.பி. 903ல் அது நிகழ்ந்தது என்று இப்பொழுது பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி தமது புதிய ஆராய்ச்சிகளை வைத்துக் கூறுகிருர். அபராஜிதவர்மனின் பதினெட்டாம் ஆட்சியாண்டுவரையுள்ள கல்வெட்டுகள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. கி. பி. 903ல் அவர் இறந்தார் என்ருல், கி. பி. 885ல் அவர் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்ருர் என்ருகிறது.

பல்லவர் வம்சாவளி

சிம்மவர்மன்
(அல்லது நந்திவர்மன்)

1. சிம்மவிஷ்ணு (574 - 615)	பீமவர்மன்
2. மகேந்திரவர்மன் (615-30)	புத்தவர்மன்
3. முதலாம் நரசிம்மவர்மன் (630 - 68)	ஆதித்தியவர்மன்
4. இரண்டாம் மகேந்திரவர்மன் (668-70)	கோவிந்தவர்மன்
5. முதலாம் பரமேஸ்வரவர்மன் (670 - 80)	ஹிரண்யவர்மன்
6. இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் (680 - 720) (இராஜசிம்மன்)	8. இரண்டாம் நந்திவர் மன் (731 795)
7. இரண்டாம் பரமேஸ்வரவர்மன் (720 - 731)	9. தந்திவர்மன் (795 - 845)
	10. மூன்றும் நந்திவர்மன் (844 - 866)
	11. நிருபதுங்கவர்மன் (855 - 896)
	12. அபராஜிதவர்மன் (885 - 903)

பிற்காலப் பல்லவர்கள்

அபராஜிதவர்மனது மரணத்துக்குப் பிறகு பல்லவ அரசு மறைந்தது. தொண்டை மண்டலத்தை ஆதித்த சோழர் கைப் பற்றிக் கொண்டார். ஆயினும் பல்லவர்கள் சிலர் அங்குமிங்கும் குறுநில மன்னர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும். இத்தகைய குறு நில மன்னர்களுள் ஒரு சிலருடைய பெயர்கள் கல்வெட்டுகளின் வாயிலாக நமக்குத் தெரியவருகின்றன. அவர்கள் வைரமேக வர்மன், நரசிம்மவர்மன், கோவிந்தவர்மன் முதலியோர். இவர் களுக்கிடையிலான உறவுகள், இவர்களுக்கும் வீழ்ச்சியுற்றுப்போன பல்லவ அரச குடும்பத்துக்குமிடையிலான உறவுகள் ஆகியனபற்றி துவும் தெரியவில்லை. வைரமேகன் என்ற பெயரைத் தந்திவர்மன்

சூடியிருந்தார். இராஷ்டிரகூட அரசர் தந்திதுர்க்கரின் பேரரான தால் அப் பெயர் அவருக்குச் சூட்டப்பட்டிருந்தது. பல்லவரது வீழ்ச்சிக்குப்பின் வருகின்ற இந்தக் குறுநில மன்னரான வைர மேகனின் கல்வெட்டுகள் இரண்டு தொண்டை மண்டலத்தில் கிடைத்துள்ளன. இவர் அபராஜிதவர்மனின் காதல் கிழத்தியின் மகனாக இருந்திருக்கக் கூடும். அப்படியொரு மகன் அவருக்கு இருந்தான் என்பது மற்றொரு கல்வெட்டால் நன்கு தெரிகிறது. காஞ்சிபுரத்தில் சமீபத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஒரு கல்வெட்டில் கோவிந்தவர்மனைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவர்கள் அனைவரும் அபராஜிதவர்மனது மரணத்துக்குப் பின்னர்ச் சுமார் இருபது அல்லது முப்பது ஆண்டுகளே ஆண்டனர். அதற்குப் பின்னர் இவர்களும் மறைந்து போயினர்.

நொளம்பப் பல்லவர் (Nolamba-Pallavas) என்போர் பல்லாரி மாவட்டமும் மைசூரின் ஒரு பகுதியும் சேர்ந்த நொளம்பப்பாடியை (Nolambavadi) கி. பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் ஆண்டுவந்தனர். இவர்கள் பிற்காலச் சோழர்களுடன் ஓயாது போரிட்டுக் கொண்டே இருந்தனர். இராஷ்டிரகூடரின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு மீண்டும் மேலைச் சாளுக்கிய அரசு கல்யாணியைத் தலைநகராகக் கொண்டபொழுது, அவ் வரசில் அதிகாரிகளாகவும் மாநிலத் தலைவர்களாகவும் இருந்த ஒரு சிலர் காஞ்சிப் பல்லவ மரபினர் என்று தங்களைக் கூறிக் கொண்டனர். சோழ நாட்டிலும் சோழப் பேரரசர்களுக்கு உட்பட்டுக் கூடலூர், சேந்தமங்கலம் போன்ற இடங்களில் பல்லவர் சிலர் அதிகாரிகளாகவும் குறுநில மன்னர்களாகவும் இருந்துவந்தனர். கி. பி. பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டில் சோழப் பேரரசை எதிர்த்துப் போரிட்ட கோப்பெருஞ்சிங்கர் பல்லவர் மரபில் தோன்றியவர் என்றே தம்மைக் கூறிக் கொண்டார்.

பின்குறிப்பு

பல்லவ மன்னர்களின் ஆட்சி ஆண்டுகள் பற்றியும், வேறு பல செய்திகள்பற்றியும் ஆராய்ச்சியாளர்களிடையில் கருத்து மாறுபாடுகள் உள்ளன. இதுகாறும் வெளியிடப்பட்டுள்ள நூல்களை ஆராய்ந்தும், கல்வெட்டுகளையும் பட்டயங்களையும் மீண்டும் ஒப்பு நோக்கியும் பேராசிரியர் Dr. T. V. மகாலிங்கம் அவர்கள் சமீபத்தில் தாம் எழுதியுள்ள நூல் ஒன்றில் ("Kanchipuram Through the Ages") பல்லவ மன்னர்களின் ஆட்சி ஆண்டுகளைக் கீழ்வருமாறு தருகின்றார்.

சிம்ம விஷ்ணு	சுமார் கி. பி.	586—610
முதலாம் மகேந்திரவர்மன்	,,	610—630
முதலாம் நரசிம்மவர்மன்	,,	630—668
இரண்டாம் மகேந்திரவர்மன்	,,	668—669
முதலாம் பரமேஸ்வரவர்மன்	,,	669—690-91
இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன்	,,	690-91—728-29
இரண்டாம் பரமேஸ்வரவர்மன்	,,	728-29—731
இரண்டாம் நந்திவர்மன்	,,	731—796
தந்திவர்மன்	,,	796 - 846
மூன்றும் நந்திவர்மன்	,,	846—869
நிருபதுங்க வர்மன்	,,	869 (895)
அபராஜிதவர்மன்	,,	895—913

பல்லவ அரசின் முடிவு பற்றி Dr. T. V. மகாலிங்கம் அவர்கள் கூறுகின்ற கருத்துகள் பின்வருமாறு:—மூன்றும் நந்திவர்மனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தனராகத் தெரிகிறது. அவர்கள் நிருபதுங்கவர்மன், கம்பவர்மன் (Kampavarman) ஆவர். கி. பி. 869ல் நந்திவர்மன் இறந்ததன் பின்னர் நிருபதுங்கவர்மன் அரியணை ஏறினர். கம்பவர்மன் நிருபதுங்கவர்மனுடன் இணை அரசராக இருந்திருக்கக் கூடும்.

அபராஜிதவர்மன் மூன்றும் நந்திவர்மனுக்கு மற்றொரு மனைவியான மாரம்பாவை என்பவரின் மூலம் பிறந்தவராக, அதாவது நிருபதுங்கவர்மனுடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரராக இருக்கக் கூடும். கங்கருடன் சேர்ந்து கொண்டு ஸ்ரீபுறம்பியப்போரில் நிருபதுங்கவர்மனையும் வரகுணபாண்டியனையும் ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தோற்கடித்து அபராஜிதவர்மன் அரியணையைக் கைப்பற்றியிருக்கக் கூடும். இப் போர் கி. பி. 895ல் நடைபெற்றது இதில் சோழரும் அபராஜிதவர்மனுக்கு உதவியிருக்கலாம். இதற்குப் பிறகு நிருபதுங்கவர்மனின் கல்வெட்டுகள் 15ஆண்டுக் காலம் வரையில் கிடைக்கவில்லை. திடீரென்று அவரது நாற்பத்து ஒன்றும் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுக் (கி. பி. 910) கிடைக்கிறது. திருத்தணிகைக்குப் பக்கத்தில் அது கிடைத்துள்ளதால், கி. பி. 895க்குப் பிறகு அவர் அரியணையிழந்த பின்னரும் அப் பகுதியில் உயிருடன் தொடர்ந்து இருந்து, அபராஜிதவர்மனின் இறுதிக் காலத்தில் மீண்டும் தலைதூக்கினர் போலும்.

அபராஜிதவர்மனைப் போரில்கொன்று சோழஅரசரான ஆதித்தர், பல்லவ அரசுக்கு முடிவு கட்டியது, கி. பி. 913ஆம் ஆண்டில் என்று டாக்டர் மகாலிங்கம் அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

2. பாண்டிய அரசு

சான்றுகள்

பல்லவரின் வரலாற்றுக்குக் கிடைக்கும் சான்றுகள்போல் பாண்டியரின் வரலாற்றுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஒரு சில செப்பேடுகளையும் கல்வெட்டுகளையும் கொண்டே பாண்டியரது வரலாற்றினை நாம் வரையவேண்டிய நிலையில் உளளோம். அவை பராந்தக நெடுஞ்சடையனுடைய சீவரமங்கலச் செபபேடுகள், வேள்விக் குடிச் செப்பேடுகள் ஆகியவை, இராஜசிம்ம பாண்டியரது சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள், மாறஞ்சடையன், பராந்தகன் ஆகிய பாண்டிய மன்னர்களால் பொறிக்கப்பட்ட ஆனைமலைக் கல்வெட்டுகள், இரண்டாம் வரகுணபாண்டியரது ஐவர்மலைக் கல்வெட்டு ஆகியவை இச்சான்றுகளுள் முக்கியமானவை. பராந்தகப் பாண்டியரால் வெளியிடப்பட்ட தளவாய்புரச் செப்பேடுகளும் ஓரளவு முக்கியமானவை. சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகளில் பெரியவை, சிறியவை என்று இரண்டு வகை உள்ளன. பராந்தக நெடுஞ்சடையப் பாண்டியரது ஆனைமலைக் கல்வெட்டில் கலிஅப்தத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஆண்டு, கிறிஸ்துவ அப்தத்தில் கி. பி. 770ஐக் குறிக்கிறது. அதே போல் ஐவர்மலைக் கல்வெட்டில் கொடுக்கப்படும் சகஅப்தம் 792ஆம் ஆண்டு என்பது கி. பி. 870க்குச் சமமாகிறது. இந்த ஆண்டுக் குறிப்புகள் பாண்டிய மன்னர்களின் ஆட்சியாண்டுகளைக் கணக்கிடுவதற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன.

இப் பட்டயங்களும் கல்வெட்டுகளும் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல் (அல்லது ஆறும் நூற்றாண்டின் இறுதி முதல்) பத்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையிலான சுமார் முந்நூறு ஆண்டுக் காலப் பாண்டியர் வரலாற்றை நமக்கு ஓரளவு சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கின்றன. அதாவது கடுங்கோன் காலம் முதல் தொடங்கிப் பத்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் முதலாம் பராந்தகச் சோழர் பாண்டிய நாட்டை வென்றது வரையிலான வரலாறு இவற்றில் அடங்கிக் கிடக்கிறது. இவ்வாறு ஒரு சில ஆதாரங்களைமட்டுமே கொண்டு பாண்டியரது வரலாற்றை ஓரளவு மட்டும் அறிய வேண்டியவர்களாக நாம் இருக்கிறோம். மேலும் அதிகச் சான்றுகள் கிடைக்காதது ஒரு பெருங்குறை.

பாண்டியர் ஆட்சியை நிறுவுதல்

கடுங்கோன் முதலியோர்

களப்பிரரது ஆட்சிக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த தமிழகத்தை வடக்கில் பல்லவ மன்னன் சிம்மவிஷ்ணுவும் (வேலூர்ப் பாளையச்

செப்பேடுகள்) தெற்கில் கடுங்கோன் என்ற பாண்டிய மன்னனும் கி பி. ஆறும் நூற்றுண்டின் இறுதிவாக்கில் விடுவித்தனர். களப்பிரரைப் பாண்டியன் கடுங்கோன் போரிற் புறங்கண்டு ஆளத் துவங்கினுன் என்ற செய்தியை, வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளும் தளவாய்ப்புரச் செப்பேடுகளும் ஐயத்துக்கிடமின்றித் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றன. (முதற் சங்கத்துப் பாண்டிய மன்னருள் இறுதியிலாண்டவர் கடுங்கோன், என்ற இறையனுரகப் பொருள் உரைச் செய்தி, மிகவும் பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட ஒரு கூற்று என்று தள்ளி வைக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று.) இதற்கு மேல் கடுங்கோனைப்பற்றி எச் செய்தியும் கிடைக்க வில்லை. இவர் கி.பி. 590 முதல் 620 வரையில் ஆண்டிருக்கக் கூடும் என்று கருதுகின்றனர் அறிஞர்.

இம் மன்னருக்குப் பின் மதுரையில் அரியணை யேறியவர் மாறவர்மன் அவனி சூளாமணி (சுமார் கி.பி. 620-45). இவரது காலம் முதல் பாண்டியர்கள் மாறவர்மன், ஜடாவர்மன் (சடையவர்மன்) ஆகிய பட்டங்களை ஒருவர் பின் ஒருவராக மாறி மாறிச் சூடிக் கொண்டனர். அவனி சூளாமணிக்குப் பின் அரியணைக்கு வந்தவர் சேந்தன் (சுமார் கி.பி. 645-70). இவர் செழியன் என்றும் ஜெயந்தவர்மன் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். வீரத்திலும் நீதியிலும் இவர் சிறந்து விளங்கினுர் என்று செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. 'சடையவர்மன்' என்ற பட்டத்தைப் புனைந்திருந்த இம் மன்னர் 'வானவன்' என்ற பட்டத்தையும் சூடியிருந்தார். சேர மன்னரை இவர் வென்றதால் இப் பட்டத்தைச் சூடியிருக்க வேண்டும் என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். 'வேந்தர் வேந்தன்' என்று வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் இவரைப் புகழ்வது, இப் போர்வெற்றியால் தான் போலும். இம் மன்னரது காலத்தின் துவக்கத்திலோ, இவருடைய தந்தையாரான மாறவர்மன் அவனி சூளாமணியின் காலத்தின் இறுதியிலோ யுவான் சுவாங் பாண்டிய நாட்டுக்கு வந்தார்.

பாண்டிய அரசின் வளர்ச்சி

மாறவர்மன் அரிகேசரி

சேந்தனின் மகனுகிய மாறவர்மன் அரிகேசரி (சுமார் கி.பி.670-700) போர் வலிமை மிக்க அரசர். இவர் கி.பி. 640 முதல் 670 வரையில் ஆண்டிருக்கக் கூடும் என்று சதாசிவப் பண்டாரத்தார் கருதுகின்றுர். பெரிய சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் அரிகேசரி பராங்குசன் என்று இவரை அழைக்கின்றன. தமதுஅரசை விரிவுபடுத்தும் நோக்கத்துடன் பல போர்களில் இவர் ஈடுபட்டார். பாழி, நெல்வேலி ஆகிய விடங்களில் பகைவர்களை இவர் தோற்கடித்தார்

தமக்குப் பணிய மறுத்த பரவர்களையும், வளம் மிகுந்த குறு நாட்டையும் இவர் அழித்தார்; செந்நிலம் என்ற விடத்தில் பெரும் போர் ஒன்றில் இவர் வென்றார்; பல போர்களில் சேரரை வென்ற பின், அம் மன்னரையும் அவருடைய சுற்றத்தினரையும் இவர் சிறைப்படுத்தினார். பின்னர் இரண்ய கர்ப்பம், துலாபாரம் முதலிய தானங்களைச் செய்தார். இச் செய்திகளை யெல்லாம் செப்பேடுகள் தருகின்றன. பாழி, நெல்வேலி, செந்நிலம் ஆகியவை எவ்விடங்கள் என்பது பற்றி முடிவாக எதையும் கூறுவதற்கில்லை பரவர் என்போர் தென் கடற்கரையில் வாழ்ந்து வந்த 'தென்பரதவரே' என்பதில் ஐயமில்லை. ஒரு பகலில் சோழர்க் குரிய உறையூரையும் இவர் கைப்பற்றினார் என்று வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. பல்லவருடனும் இவர் போரிட்டிருக்க வேண்டும். இவருடைய பகைவர்களையும் போர்க் களங்களையும் பற்றித் திட்டவட்டமாக எதையும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆயினும் பல அரசர்களை வென்று, தம்முடைய ஆதிக்கத்தையும் அரசையும் விரிவுபடுத்திய முதற் பெரும் பாண்டிய அரசர் அரிகேசரியே என்பது திண்ணம்.

திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறப்படும் சுந்தரபாண்டியனும் கூன்பாண்டியனும் இந்த அரிகேசரியே என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். சோழ இளவரசி மங்கையர்க்கரசியைக் கூன் பாண்டியன் மணந்திருந்தார் என்றும், இந்த அம்மையாரின் வேண்டுகோளை யேற்றுத் திருஞானசம்பந்தர் மதுரைக்கு வந்து, சமண சமயத்தைத் தழுவியிருந்த அவ் வரசரைச் சைவராக்கினார் என்றும், அவருக்குக் குலச்சிறையார் என்ற அமைச்சர் இருந்தார் என்றும் அப் புராணம் கூறுகிறது. திருஞானசம்பந்தர் சிறுத்தொண்டரின் காலத்தவர். சிறுத்தொண்டரே முதலாம் நரசிம்மவர்மப் பல்லவரின் தளபதியாக இருந்து வாதாபியை அழித்தவர் என்று பெரிய புராணம் கூறுகிறது. அவ்வாறாயின் கி. பி. 642ல் சிறுத்தொண்டர் வாழ்ந்தார். திருஞான சம்பந்தரால் சைவராக்கப்பட்ட பாண்டிய அரசர் நின்றசீர் நெடுமாறன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். நெல்வேலிப் போரில் வென்றவர் இவர் என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இவை யனைத்தும் இப் பாண்டிய மன்னரது காலத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

கோச்சடையன் இரணதீரன்

மாறவர்மன் அரிகேசரி பராங்குசனின் மகன் கோச்சடையன் (கி.பி. சுமார் 700-730) அடுத்த பாண்டிய அரசர். இரணதீரன் என்னும் பட்டத்தையும் சூடியிருந்த இவர் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலோ அடுத்த நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலோ அரியணை

யேறினர். இவர் வானவன், செம்பியன், சோழன், மதுரக்கருநாடகன், கொங்கர் கோமான், மன்னர் மன்னன் என்று பலவாறு வருணிக்கப்படுகிறார். இவர் சேர நாடு, சோழநாடு, கருநாடகம், கொங்கு நாடு ஆகியவற்றை வென்றார் என்பதை இவ்வருணனை தெரிவிக்கிறது. பொதிகை மலையின் தலைவனை ஆய்வேளை மருதூர் என்னுமிடத்தில் நடைபெற்ற போரில் இவ் வேந்தர் வென்றார். மருதூர் என்பது திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் அம்பாசமுத்திரத்துக்கு அருகிலுள்ள திருப்புடைமருதூரே என்று கருதப்படுகின்றது. மங்கலபுரம் என்னும் மாநகருள் மாரதரை இவர் வென்றதாகவும் கூறப்படுகிறார். இங்கு மாரதர் (மகாரதர்) என்று கூறப்படுவோர் மேலைச் சாளுக்கியரே என்று துப்ரே (Dubreuil) கருதுகிறார். சாளுக்கிய அரசரான முதலாம் விக்கிரமாதித்தியரே கோச்சடையரால் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் கொள்ளிடத்துக்கு வடகரையிலுள்ள மங்கலம் என்ற ஊரில் நடைபெற்ற போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டார் என்று அவர் கூறுகிறார். இரணரசிகர் என்ற பெயரையும் பூண்டிருந்த முதலாம்விக்கிரமாதித்தியரைப் போரில் புறங்கொண்டதாலேயே இரணதீரன் என்ற பெயரைக் கோச்சடையர் பூண்டார் என்கின்றனர் சிலர். மங்கலபுரம் என்பது மேற்குக் கடற்கரையில் உள்ள மங்களூரே என்று பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரியார் கருதுகிறார். இது பொருத்தமில்லாத கூற்று என்று சிலர் கருதுகின்றனர். முதல் விக்கிரமாதித்தியரது கல்வெட்டு ஒன்று அவருக்கும் பாண்டியருக்கும் போர் நடைபெற்றது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. இப் பாண்டிய மன்னர் தம் மகளைச் சோழ மன்னருக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்திருந்தார் என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் எழுதுகிறார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் மதுரையில் பாண்டிய மன்னராலும் சோழ மன்னராலும் ஒருங்கே வரவேற்று மரியாதை செய்யப்பட்டார் என்பது அவரது தேவாரத்தால் தெரியவருகிறது.

மாறவர்மன் முதலாம் இராஜசிம்மன்

கோச்சடையனின் மகனாகிய இராஜசிம்மனே அடுத்த அரசரானவர் (730-765). அரிகேசரி பராங்குசன் என்றும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். இவர் பல்லவரையும் கொங்கு நாட்டரசரையும் வென்றார். பலலவமல்லரைத் தோற்கடித்து விரட்டியதால் 'பல்லவ பஜனர்' என்று இவர் சென்னைப் பொருட்காட்சிசாலைப் பட்டயங்களில் வருணிக்கப்படுகிறார். நெடுவயல், குறுமடை, மன்னிக்குறிச்சி, திருமங்கை, பூவலூர், கொடும்பாளூர் முதலிய இடங்களில் இவர் வென்றபின் குழும்பூரில் பல்லவ அரசர் படு தோல்வியடைந்து எண்ணற்ற கரிகளையும் பரிகளையும் இப் பாண்டிய மன்னர்க்குப் பறிகொடுத்துவிட்டு ஓடினார் என்று வருணிக்கப்

படுகிறூர். இவ் வூர்களில்பல பழையபுதுக்கோட்டை அரசில் இருக்கின்றன. நென்மலி, மண்ணை ஆகிய இடங்களில் பல்லவர் வென்றனர் என்று திருமங்கை ஆழ்வார் குறிப்பிடுகின்றூர். பல்லவ இளவரசர் சித்திரமாயர் இம் மன்னரது ஆதரவைப் பெற்றூர். நந்திவர்மப் பல்லவமல்லர் நந்திக்கிராமத்தில் (கும்பகோணத்துக்கு அருகில்) பாண்டியப் படைகளால் முற்றுகையிடப்பட்டார் என் பதையும், திறமைமிக்க பல்லவத் தளபதியான உதயச் சந்திரர் என்பவர் பாண்டியப் படைகளை விரட்டியடித்துவிட்டுத் தம் முடைய அரசரை விடுவித்துக்கொண்டதோடு மட்டுமன்றிச் சித்திரமாயனைப் பிடித்துச் சிரச்சேதம் செய்தார் என்பதையும் முன்பே பார்த்தோம்.

இம் மன்னரின் போர்களை மேலும் விவரிக்கிறது வேள்விக்குடிப் பட்டயம். பெரியலூர் என்ற விடத்தில் தம் பகைவர்களைத் தோற்கடித்துக் காவிரியைக் கடந்து மழகொங்கத்தை இவர் வென்றூர். இன்றைய தஞ்சாவூர் மாவட்டத்துக்கும் திருச்சி மாவட்டத்துக்கு மிடையிலான எல்லைப்புறப் பகுதியே மழகொங் கம் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இக் கொங்க அரசர் பாண்டியருடன் மணஉறவும் செய்துகொண்டார். பின்னர்ப் பாண்டிய அரசர் பாண்டிக் கொடுமுடிசென்று அங்குப் பசுபதியின் பதுமபாதங்களில் பணிந்து, பொன்னும் மணியும் பரிசளித்தார். வல்லப அரசர் (மேலைச் சாளுக்கிய அரசர்) ஒருவரை இவர் தோற் கடித்தது பற்றியும், கங்க நாட்டு இளவரசியை மணந்தது பற்றியுங் கூட வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால் இவை பற்றி அதிக விளக்கங்கள் கிடைக்கவில்லை. அவ் வல்லப அரசர் இரண்டாம் கீர்த்திவர்மனாகவும், கங்க அரசர் ஸ்ரீ புருஷராகவும் இருக்கக் கூடும். சாளுக்கியரையும் கங்கரையும் வெண்பை என்ற இடத்தில் பாண்டியர் தோற்கடித்தார்.

கோச கசிரம், இரண்யகர்ப்பம், துலாபாரம் ஆகியபல தானங் களை இம் மன்னர் புரிந்தாராம். கூடல், வஞ்சி, கோழி ஆகிய மூன்று நகரங்களையும் இவர் புதுப்பித்தாராம். கூடல் என்பது பாண்டியரின் தலைநகரான மதுரை, வஞ்சி என்பது சேரரின் பண்டைத் தலைநகரம். கோழி சோழரது தலைநகரம். இவற்றை யெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது முதலாம் இராஜசிம்மன் பேரர சராக விளங்கியிருகக வேண்டும் என்பது தெரிகிறது.

பராந்தக நெடுஞ்சடையன்

முதலாம் இராஜசிம்ம பாண்டியருக்கும் மழகொங்க இளவர சிக்கும் பிறந்தவர் இவர். ஜடில பராந்தக நெடுஞ்சடையன்

என்றும் இவர் அழைக்கப்படுகிருர் (சுமார் 765-791) பாண்டியரின் செப்பேடுகளுள்ளும் கல்வெட்டுகளுள்ளும் மிகவும் பழமையானவை இம் மன்னர் வெளியிட்டவையே. இவருக்கு முன் ஆண்ட பாண்டிய மன்னர்கள் அவற்றை வெளியிடவில்லை. அல்லது இதுவரை அவை கிடைக்கவில்லை. நாம் மேலே குறிப்பிட்ட வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளும் சென்னைப் பொருட்காட்சிசாலையில் உள்ள சீவரமங்கலச் செப்பேடுகளும், ஆனைமலை, திருப்பரங்குன்றம், திருச்சி ஆகியவிடங்களிலுள்ள கல்வெட்டுகளும் இம் மன்னரால் வெளியிடப் பட்டவையே. கடைச்சங்க காலத்துக்குப் பின்னர் கி.பி. எட்டாம் நூற்ருண்டு முடியப், பாண்டியர் வரலாற்றை அறிவதற்கு இவையே சான்றுகளாக உள்ளன. வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள் இன்று இலண்டனில் பிரிட்டிஷ் பொருட்காட்சிசாலையில் உள்ளன.

போர்கள்

தமது ஆட்சியின் துவக்கத்திலேயே பல்லவர்களைக் காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள பெண்ணுகடத்தில் இப் பாண்டியவேந்தர் தோற்கடித்தார். இப் போரில் தோல்வியுற்றவர் நந்திவர்மப் பல்லவ மல்லராகவே இருந்திருக்க வேண்டும். இப்பெண்ணுகடம் தஞ்சாவூர்க்கு அண்மையிலிருந்த ஓரூர் என்று தெரிகிறது; பொதிகைமலைப் பகுதியில் ஆண்டுவந்த ஆய்வேளையும் குறும்பரையும் இவர் வென்ருர். இவையனைத்தும் வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளில் கூறப்படுதலால், மூன்ருவது ஆட்சியாண்டுக்கு முன்பு இவை நடைபெற்றிருக்க வேண்டும்.

இவருடைய பதினேழாம் ஆட்சியாண்டுச் சீவரமங்கலச் செப்பேடுகளும் (Madras Museum Plates) இவருடைய போர்களை விவரிக்கின்றன. வெள்ளூர், விண்ணம், செழியக்குடி ஆகிய ஊர்களில் இப் பாண்டிய அரசர் தம் பகைவர்களைத் தோற்கடித்தார்; இப் பகைவர் யாரென்று தெரியவில்லை. காவிரியின் வடகரையிலுள்ள ஆயிரவேலி அயிரூர், புகழியூர் என்றவிடங்களில் நடைபெற்ற போரில் அதியமானைப் (தர்மபுரி மாவட்டம்) போரிற்புறங் கண்டார். அதியமானுக்கு உதவும் பொருட்டுப் படையுடன் வந்திருந்த சேரரும் பல்லவரும் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். கொங்கர்கோமானை யானைகளோடும் சிறைப்பிடித்து, மதுரைக்குக் கொணர்ந்து சிறையிலடைத்தார் இவ் வரசர். அரண்களில் சிறந்து விளங்கிய விழிஞத்தைக் கைப்பற்றி அழித்து வேணாட்டரசரை (தெற்கு திருவாங்கூர் பகுதி) வென்று, பரிகளையும் கரிகளையும் பெரு நிதியையும் இவர் கவர்ந்துவந்தார். திருவனந்தபுரத்துக்குத் தெற்கில் பத்துக்கல் தொலைவில் கடற்கரையில் அமைந்துள்ளது

விழிஞம். இதற்குப் பிறகு பாண்டிய நாட்டுக்கும் வேணாட்டுக்கும் எல்லையாயிருந்த கரவந்தபுரம் என்ற ஊரில் கோட்டை கொத்த ளங்களை இவர் அமைத்தார். திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள களக்காடு என்ற கிராமமே இவ்வூர் என்று கருதப்படுகிறது. வேணாட்டுடனான போர் பலஆண்டுகள் மீண்டும் மீண்டும் நடை பெற்றது எனத் தெரிகிறது. தமது இருபத்துமூன்றாம் ஆட்சி யாண்டில் இப்பாண்டிய அரசர் மலைநாட்டுச் சடையன் கருநந்தன் என்பவர்மீது போர்தொடுத்து, அவருக்குச் சொந்தமான அருவி யூர்க் கோட்டை என்னுமிடத்தை அழித்துத் திரும்பினார் என்று கழுகுமலைக் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது. இதுவும் திருவாங்கூரின் எல்லைப்புறத்தில் நடைபெற்ற போரே. இவரது இருபத்தேழாம் ஆட்சியாண்டுக்குப்பின் எச் சாசனமும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இவ்வாறு பராந்தக நெடுஞ்சடையனுடைய ஆதிக்கம் பாண்டிய நாட்டுக்கு அப்பால் திருச்சி, தஞ்சாவூர், சேலம், தர்மபுரி, கோவை ஆகிய மாவட்டங்கள் வரையில் பரவியிருந்தது என்பது திண்ணம்.

மற்றச் செய்திகள்

இவர் "பரம வைஷ்ணவர்" என்று சீவரமங்கலச் செப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன. கொங்குநாட்டில் "காஞ்சிவாய்ப் பேரூர்" என்னு மிடத்தில் திருமாலுக்குக் "குன்றமன்னதோர் கோயிலை" இவர் அமைத்தார். காஞ்சி என்ற ஆறு இன்று நொய்யல் எனப்படு கிறது. பேரூர் என்பது நொய்யல் ஆற்றின் கரையில் கோயம்புத் தூருக்கு அருகில் உள்ளது. ஆயினும் பிரமன், சிவன் ஆகிய தெய்வங்களையும் இவர் வழிபட்டார். இவர் தவிர, மற்றப் பாண் டிய மன்னர்கள் அனைவரும் சைவர்களே என்பது இங்குக் குறிப் பிடத் தக்கது. பெரியாழ்வார் இம் மன்னரது காலத்திலேயே வாழ்ந்தவர்.

இம் மன்னரது ஆட்சியின் முதற்பகுதியில் மதுரகவி (மாறன் காரி) என்பவர் இவருடைய அமைச்சராக இருந்தார். இவர் கரவந்தபுரமாகிய களக்காடு, களக்குடி அல்லது உக்கிரன் கோட்டை என்ற ஊரில் மாறன் என்பவருக்குப் பிறந்த 'காரி' என்ற இயற்பெயருடையவர். இவரே மதுரகவி என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றார். வைத்திய குலத்தில் பிறந்தவர் இவர். இந்த மாறன் காரியே மாறவர்மன் இராஜசிம்மன் காலத்திலும் அமைச்சராக வும் படைத் தளபதியாகவும் இருந்தார். முன்புஅவர் கங்க அரச குலத்துடன் செய்துகொள்ளப்பட்ட மணஉறவுக்கும் இவரே ஒரு காரணமாகவும் இருந்தார். மதுரைக்குக் கிழக்கில் ஆறுகல் தொலைவில் ஆனைமலையில் விஷ்ணுவுக்குக் கற்றளி ஒன்றை இவர்

அமைத்தார். (கி.பி. 770) இவருக்குப்பின் இவருடைய தம்பியான மாறன் எயினன் என்பவர் அமைச்சரானார். இக் கோவிலை மேலும் விரிவுபடுத்தினார் மாறன் எயினன். இம் மதுரகவிதான் வைணவப் பெரியாரான மதுரகவி ஆழ்வாரா என்பது தெரியவில்லை.

இரண்டாம் இராஜசிம்மன்

பராந்தக நெடுஞ்சடையனுடைய புதல்வராகிய இரண்டாம் இராஜசிம்மன் என்பவரே அடுத்த பாண்டிய அரசரானார். இவர் பெயர்மட்டுமே சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகளில் கூறப்படுகிறது. இவரைப் பற்றி வேறு தகவல்கள் எவையும் கிடைக்கவில்லை. எனவே ஓரிரு ஆண்டுகள் மட்டுமே இவர் ஆண்டிருக்கக் கூடும் என்று கருதப்படுகிறார். கி.பி. 791 முதல் 792 வரை இவர் ஆட்சி புரிந்தார் என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். மாறவர்மன் என்ற பட்டத்தை இவர் புனைந்திருந்தார்.

வரகுண மகாராஜன்

இரண்டாம் இராஜசிம்ம பாண்டியரின் புதல்வரான இவர் சடையவர்மன் என்ற பட்டம் புனைந்து கி. பி. 792 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் மதுரையில் அரியணையேறினார். ஏர்வாடி என்ற ஊரில் இவரது நாற்பத்து மூன்றும் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்கிடைத்துள்ளது. எனவே இவர் கி.பி. 792 முதல் 935 வரையில் ஆண்டிருக்கக் கூடும். முதலாம் வரகுண பாண்டியர் என்றும் இவரை அழைக்கின்றனர்

பராந்தக நெடுஞ்சடையனும் வரகுண மகாராஜரும் பல்லவர்களுடன் போரிட்டு அவர்கள் வசம் இருந்த சோழநாட்டின் பகுதிகளைச் சிறிது சிறிதாகக் கவர்ந்துகொண்டனர். பல்லவ அரசர் தந்திவர்மனின் (795-845) கல்வெட்டுகள் அவரது பதினாறுவது ஆட்சியாண்டுவரையில் மட்டுமே தெற்கில் காவிரிவரையில்காணக் கிடைக்கின்றன. அதன்பின்னர் அவை அங்குக் கிடைக்காததும், வரகுண மகாராஜரின் கல்வெட்டுகள் அவரது நான்காம் ஆண்டிலிருந்து அப் பகுதியில் பலவிடங்களில் கிடைப்பதும், சோழமண்டலம் சிறிது சிறிதாகப் பாண்டியர் வசமாயிற்று என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. வரகுண பாண்டியர் பல்லவருடனான போரின் போது தொண்டைமண்டலத்தில் பெண்ணையாற்றின் கரையிலுள்ள அரசூர்வரையில் சென்று திரும்பினார் என்று திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் அம்பாசமுத்திரத்தில் உள்ள அவரது பதினாறும் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது. வரகுணரது நான்காம் ஆண்டு முதல் பதினாறும் ஆண்டுவரையில் சோழநாடும் தொண்டைமண்டலத்தின் தென்பகுதியும் சிறிது சிறிதாக வெல்லப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

வரகுண பாண்டியர் சைவராயிருந்தார். இவரது காலத்திலேயே மாணிக்கவாசகர் வாழ்ந்தார் என்று ஒரு சிலர் கருதுகின்றனர். மாணிக்கவாசகரது திருக்கோவையாரில் 'வரகுணன்' என்ற பாண்டிய மன்னர் பெயர் இருமுறை வருகிறது. ஆனல் இரண்டு வரகுணபாண்டியர்களும் வேறுவேருனவரா. எவரது காலத்தில் மாணிக்கவாசகர் வாழ்ந்தார் என்பதுபற்றி உறுதியாக எதையும் கூற இயலவில்லை.

ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபன்

முதலாம் வரகுணருக்குப்பின் அரசரானவர் அவருடைய மகஞன ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபன். மாறவர்மன் என்ற பட்டம் பூண்ட இம் மன்னர் கி. பி. 835 முதல் 862 வரையில் ஆட்சி புரிந்தார். ஏக வீரர். பரசுக்கரகோலாகலர், அவனிபசேகரர் என்ற விருதுப் பெயர்களும் இவருக்கு உண்டு சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகளும், தளவாய்ப்புரச் செப்பேடுகளும், சில கல்வெட்டுகளும் இவரது வரலாற்றினை அறிந்துகொள்ள உதவுகின்றன.

இவ் வரசர் குண்ணூர், சிங்களம், விழிஞம் ஆகிய இடங்களில் போர்களில் வெற்றி பெற்ருர் என்றும், குடமூக்கில் கங்கர், பல்லவர், சோழர், கலிங்கர், மகதர் முதலியோரைப் புறமுதுகு காட்டி ஓடும்படி செய்தார் என்றும் சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன. விழிஞத்தில், சேர அரசரை இவர் தோற்கடித்திருக்க வேண்டும். குண்ணூர் போரைப்பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை. சிங்கள நாட்டுடனான போர்பற்றி மகாவம்சமும் நமக்குத் தெரிவிக்கிறது. அந் நாட்டில் முதலாம் சேனர் (Sena I) ஆண்டு கொண்டிருந்தபோது பாண்டியரது படையெடுப்பு ஒன்று நிகழ்ந்தது என்று அந் நூல் கூறுகிறது. அப்பொழுது இப் பாண்டிய மன்னர் படையெடுத்துச் சென்று, பல நகரங்களையும் பௌத்த ஆலயங்களையும் கொள்ளையிட்டுப் பெரும் பொருளோடு திரும்பி வந்தார். பாண்டியப் படைகளை எதிர்க்க முடியாமல் மலேயாவுக்கு ஓடிப் போனுர் முதலாம் சேனர். அவருக்குத் துணை யரசராயிருந்து வந்த இளவரசர் மகிந்தர் போரில் கொல்லப்பட்டார். மற்றெருரு இளவரசரான கஸ்ஸபர் (Kassapa) முதலில் வீரத்தோடு போரிட்டுப், பின்னர்ப் போர்க் களத்திலிருந்து ஓடிப் போனுர். இதற்குப் பின்னர் நாட்டை விட்டு ஓடிப்போன முதலாம் சேனருடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார் பாண்டிய அரசர். முதலாம் சேனரிடம் சிங்கள அரசு மீண்டும் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

சிங்கள நாட்டு அடுத்த அரசரான இரண்டாம் சேனர் பாண்டியர் மீது பழி வாங்கத் திட்டமிட்டார். பாண்டிய அரியணைக்கு வாரிசு என்று கூறிக்கொண்ட மாய பாண்டியன் என்

பவனைத் தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுத்தார் இம் மன்னர் என்று மகாவம்சம் எழுதுகிறது. மதுரையைச் சிங்களப்படை முற்றுகையிட்டது என்றும், பாண்டிய அரசர் யானை மீதேறித் தப்பித்து ஓடி எங்கோ உயிர் விட்டாரென்றும், அவருடைய பட்டத்தரசியும் அவ்வாறே உயிர் விட்டார் என்றும், மகாவம்சம் எழுதுவது உண்மையல்ல என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர். இத்தகைய தோல்வி எதுவும் தமக்கு நேர்ந்ததாகப் பிற்காலப் பாண்டியரின் செப்பேடுகளும் கல் வெட்டுகளும் தெரிவிக்கவில்லை.

பல்லவருடன் போர்கள்

பல்லவருடனும் கடுமையான போர்கள் நடைபெற்றன. ஆனூர், குடமூக்கு, அரசிலாற்றின் கரை, தெள்ளாறு ஆகியவிடங் களில் இப் போர்கள் நடைபெற்றன. பாண்டியர்கள் முன்பு கைப் பற்றி யிருந்த பிரதேசங்களை மீண்டும் பெறுவதற்காகப் பல்லவர் முயன்றனர் போலும். பழையாறை தெள்ளாறு, வெள்ளாறு, வெறியலூர் ஆகிய விடங்களில், பல்லவ அரசரான மூன்றும் நந்தி வர்மன் ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபனைத் தோற்கடித்தார் என்று நந்திக் கலம்பகம் தெரிவிக்கிறது தெள்ளாற்றுப் போர் மிகவும் முக்கிய மானது என்று தெரிகிறது. மீண்டும் பாண்டியர் படையெடுத்து வந்து கும்பகோணத்தில் (குடமூக்கில்) கி. பி. 859ஆம் ஆண்டு வாக்கில் நந்திவர்மனையும் அவருக்கு உதவியாய் வந்திருந்த கங்கர், சோழர், மகதர், கலிங்கர் முதலியோரையும் தோற்கடித்தனர். பின்னர் மூன்றும் நந்திவர்மனின் மகனாகிய பட்டத்து இளவரசன் நிருபதுங்கவர்மன் படையுடன் வந்து அரிசிலாற்றின் கரையில் பாண்டியப் படையைத் தோற்கடித்தார். கும்பகோணத்துக்குத் தென்கிழக்கில் நான்கு மைல் தூரத்தில் ஓடும் அரிசிலாற்றின் கரையிலேயே இப் போர் நிகழ்ந்தது போலும். இவ் வெற்றியின் விளைவாகச் சோழ நாட்டின் வடபகுதியைப் பல்லவர் மீண்டும் கைப்பற்றினர். இப் போர் கி. பி. 862க்குச் சற்று முன்பு நடை பெற்றிருக்க வேண்டும். விஜயாலயச் சோழரும் இலங்கை அரச ரான இரண்டாம் சேனரும் இதில் பல்லவருக்கு உதவினர் போலும்.

மரணம்

இப்பொழுது வலிகுன்றியிருந்த பாண்டிய மன்னரின் மீதுதான் சிங்கள அரசர் இரண்டாம் சேனர் படையெடுத்துவந்து, மதுரை யைக் கைப்பற்றினரென்றும் தோற்று ஓடி உயிர்விட்ட ஸ்ரீவல்ல பனது மகனாகிய வரகுண பாண்டியனுக்கு அவர் முடி சூட்டியபின்

தம்நாடு திரும்பினுரென்றும் 'மகாவம்சம்' கூறும் பகுதிகளைக் கொண்டு சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இது பற்றிய உண்மையைத் தெளிவாக அறிய முடியவில்லை. ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபன் போர்க்களத்தில் வீரத்துடன் போர் புரிந்து உயிர் துறந்தார் என்று பராந்தகப் பாண்டியனின் செப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன. எனவே இந்த அறிஞர்களின் ஊகம் உண்மையாகவும் இருக்கக் கூடும். அல்லது பல்லவருடனுன போர்களில் இவர் உயிர் துறந்திருக்கவும் கூடும். பல்லவரோடு இவர் போரில் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில் சிங்களத்துப்படை மதுரையைக் கைப்பற்றியிருக்கக் கூடும் அல்லது பாண்டிய நாட்டின் ஒரு பகுதியைக் கைப்பற்றி யிருக்கக் கூடும். மதுரையைச் சிங்களப்படை கைப்பற்றியபோது, பாண்டிய மன்னர் யானை மீதேறி ஓடி எங்கோ இறந்தார் என்றே மகாவம்சம் கூறுகிறது.

பாண்டியரின் வீழ்ச்சி

வரகுணவர்மன்

ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபனின் மூத்த மகனுகிய வரகுணவர்மன் கி. பி. 862ல் அரியணை யேறினுர். சடையவர்மன் என்ற பட்டத்தை இவர் புனைந்திருந்தார். இந்த வரகுணவர்மனையே இரண்டாம் வரகுணபாண்டியர் என்று அழைக்கின்றனர். இவரும் நிருபதுங்கவர்மனும் நண்பர்களாயிருந்தனர் என்பது தென்னுர்க்காடு மாவட்டத்தில் திருவதிகை வீரட்டானத்திலுள்ள நிருபதுங்கவர்மனது பதினெட்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டால் தெரிய வருகிறது. பின்னர் அபராஜிதவர்மன் காலத்தில் இந்த நட்புக்குன்றி, முன்பு தம் தந்தை இழந்த சோழ நாட்டை மீண்டும் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணம் வரகுணவர்மனின் மனத்தில் தோன்றியது. அப்பொழுது சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆண்டு கொண்டிருந்த விஜயாலயச் சோழர் முதுமையடைந்ததால் அதுவே தக்க தருணம் என்று இவர் கருதினுர் போலும். எனவே இப் பாண்டிய மன்னர் படையுடன் புறப்பட்டுச் சோழ நாட்டில் புகுந்து, காவிரி நதியின் வடகரையிலிருந்த இடவை என்ற நகரைக் கைப்பற்றினுர். அப்பொழுது பாண்டியப் படைகளுக்குத் தலைமை வகித்து வெற்றி பெற்றுத் தந்தவர், 'பராந்தகப் பள்ளி வேளான்' என்ற பட்டத்தைப் பாண்டியனிடமிருந்து பெற்றிருந்த, நக்கம் புள்ளன் (நக்கன் மகன் புள்ளன்). முதலாம் வரகுணபாண்டியர் (இரண்டாம் வரகுணரின் பாட்டனுர்) கட்டிய அரண்மனையொன்று இடவையில் இருந்தது.

திருப்புறம்பியப் போர்

பாண்டிய மன்னரின் இப் படையெடுப்பை விஜயாலயச் சோழராலோ அவருடைய பட்டத்து இளவரசரான ஆதித்த சோழராலோ, முறியடிக்க முடியவில்லை என்பது தெளிவு. எனவே அவருக்கு உதவியாகப் பல்லவ அபராஜிதரும் அவருடைய தாய் வழிப் பாட்டனாரான கங்க அரசர் பிருதிவீபதியும் ஆதித்தருக்குத் துணை வந்தனர். கும்பகோணத்துக்கு வடமேற்கில் ஐந்து மைல் தூரத்தில் மண்ணியாற்றின் கரையிலுள்ள ஸ்ரீபுறம்பியம் (திருப்புறம்பியம்) என்னுமிடத்தில் இருதரப்பினருக்குமிடையில் கடும் போர் நடைபெற்றது. (இப்போரின் காலத்தைப் பற்றிப் பல்லவரைப் பற்றிய தலைப்பில் காண்க.) வரகுணவர்மன் படுதோல்வியடைந்து சோழ நாட்டிலிருந்து ஓடினார். கங்க அரசர் பிருதிவீபதி போரில் உயிர் இழந்தார். பல்லவரும் சோழரும் வென்றனர். பல்லவர் சோழநாடு முழுவதையும் சோழரிடம் இப்பொழுது ஒப்புவித்தனர். பல்லவர் ஆதிக்கம் குன்றியது. சோழர் ஆதிக்கம் உயரலாயிற்று. பாண்டியரது முதற் பேரரசும் வீழ்ச்சியுறத் தொடங்கிற்று.

இப் போரில் உயிர்நீத்த கங்க அரசர் பிருதிவீபதியின் நடுகற் கோயில் ஒன்றும், கச்சியாண்டவன் கோயில் என்ற நடுகற்கோயில் ஒன்றும், போர்க்களத்தைக் குறிக்கும் உதிரப்பட்டி என்ற நிலப் பரப்பும் இன்றும் ஸ்ரீபுறம்பியத்தில் உள்ளன. போரில் இறந்த பல்லவ இளவரசன் ஒருவனுக்குக் கட்டப்பட்டதே கச்சியாண்டவன் கோயில் போலும்.

வரகுணவர்மன் திருச்செந்தூரிலுள்ள முருகப் பெருமான் ஆலயத்துக்கு நிவந்தமாக ஆயிரத்து நானூறு பொற்காசுகளை வழங்கினார் என்பது அக்கோயிலிலுள்ள இவரது கல்வெட்டால் தெரிய வருகிறது.

பராந்தகப் பாண்டியர்

ஸ்ரீபுறம்பியப் போருக்குப் பின் விரைவிலேயே வரகுண வர்மனின் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது இவருடைய தம்பியாகிய பராந்தகப் பாண்டியர் தம் தமையனாரைப் போரில் வென்று அரியணையிலிருந்து அகற்றிவிட்டுத் தாமே அரசரானார். பராந்தகப் பாண்டியனின் ஆட்சி எப்பொழுது துவங்கியது என்பது தெரியவில்லை. இம் மன்னரது ஏழாம் ஆட்சியாண்டில் வெளியிடப்பட்ட தளவாய்ப் புரச் செப்பேடுகள் இதைத் தெரிவிக்கின்றன. சடையவர்மன் என்ற பட்டம் புனைந்து இவர் ஆண்டார். வீரநாராயணன்

என்றும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். இவருடைய போர் வெற்றிகளைச் சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் விவரிக்கின்றன.

இம்மன்னர் கரகிரியில் உக்கிரனைப் போரில் வென்றார் என்றும், பெண்ணுகட நகரை அழித்தார் என்றும், கொங்கர்களைப் போரில் புறங்கண்டார் என்றும், பல தேவதானங்களும் பிரமதேயங்களும் பள்ளிச் சந்தங்களும் அளித்துப் புகழெய்தினார் என்றும் அவை தெரிவிக்கின்றன. இப் போர்களைப்பற்றியெல்லாம் நம்மால் எதையும் உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை. கொங்கு நாட்டிலும் சோழநாட்டிலும் தமது ஆதிக்கத்தைத் தொடர்ந்து பெற்றிருப்பதற்காகப் பாண்டியர் முயன்றனர் என்பதை இப் போர்கள் காண்பிக்கின்றன. கரகிரி என்பது கரவந்தபுரமாயிருக்கக்கூடும். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள உக்கிரன் கோட்டை என்ற ஊரே பழைய கரகிரி அல்லது கரவந்தபுரம் என்று, இக் கல்வெட்டில் வரும் 'உக்கிரன்' என்ற தலைவன் பெயரை வைத்து ஊகிக்கின்றனர் சில அறிஞர்கள்.

தம் தமையனைப் போலவே தாமும் சடையவர்மன் என்ற பட்டத்தைப் புனைந்திருந்தார் இம் மன்னர். இது வழக்கத்துக்கு முரணானது. இது ஏன் நேர்ந்தது என்பது தெரியவில்லை. பராந்தகப் பாண்டியரின் பட்டத்தரசி வானவன் மகாதேவி. இவர் சேர மன்னரின் மகளாக இருந்திருக்க வேண்டும். இவ் வம்மையாரது பெயரிலேயே இன்றுள்ள சேரமாதேவி என்னும் ஊர் அமைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது.

ஸ்ரீபுறம்பியப் போரின் காலத்தைப் பற்றிப் பல்வேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன. எனவே இம் மன்னரது ஆட்சிக் காலம் பற்றி எதையும் உறுதியாகக் கூற இயலவில்லை.

மாறவர்மன் இராஜசிம்மன்

பராந்தகப் பாண்டியருக்கு வானவன் மகாதேவியின் வயிற்றில் பிறந்த இராஜசிம்மனே அடுத்த பாண்டிய அரசர். மூன்றாம் இராஜசிம்ம பாண்டியர் என்றும் இவர் அழைக்கப்படுகிறார். இவரது பதினாறாம் ஆட்சியாண்டில் வெளியிடப்பட்ட சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் பாண்டியரது வரலாற்றுக்கு மிகவும் அடிப்படையானவை. வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளின் தொடர்ச்சிபோல், அவை விட்ட இடத்திலிருந்து வரலாற்றை இச் சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் தொடங்குகின்றன. கி. பி. எட்டு, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் ஆண்ட பாண்டிய மன்னர்களின் வரலாற்றை இவை தெரிவிக்கின்றன.

இவர் உப்பிலி மங்கலம் என்ற விடத்தில் பகைவர்களை வென்றார். இப்பகைவர் யாவர் என்பது தெரியவில்லை; சோழரி

குடும்பத்தோடு உறவு பூண்ட கொடும்பாளூர் மன்னரின் படைகளையும் இவர் தோற்கடித்தார், தஞ்சை அரசரை (சோழ அரசரை) வைப்பூரில் வென்றார். நாவற்பதியையும் இவர் வென்றார். சேரரது தலைநகராகிய வஞ்சியிலும் போரிட்டு வெற்றியோடு மீண்டார். இவ்வாறு சின்னமனூர்ச் செப்பேடு மூன்றாம் இராஜசிம்மனின் போர் வெற்றிகளைக் குறிக்கிறது. இவ்வாறு சோழரோடு துவக்கத்தில் இவர் வெற்றிகள் பெற்றிருக்கக் கூடும். ஆனால் விரைவிலேயே நிலைமை மாறியது.

சோழரின் வெற்றிகள்

கி.பி. 907 ஆம் ஆண்டில் சோழ அரியணைக்கு வந்தவராகக் கருதப்படும் முதலாம் பராந்தகச் சோழரின் மூன்றாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுகள் 'மதுரை கொண்ட கோப்பரகேசரி' என்று அவரை வருணிக்கின்றன. (எனவே சின்னமனூர்ச் செப்பேடு இதற்கு முந்தியதாக இருக்க வேண்டும். சோழர் மதுரையைக் கைப்பற்றியது கி. பி. 909ல் நிகழ்ந்தது போலும். மூன்றாம் இராஜசிம்மனது சின்னமனூர்ச் செப்பேடு அதற்கு முந்தி வெளியிடப்பட்டது. அதற்குப் பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இப் பாண்டிய மன்னர் அரியணையேறினார். அதாவது கி.பி. 894க்கு முன் இவர் அரியணையேறியிருக்கக்கூடும்.) சோழ மன்னரால் தோற்கடிக்கப்பட்டு மதுரையை இழந்த மூன்றாம் இராஜசிம்மன் இலங்கைக்கு ஓடிப்போனார். இலங்கை அரசர் அவருக்குதவியாகத் தம்முடைய படைகளை அனுப்பினார். வெள்ளூர் என்னுமிடத்தில் அப்படைகளை முறியடித்து விரட்டியடித்தார் பராந்தகச் சோழர். வெள்ளூர் எங்கேயுள்ளது என்பது தெரியவில்லை. இரண்டாம் பிருதிவீபதியின் உதயேந்திரச் செப்பேடுகளும் இப் போரைப் பற்றித் தெரிவிக்கின்றன.

இப் போருக்குப்பின் மீண்டும் இலங்கைசென்று அடைக்கலம் புகுந்தார் மூன்றாம் இராஜசிம்மன்: பின்னர்த் தம் முன்னோரிடமிருந்து தமக்குக் கிடைத்திருந்த சுந்தர முடியையும் மற்ற அரசச் சின்னங்களையும் இலங்கை அரசரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுத் தம் தாய் வானவன் மாதேவி பிறந்த சேர நாட்டுக்கு அவர் சென்றார். இதற்குப் பின் அவரைப் பற்றிய செய்தி எதுவும் கிடைக்கவில்லை. பாண்டியநாடு முழுவதிலும் திருவாங்கூரின் ஒரு பகுதியிலும் பராந்தகச் சோழரின் கல்வெட்டுகள் கிடைக்கின்றன. பாண்டியநாடு சோழரின் கைப்பட்டது.

வீரபாண்டியர்

பராந்தகச் சோழர் முதுமை எய்தினார். அவரது இறுதிக் காலத்தில் மூன்றாம் கிருஷ்ணர் என்ற இராஷ்டிரகூட அரசர் சோழ

அரசின்மீது படையெடுத்து வந்தார் (கி.பி. 949). தக்கோலத்தில் நடந்த போரில் சோழப் படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. பட்டத்து இளவரசர் இராஜாதித்தர் கொல்லப்பட்டார். சோழ அரசின் வடபகுதி இராஷ்டிரகூடரின் கையில் சிக்கியது. இந்நிலையை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டு, மூன்றும் இராஜசிம்ம பாண்டியரின் மகனாகிய வீரபாண்டியர் சோழரிடமிருந்து பாண்டி நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். கி.பி. 946 முதல் 966 வரையில் இவர் ஆட்சிபுரிந்தார். முதலில் திருநெல்வேலி, இராமநாதபுரம், திருவாங்கூரின் தென் பகுதி ஆகிய பகுதிகளைக் கைப்பற்றிய பின், தமது ஒன்பதாவது ஆண்டு வாக்கில் மதுரையையும் இவர் கைப்பற்றியிருக்கவேண்டும் என்பது கல்வெட்டுகள் வாயிலாகத் தெரியவருகிறது. பராந்தகச் சோழரின் இறுதிக் காலத்திலோ கண்டராதித்தரது காலத்திலோ இது நிகழ்ந்திருக்கவேண்டும். கண்டராதித்தர், அரிஞ்சயன் ஆகிய சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுகள் பாண்டிய நாட்டில் கிடைக்கவில்லை.

மேலும் வீரபாண்டியரது ஆறும் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டொன்று 'சோழன் தலைகொண்ட கோ வீரபாண்டியன்' என்று அவரைக் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே சோழ இளவரசன் ஒருவனைப் போரில் இவர் கொன்றிருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. தம்நாட்டை மீட்பதற்காக இம் மன்னர் போரிட்டபோது இது நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும்.

வீரபாண்டியனின் வீழ்ச்சி

கி. பி. 962 ஆம் ஆண்டில் சுந்தரச் சோழர் வீரபாண்டியரைச் சேவூர் என்ற விடத்தில் போரில் வென்றார் என்று ஆனைமங்கலச் செப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன. அரிஞ்சயச் சோழரின் மகனாகிய சுந்தரச் சோழர் பாண்டிய நாட்டினை மீண்டும் வெல்வதற்காக முயன்றார். மதுரை நகர் அவரால் அப்பொழுது கைப்பற்றப்பட்டது. 'மதுரை கொண்ட கோ ராஜகேசரிவர்மன்' 'பாண்டியனைச் சுரம் இறக்கின பெருமாள் ஸ்ரீ சுந்தரச்சோழ தேவர்' என்று கல்வெட்டுகள் அவரைக் குறிக்கின்றன. இப்போர் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. இறுதியில் வீரபாண்டியன் போரில் கொல்லப்பட்டார். அவ்வாறு வீரபாண்டியரைப் போரில் கொன்றவர் சுந்தரச் சோழரின் மூத்த மகனாகிய (முதலாம் இராஜராஜ சோழரின் அண்ணன்) ஆதித்த கரிகாலன். 'வீரபாண்டியன் தலைகொண்ட கோப்பர கேசரிவர்மன்' என்று இவரைக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. கொடும்பாளூர் மன்னரான பூதி விக்கிரம கேசரியும் ஆதித்த கரிகாலனுக்கு இப்போரில் உதவினார். ஆதித்த கரிகாலனது இரண்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டில்

(தம் தந்தையால் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பட்ட பின் இரண்டாமாண்டு.) இது குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. எனவே கி. பி. 966ல் வீரபாண்டியர் கொல்லப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். வீரபாண்டியரின் கல்வெட்டுகள் அவரது இருபதாம் ஆட்சி யாண்டுக்குப் பிறகு காணப்படாததும் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

பாண்டியநாட்டில் சோழரது ஆதிக்கம்

இதற்குப்பின் பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டின் துவக்கம் வரையில் பாண்டிய நாடு சோழரின் ஆதிக்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்தது. பாண்டிய அரசர்கள் வலிமை இழந்து, சோழருக்குத் திறை செலுத்தும் சிற்றரசர்களாக இருந்துவந்தனர். பாண்டியரின் கல்வெட்டுகள் இக் காலத்தில் அருகிப்போயின. எனவே பாண்டியரது வரலாறு இதற்கு மேல் இரண்டரை நூற்றுண்டுக் காலத்துக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறு சிற்றரசர்களாக இருந்து ஆண்டுவந்த ஒருசில பாண்டியர்களைப் பற்றிய செய்திகள்மட்டும் தொடர்பற்று அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நமக்குத் தெரியவருகின்றன.

பாண்டிய நாட்டில் சோழரின் ஆட்சி

முதலாம் இராஜராஜ சோழர் சேர நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்றபோது பாண்டியர்கள்சிலர் அமரபுயங்கன் என்ற பாண்டியச் சிற்றரசரின் தலைமையில் திரண்டு சோழப் படைகளை எதிர்த்தனர். அமரபுயங்கனும் அவருடைய துணைவர்களும் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். இதன் பிறகு பாண்டியநாடும் சேரநாடும் இராஜராஜ மண்டலம், என்று புதிய பெயரைப் பெற்றன. 'பாண்டிய குலாசனி' என்று இராஜராஜ சோழர் அழைக்கப் பட்டார். இந்த அமரபுயங்கனைப்பற்றி வேறு எதுவும் தெரியவில்லை.

அடுத்த சோழப் பேரரசரான முதலாம் இராஜேந்திர சோழர் தம் மகன் ஒருவனுக்குச் 'சோழ பாண்டியன்' என்ற பட்டத்தைச் சூட்டி மதுரையில் அரசப் பிரதிநிதியாக இருந்து இராஜராஜ மண்டலத்தை ஆளுவதற்காக அவனை அனுப்பி வைத்தார். பாண்டியர்கள் சிற்றரசர்களாக இருந்து அடிக்கடி திறைசெலுத்த மறுத்துக் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டதே இதற்குக் காரணம். சுமார் கி. பி. 1020 முதல் 1070 முதல் வரையில் இவ்வாறு சோழ இளவரசர்கள் பாண்டிய சேரநாடுகளை மதுரையில் இருந்து நிர்வகித்து வந்தனர். சுந்தரச் சோழ பாண்டியன், விக்கிரம

சோழ பாண்டியன், பராக்கிரமச் சோழ பாண்டியன் ஆகியோர் இவ்வாறு நிர்வாகம் செய்துவந்தனர்.

முதலாம் இராஜாதிராஜசோழர் காலத்தில் மாஞபரண பாண்டியர், வீர கேரள பாண்டியர், சுந்தரபாண்டியர், விக்கிரம பாண்டியர், வீரபாண்டியர் ஆகிய ஐந்து பாண்டியர்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர். எனவே இராஜாதிராஜ சோழர் படையெடுத்துச் சென்று மாஞபரண பாண்டியரையும் வீர கேரள பாண்டியரையும் போரில் கொன்றுர். சுந்தரபாண்டியர் தோற்றேடிப் போஞர். விக்கிரமபாண்டியர் இலங்கைக்கு ஓடிப்போஞர். வீரபாண்டியரும் பின்னர்க் கொல்லப்பட்டார்.

இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழரின் காலத்தில் ஸ்ரீ வல்லப பாண்டியர் என்பவர் சோழருக்கு அடங்கிப் பாண்டிய நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆண்டுவந்தார். ஆஞல் இவருடைய மகஞகிய வீரகேசரி என்பார், வீரராஜேந்திர சோழருக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து, கி. பி. 1065ல் போரில் கொல்லப்பட்டார். வீரராஜேந்திர சோழரின் மகஞகிய அதிராஜேந்திர சோழர் கி. பி. 1070ல் திடீரென்று நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தபின், சோழநாட்டில் குழப்பம் நிலவியது. அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பாண்டியர் சிலர் சுதந்திரமாக ஆட்சி புரியத் தொடங்கினர் ஆஞல் அடுத்த சோழப் பேரரசரான முதலாம் குலோத்துங்கர் கி. பி. 1081ல் பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று, அங்கு ஆண்டு கொண்டிருந்த பாண்டியர்கள் ஐந்து பேர்களேயும் வென்று, சோழரது ஆதிக்கத்தை மீண்டும் நிறுவிஞர். இப் பாண்டியர் ஐவரைப் பற்றியும் இதற்கு மேல் எதுவும் தெரியவில்லே. இக் குலோத்துங்க சோழரது காலத்தில் சடையவர்மன் ஸ்ரீ வல்லபன் என்ற பாண்டியர் ஒருவர் மதுரை, திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் ஆண்டு வந்தார் என்பது கல்வெட்டுகளால் தெரிகிறது. மாறவர்மன் திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி பராக்கிர பாண்டியன் என்பவர் சடையவர்மன் ஸ்ரீ வல்லபனுக்குப் பின்னர், முதற் குலோத்துங்க சோழர் காலத்தில் சிற்றரசராக ஆட்சி புரிந்தார். பின்னர் இச்சோழரது கடைசி ஆண்டுகளிலும், அவருடைய மகன் விக்கிரம சோழரது காலத்தின் முற்பகுதியிலும், சடையவர்மன் பராந்தகப் பாண்டியர் என்பவர் சிற்றரசராக ஆண்டார். இவர் விக்கிரம சோழருடன் சேர்ந்து தெலுங்க வீமன் ஆண்ட தென்கலிங்கத்தையும் சேர நாட்டையும் வென்றுர். கி. பி. 1132முதல் 1162 வரையில் மாறவர்மன் ஸ்ரீ வல்லபன் என்ற ஒரு பாண்டியர் தென் பாண்டி நாட்டில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் ஆண்டு கொண்டிருந்தார்; திருவாங்கூரில் ஆண்டு கொண்டிருந்த வீர ரவிவர்மன் என்ற சேர மன்னர் இவருக்குத் திறை செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

குலசேகர பாண்டியர்

மாறவர்மன் ஸ்ரீ வல்லபனின் மகன் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியர் கி. பி. 1162 முதல் தென்பாண்டி நாட்டில் ஆண்டார். அப்பொழுது மதுரையிலிருந்து கொண்டு வடபாண்டி நாட்டைப் பராக்கிரம பாண்டியர் என்பார் ஆண்டுவந்தார். இவரையும் இவருடைய மனைவியையும் கொன்று மதுரையைக் கைப்பற்றினார் குலசேகர பாண்டியர். இலங்கைப் படையொன்று வந்து குலசேகர பாண்டியரைப் பல விடங்களில் தோற்கடித்து, மதுரையைக் கைப்பற்றி மலைநாட்டில் ஒளிந்து கொண்டிருந்த பராக்கிரம பாண்டியரின் கடைசி மகனாகிய வீரபாண்டியருக்கு முடிசூட்டி வைத்தது. பின்னர் மீண்டும் மதுரையைக் கைப்பற்றி, வீர பாண்டியரை விரட்டியடித்தார் குலசேகரர். மறுபடியும் சிங்களப் படை யொன்று வந்து வீர பாண்டியருக்கு முடி சூட்டியது. கி. பி. 1167ல் குலசேகர பாண்டியர் இரண்டாம் இராஜாதிராஜ சோழரிடம் சென்று உதவி கோரினார். சோழர் படை முதலில் தோல்விகள் பல கண்ட பின்னர் இறுதியில் சிங்களப் படையை வென்று, மதுரையில் குலசேகர பாண்டியரை மீண்டும் அரசராக்கியது. ஆனால் இப் பாண்டியர் சில ஆண்டுகளில் சோழருக்கெதிராகச் செயல் செய்ததால் கி. பி. 1175ல் சோழர் படை மதுரை சென்று குலசேகர் பாண்டியரை வென்று, வீரபாண்டியரையே அரசராக்கிற்று.

வீரபாண்டியன்

கி.பி. 1178ல் இரண்டாம் இராஜாதிராஜ சோழர் இறந்தார். மூன்றாம் குலோத்துங்கசோழர் தஞ்சாவூரில் அரியணையேறினார். வீரபாண்டியர் சோழரின் உதவியை மறந்து சிங்கள அரசருடன் நட்புப் பூண்டார். மதுரைமீது படையெடுத்தார் குலோத்துங்க சோழர். மதுரை கைப்பற்றப்பட்டு, விக்கிரமபாண்டியர் அரசராக்கப்பட்டார். குலசேகர பாண்டியரின் மகனாகவே இவ்விக்கிரம பாண்டியர் இருக்கக்கூடும் என்று தெரிகிறது. பின்னர் வீரபாண்டியர் குலோத்துங்கரிடம் சென்று மன்னிப்புக் கோரவே, பாண்டிய நாட்டின் ஒருபகுதி அவருக்கு வழங்கப்பட்டது (சுமார் கி.பி. 1188).

கி.பி. 1218ல் மூன்றாம் குலோத்துங்கர் இறந்தார். அதன் பின்னர் சோழ அரசு வலி குன்றியது. பாண்டியர்கள் மீண்டும் தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவ முற்பட்டனர். கி. பி. 1190 முதல் பாண்டியரது இரண்டாம் பேரரசுக் காலம் துவங்குகிறது. அந்த ஆண்டில்தான் மாறவர்மன் விக்கிரமபாண்டியர் இறந்து முதலாம் குலசேகர பாண்டியர் மதுரையில் பட்டத்துக்கு வந்தார். சடைய

வர்மன் என்ற பட்டத்தை இவர் சூடிக் கொண்டார். (மேலும் விவரங்களைச் சோழர் பற்றிய தலைப்பில் காண்க:)

இரண்டாவது பாண்டியப் பேரரசு

முதலாம் குலசேகர பாண்டியர்

இந்தச் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியர் விக்கிரம பாண்டியரின் மகனாகவே இருத்தல் வேண்டும். இவர் கி.பி. 1190 முதல் 1216 வரையில் மதுரையில் ஆட்சிபுரிந்தார். விரைவிலேயே மூன்றும் குலோதுங்க சோழருடன் இவருக்குப் பகைமை ஏற்பட்டது. சோழப் பேரரசரது மேலாதிக்கத்தை இவர் மீறத் திட்டமிட்டார். எனவே அச் சோழப் பேரரசர் படையுடன் வந்து பாண்டியரைப் பலவிடங்களிலும் புறங்கண்டு மதுரையைக் கைப்பற்றிச் 'சோழ பாண்டியன்' என்ற பட்டம் சூடி வீராபிஷேகம் செய்து கொண்டார். மதுரை நகரும், பாண்டியரது அரண்மனையும் பெருநாசத்துக்குள்ளாக்கப்பட்டன. கி.பி. 1202 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இந்நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும். பின்னர்க் குலசேகர பாண்டியரை மன்னித்துப் பாண்டிய நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பை மீண்டும் அவரிடமே ஒப்புவித்தார் சோழப் பேரரசர்.

மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியர்

சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியர் 1216ல் இறந்தபின் அவருடைய தம்பியான மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியர் மதுரையில் அரியணையேறினர் (குலசேகர பாண்டியரின் மகனாகவும் இவர் இருக்கக்கூடும் என்று கருதுவதற்கு இடமுள்ளது). சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மதுரையைச் சோழர் அழித்ததற்குப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று இவர் எண்ணினர். கி.பி. 1218ல் குலோத்துங்க சோழர் இறப்பதற்குச் சற்று முன்னரோ அல்லது அவருக்குப் பின் மூன்றும் இராஜராஜர் சோழ அரியணையேறிய உடனேயோ சுந்தர பாண்டியர் படையெடுத்துச் சென்று உறையூர், தஞ்சை ஆகிய ஊர்களைக் கைப்பற்றித் தீக்கிரையாக்கினர். ஹொய்சளருடைய உதவியைச் சோழர் நாடினர். ஹொய்சள அரசர் இரண்டாம் வல்லாளர் தம் மகன் நரசிம்மரது தலைமையில் ஸ்ரீரங்கத்துக்கு ஒரு படையை அனுப்பினர். இந் நிலையில் மேலும் போரிட விரும்பாத சுந்தரபாண்டியர் சோழப் பேரரசரிடம் சோழ நாட்டை மீண்டும் ஒப்படைப்பதற்கு இணங்கினர். பொன்னமராவதியில் சுந்தர பாண்டியரைக் கண்டு வணங்கி அவரைத் தம்முடைய பேரரசராகச் சோழ அரசர் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

இவ்வாறு சோழ வம்சம் விரைந்து வீழ்ச்சியுறலாயிற்று பாண்டியர் ஆதிக்கம் மீண்டும் எழுச்சியுற்றது.

பாண்டியர் வம்சாவளி

கடுங்கோன்
|
மாறவர்மன் அவனி சூளாமணி
|
சேந்தன்
|
மாறவர்மன் அரிகேசரி
|
கோச்சடையன் இரணதீரன்
|
முதலாம் இராஜசிம்மன்
|
பராந்தக நெடுஞ்சடையன்
|
இரண்டாம் இராஜசிம்மன்
|
வரகுண மகாராஜன்
|
ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபன்
|
வரகுணவர்மன் — பராந்தகப் பாண்டியர்
|
மூன்றும் இராஜசிம்மன்

(இதற்குப் பின் பாண்டியர் மரபு தெளிவாகத் தெரியவில்லை.)

3. சோழப் பேரரசு

ஒன்பதாம் நூற்றுண்டுக்கு முன்

சங்ககாலத்துக்குப் பிறகு தமிழகம் களப்பிரரின் ஆதிக்கத்தில் சிக்குண்டது. சோழர்கள் சுவடின்றி மறைந்து போயினர். கி.பி. நான்காம் நூற்றுண்டுமுதல் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டுவரையில் சோழரது ஆட்சி நிலவவில்லை. அவர்கள் அக்காலத்தில் எப்பகுதியில் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதும் நன்கு தெரியவில்லை. சோழ மண்டலத்துக்கும் பாண்டியநாட்டுக்கும் இடையிலிருந்த கோனுடு என்ற பகுதியில் (பழைய புதுக்கோட்டை ராச்சியத்தில் இருந்தது இது). கொடும்பாளூரில் அவர்கள் இருந்தனர் என்று ஒரு சிலர் கருதினர். கடைச் சங்க காலத்து இருங்கோவேளின் மரபினரே அவ்வூரில் இருந்தனர் என்பது இப்பொழுது நிறுவப்படுகிறது. எனவே கொடும்பாளூரில் இருந்த இருக்குவேள் என்ற குடியினர் சோழர் அல்லர். காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர் ஆகிய நகரங்களிலும் அவர்கள் வாழ்ந்திருக்கவில்லை என்று தெரிகிறது.

சோழ நாட்டில் கும்பகோணத்துக்குத் தென்மேற்கில் மூன்று கல் தொலைவில் பழையாறை என்ற ஊர் ஒன்று உண்டு. அது முற்காலத்தில் ஐந்து மைல் நீளமும் இரண்டு மைல் அகலமும் உள்ள நகராயிருந்தது என்றும் அவ்வூரிலேயே சோழர் வாழ்ந்தனர் என்றும் திரு. T. V. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் ஆராய்ந்து முடிவு செய்கின்றார்.

கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டு வாக்கில் இருந்த கருவூர்த் துஞ்சிய புகழ்ச் சோழர் என்பவரைப்பற்றிச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் குறிப்பிடுகிறார். இவரைப்பற்றியும் இதற்குமேல் தெளிவாக எதுவும் தெரியவில்லை. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் மதுரையிலிருந்து ஆட்சி செலுத்திய அரிகேசரி மாறவர்மன் என்ற பாண்டியனின் (கூன் பாண்டியன், சுந்தர பாண்டியன்) மனைவியான மங்கையர்க்கரசி என்பார் மணிமுடிச் சோழன் என்பவரின் மகள் என்று திருஞான சம்பந்தரின் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் மதுரை சென்ற போது அங்கு ஆண்டு கொண்டிருந்த கோச்சடையன் இரணதீரனுடைய மகளை மணந்த சோழர் ஒருவரைக் கண்டார். தெள்ளாறு எறிந்த பல்லவ மன்னரான மூன்றும் நந்திவர்மனின் வேலூர்ப்பாளையச் செப்பேடுகள் கி. பி. 831ல் குமாராங்குசன் என்ற சோழ மன்னர் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்று தெரிவிக்கின்றன. அவர் பல்லவருக்குத் திறை செலுத்திக்கொண்டிருந்தார் என்று நன்கு தெளிவாகிறது. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் குடமூக்கில் (கும்பகோணம்) நடைபெற்ற போர் ஒன்றில் பாண்டிய வேந்தராகிய ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபன் சோழர், பல்லவர், கங்கர் முதலியோரைத் தோற்கடித்தார் என்று சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன. இவ்வாறு சோழர்கள் பலரைப்பற்றிப் பல்வேறு சான்றுகள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. இருப்பினும் அவர்களது வரலாற்றை நாம் நன்கு தெரிந்துகொள்ள இயலவில்லை.

தெலுங்கச் சோழர்கள்

கி. பி. ஏழு, எட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் ஆந்திரத்தில் கடப்பை, கர்நூல், அனந்தப்பூர் மாவட்டங்களில் சோழர்கள் சிலர் குறுநில மன்னராயிருந்து வந்தனர். ஏழாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் தென்னிந்தியாவுக்கு வந்து திரும்பிய சீன யாத்திரிகர் யுவான் சுவாங், சோழ நாடு காஞ்சிபுரத்துக்கு வடமேற்கே இருப்பதாகக் கூறியது இச் சோழர்களை வைத்துத்தான். காவிரியாற்றுக்குக் கரை கண்ட கரிகாற் சோழரின் மரபினர் தாங்கள் என இத் தெலுங்கச் சோழர்கள் தம்முடைய கல்வெட்டுகளில் கூறிக் கொள்

கின்றனர். இவர்களே இரேநாண்டுச் (Renandu) சோழர்கள் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களுக்கும் பிற்காலச் சோழர்களுக்கும் தொடர்பு ஏதுமில்லை. முற்காலச் சோழர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் என்ன உறவு என்பதும் தெரியவில்லை. கன்னட நாட்டிலும் ஒரு சில சோழர் இவ்வாறு இருந்து வந்தனர்.

முத்தரையர்

கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் முத்தரையர் என்போர் தஞ்சையைச் சுற்றியிருந்த பகுதியை ஆண்டு வந்தனர். 'தஞ்சைக் கோன்' என்று கல்வெட்டுகள் இவர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. ஆயினும் தஞ்சைக்கு வடமேற்கில் திருக்காட்டுப் பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள செந்தலை என்ற ஊரே இவர்களது தலைநகரமாக இருந்தது. 'சந்திரலேகா', 'சந்திரலேகாசதுர்வேதி மங்கலம்' என்ற பெயர்களால் அது அக் காலத்தில் வழங்கப் பட்டது. இம் மன்னர்கள் தஞ்சாவூர்மாவட்டம், திருச்சி மாவட்டம், புதுக்கோட்டை இராச்சியம் ஆகியவற்றின் பகுதிகளை ஆண்டு வந்தனர். திருச்சிக்கு அருகில் முத்தரச நல்லூர் என்ற ஊர் இன்றும் உள்ளது. பெருமுத்தரையர் என்பவர் நாலடியாரில் இரண்டிடங்களில் குறிப்பிடப்படுகிறார். முத்தரையரில் மூன்று தலைமுறையினரின் வரலாற்றைச் செந்தலைத் தூண் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. அவர்களுள் கடைசியாகக் கூறப் படுபவர் பெரும்பிடுகு முத்தரையன் என்பவர். இவர் பல்லவர்களுக்காகப் பாண்டியருடன் பலவிடங்களில் போரிட்டார். தஞ்சை. நியமம், வல்லம் ஆகிய நகரங்களையும் இவர்கள் ஆண்டனர் என்பது செந்தலைக் கல்வெட்டுகளால் நன்கு தெரிகிறது.

பல்லவர்களுக்குரிய பெரும்பிடுகு, மாற்பிடுகு, விடேல்விடுகு, பகாப்பிடுகு முதலிய பட்டங்களை இவர்கள் சூடியிருந்தனர் இவர்கள் சில வேளைகளில் பல்லவருக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசர்களாயிருந்திருக்கக் கூடும். அது போலவே மாறன் சடையன் போன்ற பாண்டிய மன்னர்களுக்கும் சில வேளைகளில் இவர்கள் அடங்கியிருந்திருக்கக் கூடும் என்பதும் சில கல்வெட்டுகளால் தெரிய வருகிறது. முத்தரையருள் ஒருசிலர் (குறிப்பாக இளங்கோ முத்தரையரை ஒரு சான்று கூறலாம்.) தம்முடைய ஆட்சியாண்டுகளைக் குறிப்பிட்டே கல்வெட்டுகளை வெளியிட்டுள்ளனர். வேறு சிலர் பாண்டிய மன்னர், பல்லவ அரசர் ஆகியோரின் ஆட்சியாண்டுகளைக் குறிப்பிட்டுத் தம்முடைய கல்வெட்டுகளை வெளியிட்டுள்ளனர். எனவே சில வேளைகளில் பாண்டியர்க்கும், சில வேளைகளில் பல்லவர்க்கும் கட்டுப்பட்டும், மற்ற வேளைகளில் சுதந்திர அரசர்களாகவும் இவர்கள் இருந்துள்ளனர். பாண்டிய

அரசுக்கும் பல்லவ அரசுக்குமிடைப்பட்ட நிலத்தில் இவர்கள் ஆண்டுவந்தனர். முத்தரையர்களின் வரலாற்றை முழுமையாக அறிந்து கொள்வதற்குப் போதுமான சான்றுகள் கிடைக்க வில்லை.

விஜயாலயச் சோழர்

சோழப் பேரரசுக்கு அடிகோலியவர் விஜயாலயச் சோழர். அவர் தஞ்சையைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன்பு பழையாறை நகரிலிருந்து கொண்டு அதைச் சுற்றியிருந்த நிலப்பரப்பினைப் பல்லவருக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசராக ஆண்டு கொண்டிருந்தார். இவருடைய தந்தையாரைப் பற்றியோ சோழ வம்சத்தைப் பற்றியோ எதுவுமே தெரிய வில்லை. அப்பொழுது தஞ்சையிலிருந்துதிருச்சி வரையிலான பகுதியை முத்தரையர்கள் ஆண்டு வந்தனர். அவர்கள் அப்பொழுது பல்லவருக்குக் கட்டுப்பட்டவராயிருந்து வந்தனர். விஜயாலயச் சோழர் கி. பி. 846ல் முத்தரையரைத் தோற்கடித்துத் தஞ்சை மாநகரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். 'தஞ்சை கொண்ட கோப்பரகேசரிவர்மர்' என்று இவரை ஒரு கல்வெட்டுக் குறிக்கிறது. திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளும் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இது முதல் பரகேசரி, இராஜகேசரி என்ற பட்டங்களைச் சோழ மன்னர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராக மாறி மாறிப் புனைந்து ஆண்டனர்.

கி. பி. 862க்குச் சற்று முன்பு குடமூக்கில் (கும்பகோணத்தில்) பாண்டிய மன்னரான ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபருக்கும் பல்லவ அரசர் மூன்றும் நந்திவர்மனுக்கும் போர் நடைபெற்றது. அதில் பல்லவர் தரப்பில் நின்று பாண்டிய மன்னனால் தோற்கடிக்கப்பட்ட சோழ மன்னர் இவராகவே இருக்க வேண்டும். இதனால் சோழ மண்டலத்தின் ஒரு பகுதி பாண்டியரது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது என்பது தெளிவு. பின்னர்க் கி. பி. 862க்குச் சற்று முன்பு அரிசிலாற்றங் கரையில் நடைபெற்ற போரில் (கும்பகோணத்துக்கு அண்மையிலேயே இது நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். பாண்டியர் வரலாற்றில் இதைக் காண்க.) மூன்றும் நந்திவர்மனின் மகனாகிய நிருபதுங்கவர்மன், பாண்டிய அரசர் ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபரைத் தோற்கடித்தார். இலங்கை அரசரான இரண்டாம் சேனரும் விஜயாலயச் சோழரும் நிருபதுங்கவர்மனுக்கு உதவி புரிந்திருக்க வேண்டும். இதனால் சோழ மண்டலம் முழுவதும் பாண்டியரது பிடியிலிருந்து விடுபட்டது. ஆயினும் விஜயாலயச் சோழர், பல்லவருக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசராகவே இருந்து வந்தார்.

ஸ்ரீபுறம்பியப் போர்

கி. பி. 862ல் ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபன் இறந்து அவருடைய மகன் வரகுணவர்மன் (இரண்டாம் வரகுணபாண்டியர்) பாண்டிய அரச

ரானுர். இவர் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்ச் சோழ நாட்டைத் தம் பிடியில் கொண்டுவர எண்ணினுர். கி. பி. 880ஆம் ஆண்டு வாக்கில் சோழநாட்டின் மேல் படையெடுத்து வந்தார் இப் பாண்டியர், காவிரியாற்றின் வடகரையில் மண்ணி நாட்டி லிருந்த இடவை என்ற நகரத்தை இப் படை கைப்பற்றியது. விஜயாலயச் சோழர் அப்பொழுது வயது முதிர்ந்தவரா யிருந்த தால் அவருடைய புதல்வரும் பட்டத்து இளவரசருமான ஆதித்த சோழர், பல்லவ அபராஜிதவர்மனுடன் சேர்ந்து பாண்டியப் படையை எதிர்க்கப் புறப்பட்டார். கங்கபாடி நாட்டு அரசராகிய முதலாம் பிருதிவீபதியும் இவர்களுக்கு உதவியாக வந்தார். கும்ப கோணத்துக்கு வடமேற்கில் ஐந்து மைல் தூரத்தில் மண்ணியாற் றின் வடகரையில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீபுறம்பியம் (திருப்புறம்பியம்) என்ற விடத்தில் கடும் போர் நடைபெற்றது. பல்லவர், சோழர், கங்கர் ஆகியோரின் படைகள் வென்றன. பாண்டிய வரகுண வர்மன் தோற்று ஓடினுர். பிருதிவீபதி போரில் கொல்லப்பட்டார். அபராஜிதவர்மன் விஜயாலயச் சோழருக்குச் சோழநாட்டை அளித்துவிட்டுத் தம் தலைநகரம் திரும்பினுர். அபராஜிதவர்மனின் கல்வெட்டுகள் சோழ நாட்டில் காணப்படவேயில்லை.

திருப்புறம்பியப்போர் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இதற்குப் பின் பாண்டியரது வலியும் பல்லவரது வலியும் குன்றின. பல்லவர் விரைவிலேயே வீழ்ச்சியுற்றனர். இந் நிலையில் தமிழகத்தின் வட பகுதியில் சோழரது ஆதிக்கம் வேகமாகப் பரவுவதற்கு இப் போர் வகை செய்தது. இப் போரின் காலத்தைப்பற்றிய கருத்து மாறு பாடுகளையும், இப் போர்க்களத்தின்கண் உள்ள நடுகற் கோயில் களையும் பற்றி ஏற்கெனவே நாம் பார்த்தோம்.

மதிப்பீடு

கி. பி. 846ல் தஞ்சையைக் கைப்பற்றிச் சோழப் பேரரசுக்கு அடிகோலியபின் திருப்புறம்பியப் போருக்குச் சற்றுப் பின்னர் வரையில் விஜயாலயச் சோழர் ஆட்சி புரிந்தார். திருப்புறம்பியப் போரின் காலத்தைப் பற்றிய முடிவு ஏற்படும் வரையில் விஜயா லயச் சோழரது ஆட்சி எந்த ஆண்டில் முடிவுக்கு வந்தது என் பதைக் கூறுவது இயலாது. இவர் சற்றேறக்குறைய முப்பத்தைந் தாண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார் என்று தெரிகிறது.

ஆயினும் இவருடைய ஆட்சியின் நிகழ்ச்சிகள்பற்றி அதிகம் தெரியவில்லை. தஞ்சை நகரில் துர்க்கைக்கு இவர் ஓர் ஆலயத்தை அமைத்தார் என்று திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் தெரிவிக் கின்றன. அந் நகரின் மேலைக்கோட்டை வாயிலில் உள்ள கோடி யம்மன் கோயிலாக அது இருக்கக்கூடும் என அறிஞர்கள் கருது

கின்றனர். வெற்றி வீரரான இம் மன்னர் போர்த் தெய்வமான துர்க்கைக்குக் கோயில் எடுப்பித்தார் போலும். அவ்வம்மைக்கு 'நிசும்பசூதனி' என்பது பெயர் என்கின்றன அச் செப்பேடுகள். வெற்றி வீரர் என்பதால் விஜயாலயர் என்ற பெயரை இவர் சூடிக் கொண்டிருக்கவும் கூடும்.

தாம் இறப்பதற்குப் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தம் மகனை ஆதித்த சோழருக்கு இளவரசுப் பட்டங்கட்டி நிருவாகத்திலும் போரிலும் அவருக்குப் பயிற்சி அளித்தார் இம் மன்னர். திருப்புறம்பியப் போர் கி. பி. 880-ல் நடைபெற்றது என்று தாற்காலிகமாக வைத்துக்கொண்டு, கி. பி. 881-ல் விஜயாலயர் மரணமெய்தினர் என்றும், 871-ல் ஆதித்தருக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டினர் என்றும் அறிஞர் சிலர் கருதுகின்றனர்.

முதலாம் ஆதித்த சோழர்

பல்லவரது அழிவு

தம் தந்தையான விஜயாலய சோழர் இறந்தபின் அரியணையேறினர் முதலாம் ஆதித்த சோழர். கோதண்டராமர் என்ற மற்ெறாரு பெயரும் இவருக்கு உண்டு. இராஜகேசரி என்ற பட்டம் புனைந்திருந்தார் இவர்.

இவர் தொண்டை மண்டலத்தின்மீது தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவ எண்ணினர். பல்லவரது ஆட்சி விரைந்து வலுக்குன்றி வந்ததைக் கண்டு,அவர்களின் ஆதிக்கத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க இவர் எண்ணினர். செங்கற்பட்டு மாவட்டம் திருமால்புரத்திலுள்ள கல்வெட்டொன்று இவர் தமது இருபத்தொன்ரும் ஆட்சி யாண்டில் ஒரு கோயிலுக்குத் தேவதானமாக நிலம் அளித்ததைப் பற்றிக் கூறுகிறது. இவரது இருபத்து மூன்றும் ஆண்டு முதல் (இளவரசரானபின் இருபத்து மூன்றும் ஆண்டு) இவருடைய கல்வெட்டுகள் தொண்டை மண்டலத்தில் காணப்படுகின்றன. எனவே, இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் சிறுகச் சிறுகத் தொண்டை மண்டலத்தைக் கைப்பற்றிப் பல்லவரது ஆட்சிக்கு இவர் முடிவு கட்டினர் போலும்.

யானை மேலமர்ந்து போர்க்களம் புகுந்த பல்லவமன்னர் அபராஜித வர்மனின்மீது பாய்ந்து அவரைக் கொன்றுர் ஆதித்த சோழர் என்று கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது. அபராஜித வர்மனின் பதினெட்டாம் ஆண்டுக்குப் பிறகு அவருடைய கல்வெட்டுகள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவரது மரணத்துடன் பல்லவ அரசு முடிவுக்கு வந்தது. இராஷ்டிர

கூடரது தென்னெல்லை வரையில் சோழரது பேரரசு இப்பொழுது முதல் பரவிற்று.

இப் போரின் காலம்

அபராஜித வர்மன் கொல்லப்பட்டது கி.பி. 891-ல் என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.[1] (ஆதித்த சோழர் 871-ல் இளவரசரானார். அதன் பின் இருபத்தொன்றும் ஆண்டு). ஆனால் 897-ல் இது நிகழ்ந்தது என்று வேறு சிலர் கருதுகின்றனர்.[2] கி. பி. 903-ல் இது நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும் என்று தம்முடைய புதிய ஆராய்ச்சிகளின் விளைவாகக் கூறினார் திரு. நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள். 913-ல் இப் போர் நடைபெற்றது என்பது டாக்டர் மகாலிங்கம்[3] அவர்களின் கருத்து. இந் நிலையில் ஆதித்த சோழரின் ஆட்சியாண்டுகளைப் பற்றிய எந்தமுடிவையும் தாற்காலிகமாகவே நாம் மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

மற்றப் போர்கள்

இவ்வாறு சோழரது அரசு சோழமண்டலத்துக்கு அப்பாலும் விரிவடைந்து பேரரசாக வளர்ச்சியுறுவதற்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்தவர் ஆதித்த சோழரே. பல்லவ மன்னரைக் கொன்று தொண்டைநாட்டையும் வென்றதால் 'தொண்டை நாடு பரவின இராஜகேசரி வர்மன்' என்று ஒரு கல்வெட்டு இவரைப் புகழ்கிறது. இதற்குமேலும் இவர் பல போர்களைப் புரிந்தார். கொங்கு மண்டலத்தின்மீதும் படையெடுத்துச் சென்று அதை இம் மன்னர் கைப்பற்றிக் கொண்டார் என்று கொங்குதேச இராஜாக்கள் சரிதம் கூறுகிறது. இது இம் மன்னரது கடைசி ஆண்டில் நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் இவருடைய மகனாகிய பராந்தக சோழரின் கல்வெட்டுகள் அவரது ஆட்சியின் முதல் ஆண்டிலிருந்தே கொங்குநாட்டில் கிடைக்கின்றன. பராந்தக சோழர் கொங்குநாட்டை வென்று கைப்பற்றவில்லை என்பது நன்கு தெரிகிறது. கொங்கு மண்டலத்தைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்து கொண்டுவந்த பொன்னைக் கொண்டு தில்லைச் சிற்றம்பலத்தின் முகட்டுக்குப் ஆதித்த சோழர் பொன் வேய்ந்தார். விக்கியண்ணன் என்ற ஒரு குறுநில மன்னர் ஆதித்த சோழருக்கு ஏதோ ஒருவகையில் உதவிசெய்த காரணத்தினால் அவருக்கு இச் சோழமன்னரும் சேரமன்னரான தாணுரவியும் ஒன்றாக வீற்றிருந்து 'செம்பியன் தமிழவேள்' என்ற பட்டத்தை அளித்தனர். சேரமானும் இச்

[1] K. A. Nilakanta Sastri, 'A History of South India.'

[2] K. A. N. Satstry & G. Srinivasachari, 'Advanced History of India.'

[3] Dr. T. V. Mahalingam, 'Kanchipuram through the Ages.'

சோழ அரசரும் நண்பர்களாயிருந்தனர். மேலும் கங்கபாடி நாட்டின் அரசரான இரண்டாம் பிருதிவீபதியும் (முதலாம் பிருதிவீபதியின் பேரர், மாறமரையனின் புதல்வர்) இவருக்கு நண்பராயிருந்தார்.

ஆலயங்கள் முதலியன

காவிரியின் இருகரைகளிலும் பல சிவாலயங்களை இம் மன்னர் கட்டினார் என்று அன்பில் செப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன. அவ்வாலயங்கள் கற்றளிகளாகவே அமைக்கப்பட்டன. திருப்புறம்பியத்தில் கருங்கல்லால் ஓர் ஆலயத்தை இவர் எழுப்பினார். இது 'ஆதித்தேஸ்வரம்' (ஆதித்தேச்சுரம்) என்று வழங்கப்பட்டது. மற்ற ஆலயங்களைப்பற்றித் தெரியவில்லை.

இம் மன்னரது பெயரில் இராஜகேசரி சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற ஊர் ஒன்று இருந்தது. அது இன்று 'இராஜகிரி' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது தஞ்சாவூர் மாவட்டம் ஐயன்பேட்டைக் கருகில் உள்ளது.

இவ் வேந்தருக்கு இளங்கோப்பிச்சி, திருபுவனமாதேவி என்ற இரு மனைவியர் இருந்தனர். இவர்களுள் முதலில் கூறப்பட்டவர் இராஷ்டிரகூட அரசரான இரண்டாம் கிருஷ்ணரின் மகள் என்று தெரிகிறது. இந்த அம்மையாருக்குக் கன்னரதேவன் (கிருஷ்ணன்) என்ற மகன் இருந்தான். ஆதித்த சோழரின் மற்றொரு மகனை பராந்தக சோழரின் தாயார் யார் என்பது தெரியவில்லை.

மரணம்

சித்தூர் மாவட்டத்தில் தொண்டைமான் ஆற்றூர் என்றும், தொண்டைமான் பேராற்றூர் என்றும் வழங்கப்பட்ட ஊரில் (இது காளத்திக்கு அருகில் உள்ளது) ஆதித்த சோழர் இறந்தார். 'தொண்டைமானாற்றூர்த் துஞ்சின உடையார்' என்று இவர் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகிறார். இன்று தொண்டைமானாடு என்று இவ்வூர் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இவர் அடக்கம் செய்யப்பட்டவிடத்தில் சமாதிக்கோயில் ஒன்றை பராந்தகசோழர் அமைத்தார். அது ஆதித்தேசுவரம் என்றும் கோதண்ட ராமேசுவரம் என்றும் வழங்கப்பட்டது. இவர் கி.பி. 907-ல் இறந்திருக்கவேண்டுமென்று அறிஞர் கருதுகின்றனர். ஆதித்த சோழரது மரணத்தின் பொழுது சோழப்பேரரசு சோழமண்டலத்தையும் தொண்டை நாட்டையும் கொங்கு நாட்டையும் உள்ளடக்கிய பேரரசாகத் திருக்காளத்தி வரையில் பரந்திருந்தது.

முதலாம் பராந்தக சோழர்

ஆதித்த சோழரின் மூத்த மகனாகிய முதலாம் பராந்தக சோழர் அடுத்த சோழப் பேரரசரானார். பரகேசரி என்ற பட்டத்தை இவர் புனைந்துகொண்டார். இவரது ஆட்சி நாற்பத்தாறு ஆண்டுகள் நீடித்தது. எனவே கி.பி. 907 முதல் 953 வரையில் இவர் ஆண்டிருக்க வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

பாண்டியரோடு போர்கள்

முதலாம் பராந்தக சோழரது மூன்றாமாண்டுக் கல்வெட்டு 'மதுரை கொண்ட கோப்பரகேசரிவர்மர்' என்று அவரை அழைக்கிறது. எனவே ஆட்சிக்கு வந்த மூன்றே ஆண்டுகளில் பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுத்து, மதுரையையும் இவர் கைப்பற்றினார் போலும். அல்லது பாண்டியரைப் போரில் அவர் தோற்கடித்ததையே இது இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறது போலும். அப்பொழுது மதுரையை ஆண்டுகொண்டிருந்த பாண்டிய அரசரான மூன்றும் இராஜசிம்மர் தோல்வியுற்று, இலங்கைக்குச் சென்று அந் நாட்டின் மன்னரான ஐந்தாம் கஸ்ஸபருடைய (Kassapa) உதவியை நாடினார். சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இலங்கைப் படையுடன் திரும்பி வந்து தமது அரசைக் கைப்பற்றிக் கொள்ள முயன்றார் இராஜசிம்மர். ஒரு சிலவிடங்களில் பாண்டியர் தோற்றனர் என்பது இராஜசிம்மருடைய சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகளால் தெரிகிறது. ஆயினும் இறுதியில் பாண்டியரே வென்றனர். வெள்ளூர் என்ற விடத்தில் நடைபெற்ற போரில் (கி.பி. 919) பாண்டியரும் சிங்களரும் தோற்றோடினர். 'மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட கோப்பரகேசரிவர்மர்' என்று பராந்தகரது 16ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு எழுதுகிறது. ஈழப் படைகளைத் தோற்கடித்ததுதான் இவ்வாறு குறிப்பிடப்படுகிறது. இரண்டாம் பிருதிவீபதியின் உதயேந்திரச் செப்பேடுகளும் இலங்கை நூலான மகாவம்சமும்கூட இப் போர்கள் பற்றி எழுதுகின்றன. மீண்டும் இலங்கைப் படையொன்று வந்து பாண்டியருடன் போர்புரிய முயன்றது. ஆனால் அதன் தளபதி நோயுற்று இறந்துவிடவே, இலங்கைப் படைகள் தாய்நாடு திரும்பின. இவ்வாறு தொடர்ச்சியாகப் போர்கள் நடைபெற்ற பின்னர்ப் பராந்தக சோழர் தமது இருபத்துநான்காம் ஆட்சியாண்டுக்குச் சற்றுமுன்னர்த்தான் பாண்டி நாட்டைத் தம் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவந்தார். அந்த ஆண்டு முதல்தான் அவருடைய கல்வெட்டுகள் பாண்டியநாட்டில் காணப்படுகின்றன. இப் போர்களில் கொடும்பாளூரை ஆண்ட குறுநிலமன்னர்களும்

கங்கபாடி அரசரான இரண்டாம் பிருதிவீபதியும் பாண்டியருக்கு உதவினர்.

இராஜசிம்ம பாண்டியர் இலங்கையில் சிறிதுகாலம் தங்கியிருந்தார். இலங்கை அரசரின் படையுதவி மேலும் கிடைக்கவில்லை என்பதாலோ என்னவோ, தம் முன்னோர்களிடமிருந்து கிடைத்த சுந்தரமுடியையும் பிற அரசச் சின்னங்களையும் இலங்கை அரசரிடம் அடைக்கலம் வைத்துவிட்டுத் தம் தாயான வானவன் மாதேவியின் பிறந்தகமான சேரநாட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார் இராஜசிம்மர்.

இலங்கைப் படையெடுப்பு

மதுரையில் பாண்டியர் பட்டத்தைச் சூடிக்கொள்வதற்காகப் பாண்டியரது முடியைப் பெற எண்ணினர் பராந்தக சோழர். இதைப் பெறுவதற்காக இலங்கை நாட்டை அப்பொழுது ஆண்டுவந்த நான்காம் உதயன் (Udaya IV) என்ற அரசரிடம் தம் தூதர்களைப் பராந்தக சோழர் அனுப்பினர். அவர்கள் வெறுங்கையோடு திரும்பிவரவே, அத் தீவின்மீது படையெடுத்தார் அவர். சோழர் படைகள் இலங்கையின் வடபகுதியைக் கைப்பற்றின. இலங்கை வேந்தர் பணிய மறுத்துத் தென்பகுதிக்குச் சென்று தொடர்ந்து போர் நடத்தினர். இறுதியில் பாண்டியரது முடியையும் மற்ற அரசச்சின்னங்களையும் பெற முடியாமல் சோழர்படை திரும்பியது. ஆயினும் இவ் வெற்றியைக் கொண்டாடுவதுபோல் 'மதுரையும் ஈழமும் கொண்ட கோப்பரகேசரிவர்மர்' என்று மறுபடியும் அவருடைய 37ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுகள் அவரைக் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே கி.பி. 944-க்குச் சிறிது முன்னர் ஈழப் படையெடுப்பு நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

வாணர் மீது படையெடுப்பு

பாலாற்றுக்கு வடக்கில் சித்தூர் மாவட்டம் வரையிலான பகுதி வாணகப்பாடி நாடு எனப்பட்டது. அதை ஆண்டவர்கள் வாணர்கள் (Banas) எனப்பட்டனர். வல்லம் (வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் குடியாத்தம் தாலுக்காவில் உள்ள திருவலம்), வாணபுரம் ஆகிய ஊர்கள் இவர்களின் தலைநகரங்களாக இருந்தன. இவர்கள் சுமார் இரண்டு நூற்றாண்டுக்காலம் அந் நிலப்பரப்பை ஆண்டனர். தமது ஆறுமாண்டுக்குச் சற்று முன்பு பராந்தக சோழர், இரண்டாம் பிருதிவீபதியின் உதவியோடு வாணகப்பாடி நாட்டின்மீது படையெடுத்து அதைக் கைப்பற்றினர். சோழருக்கும் இராஷ்டிரகூடருக்கும் தகராறுகள் மூண்டபோது

வாணரும், வைதும்பரும் இராஷ்டிரகூடருடன் சேர்ந்துகொண்டனர். இராஷ்டிரகூடர்களுடன் பின்னர் தொடங்கப் போகும் போரில் தம் கையைப் பலப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியே சோழர் இவர்களின்மீது படையெடுத்தார் போலும். இரண்டாம் பிருதிவீபதி வாணகப்பாடி நாட்டையும் 'செம்பியன் மாவலி வாணராயன்' என்ற பட்டத்தையும் சோழப் பேரரசரிடமிருந்து இதன் பின்னர்ப் பெற்றார். அபராஜித வர்மனது மரணத்துக்குப் பிறகு, வாணர்கள் பல்லவரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலைபெற்றுச் சுதந்திரமாய் ஆண்டுவந்தனர் போலும். எனவேதான் இவர்களை வென்று, இப் பகுதியைத் தம்மாதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவருவதற்காகப் பராந்தக சோழர் போரிட்டார்.

வாணர்குல அரசராகிய இரண்டாம் விஜயாதித்தியர், சோழர்களை எதிர்த்துப் போரில் கொல்லப்பட்டார். அவருடைய மகன் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர் என்பவர் இராஷ்டிரகூட அரசரிடம் சென்று அடைக்கலம் புகுந்தார்.

வைதும்பர்மீது போர்

வாணகப்பாடி நாட்டை வென்றபின் அதற்கு அப்பாலிருந்த வைதும்பர்கள் (Vaidumbas) மீதும் படையெடுத்தார் பராந்தக சோழர். இரேநாண்டுச் சோழர்களே வைதும்பர் என்றும், கங்கர்களுக்கு அவர்கள் பகைவராயிருந்தனர் என்றும் தெரிகிறது. வைதும்ப அரசரும் தோற்கடிக்கப்பட்டார். பின்னர் அவரும் இராஷ்டிரகூடத் தலைநகர் சென்று அடைக்கலம் புகுந்தார்.

வேங்கியுடன் போர்

கீழைச் சாளுக்கிய அரசின் தென் பகுதியில் அப்பொழுது சீட்புலி நாடு என்ற பகுதியொன்று இருந்தது. இன்றைய நெல்லூர் மாவட்டத்தின் வடபகுதியில் அது இருந்தது. அதையும் கி. பி. 941-ல் பராந்தக சோழரின் படைத்தலைவர் ஒருவர் கைப்பற்றி, நெல்லூரையும் அழித்துத் திரும்பினார். இவ்வாறு தென் குமரிமுதல் வடபெண்ணை வரையில் சோழப் பேரரசு பரந்திருந்தது.

இராஷ்டிரகூடரின் படையெடுப்பு

இராஷ்டிரகூட அரசரான, இரண்டாம் கிருஷ்ணருடைய மகளை முதலாம் ஆதித்த சோழர் மணந்திருந்தார் என்பதை முன்பே பார்த்தோம். அந்த அம்மையாரின் (இளங்கோப்பிச்சி) வயிற்றில் பிறந்தவர் கன்னரதேவர். தம்முடைய பேரப் பிள்ளையான கன்னரதேவருக்குச் சோழ அரியணை கிடைக்கவில்லையென்ப

தால் சோழ நாட்டின்மீது படையெடுத்தார் இரண்டாம் கிருஷ்ணர். அவருடைய நண்பர்களான வாணரும் வைதும்பரும் சோழர்களிடம் தோற்றுத் தம்முடைய நாடுகளை இழந்ததும் இப் படையெடுப்புக்கு ஒரு முக்கியமான காரணம். அப்பொழுது பராந்தக சோழர் பாண்டியரோடு போர்களில் ஈடுபட்டிருந்தார். வாணரும் (Banas) வைதும்பரும் (Vaidumbas) இரண்டாம் கிருஷ்ணருக்குத் துணைநின்றனர். தொண்டை மண்டலத்துக்குள் பகைவரின் படைகள் புகுந்தன. பராந்தக சோழர் பாண்டியருடனான போர்களிலிருந்து வடக்கே வந்தார். கங்கபாடி அரசரான இரண்டாம் பிருதிவீபதியும் சோழருடன் வந்தார். இராஷ்டிரகூட, வாண, வைதும்பப் படைகளுடன் 'வல்லால' (வல்லம், திருவல்லம் அல்லது திருவலம்) என்றவிடத்தில் சோழரும் கங்கரும் கடும்போர் புரிந்தனர். இரண்டாம் கிருஷ்ணர் தோற்றோடினார். இப்போர் கி.பி. 916-க்குச் சற்று முன்னர் நடைபெற்றது.

மூன்றும் கிருஷ்ணரின் படையெடுப்பு

இரண்டாம் கிருஷ்ணரின் தோல்விக்குப் பிறகு முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் கடந்தபின் மீண்டும் சோழப் பேரரசின்மீது படையெடுத்தனர் இராஷ்டிரகூடர்கள். கி.பி. 939-ல் மூன்றும் கிருஷ்ணர் என்ற திறமைமிக்க இளைஞர் இராஷ்டிரகூட அரியணையிலமர்ந்தார். இவருடைய தந்தையான மூன்றும் அமோகவர்ஷருக்கு முன்பு இராஷ்டிரகூட அரசராக இருந்தவரான நான்காம் கோவிந்தர், முதலாம் பராந்தக சோழரின் மகளை மணந்திருந்தார். ஆனால் அவர் தம்முடைய அண்ணனைக் கொன்று அரியணையைக் கைப்பற்றியிருந்ததுடன், தீயொழுக்கங்களில் மூழ்கி நிர்வாகத்தைக் கவனிக்காதவராகவும் இருந்தார். எனவே, அமைச்சர் முதலானோரின் ஆதரவுடன் அவருடைய சிற்றப்பனான மூன்றும் அமோகவர்ஷர் படையுடன் வந்து நான்காம் கோவிந்தரை விரட்டி விட்டு மான்யகேதத்தைக் கைப்பற்றி, அரசராக ஆனார். தம் மாமனாரான பராந்தக சோழரிடம் சென்று அடைக்கலம் புகுந்தார் நான்காம் கோவிந்தர்.

அமோகவர்ஷர் போரில் விருப்பமில்லாதவர். ஆனால் அவருடைய மகனான மூன்றும் கிருஷ்ணரோ போர்களில் அதிக விருப்பம் கொண்டிருந்தார். தம் தந்தையின் காலத்தில் இளவரசராகப் பட்டம் கட்டப்பட்டிருந்த காலத்திலேயே கங்கபாடி அரசரான இராசமல்லர்மீது போரிட்டு அவரை அகற்றிவிட்டுத் தம் மைத்துனரான (தமக்கையின் கணவரான) இரண்டாம் பூதுகரை (Butuga II) அரசராக்கினார் இவர்,

தம் மருமகனை நான்காம் கோவிந்தரை மீண்டும் மான்ய கேதத்தில் அரியணையிலமர்த்துவதற்கெனக் கி. பி.940ஆம் ஆண்டில் — அதாவது மூன்றும் கிருஷ்ணர் அரியணைக்கு வந்த உடனேயே — படையெடுத்துச் சென்றார் பராந்தக சோழர். இவ் விளைஞரை எளிதில் முறியடிக்கலாம் என்று சோழ வேந்தர் கருதினர் போலும். ஆனால் சோழப் படைகள் முறியடிக்கப்பட்டு விரட்டியடிக்கப் பட்டன. நான்காம் கோவிந்தர் இப்போரில் கொல்லப்பட்டார் போலும். இவரைப் பற்றிய செய்தி எதுவும் இதற்குப்பின் கிடைக்கவில்லை.

தக்கோலத்தில் கடும்போர்

இப் படையெடுப்புக்குப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று மூன்றும் கிருஷ்ணர் காத்துக்கொண்டிருந்தார். கங்க அரசர் பூதுகரும், வாணர், வைதும்பர் ஆகியோரும் அவருக்குத் துணையாயிருந்தனர். இரண்டாம் பூதுகர் காலமானதும் அவரது கங்க அரசை, மற்றொரு கங்க அரசரான இரண்டாம் பூதுகர் கவர்ந்து கொண்டார். (கங்கர் வரலாற்றில் விளக்கங்களைக் காண்க.) இரண்டாம் பூதுகர் இராஷ்டிரகூட மூன்றும் கிருஷ்ணரின் தமக்கையை மணந்திருந் தார். எனவே கங்கர் இராஷ்டிரகூடரின் உறவினராகிச் சோழருக் குப் பகையாகிப் போயினர். மேலும் பராந்தக சோழர் முதுமை யெய்தி இருந்தார். எனவே இதுதான் தக்க தருணம் என்று கருதி, கி.பி. 949-ல் சோழநாட்டின்மீது படையெடுத்தார் மூன்றும் கிருஷ்ணர்.

இராஷ்டிரகூடர்கள் பகைவராகிப் போயிருந்ததால் முன்னெச்சரிக்கையாகவே தமது பேரரசின் வடபகுதியில் ஒரு பெரும்படையை நிறுத்தியிருந்தார் பராந்தக சோழர். அவருடைய மூத்த மகனை இராஜாதித்தர் அதற்குத் தலைமை பூண்டிருந்தார். திருநாவலூர் (திருமுனைப்பாடி நாடு) அவரது தலைமையகமாயிருந்தது. இது இன்று திருநாம நல்லூர் என்ற பெயருடன் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் திருக் கோவலூர் தாலுக்காவில் உள்ளது. இராஜாதித்தன் அங்குக் கி.பி. 936 முதல் 949 வரை தங்கியிருந்ததால் அது இராஜாதித்த புரம் என்று அழைக்கப்பட்டது. தம் இளையமகனாகிய அரிகேசரி (அரிஞ்சய சோழர்) என்பவரது தலைமையில் மற்றொரு படையை யும் வடக்கில் நிறுத்தியிருந்தார் சோழப் பேரரசர்.

கி.பி. 949-ல் இராஷ்டிரகூடப் பேரரசர் மூன்றும் கிருஷ்ணர் படையெடுத்துவந்தார். வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் அரக் கோணத்துக்குத் தென்கிழக்கில் ஆறுகல் தொலைவில் உள்ள

தக்கோலம் என்றவிடத்தில் கடும்போர் நடைபெற்றது. கங்க அரசர் இரண்டாம் பூதுகர் விடுத்த அம்பொன்று யானைமீதிருந்த இராஜாதித்தரின் மார்பில் தைத்தது. அவர் அங்கேயே மரண முற்றூர். சோழர்படை அரண்டு ஓடியது. இராஷ்டிரகூடர் வென்றனர். மனமகிழ்ந்த மூன்றும் கிருஷ்ணர் வனவாசி 12000, பெல்வொளா 300 (Belvola 300), கின்சுகாட் 70 (Kinsukad 70), பகேநாடு 70 (Bagenad 70), புரிகரை 300 (Purigere 300) ஆகிய பகுதிகளைப் பூதுகருக்கு வழங்கினூர்.

'ஆனைமேற்றுஞ்சினூர்' என்று இராஜாதித்தர் சோழர் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகிறூர். இதற்குப் பின்னர் இராஷ்டிர கூடப் படைகள் தொண்டைநாட்டையும் திருமுனைப்பாடி நாட்டையும்[1] கைப்பற்றின. பராந்தகசோழரின் கல்வெட்டுகள் இப்பகுதிகளில் காணப்படவில்லை. கி.பி. 955 முதல் 968 வரையில் மூன்றும் கிருஷ்ணரின் கல்வெட்டுகள் அங்குக் காணப்படுகின்றன. ஐந்து ஆண்டுகள் போரிட்ட பின்னரே அப் பகுதிகளை இராஷ்டிர கூடர் வென்றனர் போலும். புதுச்சேரிக்கு அருகில் உள்ள பாகூர், பண்ருட்டிக்கு அருகில் உள்ள திருவதிகை ஆகியவை வரையிலிருந்த வடக்குப் பகுதி முழுவதையும் இராஷ்டிரர் கைப்பற்றினர். அப் பகுதிகளை இராஷ்டிரகூடருடைய ஆளுநராக வைதும்ப மன்னர் கள் ஆண்டுவந்தனர். அவ்வாறு ஆட்சிபுரிந்த விக்கிரமாதித்த வைதும்ப மகாராஜன், அதற்குப் பின்னர் அவருடைய மகன் திருவையன், பேரன் ஸ்ரீ கண்டன் ஆகியோரின் கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன.

மரணம்

தம்முடைய மூத்த மகனைப் (பட்டத்து இளவரசரை) போரில் பறிகொடுத்த கவலையும், வடபகுதியை இழந்த அவமானமும் முதலாம் பராந்தகரை விரைவிலேயே கொன்றன. இராஜாதித்தர் இறந்தபின், தம் இரண்டாம் புதல்வனூன கண்டராதித்த சோழ ருக்குக் கி.பி. 950 ஆம் ஆண்டில் இளவரசுப் பட்டம் கட்டச் செய் தார் இப் பேரரசர்.

பணிகள்

இம் மன்னர் தில்லையில் நடராசப் பெருமானின் ஆலயமான சிற்றம்பலத்துக்குப் பொன் வேய்ந்தார். திருவிடைமருதூர், திருவாவடுதுறை, திருச் செந்துறை, உறுமூர் ஆகியவிடங்களில்

[1] வெள்ளாற்றுக்கும் தென்பெண்ணையாற்றுக்கும் நடுவில் உள்ள நிலப் பரப்பே திருமுனைப்பாடி நாடு எனப்பட்டது.

சிவன் கோயில்கள் கருங்கற்களால் கட்டப்பட்டன. அவை இவ் வேந்தரின் அதிகாரிகளாலும் உறவினராலும் கட்டப்பெற்றன. இவருக்கு வீரநாராயணன், வீரசோழன், இருமடி சோழன், குஞ்சரமல்லன், பண்டித வத்சலன் முதலிய வேறுபெயர்களும் வழங்கின. இன்று காட்டுமன்னனூர் கோயில் என்று வழங்கும் ஊர் இம் மன்னரது பெயரால் வீரநாராயண சதுர்வேதி மங்கலம் என்று அப்பொழுது வழங்கப்பட்டது. அதற்கு அருகில் உள்ள புகழ்மிக்க வீரநாராயணன் ஏரியும் இவரால் தோண்டப்பெற்றதே. அதுவே 'வீராணம் ஏரி'' என்று இன்று மருவி நிற்கிறது. சோழ சிங்கபுரத்துக் கருகில் சோழவாரிதி என்ற மற்றோர் ஏரியும் இவரது காலத்தில் வெட்டப்பட்டது.

ஏமகர்ப்பம், துலாபாரம் முதலிய தானங்களை இவர் செய்தார். இவரது காலத்திய கிராம சபைகளின் அமைப்பு முறையையும் குடவோலைமூலம் கிராம சபையினர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முறையையும் செங்கல்பட்டு மாவட்டம் உத்தரமேரூரிலும் வேறு சிலவிடங்களிலும் உள்ள கல்வெட்டுகள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன.

மனைவி, மக்கள்

முதலாம் பராந்தக சோழரின் பல மனைவியரின் பெயர்கள் கல்வெட்டுகளின் வாயிலாக நமக்குத் தெரியவருகின்றன. தக்கோலத்துப் போரில் உயிர்துறந்த இராஜாதித்தரின் அன்னையான கோக்கிழானடி என்ற அம்மையாரே இவ் வேந்தரின் பட்டத்தரசியாவார். அவர் சேரமான் மகள் என்பது தெரிகிறது. மற்றொரு சேரர் குலத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணையும் இவர் மணந்திருந்தார். மழநாட்டில் (திருச்சி மாவட்டம், உடையார்பாளையம் தாலுகா) பழுவூரில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த பழுவேட்டரையன் என்ற கேரள மன்னனின் மகள் அவர். அரிஞ்சய சோழர் இவ்வம்மையாருக்குப் பிறந்தவரே. மற்றும் அருள்மொழி நங்கை, வில்லவன்மாதேவி, திரிபுவனமாதேவி, வளவன்மாதேவி, சோழசிகாமணி, சோழ மாதேவி, தென்னவன்மாதேவி ஆகிய மனைவியரும் இவருக்கிருந்தனர்.

இவ்வரசருக்கு இராஜாதித்தன், கண்டராதித்தன், அரிஞ்சயன் (அரிகேசரி), உத்தமசீலி ஆகிய நான்கு புதல்வர்களும், வீரமாதேவி, அனுபமா என்ற இரு புதல்வியரும் இருந்தனர். இராஷ்டிரகூட அரசராகிய நான்காம் கோவிந்தருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்கப்பட்டவர் வீரமாதேவியே. கொடும்பாளூர்ச் சிற்றரசர் ஒருவருக்கு அனுபமா மணம் செய்து கொடுக்கப்பட்டிருந்தார்.

கண்டராதித்த சோழர்

முதலாம் பராந்தக சோழரின் மூத்த மகனை இராஜாதித்தர் தக்கோலத்தில் மூன்றும் கிருஷ்ணருடன் நடைபெற்ற போரில் இறந்துபோன பின் (949) கண்டராதித்தர் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப் பெற்று (950), கி.பி. 953-ல் அடுத்த சோழப் பேரரசராக முடிசூட்டப் பட்டார். இராஜகேசரி என்ற பட்டத்தை இவர் சூடியிருந்தார். கி.பி. 953 முதல் 957 வரையில் இவர் ஆட்சி புரிந்தார் என்று கருதப்படுகிறார்.

பாண்டியர் விடுதலை

தக்கோலத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்ட சோழப் படைகள் மேலும் ஐந்தாண்டுகள் தொடர்ந்து போராடிய பின்னரே தொண்டை மண்டலத்தை இராஷ்டிரகூடருக்கு இழந்தன என்பதை முன்பு பார்த்தோம். இவ்வாறு சோழர்களுக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, சோழப் படைகள் தொண்டை மண்டலத்தில் போரிட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில், அதுவரை சோழ வேந்தருக்குத் திறைசெலுத்திக் கொண்டு சிற்றரசராக இருந்துவந்த வீரபாண்டியர் சுதந்திர மன்னராக ஆளத் தொடங்கினர். கி. பி. 953-ல் சோழப் படைகளைத் தோற்கடித்துச் சோழத் தளபதியைக் கொன்று ('சோழன் தலைகொண்ட கோவீர பாண்டியன்' என்று கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன). சோழரது ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றார் வீரபாண்டியர். தமது குறுகிய நான்காண்டுக்கால ஆட்சியில் கண்டராதித்தர் பாண்டிய நாட்டை மீண்டும் வெல்ல இயலவில்லை.

சமயமும் பணிகளும்

இம்மன்னர் சமய ஒழுக்கத்தில் அதிகம் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். தில்லை நடராசப் பெருமான்மீது இவர் பாடியதாகக் கருதப்படும் திருப்பதிகம் ஒன்று ஒன்பதாம் திருமுறையில் உள்ளது. சிவனிடத்தில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தாலும் தாம் அமைத்த கண்டராதித்த சதுர்வேதி மங்கலம் என்ற ஊரில் கண்டராதித்த விண்ணகரம் என்ற பெயரில் திருமாலுக்கும் ஒரு கோயிலை இவர் கட்டினர். இது, திருச்சிமாவட்டத்தில் உடையார் பாளையம் தாலுக்காவில் கொள்ளிடத்தின் வடகரையில் திருமழபாடிக்கு மேற்கில் ஒரு கல் தொலைவில் இந்நாளில் 'கண்டிராச்சியம்' என்னும் சிற்றூராக உள்ளது. மேலும் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் பள்ளிச் சந்தம் என்ற ஊரில் கண்டராதித்தப் பெரும்பள்ளி என்ற பெயரில் சமணர் பள்ளியொன்றையும் இவர் கட்டுவித்தார். கண்டராதித்தப் பேரேரி என்ற நீர் நிலை ஒன்றும்

தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் உலகபுரத்தில் வெட்டப்பட்டது. தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் திருக்கோவலூர்த் தாலுக்காவில் அமைக்கப்பட்ட கண்டராதித்த சதுர்வேதி மங்கலமே, கண்டராதித்தபுரம் என்றும், இந் நாளில் கண்டாச்சிபுரம் என்றும் வழங்கி வருகிறது.

மனைவி, மக்கள்

இவருடைய மனைவியர் இருவரின் பெயர்கள் கல்வெட்டுகளினால் தெரியவருகின்றன. அவர்கள் வீரநாரணி, செம்பியன் மாதேவி என்போர். மூத்த மனைவியான வீரநாரணி தம் கணவர் அரசராவதற்கு முன்பே காலமானார். மழநாட்டுச் சிற்றரசர் ஒருவரின் மகளே செம்பியன் மாதேவி. இவ் வம்மையார் தம் கணவர் இறந்தபின் சுமார் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்து அறங்கள் பல புரிந்துள்ளார். கண்டராதித்த சோழருக்கு இறுதிக் காலத்தில் செம்பியன் மாதேவியின் வயிற்றில் ஒரு மகன் பிறந்தான். இம் மன்னரின் ஒரே குழந்தையாக இருந்த இப் பிள்ளை மதுராந்தகன் எனவும் உத்தம சோழன் எனவும் பெயரிடப் பெற்றுப் பின்னர் அரியணையேறினார்.

கண்டராதித்தர் தம்மகன் குழந்தையாயிருந்த காரணத்தினால் தம் தம்பியாகிய அரிஞ்சயனுக்குக் கி.பி. 953 ஆம் ஆண்டில் — அதாவது, தாம் அரியணையேறிய உடனேயே – இளவரசுப் பட்டம் கட்டுவித்தார். கண்டராதித்தர் கி. பி. 957-ல் இறந்த பின் இந்த அரிஞ்சயரே அடுத்த பேரரசரானார்.

தம் கணவரது நினைவைப் போற்றும் வகையில் திருநல்லம் (இன்றைய கோனேரிராஜபுரம்) என்ற விடத்தில் 'கண்டராதித்தம்' என்ற பெயரில் கருங்கல்லாலான சிவன் கோயில் ஒன்றை அமைத்துச் சிவனுக்கு எதிரில் அவரை வழிபடுவது போல் தம் கணவரின் படிமம் ஒன்றையும் செம்பியன் மாதேவியார் அமைத்தார்.

அரிஞ்சய சோழர்

கண்டராதித்த சோழரது ஒரே மகனாகிய உத்தம சோழர் சிறுபிள்ளையாயிருந்த காரணத்தினால் அவருடைய (கண்டராதித்தரது) தம்பியான அரிஞ்சயன் அடுத்த சோழப் பேரரசரானார். அரிந்தமன் என்றும் அரிகேசரி என்றும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். (அரிகேசரி என்பவர் வேறு, அரிஞ்சயன் வேறு என்றும் முன்பு சில அறிஞர் கருதினர்.) தம் தந்தையாரின் காலத்தில் தம் அண்ணனை

இராஜாதித்தர் சோழப் பேரரசின் வடபகுதியை இராஷ்டிர கூடர்கள் படையெடுக்கக் கூடும் என்பதால் காவல் புரிந்து கொண் டிருந்த பொழுது, அரிஞ்சயன் மலையமானாட்டின் தலைநகரமான திருக்கோவலூரில் பெரும் படையுடன் இருந்து அவருக்கு உத வினார். இராஷ்டிரகூடர்களுடனான போர்களில் இவரும் கலந்து கொண்டிருக்கக் கூடும்.

மரணம்

கி. பி. 957-ல்அரியணை யேறியதும் பரகேசரி என்ற பட்டத்தை இவர் சூடிக் கொண்டார். இராஷ்டிரகூடர் கவர்ந்துகொண்ட வடக்கு நிலப்பரப்பை மீட்க வேண்டும் என்று திட்டமிட்டார் இவர். அப் பிரதேசத்தை வைதும்பர்கள் பெற்று இராஷ்டிர கூடர்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசர்களாக ஆண்டு வந்தனர். அரிஞ்சய சோழர் தம் மகள் அரிஞ்சிகைப் பிராட்டியை வாணர்குல மன்னருக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்து இராஷ்டிரகூடரி மிருந்து அவரைப் பிரித்துத் தமக்கு நண்பராக்கிக் கொண்டார். பின்னர்த் தொண்டை நாட்டின் மீதும் திருமுனைப்பாடி நாட்டின் மீதும் படையெடுத்துச் சென்றார் சோழப் பேரரசர். வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் ஆற்றூர் என்னுமிடத்தில் சோழப் பேரரசர் இறந் தார். இராஷ்டிரகூடர்களுக்கெதிரான போர் ஒன்றில் அல்லது போர் நடந்து கொண்டிருந்த போது வேறு யாதோ ஒரு காரணத் தினால் இவர் இறந்திருக்க வேண்டும். 'ஆற்றூர்த் துஞ்சின தேவர்' என்று சோழர் கல்வெட்டுகள் இவரைக் குறிப்பிடுகின்றன. பட்ட மேறியபின் குறுகிய காலத்திலேயே இவர் காலமானார். எனவே தான் இவருடைய கல்வெட்டுகள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

மனைவி, மக்கள்

அரிஞ்சய சோழருக்கும் பல மனைவியர் இருந்தனர். அவர் களுள் நால்வரின் பெயர்கள் நமக்குத் தெரியவருகின்றன. அவர் களுள் ஒருவரான பீமன் குந்தவை என்பவர் கீழைச் சாளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் பீமனின் மகளாகவே இருக்கக் கூடும். கல் யாணி என்ற பெயர் கொண்ட மற்றொரு மனைவி வைதும்பராய ரின் மகள் என்று அன்பில் செப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன. இந்த அம்மையாரது வயிற்றில் பிறந்தவரே இரண்டாம் பராந்தக சோழர்.

அரிஞ்சய சோழரின் பேரனாகிய முதலாம் இராஜராஜ சோழர் வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் திருவல்லத்துக்கு ஆறு கல் வடக்கி லுள்ள மேற்பாடி என்ற ஊரில் சிவன் கோயில் ஒன்றைக் கட்டி, அதற்குத் தம் பாட்டனாரின் நினைவாக 'அரிஞ்சிகை ஈஸ்வரம்'

என்ற பெயரைச் சூட்டினர். இன்று 'சோமேஸ்வரம்' என்று அது வழங்கப்படுகிறது.

இரண்டாம் பராந்தகர் சுந்தர சோழர்

அரிஞ்சய சோழரின் மகனான இரண்டாம் பராந்தக சோழர் அடுத்த சோழப் பேரரசரானார். சுந்தர சோழர் என்றும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். கி. பி. 957 முதல் 970 வரையில் இவர் ஆட்சி புரிந்திருக்கக் கூடும். இராஜகேசரி என்ற பட்டம் புனைந்து கொண்டார் இவர்.

பாண்டியருடன் போர்கள்

தக்கோலத்துப் போரில் சோழப் படைகள் தோற்றுத் தொண்டை நாட்டையும் திருமுனைப்பாடி நாட்டையும் சோழர் இழந்த வேளையில், சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பாண்டிய நாட்டில் வீரபாண்டியர் கி.பி. 953-ல் ஒரு சோழப் படையைத் தோற்கடித்து விரட்டிவிட்டுச் சுதந்திரமாக ஆளத் தொடங்கினர் என்பதை முன்பே கண்டோம். கண்டராதித்த சோழரும் அரிஞ்சய சோழரும் பாண்டிய நாட்டை மீட்கவில்லை; மீட்க முயலவும் இல்லைபோலும். எனவே சுந்தர சோழர் அம் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். சேவூர் என்ற விடத்தில் சுந்தர சோழருக்கும் வீர பாண்டியருக்கும் கி.பி. 962-ல் கடுமையான போர் ஒன்று நடைபெற்றது. வீர பாண்டியர் தோற்று ஓடினர். இவ் வெற்றியைப் புகழ்வது போல 'மதுரை கொண்ட கோ ராஜகேசரி வர்மர்' என்று சுந்தர சோழரின் ஐந்தாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுகள் அவரைப் புகழ்கின்றன. மேலும் 'பாண்டியனைச் சுரம் இறக்கின பெருமாள்' என்றும் சுந்தர சோழர் அழைக்கப்படுகிறார். தோற்றோடிய பாண்டிய வேந்தர் சுரம் புகுந்து ஒளிந்துகொண்டார்.

இப் போரில் சுந்தரசோழருக்கெதிராக வீரபாண்டியருக்கு உதவினர் இலங்கை அரசரான நான்காம் மகிந்தர் (Mahinda IV). எனவே அவருக்கெதிராகவும் சோழர் படையொன்று அனுப்பப்பட்டது. கி. பி. 965-ல் இலங்கையில் நடைபெற்ற போரில் சோழர் படைக்குத் தலைமை தாங்கிச் சென்ற கொடும்பாளூர் அரசராகிய பராந்தகன் சிறிய வேளான் என்பவர் கொல்லப்பட்டார். வெற்றி பெற்ற இலங்கைப் படைக்குத் தலைவராகச் சேனர் (Sena) என்பவர் இருந்தார். இதற்குப்பின் இருதரப்பினரும் சமாதானம் செய்து கொண்டனர்.

சோழரின் இத் தோல்வி காரணமாக மீண்டும் வீர பாண்டியர் மதுரையில் கி.பி. 965, 966-ல் அரசு புரியத் தொடங்கினர். சுந்தர

சோழர் கி. பி. 966-ல் மீண்டும் பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுத்தார். அவருடைய மகனுன ஆதித்த கரிகாலரும் கொடும்பாளூர்க் குறுநிலமன்னர் பூதி விக்கிரமகேசரியும் மற்றக் குறுநில மன்னர்களும் சோழப்படையில் இருந்தனர். வீர பாண்டியர் போரில் கொல்லப்பட்டார். எனவே 'வீர பாண்டியன் தலை கொண்ட கோப்பரகேசரி வர்மர்' என்று ஆதித்த கரிகாலர் அழைக்கப்பட்டார். சோழர் படையில் இருந்த குறுநில மன்னர்களும் அதே போல் தம்மைக் கூறிக் கொண்டனர். ஆயினும் சுந்தர சோழரின் கல்வெட்டுகள் பாண்டிய நாட்டில் காணப்படவில்லை. பாண்டியர்கள் தொடர்ந்து பேராாடினர். பாண்டிய நாட்டை வென்று ஆளச் சுந்தர சோழரால் முடியவில்லை.

வடபகுதியை மீட்டல்

இராஷ்டிரகூடரால் கைப்பற்றப்பட்ட தொண்டை நாட்டையும் திருமுனைப்பாடி நாட்டையும் மீட்கும் முயற்சியில் தம் தந்தையின் கொள்கையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தார் சுந்தர சோழர். தொடர்ச்சியாக அப் பகுதிகளில் போர்கள் நடைபெற்றன என்று தெரிகிறது. சுந்தர சோழரின் ஐந்தாம் ஆண்டு முதல் தென்னுர்க்காடு, வடார்க்காடு, செங்கல்பட்டு ஆகிய மாவட்டங்களில் அவருடைய கல்வெட்டுகள் கிடைக்கின்றன. கி. பி. 967-க்குப்பின் சுந்தர சோழரின் பத்தாம் ஆட்சியாண்டுக்குப்பின், இராஷ்டிரகூட மூன்றும் கிருஷ்ணரின் கல்வெட்டுகள் அம் மாவட்டங்களில் அகப்படவில்லை. சுந்தர சோழர் சிறிது சிறிதாக அம் மாவட்டங்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார் என்பது புலப்படுகிறது. கி.பி. 963 முதல் தொண்டை மண்டலத்தில் இராஷ்டிரகூடரின் கல்வெட்டுகள் ஒரு சில இடங்களில் மட்டுமே கிடைப்பதும், சோழரின் கல்வெட்டுகள் பரவலாகக் காணப்படுவதும் இதை உறுதி செய்கின்றன.

மனைவி, மக்கள்

சேர மன்னர் ஒருவரின் மகளாகிய தேவியம்மன் என்பவரையும், திருக்கோவலூர் மலையமானின் மகளாகிய வானவன் மாதேவியையும் சுந்தரசோழர் மணந்திருந்தார். ஆதித்த கரிகாலன், அருண்மொழி வர்மன் (அருமொழிவர்மன்) என்ற இரு ஆண்மக்களும் குந்தவை என்ற பெண்ணும் இவருக்கு இருந்தனர். தம் மூத்தமகனுகிய ஆதித்த கரிகாலனுக்குக் கி.பி.965 ஆம் ஆண்டிலேயே இளவரசுப் பட்டம் சூட்டினுர் இவ் வேந்தர். இரண்டாம் ஆதித்தர் என்றும் இவர் அழைக்கப்படுகிறுர். கீழைச்சாளுக்கிய இளவரசர்களுள் ஒருவரான வந்தியத்தேவர் என்பவருக்குக் குந்தவை மணம் செய்து கொடுக்கப்பட்டார்.

மரணம் முதலியவை

சுந்தர சோழரின் அமைச்சராக இருந்தவர் மழநாட்டில் அன்பில் என்ற ஊரைச் சேர்ந்த அநிருத்த பிரமாதிராஜன் என்பவர். இவருக்கு இறையிலியாக ஒரூரினை அளித்து, அதைப் பொறித்து வைப்பதற்காக வெளியிடப்பட்டவையே அன்பில் செப்பேடுகள். சோழரின் மிகப் பழைய செப்பேடுகள் இவையே.

பட்டத்து இளவரசான ஆதித்த கரிகாலர் கி.பி. 969-ல் சில அதிகாரிகளின் சதியினால் கொல்லப்பட்டார். இராஷ்டிரகூடரிடமிருந்து தொண்டை மண்டலத்தை மீட்டபின் காஞ்சிபுரத்தில் பொன் மாளிகை என்ற அரண்மனையிலிருந்த சுந்தர சோழர் இந் நிகழ்ச்சியினால் மனமுடைந்து விரைவிலேயே மரணமடைந்தார். 'பொன்மாளிகைத் துஞ்சின தேவர்' என்று அவர் அழைக்கப்படுகிறார். அவரது மனைவிகளுள் ஒருவரான வானவன் மாதேவி (அருண்மொழிவர்மன் என்னும் இராஜராஜ சோழரின் தாய்) உடன் கட்டை ஏறி உயிர்விட்டார். பின்னர் இராஜராஜ சோழர் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைக் கட்டுவித்தபோது, அவருடைய சகோதரியான குந்தவை தம் தந்தை சுந்தர சோழரின் உருவச்சிலையையும் தாய் வானவன் மாதேவியின் உருவச்சிலையையும் அக்கோயிலில் வைத்து வழிபாட்டுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். தஞ்சாவூரில் 'சுந்தர சோழர் விண்ணகர் ஆதுரச்சாலை' என்ற மருத்துவக் கூடம் ஒன்றையும் அவ் வம்மையார் நிறுவினார்.

சுந்தர சோழர் பொதுப்பணிகள் பலவும் புரிந்துள்ளார். தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் எண்ணாயிரம் என்ற ஊரில் சுந்தர சோழ விண்ணகர் என்ற திருமால் ஆலயம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அதே மாவட்டத்து உலகபுரத்தில் சுந்தர சோழப் பெரும்பள்ளி என்ற பௌத்த ஆலயம் ஒன்றும் எழுப்பப்பட்டது. வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் பிரமதேசம் என்ற ஊரில் சுந்தர சோழப் பேரேரி என்னும் ஏரி ஒன்றையும், பழைய புதுக்கோட்டை இராச்சியத்தில் திருமெய்யம் தாலுக்காவில் சுந்தர சோழபுரம் என்ற நகரையும் அவர் அமைத்தார் என்று தெரிகிறது. இவ் வூர் இன்று சுந்தரம் என்று வழங்கப்படுகிறது.

'பழையாறை நகர்ச் சுந்தர சோழர்' என்றும், 'நந்திபுரி மன்னர் சுந்தரசோழர்' என்றும் சில பாடல்கள் இவரை வருணிக்கின்றன. எனவே நந்திபுரி என்றும் அழைக்கப்பட்ட பழையாறை நகரிலிருந்தே சுந்தரசோழர் ஆண்டிருக்கக்கூடும். இன்று கும்பகோணத்துக்குத் தென்மேற்கில் மூன்று கல் தொலைவில் உள்ளது பழையாறை என்ற சிற்றூர். ஏழாம் நூற்றாண்டில் பழையாறை

எனவும், எட்டாம் நூற்றாண்டில் நந்திபுரம் எனவும், ஒன்பது பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் பழையாறைநந்திபுரம் எனவும், பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் முடிகொண்ட சோழபுரம் எனவும், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இராஜராஜபுரம் எனவும் இவ்வூர் வழங்கப்பட்டது என்று ஆராய்ச்சி செய்து முடிவு கூறுகின்றார் திரு. சதாசிவ பண்டாரத்தார். சோழரது இரண்டாவது தலைநகராகச் சிற்சில காலங்களில் அந்நகர் விளங்கியது போலும்.

உத்தமசோழர்

கண்டராதித்த சோழரின் மகனாகிய உத்தமசோழர் சுந்தரச் சோழருக்குப்பின் அரியணையேறினார். தாம் அரியணையைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக ஆதித்த கரிகாலரை இவர் கொலை செய்வித்தார் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். இது உண்மையாகத் தோன்றவில்லை. ஆதித்த கரிகாலரின் தம்பியும், உத்தமசோழருக்குப்பின் அரியணையேறிச் சிறப்புற ஆண்டவருவான முதலாம் இராஜராஜசோழர் உத்தம சோழரையும் அவருடைய அன்னையாகிய செம்பியன் மாதேவியையும் தம்முடைய கல்வெட்டுகளில் வாயாரப் புகழ்கிறார். தம் அண்ணனை உத்தமசோழர் கொன்றிருப்பாரேயானால் இப் புகழ்ச்சிக்கு இடமிருந்திருக்காது. கண்டராதித்த சோழர் தம் மகன் சிறுவனாயிருந்த காரணத்தினால் தம் தம்பியாகிய அரிஞ்சய சோழரை வாரிசாக்கியதும், அரிஞ்சயர் சிறிது காலமே ஆண்டு இறந்தபின் அவருடைய மகன் சுந்தரச் சோழர் அரியணையேறிப், பின்னர் இராஜராஜர் அரியணைக்குத் தயாராக இருக்க, அவருடைய சிற்றப்பனான உத்தம சோழருக்கு அரியணை யளிக்கப்பட்டதும் சோழ அரச குலத்தினரின் பெருந்தன்மையை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

பரகேசரி என்ற பட்டம் புனைந்திருந்தார் உத்தம சோழர். இவர் கி.பி. 970 முதல் 935 வரையில் ஆட்சி புரிந்தார் என்று கணக்கிடப்படுகிறது.

இம்மன்னரது ஆட்சி அமைதியாகவே கழிந்தது. போர்கள், படையெடுப்புகள் ஆகிய எதுவும் இவரது ஆட்சியில் நிகழவில்லை. இவருடைய காலத்துக் கல்வெட்டுகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. இவ் வரசரும் இவருடைய தாயாரான செம்பியன் மாதேவியும் இவருடைய மனைவியரும் அதிகாரிகளும் புரிந்த அறச் செயல்களை அவை கூறுகின்றன. தமது பதினாறும் ஆட்சியாண்டில் இவர் வெளியிட்ட செப்பேடுகள் கிடைத்துள்ளன. சுற்றிலும் உத்தம சோழரது பெயரும் நடுவில் புலி யுருவமும் பொறிக்கப்பட்ட இவருடைய தங்க நாணயம் கிடைத்துள்ளது. சோழ மன்னரின் நாணயங்களுள் இதுவே மிகவும் பழையது.

இம் மன்னருக்குப் பல மனைவியர் இருந்தனர். இவருடைய புதல்வன் மதுராந்தகன் கண்டராதித்த சோழன் (இரண்டாம் கண்டராதித்தர்) எனப் பெயர் பெற்றிருந்தார். (ஆயினும் உத்தம சோழர், சுந்தரச் சோழரின் இரண்டாம் மகனாகிய இராஜ ராஜ சோழருக்கே இளவரசுப் பட்டம் கட்டியிருந்தார்.) மதுராந்தகன் என்ற மற்றொரு பெயரை உத்தம சோழர் பெற்றிருந்தார் என்பதை இதுவும் வேறுசான்றுகளும் உணர்த்துகின்றன. இவருடைய அன்னையாரான செம்பியன் மாதேவி (முதலாம் கண்டராதித்த சோழரின் மனைவி) தம் கணவர் இறந்தபின் அனைவராலும் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டு, அறங்கள் பல புரிந்து, ஆலயங்கள் பல அமைத்து, இராஜராஜசோழரது ஆட்சியில் கி.பி. 1001ஆம் ஆண்டுவரையில் உயிருடனிருந்தார். இவ் வம்மையார் அமைத்த ஆலயங்கள் கோனேரிராஜபுரம் (தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் அன்று திருநல்லம் என்று அழைக்கப்பட்ட ஊர்), விருத்தாசலம், திருவக்கரை, திருக்கோடிகா, தென்குரங்காடுதுறை, செம்பியன் மாதேவி, திருத்துருத்தி, ஆநாங்கூர், திருமணஞ்சேரி முதலிய பல ஊர்களில் உள்ளன.

முதலாம் இராஜராஜ சோழர்

சோழப் பேரரசர்களுள் மிகவும் சிறந்தவர்கள் முதலாம் இராஜராஜரும் அவருடைய மகனான முதலாம் இராஜேந்திரரும் ஆவர். உத்தமசோழர் இறந்தபின் அவருடைய மகனான இரண்டாம் கண்டராதித்த சோழருக்குப் பதிலாக முதலாம் இராஜராஜரே அரசரானார். இரண்டாம் பராந்தகரான சுந்தரச் சோழருக்கும் அவருடைய மனைவி வானவன் மாதேவிக்கும் பிறந்தவர் இவர். வானவன் மாதேவி தம் கணவர் இறந்ததும் உடன் கட்டையேறி உயிர்விட்டார்.

இவரது இயற்பெயர் அருமொழி வர்மன் என்பது. 'அருண்மொழி வர்மன்' என்று இதைத் தமிழறிஞர் எழுதுவர். (அதே போல் வானவன் 'மகாதேவி,' செம்பியன் 'மகாதேவி' என்று கல்வெட்டுகளிலும் பட்டயங்களிலும் உள்ள பெயர்களை 'மாதேவி' என்று தூய தமிழ்ப்படுத்தித் தமிழறிஞர் எழுதுகின்றனர்.) தமது ஆட்சியின் மூன்றாமாண்டு முதல் இராஜராஜன் என்ற பெயரை இவர் சூடிக்கொண்டார். இவர் தமது மூன்றாமாண்டில் பெற்ற பெரு வெற்றிகளே இப்பெயர் மாற்றத்துக்குக் காரணமாயிருந்தன போலும். 'இராஜகேசரி' என்ற பட்டத்தை இவர் சூடியிருந்தார். தம் பெரியபாட்டனாரின் மகனும் சிறிய தந்தையுமாகிய உத்தமசோழரது காலத்திலேயே இளவரசுப் பட்டம் கட்டப் பெற்றிருந்தார் இவர். கி. பி, 985 முதல் 1014 வரையில் சோழப் பேரரசராயிருந்தார் இப் பெரு வேந்தர்.

மெய்க்கீர்த்தி

தம்முடைய போர் வெற்றிகளையும் பிற நிகழ்ச்சிகளையும் ஆண்டு தோறும் அவை நிகழ்ந்த முறையில் நிரல்பட அகவற்பாவில் அமைத்துக் கல்வெட்டுகளாகப் பொறிக்கும் வழக்கத்தைத் துவக்கி வைத்தவர் முதலாம் இராஜராஜரே. பின்வந்த சோழர்களும் மற்ற மன்னர்களும் இம் முறையையே பின்பற்றுவாராயினர். இவை 'மெய்க்கீர்த்திகள்' என்று கூறப்படுகின்றன. இவற்றை வைத்து அம் மன்னர்களின் வரலாற்றை நன்கு அறிய முடிகின்றது. கி. பி. 933 ல் தான் இவரது மெய்க்கீர்த்தி முதன் முதலாகப் பொறிக்கப்பட்டது.

மும்முடிச் சோழர்

தமது மூன்றுமாண்டில் (கி.பி. 988ல்) காந்தளூர்ச் சாலையில் பாஸ்கர ரவிவர்மன் என்ற சேர மன்னரை இவர் தோற்கடித்தார். காந்தளூர்ச்சாலை என்பது 'வலிய சாலை' என்ற பெயரில் திருவனந்தபுரத்தின் ஒரு பகுதியாக இன்றுள்ளது. அக் கடற் கரைப் பட்டினத்தில் போர் நிகழ்ந்ததற்கான காரணம் ஒட்டக் கூத்தரது 'மூவருலாவில்' கூறப்பட்டுள்ளது. இச் சோழரால் அனுப் பப்பட்ட தூதர் ஒருவரைக் கைது செய்து உதகை என்னுமிடத்தில் (நாகர் கோயிலுக்கு வடமேற்கேயுள்ள ஒரு ஊர்) சிறையிலிட்டிருந் தாராம் சேர மன்னர். இதனால் தோன்றிய போரில் சேரரது கடற் படையை இராஜராஜர் முறியடித்தார். இராஜராஜரது தரைப் படையொன்றும் பாண்டிய நாட்டின் வழியாகச் சேர நாட்டுக்குப் புறப்பட்டது. அமரபுயங்கன் என்ற பாண்டிய மன்னர் சேர மன்னனின் நண்பராயிருந்து சோழர் படையை எதிர்த்தார் என்றும், தோற்கடிக்கப்பட்டார் என்றும் தெரிகிறது. இப் படை உதகையையும் விழிஞம் போன்ற வேறு பல நகரங்களையும் தாக்கிச் சூறையாடித் தீக்கிரையாக்கிற்று. சோழத்தூதர் விடுவிக்கப்பட் டார். "காந்தளூர்ச் சாலைக் கலமறுத்தருளிய கோராஜகேசரி வர்மன்" என்றும் "செழியரைத் தேசுகொள் கோவிராஜகேசரி வர்மன்" என்றும் அவருடைய மெய்க்கீர்த்திகள் அவரை வருணிக் கின்றன. அமரபுயங்கனுடன் வேறு பல பாண்டியரும் தோற்கடிக் கப்பட்டனர். சேரரையும் பாண்டியரையும் வென்றதால் 'மும் முடிச்சோழர்' என்னும் சிறப்புப் பெயரை இராஜராஜர் சூடிக் கொண்டார். பாண்டிய குலாசனி என்ற பெயரும் இவருக்கு உண்டு. இராஜராஜரின் கல்வெட்டுகள் அவரது எட்டாம் ஆட்சி யாண்டு முதல் பாண்டிய நாட்டில் காணக்கிடைக்கின்றன. சேரநாட்டில் கொல்லம் வரையில் சென்று சோழர் படைகள் மீண்டன. இராஜராஜ மண்டலம் என்று பாண்டிய நாடும் சேர நாடும் பேரிடப்பட்டன.

மற்றப் போர்கள்

பின்னர் இராஜராஜ சோழரின் படைகள் குடமலை நாட்டைத் (குடகு) தாக்கின. கொங்காள்வார் மரபில் வந்த ஒருவர் அதை ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்தார். பனசோகே என்ற விடத்தில் நடைபெற்ற போரில் அவர் தோற்கடிக்கப்பட்டு அந்நாடு வெல்லப் பட்டது. அப் போரில் வீரத்துடன் போரிட்ட மனிஜா என்ப வருக்குக் குடமலைநாடு அளிக்கப்பட்டது. மனிஜாவின் வழி வந் தோர் சோழரின் குறுநில மன்னராகக் குடமலை நாட்டைச் சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுக் காலம் ஆண்டுவந்தனர். இதற்குப் பின்னர்க் கங்கபாடியையும் (மைசூரின் தென்பகுதியும் தர்மபுரி மாவட் டத்தின் வட பகுதியும்) நொளம்பப்பாடியையும் (அல்லது நுளம் பப்பாடி — மைசூர் இராச்சியத்தின் கிழக்குப் பகுதியும் பல்லாரி மாவட்டமும்), மைசூர் இராச்சியத்தின் மையப் பகுதியான தடிகைப் பாடியையும் (மைசூர் மாவட்டம்) சோழர் படைகள் கைப்பற்றின. கி,பி. 991க்கு முன் இவை வெல்லப்பட்டன.

இப் போர்களில் பெரும் பங்காற்றியவர் இராஜராஜசோழரின் புதல்வராகிய முதலாம் இராஜேந்திர சோழர். இவர் கங்க பாடி யிலும் வேங்கியிலும் மாதண்ட நாயகமாக இருந்தார்.

இலங்கை மீது படையெடுப்பு

பாண்டியரும் சேரரும் இலங்கையரசரும் நண்பர்களாயிருந்து வந்தனர். சோழருக்கெதிராகப் பாண்டியருக்கும் சேரருக்கும் இலங்கை அரசர் உதவிகள் புரிந்தார். இதனாலேயே இராஜராஜ சோழர் இலங்கை மீதும் படையெடுத்தார். அப்பொழுது ஐந்தாம் மகிந்தர் (Mahinda V) என்பவர் அத்தீவை ஆண்டுவந்தார். சோழப் பேரரசரின் மகனாகிய முதலாம் இராஜேந்திரரின் தலைமை யில் சோழப் படைகள் இலங்கைமீது படையெடுத்தன. கி.பி. 991ல் இப்படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. அப்பொழுது இலங்கையின் வடக்கிலுள்ள ஈழத்தில் படைவீரர்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர். அதனைப் பயன்படுத்திச் சோழப்படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. ஐந் தாம் மகிந்தர் தென் கிழக்கிலுள்ள உரோகண நாட்டுக்கு ஓடிப் போனார். வடபகுதி முழுவதும் சோழரது வசமாயிற்று. அதன் தலைநகரமான அநுராதாபுரத்தைச் சூறையிட்டனர் சோழர். 'பொலன்னருவா' நகரம் ஜனநாத மங்கலம் என்று பெயர் சூட்டப் பட்டுச் சோழருக்குத் தலைநகராயிற்று. அப் பகுதி மும்முடிச் சோழ மண்டலம் எனப் பேரிடப்பட்டது.

மேலைச் சாளுக்கியருடன் பகைமை

இராஷ்டிரகூடப் பேரரசுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார் இரண்டாம் தைலர் (அல்லது இரண்டாம் தைலப்பர்) என்பதை

முன்பு கண்டோம். அதற்குப் பின்னர்த் துங்கபத்திரை நதிக்கும் நர்மதைக்குமிடையிலான பிரதேசம் முழுவதையும் பல ஆண்டு கள் போரிட்டுத் தம்மாதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டுவந்தார் இத் தைலப்பர். அவருடைய மூத்த மகனான சத்யாஸ்ரயர் (Satyasraya) தம் தந்தையின் போர்களனைத்திலும் பங்கு கொண்ட பெரு வீரர். அவர் கி.பி. 997ல் தம் தந்தையின் மரணத்துக்குப் பிறகு மேலைச் சாளுக்கிய அரசரானார். இவரும் தம் தந்தையைப் போலவே ஆதிக்க நோக்கமும் போர் விருப்பமும் உடையவர். இதே நோக்கத்தையும் விருப்பத்தையும் கொண்டிருந்த சோழப் பேரரசர் இராஜராஜரும் இம் மேலைச் சாளுக்கிய அரசர்களின் பகைவரானார். மைசூர் மாநிலத்தில் கங்கபாடி, நொளம்பப்பாடி தடிகைப்பாடி ஆகிய பகுதிகளைச் சோழர் கைப்பற்றியது முதல் இப் பகைமை முற்றியது. கி. பி. 992ல் தைலப்பருக்கும் சோழப் படைகளுக்கும் போர் ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் சோழர் படைகள் தோற்றன. கீழைச் சாளுக்கிய அரசில் சோழர் காட்டிய அக்கறை இப் பகைமையை மேலும் தீவிரப்படுத்திற்று.

வேங்கி நாட்டில் சோழரின் ஆதிக்கம்

கீழைச் சாளுக்கிய அரசின் தலைநகரான வேங்கியில் தானார்ணவ தேவரைக் (கி.பி. 970 — 973) கொன்றுவிட்டு ஜடா சோட பீமர் என்பவர் அரியணையைக் கவர்ந்துகொண்டார். இவர் கி.பி. 973 முதல் 999 வரையில் ஆண்டார். தானார்ணவதேவரின் புதல்வர்களான முதலாம் சக்திவர்மனும் விமலாதித்தியரும் தஞ்சை சென்று இராஜராஜ சோழரிடம் அடைக்கலம் புகுந் தனர். முதலாம் இராஜராஜர் தம் மகளான குந்தவையை விமலாதித்தியருக்கு மணம் செய்து கொடுத்தார். ஜடா சோட பீமர் (Jata Choda Bhima) கலிங்கத்தை ஆண்ட கிழக்குக்கங்கரை யும் வைதும்பரையும் வென்று, இவ் வெற்றிகளால் துணிச்சல் பெற்றுச் சோழப் பேரரசில் அடங்கியிருந்த தொண்டை மண்டலத் தின்மீது படையெடுத்து வந்தார் (கி. பி. 999). சோழப் படைகள் பீமரைத் தோற்கடித்துச் சிறையிலிட்டன. சக்திவர்மன் வேங்கி யில் அரசராக்கப்பட்டார் (கி. பி. 999-1011).

சத்யாஸ்ரயருடன் போர்கள்

கீழைச் சாளுக்கிய அரசில் சோழரின் ஆதிக்கம் வளர்ந்து வந்த தைக் கண்ட சத்யாஸ்ரயர் கி.பி. 1006ஆம் ஆண்டில் அந் நாட்டின் மீது படையெடுத்தார். தான்யகடகம் (இன்றைய தரணி கோட்டா) முதலிய பல நகரங்கள் கைப்பற்றப்பட்டுத் தீக் கிரை யாக்கப்பட்டன. இராஜராஜ சோழரின் படைகள் முதலாம் சக்தி வர்மனுக்கு ஆதரவாக அனுப்பப்பட்டன. இராஜேந்திர சோழரே

படைத் தலைமை பூண்டு புறப்பட்டார் (1007). இராஜேந்திர சோழர் வெற்றி மேல் வெற்றி பெற்று பிஜப்பூர் மாவட்டத்தி லுள்ள தோனூர் (Donur) வரையில் சென்று சூறையாடினார். தோனூரிலுள்ள மேலைச் சாளுக்கியரின் கல்வெட்டு ஒன்றே இதைத் தெரிவிக்கிறது. பகைவரின் தலைநகரான மான்யகேதமும் கைப் பற்றப்பட்டது. வேங்கியிலிருந்து மற்றொரு படையானது புறப் பட்டு இன்றைய ஹைதராபாத்துக்கு 45 கல் வடமேற்கில் உள்ள கொள்ளிப்பாக்கை ஏழாயிரம் இன்று குல்பாக்—Kulpak என்று இது அழைக்கப்படுகிறது) வரையில் சென்று அதைக் கைப் பற்றியது. சத்யாஸ்ரயர் படுதோல்வி யடைந்து ஓடவேண்டிய தாயிற்று. சத்யாஸ்ரயருக்கு உட்பட்டிருந்த கலிங்கத்தையும் வென்றார் இராஜேந்திர சோழர். பின்னர்ப் பெரும் பொருளோடு சோழப் படைகள் நாடு திரும்பின.

மாலத் தீவுகள் கைப்பற்றப் படுதல்

இராஜராஜ சோழரின் இறுதிக் காலத்தில் மேலைக் கடற் கரைக்கு அப்பாலிருந்த "முந்நீர்ப் பழந்தீவு பன்னீராயிரமும்" (மாலத் தீவுகள்) கைப்பற்றப்பட்டன. எக் காரணத்தினால் இத் தீவுகள் வெல்லப்பட்டன என்பது தெரிய வில்லை. இத்தகைய கடற் போர்கள் சோழரது கடற்படை வளர்ந்து வந்ததைக் காட்டு கின்றன.

இம் மன்னரின் சிறப்பு

சோழரது ஆதிக்கத்தைக் கலிங்கம், துங்கபத்திரை ஆகியவை வரையில் பரப்பினார் இப் பேரரசர். இப்பெரு வெற்றிகளுக்குக் காரணமாயிருந்த தம் மூத்த மகன் இராஜேந்திர சோழருக்கு கி. பி. 1012ல் இளவரசுப் பட்டம் கட்டினார் இவ் வேந்தர்.

பாண்டிய நாடும்,சேர நாடும் இராஜராஜ மண்டலம் என்றும், இலங்கையின் வடபகுதியாகிய ஈழம் மும்முடிச் சோழ மண்டலம் என்றும், நுளம்பப்பாடி நிகரிலி சோழமண்டலம் என்றும், தொண்டை நாடு ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் என்றும் பெயரிடப்பட்டன. துலாபாரம், இரண்யகர்ப்பம் ஆகிய தானங்களையும் தம் வாழ்நாளின் இறுதி நாட்களில் இம் மன்னர் வழங்கினார். க்ஷத்திரிய சிகாமணி, (இவர் க்ஷத்திரிய குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதை இப்பெயர் உணர்த்துகின்றது), இராஜேந்திர சிங்கன், உய்யக்கொண்டான், பாண்டிய குலாசனி கேரளாந் தகன், நித்தவிநோதன், இராஜாசிரயன் ஆகிய ஏழு சிறப்புப் பெயர்களையும் இவர் சூடியிருந்தார். இவ்வேழும் சோழ மண்ட லத்திலிருந்த வளநாடுகளின் பெயர்களாகச் சூட்டப்பட்டிருந்தன.

மேலும் சிவபாத சேகரன், சிங்களாந்தகன், ஜயங்கொண்ட சோழன், மும்முடிச் சோழன், நிகரிலி சோழன், தெலுங்கக் குல காலன் முதலிய வேறு சிறப்புப் பெயர்களையும் இவர் சூடியிருந் தார்.

பெரிய கோயில்

இராஜராஜேஸ்வரம் என்ற பெயரில் தஞ்சையில் உள்ள பெரிய கோயில் கி. பி. 1004ஆம் ஆண்டில் துவங்கப்பட்டு 1010ல் முடிக்கப் பெற்றது. 793 அடி நீளமும் 397 அடி அகலமும் உடையது அக் கோயில். அதன் நடு விமானத்தின் உயரம் 216 அடி. அதன் உச்சி யில் உள்ள கருங்கல் பலகை ஒரே கல்லால் ஆனது. அது ஏறக் குறைய எண்பது டன் எடையுள்ளது என்று மதிப்பிடப்படுகிறது. அக் கோயிலின் வெளிப் பிரகாரத்தில் உள்ள நந்தியும் ஒரே கல்லால் ஆனதே. அது 12 அடி உயரமும் $19\frac{1}{2}$ அடி நீளமும் $8\frac{1}{4}$ அடி அகல மும் உடையது. இராஜராஜ சோழரின் பெயரையும் புகழையும் எதிர் காலத்தினருக்கு நினைவுபடுத்திக் கொண்டு நிற்கிறது இக் கோயில். இம் மன்னரது காலத்தில் வாழ்ந்த கருவூர்த் தேவர் என்ற பெரியார் இவ் வாலயத்தில் உள்ள இராஜராஜேஸ்வரரின் மீது பாடிய பதிகம் ஒன்று ஒன்பதாம் திருமுறையில் சேர்க்கப்பட் டுள்ளது. இம் மன்னரும் அவருடைய உற்ரர் உறவினரும் அதி காரிகளும் இப் பெருங்கோயிலுக்கு ஏராளமான நிவந்தங்களை அளித்துள்ளனர்.

சமயப் பொறை

கடாரத்தரசரான சூளாமணி வர்மன் என்பவர் நாகப்பட்டி னத்தில் புத்த ஆலயம் ஒன்றை அமைப்பதற்கு அனுமதி கோரினர். இராஜராஜர் அனுமதி வழங்கினர். சூளாமணி வர்மனல் துவக் கப்பட்ட புத்த விகாரம் அவருடைய மகனை விஜயோத்துங்க வர்மன் காலத்தில்தான் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. இராஜராஜர் பிற சமயங்களை வெறுக்கவில்லை என்பதை இது நன்கு புலப்படுத்து கிறது. மேலும், அந்த ஆலயத்துக்கு ஆனைமங்கலம் என்ற ஊரைப் பள்ளிச்சந்தமாக இவர் அளித்தார். இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி (பௌத்த, சமண ஆலயங்கள் பள்ளி எனப்பட்டன) என்று தம் பெயரை அந்த ஆலயத்துக்குச் சூட்டுவதற்கும் இவர் அனுமதி யளித்தார். சூடாமணிவர்ம விகாரம் என்றும் இது வழங்கப்பட் டது. தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் சுவர்களில் புத்தரின் படிமங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இச்செயல் இவ் வேந்தரின் சமயப் பொறையை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. திருமால் கோயில் கள் சிலவற்றுக்கும் இம் மன்னர் நிவந்தங்கள் அளித்துள்ளார்.

நில அளவை முதலியன

கி. பி. 1001ல் சோழப் பேரரசு முழுவதிலும் நிலத்தை அளப்பதற்கு ஆணையிட்டார் இராஜராஜ சோழர். அதனை அளந்த அதிகாரி 'உலகளந்தான்' என்றழைக்கப்பட்டார். அதற்கு அடுத்த ஆண்டில், நிலஅளவை முடிந்த பின்னர், தமது பேரரசை மண்டலங்களாகவும் வளநாடுகளாகவும் நாடுகளாகவும் இவர் பிரித்தார். (அதற்கு முன் வளநாடு என்ற பிரிவு கிடையாது. மண்டலம் அப்பொழுது நாடுகளாக மட்டுமே பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.) சோழ மண்டலத்தில் மட்டும் இப்பொழுது ஒன்பது வளநாடுகள் இருந்தன. தொண்டை மண்டலத்தில் முன்பு இருந்த 24 கோட்டங்களும் இப்பொழுது 24 வளநாடுகளாக ஆக்கப்பட்டன. கல்வெட்டுகளிலும் ஆவணங்களிலும் ஊர்பற்றிய குறிப்பு வரும்பொழுது அது அமைந்திருந்த மண்டலம், வளநாடு, நாடு, ஆகிய அனைத்தும் தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டன.

மனைவி, மக்கள்

இராஜராஜ சோழருக்கு மனைவியர் பலர் இருந்தனர். அவர்களுள் உலோகமாதேவி என்பவரே பட்டத்தரசியாக இருந்தார், மற்ற மனைவியருள் முக்கியமானவர் வானவன்மாதேவி. திரிபுவனமாதேவி என்றும் பெயர் பெற்றிருந்த இவரே. அடுத்த சோழப் பேரரசரான இராஜேந்திரரின் அன்னையார். இராஜராஜருக்கு ஒரு மகனும் (முதலாம் இராஜேந்திர சோழர்) ஒரு மகளுமே இருந்தனர். மகளாகிய குந்தவையே (இரண்டாம் குந்தவை) கீழைச் சாளுக்கிய அரசர் விமலாதித்தியருக்கு மணம் செய்து கொடுக்கப்பட்டிருந்தார். இவ்வம்மையாருக்குப் பிறந்தவரே முதலாம் குலோத்துங்க சோழரின் தந்தையாகிய இராஜராஜேந்திர நரேந்திரர். குந்தவை இராஜேந்திர சோழருக்குத் தங்கையாவார்.

முதலாம் இராஜேந்திர சோழர்

முதலாம் இராஜராஜ சோழருக்குப்பின் அவருடைய மகனான முதலாம் இராஜேந்திர சோழர் கி. பி. 1014ல் சோழப் பேரரசானார். வானவன் மாதேவி எனவும் திரிபுவனமாதேவி எனவும் பெயர் கொண்டவர் இவருடைய தாயார். தம் தந்தையை ஒத்த பெருவீரரான இராஜேந்திரர் தம் தந்தையின் காலத்திலேயே பல்வேறு போர்களில் பங்கு பெற்று, கி. பி. 1012ல் இளவரசுப் பட்டம் சூட்டப்பெற்று, இரண்டாண்டுகளுக்குப் பின்னர்ப் பேரரசராகி முப்பதாண்டுகள் சிறப்பாக அரசோச்சிய பின் 1044ல் காலமானார். இளமையில் மதுராந்தகன் என்பதே

இவரது பெயர். இராஜேந்திரன் என்பது 1012ல் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பட்ட போது சூட்டப்பட்ட அபிடேகப் பெயர். பரகேசரி என்ற பட்டத்தை இவர் புனைந்து கொண்டார். கி. பி. 1018ல் தம் புதல்வன் இராஜாதிராஜனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி அரச அலுவல்களில் ஈடுபடுத்தினுர் இப் பேரரசர்.

ஈழப்போர்

இவர் பதவிக்கு வந்த சிறிது காலத்திலேயே இலங்கையின்மீது போர் தொடுக்க வேண்டியது அவசியமாயிற்று. முன்பு சோழரால் தோற்கடிக்கப்பட்டு அத் தீவின் தென் கிழக்கிலிருந்த உரோகண நாட்டுக்குள் சென்று வாழ்ந்த ஐந்தாம் மகிந்தர், இப்பொழுது படை திரட்டிச் சோழரது வசமிருந்த வடபகுதி மீதுபோர் தொடுத்தார். இதைச் சமாளிப்பதற்காக 1017ல் ஈழ நாட்டின் மீது படையெடுத்தார் இராஜேந்திர சோழர். ஈழ மன்னர் போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டுக் கைதியாகி அந் நாட்டில் கொள்ளை யடிக்கப்பட்ட ஏராளமான செல்வங்களோடு, சோழ நாட்டுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டார். இலங்கை முழுவதும் இப்பொழுது சோழரது ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. ஐந்தாம் மகிந்தன் சோழரது சிறையில் பன்னிரண்டாண்டுகள் கிடந்து கி. பி. 1029ல் உயிர் நீத்தார்.

மகிந்தனின் மரணத்துக்குப் பின்னர் அவருடைய மகனுன கஸ்ஸபர் (காசிபர் என்பதன் திரிபு) என்பவர் சிங்கள மக்களைத் திரட்டிச் சோழப் படைகளுக்கெதிராக ஆறு மாதங்களுக்கும் அதிகமாகப் போராடி உரோகண நாட்டை மீண்டும் விடுவித்து முதலாம் விக்கிரமபாகு என்ற பட்டப்பெயரோடு 1029 முதல் பன்னிரண்டாண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார்.

இலங்கைப் போருக்குப் பின்னர்ச் சேரநாடு, பாண்டியநாடு ஆகியவற்றின் மீதுள்ள தமது ஆதிக்கத்தை வெளிக்காட்டுவது போலத் தம் படைகளும் பரிவாரங்களும் சூழ அங்குப் பல விடங்களுக்கும் சென்று மீண்டார் இராஜேந்திர சோழர். தம் மகன் சுந்தரச்சோழர் என்பவருக்கு 'சோழ பாண்டியர்' என்ற பட்டத்தைச் சூட்டி மதுரையில் அரசப் பிரதிநிதியாக இவர் நியமித்துத் தென் தமிழ் நாட்டையும் கேரளத்தையும் நிர்வகித்து வருமாறு செய்தார் (கி. பி. 1018).

சாளுக்கியருடன் போர்

மேலைச் சாளுக்கிய அரசில் சத்யாஸ்ரயரது மரணத்துக்குப் பின் (1008) அவருடைய தம்பி தசவர்மரின் மகனுன ஐந்தாம்

விக்கிரமாதித்தியரும் (10 8-14) அவருக்குப்பின் அவருடைய தம்பி களான ஐயணரும் (10 4), இரண்டாம் ஜெயசிம்மரும் (1015-43) அரியணையேறினர். இந்த இரண்டாம் ஜெயசிம்மர் சத்யாஸ்ரயர் கால முதல் சோழர்கள் கவர்ந்துகொண்ட பிரதேசங்களை மீண்டும் கைக் கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்துடன் போர் தொடுக்க லானார். வேங்கியில் 1018ல் விமலாதித்தியருக்குப் பின் அவருக்குச் சோழ இளவரசி குந்தவையின் வயிற்றில் பிறந்த இராஜராஜர் (முழுப்பெயர், இராஜராஜ நரேந்திரர்) அரசராக வேண்டுமென்று சோழர் விரும்பினர். ஆனால் விமலாதித்தியருடைய மற்றொரு மகனான ஏழாம் விஜயாதித்தியரை ஆதரித்தார் ஜெயசிம்மர். சாளுக்கியப் படை ஒன்று துங்கபத்திரையைக் கடந்து சோழப் பேரரசின் எல்லைக்குள் புகுந்து கங்கபாடி முதலிய பகுதிகளைக் கைப்பற்றிற்று. அதே நேரத்தில் மற்றொரு சாளுக்கியப் படையின் உதவியோடு விஜயாதித்தியர் விஜயவாடா முதலியவிடங்களைக் கைப்பற்றி இராஜராஜர் முடிசூடிக் கொள்வதைத் தடை செய்தார்.

இராஜேந்திர சோழர் உடனே போருக்குப் புறப்பட்டார். ஒரு படையானது இராஜராஜருக்கு உதவியாக வேங்கிக்கு அனுப்பப்பட்டது. இராஜேந்திர சோழரின் தலைமையிலான பெரும்படை ஒன்று கிருஷ்ணைக்கும் துங்கபத்திரைக்கு மிடைப் பட்ட இடைதுறை நாட்டில் 'முசங்கி' (Musangi) என்ற விடத்தில் ஜெயசிம்மரைத் தோற்கடித்தது (கி.பி. 1020). துங்கபத்திரை நதியையே மீண்டும் சோழ—சாளுக்கிய எல்லையாக்கியபின் அதற்கு மேலும் மேலைச்சாளுக்கியருடன் அத்திசையில் போரிட விரும் பாமல் திரும்பினார் சோழப் பேரரசர்.

கங்கைவரை படையெடுப்பு

வேங்கி மண்டலத்துக்குள் நுழைந்த சோழப் படையானது பல விடங்களில் போரிட்டு ஏழாம் விஜயாதித்தியரைத் தோற் கடித்த பின்னர் அந்நாடு முழுவதையும் கைப்பற்றி இராஜராஜ ரிடம் ஒப்படைத்த பின்னர், மேலும் வடக்கே சென்று கலிங்கத் துக்குள் நுழைந்தது. அப் பகுதியில் ஆண்டுவந்த கீழைக் கங்க அரசர் சோழருக் கெதிராகச் சாளுக்கியரையும் விஜயாதித்தியரை யும் ஆதரித்ததே இதற்குக் காரணமாக இருக்கக் கூடும். இப் படையால் தோற்கடிக்கப்பட்ட கீழைக் கங்கஅரசர் மது காமார்ணவதேவர் என்பவராக இருக்கவேண்டும். பின்னர் மேலும் வடக்கில் கங்கைக்கரை வரையில் சென்றது சோழப்படை. தென் கோசலம், தண்டபுத்தி, தக்கணலாடம், உத்தரலாடம், வங்காள தேசம் முதலிய பகுதிகளைச் சோழர் படை கடந்து சென்றது.

தென் கோசலம் என்பது ஒரிசாவிலும், மற்ற அரசுகள் வங்காளத்திலும் இருந்தன. பால அரசர் மகிபாலன் என்பவரையும் சோழர் படை தோற்கடித்தது. தோல்வியுற்ற மன்னர்களின் தலைமீது கங்கை நீர் நிறைந்த குடங்களை வைத்துச் சுமக்கும்படி செய்து சோழர் படை மீண்டதாம். இதுபற்றித் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளும் இராஜேந்திர சோழரது மெய்க்கீர்த்தியும் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன.

இவ்வாறு வடக்கே சென்ற தம் படைக்கும் வேங்கி நாட்டில் இராஜராஜருக்கும் பாதுகாப்பாக இராஜேந்திர சோழரே கோதாவரிக் கரையில் முகாமிட்டுச் சில மாதங்கள் தங்கியிருந்தார். கி.பி. 1022ல் வேங்கி நாட்டரசராக இராஜராஜருக்கு முடிசூட்டுவித்தார் இச் சோழப் பேரரசர். பின்னர்க் கங்கையிலிருந்து மீண்ட படையுடன் சேர்ந்து கங்கை கொண்டானுகத் தம் புதிய தலைநகர் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக்கு வந்தார். இந் நிகழ்ச்சிகளனைத்தும் கி.பி. 1021-23ல் நிகழ்ந்திருத்தல் கூடும்.

கடாரம் கொள்ளுதல்

இராஜேந்திர சோழரின் அடுத்த படையெடுப்புக் கடல் கடந்து ஸ்ரீ விஜய அரசின் தலைநகரான கடாரத்தின்மீது நிகழ்த்தப்பட்டது. இப் படையெடுப்பின் போது ஸ்ரீ விஜயத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த சைலேந்திரப் பேரரசர் சங்கராம விஜயோத்துங்க வர்மர். முதலாம் இராஜராஜ சோழரின் காலத்தில் நாகப்பட்டினத்தில் பௌத்த மடாலயம் ஒன்றைக் கட்டுவித்த மாற விஜயோத்துங்க வர்மரின் மகனே இவர். இந்த மடாலயத்துக்கு நிவந்தமாகத் தம் தந்தை கொடுத்திருந்த ஆனைமங்கலம் என்ற ஊரினை இராஜேந்திர சோழர் தமது ஆட்சியின் துவக்கத்தில் மீண்டும் நிவந்தமாக அளித்திருந்தார். இவ்வாறு ஸ்ரீ விஜய அரசருடனான நல்லுறவு எவ்வாறு கெட்டது என்பது விளங்கவில்லை. மேலும் சோழப் பேரரசிலிருந்து கி.பி. 1016, 1033, 1077 ஆகிய ஆண்டுகளில் சீனு சென்றடைந்த தூதுக்குழுக்கள் வழியில் ஸ்ரீ விஜயத்தில் தங்கியே சென்றன. ஸ்ரீ விஜயப் பேரரசானது அப்பொழுது மலேயா, சுமத்திரா, ஜாவா முதலிய பல பகுதிகளை உள்ளடக்கியதாக விரிவடைந்திருந்து.சோழநாட்டுடன் நெருங்கிய வாணிப உறவினையும் அது கொண்டிருந்தது.

இருப்பினும் ஏதோ காரணத்தினுல் 1025ல் பகை மூண்டது. சோழரது கப்பற்படை ஸ்ரீ விஜயப் பேரரசின் பல்வேறு பகுதிகளையும் தாக்கின. ஸ்ரீ விஜயம், பண்ணை, மலையூர், மாயிருடிங்கம், இலங்காசோகம், மாப்பப்பாளம், தலைத்தக்கோலம், மாட

மாலிங்கம், இலாமுரி தேசம், மாநக்கவாரம், ஆகிய விடங்களைச் சோழர் படை வென்றது. பின்னர் அப் பேரரசின் தலைநகரான கடாகம் (Kataha)—தமிழில் கடாரம்-கைப்பற்றப்பட்டு, சங்கராம விஜயோத்துங்கவர்மர் சிறைபிடிக்கப்பட்டார். எனினும் சோழருக்குப் பணிய அவர் இணங்கவே அவரை விடுதலை செய்து நாட்டையும் அவரிடம் மீண்டும் ஒப்படைத்தன சோழப் படைகள். இப் பெரு வெற்றியின் காரணமாகக் 'கடாரம் கொண்டான்' என்ற விருதையும் இராஜேந்திரசோழர் புனைந்து கொண்டார். (நிக்கோபார் தீவுகள், மலேயா, சுமத்திரா ஆகியவற்றிலேயே மேற்கூறிய இடங்கள் இருந்தன என்று அறிஞர்கள் கருது கின்றனர்.)

ஈழத்தில் மீண்டும் போர்

சேர நாட்டிலும் பாண்டிய நாட்டிலும் கிளர்ச்சிகள் தலை தூக்கின, பாண்டியர் மூவர் கலகஞ் செய்தனர் என்று கல்வெட்டு கள் கூறுகின்றன. பட்டத்து இளவரசரான இராஜாதித்தியர் அவர் களைத் தோற்கடித்து, இருவரைக் கொன்று ஒருவரை ஓடி ஒளியு மாறு செய்தார். பின்னர்ச் சேர நாட்டிலும் சில குறுநில மன்னர்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர். அவர்களுள்ளும் சிலரைக் கொன்று கிளர்ச்சியை ஒடுக்கினர் இராஜாதித்தியர்.

உரோகண நாட்டில் (இலங்கையில்) கி.பி. 1041 வரையில் ஆண்ட விக்கிரமபாகு சோழரது ஆதிக்கத்திலிருந்து இலங்கை முழுவதையும் விடுவிக்கவேண்டுமென்று இறுதிவரையில் முயன்றார் என்று சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன. சோழருடனான போரிலேயே அவர் உயிர்விட்டார் என்று சோழர் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. இளவரசர் இராஜாதிராஜருடனான போரிலேயே இவர் மாண்டார் எனத் தெரிகிறது (1041). இதன்பின் உரோகண நாட்டில் குழப்பம் சிறிது காலம் நிலவியது. பின்னர் ஆண்ட மகாலான கித்தியும் சோழரிடம் தோற்றுத் 1044ல் தம் கையாலேயே கழுத்தை அறுத்துக்கொண்டு இறந்தார். அவருடைய மகன் விக்கமபண்டு என்பவரும் சோழருடன் தொடர்ந்து போராடினர்.

மேலைச் சாளுக்கியப் போர்

கி.பி. 1022ல் வேங்கியில் இராஜராஜருக்கு முடிசூட்டப்பட்ட தாயினும் அவருடைய சகோதரரான விஜயாதித்தியர் சாளுக்கியருடைய ஆதரவுடன் தொடர்ந்து அவருக்கெதிராகப் போரிட்டுவந்தார். கி.பி. 103 .ல் வேங்கியையும் அவர் கைப்பற்றி ஏழாம் விஜயாதித்தியராக முடியும் சூட்டிக்கொண்டார். ஆனால் சோழர்களின் உதவியோடு இராஜராஜரால் மூன்றாண்டுகளில் அவர் தோற்கடித்து விரட்டப்பட்டார். சாளுக்கிய அரசரிடம் சரண்புகுந்தார் அவர்.

கி.பி. 1043ல் இரண்டாம் ஜெயசிம்மருக்குப்பின் சாளுக்கிய அரசரான முதலாம் சோமேஸ்வரர் வேங்கியில் விஜயாதித்தியரை அரசராக்கும் நோக்கத்துடன் படையெடுக்கலானார். மேலும் ஜெயசிம்மர் காலத்திலேயே துங்கபத்திரைக்குத் தெற்கில் சோழர் ஆட்சி நடைபெற்றுவந்த பெல்லாரி மாவட்டத்தில் சில பகுதிகளையும் சாளுக்கியர்கள் கவர்ந்துகொண்டிருந்தனர்.

இந் நிலையில் சோழப் பேரரசர் இராஜேந்திர சோழர் முதுமை எய்தி இருந்தார். பட்டத்து இளவரசரான இராஜாதிராஜர் தெற்கில் அப்பொழுது பகைவரை அடக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார். எனவே ஒரு பிராமணத் தளபதியின் தலைமையில் ஒரு படைசாளுக்கியரை எதிர்க்க வேங்கிக்குஅனுப்பி வைக்கப்பட்டது. விரைவிலேயே இராஜாதித்தியரும் சாளுக்கிய அரசை நோக்கிப் புறப்பட்டார். கிருஷ்ணைநதியின் கரையில் 'தன்னடை' (தானிய கடகத்தின் மற்றொரு பெயர்) என்ற ஊருக்கு அருகில் சோமேஸ்வரரின் மகனான விக்கிரமாதித்தியரையும் வேங்கி அரியணைக்குப் போட்டியிட்ட ஏழாம் விஜயாதித்தியரையும் கடுமையாக முறியடித்து விரட்டியடித்தார் சோழ இளவரசர். பல சாளுக்கியப் படைத்தலைவர்கள் போரில் கொல்லப்பட்டனர். பிறகு கொள்ளிப்பாக்கை (இன்றைய குல்பாக்) கைப்பற்றப்பட்டுத் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. பின்னர் ஏராளமான செல்வங்களைத் திரட்டிக்கொண்டு நாடுதிரும்பினார் சோழ இளவரசர்.

முதலாம் இராஜேந்திர சோழரது ஆட்சியின் இறுதிவாக்கில் இப் போர் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. இதையடுத்து விரைவிலேயே அப் பேரரசர் காலமானார் (1044).

கங்கைகொண்ட சோழபுரம்

கி.பி. 1022க்குப் பிறகு சோழப் பேரரசின் தலைநகரம் தஞ்சையிலிருந்து கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக்கு மாற்றப்பட்டது. எதனால் இம் மாற்றம் நிகழ்ந்தது என்பதை உய்த்துணர இயலவில்லை. தம் பெயரில் ஒரு புதிய நகரை இவர் நிறுவ எண்ணினார் போலும். கங்கைவரைசென்று வெற்றிவாகை சூடிய இவருடைய படைகள் திரும்பிவந்ததும் கங்கைகொண்ட சோழர் என்ற விருதினைத் தாம் பூண்டு, தாம் அமைத்துவந்த புதிய நகருக்குக் கங்கைகொண்ட சோழபுரம் என்ற பெயரை இவர் சூட்டினார். இது கங்காபுரி, கங்கை மாநகர் என்றும் வர்ணிக்கப்பட்டது.

இப் புதிய தலைநகரில் கங்கைகொண்ட சோழேஸ்வரம் என்ற சிவாலயம் ஒன்றையும் இப் பேரரசர் எடுப்பித்தார். தம் தந்தை

தஞ்சையில் இராஜராஜேஸ்வரம் எடுப்பித்ததைக் கண்டே தாமும் இவ்வாறு செய்தார்போலும். இப் புதிய ஆலயம் அமைப்பில் தஞ்சை ஆலயத்தை ஒத்தது; சுற்றளவிலும் உயரத்திலும் சிறியது. ஆயினும் சிற்பத்திறனில் ஓரளவு தஞ்சை ஆலயத்தையும் இது விஞ்சியது என்பர் கலைவல்லார். இவ் வாலயத்தின் விமானம் 100 அடிச் சதுரமும் 170 அடி உயரமும் உள்ளது.

கங்கைகொண்டசோழபுரத்துக்கு அருகில் பெரிய ஏரி ஒன்றினை யும் இப் பேரரசர் வெட்டுவித்தார். தமது புதிய தலைநகருக்குப் போதிய தண்ணீர் வசதி ஏற்படுவதற்காகவே இது வெட்டப் பட்டது போலும். கங்கையிலிருந்து குடங்களில் கொணரப்பட்ட நீர் இதில் ஊற்றப்பட்டுச் சோழகங்கம் எனப் பெயரிடப்பட்டது. இந் நகரமும் ஏரியும் இன்று அழிந்து சிறுமையடைந்துள்ளன.

இப் பேரரசின் கங்கைப் படையெடுப்பின் நினைவாக வடக்கே யிருந்து ஒரு விநாயகர்சிலை கொண்டுவரப்பட்டுக் கங்கை விநாயகர் என்ற பெயருடன் கும்பகோணம் நாகேஸ்வரர் ஆலயத் தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

மதிப்பீடு

தம் தந்தையைப்போலவே புகழிற்சிறந்த பேரரசராக முதலாம் இராஜேந்திர சோழர் திகழ்ந்தார். பாண்டியர், சேரர், இலங்கை வேந்தர் ஆகியோரின் முடிகளை இவர் கவர்ந்ததால் முடிகொண்டசோழர் என்ற விருதினையும், தமிழிலும் வடமொழி யிலும் சிறந்த புலமைபெற்று விளங்கியதால் பண்டிதசோழர் என்ற விருதினையும் இவர் பூண்டிருந்தார். சோழரது பழைய நகரான பழையாறை, முடிகொண்டசோழபுரம் எனப்பெயர் பெற்றது. அதற்குத் தெற்கில் இவரால் வெட்டப்பட்ட ஆறு ஒன்று முடிகொண்டசோழப் பேராறு எனப்பட்டது. கங்கைப் படையெடுப்பிலிருந்து திரும்பிவந்தபின் எண்ணாயிரம் (தென்னாற் காடு மாவட்டம்) என்ற ஊரில் இருந்துவந்த புகழ்மிக்க வேதபாட சாலைக்கு நிறைய நிவந்தங்களை இம் மன்னர் அளித்தார். இவ்வாறு சோழ மன்னர்களுள் இராஜராஜரோடு சேர்ந்து தலைசிறந்த ஒரு வராக இவர் திகழ்கிறார். தம் போர் வெற்றிகளில் தந்தையையுங் கூட இவர் விஞ்சினார்.

இவருடைய மகன்களுள் மிகவும் முக்கியமானவர்கள் இராஜாதிராஜர், இரண்டாம் இராஜேந்திரர், வீரராஜேந்திரர் ஆகியோர். மதுரையில் அரசப் பிரதிநிதியாக வீற்றிருந்து நிர்வா கம் புரிந்த சடையவர்மன் சுந்தரச்சோழ பாண்டியரும்இவருடைய மற்றொரு மகனாவார். தம் சகோதரி குந்தவையின் வயிற்றில்

பிறந்த வேங்கிநாட்டரசர் இராஜராஜருக்குத் தம் மகளான அம்மங்கைதேவியை மணம்செய்து கொடுத்தார் இராஜேந்திர சோழர். (குந்தவையின் மகனுன இராஜராஜரின் முழுப்பெயர் இராஜராஜ நரேந்திரர்.) அம்மங்கைதேவிக்குப் பிறந்தவரே பின்னர்ச் சோழப் பேரரசாக விளங்கிய முதற் குலோத்துங்க சோழர்.

சோழர் வம்சாவளி

1. விஜயாலயச் சோழர்
   - 2. ஆதித்த சோழர்
     - 3. பராந்தகச் சோழர்
       - இராஜாதித்தர்
       - 4. கண்டராதித்தர்
         - 7. உத்தமசோழர்
       - 5. அரிஞ்சயர்
         - 6. சுந்தரச்சோழர் (இரண்டாம் பராந்தகர்)
           - ஆதித்த கரிகாலர் (இரண்டாம் ஆதித்தர்)
           - குந்தவை
           - 8. முதலாம் இராஜராஜ சோழர்
             - 9. முதலாம் இராஜேந்திர சோழர்
             - குந்தவை
       - உத்தமசீலி
     - கன்னர தேவர்

சோழ—சாளுக்கியர் உறவுகள்

- முதலாம் இராஜராஜ சோழர்
  - முதலாம் இராஜேந்திர சோழர்
    - இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழர்
      - மதுராந்தகி = சாளுக்கிய இரண்டாம் இராஜேந்திரர் (முதலாம் குலோத்துங்க சோழர்)
    - அம்மங்கை தேவி = இராஜராஜ நரேந்திரர்
      - சாளுக்கிய இரண்டாம் இராஜேந்திரர் (முதலாம் குலோத்துங்க சோழர்)
  - குந்தவை = கீழைச்சாளுக்கிய விமலாதித்தியர்
    - இராஜராஜ நரேந்திரர்

(= என்ற குறி திருமண உறவைக் குறிக்கிறது)

முதலாம் இராஜாதிராஜ சோழர்

முதலாம் இராஜேந்திர சோழரின் மூத்த மகனுன முதலாம் இராஜாதிராஜர் இராஜகேசரி எனற பட்டம் பூண்டு கி.பி. 1044 முதல் பத்து ஆண்டுகள் மட்டுமே அரியணையிலிருந்து 1054ல் கால மானுர். தாம் அரசராவதற்கு 26 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே (கி.பி. 1018ல்) இளவரசுப் பட்டம் சூட்டப் பெற்ற இவர் தம் தந்தையின் காலத்திலேயே பல்வேறு போர்களிலும் படைத் தலைமை பூண்டு நிர்வாகத்திலும் பயிற்சி பெற்றிருந்தார். இவரது குறுகிய ஆட்சி யிலும் பல போர்கள் நடைபெற்றன.

இலங்கையில் போர்

இலங்கையின் தென் பகுதியிலிருந்த உரோகண நாட்டில் மகாலானகித்தியின் புதல்வரான விக்கம பண்டு என்பவர் கி.பி. 1044 முதல் 1047 வரையில் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். (இவரை விக்கிரம பாண்டியர் என்று சோழர் கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன; மகாலான கித்திக்கும் பாண்டிய இளவரசி ஒருவருக்கும் பிறந்தவ ராக இவர் இருக்கக் கூடும்). சோழரிடமிருந்த வட பகுதிகளை மீட்க வேண்டுமென்று இவர் தொடர்ந்து போராடினுர். கி.பி. 1046ல் இராஜாதிராஜரின் படைகள் இவரைத் தோற்கடித்தன. இத் தோல்வியைப் பயன்படுத்தி ஜகதீபாலர் என்ற அயோத்தி இளவரசர் ஒருவர் 1047ல் விக்கம பண்டுவைப் போரில் கொன்று உரோகண நாட்டின் ஆட்சியுரிமையைக் கவர்ந்து கொண்டார் என்றும், கி.பி. 1051ல் அவரையும் சோழர் கொன்று அவருடைய மனைவி மக்களையும் செல்வங்களையும் தம் நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்தார் என்றும் மகாவம்சம் கூறுகின்றது. பின்னர் 1053ல் விக்கமபண்டுவின் மகனுன பராக்கிரம பண்டுவையும் சோழர்கள் தோற்கடித்தனர் என அந்நூல் தெரிவிக்கின்றது. இவ்வாறு இலங்கையில் சோழருக்கும், சிங்கள அரசர்களுக்கும் போர்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன.

மேலைச் சாளுக்கியருடன் போர்கள்

மேலைச் சாளுக்கியருடனுன போர்கள் கி. பி. 1046 முதல் மீண்டும் தொடரலாயின. துங்கபத்திரைக் கருகில் நடைபெற்ற போரில் இராஜாதிராஜரால் சாளுக்கியப் படைகள் படுதோல்வி யடைந்தன. பெல்லாரி மாவட்டத்தில் ஹாஸ்பேட் வட்டத் திலுள்ள கம்பிலி (Kampili)நகரம் கைப்பற்றப்பட்டு, அதிலிருந்த சாளுக்கியரது அரண்மனை தகர்த்தெறியப்பட்டது. தமது வெற்றி யின் நினைவாக வெற்றித் தூண் ஒன்றையும் அந் நகரில் சோழப் பேரரசர் நிறுவினுர்.

இரண்டாண்டுகளுக்குப் பின்னர் மேலைச் சாளுக்கிய அரசின் மீது மற்றொரு படையெடுப்பை நிகழ்த்தினர் இராஜாதிராஜ சோழர் (1048-49). கிருஷ்ணை நதியின் கரையில் பூண்டூரில் மேலைச் சாளுக்கியத் தளபதிகள் பலர் தோற்றனர். அடுத்து மேலும் முன்னேறிச் சென்று பல்வேறிடங்களையும் கைப்பற்றிச் சூறையாடிக் கொண்டே தலைநகரான கல்யாணியை அடைந்தன சோழர் படைகள். அந்நகரும் கைப்பற்றப்பட்டுச் சாளுக்கிய அரசரது அரண்மனை இடித்துத் தகர்க்கப்பட்டது. பின்னர் அந் நகரிலேயே விஜயராஜேந்திரர் என்ற பட்டம் சூடி வீராபிஷேகம் செய்துகொண்டார் சோழப் பேரரசர். அந்நகரிலிருந்து துவாரபாலகர் சிலையொன்றையும் சோழர் கொண்டுவந்து தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் தாராசுரத்தில் உள்ள இராஜராஜேஸ்வரர் ஆலயத்தில் வைத்தார். ''ஸ்வஸ்திஸ்ரீ உடையார் ஸ்ரீ விஜய இராஜேந்திர தேவர் கல்யாணபுரம் எறிந்து கொடுவந்த துவாரபாலர்'' என்று அதன் பீடத்தில் செதுக்கப்பட்டது. (இச் சிலை தற்போது தஞ்சைக் கலைக் கூடத்தில் உள்ளது.)

கி.பி. 1054ல் மற்றுமொரு முறை இராஜாதிராஜ சோழர் சாளுக்கியர்மீது போர் தொடுத்தார். சாளுக்கிய சோழ எல்லையாகிய துங்கபத்திரையைச் சாளுக்கியர்கள் அடிக்கடி மீறியதும், வேங்கியில் சோழரது ஆதிக்கத்தை அகற்றிவிட்டுத் தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்த அவர்கள் முயன்றதுமே இவ்வாறு அடிக்கடி போர்கள் நிகழ்ந்ததற்குக் காரணமாகும். (விவரங்களுக்கு மேலைச் சாளுக்கியர் பற்றிய பகுதியில் பார்க்க.) இப்பொழுது இராஜாதிராஜருடன் அவருடைய இளவலான இரண்டாம் இராஜேந்திரரும் சென்றார். கிருஷ்ணை நதிக்கரையில் கொப்பம் (Koppam) என்றவிடத்தில் சாளுக்கியப் பேரரசர் சோமேஸ்வரரே படைத் தலைமை பூண்டுவந்து சோழப்படைகளை எதிர்த்தார். (கொப்பம் என்பது இன்று எந்தவூர் என்பதுபற்றி முடிவாக எதுவும் சொல்வதற்கில்லை). இப் போர் நெடுநேரம் மிகக் கடுமையாக நடைபெற்றது. அந் நிலையில் யானை மீதிருந்து போரிட்டுக் கொண்டிருந்த சோழ மன்னர் பகைவரது அம்பினால் தாக்குண்டு உயிரிழந்தார். சோழர் படை கலங்கித் தோற்றோடும் நிலையை எய்திற்று. படை முகாமிலிருந்த பட்டத்து இளவரசர் இரண்டாம் இராஜேந்திரர் போர்க்களம் புகுந்து படைத் தலைமை பூண்டு தோல்வியை வெற்றியாக மாற்றிச் சாளுக்கியப் பேரரசர் தோற்றோடுமாறு செய்தார். சாளுக்கியத் தளபதிகள் பலர் கொல்லப்பட்டனர். வேறுபலர் சோழரிடம் சிறைப்பட்டனர். சோமேஸ்வரரின் கோப்பெருந்தேவி ஒருவரும் சிறைபிடிக்கப்பட்டார். விரைந்து முன்னேறிக் கொல்லாபுரத்தைக் கைப்பற்றி;

அந்நகரிலிருந்த சமண ஆலயங்களைச் சூறையாடி வெற்றித் தூண் ஒன்றையும் அங்கு நிறுத்தினர் இரண்டாம் இராஜேந்திரர். மேலும் போர்க்களத்திலேயே விஜயாபிஷேகமும் முடிசூட்டும் விழாவும் நிகழ்ந்தன. யானை, குதிரை, ஒட்டைகளோடு பெரும் பொருளையும் கவர்ந்து கொண்டு கங்கைகொண்ட சோழபுரம் திரும்பினர் சோழர்.

இரண்டாம் இராஜேந்திர சோழர்

இராஜாதிராஜ சோழருக்குப் பிள்ளைகள் சிலர் இருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுகளால் தெரியவருகிறது. இருப்பினும் ஏதோ காரணத்தினுல் தம் தம்பியான இரண்டாம் இராஜேந்திரருக்கே 1051ல் இளவரசுப் பட்டம் கட்டுவித்து அவரையே பட்டத்து வாரிசாக்கி யிருந்தார் இராஜாதிராஜர். 'தம்பித் துணைச் சோழர், என்று இராஜேந்திரரைக் கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. இவரே 1054ல் சோழப் பேரரசராக முடிசூடி 1063 வரையில் அரசோச்சினர். இவர் புனைந்திருந்த பட்டம் பரகேசரி என்பது. வழக்கம் போல் இவரது ஆட்சியிலும் இலங்கை சிங்களவருடனும் மேலைச் சாளுக்கியருடனும் போர்கள் நடைபெற்றன.

ஈழத்தில் போர்

தென் கிழக்கு இலங்கையில் உரோகண நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்து வந்த மானுபரணர் என்பவர் சோழரது ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்து வந்த வட பகுதியினைக் கைப்பற்ற எண்ணி அடிக்கடிக் கிளர்ச்சிகளையும் போர்களையும் தோற்றுவித்து வந்தார். எனவே கி.பி. 1054 அல்லது 1055ல் சோழரது படை யொன்று மானுபரணருடன் போரிட்டு அவருடைய புதல்வர்கள் இருவரைச் சிறைபிடித்தது.

சாளுக்கியருடன் போர்

கொப்பத்தில் தமக்கேற்பட்ட பெருந்தோல்விக்குப் பழி வாங்குவதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார் சாளுக்கியப் பேரரசரான முதலாம் சோமேஸ்வரர். அதே சமயம் வேங்கி நாட்டுக்குள் படையனுப்பி ஏழாம் விஜயாதித்தியரை அகற்றி விட்டு அவருடைய மகனுன சக்திவர்மனை அரசாக்கினர் சாளுக்கியப் பேரரசர். மேலும் சோழரது ஆதிக்கத்திலிருந்த கங்கபாடி நாட்டுக் கெதிராக விக்கிரமாதித்தியர், ஜெயசிம்மர் ஆகிய தம் புதல்வர்களின் தலைமையில் படைகளை அனுப்பினர் சோமேஸ்வரர்.

இச் செயல்களினுல் ஆத்திரமுற்ற இரண்டாம் இராஜேந்திரர் இரு முனைகளிலும் போரிடத் திட்டமிட்டார். மகனுகிய இராஜ

மகேந்திரரும் தம்பியாகிய வீரராஜேந்திரரும் உடன் செல்லப் போருக்குப் புறப்பட்டார் சோழப் பேரரசர். வேங்கியில் சாளுக்கியப் படைத் தலைவரான சாமுண்டராஜர். படுதோல்வி யுற்று ஓடினர்.சக்திவர்மர் போரில் கொல்லப்பட்டுவிஜயாதித்தியர் மீண்டும் அரசராக்கப்பட்டார். அதேபோல் கங்கபாடியிலிருந்தும் சாளுக்கியப் படைகள் விரட்டி யோட்டப்பட்டன. பின்னர்த் துங்கபத்திரை நதியின் கரையில் கூடலி அல்லது கூடல் சங்கமம் என்ற விடத்தில் நடைபெற்ற போரில் சாளுக்கியர் பெருந் தோல்வி யெய்தினர். சோமேஸ்வரரும் அவருடைய புதல்வர் களும் உயிர்தப்பி ஓடினர்; பல சாளுக்கியப் படைத் தலைவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். இப் போர் நிகழ்ச்சிகள் 1061-62ல் நடை பெற்றிருக்க வேண்டும்.

முடிவு

ஆனல் அதற்குப் பின் ஓராண்டுக் காலத்திலேயே காலமானர் இரண்டாம் இராஜேந்திரர் (1063) ஏற்கெனவே இளவரசுப் பட்டம்கட்டப்பெற்றிருந்த அவருடையமகனை இராஜமகேந்திரர் தம் தந்தைக்கு முன்னரே இறந்துபோய் விட்டதால் வீர ராஜேந்திரரே அடுத்த சோழப் பேரரசாக முடிசூட்டப்பட்டார். (இராஜமகேந்திரர் இரண்டாம் இராஜேந்திரருக்குத் தம்பியே என்றும் மகனல்லர் என்றும் கருதுவதற்கும் இடமுண்டு தம் தங்கையான அம்மங்கை தேவிக்கும் வேங்கியை ஆண்ட இராஜ ராஜ நரேந்திரருக்கும் பிறந்த இரண்டாம் இராஜேந்திரர் எனப் பட்ட முதலாம் குலோத்துங்க சோழருக்கு இப் பேரரசரின் மகள் மதுராந்தகி மணமுடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தார்.

வீரராஜேந்திர சோழர்

கங்கைகொண்ட சோழரான முதலாம் இராஜேந்திரருடைய கடைசி மகனை வீரராஜேந்திரர் 1063ல் அரியணை பெற்று 1070 வரையில் அரசாண்டார். இவர் புனைந்துகொண்ட பட்டம் இராஜகேசரி என்பது.

சாளுக்கியருடன் போர்கள்

இவரது காலத்திலும் சாளுக்கிய மன்னர் முதலாம் சோமேஸ் வரருடன் போர்கள் தொடர்ந்தன. இவர் ஆகவமல்லரை (சோமேஸ்வரரது பட்டப்பெயர்) ஐந்துமுறை வென்முர் என்று கல் வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. இவை யனைத்தும் வேங்கி, கங்கபாடி, துங்கபத்திரையின்கரை முதலிய விடங்களிலேயே நடைபெற்றிருத்தல் வேண்டும். இவற்றுள் மிகவும் முக்கியமானது

கி. பி. 1066-67ல் நிகழ்ந்த போராகும். சோமேஸ்வரரின் படைகள் கங்கபாடியையும் வேங்கி மண்டலத்தையும் கைப்பற்றி வீர ராஜேந்திரரைப் போருக்கழைத்தன. சோழப் படைகள் வேங்கி யில் சாளுக்கியரைப் பல போர்களில் புறங்கண்டன. வீர ராஜேந்திரரது தலைமையிலான மற்றொரு படை கங்கபாடியிலும் துங்கபத்திரைக்கு அருகிலும் சோமேஸ்வரரது படைகளை மீண்டும் மீண்டும் தோற்கடித்தன. இறுதியில் முயற்சி குன்றாத சாளுக்கியப் பேரரசர் கூடல் சங்கமத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் போருக்கு வருமாறு சோழப் பேரரசருக்கு ஆளனுப்பினர். அதன்படியே வீர ராஜேந்திரர் சென்று கூடல் சங்கமத்தில் காத்திருந்தார். குறிப் பிட்ட நாள் கடந்து ஒரு மாதமாகியும் சோமேஸ்வரர் வரவில்லை. இதனால் சினங்கொண்ட சோழப் பேரரசர் இரட்டபாடி நாட்டி லிருந்த சாளுக்கியப் படைகளைச் சிதறடித்துப், பல ஊர்களுக்கு எரி யூட்டித், துங்கபத்திரைக் கரையில் வெற்றித் தூண் ஒன்றினை நாட்டி, "வல்லவனாயின் வந்து காக்க" என்று தூதனுப்பி விட்டு வேங்கி நாட்டுக்குள் புகுந்தார். வேங்கிநாடு முழுவதும் இப் பொழுது சாளுக்கியரிடமிருந்து மீட்கப்பட்டுக், கோதாவரிக் கப்பால் கலிங்கமும் வெல்லப்பட்டு, ஏழாம் விஜயாதித்தியர் மீண்டும் வேங்கி அரியணையிலமர்த்தப்பட்டார். ஏற்கெனவே நோயினால் வருந்திக் கொண்டிருந்த சோமேஸ்வரர் இத் தோல்வி களையெல்லாம் தாங்க மாட்டாதவராய் 1068ல் துங்கபத்திரையில் மூழ்கி உயிர் நீத்தார்.

பிற போர்கள்

மாபெரும் வீரரான வீரராஜேந்திர சோழர் கடப்பை மாவட் டத்திலிருந்த பொத்தப்பி நாட்டு வேந்தன், கேரளன், பாண்டியன் ஸ்ரீவல்லபன்மகன் வீரகேசரி முதலிய பலரையும் போர்களில் வென்றடக்கினர் (1065) என்று கல்வெட்டுச் சான்றுகள் தெரிவிக் கின்றன. இவைபற்றி நமக்கு அதிகம் தெரியவில்லை. பின்னர் 1067ஆம் ஆண்டுவாக்கில் ஈழத்தில் உரோகண நாட்டை ஆண்டு வந்த முதலாம் விஜயபாகுவையும் இம் மன்னர் தோற்கடித்தார். விஜயபாகுவின் அரசிகளில் ஒருவர் சோழப் படைகளால் சிறை பிடிக்கப்பட்டார். அடுத்த ஆண்டில் தம்மிடம் அடைக்கலம் புகுந்திருந்த கடார நாட்டு மன்னருக்குதவியாகப் படை யனுப்பி அவரது அரசை அவருக்கு மீட்டுத் தந்தார். இது பற்றியும் விவ ரங்கள் தெரியவில்லை.

கூடல் சங்கமப் போர்

சோமேஸ்வரர் 1068ல் இறந்த பின்னர் அவருடைய மூத்த மகனான இரண்டாம் சோமேஸ்வரர் சாளுக்கியப் பேரரசரானர்

சோழருடன் மீண்டும் போரைத் துவக்கினர் அவர். வீரராஜேந்திரர் மறுபடியும் படை கொண்டு சென்று அனந்தப்பூர் மாவட்டத்திலுள்ள குத்தி (Gutti) என்ற நகரை முற்றுகை யிட்டார். கம்பிலி நகரம் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. இடைதுறை நாட்டில் ஜயஸ்தம்பம் நாட்டப்பட்டது. இவ்வாறு தோல்வியுற்ற இரண்டாம் சோமேஸ்வரர் தமக்குப் போட்டியாக விளங்கிய தம் தம்பியான ஆறும் விக்கிரமாதித்தியருக்குச் சோழரின் ஆதரவு இருப்பதைக் கண்டு தமது பேரரசின் தெற்குப்பகுதியை அவரது நிர்வாகத்தில் விட்டு வைக்க இணங்கினர். மேலும் சாளுக்கிய நாட்டில் பட்டத்து இளவரசராகவும் அவருக்கே பட்டம் சூட்டப்பட்டது. இந்த விக்கிரமாதித்தியருக்கு வீரராஜேந்திரரின் மகள் மணமுடித்து வைக்கப்பட்டார். மற்றொரு மகள் கலிங்கத்தை ஆண்டு வந்த கிழக்குக் கங்க அரசருக்கு மனைவியானர். வேங்கி நாட்டரசரான விஜயாதித்தியரும் வீரராஜேந்திரருக்குக் கட்டுப்பட்டு ஆள முன்வந்து பணிந்தார். இவ்வாறு சோழரது ஆதிக்கம் எல்லாத் திசையிலும் ஓங்கி நின்றது.

முடிவு

இப் பெரு மன்னரது நினைவைப் போற்றும்வகையில் புத்தமித்திரர் என்பவரால் ஐந்திலக்கணங்களும் அடங்கிய 'வீரசோழியம்' என்ற தமிழிலக்கண நூல் இக் காலத்தில் இயற்றப்பட்டது. இவருக்கு இரண்டு புதல்வர்கள் இருந்தனர் என்று கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. அவர்களுள் ஒருவரே அதிராஜேந்திரர் என்ற பெயரில் அடுத்த அரசராக முடிசூட்டப்பெற்றார். 1067லேயே இவருக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்றிருந்தது.

அதிராஜேந்திர சோழர்

1070ல் சோழப் பேரரசரான அதிராஜேந்திரர் ஒரு சில மாதங்களிலேயே காலமானர். இவர் 'அரியணையேறுவதற்குத் தடையாகச் சோழ நாட்டில் கிளர்ச்சிகள் நடைபெற்றன என்றும், அவற்றையெல்லாம் அகற்றி இவருக்கு முடிசூட்டுவித்த பெருமை சாளுக்கிய இளவரசரான ஆறும் விக்கிரமாதித்தியரைச் சாரும் என்றும் அவரைப் புகழ்வதற்கென்றே இயற்றப்பட்ட 'விக்கிரமாங்க தேவ சரிதம்' உரைக்கின்றது. அவ்வாறு தம் மைத்துனருக்கு முடிசூட்டுவித்து விக்கிரமாதித்தியர் நாடு திரும்பிய பின் சோழநாட்டில் கலகம் தோன்றி, அதில் அதிராஜேந்திரர் கொல்லப்பட்டார் என்றும் அதே நூல் கூறுகின்றது. ஆனல் இக் கிளர்ச்சிகள் பற்றிச் சோழர் கல்வெட்டுகளில் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை, மேலும் அதிராஜேந்திரர் கொடிய நோயினுல் துன்புற்றுக்

கொண்டிருந்தார் என்று அவரது கல்வெட்டொன்று தெரிவிப்பதை வைத்து, நோயினாலேயே இவர் இறந்திருக்கக் கூடும் என்ற முடிவுக்கும் சிலர் வருகின்றனர். போதுமான சான்றுகள் இல்லாத நிலையில் விக்கிரமாங்க தேவ சரிதத்தின் கூற்றினை முழு உண்மையென ஏற்றுக் கொள்ளவோ பொய்யென மறுக்கவோ இயலாது. முதலாம் குலோத்துங்க சோழர் சதி செய்து அதிராஜேந்திரரைக் கொன்று பட்டமேறினார் என்ற கூற்றுக்கும் எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை.

வைணவ சமயப் பெரியாரான இராமானுஜரையும் அவருடைய சீடர்களையும் துன்புறுத்தித், தில்லையில் சித்திர கூடத்திலிருந்து திருமால் சிலையைப் பெயர்த்துக் கடலில் எறிந்தார். ஒரு சோழ மன்னர் என்றும், இதனால் மைசூர் நாடு சென்று குடியேறிய இராமானுஜர் செய்த மந்திரத்தினாலேயே அச்சோழர் (கிருமி கண்ட சோழர் என்று அவர் வர்ணிக்கப்படுகிறார்) மரணமுற்றார் என்றும் பல வைணவ நூல்கள் கூறுகின்றன. அச்சோழ மன்னர் அதிராஜேந்திரரே என்று சிலர் முடிவு செய்வது முற்றிலும் தவறானது. தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திருவக்கரையில் சிவாலயம் ஒன்றினுள் வரதராசப் பெருமாளுக்குக் கருங்கல்லால் ஆலயம் கட்டுவித்தார் இம் மன்னர். இது இவரது விரிந்த சமய நோக்கை எடுத்துக் காட்டுகிறது. மேலும் இராமனுஜர் காலம் அதிராஜேந்திரர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டது.

முதற் குலோத்துங்க சோழர்

பட்டத்துக்கு வருதல்

வேங்கி நாட்டரசரான இராஜராஜ நரேந்திரருக்கும் சோழப் பேரரசர் முதலாம் இராஜேந்திர சோழரின் மகளான அம்மங்கை தேவிக்கும் பிறந்த இரண்டாம் இராஜேந்திரரே, குலோத்துங்க சோழர் என்ற அபிஷேகப் பெயர் பூண்டு சோழ அரியணையேறினார். அதிராஜேந்திரருக் கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து தந்திரமாகச் சோழ அரியணையை இவர் கவர்ந்துகொண்டாரென்றும், அதே போல் சிறிய தந்தையாகிய ஏழாம் விஜயாதித்தியரை விரட்டியடித்துவிட்டு வேங்கி மண்டலத்தையும் இவர் கவர்ந்து கொண்டாரென்றும் சில ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். இது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. இத்தகைய கருத்துக்கான ஆதாரங்களும் கிடைக்கவில்லை. தம் தந்தையின் காலத்தில் வேங்கி நாட்டில் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்றிருந்தார். இரண்டாம் இராஜேந்திரர் (குலோத்துங்கர்.) இருப்பினும் வீரராஜேந்திரசோழரின் போர்களில் பங்குகொண்டு தமது திறமையை

வெளிப்படுத்திய குலோத்துங்கர் அரசியல் காரணங்களையெல்லாம் கருதி ஏழாம் விஜயாதித்தியர் வேங்கி அரசராவதை எதிர்க்காமல் இருந்தார் போலும். மேலும் விஜயாதித்தியரின் மகன் சக்திவர்மர் கி. பி. 1063 ல் இறந்து விடவே வேங்கி அரியணைக்கு அடுத்த வாரிசு தாமே என்பதால் விஜயாதித்தியருடன் பின்னர் ஒத்துழைக்கவும் செய்தார் குலோத்துங்கர்.

அதிராஜேந்திரர் மகப்பேறின்றி மறைந்தபின் தக்க வாரிசு இன்மையால் யாரை அரியணையில் அமர்த்துவது என்பது சிறிது காலம் சிக்கலாக இருந்தது என்பதும், இதனால் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன என்பதும் சான்றுகளால் தெரியவருகின்றன. தம் மாமனை வீரராஜேந்திரரின் மேலைச் சாளுக்கியப் போர்களிலும் கடாரப்படையெழுச்சியிலும் கலந்துகொண்டு சிறந்த வீரரெனப் புகழ் பெற்றிருந்த இந்த இரண்டாம் இராஜேந்திரர் சோழ நாட்டில் இவ்வாறு குழப்பம் ஏற்பட்ட போது வடக்கில் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தார் என்றும், உடனே கங்கை கொண்ட சோழ புரத்துக்கு வந்து உற்றார், உறவினர், அமைச்சர், அதிகாரிகள் முதலிய அனைவராலும் மனமுவந்து வரவேற்கப்பட்டு அரசராக்கப்பட்டார் என்றும் தெரிகிறது. இவ்வாறு கி. பி. 1070 ஜூனில் சோழப் பேரரசரான முதற்குலோத்துங்கர் ஒரு புதிய சாளுக்கிய — சோழ வம்சத்தைத் துவக்கி வைத்தார் என்று கூறலாம். கி.பி. 1120 வரையில் இப் பெருமன்னரது ஆட்சி நடைபெற்றது. இராஜகேசரி என்ற பட்டத்தை இவர் பூண்டிருந்தார்.

இம் மன்னரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட வம்சம் கீழ் வருமாறு:

1. முதற்குலோத்துங்கர்
   |
2. விக்கிரம சோழர்
   |———————————————|
3. இரண்டாம் குலோத்துங்கர்   நெறியுடைப் பெருமாள்
   | |
4. இரண்டாம் இராஜராஜர்   5. இரண்டாம் இராஜாதி ராஜர்
   |
6. மூன்றாம் குலோத்துங்கர்

தம் சிறிய தந்தையாகிய ஏழாம் விஜயாதித்தியர் 1076 வரை வேங்கி நாட்டரசராக இருந்து இறந்தபின்னரே அந் நாட்டு அரசுரி

மையை முதற்குலோத்துங்கர் மேற்கொண்டார் என்பதும் கவனிக் கத்தக்கது. அதன் பின்னர் இவருடைய புதல்வர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வேங்கியில் அரசப்பிரதிநிதிகளாக இருந்துவந்தனர் என்பதை அவர்களின் கல்வெட்டுகள் காண்பிக்கின்றன. அவ்வாறு வேங்கியை நிர்வகித்துவந்த இவருடைய புதல்வர்கள் இராஜ ராஜமும்முடிச்சோழர் (1076-78), வீரசோழர் (1078-84). இராஜராஜ சோழகங்கர் (1084-89). மீண்டும் வீரசோழர் (1089-92) விக்கிரம சோழர் (1092-1118) ஆகியோர்.

ஈழநாடு விடுதலை பெறல்

அதிராஜேந்திரரது மரணத்துக்குப்பின் சோழப் பேரரசில் நிலவிய நிலையற்ற தன்மையை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டார் முதலாம் விக்கிரமபாகு. சோழரிடம் சிக்கியிருந்த இலங்கையின் வடபகுதி முழுவதையும் விடுவிக்கும் பெருமுயற்சியில் சிங்களர் அனைவரும் அவருடன் ஒன்று திரண்டனர். தென்கிழக்கில் உரோகண நாட்டிலிருந்து மூன்று சிங்களப் படைகள் மூன்று திசை களில் முன்னேறின. பொலன்னருவா, அனுராதபுரம் ஆகிய நகரங்கள் சோழரிடமிருந்து மீட்கப்பட்டன. இலங்கைத்தீவு முழுவதையும் விடுவித்து 1073ல் இலங்கை முழுமைக்கும் வேந்தனாக அனுராதபுரத்தில் முடிசூடிக் கொண்டார் முதலாம் விஜயபாகு (1073-1114). இவ்வாறு தமது ஆட்சியின் தொடக்கத்திலேயே ஈழத்தீவைக் குலோத்துங்கர் இழந்துவிட்டார். ஈழ நாட்டில் சோழ மன்னர்கள் கையாண்டுவந்த கொள்கையைக் குலோத் துங்கர் மாற்றினார். அடிக்கடி அந் நாட்டில் போரிட விரும்பாத இம் மன்னர் இலங்கைமீது மீண்டும் போரிட விரும்பவில்லை; சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்தியரும் விக்கிரமபாகுவும் சோழருக் கெதிராக நட்புறவு பூண்டனர். விக்கிரமாதித்தியர் தம் தூதர்கள் மூலமாக இலங்கை வேந்தனுக்கு நிறையப் பரிசுப் பொருட்களை அனுப்பிவைத்தார்.

சாளுக்கியருடன் போர்

மேலைச் சாளுக்கியப் பேரரசில் இரண்டாம் சோமேஸ்வரரே கல்யாணியில் பேரரசராக இருந்தாரெனினும் அவருடைய தம்பி யான ஆறும் விக்கிரமாதித்தியர் வீரராஜேந்திர சோழரது உதவி யினால் இளவரசுப்பட்டம் பெற்றுத் தென்பகுதியை ஆண்டுவந்த தோடு, தம் அண்ணனை விரைவில் கொன்றுவிட்டு அரியணையைக் கவர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணமும் உடையவராயிருந் தார். வேங்கி நாட்டையும் கவர்ந்துகொள்ள இவர் முயற்சிகள் செய்ததால் முதற்குலோத்துங்கருக்கும் இவருக்கும் பகை ஏற் பட்டது. சோழரது வடஎல்லையில் இருதரப்பினருக்கும் மோதல்கள்

ஏற்பட்டன. இவ்வாறு தம் அண்ணனுக்கும் சோழ மன்னருக்கும் எதிராகத் தேவகிரி அரசர் இரண்டாம் செவுணர், ஹொய்சள அரசரான வினயாதித்தியர், அவருடைய மகன்

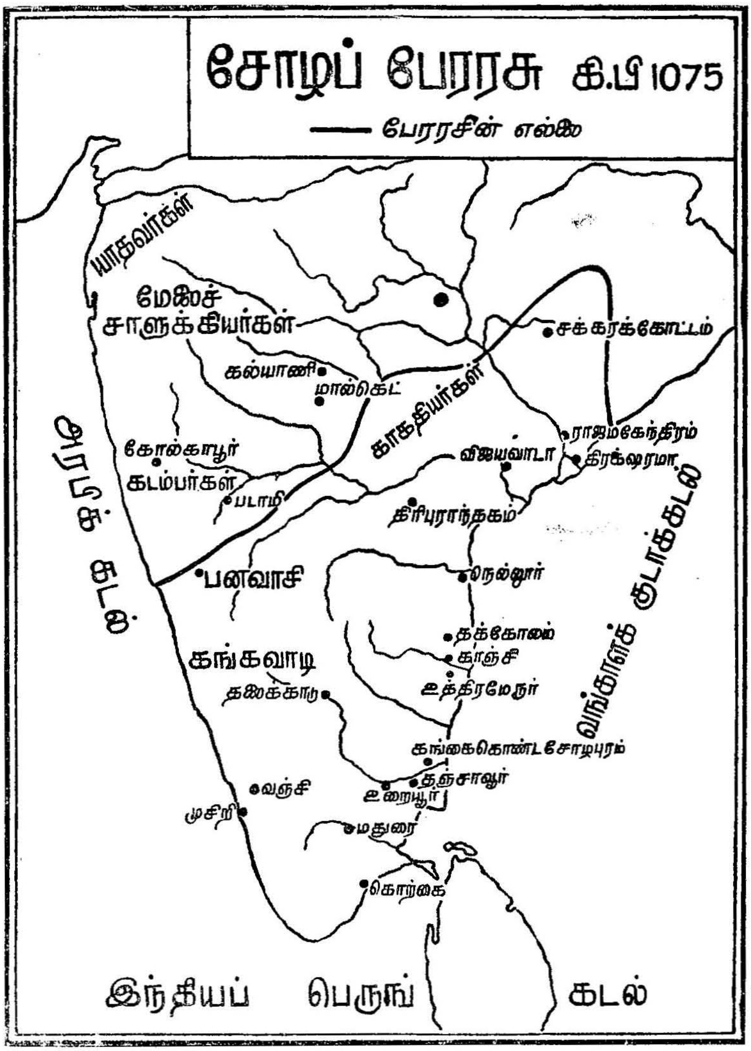

எரியங்கர், கொங்கணத்தை ஆண்டுவந்த கடம்ப அரசர் ஜெயகேசி, தம் தம்பி ஜெயசிம்மர் போன்ற பலரது நட்பையும் படையுதவியையும் பெற்றார் விக்கிரமாதித்தியர்.

இவ்வாறு குலோத்துங்க சோழருக்கும் விக்கிரமாதித்தியருக்கும் 1076ல் போர் துவங்கியது. இரண்டாம் சோமேஸ்வரர் சோழப் பேரரசரை ஆதரித்தார். கோலார் மாவட்டத்தில் நங்கிலி (Nang li) என்ற விடத்தில் விக்கிரமாதித்தியர் தோற்றார். பின்னர்த் துங்கபத்திரைக்கப்பாலும் சாளுக்கியப் படைகளைக் குலோத்துங்கர் துரத்திச் சென்று மேலும் பல வெற்றிகளைப் பெற்றார். கங்கபாடியும் கொங்கணத்தின் ஒரு பகுதியும் சோழர் வசமாயின. இதன் பின்னர்த் தம் தலைநகர் மீண்டார் சோழப் பேரரசர். இப் போரின்போது இரண்டாம் சோமேஸ்வரரது படைகளைப் புறங்கண்டு அவரைச் சிறைபிடித்துச் சாளுக்கிய அரியணையை விக்கிரமாதித்தியர் கைப்பற்றியது மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சியாகும்.

இதற்குப் பின்னர்,இலங்கையில் பின்பற்றிய கொள்கையையே சாளுக்கியரிடத்திலும் பின்பற்றத் துவங்கினார் குலோத்துங்கர். தேவையற்ற போர்களை வெறுத்த இப் பேரரசர் மேலைச் சாளுக்கியருடன் தொடர்ந்து போரிட விரும்பவில்லை. சாளுக்கியப் பேரரசராகிவிட்ட ஆறும் விக்கிரமாதித்தியரும் இதே கொள்கையைப் பின்பற்றலானார். கி பி. 1083 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் தம் அண்ணன் விக்கிரமாதித்தியருக் கெதிராகத் தாம் கிளர்ச்சிசெய்த போது குலோத்துங்கரது உதவியை நாடினார் சாளுக்கிய இளவரசர் ஜெயசிம்மர். ஆனால் தம் கொள்கையை மாற்றிக்கொண்டு சாளுக்கிய மன்னருடன் மறுபடியும் போரில் இறங்கக் குலோத்துங்கருக்கு மனமில்லை.

கிளர்ச்சிகளை அடக்குதல்

அதே சமயம் பாண்டியநாட்டிலும் சேரநாட்டிலும் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சிகளைச் சிறிதும் தயங்காமல் அடக்கினார் குலோத்துங்கர். பாண்டியர் ஐவர் சோழர்க் கெதிராக 1081ல் கிளர்ச்சி செய்தனர். படை கொண்டுசென்று அவர்களை அடக்கினார் சோழப் பேரரசர். அதே ஆண்டில் சேர அரசர்கள் சிலருங்கூடக் கிளர்ச்சி செய்தனர். விழிஞம், காந்தளூர்ச்சாலை, கோட்டாறு போன்ற இடங்களில் சேரர்கள் வென்றடக்கப்பட்டனர். இதன் பின்னர் இப் பகுதியின் ஆட்சிமுறையிலும் ஒரு மாறுதலை ஏற்படுத்தினார் குலோத்துங்கர். சோழ இளவரசர்களை அரசப் பிரதிநிதிகளாக நியமித்துப் பாண்டி நாட்டையும் சேரநாட்டையும் ஆளும் வழக்கம் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. பாண்டியர், சேரர் ஆகியோரிடமே அவர் தம் பகுதிகள் ஒப்புவிக்கப்பட்டுக் குறுநில மன்னர்களாக ஆண்டு வருமாறு செய்யப்பட்டன.

கலிங்கப் படையெடுப்பு

கி. பி. 1076ல் தம் சிற்றப்பனை ஏழாம் விஜயாதித்தியரது மரணத்துக்குப்பின் வேங்கி நாட்டின் அரியணையையும் தாமே பெற்றுத் தம் புதல்வர்களைக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்து வரலானார் குலோத்துங்க சோழர் என்பதை முன்பே கண்டோம். கோதாவரி நதிக்கும் மகேந்திரகிரிக்கும் இடைப்பட்ட தென்கலிங்கத்தை (கொலனு—Kolanu என்றும் இப்பகுதி அழைக்கப்பட்டது) வேங்கி அரசர்களுக்குட்பட்ட குறுநில மன்னர்கள் ஆண்டுவந்தனர். அவ்வாறு 1096ல் தென்கலிங்க மன்னனான பீமர் என்பவர் வேங்கி யின் அரசப் பிரதிநிதியாக இருந்த விக்கிரம சோழருக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்தார். விக்கிரம சோழரும் பராக்கிரம பாண்டியர் என்ற பாண்டிய இளவரசரும் சேர்ந்து இதை ஒடுக்கினர். இக் குறுநில மன்னருக்கு உதவிபுரிந்த வடகலிங்க அரசர் அனந்த வர்மன் சோட (சோழ) கங்கர் என்பவரும் தோற்றுச் சோழருக் குத் திறைசெலுத்தி வர இணங்கினார்.

ஆனால் கி. பி. 1110க்குப் பிறகு அனந்தவர்மன்சோழகங்கர் திறை செலுத்தத் தவறினர் எனவே கருணாகரதொண்டைமான் என்ற தளபதியுடன் பெரும்படையொன்றினை வட கலிங்கத்தின் மீது ஏவினார் முதற் குலோத்துங்கர். கலிங்க நாட்டைப் பெருத்த சேதத்துக்குள்ளாக்கி அனந்தவர்மனைத் தோற்கடித்து ஓடி ஒளிந்து கொள்ளுமாறுசெய்து பெரும்பொருளோடு தலைநகரத்துக்குத் திரும்பியது சோழப்படை. ஜெயங்கொண்டாரின் 'கலிங்கத்துப் பரணி' விவரித்துக் கூறும் இப்போர் நிகழ்ச்சி கி. பி. 1112ல் நிகழ்ந்தது.

கங்கபாடியை இழத்தல்

ஹொய்சள அரசர்கள் சாளுக்கிய ஆறாம் விக்கிரமாதித்திய ருக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாகக் குலோத்துங்கருக் கெதிராகப் போர்களில் ஈடுபட்டதை முன்பே பார்த்தோம். வினயாதித்தியர் எரியங்கர், முதலாம் வல்லாளர், விட்டிக விஷ்ணுவர்த்தனர் ஆகிய ஹொய்சள அரசர்கள் சாளுக்கியருக்கு அடங்கியிருந்த அதே நேரத்தில் தம் தம் அரசை விரிவுபடுத்தும் முயற்சியிலும் ஈடு பட்டனர். இவ்வாறுதான் சோழரது ஆதிக்கத்திலிருந்த கங்க பாடி நாட்டின்மீது தமது ஆக்கிரமிப்புகளை ஆரம்பித்தார் விட்டிகர் (Bittiga). அந் நாட்டில் சோழ ஆளுநராயிருந்த அதிய மான் கி.பி. 1116ல் தோற்கடிக்கப்பட்டுத் தலைநகரான தலைக் காடும் விட்டிகரால் வெல்லப்பட்டது. 'தலைக்காடு கொண்டான்' என்ற விருதினை அவர் சூடிக்கொண்டார். சோழ மன்னர் தலைக் காட்டையும் இழந்தார்.

வேங்கிநாட்டை இழத்தல்

வேங்கிநாட்டில் கடைசியாக அரசப் பிரதிநிதியாக இருந்த தம் புதல்வன் விக்கிரமசோழனைக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக்குத் திருப்பியழைத்து கி.பி. 1118ல் இளவரசுப் பட்டம் கட்டுவித்தார் குலோத்துங்க சோழர். இதன்பின் வேங்கிநாட்டில் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன. எனவே வெலநாண்டுத் தலைவரான முதலாம் கொங்கணர் என்பாரின் மகனான சோடன் (சோழன்) என்பவரிடம் வேங்கியின் ஆட்சிப் பொறுப்பினைச் சோழவேந்தர் ஒப்படைத்தார் போலும். இவ்வாறு தெலுங்கச் சோழரிடம் அந்நாடு ஒப்படைக்கப்பட்ட பின் சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்தியரது புகழ்பெற்ற படைத்தளபதியான அனந்தபாலையா என்பவர் அதைக் கைப்பற்றிச் சாளுக்கிய மன்னரின் அரசப் பிரதிநிதியாக கி.பி. 1118ல் ஆளத் துவங்கினார். இவ்வாறு வேங்கி மண்டலத்தையும் இம்மன்னர் இழந்தார்.

பிற செய்திகள்

கி. பி. 1085ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இலங்கை யரசர் விஜயபாகுவுக்கும் சோழப் பேரரசருக்கும் பகைமை மூண்டதென்பதும், அதன் முடிவில் குலோத்துங்கரின் மகள் சுத்தமல்லி என்பாரை விஜயபாகுவோ சிங்கள இளவரசர் ஒருவரோ மணந்து நல்லுறவு ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பதும் தெரிகிறது.

கி. பி. 1077ஆம் ஆண்டில் எழுபத்திரண்டு வியாபாரிகளைக் கொண்ட குழுவொன்று சோழ நாட்டிலிருந்து சீனாவை அடைந்தது என்பதைச் சீனத்துச் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. அதேபோல் ஸ்ரீவிஜயத்துடனும் வாணிப உறவுகள் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்டன. நாகப்பட்டினத்தில் ஸ்ரீவிஜய அரசர்களால் ஏற்கெனவே கட்டப்பட்டிருந்த இரு பௌத்த ஆலயங்களைப் பற்றிய விவகாரங்களைப் பேசி முடிவு செய்வதற்காக ஸ்ரீவிஜய அரசர் கி. பி. 1090ல் ஒரு தூதுக் குழுவைச் சோழ அரசவைக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

கம்போஜம் (கம்போடியா), பர்மாவிலுள்ள பகன் (Pakan) கனோஜ் முதலியவற்றின் அரசர்களுடனும் குலோத்துங்கர் உறவுகள் பூண்டிருந்தார்.

'சுங்கம் தவிர்த்த சோழர்' என்று இவரைக் குறிப்பிடுகின்றன சாசனங்கள். நெடுங்காலமாக வசூலிக்கப்பட்டிருந்த சுங்கவரி ஒன்று இவரது காலத்தில் நீககப்பட்டது போலும். ஆனால் இது பற்றித் தெளிவாக எதுவும் தெரியவில்லை. இவரது ஆட்சியில்

சோழ நாடு அளக்கப்பட்டு, விளை நிலங்களின் பரப்புக்கு ஏற்ப நிலவரி ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. இப் பணி கி. பி. 1086ல் தொடங்கி இரண்டாண்டுகளில் முற்றுப் பெற்றது.

இம் மன்னர் சைவர், இருப்பினும் மன்னார்குடியிலுள்ள திரு மால் கோட்டம் என்ற இராஜகோபாலசாமி ஆலயம் இவரால் கட்டப் பெற்றதே. நாகப்பட்டினத்திலிருந்த பௌத்த விகாரத் துக்கும் இவர் இறையிலியாக நிலங்களை அளித்திருந்தார்.

மதிப்பீடு

சோழப் பேரரசர்களுள் முக்கியமானவருள் முதலாம் குலோத் துங்க சோழரும் ஒருவர். கங்கபாடி, வேங்கி நாடு, ஈழம் ஆகிய பகுதிகளைச் சோழர்கள் இவரது காலத்தில் இழந்தனரெனினும், இவரது நீண்ட ஆட்சியில் அமைதியும் செழிப்பும் நிலவின. தேவை யில்லாத போர்களுக்கு இப் பேரரசர் முற்றுப்புள்ளி வைத்தது போற்றத்தக்கது. கி. பி. 1218 வரையில் ஆட்சி புரிந்த மூன்றும் குலோத்துங்கர் வரையிலான சோழப் பேரரசர்கள் இவரது கொள்கையையே பின்பற்றித் தமது தேவைக்கும் பொருள் வசதிக்கும் ஏற்ப ஆக்கிரமிப்புப் போர்களைக் குறைத்துக் கொண் டனர்.

விக்கிரம சோழர்

முதற் குலோத்துங்க சோழருடைய மூத்த பிள்ளைகளான இராஜராஜ சோழகங்கர், இராஜராஜ மும்முடிச் சோழர், வீர சோழர் ஆகியோர் ஏற்கெனவே காலமாகிவிட்டதால் அடுத்த மகனான விக்கிரம சோழர் கி.பி. 1118ல் இளவரசுப் பட்டம்பெற்று, இரண்டாண்டுகளில் தம் தந்தை இறந்தபின் 1120ல் சோழப் பேரரசாக முடிசூட்டப் பெற்றார். கி.பி. 1135 வரையில் நீடித்த இவரது ஆட்சியும் அமைதியாகவே கழிந்தது.

வலிமை மிக்க சாளுக்கியப் பேரரசரான ஆறும் விக்கிரமாதித் தியர் கி.பி. 1126ல் இறந்தபின்னர் வேங்கி மண்டலத்தை மீண்டும் கைப்பற்றும் முயற்சியில் விக்கிரம சோழர் இறங்கினார். அடுத்த சாளுக்கிய மன்னரான மூன்றும் சோமேஸ்வரரது திறமையின்மை யும் சோழருக்கு உதவியாயிருந்தது. கி. பி. 1127ல் தொடங்கி 1133க்குள் சிறிது சிறிதாக வேங்கிநாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார் விக்கிரமசோழர். இறுதியாக 1133ல் கோதாவரிக் கரையில் நடைபெற்ற போரில் மூன்றும் சோமேஸ்வரரும் அவரது படைத்தலைவர்களும் கடுமையாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். கங்கபாடி நாட்டை மீட்கும் முயற்சியிலும் விக்கிரமசோழர் இறங்

கினர். ஆனால் கோலார் மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதிமட்டுமே கைப் பற்றப்பட்டது.

தில்லையிலுள்ள நடராசர் ஆலயத்திலும் திருவரங்கத்திலும் பல திருப்பணிகளை இம் மன்னர் செய்தார். இவரது ஆட்சியின் போது வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலும் தென்னார்க்காடு மாவட் டத்திலும் பெருவெள்ளமும் கொடிய பஞ்சமும் ஏற்பட்டன.

இவரது அவைக்களப் புலவராக இருந்தவர் ஒட்டக்கூத்தர். இம் மன்னர்மீது 'விக்கிரம சோழன் உலா' என்ற நூலை இவர் இயற்றினர். இளமையில் விக்கிரம சோழர் கலிங்கத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிபெற்றதைக் 'கலிங்கப் பரணி' என்ற மற்றொரு நூலெழுதிப் புகழ்ந்தார் ஒட்டக்கூத்தர். ஆனால் இந்நூல் கிடைக்கவில்லை.

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழர்

விக்கிரம சோழரின் மகனாகிய இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழரே கி.பி. 1133ல் இளவரசுப் பட்டம் கட்டப்பெற்று, இரண்டாண்டுகளுக்குப் பிறகு தம் தந்தை இறந்ததும் சோழப் பேரரசரானார். பதினேந்தாண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்த பின்னர் கி.பி. 1150ல் காலமானார் இம் மன்னர். இவரது ஆட்சியும் அமைதி நிறைந்ததாகவே இருந்தது.

தில்லை ஆலயத்திலுள்ள சிற்றம்பலத்தை விரிவுபடுத்த எண்ணிய இவ் வரசர் அதற்கு இடையூறாக அங்கிருந்த திரு மால் சிலையை எடுத்துக் கடலில் எறிந்து விட்டார். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் நரவர்மப் பல்லவ மல்லனால் வைக்கப்பட்ட அச்சிலை, சுமார் நானூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இவ்வாறு பெயர்த்துக் கடலில் எறியப்பட்டது வைணவர்களை ஆத்திரமுறச் செய்தது. வைணவப் பெரியாரான இராமானுஜர் பின்னர் இச் சிலையைக் கண்டெடுத்துத் திருப்பதி ஆலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்தாராம். இறுதியில் விஜயநகரத்தை ஆண்ட இராமராயர் அதை மீண்டும் சிதம்பரம் ஆலயத்திற்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர்.

இவ்வரசரது காலத்திலும் அவைக்களப் புலவராயிருந்தார் கவிச்சக்ரவர்த்தி ஒட்டக்கூத்தர். குலோத்துங்க சோழன் உலா, குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ் ஆகிய இரு செய்யுள் நூற்களை இம் மன்னர்மீது இயற்றினர் ஒட்டக்கூத்தர். பல்லவர் காலத்தில் தண்டி எழுதிய 'காவிய தர்சம்' என்ற சமஸ்கிருத நூலைத் தண்டி

யலங்காரம் என்ற பெயரில் எடுத்தெழுதிய தண்டியாசிரியரும் இம் மன்னர்காலத்தவரே. இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழர் தமிழை நன்கு கற்றவர் என்றும் செய்யுளியற்றும் புலமை பெற்றவர் என்றும் தெரிகிறது.

இரண்டாம் இராஜராஜ சோழர்

இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழரின் மகஞன இரண்டாம் இராஜராஜ சோழர் கி.பி. 1146 முதல் பட்டது இளவரசராக இருந்தபின் 1150ல் அரியணையேறினுர். கி.பி. 1163ஆம் ஆண்டு வரையிலான இவருடைய கல்வெட்டுகள் தமிழ் நாட்டிலும், அதற்குப் பின்னர் 1173 ஆம் ஆண்டுவரையிலான கல்வெட்டுகள் ஆந்திர நாட்டிலும் காணப்படுகின்றன. எனவே இவர் எப்பொழுது இறந்தார், இவரது ஆட்சி எப்பொழுது முடிவுற்றது என்பன போன்ற கேள்விக்கு விடைகாண்பதில் சிக்கல்கள் உள்ளன.

இவரது ஆட்சியும் அமைதியாகவே கழிந்தது. இவரது காலத்திலும் அவைக்களப் புலவராயிருந்த ஒட்டக்கூத்தர் இராஜ ராஜ சோழன் உலா என்ற நூலை இம் மன்னர்மீது பாடிஞர். தக்கயாகப் பரணி என்ற நூலையும் ஒட்டக்கூத்தர் இம் மன்னரது காலத்திலேயே இயற்றிஞர். சோழநாட்டிலும் பாண்டியநாட்டிலும் போர்களில் ஈடுபட்டு இவ்வரசர் வெற்றி எய்திஞர் என்பதை இப் பரணி நூல் தெரிக்விகிறது. சேரரும், பாண்டியரும் செய்த கிளர்ச்சிகளை அவர் அடக்கியதையே இச் செய்தி குறிப்பிடுகிறது போலும்.

சோழர்களின் பழைய நகரான பழையாறை இம் மன்னரது ஆட்சியின் பின்பகுதியில் சோழப் பேரரசின் தலைநகராக்கப் பட்டது என்று தெரிகிறது. இதனுல் விரிவுபடுத்தப்பட்ட அந் நகரம் இராஜராஜபுரம் என்றழைக்கப்பட்டது. அதன் வட பகுதியே இன்று தாராசுரம் என்று வழங்கப்படும் ஊராகும். அங்கு இராஜராஜேஸ்வரம் என்ற ஆலயம் ஒன்றை இவர் கட்டுவித்தார்.

இரண்டாம் இராஜாதிராஜ சோழர்

இரண்டாம் இராஜராஜ சோழர் நோயுற்று இறக்கும் நிலையில் பழையாறையில் இருந்தார் என்றும், அப்பொழுது அவருடைய புதல்வர்கள் இருவரும் இரண்டு வயதும் ஒரு வயதும் நிரம்பிய குழந்தைகளாக இருந்ததால், அமைச்சர்களையெல்லாம் கலந்து பேசித் தம் தாயத்தாருள் ஒருவரான நெறியுடைப்

பெருமாளின் புதல்வரான எதிரிலிப் பெருமாளைக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து வரவழைத்து இளவரசுப்பட்டம் கட்டிவிட்டு அந் நாளிலேயே இறந்துபோனார் என்றும் பல்லவராயன்பேட்டைக் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது. இதனால் நாட்டில் குழப்பங்கள் ஏற்படலாமென்றஞ்சிய அமைச்சர்தலைவர் திருச்சிற்றம்பல முடையான் பெருமானம்பி என்பவர் அரசிளஞ் சிறுவர்களையும் அந்தப்புற மகளிரையும் தக்க பாதுகாப்போடு காத்துவந்தார் என்றும், பின்னர் நான்காண்டுகள் கழித்து எதிரிலிப்பெருமாளுக்கு இராஜாதிராஜர் என்ற பெயருடன் முடிசூட்டி வைத்தார் என்றும் அதே கல்வெட்டு உரைக்கிறது. எதிரிலிப் பெருமாளை அரசராக்கு வதுபற்றி முரண்பாடுகள் இருந்ததாலேயே நான்காண்டுகள் காலம்தாழ்த்துவது அவசியமாயிற்றுப் போலும்.

விக்கிரம சோழரின் பேரன் என்று இராஜாதிராஜ சோழரை அக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகிறது. எனவே விக்கிரம சோழரின் மகள் வயிற்றுப் பேரனாக அவர் இருக்கக்கூடும் என்று கருதலாம்.

இவரது காலம்முதல் சோழப் பேரரசின் பல்வேறு பகுதி களிலும் ஆண்டுவந்த சிற்றரசர்கள் சிறிது சிறிதாக வலிமைபெற லாயினர் என்பதை அவர்தம் கல்வெட்டுகளிலிருந்து தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. இதனால் சோழரது ஆதிக்கம் தளர்ச்சியுற லாயிற்று. சோழப் பேரரசின் வடபகுதியில் சம்புவராயர்கள், காடவராயர்கள், மலையமான்கள், தெலுங்குச் சோழர்கள் ஆகி யோர் தமக்குள் உறவும் பகையும்பூண்டு போர்களில் ஈடுபடத் துவங்கினர். இவரது காலத்திய நிகழ்ச்சிகளில் முக்கியமானது பாண்டியநாட்டில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டுப் போராகும்.

பாண்டிய நாட்டில் உள்நாட்டுப் போர்

முதற் குலோத்துங்கர் பாண்டியச் சிற்றரசர்களிடமே அவர் களது நாட்டை ஒப்படைத்துத் தமக்குக் கட்டுப்பட்டு ஆண்டு வருமாறு செய்தார் என்பதை முன்பே கண்டோம். அவ்வாறு இரண்டாம் இராஜாதிராஜர் காலத்தில் மதுரையிலிருந்து ஆண்டு வந்தவர் பராக்கிரம பாண்டியர். அதே நேரத்தில் தென்பாண்டி நாட்டில் குலசேகரபாண்டியர் என்பவர் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். இருவருக்குமிடையில் பகை மூண்டது. குலசேகரபாண்டியர் மதுரையை முற்றுகையிடவே, பராக்கிரம பாண்டியர் இலங்கை அரசரான முதலாம் பராக்கிரம பாகு (1153-86) என்பாரது படை யுதவியை நாடினர். படையுதவி வருமுன்பாகவே குலசேகர பாண்டியர் மதுரையைக் கைப்பற்றிப் பராக்கிரம பாண்டியரை யும் அவருடைய மனைவியையும் மக்களையும் கொன்றார் (1166). பின்னர் இலங்கைப் படையானது அவரைத் தோற்கடித்து

மதுரையைக் கைப்பற்றி, மலைநாட்டில் ஒளிந்து கொண்டிருந்த பராக்கிரம பாண்டியரின் கடைசி மகனுன வீர பாண்டியரை மதுரையில் அரசராக்கிற்று.

குலசேகர பாண்டியர் சோழப் பேரரசரது ஆதரவை நாடினுர் (கி.பி. 1167). சோழப் படைகளுக்கும் இலங்கைப் படைகளுக்கும் பலவிடங்களில் கடும்போர் நிகழ்ந்தது. சிங்களப் படைகள் தோற்றுத், தம் தளபதிகள் சிலரையும் போர்க்களத்தில் இழந்து தாய்நாடு திரும்பின. சோழரின் உதவியுடன் குலசேகர பாண்டியர் மீண்டும் மதுரை அரியணையைப் பெற்றுர்.

இருப்பினும் சோழப் பேரரசருக்குக் கட்டுப்பட்டு ஆள வேண்டியிருந்ததால் குலசேகர பாண்டியர் விரைவிலேயே சோழரை வெறுக்கலானுர். சிங்கள அரசருடன் நெருக்கமான உறவினைப் பூண்டு, சோழப் பேரரசருக்கு எதிராகச் செயலாற்றத் தொடங்கினுர். இதனுல் வெகுண்ட இரண்டாம் இராஜாதிராஜ சோழர் தமது படையை அனுப்பிக் குலசேகர பாண்டியரை மதுரையிலிருந்து விரட்டிவிட்டு வீரபாண்டியரையே அங்கு அரசராக்கினுர் (1175).

முடிவு

கி.பி. 1178 முதல் மூன்றும் குலோத்துங்க சோழர் சோழப் பேரரசராகி ஆளத் தொடங்கினுர் என்பதைச் சோழநாட்டில் காணப்படும் அவருடைய கல்வெட்டுகள் காட்டுகின்றன. ஆனுல் அதற்குமேலும் நான்காண்டுகள் வரையில் இரண்டாம் இராஜாதிராஜரின் கல்வெட்டுகள்ஆந்திர நாட்டில் காணப்படுகின்றன. மூன்றும் குலோத்துங்கருக்கும் இரண்டாம் இராஜாதிராஜருக்கும் ஆட்சியுரிமை பற்றிப் போட்டி ஏற்பட்டுப் போராக மூண்டு தமிழ்நாட்டைவிட்டு இராஜாதிராஜர் ஆந்திர நாட்டுக்கு ஓடநேர்ந்திருக்கலாம் எனச் சிலர் ஐயுறுகின்றனர். இதுவரை கிடைத்துள்ள செய்திகளைக் கொண்டு முடிவாக எதையும் கூற இயலாது. எனினும் தமிழ்நாட்டில் கி.பி. 1178க்குப் பின் மூன்றும் குலோத்துங்கரே ஆட்சிபுரிந்தார் என்பதுமட்டும் தெளிவு.

மூன்றும் குலோத்துங்க சோழர்

இவர் யார்?

கி.பி. 1178 முதல் 1218 வரையில் ஆட்சிபுரிந்த மூன்றும் குலோத்துங்க சோழர், இரண்டாம் இராஜராஜசோழரின் புதல்வர் என்பதைக் குடுமியான் மலைக்கல்வெட்டொன்று குறிப்பிடுகின்றது.

தாராசுரத்திலுள்ள இராஜராஜேஸ்வரம் என்ற சிவாலயத்தைக் கட்டுவித்தவர் தம் தந்தையாகிய இரண்டாம் இராஜராஜ சோழரே என்று அக் கல்வெட்டில் மூன்றும் குலோத்துங்கர் கூறு கிறார். இரண்டாம் இராஜராஜர் இறந்தநேரத்தில் ஓராண்டும் ஈராண்டும் நிரம்பியிருந்த அவருடைய பிள்ளைகளுள் ஒருவரே இக் குலோத்துங்கர் என்று நாம் முடிவு செய்யலாம். போதிய வயதை எட்டியதும் இரண்டாவது இராஜாதிராஜரிடமிருந்து பலவந்த மாகச் சோழ அரியணையை இவர் பறித்துக்கொண்டார் போலும். இவர் பரகேசரி என்ற பட்டம் புனைந்துகொண்டு ஆண்டார். இருப்பினும் சில கல்வெட்டுகள் இராஜகேசரி என்றும் இவரைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவருக்கு முந்திய இரண்டாம் இராஜாதி ராஜரும் இராஜகேசரி ஆதலால், இவரையும் இவ்வாறு இராஜ கேசரி என்று சில கல்வெட்டுகள் வழங்குவதற்குக் காரணம் வெறும் தவறுதல் மட்டுமன்றி, இரண்டாம் இராஜாதிராஜர் மீதிருந்த பகையுணர்வாகவும் இருக்கலாம்.

பாண்டிய நாட்டில் போர்

இரண்டாம் இராஜாதிராஜரின் படைகள் வீரபாண்டியரை மதுரையில் அரசராக்கின என்பதை ஏற்கெனவே பார்த்தோம். கி.பி. 1175ல் இது நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் மூன்றும் குலோத்துங்கர் சோழநாட்டில் ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் வீர பாண்டியர் பகையாக மாறினார். இலங்கையரசர் பராக்கிரம பாகுவின் நட்பையும் வேணாட்டரசரின் (சேரரின்) நட்பையும் சோழர்க்கெதிராகப் பெற்றார் வீரபாண்டியர். சோழரால் முன்னர் மதுரையில் அரசராக்கப்பட்டுப் பின்னர் விரட்டியடிக்கப் பட்டு எங்கோ சில ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்தபின் உயிர் நீத்த குலசேகரபாண்டியரின் புதல்வர் விக்கிரமபாண்டியர் என்பவர் இத் தருணத்தில் குலோத்துங்க சோழரிடம் வந்து தம் தந்தையின் செயல்களுக்காக மன்னிப்புக்கோரிஆதரவு நல்குமாறு வேண்டினார். எனவே சோழப் படை ஒன்று மதுரையைக் கைப்பற்றி வீரபாண் டியரை மட்டுமன்றி அவருக்கு உதவியாகவந்த இலங்கைப் படை யையும் விரட்டியடித்துவிட்டு விக்கிரமபாண்டியனை அந்நகரில் அரசராக்கிற்று (1180).

மலைநாட்டுக்கு ஓடிச் சென்ற வீரபாண்டியர் வேணாட்டரசரின் படையுதவி பெற்று மீண்டுமொருமுறை படையெடுத்துவந்தார். இராமநாதபுரமாவட்டம், சிவகங்கை வட்டத்திலுள்ள நெட் டூரில் போர் நிகழ்ந்தது (1188). ஆனால் தோல்வியே மீண்டும் கிட்டியது. அதுமட்டுமன்றிப் பாண்டியர்க்கு வழிவழி உரியதாக இருந்த முடியையும் வீரபாண்டியரின் பட்டத்தரசியையுங்கூட இப்

போது சோழர் கைப்பற்றினர். இந் நிலையில் வேணாட்டு வேந்தன் வீரபாண்டியரையும் அவர்தம் மக்களையும் குலோத்துங்கரிடம் அழைத்துச் சென்று சந்துசெய்ய முயன்றார். இவர்கள் அனைவரும் மன்னிப்புக் கோரியதால் மனமிளகிப் பாண்டியநாட்டில் ஒரு பகுதியையும் இழந்த முடியையும் வீரபாண்டியருக்கு அளித்தார் சோழப் பேரரசர். கி.பி. 1190 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இது நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

ஈழ நாட்டின்மீது போர்

வீரபாண்டியருக்குப் படை உதவிபுரிந்த இலங்கையரசரைத் தண்டிப்பதற்காகச் சோழப் படையொன்று அத்தீவின்மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றிபெற்றுத் திரும்பியது. கி.பி. 1188ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இப் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது.

கொங்கு நாட்டின்மீது படையெடுப்பு

இந் நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் பின்னர் கி. பி. 1193ல் கொங்கு நாட்டின்மீது படையெடுத்தார் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழர். ஹொய்சளரின் ஆதிக்கம் அத் திசையில் வளர்ச்சியுற்று வருவதைத் தடைசெய்யும் நோக்கத்துடனேயே இப் படையெடுப்பு நிகழ்த்தப்பட்டது போலும். தகடூரை ஆண்ட அதியமான் சோழரது மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. சேர அரசரும் தோற்கடிக்கப்பட்டார். (இவர் சேரர் மரபினரான கொங்கு நாட்டரசராகவே இருத்தல் கூடும்). இதன் பின்னர்க் கொங்கு நாட்டின் தலைநகரான கருவூரில் விஜயாபிஷேகம் செய்துகொண்டார் குலோத்துங்கர். இதுமுதல் கொங்குநாட்டில் இவருடைய கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன.

வட எல்லையில் போர்கள்

இவ்வாறு சோழமன்னர் தெற்கில் போர்களில் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில் நெல்லூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த தெலுங்குச் சோழரான நல்லசித்தனதேவர் என்பவர் சோழரது மேலாதிக்கத்தை உதறித்தள்ளிவிட்டு 1193ஆம் ஆண்டுவாக்கில் காஞ்சிபுரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்; குலோத்துங்க சோழர் இத் தெலுங்குச் சோழரைத் தோற்கடித்து மீண்டும் நெல்லூர்ப் பகுதியில் தம் மேலாதிக்கத்தை நிறுவினார் (1196).

பத்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர்க் குலோத்துங்க சோழர் பாண்டியருடன் போரில் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில் மீண்டும் தெலுங்கச் சோழர்கள் முழு உரிமை பெற முயன்றனர். வேங்கியில் அப்பொழுது சோழரது கொடி பறக்கவில்லை; எனவே வேங்கியிலும்

வேறு ஆந்திரப் பகுதிகளிலும் ஆட்சி புரிந்த அரசர்களும், காகதீய அரசர்கணபதியும், தெலுங்குச் சோழர்களுக்கு உதவியிருக்கக் கூடும். எனவே குலோத்துங்கர் படையெடுத்துச் சென்று நெல் லூரை மட்டுமன்றி வேங்கியையும் கைப்பற்றினர். 1208ல் நடை பெற்ற இப் படையெடுப்புப் பற்றிப் போதுமான தகவல்கள் கிடைத்தில. எனினும் குலோத்துங்கரின் கல்வெட்டுகள் நெல் லூருக்கும் கடப்பைக்கும் வடக்கில் எங்கும் கிடைக்காதது, இவரது ஆட்சிக்கு முன்னமேயே வேங்கி நாடு சோழப் பேரரசிலிருந்து விலகிப்போய்விட்டது என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது.

பாண்டிய நாட்டில் போர்

கி. பி. 1190ஆம் ஆண்டில் மதுரையில் விக்கிரம பாண்டியர் இறந்து சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியர் அரசரானர். சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் சோழரது ஆதிக்கம் வலியிழந்து வரு வதை உணர்ந்த இப்பாண்டியர் சோழரை முன்பு போல் மதியாமல் சுதந்திரமாகச் செயலாற்றலானர். இதனல் வெகுண்ட குலோத் துங்கர் மூன்றும் முறையாகப் பாண்டிய நாட்டின்மீது படை யெடுத்து மதுரையைக் கைப்பற்றிப் பாண்டியரின் அரண்மனையை யும் வேறு பல பகுதிகளையும் அழித்தார். 'சோழ பாண்டியர்' என்ற விருதைச் சூடி அந் நகரில் வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேக மும் செய்து கொண்டார் குலோத்துங்கர். கி. பி. 1202 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் இப் போர் நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும். இறுதியில் சடைய வர்மன் குலசேகர பாண்டியரிடமே மதுரையை ஒப்படைத்துத் தலைநகர் திரும்பினர் சோழப் பேரரசர்.

முடிவு

கடைசிப் பெரிய சோழ மன்னர் மூன்றும் குலோத்துங்கரே. இவரது காலத்திலும் சோழப் பேரரசு தெற்கில் குமரிதொட்டு வடக்கில் கடப்பை, நெல்லூர் மாவட்டங்கள் வரையில் பரவி யிருந்தது. நன்னூல் என்ற சீரிய இலக்கண நூலை இயற்றிய பவணந்தி முனிவர் இவரது காலத்தில் கங்கபாடி நாட்டில் வாழ்ந் தார். பெரிய புராணம் எழுதிய சேக்கிழாரும் இவரது காலத்த வரே என்று சிலர் கருதுகின்றனர். இவரது ஆட்சியில் சில ஆண்டு களில் பெரு மழை காரணமாக வெள்ளப் பெருக்கும் வேறு சில ஆண்டுகளில் மழையின்மையினல் கொடிய பஞ்சமும் நிலவின என் பதைக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. சைவத் துறவிகளின் மடங்களாக விளங்கிய குகைகளை இடித்து (குகையிடி கலகம்) மக்கள் கலகம் செய்தனர். இது எதனல் நிகழ்ந்தது என்பது தெரியவில்லை. இவரது ஆட்சியின்போதும் நிலங்கள் அளக்கப் பட்டன என்று தெரிகிறது. இப்பெரு மன்னர் கி. பி. 1218ஆம் ஆண்டில் காலமானர்.

சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சி

மூன்றும் குலோத்துங்கரின் காலத்துக்குப் பிறகு சோழப் பேரரசு நிலை தளர்ந்து வீழ்ச்சியுறலாயிற்று. மகத நாட்டு (சேலம் மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதி) வாண கோவரையர், திருமுனைப்பாடி நாட்டுக் (தென்னார்க்காட்டின் பகுதி) காடவராயர், தெலுங்குச் சோழர், கோப் பெருஞ்சிங்கன் போன்ற சிற்றரசரும் குறுநில மன்னரும் வலிமை பெற்றுச் சுதந்திரமாக ஆளத் துவங்கினர். வட மேற்கில் ஹொய்சளரும் தெற்கில் பாண்டியரும் வல்லரசர்களாக வளர்ச்சியுற்றுச் சோழநாட்டைப் போர்க்களமாக்கித் தமது பேரரசுப் போட்டியினை மேற்கொள்ளலாயினர். சோழப் பேரரசுக்கு முதற் பெரும் பேரிடியாக விளங்கினார் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியர்.

மூன்றும் குலோத்துங்க சோழருக்குப்பின் அவருடைய புதல்வ ராகவே இருக்க வேண்டும் என்று கருதப்படுகின்ற மூன்றும் இராஜ ராஜ சோழர் 1218 முதல் 1256 வரையில் சோழ அரியணையிலிருந் தார். இவர் ஆட்சிக்குவந்த உடனேயோ குலோத்துங்கர் இறப் பதற்குச் சற்று முன்னரேயோ மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியர் (சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியரின் இளவலான இவர் கி. பி. 1216ல் மதுரையில் அரசரானார்) சோழநாட்டின் மீது படை யெடுத்துத் தஞ்சை, உறையூர் முதலிய ஊர்களைக் கைப்பற்றித் தீக்கிரையாக்கினபின், ஹொய்சள அரசர் இரண்டாம் வல்லாளர் சோழருக்கு ஆதரவாக ஒரு படையை அனுப்பியதை அறிந்து போரை நிறுத்தி, மூன்றும் இராஜராஜரிடமே சோழ நாட்டை மீண்டும் ஒப்படைத்துவிட்டு மதுரை திரும்பினார். போரில் படு தோல்வியுற்றது மட்டுமன்றிப் பொன்னமராவதியில் பாண்டிய ரைப் பணிந்து அவரது மேலாதிக்கத்தையும் சோழ அரசர் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

பாண்டியரது இரண்டாவது எழுச்சியும் சோழரது இறுதி வீழ்ச்சியும் துவங்கின.

4. சேரர்கள்

சங்க காலத்துக்குப் பிறகு சேர நாட்டின் (கேரளத்தின்) வர லாற்றை அறிவதற்கு இயலவில்லை. பெருமாள் என்ற பெயர் முடி வினைக் கொண்ட அரசர்கள் அதை ஆண்டுவந்தனர் என்று தெரி கிறது. அண்டையிலிருந்த அரசர்கள் பலரும் சேர நாட்டின்மீது மாறி மாறிப் படையெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர் என்பது அவர்

களின் கல்வெட்டுகளால் நன்கு தெரிய வருகிறது. பல்லவ அரசரான முதலாம் நரசிம்மவர்மன் பாண்டிய மன்னரான சேந்தனையும் சேரர்களையும் தோற்கடித்ததாகக் கூறிக் கொள்கிறார். நந்திவர்மப் பல்லவ மல்லர் கேரள அரசருடன் சேர்ந்துகொண்டு முதலாம் வரகுண பாண்டியருடன் போரிட்டார். மூன்றும் நந்திவர்மனும் கேரளம் தமக்கு உட்பட்டுக் கிடந்தது என்று கூறுகிறார். இவ்வாறு கேரளம் தமிழகத்துடன் நன்கு தொடர்பு பூண்டிருந்தது. கல்வியிற் சிறந்த கேரள நாட்டுப் பிராமணர்கள் காஞ்சிக்கு வந்தனர் என்பதைத் தண்டி தெரிவிக்கிறார். மகேந்திரவர்மப் பல்லவரது மத்தவிலாசப் பிரகசனம் என்ற நாடகம் கேரளத்துச் சாக்கியர்களின் கூத்துகளில் முக்கியமானதொரு இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. தமிழரசர்கள் மட்டுமன்றி, இரண்டாவது புலிகேசி, முதலாம் விக்கிரமாதித்தியர், இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியர், இரண்டாம் கீர்த்திவர்மன் ஆகிய வாதாபிச் சாளுக்கியர்களும், தந்திதுர்க்கர், மூன்றும் கோவிந்தர், மூன்றும் கிருஷ்ணர் போன்ற இராஷ்டிரகூட அரசர்களும் கூடச் சேரமன்னர்களின் மீது போரிட்டு வென்றனர்.

சேரமான் பெருமாள்

ஆயினும் சேர மன்னர்களின் வரலாறு நமக்குத் தெரியவில்லை. எட்டாம் நூற்றுண்டின் இறுதி வாக்கிலும் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் துவக்கத்திலும் ஆண்டுகொண்டிருந்த சேரமான் பெருமாள் என்பவரைப் பற்றி நாம் கேள்விப்படுகிறோம். ஆயினும் இவரைப்பற்றிய புனைகதைகளே நமக்கு அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன. அவர் எல்லாச் சமயங்களையும் மரியாதையுடன் ஆதரித்தார் என்று தெரிகிறது. எனவேதான் சமணர், கிறிஸ்தவர், முகம்மதியர், சைவர் ஆகிய அனைவரும் அவர் தம் தம் மதத்தவர் என்று கூறிக்கொள்கின்றனர். அவர் முகம்மதியராகி மெக்காவுக்குக் கூடச் சென்றார் என்று முகம்மதியர் கூறுகின்றனர். சைவர்கள் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையும்,சேரமான் பெருமாளையும் நண்பர்களாக்கிப் பல கதைகளை எழுதியுள்ளனர். திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை, பொன்வண்ணத் தந்தாதி, திருக்கைலாய ஞான உலா ஆகிய நூல்களை இவரே இயற்றினார் என்று சைவர் கருதுகின்றனர். இவர் அரியணையைத் துறந்து, தம் அரசைத் தம் உற்றார் உறவினருக்குப் பகிர்ந்தளித்தார் என்று சொல்லப்படுகினர். கி.பி. 825ல் துவங்கும் 'கொல்லம் அப்தம்' என்ற மலையாள அப்தம் சேரமான் பெருமாள் மரணமுற்ற ஆண்டிலிருந்தே தொடங்குகிறது என்று கூறுகின்றனர். இதுபற்றிய உண்மையை அறிய முடியவில்லை.

ஸ்தாணு ரவி

கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு முதல் கேரள வரலாறுபற்றிச் சற்று அதிகமான செய்திகள் கிடைக்கின்றன. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆண்ட ஸ்தாணுரவியின் கல்வெட்டுகள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. முதலாம் ஆதித்தசோழரது காலத்தவர் இவர். சிரியக் கிறிஸ்தவர்களின் (Syrian Christian) கோட்டயச் செப்பேடுகள் இவராலேயே வெளியிடப்பட்டன என்று சிலர் கருதுகின்றனர். அது உண்மையானால் இவர் கிறிஸ்தவர்களையும் நன்கு ஆதரித்தார் என்பதை அவை காட்டும். ஸ்தாணு ரவியின் கோயில் அதிகாரி (அரண்மனை அல்லது ஆலய அதிகாரி) என்று கோட்டயம் செப்பேடுகளால் கூறப்படுகிற விஜயராகவ தேவரே அடுத்தபடி அரசரானார் என்று கருதப்படுகிறார். திருவொற்றியூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்றும் இவரைக் 'கேரள ராஜர்' என்று குறிப்பிடுகிறது.

பாஸ்கர இரவிவர்மன்

அடுத்த முக்கியமான கேரள அரசர் பாஸ்கர இரவிவர்மன். இவர் சுமார் 1047 முதல் 1106 வரையில் ஆண்டார் என்று பலர் கருதுகின்றனர். தெற்கில் கங்கணச்சேரி முதல் வடக்கில் வைனாடு (Wynad) வரையில் இவரது கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. கொச்சியிலுள்ள யூதர்கள் இவருடைய செப்பேடு ஒன்றை இன்றும் வைத்துப் பாதுகாத்துவருகின்றனர். யூதரான இசுப்பு இரப்பன் (Joseph Rabban) என்பவருக்குச் சொத்துகளையும் உரிமைகளையும் இவர் அளித்ததை அச் செப்பேடு குறிக்கிறது.

பல பாண்டிய அரசர்களும் சோழ அரசர்களும் சேர மன்னர்களைத் தோற்கடித்தனர். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சேர மன்னர்கள் ஒரே சமயத்தில் கேரளத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளைச் சில வேளைகளில் ஆண்டுவந்தனர். முதலாம் இராஜராஜசோழர் காலம் முதல் கேரளம் சோழரது பேரரசில் அடங்கியிருந்தது. பாண்டிய நாட்டுடன் சேர்க்கப்பட்டு இராஜராஜ மண்டலம் என்றும் அழைக்கப்பட்டு வந்தது.

5. மேலைக் கங்கர்கள்

கி பி. 600ஆம் ஆண்டு வரையிலான மேலைக் கங்கர்களின் வரலாற்றை முன்னொரு அத்தியாயத்தில் பார்த்தோம். சுமார் கி.பி. 540 முதல் 600 வரையில் ஆண்டவரான துர்விநீதனுக்குப் பின் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் முஷ்கரன், ஸ்ரீ விக்கிரமன், பூவிக்கிரமன் (Bhuvikrama). முதலாம் சிவமாறன் ஆகியோர் ஒருவர்பின்

ஒருவராக ஆட்சிபுரிந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் சமணர்கள். இவர்களது ஆட்சிபற்றித் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. அந் நூற்றாண்டு முழுவதும் பல்லவருக்கும் சாளுக்கியருக்குமிடையிலான போர்கள் நடைபெற்றன. மேலைக் கங்கர்கள் சாளுக்கியருக்குத் துணையாக அப் போர்களில் பங்குகொண்டனர்.

ஸ்ரீ புருஷர்

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் அரியணைக்கு வந்த முதலாம் சிவமாறன் (சுமார் கி. பி. 670-713) துர்வினீதனுடைய பேரனுக்கு மகன் என்று தெரிகிறது. அவருக்குப் பின் பெயர் தெளிவாகத் தெரியாத ஓரரசர் ஆட்சிபுரிந்தார். இந்த அரசருக்கு அடுத்தபடியாக ஸ்ரீ புருஷர் (கி.பி. 725-88) அரசரானார். சிவமாறனுடைய பேரர் இவர் என்று சிலரும், மகனென்று வேறு சிலரும் கருதுகின்றனர். அரியணைக்கு வருமுன்பாக மாநில ஆளுநராக இவர் இருந்தார். முதலாம் இராஜசிம்ம பாண்டியர் கங்க அரசரின் மகளான பூசுந்தரியை (இவ்வம்மையார் ஸ்ரீ புருஷரின் மகளாக இருக்கக் கூடும்) மணந்து கொண்டதால், பல்லவருக்கும் பாண்டியருக்குமிடையில் கொங்கு நாட்டைக் கைப்பற்றுவதற்காக ஏற்பட்ட போர்களில் கங்கர்கள் பல்லவர்களுக்கெதிராகக் கலந்துகொண்டனர். நந்திவர்மப் பல்லவமன்னனை ஸ்ரீ புருஷர் ஒரு பெரும் போரில் தோற்கடித்தார். காஞ்சிக் காடுவெட்டியைப் போரில்தாம் கொன்றதாக ஸ்ரீ புருஷர் கூறிக்கொள்கிறார். இக் காடுவெட்டி (பல்லவர்) யார் என்பது தெரியவில்லை. பல்லவத் தளபதி அல்லது இளவரசர் ஒருவராக இவர் இருக்கக் கூடும்.

கி.பி. 760 முதல் 788 வரையில் இராஷ்டிரகூடர்கள் முதலாம் கிருஷ்ணரின் தலைமையில் கங்கபாடிமீது (Gangavadi) பலமுறை படையெடுத்தனர். இதனால் ஸ்ரீ புருஷர் தமது தலைநகரைப் பெங்களூருக்கு அருகிலுள்ள மான்யபுரத்துக்கு (மண்ணி) மாற்ற வேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் ஸ்ரீ புருஷரது ஆட்சியில் கங்கபாடி நாடு செழிப்புடன் விளங்கியது என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால்தான் ஸ்ரீ ராஜ்யம் (செல்வம் மிகுந்தது) என்று அது வழங்கப்பட்டது. "கொங்குணி இராஜாதிராஜ பரமேஸ்வரன்" என்ற பெருமைமிக்க பட்டத்தைச் சூடிப் பேரரசர்போல ஸ்ரீ புருஷர் திகழ்ந்தார். ஆயினும் முதலாம் கிருஷ்ணரின் படையெடுப்பினால் கங்கபாடி மக்கள் பெரிதும் துன்புற்றிருக்கவேண்டும். சான்றாக, கி.பி. 768ல் முதலாம் கிருஷ்ணர் மான்யபுரத்தையும் கைப்பற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

இரண்டாம் சிவமாறன்

ஸ்ரீ புருஷருக்கு இரண்டாம் சிவமாறன், விஜயாதித்தியன், துக்கமாறன், சிவகெல்லன் (Sivagella) என்ற நான்கு பிள்ளைகள்

இருந்தனர். சிவகெல்லன் தம் தந்தைக்கு முன்பாகவே இறந்து போனுர். அடுத்து அரியணையேறிய இரண்டாம் சிவமாறன் (கி.பி. 788-812) தம்மை அகற்ற முனைந்த தம் தம்பி துக்கமாறனை நொளம்ப அரசர் சிங்கப்போத்தரது உதவியுடன் தோற்கடித்தார்.

இராஷ்டிர அரசில் முதலாம் கிருஷ்ணருக்குப் பின் இரண்டாம் கோவிந்தர் அரசரானுர். அவருடைய தம்பியான துருவர் (கி.பி. 780-93) தம் அண்ணனிடமிருந்து அரியணையைக் கவர்ந்து கொண்டதால் உள்நாட்டுப் போர் ஏற்பட்டது. இரண்டாம் கோவிந்தரைச் சிவமாறன் ஆதரித்தார். எனவே உள்நாட்டுப் போரில் வெற்றிபெற்ற பின் துருவர் கங்கபாடியின்மீது படையெடுத்தார். சிவமாறன் தோற்கடிக்கப்பட்டுச் சிறைப்படுத்தப் பட்டார். தம் மூத்த மகனை ஸ்தம்பரைக் கங்கபாடியில் தம்முடைய ஆளுநராக நியமித்தார் துருவர். துருவருக்குப் பின் அரியணையேறிய அவருடைய மூன்றும் மகனை மூன்றும் கோவிந்தர்மீது (கி.பி. 793-814) மூத்த மகனை ஸ்தம்பர் போர் தொடுத்தார். அச் சமயத்தில் சிவமாறனை விடுவித்துக், கங்கபாடி அரசராகும்படி அனுமதித்தார் மூன்றும்கோவிந்தர். ஆனுல் ஸ்தம்பரை ஆதரித்துக் கோவிந்தரின் பகைவராகவே செயல் செய்தார் சிவமாறன். எனவே தம் அண்ணனுகிய ஸ்தம்பரைத் தோற்கடித்தபின் அவரையே மீண்டும் கங்கபாடியில் ஆளுநராக அமர்த்திவிட்டுச், சிவமாறனை மறுபடியும் வென்று சிறையிலடைத்தார் கோவிந்தர். ஸ்தம்பர் பின்னர்க் கிளர்ச்சி செய்யவே இல்லை.

மூன்றும் கோவிந்தர் கீழைச் சாளுக்கியருடன் போர்கள் நிகழ்த்தியபோது சிவமாறனின் ஆதரவு தேவை என்பதை உணர்ந்து, அவரை விடுதலைசெய்து கங்கபாடியை அவரிடமே மீண்டும் ஒப்படைத்தார். இவ்வாறு இருமுறை சிறைப்படுத்தப்பட்ட பின் தொடர்ந்து கங்க அரசராக இருந்துவந்தார் இரண்டாம் சிவமாறன். இவர் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தவர். இலக்கணம், தர்க்கம், தத்துவம், நாடகம் முதலிய பல நூல்களில் சிறந்த புலமை பெற்றிருந்தார் இம் மன்னர். கஜசதகம் என்ற ஒரு நூலைக் கன்னட மொழியில் இவரே எழுதியுள்ளார் என்று கருதப் படுகிறுர்.

இரு அரசுகள்

இரண்டாம் சிவமாறன் இராஷ்டிரகூடர்களின் சிறையில் இருந்த காலத்தில் அவருடைய கங்கபாடி இரண்டாகப் பிரிக்கப் பட்டு, அவருடைய மகனை மாறசிம்மனுல் ஒரு பகுதியும் தம்பியான விஜயாதித்தியரால் மற்றொரு பகுதியும் ஆளப்பட்டன.

சிவமாறனுக்குப் பின்னர் அவருடைய தம்பி விஜயாதித்தியரின் மகனான முதலாம் இராசமல்லர் (Rasa Malla I) என்பவர் அரசரானார். கிளை வம்சமானது மாறசிம்மன், அவருடைய தம்பியான முதலாம் பிருதிவீபதி, இவருடைய மகனான இரண்டாம் மாறசிம்மன், இவருடைய மகனான இரண்டாம் பிருதிவீபதி ஆகியோரால் தொடரப்பட்டது. இரண்டாம் பிருதிவீபதிக்குப் பின்னர் பிரதான வம்சத்தைச் சேர்ந்த இரண்டாம் பூதுகர் இரண்டு கங்க அரசுகளையும் ஒன்று சேர்த்து ஆளலானார்.

பிரதான வம்சம்

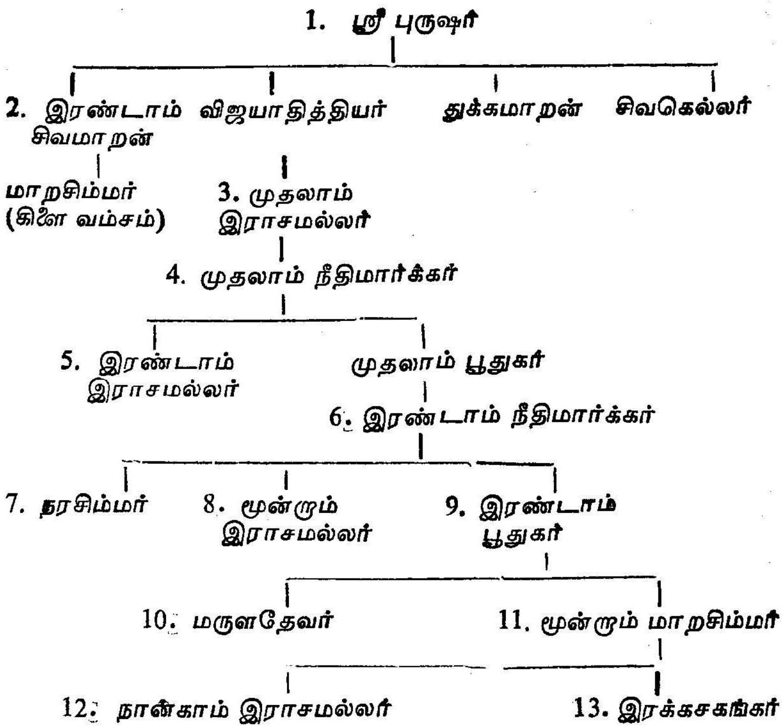

கிளை வம்சம்

இரண்டாம் சிவமாறன்

- மாறசிம்மன்
- முதலாம் பிருதிவீபதி
  - இரண்டாம் மாறசிம்மன்
    - இரண்டாம் பிருதிவீபதி
      - ⋮
      - இரண்டாம் பூதுகர் (பிரதான வம்சம்)

முதலாம் இராசமல்லரின் வம்சம்

இராஷ்டிரகூட அரசில் மூன்றும் கோவிந்தர் இறந்த பின், சிறுவரான முதலாம் அமோகவர்ஷர் (கி.பி. 814-878) அரசரானார். உடனே மேலைக் கங்கர், கீழைச் சாளுக்கியர் முதலியோர் சேர்ந்து கொண்டு அவர்மீது படையெடுத்து அவரை விரட்டியடித்தனர். சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு (821) அமோகவர்ஷர் மீண்டும் தமது அரசைப் பெற்றார். இத்தகைய குழப்பங்கள் நிறைந்த வேளையில் தான் இரண்டாம் சிவமாறன் இறந்து அவருடைய தம்பியாகிய விஜயாதித்தியரின் மகன் முதலாம் இராசமல்லர் (கி.பி 817-853) அரசரானார். நொளம்பர்களுடன் மணஉறவு கொண்டிருந்தார் இவர். கங்கபாடிமீது அமோகவர்ஷர் படையெடுத்துவந்தார் ஆயினும் நொளம்பர்களின் உதவியோடு இராஷ்டிரகூடர்களின் திட்டங்களை முறியடித்தார் முதலாம் இராசமல்லர்.

முதலாம் இராசமல்லருக்குப் பின் அவருடைய மகனான முதலாம் நீதிமார்க்கர் (கி.பி. 853-870) அரசரானார். வாணர்களையும் இராஷ்டிரகூடர்களையும் இவர் தோற்கடித்தார், இறுதியில் இராஷ்டிரகூட முதலாம் அமோகவர்ஷர் தம் மகளான சந்திரோ பெலபா (Chandro belabha) என்பவரை நீதிமார்க்கருடைய இளையமகன் முதலாம் பூதுகருக்குத் திருமணம்செய்துகொடுத்தார். அடுத்தபடி கங்க அரசரான இரண்டாம் இராசமல்லர் (கி.பி. 870-907) தம் தம்பியான முதலாம் பூதுகருடைய முழு ஒத்துழைப்புடன் கீழைச் சாளுக்கியருடன் போரிட்டார். இவ் விருவரும் சேர்ந்து பாண்டியருக்கெதிராகப் பல்லவருக்கு உதவினர். சந்திரோ பெலாபாவின் சகோதரியான கங்காவைப் பல்லவமன்னர் மூன்றும் நந்திவர்மன் மணந்திருந்ததும், அவருக்குப் பின் கங்காவின் வயிற்றில் பிறந்த நிருபதுங்கவர்மன் பல்லவ அரியணை

யேறியதும் பல்லவர்—கங்கர் நட்புக்கு ஒரு காரணமாயிருந்திருக்கக் கூடும்.

முதலாம் பூதுகர் தம் அண்ணனுக்கு முன்னமேயே காலமானார். எனவே இராஜமல்லரது மரணத்துக்குப்பின் பூதுகருடைய மகனான இரண்டாம் நீதி மார்க்கர் (கி. பி. 907—935) அரியணையேறினார். இவரும் சுதந்திரமான அரசராகவே ஆண்டு வந்தார். நரசிம்மர், மூன்றாம் இராசமல்லர், இரண்டாம் பூதுகர் என்ற மூன்று பிள்ளைகள் இரண்டாம் நீதிமார்க்கருக்கு இருந்தனர். தம் தந்தையின் மரணத்துக்குப்பின் நரசிம்மர் அரியணையேறிச் சிறிது காலத்திலேயே இறந்ததும், மூன்றாம் இராசமல்லர் அரசரானார். ஆனால் இரண்டாம் பூதுகர் அவரை அகற்றிவிட்டு அரியணையைக் கவர்ந்துகொண்டார் (கி. பி. 937). இராஷ்டிரகூட மூன்றாம் கிருஷ்ணரின் சகோதரியை இவர் மணந்திருந்ததால் இச் செயலில் இராஷ்டிரகூடப் படை இவருக்கு உதவியது.

கிளை வம்சம்

இரண்டாம் சிவமாறனின் மகனான முதலாம் பிருதிவீபதியே (கி. பி. 853—880) கிளை வம்சத்தின் முதலரசர். பின்னர் அவருடைய மகனான இரண்டாம் மாறசிம்மனும் (கி. பி. 880—890) பேரனான இரண்டாம் பிருதிவீபதியும் (கி. பி. 890—940) அரசாண்டனர். இக் கிளைவம்சம் கங்கபாடியின் வடகிழக்குப் பகுதியையும் கோலார் (குவலாளபுரம்) பகுதியையும் ஆண்டுவந்தது. ஸ்ரீபுறம்பியப் போரில் பல்லவரோடு சேர்ந்துகொண்டு உயிர்துறந்தவர் முதலாம் பிருதிவீபதியே. இவருடைய மகளைப் பல்லவ அரசர் நிருபதுங்கவர்மன் மணந்திருந்தார். அவருடைய மற்றொரு மகளை வாண அரசர் ஒருவர் மணந்திருந்தார்.

முதலாம் பராந்தகச் சோழர் வாணர்கள்மீது படையெடுத்த போது இரண்டாம் பிருதிவீபதி அவருக்கு உதவி புரிந்து வாணதிராஜர், ஹஸ்திமல்லர், செம்பியன் மாவலி வாணராயர் முதலிய விருதுகளையும் வாணகப்பாடி நாட்டையும் சோழரிடமிருந்து பெற்றார். உதயேந்திரம் செப்பேடுகள் இம் மன்னரால் வெளியிடப்பட்டவையே. இரண்டாம் பிருதிவீபதிக்கு விக்கியண்ணன் அல்லது விக்கிரமாதித்தியன் என்ற மகனொருவர் இருந்தார். தம் தந்தைக்கு முன் அவர் காலமாகி விட்டார். இந் நிலையில் இராஷ்டிரகூட அரசரான மூன்றாம் கிருஷ்ணருடைய உதவியைப் பெற்ற இரண்டாம் பூதுகர் (பிரதான கிளையைச் சேர்ந்தவர்) இக் கிளை வம்சத்தின் அரசையும் கவர்ந்துகொண்டார்.

இரண்டாம் பூதுகர்

மூன்றும் அமோகவர்ஷர் (கி. பி. 936—939) என்ற இராஷ்டிர கூட அரசரின் மகளும் மூன்றும் கிருஷ்ணரின் (கி. பி. 939 - 967) தமக்கையுமான இரேவகாவை மணந்திருந்ததாலேயே இவரால் உயர முடிந்தது கி. பி. 937ல் தம் அண்ணன்மீது படையெடுத்து அரியணையைக் கவர்ந்துகொண்டபோது இராஷ்டிரகூட இள வரசர் மூன்றும் கிருஷ்ணரின் படை யுதவியே இவருக்குப் பேருதவியாயிருந்தது. தம் அண்ணனைக் கொன்று கங்கபாடியை இவர் கைப்பற்றினர். பின்னர் கி. பி. 940ல் கிளை வம்சத்தின் பிர தேசங்களையும் பெற்றார்.

கி. பி. 949ல் தக்கோலப் போரில் சோழரின் பட்டத்து இள வரசனைக் கொன்று, இராஷ்டிரகூடரின் வெற்றிக்கு உதவிப் பல பிரதேசங்களை வெகுமதியாகப் பெற்றார் பூதுகர். அவற்றுள் முக்கிய மானது வனவாசி. இவரது காலத்தில் கங்க அரசு மீண்டும் இராஷ்டிரகூடரது சிற்றரசாயிற்று.

மூன்றும் மாறசிம்மன்

இராஷ்டிரகூட இளவரசி இரேவகாவின் மூலம் மருளதேவர் என்ற மகன் இரண்டாம் பூதுகருக்கு இருந்தார். தம் தந்தை இறந்தபின் விரைவிலேயே மருளதேவரும் இறந்து போனதால், மற் றொரு தாயின் வயிற்றில் பிறந்த மூன்றும் மாறசிம்மன் அரச ரானர் (கி. பி. 960—974). இவரும் இராஷ்டிரகூடர்களின் நண் பராயிருந்தார். ஆயினும் சாளுக்கிய தைலப்பருக்கெதிராக இரண்டாம் கர்க்கரை இவரால் காப்பாற்ற முடியவில்லை. பின்னர் மாறசிம்மன் நொளம்பபாடியைக் கைப்பற்றி நொளம்பர் களைக் கொன்று குவித்தார். நொளம்பக்குலாந்தகர் என்ற விருதுப் பெயரை இவர் சூட்டிக் கொண்டார். இறுதியில் சமணர் முறைப் படி, பட்டினி கிடந்து உயிர் விட்டார் இம் மன்னர்.

அரசின் அழிவு

மாறசிம்மனுக்குப்பின் அவருடைய மூத்த மகனை நான்காம் இராசமல்லர் (கி. பி. 974—85) ஆட்சி புரிந்தார். இவரது காலத் திலும் இவருடைய தந்தையின் காலத்திலும் சாமுண்டராயர் என்பவர் அமைச்சராகவும் தளபதியாகவும் இருந்தார். முன்பு நொளம்பப்பாடியைக் கைப்பற்றுவதில் பெரும் பங்காற்றியவர் இவரே. சமணராயிருப்பினும் இவருக்குப் போர் விருப்பம் அதிகம். வீரமார்த்தாண்டர், இரணரங்க (போர் அரங்க) சிம்மர் என்ற விருதுப் பெயர்கள் இவ் வமைச்சருக்கு உண்டு. கன்னடம், சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம் போன்ற மொழிகளில் சிறந்த புலமை

படைத்திருந்தார் இவர். கி. பி. 978ல் சாமுண்டராய புராணம் என்ற நூல் இவரால் இயற்றப்பட்டது. இருபத்து நான்கு சமண தீர்த்தங்கரர்களின் வரலாற்றினை இது விவரிக்கிறது. கி. பி. 982ல் சிரவணபெலகொலாவில் சமண ஆலயம் ஒன்றை இவர் அமைத்தார். அங்குள்ள கோமதீஸ்வரருடைய சிலை சாமுண்டராயரால் அமைக்கப்பட்டதே. அதன் உயரம் 56½ அடி.

நான்காம் இராசமல்லருக்குப்பின் அவருடைய தம்பியான இரக்கச கங்கர் (கி. பி. 985—1024) அரசரானார், கி. பி. 1004ல் சோழர்கள் கங்கபாடியை வென்று, தலைக்காடு நகரையும் கைப்பற்றினர். அது முதல் சோழருக்குக் கட்டுப்பட்டு இவர் ஆட்சி புரிந்தார். இவருக்குப்பின் கங்கரது ஆட்சி முடிவுற்றது. ஆயினும் கங்கர்கள் குறுநில மன்னர்களாக அங்குமிங்கும் ஆண்டு வந்திருக்கக் கூடும். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் கங்கராஜர் என்பவர் ஹொய்சள அரசர் விஷ்ணுவர்த்தனரின் அமைச்சராக இருந்தார். கிருஷ்ணதேவரது காலத்தில் பதினாறும் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் சிவசமுத்திரத்தில் மற்றொரு கங்கராஜா ஆண்டு வந்தார். சிவ சமுத்திரம் தலைக்காட்டுக்கு அண்மையில் உள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மதிப்புரை

கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி முதல் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின் துவக்கம் வரையில் மேலைக் கங்கர்கள் ஆட்சி புரிந்தனர். மைசூர் அரசின் தென் பகுதியையும் தர்மபுரி மாவட்டத்தின் சில பகுதிகளையும் நீண்ட காலம் இவர்கள் ஆண்டனர். கங்க அரசர்கள் பெரும்பாலும் சமண சமயத்தைத் தழுவியிருந்தனர். சமண சமயத்துக்கு மட்டுமன்றிக் கன்னட மொழிக்கும் அம் மொழியில் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் கங்கர்கள் ஆற்றிய பணி மதிப்பிடற்கரியது. தென்னிந்தியாவில் ஆட்சிபுரிந்த அரச குலங்களுள் இதுவும் முக்கியமான ஒன்று.

6. வாணர்கள்

தென்னிந்தியாவில் இருந்த முக்கியமான குறுநில மன்னர்களுள் ஒருவகையர் வாணர்கள் (Banas). புராணங்களில் வரும் மகாபலிச் சக்கரவர்த்தியின் மகனான வாணனின் (பாணனின்) வழியில் தாங்கள் தோன்றியவர்கள் என்று அவர்கள் கூறிக்கொண்டனர். ஆந்திரத்தில் அனந்தப்பூர் மாவட்டத்திலும் மைசூரில் கோலார் மாவட்டத்திலும் தமிழகத்தில் வடார்க்காடு மாவட்டத்திலும் வாணர்களின் கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. கோலார் மாவட்டத்தில் உள்ள நந்தகிரி அல்லது நந்தி

துர்க்கம் என்ற ஊரிலும், ஆந்திரத்தில் அனந்தப்பூர் மாவட்டத்தில் உள்ள பரிவிபுரம் அல்லது பரிகி என்ற ஊரிலும் அவர்கள் தங்கியிருந்தனர். சிற் சில வேளைகளில் இவை அவர்களின் தலை நகரங்களாயுமிருந்தன. இவர்களின் இரண்டு செப்பேடுகள் குடிமல்லம், உதயேந்திரம் ஆகிய விடங்களிலிருந்து கிடைத்துள்ளன. வாண அரசரான இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தியரால் இவை வெளியிடப்பட்டன. வாண அரசர்களின் வம்சாவளியை அவை நமக்குத் தருகின்றனவாயினும் அவர்களின் வரலாற்றை வரைவதற்கு அவை போதுமானவையாக இல்லை. பல்லவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக அவர்கள் சில நூற்றாண்டுகள் இருந்தனர். எனவே பல்லவர்களின் கல்வெட்டுகளும் அவர்களைப்பற்றி ஒரு சிறிது குறிப்பிடுகின்றன.

வாணவித்யாதரர் அல்லது முதலாம் விக்கிரமாதித்தியர் என்ற வாண அரசர் சுமார் கி.பி. 868 முதல் 890 வரையில் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்று கருதப்படுகிறார். மேலைக் கங்க அரசரான முதலாம் பிருதிவீபதியும் நொளம்பர்களும் இவர் மீது படையெடுத்தனர். அனந்தப்பூர் மாவட்டத்தில் சோர்மடி (Sorematı) என்ற விடத்தில் நடந்த கடும் போரில் வாணவித்யாதரர் தம் பகைவர்களைத் தோற்கடித்தார் (சுமார் கி.பி. 878). முதலாம் பிருதிவீபதியின் மகளை இவர் மணந்திருந்தார்.

பல்லவர்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு சிறிது காலம் வாணர்கள் சுதந்திரமாய் இருந்து வந்தனர். பின்னர் முதலாம் பராந்தகச் சோழர் இவர்கள்மீது படையெடுத்தார். (விளக்கங்களுக்குச் சோழர் வரலாற்றைக் காண்க.) இதன் விளைவாகவே தக்கோலப் போரில் (கி.பி. 949) மூன்றாம் விக்கிரமாதித்தியர் என்ற வாண அரசர் இராஷ்டிரகூட மூன்றாம் கிருஷ்ணருக்கு உதவி புரிந்தார். இவர்கள் அனந்தப்பூர் மாவட்டத்திலிருந்து இடம் இடமாக மாறிச் சென்றனர் என்று தெரிகிறது. இறுதியில் பதினோறாம் நூற்றாண்டில் விஜய நகர அரசர்களின் ஆளுநர்களாக மதுரையை இவர்கள் ஆண்டனர். இவ்வாறு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமாகக் குறுநில மன்னர்களாக இவர்கள் இருந்தனர்.

7. மற்றக் குறுநில மன்னர்கள்

நொளம்பர்

மைசூரிலிருந்த சித்தல்துர்க் மாவட்டம், நொளம்பப்பாடி (Nolambavadi 32,000) என்று வழங்கப்பட்டது. அதை ஆண்டவர்கள் நொளம்பர்கள். இவர்கள் பல்லவரின் மரபினர் தாங்கள்

என்று கூறிக்கொள்கின்றனர். எனவேதான் நொளம்பப் பல்லவர்கள் என்றும் இவர்கள் அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்களில் பல அரசர்களின் பெயர்கள் நமக்குத் தெரியவருகின்றன. ஆயினும் இவர்களது வரலாற்றினை நன்கு அறிந்துகொள்வதற்குப் போதுமான சான்றுகள் இதுவரை நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. மேலைக் கங்க அரசரான மூன்றும் மாறசிம்மன் நொளம்பப் பாடியைக் கைப்பற்றி, நொளம்பர்களைக் கொன்று குவித்தார். ஆயினும் மூன்று நொளம்ப இளவரசர்கள் தப்பி ஓடி, கி.பி. 974ல் மூன்றும் மாறசிம்மன் இறந்தபின்னர் மீண்டும் தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டினர்.

வைதும்பர்

கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டில் இரேநாண்டை (Renandu 7000) ஆண்டவர்கள் வைதும்பர்கள் (Vaidumbas). இவர்கள் பாணர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தனர்போலும். சோர்மடியில் கி. பி. 878ல் வாணர்களுக்கும் மேலைக் கங்கர், நொளம்பர் ஆகியோருக்கும் இடையில் நடைபெற்ற போரில் பாணர்களுக்கு ஆதரவாக நின்று போரிட்டார் கண்ட திரிநேத்திரர் என்ற வைதும்ப அரசர். அடுத்த நூற்றுண்டில் பாணர்களை வென்ற முதலாம் பராந்தகச் சோழர், பின்னர் வைதும்பர்களையும் வென்றுர். இதன் விளைவாக வைதும்பரும் இராஷ்டிரகூடரிடம் அடைக்கலம் புகுந்து தக்கோலப் போரில் சோழருக்கெதிராகப் போரிட்டு வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டனர். இராஷ்டிரகூடரால் கவரப்பட்ட சோழ அரசின் வடபகுதியை வைதும்பரே நிர்வகித்து வந்தனர். பின்னர் சோழரின் உயர் அதிகாரிகளாக இவர்கள் இருந்து வந்தனர். அரிஞ்சய சோழரின் மனைவியும் சுந்தரச் சோழரின் அன்னையுமான கல்யாணி என்பவர் வைதும்ப இளவரசியே.

25. தென்னிந்தியாவிலும் தக்கணத்திலும்...

நிர்வாகம், சமுதாயம், பொருளாதாரம், சமயம், கலை, இலக்கியம் முதலியன. (கி. பி. 7ஆம் நூற்றுண்டு முதல் 12ஆம் நூற்றுண்டு முடிய)

1. அரசியல் நிர்வாகம்

இயற்கைப் பிரிவுகள்

தென்னிந்தியாவானது அக்காலத்திலிருந்தே பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆந்திர நாடு, குந்தள நாடு, கொங்கு நாடு, தொண்டைநாடு, சேரநாடு, சோழமண்டலம், பாண்டிய மண்டலம் முதலிய இப்பிரிவுகள் சிற்சில இயற்கை எல்லைகளைக் கொண்டு வழிவழியாக அப்பொழுதே வழக்கில் வந்துவிட்டன. அவற்றில் வாழ்ந்த மக்கள் தமது நாடு அல்லது மண்டலத்தை மட்டுமே போற்றும் குறுகிய நாட்டுப் பற்றையே பெற்றிருந்தனர். அவர்களின் பேச்சுமொழி, வழக்காறுகள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவை நாட்டுக்கு நாடு, மண்டலத்துக்கு மண்டலம் பெரிய அளவிலோ சிறிய அளவிலோ மாறுபட்டன. இவ்வாறு பிரிவினை உணர்வுகளை வளர்க்கக் கூடிய முறையில் இப் பிரிவுகள் அமைந்திருந்தாலும், சாளுக்கியர்கள், இராஷ்டிரகூடர்கள், பல்லவர், சோழர், பாண்டியர் ஆகியோர் இப் பிரிவுகளையெல்லாம் கடந்த முறையில் பேரரசுகளை உருவாக்குவதற்கு இவை தடையாக இருக்கவில்லை.

மாநிலப் பிரிவுகள்

இப் பேரரசுகள் நிர்வாக வசதிக்கெனப் பழைய மரபுகளைப் பின்பற்றிப் பல மாநிலங்கள் அல்லது மாவட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. சாளுக்கியப் பேரரசும், இராஷ்டிரகூடப் பேரரசும் சாதவாகன அரசிலிருந்து வந்த மாநிலப் பிரிவு முறைகளையே பெரிதும் பின்பற்றின. புக்திகள் (bhukti) அல்லது இராஷ்டிரங்கள் என்றும் விஷயங்களென்றும் அவை பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. பல்லவப் பேரரசும் இதே போல் பல இராஷ்டிரங்களாகவும், ஒவ்வொரு இராஷ்டிரமும் பல விஷயங்களாகவும் வடபகுதியில் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. தொண்டை மண்டலம் துண்டக ராஷ்டிரம் என்றும்,

வேங்கிமண்டலம் வெங்கோராஷ்டிரம் என்றும் அப்பொழுது அழைக்கப்பட்டன. தெற்கிலிருந்த விஷயங்கள் பழைய தமிழ்ப் பெயரான கோட்டம் என்ற பெயராலேயே வழங்கப்பட்டன. தொண்டை இராஷ்டிரத்தில் மட்டும் இவ்வாறு இருபத்து நான்கு கோட்டங்கள் பல்லவர்காலத்தில் இருந்தன. வேங்கடக் கோட்டம், வேலூர்க் கோட்டம், செங்கரைக்கோட்டம், ஆம்பூர்க்கோட்டம், புழல்கோட்டம், புலியூர்க் கோட்டம் முதலியவை அவற்றுள் சில.

பாண்டிய நாடு

பாண்டிய மண்டலம் பல நாடுகள் அல்லது கூற்றங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவற்றுள் சில இரணியமுட்ட நாடு, பாகனூர்க் கூற்றம், களக்குடி நாடு, தென்பறம்பு நாடு, வடபறம்பு நாடு, தும்பூர்க்கூற்றம், வானவன்நாடு, குடநாடு, ஆரிநாடு, முத்தூர்க்கூற்றம், செம்பி நாடு, மிழலைக் கூற்றம் ஆகியவை. சில நாடுகளையும் கூற்றங்களையும் உள்ளடக்கியவையாக வளநாடுகள் இருந்தன. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டு முதல்தான் இவ் வளநாடுகள் தோன்றின எனத் தெரிகிறது. மதுரோதய வளநாடு, வரகுணவள நாடு, கேரளசிங்க வளநாடு, திருவழுதிவளநாடு, சீவல்லப வளநாடு, பராந்தக வளநாடு, அமிதகுணவளநாடு என்பன அவை.

சோழப் பேரரசின் பிரிவுகள்

கேரள நாடு (சேர மண்டலம்) எவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதைத் தெரிவிக்கக் கூடிய சான்றுகள் நமக்குக் கிடைத்தில. சோழப் பேரரசானது முதலாம் இராஜராஜ சோழரது காலத்தில் சோழ மண்டலம், நிகரிலி சோழ மண்டலம், இராஜராஜப் பாண்டி மண்டலம், ஜெயங்கொண்ட சோழ மண்டலம், மும்முடிச் சோழ மண்டலம், முடிகொண்ட சோழமண்டலம், அதிராஜராஜ சோழ மண்டலம், மலைமண்டலம், வேங்கிமண்டலம் எனப் பிரிக்கப் பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு மண்டலமும் பல வளநாடுகளாகவும் ஒவ்வொரு வளநாடும் பல நாடுகளாவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. நாடுகளில்சில கூற்றங்கள்எனவும் வழங்கப் பட்டன. முதலாம் இராஜராஜ சோழரது ஆட்சியின்போது சோழப் பேரரசின் ஒரு மண்டலமான சோழ மண்டலம் மட்டும் ஒன்பது வளநாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இராஜேந்திர சிங்க வளநாடு, இராஜாசிரய வளநாடு, கேரளாந்தக வளநாடு, பாண்டிய குலாசனி வளநாடு, நித்த விநோத வளநாடு, உய்யக் கொண்டான்வளநாடு, க்ஷத்திரியசிகாமணிவளநாடு அருமொழித் தேவவளநாடு, இராஜராஜவளநாடு ஆகியவையே அவ் வொன்பது வளநாடுகளும். வளநாடுகளின் உட்பிரிவுகளான

நாடுகளில் சில அம்பர் நாடு, ஆக்கூர் நாடு, திழுவழுந்தூர் நாடு, திருநறையூர் நாடு, நாங்கூர் நாடு, மிழலை நாடு, வெண்ணை யூர்நாடு, உறையூர்க் கூற்றம், தஞ்சாவூர்க் கூற்றம், ஆவூர்க் கூற்றம், திருவாரூர்க் கூற்றம், ஆர்க்காட்டுக் கூற்றம் ஆகியவை யாம். பின்னர் அரியணையேறிய மற்றச் சோழ மன்னர்கள் தம் தம் இயற் பெயர்களையும் சிறப்புப் பெயர்களையும் அவ் வள நாடு களுக்குச் சூட்டினர். சான்ருக விக்கிரம சோழ வளநாடு, குலோத் துங்க சோழவள நாடு முதலியவற்றைக் காணலாம்.

அரசர்கள் வாரிசுரிமை

தென்னிந்திய அரசுகளில் முடியாட்சியே நிலவி வந்தது. ஆடம்பரமான முறையில் அரசர்கள் முடிசூடிக் கொண்டனர். 'பட்டம் சூடும் கல்' என்று பொருள் படும் பட்டடக் கல் (Pattadakal) என்ற ஊரிலேயே வாதாபிச் சாளுக்கியரின் முடிசூட்டு விழாக்கள் நடைபெற்றன. சோழப் பேரரசர்கள் தஞ்சாவூர், கங்கை கொண்ட சோழபுரம், காஞ்சிபுரம், சிதம்பரம் ஆகிய ஊர் களில் தம் முடிசூட்டு விழாக்களை நடத்தினர். பல்லவரும், இராஷ் டிரகூடரும்,பாண்டியரும் தம் தம் தலைநகர்களிலேயே அவ் விழாக் களைப் பெரும்பாலும் நடத்தினர்.

மூத்தமகன்களே பெரும்பாலும் பட்டத்து வாரிசுகளாக இருந்தனர். ஒரு சில வேளைகளில் அரியணைக்கான போட்டிகள் நடைபெற்றதும் உண்டு. இரண்டாம் புலிகேசியின் மரணத்துக்குப் பின் அவருடைய மகன்களுள் இருவர், தம்மை அரசர்களாக அறி வித்துக் கொண்டு தம்தம்முடைய மாநிலங்களில் தனித் தனி அரசு களை நிறுவ முயன்றனர். புலிகேசியின் மற்ெருரு மகனுன விக்கிர மாதித்தியர் தம்முடைய தாய்வழிப் பாட்டனுரான கங்கஅரசர் துர்விநீதனின் உதவியைப் பெற்றுப், பல்லவப் படைகளை விரட்டி யடித்துத்விட்டுத் தம் சகோதரர்களையும் தோற்கடித்தபின் நாட்டை ஒன்றுபடுத்திச் சாளுக்கிய அரியணையில் அமர்ந்தார் என் பதைநாம் முன்பே பார்த்துள்ளோம். தம்முடைய மூத்தமகனுன ஸ்தம்பரை (அல்லது கம்பரை) ஒதுக்கிவிட்டு இளைய மகனுன மூன்ரும் கோவிந்தருக்குப் பட்டம் சூட்டினுர் இராஷ்டிரகூடத் துருவர். இதனுல் துருவரின் மரணத்துக்குப்பின் சகோதரர்களுக் கிடையில் போர் மூண்டது. கோவிந்தரின் திறமையைக் கருதியே அவரை அரசாக்கினுர் துருவர். கீழைச் சாளுக்கிய அரியணைக்காக அடிக்கடிப் பூசலும் போரும் நடைபெற்றன. ஆயினும் மூத்த மகனே பட்டத்து வாரிசாவான் என்பதே பொது விதியாக இருந்து வந்தது. சோழப் பேரரசர்கள் தம் தமது ஆட்சிக் காலத்திலேயே மூத்த மகன்களுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டிப் பயிற்சியளித்து வந்தமை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

இலச்சினைகள்

அரசர்கள் தம் குலத்துக்குரிய இலச்சினைகளையும் (முத்திரைகள்), துவஜங்களையும் (கொடிகள்), பெற்றிருந்தனர். சாளுக்கியருக்குப் பன்றியும், பல்லவருக்கு, நந்தியும், பாண்டியருக்கு மீனும், சோழருக்குப் புலியும், சேரருக்கு வில்லும், மேலைக் கங்கருக்கு நாகமும் இலச்சினைகளிலும் கொடிகளிலும் பொறிக்கப்பட்ட சின்னங்களாக இருந்தன. பல பட்டப் பெயர்களையும் அவ் வரசர்கள் சூடிக்கொண்டனர். சான்ருகச் சோழர்கள் சக்ரவர்த்திகள், திரிபுவனச்சக்ரவர்த்திகள், கோனேரின்மைகொண்டான், கோராஜகேசரிவர்மன், கோப்பரகேசரிவர்மன், உடையார் ஆகிய பட்டங்களையும், பல்லவர்கள் மகாராஜா, தர்ம மகாராஜா முதலிய பட்டங்களையும், பாண்டியர்கள் மாறவர்மன், ஜடாவர்மன் முதலிய பட்டங்களையும் புனைந்து ஆண்டனர். சாளுக்கிய அரசர்கள் 'மகாராஜாதிராஜ பரமேஸ்வர பரமபட்டாரகர்கள்' என்ற பட்டங்களைச் சூடிக்கொண்டனர். ஆரம்பத்தில், சிற்றரசர்களாயிருந்த பொழுது 'மகாசாமந்தாதிபதி' என்ற பட்டத்தைச் சூடியிருந்த இராஷ்டிரகூடர்கள், பின்னர்ப் பேரரசர்க்குரிய எல்லாப் பட்டங்களையும் சூடிக்கொண்டனர்.

அரசரில் அதிகாரிகள்

அரசர்கள் அனைவரும் தம்தம் பிள்ளைகளை மாநில ஆளுநர்களாகவும் படைத் தளபதிகளாகவும் நிர்வாகத்தில் ஈடுபடுத்திப் பயிற்றுவித்தனர். மற்ற உற்ருர் உறவினரையும் பெரும் பிரபுக்களையும் உயர் அதிகாரிகளாக அவர்கள் நியமித்தனர். ஆதிப் பல்லவ அரசரான சிவஸ்கந்தவர்மனது ஹிரஹத கல்விப் பட்டயத்தில் அமாத்தியர் (அமைச்சர்) குறிப்பிடப்படுகிருர். பல்லவர்கள் பிரம்ம ஸ்ரீராஜன், பிரம்மராஜன், பேரரையன் முதலிய பட்டப் பெயர்களைத் தம்முடைய அமைச்சர்களுக்கு அளித்தனர். அவர்களுள் பலர் பிராமணர்கள் என்பது பிரம்மராஜன் என்ற பட்டத்தால் நன்கு தெரிகிறது.

சோழர்கள் தம் அதிகாரிகளைத் தலைமையதிகாரிகள், உதவியதிகாரிகள் என்று இருவகையினராகப் பிரித்திருந்தனர். முக்கியமான தலைமை அதிகாரிகள் பெருந்தரத்தைச் சேர்ந்திருந்தனர். படைத்தலைவர்களுக்குத் தலைவராக இருந்த அதிகாரி மகா சாமந்தர் என்று பேரிடப் பெற்ருர். திருமந்திர ஓலை, திருமந்திர ஓலை நாயகம், விடையில் அதிகாரி ஆகியோர், அரசரின் ஆணைகளை ஓலைகளில் எழுதி உரியோரிடம் சேர்ப்பிக்கும் அதிகாரிகளாயிருந்தனர். வரி வசூலைக் கவனித்துக்கொள்வதற்காகப் புரவுவரித்

திணைக்களம் என்ற நிறுவனம் ஒன்று ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் இருந்தது.

வாதாபிச் சாளுக்கியரது அரசில் 'மகாசாந்தி விக்ரகிகர்' என்ற உயர் அதிகாரிகள் இருந்தனர். குப்தப்பேரரசிலிருந்த ''சாந்திவிக்ரகிகர்'' என்ற அதிகாரிகளே இவர்கள். மாவட்டத் தலைமை அதிகாரிகள் 'விஷயபதிகள்' என்று வழங்கப்பட்டனர், சாளுக்கியரது அரசில் இருந்த மகாசாந்திவிக்ரகிகர்கள் இராஷ்டிர கூட அரசிலும் தொடர்ந்து இருந்தனர். இவர்கள் அயல்நாட்டு அமைச்சர்களைப்போல் இருந்தனர் என்று தெரிகிறது. பாண்டா காரிகர் (Bhandagarika) என்ற கருவூல அதிகாரியும், பலாதிகிருதர் (Baladhikrita), தண்ட நாயகர், மகாபிரசண்ட தண்ட நாயகர் ஆகிய மூன்றுவகையான படைத்தலைவர்களும் இராஷ்டிரகூட அரசில் இருந்தனர்.

பாண்டிய அரசிலும் அமாத்தியர்(அமைச்சர்), படைத்தலைவர், அரையர் (நாடு அல்லது கூற்றத்தின் தலைமை அதிகாரி), நாடு வகைசெய்வோர் (ஊர்களை அளவை செய்வோர்), வரியிலார் (வரிக் கணக்கு எழுதுவோர்), புரவு வரித்திணைக் களத்தார், திருமுகம் எழுதுவோர் முதலிய அதிகாரிகள் இருந்தனர்.

இவ் வதிகாரிகள் அனைவருக்கும் அரசனால் நிலங்கள் மானிய மாக அளிக்கப்பட்டன. இவை 'இறையிலி நிலங்கள்'—அதாவது வரியிலிருந்து விலக்களிக்கப்பட்ட நிலங்கள் எனப்பட்டன. ஜீவிதம் என்றும் இவற்றுக்குப் பெயர். அதாவது அதிகாரிகள் தமது வாழ்நாள்வரை அவற்றை அனுபவித்துவரலாம்.

ஊராட்சி

தென்னிந்திய நிர்வாக அமைப்பில் சிறப்பான இடம் பெறு பவை ஊராட்சி மன்றங்கள். மன்னர்களுக்கிடையில் இடைவிடா மல் நடைபெற்றுவந்த போர்களினால் தோன்றிவந்த குழப்பத் திலும் இன்னல்களிலும் இருந்து சமுதாய அமைப்பைக் காத்து வந்தவை இம் மன்றங்களே. அரசுகளின் எழுச்சி வீழ்ச்சிகளெல் லாம் சமுதாய அமைப்பைக் குலைக்காமல் காத்துவந்தவையும் இம் மன்றங்களே.

சாளுக்கிய அரசில் கிராமகூடர்கள் என்ற கிராமத் தலைமை அதிகாரிகள் (மணியக்காரர் போன்றோர்) இருந்தனர். 'மகத்தரர் கள்' என்று கிராமத்துப் பெரியதனக்காரர்கள் பேரிடப்பட்டனர். இவர்கள் அடங்கிய அவையொன்று கிராமநிர்வாகத்தை நடத்தி

வந்தது. மகத்தராதிகாரிகள் (Mahattaradhikarins) என்று அழைக்கப்பட்டனர் இவ் வவையின் உறுப்பினர்கள். நகரத்து மக்கள்தலைவர்கள் மகாஜனங்கள் என்றும் நகரர்கள் என்றும் சொல்லப்பட்டனர். அவர்களுள் முக்கியமானவர்களான பிரகிருதிகள் என்போர் நகரை நிர்வகித்து வந்தனர் என்று கருதப் படுகின்றனர். இராஷ்டிரகூட அரசிலும் இத்தகைய அமைப்பே நிலவியது. நகரபதிகள் என்றும் புரபதிகள் என்றும் நகரஅதிகாரிகள் சில மாநிலங்களில் (சான்றாக, வடக்குக் கொங்கணத்தில்) அழைக்கப்பட்டனர். கன்னடம் பேசிய தென்பகுதியில் ஊர் காவுண்டர் (Ur Gavundas) என்றும் அவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.

தமிழகத்துக் கிராம சபைகள்

தமிழகத்திலுங்கூட எல்லா அரசுகளிலும் ஊர்ச் சபைகள் அல்லது கிராம சபைகள் இருந்தன. நிலமும் சொந்த மனையும் சிறிதளவாவது கல்வியறிவும் பெற்றிருந்த மனிதர்கள் மட்டுமே இச் சபையில் உறுப்பினராயிருந்தனர்.

கிராம சபையினர் பல வாரியங்களை அமைத்துக் கொண்டு தத்தம் பணிகளை ஆற்றிவந்தனர். சம்வற்சர வாரியம், ஏரிவாரியம், தோட்டவாரியம், பொன்வாரியம், பஞ்சவாரியம் ஆகியவை அவை. நியாயம் வழங்குதல், சாலைகளையும் அறநிலையங்களையும் கண்காணித்தல் ஆகியவை சம்வற்சர வாரியத்தின் பொறுப்புகள். நீர் நிலைகளைப் பாதுகாத்தது ஏரி வாரியம். விளை நிலங்களைப் பாதுகாப்பது தோட்ட வாரியத்தின்கடமை. நாணயங்களின் தூய்மையைக் கண் காணிப்பதுவே பொன் வாரியத்தின் கடமையாயிருந்திருக்கக் கூடும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். ஆனால் இதுபற்றித் தகவல்கள் அதிகம் கிடைக்கவில்லை. அரசுக்குச் சேர வேண்டிய வரிகளை வசூலிப்பது பஞ்சவாரியத்தின் கடமையாகும். இத்தகைய வாரியங்கள் பல்லவர்காலத்திலும் அதற்கு முந்தியுங் கூட இருந்தன. கழனி வாரியம், கணக்கு வாரியம், கலிங்குவாரியம், குடும்பு வாரியம் போன்றவையும் சிற்சில ஊர்களில் இருந்தன என்பதைக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.

முதற் பராந்தகச் சோழரது ஆணையின்படி கி.பி. 919, கி.பி. 921 ஆகிய ஆண்டுகளில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் இரண்டு செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் உத்திரமேரூரில் உள்ளன. கிராம சபைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முறைபற்றி அவை விளக்கமாகத் தெரிவிக்கின்றன. கிராமசபையில் உறுப்பினராவதற்குரிய தகுதிகள்பற்றியும் அவை தெரிவிக்கின்றன. திருநெல்வேலியிலிருந்து சங்கரநயினார்கோயிலுக்குச் செல்லும் சாலையில் ஒன்பது

கல்தொலேவில் மானூரிலுள்ள ஒரு கல்வெட்டும் இம் முறைபற்றி நமக்குத் தெரிவிக்கிறது. குடவோலை மூலம் இவற்றின் உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

நான்கு வகைப்பட்ட ஊராட்சி சபைகள் தமிழகத்தில் பல்லவர் காலம் முதலே இருந்தன என்பது புலனாகிறது. அவை பிராமணர்கள் மட்டுமே வசித்துவந்த சதுர்வேதிமங்கலங்களில் இருந்த சபைகள், பிராமணரல்லாத பிறவகுப்பினர் வசித்த ஊர்களில் இருந்த சபைகள், ஆலயங்களுக்குரிய தேவதானங்களில் இருந்த சபைகள், வணிகர்கள் வசித்த நகரங்களில் இருந்த சபைகள். சங்ககாலத்திலிருந்தே இச்சபைகளின் வரலாறு துவங்குகிறது என்பதைச் சில சங்கப்பாடல்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

சதுர்வேதிமங்கலம், ஊர், நகரம் ஆகியவை ஒவ்வொன்றும் தத்தமது மக்கள்தொகையைப் பொறுத்துப் பல குடும்புகளாகப் (Wards) பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. சான்றாக மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உத்திரமேரூர், முப்பது குடும்புகளைக் கொண்டிருந்தது. தஞ்சைக்கு அண்மையிலிருந்த செந்தலை அறுபது குடும்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு குடும்பிற்கும் பிரதிநிதியாக ஒவ்வோர் உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இத்தேர்தலும் குடவோலை முறையிலேயே நடந்தது.

வரிகள்

எல்லா அரசுகளும் நிலவரியையே முக்கிய வருவாயாகக் கொண்டிருந்தன. ஆறில் ஒரு பங்கு விளைச்சலே பொதுவாக நிலவரியாக வசூலிக்கப்பட்டது. இது ஆறிலொரு கடமை என்றும், காணிக்கடன் என்றும், இறை என்றும் தமிழ்நாட்டில் வழங்கப்பட்டது. மற்ற வரிகள் குடிமை என்றும் சுங்கம் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. சிற்றரசர்களிடமிருந்து வசூலித்த திறைகளும் போரில் கவர்ந்துவரப்பட்ட செல்வமும் அரசின் மற்ற வருவாய்களாகும்.

நிலவரி 'புரவு' என்றும் அக்காலத்தில் சொல்லப்பட்டது. அதுவே அரசனது முக்கியமான வருவாய் என்பதால், அதை வசூலிப்பதற்கெனப் புரவுவரித் திணைக்களம் ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதை முன்பு கண்டோம். சான்றாகத் தொண்டை நாட்டுப் புரவுவரித்திணைக்களம், சோழநாட்டுப் புரவுவரித்திணைக்களம் என்று அவை வழங்கப்பட்டன. இப் புரவு வரியை ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பஞ்சவாரியம் வசூலித்து, ஊர்க் களஞ்சியத்தில் சேமித்து வைத்துப், புரவுவரித் திணைக்களத்துக்குக் கணக்கு அனுப்புவது வழக்கம்,

தமிழ் நாட்டில் நிலவரி அல்லாத மற்ற வரிகள் மனைஇறை, தறியிறை, செக்கிறை, மரவிறை, அங்காடிப் பாட்டம், தட்டாரப் பாட்டம், இடைப்பாட்டம், ஈழம் பூட்சி, வண்ணாரப்பாறை, கண்ணாலக்காணம், குசக்காணம், நீர்க்கூலி, ஓடக்கூலி, இலைக் கூலம், நாடு காவல், உல்கு, தரகு முதலிய பல. இவையெல்லாம் சிறிய வரிகள் என்று பொருள்படும், சில்லிறை, சில்வரி என்ற பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்றன. (பாட்டம், பூட்சி, கூலி ஆகியவை வரியைக் குறிப்பிடும் சொற்கள்.) ஆடு மாடுகளை வளர்த்து வாழ்ந்த இடையரிடமிருந்து வாங்கப்பட்ட வரி இடைப்பாட்டம். அங்காடிப் பாட்டம் என்பது, கடைக்காரர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்படும் வரி. ஈழம் பூட்சி என்பது பனை, தென்னை ஆகிய மரங்களிலிருந்து கள் இறக்குவோரிடம் வசூலிக்கப்பட்ட வரி. திருமணத்தின் போது வசூலிக்கப்பட்ட கட்டணம் கண்ணாலக் காணம். ஊர்களில் களவு முதலியவை நிகழாமல் காத்தற்கான காவற் செலவுக்காக வசூலிக்கப்பட்டது நாடுகாவல். பயன்தரும் மரங்களை வைத்துப் பொருளீட்டியவரிடமிருந்து வசூலிக்கப்பட்டது மரவிறை. வெற்றிலைக் கொடிக்காலின் மீது வசூலிக்கப்பட்டது இலைக் கூலம். ஓடக்காரரிடமிருந்து வாங்கப்பட்டது ஓடக் கூலி. தட்டார், வண்ணார், குயவர், வாணியர் முதலியோரும் தொழில் வரிகளைச் செலுத்தினர். உல்கு என்பது சுங்கமாகும். கடல் வழியாகவும் நிலவழியாகவும் வரும் வாணிபப் பண்டங்களின் மீது அது விதிக்கப்பட்டது.

இவையன்றி வேறு பல வரிகளும் வசூலிக்கப்பட்டன என்று கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. அவை இடத்துக்கு இடம், நேரத்துக்கு நேரம் மாறுபட்டன. தமது படையெடுப்புச் செலவுக்காகவும் சில அரசர்கள் மக்களிடம் வரிவசூலித்தனர். சான்றாக முதலாம் இராஜேந்திர சோழரின் மகனான வீரராஜேந்திர சோழர், வேங்கி நாட்டின் மீது படையெடுத்தபோது அச் செலவுக்காகத் தம்நாட்டிலுள்ள விளை நிலங்களுக்கு வேலியொன்றுக்கு ஒரு கழஞ்சு பொன்னைப் போர் வரியாக வசூலித்தார். வெள்ளம் போன்ற இயற்கைச் சேதங்கள் விளைந்த போது, மராமத்து வேலைக்கெனவும் சில கட்டணங்கள் வசூலிக்கப்பட்டன. காவிரிக்கரையையும் மற்ற நதிகளின் கரைகளையும் வலுப்படுத்துவதற்கென மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழர் வசூலித்த வரியானது (கி.பி. 1209) ஒரு கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 'காவிரிக்கரை விநியோகம்' என்று அவ் வரி குறிப்பிடப்பட்டது.

ஏராளமான வரிகள் விதிக்கப்பட்டதால் மக்கள் வரிக் கொடுமை தாளாமல் அல்லலுற்றது பற்றியும், தம்முடைய

எதிர்ப்புகளைப் பல முறை அவர்கள் தெரிவித்தது பற்றியும், வெறும் முறையீடுகளினாலும் எதிர்ப்புகளினாலும் பயன் விளைய வில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டபோது தம்தம் ஊர்களை விட்டே அவர்கள் அகன்று போயினர் என்பதுபற்றியும் பல கல்வெட்டு களால் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

II. சமுதாயம்

அக்காலத்திய மக்கள் தொகையைப் பற்றி அறிவிக்கக் கூடிய சான்றுகள் எவையும் கிடைத்தில. மக்கள்தொகைக் கணக்கை அக் கால அரசர்கள் எடுக்கவேயில்லை எனத் தெரிகிறது. பல முறை நில அளவை செய்து, அத் தகவல்களை ஆவணங்களில் குறித்து வைத்திருந்த சோழ அரசர்கள்கூட மக்கட்டொகைக் கணக்கு எடுக்கவில்லை.

பிராமணர்கள்

சமுதாயம் ஜாதி அடிப்படையில் எங்கும் பிரிந்து இருந்தது. அரசர்கள் க்ஷத்திரியர்களாயிருந்தனர். 'க்ஷத்திரிய சிகாமணி' என்ற பட்டப் பெயர் ஒன்றையும் முதலாம்இராஜராஜசோழர் புனைந் திருந்தது இங்குக் கருதத் தக்கது. பிராமணர்கள் அல்லது பார்ப் பனர்கள் அரசர்களாலும் மற்றவராலும் பெருமதிப்புடன் நடத் தப்பட்டனர். அரசர்களின் தலைமை அமைச்சர்களாக அவர்களே பல்வேறு காலங்களிலும் இருந்தனர், பிரம்மராஜன், பிரம்ம ஸ்ரீ ராஜன் போன்ற பெயர்களால் பிராமண அமைச்சர்கள் வழங்கப் பட்டனர். 'தென்னவன் பிரமராயன் (பாண்டியரின் அமைச் சரான பிரமராயன்) என மாணிக்கவாசகர் வழங்கப்படுகிறார்.

சமுதாயத்திலும் பிராமணர்களுக்கு உயரிய இடம் அளிக்கப் பட்டது. சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற பெயர் கொண்ட தனியூர் களில் அவர்கள் வசித்தனர். வேதங்களிலும் சாத்திரங்களிலும் நன்கு தேர்ச்சிபெற்ற அவர்கள் பலவிதமான சடங்குகளையும் தலைமையேற்று நடத்திவந்ததுடன், இரவு வேளைகளில் அம்பலங் களிலும் ஆலயங்களிலும் அமர்ந்து மகாபாரதம், புராணங்கள் ஆகியவற்றைப் படித்துப் பொதுமக்களுக்கு விளக்கினர். இதனால் வேதவிருத்தி, பட்டவிருத்தி, பாரதவிருத்தி, புராணவிருத்தி என்ற பெயரில் இறையிலியாக (நிலவரியி லிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டதாக) நிலங்களை அவர்களுக்கு ஊராரும் அரசரும் மானியமாக அளித்தனர். பல ஆலயங்களில் நண்பகல் உணவை அவர்களுக்கு இடும் பொருட்டு அரசர்களும் செல்வரும் நிவந்தங்கள் அளித்தனர். பிரமதேயங்களான சதுர்

வேதி மங்கலங்களில் மட்டுமன்றி, மற்ற ஊர்களிலும் தனித்த பகுதியொன்றில் அவர்கள் வாழ்ந்துவந்தனர்.

மற்ற ஜாதியினர்

ஊர்களில் ஒவ்வொரு ஜாதியினரும் தனித்தனிப் பகுதிகளில் வாழ்ந்தனர். கம்மாளச்சேரி, பறைச்சேரி, மற்ற ஜாதியினர் வசிக்கும் தெருக்கள், சுடுகாடு, இடுகாடு என்று கிராமங்கள் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. க்ஷத்திரிய குலத்தினரும், கம்மாளர்போன்ற ஒருசிலரும் பார்ப்பனர்களைப் போன்று பூணூல் அணிந்தனர். பூணூல் அணியாத மற்ற ஜாதியினரைவிட இவர்கள் உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டனர் உபநயனம் செய்துகொள்ளும் உரிமை, சங்கு, பேரிகை ஆகியவற்றை உபயோகப்படுத்தும் உரிமை, செருப்பு அணியும் உரிமை முதலியவை இவர்களுக்குச் சிறப்பாக அளிக்கப் பட்டன. ஒவ்வொரு ஜாதியினரும் பொது வாகத் தம் தமக்கே உரிய தொழில்களைச் செய்துவந்தனர். இடையர், வாணியர், தட்டார், கம்மாளர் முதலியோர் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தம் தம் தொழிலையே செய்து வந்தனர். கைக்கோளர் நெசவுத்தொழிலில் ஈடுபட்டனர். செட்டிகள் கூலவாணிக வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

உணவு, உடை

உணவும் உடையும் இடத்துக்கு இடம் மாறுபட்டன. குளிர் காலங்களில் குளிர் மிகுந்த கன்னட, மகாராஷ்டிரப் பகுதிகளில் மக்கள் அணிந்த உடை, தமிழகத்தில் அணியப்பட்ட உடையைக் காட்டிலும் மாறுபட்டது. அதேபோல் உணவுவகைகளும் ஓரளவு மாறுபட்டன. இடுப்பில் ஒரு வேட்டியும் தோளில் ஒரு துண்டுமே பொதுவாக ஆண்மக்களால் அணியப்பட்டன. பெண் கள் இன்று போலவே சேலைகள் அணிந்தனர். அவை பெரிதும் பருத்தியாடையாகவே இருந்தன. செல்வரும், பிரபுக்களும், அரச குலத்தினரும் ஆடம்பரமான பட்டாடை முதலியவற்றை அணிந்தனர். தக்கணப் பகுதியில் தலைப்பாகை அணிவது பெரிதும் வழக்கிலிருந்தது. ஆண்கள் பெண்கள் ஆகிய இருவருமே நகை களில் விருப்பம் கொண்டிருந்தனர்.

பிராமணர்கள் புலால் உணவையோ மதுவகைகளையோ அருந்துவதில்லை. சமணர்களும் இந்துக்களிடையில் புதுமையாகத் தோன்றத் தொடங்கிய சைவர்களும் அவற்றை அருந்துவதில்லை. மற்ற அனைவரும் அவற்றை உவகையோடு அருந்தினர்.

பெண்கள் நிலை

ஆண்களுக்கு அடுத்தவர்களாகவே பெண்கள் சமுதாயத்தில் இடம் பெற்றிருந்தனர். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனைவியரை மணந்துகொள்ளும் வழக்கம் இருந்துவந்தது. அரச குலத்தினர் தம்முடைய அரசியல் உறவுகளை வலுப்படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு அவ்வாறு பல மனைவியரை மணந்துகொண்டனர். செல்வர்கள் தமது கேளிக்கை வாழ்வுக்கெனப் பல மனைவியரை மணந்தனர். ஏழை எளியவர்கள் தமது வறிய பொருளாதார நிலை காரணமாகப் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு பெண்ணையே மணந்திருந்தனர்.

உடன்கட்டை யேறுதல்

அரசகுலத்தில் சிற்சில பெண்கள் தம் கணவர் இறந்ததும் உடன்கட்டை யேறினர் என்பது தெரிகிறது. சுந்தரச் சோழர் இறந்ததும் அவருடைய மனைவியருள் ஒருவரும், முதலாம் இராஜ ராஜரின் அன்னையுமான வானவன் மகாதேவி உடன்கட்டை யேறினார். அதுபோலவே, முதலாம் பராந்தகச் சோழரது காலத்தில் கொடும்பாளூரை ஆண்டுவந்த குறுநில மன்னரான இளங்கோவேள் இறந்தபொழுது, அவருடைய மனைவியான கங்க மகாதேவி என்பவர் உடன்கட்டையேறி உயிர் நீத்தார் முதலாம் இராஜேந்திர சோழர் இறந்ததும் அவருடைய மனைவி யாரான வீரமகாதேவியார் உடன்கட்டையேறி இறந்தார். இத்தகைய சகமரண நிகழ்ச்சிகள் தென்னிந்தியாவில் மற்ற அரசுகளிலும் நிகழ்ந்தன.

கணவன் இறந்தபின் உடன்கட்டை யேறாமல் கைம்பெண் களாக இருந்தபல அரச குலப் பெண்களைப்பற்றியும் நாம் அறிகிறோம். எனவே உடன்கட்டை யேறும் வழக்கம் ஒரு சிலரால் மட்டுமே பின்பற்றப்பட்டது என்பது தெளிவு. கணவன் இறந்த பின் விதவையாக இருப்பதும், சில சாதியார் மறுமணம் செய்து கொள்வதும், குழந்தைகள், குடும்ப நிலை முதலிய பலவற்றைப் பொருத்திருந்தது.

அரசவைப் பெண்டிர்

அரசர்களின் அரண்மனைகளிலும் அவைகளிலும் ஏராளமான பெண்கள் மனைவிகளாகவும் பணிப்பெண்களாகவும் இருந்தனர். ஆலயங்களும் அரண்மனைகளும் எழுபத்திரண்டு பகுதிகளை (நியோகங்களை)க் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது சாத்திரம். அவற்றில் பெண்கள் பேரெண்ணிக்கையில் இருந்தனர். போர் களின்போது பகைவரின் நாட்டிலிருந்து பிடித்து வரப்பட்ட

பெண்களும் அங்கு இருந்தனர். பல அரண்மனைப் பெண்கள் ஆடல் பாடல்களில் தேர்ந்திருந்தனர். அவர்களுள் பலர் கல்வி கேள்விகளில் தேர்ந்தவராகவும் இருந்தனர். இராஷ்டிரகூட அரசரான அமோகவர்ஷர் தமது அரண்மனைப் பெண்டிரையே தூதுவர்களாகத் தம்முடைய சிற்றரசர்களிடமும் மற்றவரிடமும் அனுப்பிவைத்தார். பெண்டிர் பலர் நிர்வாகத்திலும் சிறந்த திறமை பெற்றிருந்தனர்.

தளிச் சேரிப் பெண்டிர்

இசையிலும் நடனத்திலும் வல்ல பெண்கள் கோயில்களில் தே அடியார்களாகப் பணிபுரிந்தனர். இவர்களே தளிச் சேரிப் பெண்டிர் (தளி-கோயில்). முதலாம் இராஜராஜசோழர் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைக் கட்டி, ஆடல் பாடலில் வல்ல பல பெண்களைத் தம் நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் கொணர்ந்து, கோயிலைச் சுற்றியிருந்த தெருக்களில் குடியமர்த்தினர். பல்வேறு ஆலயங்களிலும் இத்தகைய பெண்கள் பணிபுரிந்து வந்தனர். அவர்களுள் ஒரு சிலர் மணம்புரிந்து கொண்டது பற்றியும் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. மணம் செய்து கொள்ளாத மற்றத் தே அடியார்கள் 'பதியிலார்' என்று குறிப்பிடப்பட்டனர்.

கோயிலடிமைகள்

தளிச் சேரிப்பெண்கள் மட்டுமன்றி வேறுபல பெண்களும் ஆண்களும் கோயில்களிலும் மடங்களிலும் அடிமைகளாக இருந்தனர். வறுமை காரணமாகப் பலர் தம்மையும், தம் மனைவி மக்களையும் கோயில்களுக்கு அடிமைகளாக விற்றுக்கொண்டு உயிர் வாழ்ந்தனர். வழிவழியாகவும் பலகுடும்பங்கள் கோயிலடிமைகளாக இருந்ததுண்டு. வேறுபலர் தம் வேலையாட்களையும் பிறரையும் கோயிலுக்கு அடிமைகளாக விற்றனர் என்பதையும் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன.

அக்காலத்தில் செல்வக் குடும்பங்களில் ஆண்களும் பெண்களுமாகப் பல அடிமைகள் இருந்தனர். அச் செல்வர்கள் தம்முடைய அடிமைகள் பலரைக் கோயில்களுக்கு விலைக்கு விற்றனர். வறுமை காரணமாகவே பலர் செல்வரிடம் தம்மை அடிமைகளாக விலைப்படுத்திக் கொண்டனர்.

தொழிலாளர் நிலை

அடிமைகள் சமுதாயத்தில் சிறிய எண்ணிக்கையிலேயே இருந்தனர். கிராமத்துத் தொழிலாளர்களான வண்ணார், அம்பட்டர் ஆகியோர் தமது கிராமத் தொண்டுக்குக் கூலியாகப் புது உணவும்

பழைய உணவும், விளைச்சல் அறுவடையின்போது தானியங்களும் பெற்றனர். வாணியர், கம்மாளர், கருமார் முதலிய தொழிலாளர்களும் ஆண்டுதோறும் தானியங்களை இவ்வாறு பெற்றனர். வயல்களில் வேலை செய்த ஆட்களின் நிலைபற்றி அதிகம் தெரியவில்லை. பண்ணையாட்களாக இருந்தவர்கள் ஏற்கெனவே பேசி முடிவு செய்யப்பட்ட தானியக் கூலியைப் பெற்றுவந்தனர். அன்றாடக் கூலிக்கு வேலை செய்த ஒரு சிலரும் இருந்தனர் எனத் தெரிகிறது. ஆணுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கூலியில் பாதியே பெண்ணுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

தம்முடைய தொழிலாளர்கள்பற்றி ஒரு சில கிராம சபையார் இயற்றிய தீர்மானங்கள் இங்கு கருதத்தக்கவை. அவற்றின்படி, பிராமணர்கள் ஏர்பிடித்து நிலங்களை உழுதல் கூடாது; பணி மக்களாயிருந்தோர் வேள், அரசு முதலான பட்டங்களைப் பெறுதல் கூடாது; தொழிலாளர்கள்வீட்டில் எச் சடங்கின் பொழுதும் பேரிகை கொட்டுதல் கூடாது; தொழிலாளர்கள் அடிமைகளை வைத்திருத்தல் கூடாது; குயவர்கள் ஒரு மேலாடையை அணிந்து கொள்ளலாம். கிராமத்திலுள்ள பட்டர், உபாத்தியாயர், கணக்கர், தச்சர், கொல்லர் முதலானோர் தம்தம் ஊர்களிலேயே இருந்து தொழில் செய்யவேண்டும்; வெளியூர்களுக்குச் சென்று தொழில்செய்வது துரோகக் குற்றமாகக் கருதப்படும். கிராம சமுதாயம் ஒழுங்காக இயங்குவதற்கெனவே இக் கட்டுதிட்டங்களைக் கிராம சபையினர் விதித்தனர் என்பது தெளிவு. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தொழிலாளர்கள் அனைவரும் கிராம சபையால் இறையிலியாக நிலங்கள் அளிக்கப்பெற்றிருந்தனர்.

III. பொருளாதாரம்

விவசாயம்

விவசாயமே அன்றைய பொருளாதார அமைப்பின் அடித்தளமாக இருந்தது; நிலஉடைமைமுறை அப்பொழுது எவ்வாறு இருந்தது என்பதை நாம் நன்கு அறிவதற்குப் போதுமான சான்றுகள் கிடைத்தில. நிலமனைத்தும் அரசுக்கே சொந்தம் என்ற பொதுவிதி அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. அரசன் பலகிராம நிலங்களைத் தன்னுடைய அதிகாரிகளுக்கும் அந்தணர்க்கும் மானியமாக அளித்தான். கிராம சபைகளே பெரும்பாலும் நில உடைமை பற்றிய முடிவுகளை ஏற்படுத்தின. நில உடைமைகளைக் கிராமசபையினர் ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவருக்கு மாற்றியது பற்றி நமக்குத் தெரியவருகிறது. கிராமசபைகள் விளைச்சல் நிலங்களைத் தம் மூர் மக்களிடையில் பகிர்ந்தளித்தன.

நிலமற்ற மனிதர்களும் அடிமைகளும் தம்தம் எசமானர்களுக்காக அந் நிலங்களில் பயிர் செய்தனர், சிறுசிறு நிலங்கள் கிராமத் தொழிலாளர்களுக்கு மானியங்களாக அளிக்கப்பட்டிருந்தன. நல்ல, நீர்ப்பாசனம் உள்ள செழுவயல்களை ஊர்ச் செல்வர்கள் பெற்றனர். கோயில் நிலங்களையும் செல்வர்களின் பண்ணைகள் சிலவற்றையும் குத்தகைக்காரர்கள்போன்ற பிறர் உழுது பயிரிட்டு வந்தனர்.

நிலத்தின் தரத்துக்கேற்ப வரிகள் வசூலிக்கப்பட்டன. தானியங்கள், காய்கறிகள், பழம், வெற்றிலை, பாக்கு, தென்னை இஞ்சி, மஞ்சள், மலர்கள் முதலியவை பயிரிடப்பட்டன. ஆடு மாடுகள் இறைச்சி, பால், நெய் ஆகியவற்றுக்காக வளர்க்கப் பட்டன.

நீர்ப்பாசன வசதிகள்

காடுகளை வெட்டி விளை நிலங்களாக்கினர் பல்லவர்கள். இதனால் 'காடுவெட்டிகள்' என்றே அவர்களுக்குப் பெயர் ஏற்பட்டது. விளைநிலங்களுக்குத் தேவையான பாசன வசதிகளையும் அவர்கள் நிறையச் செய்தனர். இராஜதடாகம், திரளயத் தடாகம் (தென்னேரி), சித்திரத் தடாகம் (மாமண்டூர் ஏரி), பரமேஸ்வரத் தடாகம் (கூரம் ஏரி), வைரமேகன் (நந்திவர்மன்) தடாகம் (உத்திரமேரூர் ஏரி) என்பவை பல்லவர் வெட்டுவித்த ஏரிகள். பாலாறு, காவிரி ஆகிய நதிகளின் நீரை வயலுக்குப் பாய்ச்சுவதற்கெனப் பல வாய்க் கால்கள் வெட்டப்பட்டன. வைரமேகன் வாய்க்கால் (திருச்சி மாவட்டம்), பரமேஸ்வரத் தடாகத்துக்குப் பாலாற்று நீரைக் கொண்டுவந்த பெரும் பிடுகுவாய்க்கால் முதலிய பல வாய்க்கால் களையும் அவர்கள் வெட்டினர். அவர்களின் அதிகாரிகளும் குறு நில மன்னர்களும் கூடப் பல ஏரிகளையும் வாய்க்கால்களையும் கிணறு களையும் தோண்டினர்.

சிதம்பரத்துக்கு மேற்கில் பன்னிரண்டு கல் தொலைவில் உள்ள வீர நாராயணன் ஏரி (இன்றைய வீராணம் ஏரி) முதலாம் பராந் தகச் சோழரின் ஆணையின்படி அமைக்கப்பட்டதாகும். இவ் வேரியை நிரப்புவதற்காகவே அக் காலத்தில் வடவாறு வெட்டப் பட்டது. இவ் வாறு மதுராந்தக வடவாறு என்று அப்பொழுது வழங்கப்பட்டது. சுந்தரச் சோழப் பேரேரி, குந்தவைப் பேரேரி ஆகிய இரண்டையும் வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் பிரமதேசத்தில் வெட்டுவித்தனர் சுந்தரச் சோழரும் அவருடைய மகளான குந்த வையும். கண்டராதித்தப் பேரேரியும் (தென்னார்க்காடு) செம்பியன்

மகாதேவிப் பேரேரியும் (திருச்சி) கண்டராதித்திய சோழர் காலத்தில் வெட்டப்பட்டன. மதுராந்தகத்திலுள்ள புகழ்மிக்க ஏரியை (செங்கல்பட்டு) வெட்டுவித்தவர் உத்தமசோழர். கங்கை கொண்ட சோழபுரத்துக்கு மேற்கில் சோழகங்கம் என்ற ஏரியை முதலாம் இராஜேந்திர சோழர் வெட்டுவித்தார். அதேபோல் மற்றச் சோழப் பேரரசர்களும் ஏரிகள் பலவற்றை வெட்டுவித்தனர்.

இவ்வாறு வயல்களுக்கு நீர்ப்பாசன வசதிகள் செய்வதற்கென ஏரிகள், வாய்க்கால்கள், கிணறுகள், சிற்றூறுகள் முதலியவற்றைத் தென்னிந்திய அரசர்கள் பலரும் வெட்டுவித்துள்ளனர். இவற்றையும் இவற்றில் அமைக்கப்பட்டிருந்த மதகுகள் முதலியவற்றையும் மேற்பார்வை செய்யவும் பாதுகாக்கவும் தேவையான சீர்ப்பணிகளைச் செய்யவும் கிராம சபைகள் ஏரிவாரியங்களை நியமித்திருந்தன. நீர்ப்பாசன வசதிகளைச் செய்து தருவதும் அவற்றைப் பராமரிப்பதும் அக்கால அரசுகளின் முக்கியமான கடமைகளுள் ஒன்ருகக் கருதப்பட்டன.

பஞ்சங்கள்

அக்காலத்திய நில உடைமைமுறையும் வேறுபல காரணங்களும் அடிக்கடிப் பஞ்சம் ஏற்படுவதற்குக் காரணங்களாயிருந்தன. திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர் ஆகியோரின் காலத்தில் கொடிய பஞ்சங்கள் நிலவின என்பதை அவர்தம் பாடல்கள் காண்பிக்கின்றன. போர்களின்போது பகைவர்களின் வயல்களும் கிராமங்களும் பலமுறை அழிக்கப்பட்டன. களவியல் உரை என்ற நூல் பாண்டிய நாட்டில் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தை விவரிக்கிறது. இராஜசிம்மப் பல்லவ அரசரது அவையில் சிறிது காலம் இருந்த தண்டி என்ற பெரும் புலவர் சோழ, பாண்டிய, பல்லவ நாடுகளில் பகைவரின் போர்ச் செயலால் கொடிய பஞ்சம் தோன்றியது என்றும், வயல்கள் அழிக்கப்பட்டன என்றும், தம்முடைய உற்ருர் உறவினரும் கொல்லப்பட்டனர் என்றும், பலர் வீடுகளிலிருந்து விரட்டப்பட்டனர் என்றும், பெண்கள் சீரழிக்கப்பட்டனர் என்றும், சாலைகள் பாழ்பட்டன என்றும் வருணிக்கிருர். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டில் சுந்தரமூர்த்தி நாயஞர் காலத்தில் கொடிய பஞ்சம் நிலவியது. இச் சமயங்களில் மக்களுக்கு நிவாரணப்பணிகள் செய்வதற்கென்றே பஞ்சவாரியங்கள் நியமிக்கப்பட்டன.

வாணிகம்

பல்வேறு விதமான ஆடைகளைத் தென்னிந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகள் உற்பத்தி செய்தன. நூல் நூற்றலும் நெசவும் முக்கிய

மான தொழிலாய் விளங்கின. வாரங்கல் பகுதியில் நல்ல ஜமக்காளங்கள் தயாரிக்கப்பட்டன. உலோகப் பாத்திரங்கள் செய்தல், நகைகள் செய்தல், அழகான மண்பாண்டங்கள் செய்தல், இரும்புக் கருவிகள் செய்தல் முதலிய பல தொழில்கள் பலவேறு பகுதிகளிலும் நடைபெற்று வந்தன. மேற்குப் பகுதிகளிலிருந்து சந்தனம், அகில், தேக்கு, தந்தம், மிளகு முதலியவையும் கிழக்குக் கடற்கரையிலிருந்து தானியம், முத்து முதலியவையும் பல்வேறு இடங்களுக்கும் கொண்டுசெல்லப்பட்டன. உள்நாடுகளுக்கும் வெளிநாடுகளுக்கும் இத்தகைய பண்டங்கள் எடுத்துச்செல்லப் பட்டன. உள்நாட்டு வாணிகத்துக்கு வண்டிகளும் கடல் கடந்த நாட்டு வாணிகத்துக்கு மரக்கலங்களும் பயன்படுத்தப்பட்டன. உள்நாட்டில் மாடுகள், கழுதைகள் ஆகியவற்றின்மீதும் பொதிகள் ஏற்றப்பட்டன. மனிதர்கள் தங்கள் தலைமீதும், முதுகின்மீதும் காவடியிலும் பண்டங்களைச் சுமந்து சென்றனர். சோழப் பேரரசில் பெரும்பாடி காவல், சிறுபாடி காவல் என்ற அதிகாரிகள் வணிகர்களுக்குக் கள்ளர், கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் ஆகியோரால் ஆபத்து நேராமல் காத்துவந்தனர். அண்டை நாடுகளுக்குச் செல்லும் வணிகர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகவே செல்வது வழக்கம்.

சாலைகள்

இத்தகைய வாணிக நடவடிக்கைகளுக்கெனப் பெருஞ்சாலைகளும் சிறு வழிகளும் நாடெங்கிலும் இருந்தன. தக்கணத்தில் மான்யகேதம், பித்தாபுரம், வெமுலவாதம், வாதாபி, வேங்கி முதலிய நகரங்களிலிருந்து வட இந்தியாவுக்கும் தெற்குப் பகுதிகளுக்கும் பல பெருஞ்சாலைகள் சென்றன. ஆயினும் அவை நல்ல நிலையில் இருந்தன என்று சொல்வதற்கில்லை. பெருஞ்சாலைகளின் அகலம் சுமார் இருபத்து நான்கு அடியாகவே இருந்தது. மழைக் காலங்களில் அவை பள்ளமும் சேறும் நிறைந்து பொதிவண்டிகள் செல்வதற்கு இயலாத நிலையில் இருந்தன.

கடல் வாணிபம்

மேற்குக் கடற்கரையிலிருந்த மங்களூர், இரேவதித் திவீபம் (கோவா) ஆகியவையும், கிழக்குக் கடற்கரையிலிருந்த மாமல்லபுரம், நாகப்பட்டினம், காரைக்கால், வீராம்பட்டினம், மயிலாப்பூர், கொற்கை முதலியவையும் சிறந்த கடற்கரைத் துறைமுகப்பட்டினங்களாயிருந்தன. மேற்கில் அரேபிய நாட்டுடனும், பாரசீகத்துடனும், கிழக்கில் சுவர்ணபூமி, ஸ்ரீ விஜயம், சுவர்ணத்திவீபம், யவத்திவீபம், காம்போஜம், சீனு முதலிய நாடுகளுடனும் வாணிபம் நடைபெற்றுவந்தது. இலங்கையோடு எப்பொழுதுமே நெருங்கிய வாணிபத் தொடர்பு இருந்துவந்தது.

கடற்கரைப்பட்டினங்களில் கலங்கரைவிளக்கங்கள் கட்டப் பட்டிருந்தன. அந் நகரங்களிலும் தலைநகரங்களிலும் கடல் கடந்து வந்த அயல்நாட்டுவணிகர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வசித்தனர். உள்நாட்டு அரசர்களும் அதிகாரிகளும் அவர்களை மதிப்போடு நடத்தினர்.

வணிகர் குழுக்கள்

வணிகர்கள் பலர் தமது வாணிபத்தை வளர்ப்பதற்கு உகந்த முறையில் சங்கங்கள் அல்லது குழுக்களை (Merchant guilds) அமைத்துக்கொண்டு அக் காலத்தில் தொழில்செய்து வந்தனர். தென்னிந்திய உள்நாட்டு வாணிகத்திலும் கடல்கடந்த வாணிகத் திலும் இவர்களது பங்கு மிகவும் முக்கியமானது. நாநாதேசத் திசையாயிரத்தைந்நூற்றுவர் (நாநாதேசிகள்), மணிக்கிராமத் தார், நகரத்தார், வளஞ்சியர், அஞ்சுவண்ணத்தார் ஆகிய வணிகர் குழுக்களைப்பற்றி நம் நாட்டுக் கல்வெட்டுகளும், பர்மா, சுமத்ரா, மலேசியா, சயாம் முதலிய அயல்நாடுகளின் கல்வெட்டுகளும் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன.

இவர்கள் அனைவரும் தமக்கும் தம்முடைய வாணிபப் பண்டங்களுக்கும் பாதுகாவலாகக் காவற்படைகளை வைத்திருந் தனர். கும்பல் கும்பலாகவே இவர்கள் பயணம் செய்தனர். அப்பொழுது இவர்தம் காவற்படைகள் இவர்களுக்குக் காப்பாக உடன் சென்றன.

நாநா தேசிகள்

நாநாதேசத் திசையாயிரத் தைந்நூற்றுவர் என்ற குழுவினர் சுருக்கமாக நாநாதேசிகள் என்றும் திசையாயிரத்தைந்நூற்றுவர் என்றும், ஐந்நூற்றுவர் என்றும் குறிக்கப் படுகின்றனர். ஆயிரம் திசைகளிலும் சென்று எல்லாத் தேசங்களோடும் வாணிப உறவு கொண்டவர்கள் என்று இதற்குப் பொருள். ஆரம்பத்தில் ஐந்நூறு பேர்களை இக் குழு கொண்டிருந்தது போலும். மேலைச் சாளுக்கிய அரசிலிருந்த ஆய்ஹொளெ (அய்யவோள்புரம்) என்ற ஊரினைச் சேர்ந்தவர்களாக இவர்கள் துவக்கத்தில் இருந்திருக்கக் கூடும். ''அய்யவோள்புரத்து ஐந்நூற்றுச் சுவாமிகள்'' எனப் பல விடங்களில் இவர்கள் குறிக்கப்படுகின்றனர். அக் காலப் பேரரசர் களெல்லாரும் பெற்றிருந்ததைப்போல்,தம்முடைய பெருமைகளைப் பாடும் 'மெய்க்கீர்த்தி' (பிரசஸ்தி) ஒன்றை இந்நாநாதேசிகளும் பெற்றிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அக்காலத்து வணிகர் குழுக் களுள் மிகவும் முக்கியமானவர்களாக இவர்கள் கருதப்பட்டனர்.

இவர்களின் பெருமை

வணிக தர்மத்தைக் காப்பவர்கள் தாங்கள் என்று இவர்கள் தம்மைப் பற்றித் தமது பிரசஸ்தியில் கூறிக்கொள்கின்றனர். காளையின் உருவம் பதித்த கொடியை இவர்கள் பெற்றிருந்தனர். வாசுதேவர், மூலபத்திரர் முதலியோரது வழியில் இவர்கள் வந் தனராம். சைவம், வைணவம், சமணம் ஆகிய மூன்று சமயங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் இவர்களுள் இருந்தனர். சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகள், சௌராஷ்டிரம், மகதம், கோசலம், இலாட்டம், தானுஷ்டிரம், குறும்பநாடு, காம்போஜம், பாரசீகம், நேப்பாளம் முதலிய பல நாடுகளுக்கும் இவர்கள் சென்றனர். நிலவழியாகவும் கடல்வழியாகவும் இத் தேசங்களுக்கு இவர்கள் சென்றனர். யானை, ஆடு மாடுகள், குதிரை போன்ற விலங்குகள், விலையுயர்ந்த மணிகள், முத்துப் போன்றவை, அகில், சந்தனம், தந்தம், ஆடை கள், கஸ்தூரி, கற்பூரம், மிளகு, இஞ்சி, ஏலக்காய், இலவங்கம், குங்குமப்பூ, மலைக்காஜா, மற்ற நறுமணப் பொருட்கள் முதலிய பலவற்றிலும் இவர்கள் வியாபாரம் நடத்தினர். இவர்கள் கொடுத்த சுங்கவரிகளாலும், செய்த தான தர்மத்தாலும் அனைத்து நாடுகளும் செழித்தனவாம். எல்லாச் சமயங்களையும் சேர்ந்த பண்டிதர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் ஆலயங்களுக்கும் இவர்கள் நிறையக் கொடையுதவி செய்தனர். பல கல்வெட்டுகள் இவற்றைத் தெரிவிக்கின்றன.

சுமத்ராதீவில் கி.பி. 1088ல் வரையப்பட்ட கல்வெட்டொன்று இவர்களைக் குறிப்பிடுகிறது. இக்கல்வெட்டுத் தமிழில் உள்ளது கவனித்தக்க ஒன்று. அங்குள்ள பகன் (Pagan) என்ற வாணிக நகரத்தில் விஷ்ணுவுக்கு ஆலயம் ஒன்றை நாநாதேசிகள் கட்டினர்.

நாநாதேசிகள் தம்மை வீரர்கள் என்று கூறிக்கொண்டனர். அவர்களது தர்மம் 'வீரவாணிக தர்மம் என்று சொல்லப்பட்டது. 500 'வீர சாசனங்களில்' அத்தர்மம் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதே போல் அவர்கள் வாழ்ந்துவந்த நகரங்களும் 'வீரப்பட்டினங்கள்' என வழங்கப்பட்டன. எறி வீரப் பட்டினம் எனவும் அவை பல விடங்களில் குறிக்கப்படுகின்றன இத்தகைய பல வீரப்பட்டினங் களை அவர்கள் பல்வேறு பகுதிகளிலும் அரசர்களின் அனுமதி யோடும் பொருளுதவியோடும் அமைத்தனர். தென்னாட்டில் இன்றும் காணப்படும் வீரப்பட்டினம் (வீராம்பட்டினம்) எறிவீரப் பட்டினம் போன்ற பெயர்களைத் தாங்கியுள்ள ஊர்கள் இவ்வாறு இவர்களால் நிறுவப்பட்டனவே. நாநாதேசிகளின் வாணிகத்துக் குக் காவலாளிகளாக இருந்தோரும் இப் பட்டினங்களில் தங்கியிருந் தனர் போலும். அவர்கள் எறிவீரர்கள், முனை வீரர்கள், இளஞ்

சிங்க வீரர்கள் கொங்கவாளர்கள் என்ற பல பெயர்களால் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

மணிக் கிராமத்தார்

நாநாதேசிகளுக்கு அடுத்தபடியாக மிக முக்கியமான வணிகர் குழுவினராக விளங்கியவர்கள் மணிக் கிராமத்தார். இவர்கள் ஆரம்பத்தில் 'வணிக் கிராமம்' (வணிகர் சங்கம்) என்று பெயர் பெற்றிருந்தனர் என்றும், பின்னர் இப் பெயர் மணிக் கிராமம் என மருவிற்று என்றும் சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். தலைநகரங்களிலும் கடற்கரைப் பட்டினங்களிலும் மற்றப் பெரு நகரங்களிலும் இவர்கள் தொழில் நடத்தினர் என்பதைக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து மணிக் கிராமம், உறையூர் மணிக்கிராமம், கொடும் பாளூர் மணிக் கிராமம் போன்ற கல்வெட்டுத் தொடர்கள் தெரிவிக்கின்றன. மேலும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் ஒரு பகுதி இக் காலத்தில் மணிக் கிராமம் என்ற பெயருடன் தனி ஊராய் இருக்கிறது. பல்வேறு அரசர்களும் மணிக் கிராமத்தினரை மதிப்புடன் நடத்தினர் என்பதைச் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. கேரளத்தை ஆண்ட வீரராகவச் சக்கரவர்த்தி என்பவர் ஒரு செட்டிக்கு மணிக் கிராமப் பட்டம் கொடுத்ததை அவருடைய கோட்டயம் செப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்று வங்காள விரிகுடாவின் கிழக்குக் கரையில் சையாம் நாட்டில் உள்ள தகுவா-பா (Takua-Pa) என்றவிடத்தில் கிடைத்துள்ளது. இக் கல்வெட்டில் மணிக் கிராமத்தார் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். அவ்விடத்திலிருந்த விஷ்ணு ஆலயத்தையும் குளத்தையும் அவர்கள் நிர்வகித்துவந்தனர். இவ்வாறு தென்னிந்தியாவில் மட்டுமன்றிக் கடல்கடந்த நாடுகளிலும் இவர்கள் தொழில்நடத்திவந்தனர் என்பது தெளிவு.

நகரத்தார்

நகரத்தார் என்ற மற்றொரு வணிகர் குழுவினரைப்பற்றியும் நாம் அக்காலச் சான்றுகளில் காண்கிறோம். மயிலாப்பூர், மாமல்லபுரம், காஞ்சிபுரம், பழையாறை முதலிய நகரங்களில் இவர்கள் இருந்து தொழில் நடத்திவந்தனர் என்பதைக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. நகர ஆட்சியையும் இவர்கள் நடத்திவந்தனர். இவர்களைப்பற்றி இவ்வளவுக்குமேல் தெரியவில்லை.

ஈழநாட்டு வணிகர்

'தென்னிலங்கை வளஞ்சியர்' என்று பல கல்வெட்டுகள் ஈழநாட்டு வணிகர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. இவ் வளஞ்சியர்

ஈழநாட்டினர் என்பதையும் பௌத்த சமயத்தினர் என்பதையும் இலங்கையிலுள்ள கல்வெட்டு ஒன்றும் தெரிவிக்கின்றது. தமிழ் நாட்டின் பல ஊர்களில் அவர்கள் இருந்து, ஆலயங்கள் பலவற்றுக்கும் அறங்கள் செய்துள்ளனர். இத்தகைய அறச் செயல்களைக் குறிப்பிடும் கல்வெட்டுகள் தமிழகத்திலுள்ள ஆலயங்கள் பலவற்றில் காணப்படுகின்றன.

அஞ்சுவண்ணத்தார்

சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் அக்காலத்திலிருந்த மற்றொரு முக்கியமான வணிகக் குழுவினர் அஞ்சுவண்ணத்தார் எனப்பட்டனர். சேரமான் ஸ்தாணுரவி, சேரமான் பாஸ்கரரவி வர்மன் ஆகியோரின் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டுச் செப்பேடுகள் இவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. இவர்கள் யூதர்கள் என்று சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதினர். இவர்கள் கலீபாவைத் (Caliph) தம்முடைய அரசராக ஏற்றுக்கொண்டு, அல்லாவை வழிபட்டனர் என்று 'பல் சந்தமாலை' என்ற பழைய நூலின் சில பாடல்களை ஆதாரம் காட்டி நிறுவுகின்றனர் சில தமிழ் அறிஞர்கள். (பல் சந்தமாலை என்ற நூல் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லையாயினும், அதன் பாடல்கள்சில களவியற்காரிகை என்ற நூலின் உரையில் மேற்கோள்களாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.) இது முற்றிலும் பொருத்தமான கூற்றாகவே தோன்றுகின்றது. பாண்டிய நாட்டிலும் சோழ நாட்டிலும் கூடப் பல துறைமுகப் பட்டினங்களில் இவர்கள் காணப்பட்டனர். பல பழம்பாடல்கள் இவர்களைப்பற்றிக் குறிக்கின்றன.

அயல் நாட்டுடன் வணிக உறவுகள்

கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முதலே சீனாவுக்கும் தென்னிந்தியாவுக்கு மிடையில் கடல் வழித் தொடர்புகள் இருந்துவந்தன. தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கை சென்று, அங்கிருந்து கடல்வழியாகத் தம்நாட்டுக்குப் பாஹியான் திரும்பியதைப் பற்றி ஏற்கெனவே நாம் படித்தோம். தங்கள் காலத்தில் கடல்வழியாக இந்தியாவுக்கு வந்த பல சீனர்களின் பெயர்களை ஈத்சிங் குறிப்பிடுகிறார். இதேபோல் இந்தியர் பலரும்கூடச் சீனாவுக்குச் சென்றனர். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் கான்டன் நகரில் இந்திய வணிகர் பலர் இருந்ததையும், அவர்களுக்கென இந்து சமய ஆலயங்கள் அங்குக் கட்டப்பட்டிருந்ததையும் சீனச் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. இக் கடல் வாணிபமானது கி.பி. எட்டு, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் மிகவும் வளர்ச்சியுற்றது. இந்தியாவுக்கும் சீனத்துக்குமிடையிலிருந்த மலேயா, சுமத்திரா, ஜாவா

போன்ற பகுதிகளிலிருந்த கடற்கரைப் பட்டினங்கள் செழித்து வளர்ச்சியுற்றன. சைலேந்திர அரசர்களின் காலத்தில் சிறப்போடு திகழ்ந்த ஸ்ரீ விஜயப் பேரரசும், சீனுவில் நிறுவப்பட்ட டாங் (T'ang) பேரரசும் இவ் வாணிபம் வளர்ந்து செழிப்பதற்குக் காரண மாயிருந்தன. மேற்கு ஆசியாவில் அப்பாசிட் (Abbasid) வம்சத் தினரின் ஆட்சியின்போது பாக்தாத் நகருடனும் அதைத் தலைநக ராகக் கொண்ட இஸ்லாமியப் பேரரசுடனும் இந்திய வாணிபம் செழித்தது.

ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் பின்பகுதியில் சீனுவில் ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பங்களால் இந்திய வாணிபம் சிறிது காலம் தடை பட்டது. ஆயினும் விரைவிலேயே அது மீண்டும் வளர்ச்சியுற்றது. கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டின் இறுதியில் சீனத்து சுங் (Sung) வம்சப் பேரரசர்கள் கடல் வாணிபத்தில் பெருத்த அக்கறை காட்டினர். அயல்நாடுகளுடனுன வாணிபத்தை அரசாங்கமே எடுத்து நடத் திற்று. சோழப் பேரரசர்கள் தம்முடைய தூதர்களைச் சீனப் பேரரசரிடம் அனுப்பினர். முதல் இராஜராஜ சோழரின் தூதர்கள் முத்துப் போன்ற விலையுயர்ந்த பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் கி.பி. 1015ல் சீனத்தை அடைந்தனர். இதே போல் பிற்காலத்தில் கி.பி. 1033ல் முதலாம் இராஜேந்திரர் மற்றொரு தூதுக்குழுவை அனுப்பி வைத்தார். கி. பி. 1077ல் இன்னொரு தூதுக்குழுவும் சீனுவுக்குச் சென்றது.

முத்து, யானைத் தந்தம், பவழம், கண்ணுடிக்கல், பாக்கு, சந்தனக்கட்டை, ஏலக்காய், பருத்தி ஆடைகள் முதலிய பல பண் டங்கள் சீனு, மலேயா, ஜாவா, சுமத்ரா முதலியவிடங்களுக்கு ஏற்றுமதியாயின. சீனத்துக் கப்பல்கள் பண்டங்களைச் சுமந்து கொண்டு தென்னிந்தியாவின் கிழக்குக் கரையையும் மேற்குக் கடற் கரையும் அடைந்து, பின்னர்ப் பாரசீக வளைகுடாவை நோக்கிச் சென்றன. அங்கிருந்த சிரப் (Sirab) என்ற துறைமுகப் பட்டினத் தில் இந்தியா, சீனு, மலேயா, ஜாவா, சுமத்ரா ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த வணிகர்கள் நிறைந்திருந்தனர்.

IV. சமயம்

கி. பி. 5ஆம் நூற்றுண்டில் நிலைமை

வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த பிராமண சமயத்தின் செல் வாக்குத் தென்னிந்தியாவில் கிறிஸ்து அப்தத்தின் முதல் சில நூற் றுண்டுகளில் வேகமாக வளர்ச்சியுற்று வந்தது என்பதை முன்பு கண்டோம். பின்னர்ச் சமணமும் பௌத்தமும் கூடத் தெற்கில்

பரவின. கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டு வரை இச் சமயங்கள் அனைத்தும் அதிகப் பகையுணர்வு பாராட்டாமல் தென்னிந்தியாவில் இயங்கி வந்தன. எனவே சமயப் பொறை மிகுந்த காலமாக அது விளங்கி வந்தது. பிராமண சமயத்தினர் சிவன், முருகன், விஷ்ணு, இந்திரன், கிருஷ்ணன் போன்ற தெய்வங்களோடு கூடத் தமது பழைய தெய்வங்களையும் சேர்த்து வழிபட்டு வந்தனர். கள் ஊட்டுதல், உயிர்ப்பலி கொடுத்தல் முதலியவற்றைச் செய்து அப் பழந் தேவதைகளை மக்கள் பூசித்தனர்.

இச் சமயப் பொறைக்கு எடுத்துக்காட்டாக மணிமேகலை வருணிக்கும் காஞ்சி மாநகரைக் கொள்ளலாம். வேதங்கள், சைவ, வைணவ, ஆஜீவக, சாங்கிய, வைசேஷிக, லோகாயதத் தத்துவங்கள் அனைத்தும் அந் நகரிலிருந்த கல்லூரிகளில் (கடிகைகளில்) கற்பிக்கப்பட்டன. பலர் அவை அனைத்தையும் கற்றனர் என்பதும் தெரிகிறது.

பகையுணர்வு தோன்றுதல்

களப்பிரரது ஆட்சியின் முடிவில் தமிழகத்தில் நிலைமைகள் மாறின. சமணமும் பௌத்தமும் எதிர்க்கப்பட வேண்டும், பிராமண சமயத்தைப் பரப்ப வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றலாயிற்று. களப்பிரர்களது ஆட்சி இருண்ட காலமாகப் போய் விட்டதால், எந்த அளவுக்கு அவர்கள் இந்த மாறுதலுக்குக் காரணமாயிருந்தனர் என்பதை நம்மால் கண்டறிய முடியவில்லை. பிராமண சமயத்தை ஒடுக்கிச் சமண, பௌத்த சமயங்களை மட்டுமே அவர்கள் ஆதரித்தனரோ என்னவோ தெரியவில்லை. களப்பிரர் ஆட்சியைக் 'கலியாட்சி' என்று பின்னர்ப் புலவர்கள் வருணித்தது இதனால்தான் போலும்.

பக்தி இயக்கம்

சமணம், பௌத்தம் ஆகியவற்றின் செல்வாக்கினை அகற்றிப் பிராமண சமயத்தினை மக்களின் ஒரே சமயமாக ஆக்குவதற்காக முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பௌத்த சமயத்தைவிடச் சமணமே அப்பொழுது தமிழகத்தில் அதிக வலிமையுடன் காணப்பட்டது. இந்த முயற்சிகளின் விளைவாக எழுச்சியுற்றதே பக்தி இயக்கம்.

ஒரு பக்கம் சமணர்களுக்கெதிராகக் கடுஞ் சமர்கள் நடைபெற்றன. காஞ்சி, மதுரை போன்ற நகரங்களில் பகைச் சமயத்தினர் தம் இருப்பிடங்களிலும் மண்டபங்களிலும் கொடிகளை உயர்த்தி மற்றவரை வாதுக்கு அழைத்தனர். மண்டபங்களில் இரு

தரப்பினருக்குமிடையில் கடுமையான வாதங்கள் நடைபெற்றன. தோற்றவர் பெருத்த அவமானத்துக்கும் தண்டனைக்கும் ஆளாயினர். சமணருக்கும் சைவருக்குமிடையிலேயே இத்தகைய வாதச் சமர்கள் அதிகம் நடைபெற்றன. திருஞான சம்பந்தரும் வேறு பலரும் இத்தகைய சமர்கள் பலவற்றில் சமணர்களைத் தோற்கடித்து, அவர்களை அழித்ததைச் சைவ சமய நூல்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. வாதங்களில் வெல்வதோடு மட்டுமன்றி, அருஞ் செயல்கள் (வித்தைகள்) செய்து காட்டுவதிலும் சமணரும் சைவரும் போட்டி யிட்டனர். தீயிலும், வெள்ளத்திலும் கூடத் தமது நூல்களை இட்டு, அவற்றின் மேன்மையை மெய்ப்பித்தனராம் அவர்கள். இப்படி ஒரு பக்கம் நிகழ.

மறுபக்கம் சைவப் பெரியார்கள் சிவனிடத்திலும் வைணவப் பெரியார்கள் விஷ்ணுவிடத்திலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டு, அழகிய பாக்களைப் புனைந்து, இசையுடன் அவற்றைப் பாடியும் ஆடியும் பக்திப் பரவசத்தில் மூழ்கினர். தங்கள் தங்கள் பெரியார்களின் தலைமையின்கீழ் இத்தகைய பக்தர் கூட்டங்கள் நாடு முழுவதும் சென்று தத்தம் சமயத்தையும் பக்தியையும் பரப்பின. கி.பி. ஆறு, ஏழாம் நூற்றாண்டுகளில் சமயச் சொற்போர்களும் பக்தி இயக்கங்களும் தமிழகத்தில் உச்சநிலையை எய்தியிருந்தன.

நாயன்மார்கள்

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்கள் இருந்து சைவ சமயத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தொண்டு ஆற்றினர் என்று பிற்காலச் சான்றாகிய பெரியபுராணம் கூறுகின்றது. அவர்களுள் முக்கியமான மூவர் திருநாவுக்கரசர்,திருஞான சம்பந்தர்,சுந்தரமூர்த்திகள் ஆகியோர். இம் மூவரையும், பின்னர் வந்த மாணிக்க வாசகரையும் பற்றி வரலாற்றின் பல சான்றுகள் மூலம் அறிகின்றோம். திருநாவுக்கரசர் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பல்லவ அரசரான முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்தவராக இருக்கக் கூடும் என்று கருதப்படுகிறார். இடையில் சமண சமயத்தைத் தழுவிச் சைவ விபூதியின் நோய் நீக்கும் தன்மையையும் மேன்மையையும் அறிந்து மீண்டும் சைவரானார் இவர் என்கின்றனர் சைவர். மன்னர் மகேந்திரவர்மர் சைவரானதும் இவரால்தான் என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். (பிற சமயம் ஒன்றைத் தழுவி யிருந்த மகேந்திரவர்மர் பின்னர்ச் சைவரானார் என்பதைத் திருச்சிராப் பள்ளியிலுள்ள கல்வெட்டுந் தெரிவிக்கிறது).

திருநாவுக்கரசரது காலத்தவரும், ஆனால் அவரைவிட மிகவும் இளைஞருமான ஞானசம்பந்தர் நாயன்மார்களிலேயே தலைசிறந்த

வராகக் கருதப்படுகிறார். சமண சமயத்தை ஏற்றிருந்த பாண்டிய மன்னனைச் சைவராக்குவதற்காக அரசியார் மங்கையர்க்கரசியும் அமைச்சர் குலச்சிறை என்பவரும் விடுத்த அழைப்பை ஏற்று மதுரை சென்று, பகைவரான சமணரின் சதிகளை முறியடித்தும், அவர்களை வாதில் வென்றும் மன்னனையும் அவரைச் சார்ந்திருந்த குடிகளையும் சைவத்துக்கு மாற்றினாராம் சம்பந்தர். இது சமயம் 8000 சமணர்கள் மதுரையில் கழுவிலேற்றப்பட்டனராம். சம்பந்தர் பௌத்தரோடும் வாதிட்டு வெற்றிகள் பெற்றார். இவர் காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த பாண்டிய மன்னன் மாறவர்மன் அவனி சூளாமணியாகவோ அவருடைய பேரனை அரிகேசரிமாற வர்மனாகவோ இருந்திருக்கக் கூடும்.

திருநாவுக்கரசருக்கும் திருஞானசம்பந்தருக்கும் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப்பின்பு வாழ்ந்தவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார். இவரது காலத்திலும், இவருக்குப்பின் தோன்றிய மாணிக்கவாசகரது காலத்திலும் சமணம் ஏற்கெனவே வலியிழந்துபோய்ச், சைவம் தழைத்துக் கொண்டிருந்தது. சுந்தரர் சேர அரசரான சேரமான் பெருமாளின் தோழராகக் கருதப்படுகிறார். பாண்டிய அரசரான இரண்டாம் வரகுணனின் (கி. பி. 862—80) காலத்தவராக மாணிக்க வாசகர் இருந்திருக்கக் கூடும். ஒரு பாண்டிய மன்னனின் அமைச்சராக மாணிக்கவாசகர் வருணிக்கப்படுகிறார். இலங்கை நாட்டிலிருந்து வந்த பௌத்தர்களைச் சிதம்பரத்தில் வாதில் வென்றார் அவர்.

முதல் மூவரின் பாக்களும் அடங்கிய தேவாரமும் மாணிக்க வாசகரின் திருவாசகமும் சைவர்களின் தலைசிறந்த நூல்களாகும். தமிழகத்தில் சமணமும் பௌத்தமும் நிலைகுலைந்து, சைவம் நிலை பெற்று வளர்ச்சியுற்றதற்கு இந் நால்வரும் அவர் தம் சீடர்களும் பெரிதும் காரணமாயிருந்தனர். மற்றப்படி பெரிய புராணத்தில் கூறப்படும் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் வரலாறுகள் எவ்வளவு தூரம் உண்மையானவை என்பதை அறிதற்கு இயலவில்லை.

ஆழ்வார்கள்

வைணவ சமயத்தில் பக்தி இயக்கத்தைப் பரப்பியவர்கள் நெஞ்சை நெகிழ்விக்கும் தமிழ்ப் பாசுரங்களைப் பாடிய பன்னிரண்டு ஆழ்வார்கள், இவர்களுள் முதன் முதலில் தோன்றியவர்கள் கி. பி. ஐந்து அல்லது ஆறும் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார். பேயாழ்வார் ஆகியோர். பிற சமயங்களைத் தூற்றாத, தூய விஷ்ணு பக்தியைக் காட்டுவன இவர் தம் பாடல்கள். இவர்களுக்குப் பின்னர் வந்த திருமழிசை ஆழ்வார்

முதலாம் மகேந்திரவர்மப் பல்லவரின் காலத்தைச் சேர்ந்தவரா யிருக்கக் கூடும். பிற சமயங்களைக் கண்டிக்கும் போக்கினை இவருடைய பாசுரங்கள் துவக்கி வைத்தன. இவருக்குப்பின் வாழ்ந்த திருமங்கையாழ்வார் திருவரங்கம் கோயில் பணிக்கான செலவுக்காக நாகைப்பட்டினத்தில் பௌத்த மடாலயமொன்றி லிருந்து புத்தரது தங்க விக்கிரகம் ஒன்றைக் களவாடிக் கொண்டு வந்ததாகக் கதைகள் கூறுகின்றன. கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இவர் வாழ்ந்தார்.

இவருக்குப்பின் எட்டாம் நூற்றாண்டிலும் ஒன்பதாம் நூற் றாண்டிலும் பல ஆழ்வார்கள் தோன்றினர். அவர்களுள் ஒருவர் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்த பெரியாழ்வார். பாண்டிய மன்ன ரான ஸ்ரீமாற ஸ்ரீவல்லபரது (கி. பி. 815–62) அவையில் நடந்த வாதத்தில் தம்முடைய பகைவர்களை இவர் தோற்கடித்தார். இவருடைய வளர்ப்பு மகளான ஆண்டாள் என்ற கோதையாச்சி மீராவைப் போல் ஆண்டவனை நாயகனுகக் கண்டவர். திருப் பாணாழ்வாரும் இந்தக் காலத்தைச் சேர்ந்தவரே. கேரளத்தை ஆண்ட குலசேகரஆழ்வாரும் இக் காலத்தவரே. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் ஆழ்வார் திருநகரியில் தோன்றிய நம்மாழ்வார் மிகவும் முக்கியமான ஒருவர். இவரும் இவருடைய சீடரான மதுரகவியும் ஆழ்வார்கள் வரிசையில் இறுதியில் வந்தவர்கள். நம்மாழ்வார் சடகோபன் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். அதிக மான பாசுரங்களைப் பாடிய ஆழ்வார் இவரே.

தக்கணத்தில் நிலைமை

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் தக்கணத்தில் இருந்த வந்து யுவான் சுவாங் (கி. பி. 639-641) பௌத்த சமயம் வீழ்ச்சி யுற்று வருவதைக் கண்டார். திகம்பரச் சமணரும் விபூதியணிந்த சைவரும் வளர்ந்து வருவதையும் அவர் கண்டார். வாதாபியைத் தலைநகராகக் கொண்ட மேலைச் சாளுக்கியரது ஆட்சியிலும் இராஷ் டிரகூடரது ஆட்சியிலும் சைவம், வைணவம் ஆகிய இரண்டுமே தழைத்தன. வாதாபி (பாதாமி), பட்டடக்கல்' மகா கூடமலை, எல்லோரா முதலிய விடங்களில் சிவனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் ஆல யங்கள் கட்டப்பட்டன. கிரிஸ்து அப்தத்தின் முதற் சில நூற் றாண்டுகளில் பௌத்த சமயம் வலுவோடு திகழ்ந்த ஆந்திரத்திலும் நிலைமைகள் மாறின. காளஹஸ்தி, தாக்ஷாராமம், ஸ்ரீ சைலம், முதலிய விடங்கள் புகழ்மிக்க புண்ணியத் தலங்களாக மாறின. கார்த்திகேயக் கடவுளுக்கும் தக்கணத்தில் பல ஆலயங்கள் கட்டப் பட்டன. பெல்லாரி மாவட்டத்தல் இக் கடவுளுக்குப் பல ஆலயங்களும் தபோவனங்களும் அமைக்கப்பட்டன. ஆந்திரத்தில்

செப்ரோலுவில் (Chebrolu) மகாசேனக் கார்த்திகேய ஆலயமும், பிடபுரத்தில் (Bidapura) ஹுங்கார சங்கரி ஆலயமும், விஜயவாடாவில் மல்லேஸ்வர ஆலயமும் இக் காலத்தில் புகழ் மிகுந்து வந்தன.

மடங்களும் நிறையக் கட்டப்பட்டன. அங்குத் துறவிகள் ஏழை எளியவருக்குப் பல விதங்களிலும் உதவிகள் புரிந்துவந்தனர். இம் மடங்கள் பௌத்த சமயத்தின் வழியைப் பின்பற்றித் தோன்றியவையாகும். பௌத்த மடாலயங்களுள் பல இந்து மடாலயங்களாக மாற்றப்பட்டன என்பது தெரிகிறது.

பாசுபதர்

பக்தி நெறியைப் பின்பற்றிச் சிவனை வழிபட்டவர்களோடு கூட, வேறு சிலரும் தமிழகத்தில் இருந்தனர். பயங்கரமான, அருவருக்கத்தக்க முறைகளையெல்லாம் பின்பற்றிச் சிவனை அவர்கள் தொழுதனர். அவர்களுள் சிலர் பாசுபதர், காபாலிகர், காளாமுகர் ஆவர். இப் பெயர்கள் தமிழ்ப் பெயர்களாக இல்லாததைக் காரணம் காட்டி, இவர்கள் வடக்கிலிருந்து வந்து தென்னாட்டில் புகுந்திருக்க வேண்டும் என்று சில ஆசிரியர்கள் முடிவு செய்கின்றனர். இவர்களின் பெயர்களும் தமிழ்ப் பெயர்களாக இல்லை. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல் இவர்கள் தெரியவருகின்றனர்.

மயிலாப்பூர், காஞ்சிபுரம், திருவொற்றியூர், கொடும்பாளூர் முதலிய விடங்களில் ஓரளவு பேரெண்ணிக்கையில் இவர்கள் காணப்பட்டனர் என்பது இலக்கியச் சான்றுகளாலும் கல்வெட்டுகளாலும் தெரியவருகின்றது. தமது தலையையே வெட்டிக் கடவுளை வழிபடுகின்ற இம் மனிதர்களைச் சித்தரிக்கும் சிற்பங்களும், வெண்கலச் சிலைகளும் பல்லவர் காலத்திலும் சோழர் காலத்திலுமிருந்து நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

பாசுபதர்கள் 'மயேஸ்வரர்கள்' என்றும்கூட அழைக்கப்பட்டனர். குடுமி வைத்துக்கொண்டு அல்லது மொட்டையடித்துக் கொண்டு, உடல் முழுவதும் சுடலை நீற்றைப் பூசிக்கொண்டு வெறும் கோவணத்தை மட்டுமே அணிந்துகொண்டு உலவினர் பாசுபதர்கள். ஆடையின்றி அலைந்தவரும் உண்டு. ஆடையின்மையும் தலைமொட்டையும் உலகப் பற்றுகளை இவர்கள் களைந்து விட்டதைக் காட்டினவாம். சிவகணங்களையும் இவர்கள் வழிபட்டனர். அவற்றுக்கு உயிர்களைப் பலியிட்டும், இறந்தவர் இறைச்சியை எடுத்தும் படைத்தனர் பாசுபதர். காஞ்சியில் பாசுபதர் நிறைந்திருந்தனர்.

காபாலிகர்கள்

இவர்கள் சிவனைக் கபாலியாகவும் பைரவராகவும் வணங்கினர். மண்டை ஓடுகளை மாலையாகத் தொடுத்துக் கழுத்தில் அணிந்து கொண்டிருந்தனர் காபாலிகர்கள். மனிதர் முதல் அனைத்து உயிர்களையும் தமது கடவுளுக்கு இவர்கள் பலியிட்டனர். பெண்சக்தி வணக்கத்திலும் இவர்கள் அதிகம் ஈடுபட்டனர். ஆதி சக்தியாகப் பெண் வழிபடப்பட்டாள். இவர்களுள் பல பெண்களும் இருந்தனர். இவர்களாலேயே சக்தி வழிபாடு ஓரளவு பரவியது என்று கருதப்படுகிறது. இன்று சென்னை மயிலாப்பூரில் உள்ள கபாலீசுவரர் ஆலயம் இவர்களின் பழைய ஆலயங்களுள் ஒன்றே. அதற்கு அருகில் காபாலிகர் மடம் ஒன்றும் அக் காலத்தில் இருந்தது.

காளாமுகர்கள்

காளாமுகர்கள் 'லகுலீசபாசுபதர்கள்' எனவும் பெயர் பெற்றிருந்தனர். இறைவனைப் பக்திமுறையிலேயே இவர்களும் வழிபட்டனர். மந்திரங்கள்சொல்லுதல், ஆடல், பாடல் முதலியவை இவர்களின் வழிபாட்டு முறைகள். இவர்கள் நன்கு கல்வி கற்றவர்களாகவும் இருந்தனர். அவர்களுடைய கல்வியறிவு காரணமாகவும் மந்திர அறிவு காரணமாகவும் பிற்கால ஹொய்சள அரசர்கள், காளாமுகப் பெரியார்களைத் தம்முடைய அரச குருக்களாகக் கொண்டிருந்தனர். சோழப் பேரரசர்கள் காலத்தில் தமிழகத்தில் பல கோயில்கள் இவர்களின் மேற்பார்வையில் விடப்பட்டிருந்தன. தமிழகத்தின் பலவிடங்களில் மிகவும் செல்வாக்கோடு இவர்கள் இருந்தனர் என்பது நன்கு புலனாகிறது. கொடும்பாளூர் போன்ற விடங்களில் காளாமுகர் மடங்கள் இருந்தன.

அரசர்களின் சமயம்

சமணத்தை எதிர்த்துச் சைவத்தையும் வைணவத்தையும் வளர்ப்பதற்கான போட்டியில் பல அரசர்களையும் சமயமாற்றம் செய்வது அவசியமாயிருந்தது என்பதை நாம் முன்பே கண்டோம். பிற சமயம் ஏதோ ஒன்றைத் (இது சமணம் என்கிறது சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம்) தழுவியிருந்த முதலாம் மகேந்திரவர்மப் பல்லவர் பின்னர்ச் சைவத்தை ஏற்றதும், பாண்டிய மன்னர் ஒருவரை ஞானசம்பந்தர் சமணத்திலிருந்து சைவத்துக்கு மாற்றியதும் இரண்டு நல்ல சான்றுகள்.

பல்லவ அரசருள் பலர் வைஷ்ணவ சமயத்தையும் சார்ந்திருந்தனர். முற்காலப் பல்லவருள் பலர் விஷ்ணுகோபன், விஷ்ணுகோபவர்மன், சிம்மவர்மன், ஆகிய பெயர்களைத் தாங்கியிருந்தது

இதை உறுதிப்படுத்துகிறது, பிற்காலப் பல்லவருள் சிம்மவிஷ்ணு நரசிம்மவர்மன். இரண்டாம் நந்திவர்மன், தந்திவர்மன் ஆகியோர் வைணவராயிருந்தனர். பல்லவ நாட்டில் பெருமாளுக்குக் கோவில் களையும் குகைகளையும் அமைத்தவர்கள் இம் மன்னர்களே. வைணவ மடங்கள் காவேரிப்பாக்கம் போன்ற பல விடங்களில் இம் மன்னர் கள் காலத்தில், இவர்களது ஆதரவோடு நிறுவப்பட்டன.

பரமேஸ்வரவர்மன்

இராஜசிம்மன் (காஞ்சியில் கைலாசநாதர் ஆலயத்தைக் கட்டி யவர்), மூன்றும் நந்திவர்மன் போன்ற பல சைவரும் பல்லவ அரசர்களுள் இருந்தனர். சைவத்துக்கென ஏராளமான ஆலயங் களை அமைத்துத், திருப்பணிகள் பலவற்றை இவர்கள் செய் துள்ளனர்.

பாண்டியர் அனைவரும் சைவர்; நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் மட்டும் வைணவன் என்று தெரிகிறது. சோழப் பேரரசர்களும் இவ்வாறே சைவத்தையே சார்ந்திருந்தனர் சேரர் களில் பலர் சைவராயும் சிலர் வைணவராயும் இருந்தனர். அதேபோல் சாளுக்கிய அரசிலும் இராஷ்டிரகூட அரசிலும் வைணவத்தைக் காட்டிலும் சைவமே அதிகம் ஆதரிக்கப்பட்டது; இம் மன்னர் களின் ஆலயப்பணிகளைப்பற்றிப் பின்னர் விரிவாகப் படிப்போம்.

ஆதிசங்கரர்

சைவ சமயத்தை இந்தியா முழுவதிலும் வேரூன்றச் செய்த தத்துவப் பெரியாரான ஆதிசங்கரர் தோன்றியது கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் என்று கருதப்படுகிறது. வடக்குத் திருவாங்கூரில் ஆள்வாய் நதியின் கரையிலிருந்த காலடியில் நம்பூதிரிப் பிராமணக் குடும்பம் ஒன்றில் அவர் பிறந்தார் என்கின்றனர். தம் தந்தையைச் சிறு வயதிலேயே இழந்த சங்கரர், கௌடபாதர் என்ற பெரியாரின் சீடரான கோவிந்தயோகி என்பவரைத் தம்முடைய குருவாக ஏற்றுக்கொண்டார். பின்னர் இந்தியா முழுவதும் கால்நடை யாகவே பயணம் செய்து, பிற சமயத்தினர் அனைவரையும் வாதில் வென்று வாகை சூடித், தமது புதிய அத்வைதத் தத்துவத்தை, நாடு முழுவதும் பரப்பிக்கொண்டும், பத்ரிநாத், துவாரகை, பூரி, சிருங் கேரி, காஞ்சி ஆகிய விடங்களில் மடங்களை நிறுவியும், தமது குறுகிய ஆயுட் காலத்தை மிகுந்த சுருசுருப்போடு கழித்தார் சங்கரர். கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதல் பகுதியில் அவர் உயிர் நீத்தார். இந்து சமயத்தைக் குறிப்பாகச் சைவ சமயத்தை — உறுதியோடு நிலைபெறச்செய்த பெரியார்களுள் ஆதிசங்கரர் முதன்மையானவர். உபநிடதங்களையும் மகாயானத்தையும் ஒன்று

கலந்த அவரது தத்துவ உரைகள் சைவத்தின் தத்துவ அடித்தளத்தை வலுப்படுத்தின.

சைவத்திருமுறைகள் உருவாதல்

சைவக்குரவர்கள் நால்வருக்குப் பின்னர், அவர்களின் அடியொட்டி வேறு பல சைவப் பெரியாரும் தோன்றிப் பாக்கள் இயற்றித் தமது சமயத்துக்குத் தொண்டாற்றினர். வேதங்களுக்குச் சமமாகத் தேவாரமும் திருவாசகமும் கருதப்பட்டன. ஆலய வழிபாடுகளின்போது அவை ஓதப்பட்டன. நால்வருக்காகக் குருபூசைகளும் நடத்தப்பட்டன. தஞ்சையிலும் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலும் பெரிய பெரிய சிவன் கோவில்களைச் சோழர்கள் கட்டிய காலம் இவற்றுக்கு உதவியது. சைவம் தழைத்துச் செழித்த காலம் அது.

இந் நிலையில் சைவப் பாடல்களைத் தொகுத்து ஒழுங்குற அமைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தார் நம்பியாண்டார்நம்பி. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் பின்பகுதியிலும் பத்தாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்த இப் பெரியார் முதலாம் இராஜராஜசோழரின் காலத்தவர். மூவர் பாடிய தேவாரப் பாடல்களையும், பின்னர் பாடப்பட்ட மற்றப் பாடல்களையும் நம்பியாண்டார்நம்பி தொகுத்துத் திருமுறைகளாக வகுத்தார். 'தமிழ் வியாசர்' என்று சைவர் இவரை அழைப்பர். நம்பிக்குப் பின்வந்தோரும் இத் தொகுப்புப் பணியினைத் தொடர்ந்து செய்தனர். இறுதியில் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியில் பன்னிரண்டு சைவத்திருமுறைகளும் தொகுக்கப் பெற்று இறுதிவடிவம் பெற்றன.

ஆழ்வார்களின் பாசுரங்கள் தொகுக்கப்பெறல்

பன்னிரு ஆழ்வாரும் பாடிய பாசுரங்களுங் கூட இவ்வாறே தொகுக்கப்பட்டன. முதன் முதலில் அவற்றைத் தொகுத்த வைணவ அறிஞர் நாதமுனி என்பார். அவர் கி.பி. பத்து, பதினோராம் நூற்றுண்டுகளில் வாழ்ந்தார். யோகரகசியம், நியாயத் தத்துவம் முதலிய பல நூல்களையும் இயற்றினுர் இவர். வைணவ ஆச்சாரியருள் தலை சிறந்தவரான இராமானுஜரால் பெரிதும் போற்றப்படுகிறுர் நாதமுனிகள்.

நாதமுனிக்கு அடுத்த முக்கியமான வைணவ ஆச்சாரியார் ஆளவந்தார். நாதமுனியின் பேரரான இவருக்கு யமுனுச்சாரியார் என்ற பெயரும் உண்டு. இவரும் இவருடைய சீடர்களும் வைணவத்தத்துவங்களைப் பரப்புவதற்காகப் பல்வேறிடங்களுக்கும்

சென்று பஜனை, விவாதம், சொற்பொழிவு முதலியவை நிகழ்த்தினர்.

வைணவ ஆச்சாரியர்களுள் தலையாயவராகக் கருதப்படும் இராமானுஜர் செங்கல்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள ஸ்ரீபெரும்பு தூரில் பதினோராம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பிறந்தார். ஸ்ரீரங்கத்தில் யமுனாச்சாரியாருக்குப் பின் வைணவ மடத்தில் தலைவராக உயர்த்தப்பட்ட ராமானுஜர் தம்முடைய வாதத் திறமையினாலும் எழுத்தாற்றலாலும் ஏராளமான சீடர்களைத் தம்பால் ஈர்த்தார். தென்னிந்தியாவோடு நின்று விடாமல் வட இந்தியாவுக்கும் பயணம் சென்று தம்முடைய சொற்பொழிவுகளை அவர் நிகழ்த்தினார். இவரால் போதிக்கப்பட்ட பக்திமார்க்கத்தில் சூத்திரர், தீண்டாதோர் ஆகியோருக்கும் உரிய இடம் அளிக்கப்பட்டது. சைவத்தில் தோய்ந்த சோழப் பேரரசரும்,அவருடைய அதிகாரிகளும் போன்றோரால் இராமானுஜர் தொல்லைகட்கு ஆளாகியிருத்தல் வேண்டுமென்றும், எனவேதான் கி பி 1100ஆம் ஆண்டு வாக்கில் அவர் மைசூர் நாட்டுக்குச் செல்லவேண்டி ஏற்பட்டது என்றும் தெரிகிறது. அங்கு ஹொய்சள அரசரான விஷ்ணு வர்த்தனரைச் சமணத்திலிருந்து வைணவத்துக்கு இராமானுஜர் மாற்றினார். மேல்கோட்டையில் (Melkote) மடம் ஒன்றினையும் அவர் நிறுவினார். கி.பி. 1122ல் ஸ்ரீரங்கத்துக்குத் திரும்பிவந்து பதினைந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் அவர் காலமானார். இன்றைய வைணவத்தின் அடிக்கல்லாக விளங்குபவை இராமானுஜரின் தத்துவங்களே. தெலுங்குநாட்டில் பிறந்த நிம்பார்க்கர் என்ற வைணவ பாகவதரும் இவரது காலத்தவர். நிம்பார்க்கரும் பல நூல்களை எழுதிப் புதிய வைணவத் தத்துவம் ஒன்றினை வட இந்தியாவில் பரப்ப முயன்றார்.

சைவ சித்தாந்தம்

தமிழில் தத்துவத்துறையில் கி.பி. ஒன்பது, பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் உருவாகித் தோன்றியது சைவ சித்தாந்தம் என்ற தத்துவ முறை. இது ஆகமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் பாடல்களில்தான் ஆகமங்கள் முதன் முதலில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஆகமங்கள் சிவபெருமானால் தோற்றுவிக்கப்பட்டன என்கிறார் மாணிக்கவாசகர். வேதாந்தத்தை (சங்கரரின் தத்துவத்தை) ஏற்றுக்கொள்ளாத மாணிக்கவாசகரும், பின்னர் வந்த தமிழ் சைவப் பெரியார்களும் ஆகமத்தை வளர்த்தனர். சைவ ஆகமத் தத்துவத்தை விளக்கும் முதல் நூல் திருமூலரது 'திருமந்திரம்.' இது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது. சைவசிந்தாந்தத் தத்துவத்தை விளக்கமாக

உரைக்கும் முதல் நூல் சிவஞானபோதம். இதன் ஆசிரியரான மெய்கண்டார் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் (தென்னார்க்காடு) அச்சுதக் களப்பாளர் என்ற வேளாளரின் மைந்தராகப் பதின் மூன்றும் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்தவர்.

வீர சைவம்

இருபத்தெட்டு சைவ ஆகமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு கர்ஞடகத்திலும் தெலுங்கு நாட்டின் சில பகுதிகளிலும் தோன்றியது வீர சைவம். இலிங்காயதம் என்றும் இது வழங்கப் படுகிறது. கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியில் கல்யாணியில் ஆண்ட கலச்சூரி அரசரான பஜ்ஜலர் (Bajjala) என்பாரின் அமைச்சராக இருந்த பசவர் (Basava) என்பவரே வீர சைவத்தை நிலை நிறுத்தியவர். ஆயினும் இவருக்கு முன்னரேயே வீர சைவம் இருத்து வந்தது என்று தெரிகிறது. உயர்வு தாழ்வு கருதாமல் தாங்கள் அனைவரும் சமம் என்று வீரசைவர் கருதினர். ஏகோராமர், பண்டிதாராத்தியர், இரேவணர், மருளர், விஸ்வாராத்தியர் ஆகிய ஐவரே வீர சைவத்தை ஆரம்பத்தில் துவக்கியவர்கள் என்று கருதப்படுகின்றனர். இவர்கள் இலிங்கத்தைத் தம் கழுத்தில் அணிந்து கொள்வர். தமிழகத்தில் தோன்றிய அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களையும் மாணிக்கவாசகரையும் வீர சைவர்கள் தொழுகின்றனர்.

ஆராத்ய சைவம்

பசவர் வேதங்களையும் சாதிகளையும் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தார். இதனுல் ஆதி வீரசைவம் இரண்டுபட்டது. தெலுங்கு நாட்டைச் சேர்ந்த வீரசைவர்கள், பசவரின் இந்த நிலையை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து, அவரது காலத்திலேயே வாழ்ந்த மல்லி கார்ஜுன பாண்டிதாராத்தியர் என்பவரைத் தங்கள் குருவாகக் கொண்டனர். இருப்பினும் கர்ஞடக தேசத்து வீர சைவமும் (இலிங்காயதம்) தெலுங்கு நாட்டு ஆராத்ய சைவமும் பகைமை பாராட்டாமல் நட்புறவு பூண்டே செயலாற்றின. பதினுன்காம் நூற்றுண்டில் முகம்மதியரின் படையெடுப்பை எதிர்ப்பதிலும், விஜயநகரப் பேரரசை உருவாக்குவதிலும் இவ் விரு வீரசைவக் கிளைகளும் சேர்ந்து பணிபுரிந்தன என்பது கருதத்தக்கது.

தென்னிந்தியாவில் பௌத்தத்தின் வீழ்ச்சி

கிறிஸ்து அப்தத்தின் முதல் சில நூற்றுண்டுகளில் ஆந்திர தேசத்தில் பௌத்த சமயம் நன்கு பரவியிருந்தது என்பதையும், அமராவதி, நாகார்ஜுனிகொண்டா முதலிய இடங்களில் பௌத்த

ஆலயங்களும் மடங்களும் கட்டப்பட்டன என்பதையும் முன்பே நாம் கண்டோம். தான்யகடகம், வேங்கியை அடுத்த குண்டப் பள்ளி ஆகிய விடங்களிலும் பௌத்த விகாரங்களும் பள்ளிகளும் இருந்தன. அவற்றின் இடிபாடுகள் இன்றும் நமக்குக் கிடைக் கின்றன. மணிமேகலை காலத்தில் காஞ்சியும் பௌத்தர்கள் நிறைந்த நகரமாக இருந்தது. அங்குப் பௌத்த விகாரங்கள் இருந்ததை மத்தவிலாசமும் யுவான் சுவாங்கின் குறிப்புகளும் தெரிவிக்கின்றன. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் நாகைப்பட்டினம் போன்ற பல விடங்களில் பௌத்தர் வாழ்ந்தனர். ஆயினும் ஆந்திரத்திற் போல் அதிகச் செல்வாக்கோடு பௌத்த சமயம் தமிழ் நாட்டில் நிலவவில்லை.

களப்பிரரின் ஆட்சிக்குப் பின் அது தமிழ்நாட்டில் நிலை குலைய லாயிற்று. ஆந்திரத்திலும் அதன் செல்வாக்குக் குன்றிவந்தது என்பதை யுவான் சுவாங்கே கண்டார். கி.பி. ஆறு ஏழாம் நூற்றாண்டுகளில் சைவமும் வைணமும் வேகமாகப் பரவி வந்தன. அமராவதியிலிருந்த புத்தர் விஷ்ணுவின் ஒரு அவதாரமாகக் கருதப்பட்டு இந்துக்களாலும் இது முதல் வழிபடப்பட்டார். பல பௌத்த விகாரங்கள் இந்துக் கோயில்களாக மாறின. பல பௌத்தப் பள்ளிகள் இந்து மடங்களாக மாறின.

பல்லவ நாட்டில் நூறு பௌத்த விகாரங்களும் (மடங்கள்) 10,000 துறவிகளும் இருந்தனர் என்கிறார் யுவான் சுவாங். பாண்டிய நாட்டில் பௌத்த விகாரங்கள் பல இடிந்து கிடந்ததை யும், துறவிகளின் எண்ணிக்கை குறைந்து வந்ததையும் அவர் கண்டார். தமிழ் நாட்டில் சைவ சமயக் குரவர்களும் வைணவ ஆழ்வார்களும் பௌத்தத்தின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்தனர். தஞ்சைமாவட்டத்தில் போதிமங்கை என்ற ஊரில் பௌத்தர்கள் நிறைந்திருந்தனர். பூதமங்கலம் என்று இவ் வூர் இன்று வழங்கப் படுகிறது. அங்கு ஞானசம்பந்தர் பௌத்தர்களை வாதப்போர் ஒன்றில் தோற்கடித்தார். திருமங்கையாழ்வார் நாகைப்பட்டினத்து விகாரத்தில் இருந்த புத்தரது தங்கச்சிலையொன்றைக் கவர்ந்து சென்றார் என்று குருபரம்பரை கூறுகிறது. ஆயினும் பௌத்தர்கள் தமிழகத்திலிருந்து அடியோடு மறைந்துவிடவில்லை. சோழர்கள் ஆட்சியின்போது கூடப் நாகைப்பட்டினத்தில் பௌத்தர் வாழ்ந்த னர். தஞ்சைப் பெரியகோயிலில்கூட புத்தரது வாழ்க்கையிலிருந்து சில காட்சிகள் சிற்பங்களாகச் செதுக்கப்பட்டன. இலங்கையின் ஒரு பகுதியை ஆண்ட இராஜராஜசோழர் திரிகோணமலைக்கு அண்மையிலுள்ள பெரியகுளம் என்ற ஏரியின் கரையிலிருந்த 'வெல்கம் வெகரம்' (Velgam Vehera) என்ற பழங்காலத்துப்

பௌத்த விகாரத்தில் திருப்பணிகள் பல செய்து, அதை விரிவு படுத்தியும் புதுப்பித்தும் 'இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி' என்ற புதுப் பெயர் ஒன்றை அதற்குச் சூட்டினார். சுண்ணும்புக்கல்லால் செய்யப்பட்ட புத்தரது ஆளுயரச் சிலையொன்றும், வெண்கலத் தினாலான உயரமான குத்துவிளக்குக் கொத்து ஒன்றும் இராஜ ராஜரால் அந்த விகாரத்தில் வைக்கப்பட்டன. காஞ்சிபுரத்தின் ஒரு பகுதி 'புத்தகாஞ்சி' என்று பல நூற்றாண்டுகள் வரையில் வழங் கப்பட்டு வந்தது. அங்குப் பல பௌத்தர்கள் கி. பி. 14, 15 நூற்றாண்டுகள் வரையில் வாழ்ந்தனர். கி.பி. 1063 முதல் 1070 வரை ஆட்சிபுரிந்த வீரராஜேந்திர சோழர் காலத்தில் இயற்றப் பட்ட வீரசோழியம் என்ற தமிழ் இலக்கண நூலின் ஆசிரியர் ஒரு பௌத்த அறிஞர் என்பது கருதத்தக்கது.

சாளுக்கியப் பேரரசிலும் இராஷ்டிரகூடப் பேரரசிலும்கூடப் பௌத்த சமயம் சிறுபான்மையினரால் மட்டுமே பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. அதே நிலையில் தொடர்ந்து பல நூற்றாண்டுகள் அது இருந்துவந்தது. அஜந்தா, கன்ஹேரி (கிருஷ்ணகிரி) போன்ற விடங்களில் பௌத்தர்கள் ஓரளவு கூடுதலாக இருந்தனர். குகை களையமைத்து நிறுவப்பட்ட பல விகாரங்களும் மடங்களும் அங்கு நிறைந்திருப்பது இதை உறுதிப்படுத்துகின்றது. கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுவரையில் புதிய பௌத்த ஆலயங்கள் அப் பகுதியில் கட்டப்பட்டு வந்தன. வங்காளத்தைச் சேர்ந்த பௌத்த பிட்சு ஒருவர் கன்ஹேரியிலிருந்த பௌத்த சங்கத்துக்காக மகாவிகாரம் ஒன்றை கி. பி. 853ல் கட்டிக்கொடுத்தார். அதன் அன்றாடச் செலவுக்கென நூறு தங்கக் காசுகளையும் நிவந்தமாக அவர் அளித் தார். கொங்கணத்தை ஆண்ட சிலாகார (Silahara) அரசரின் அமைச்சர் ஒருவர் கி.பி. 877ல் தியான மண்டபம் ஒன்றைக் கன்ஹேரியில் பௌத்தர்களுக்கு அமைத்துக் கொடுத்தார். ஆயி னும் பௌத்த சமயம் வடமேற்குத் தக்கணத்தில் ஒரு சிலரால் மட்டுமே பின்பற்றப்பட்டுவந்தது.

சமணத்தின் நிலை

சமண சமயமானது பௌத்தத்தைக் காட்டிலும் இந்து சமயத்தோடு அதிக ஒற்றுமையுடையதாக இருந்ததாலும், பாமர மக்களின் பழைய நம்பிக்கைகளையும் நடைமுறைகளையும் அதிகம் ஏற்றுக்கொண்டதாலும், பௌத்தத்தைவிட மிகுந்த செல்வாக் கோடு தென்னிந்தியாவில் அது திகழ முடிந்தது. தமிழகத்திலும் கர்நாடகத்திலும் சமணம் அதிகம் செல்வாக்குடன் பல நூற்றாண் டுக்காலம் விளங்கியது. தமிழுக்கும் கன்னடத்துக்கும் இலக்கியத் துறையில் சமணத் துறவிகள் ஆற்றியுள்ள தொண்டுகள் முக்கிய

மானவை. அவற்றைப் பற்றிப் பின்வரும் பக்கங்களில் படிக்கப் போகிறோம்.

சாளுக்கிய அரசில் இரண்டாம் புலிகேசியின் காலத்தில் ஆய்ஹொளெவில் (Aihola) அழகிய சமண ஆலயம் ஒன்றை இரவி கீர்த்தி என்பார் கட்டினார். சாளுக்கியர் காலத்திலும் இராஷ்டிர கூடரின் ஆட்சியிலும் தக்கணத்தின் பல்வேறுஇடங்களிலும் சமணக் கோயில்களும் மடங்களும் கட்டப்பட்டன. இத்தகைய சமண மடாலயம் ஒன்றில்தான், இராஷ்டிரகூடப் பேரரசரான முதலாம் அமோகவர்ஷர் அமைதிநாடிப் பலமுறை அடைக்கலம் புகுந்தார். முந்திய மேலைக்கங்க அரசர்களுள் பலர் சமணசமயத்தைத் தழுவியிருந்தனர் என்பதை முன்பே அறிந்தோம். கீழைச் சாளுக்கிய அரசர்களும் சமணத்தை ஆதரித்தனர். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆண்ட இரண்டாம் அம்மர் இரண்டு சமணக் கோயில்களைக் கட்டினார். சமண முனிவர்களின் (சிரமணர்கள்) உதவிக்கென அக்கோயில்களை அடுத்து இரண்டு அன்ன சத்திரங்களையும் அவ்வரசர் அமைத்தார். சாளுக்கிய அரசகுடும்பத்தைச் சேர்ந்த விமலாதித்தியர் என்பவர், சனியினால் தமக்கு நேர்ந்த தொல்லைகளிலிருந்து விடுபட்டதற்காக கி.பி. 812 ஆம் ஆண்டில் சமண ஆலயம் ஒன்றுக்கு நிவந்தங்கள் அளித்ததை ஒரு கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது.

கி. பி. ஐந்து, ஆறு, ஏழாம் நூற்றாண்டுகளில் சிறந்த சமண மடமாக விளங்கிய ஒன்று, பாதிரிப் புலியூரில் (பாடலீபுத்திரம்—இன்றைய திருப்பாதிரிப்புலியூர்) இருந்தது. ‘உலோகவிபாகம்’ என்ற சமண நூல் பாலி மொழியிலிருந்து சமஸ்கிருதத்தில் பெயர்க்கப்பட்டது இந்த மடத்தில்தான். கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இடைக்காலப் பல்லவ அரசரான சிம்மவர்மன் இம் மடத்தை ஆதரித்தார் என்று உலோக விபாகம் கூறுகிறது. புகழ்மிகுந்த சமண அறிஞர்களான சிம்மசூரி, சர்வநந்தி ஆகிய திகம்பர சமணத் துறவிகள் அங்குத்தான் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர். திருநாவுக்கரசர் சமணராகத் ‘தருமசேனர்’ என்ற பெயரோடு இம் மடத்தில்தான் தலைவரா யிருந்தார். முதலாம் மகேந்திரவர்மப் பல்லவரும் இம் மடத்தை ஆதரித்தார் என்று தெரிகிறது. மகேந்திரவர்மன் சைவராக மாறியதாலும், மற்றப் பல்லவ மன்னர்கள் சமணத்தை ஆதரிக்காததாலும் இம் மடம் விரைவில் வீழ்ச்சியுற்றது.

காஞ்சிபுரத்தை அடுத்து இரண்டு கல் தொலைவில் வேகவதி ஆற்றின் கரையில் ‘சமணக்காஞ்சி’ என்ற ஊர் ஒன்று பல்லவர்

காலத்தில் இருந்தது. திகம்பரச் சமணருடைய நான்கு பீடங்களுள் சமணக் காஞ்சியும் ஒன்று. பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் இது பெரும்புகழ் பெற்று விளங்கியது. இது இன்று திருப்பருத்திக்குன்றம் என்ற அழகியபெயரோடு திகழ்கிறது. பல்லவர் காலத்திய ஆலயம் ஒன்றும், சோழர் காலத்திய ஆலயம் ஒன்றும் இங்கு உள்ளன.

பல்லவ அரசர்களின் ஆதரவை இழந்தபின் சமணர்கள் பலர் கங்கபாடி நாட்டுக்குச் சென்று விட்டனர் என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.

ஆஜீவகர்கள்

தென்னிந்தியாவில் ஆஜீவகர்களும் சிறு எண்ணிக்கையில் அங்குமிங்கும் இருந்தனர் என்பது ஒரு சில சான்றுகளால் தெரிய வருகிறது. இவர்களைப்பற்றி நமக்கு அதிகம் தெரியவில்லை. இவர்களிடமிருந்து விசேட வரியொன்றினைச் சோழர்கள் வசூலித்து வந்தனர் என்பதைக் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன.

இஸ்லாமிய சமயம்

இஸ்லாமிய சமயம் தோன்றுவதற்கு முன்னமேயே இந்தியாவின் மேற்குக் கடற்கரைப் பட்டினங்கள் மேற்கு ஆசியாவுடன் வாணிப உறவுகள் கொண்டிருந்தன. இஸ்லாமிய சமயமும் அரசும் தோன்றியபின் பம்பாய் நகருக்கு அருகிலுள்ள தாணாவின் மீது (Thana) முகம்மதியக் கடற்படையொன்று கி. பி. 636 (அல்லது 637)ஆம் ஆண்டில் தாக்குதல் தொடுத்தது. ஆனால் காலிப் உமர் இச் செயலைக் கண்டித்தார். எனவே இதற்குப்பின் பல ஆண்டுகள்வரை மீண்டும் தாக்குதல்கள் நேரவில்லை.

ஆயினும் மேற்கு ஆசிய முகம்மதிய வணிகர்கள் மலபார்க் கடற்கரைப் பட்டினங்களோடு தொடர்ந்து அமைதியாக வாணிபம் செய்துவந்தனர். தம்முடைய படைகளுக்குத் தேவையான குதிரைகளையும் மற்ற மேற்காசியப் பண்டங்களையும் பெறுவதற்காக இந்த வணிகர்களை ஊக்குவித்தனர் இந்திய அரசர்கள். காலப்போக்கில் முகம்மதிய வணிகர்கள் மலபார்ப் பெண்களை மணந்து மேற்குக் கரையிலேயே குடியமர்ந்தனர். இவர்களின் வழித்தோன்றல்களே 'மாப்பிள்ளைகள்' என்றழைக்கப்படும் இன்றைய மலபார் முகம்மதியர்கள். கேரளத்தை ஆண்ட கடைசிப் பெருமாள்அரசரான சேரமான்பெருமாள் இஸ்லாமிய சமயத்தைத் தழுவியதாகவும் மெக்காவுக்குச் சென்றதாகவும் பல கதைகள் உள்ளன. கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில்

மலபார்க் கடற்கரைக்குவந்த அல் மசூதி (al-masudi) என்பவர், மேற்குக் கடற்கரையில் முகம்மதியர்கள் வாழ்ந்ததையும்,மசூதிகள் நிறைந்திருந்ததையும் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதேபோல் அல் இஷ்டக்ரி (Al Ishtakhri) என்ற மற்ெருரு முகம்மதியர், இராஷ்டிரகூடப் பேரரசின் பல நகரங்களில் முகம்மதியர்களேயும் மசூதிகளேயும் கண்டதாக எழுதியுள்ளார் (கி.பி. 10 ஆம் நூற்ருண்டு).

கிழக்குக் கடற்கரையிலும் காயல்பட்டினம், நாகூர் முதலிய இடங்களில் முகம்மதியர்கள் சிலர் அப்பொழுது குடியேறினர். திருச்சியிலும் பதினேராம் நூற்ருண்டில் சில முகம்மதியர் இருந்தனர். ஹொய்சள அரசரான மூன்ரும் வல்லாளரின் படையில் 20,000 முகம்மதியர்கள் பணி புரிந்தனர் என்று 14 ஆம் நூற்ருண்டைச் சேர்ந்த இபின் பதூதா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கிறிஸ்தவ சமயம்

செயின்ட்தாமஸ் என்ற கிறிஸ்தவப் பெரியார் கி. பி. முதலாம் நூற்ருண்டில் தென்னிந்தியாவுக்குவந்து, சென்னேயின் அருகிலுள்ள குன்று ஒன்றின்மீது கொன்று புதைக்கப்பட்டார் என்றகதையை, முதன்முதலில் கேள்வியுற்றுக் கூறிய’வர் மார்க்கோ போலோ (1293). செயின்ட் தாமஸ் இங்கு வந்தது பற்றியோ, கிறிஸ்தவ சமயம் அவரால்தான் முதன்முதலில் இங்குப் புகுத்தப் பட்டது என்பது பற்றியோ உறுதியாக எதையும் கூறுவதற் கில்லே. அவை புனேகதைகள் என்றே தோன்றுகின்றன. ஆனுல் மார்க்கோபோலோவின் காலத்தில் இன்றைய பரங்கிமலேயில் பெரியமலேயின்மீது (Greater Mount) ஒரு ஆலயம் இருந்தது. கிறிஸ்தவர், முகம்மதியர், இந்துக்கள் ஆகிய மூவருமே அங்குச் சென்று வழிபட்டனர். மார்க்கோபோலோவுக்கு முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின் பரங்கிமலேக்குவந்த ஒடோரிக் என்ற துறவி (Friar Odorie) அங்கு ஒரு கிறிஸ்தவ ஆலயத்தையும் பதினேந்து கிறிஸ்தவக் குடும்பங்களேயும் கண்டார். இதற்கு ஒரு நூற்ருண்டுக்குப் பின்வந்த நிக்கோலோகான்டி (Nicolo Conti) அங்கு ஆயிரம் கிறிஸ்தவர்களேக் கண்டார். ஆனுல் கி.பி. பதினுரும் நூற்ருண்டின் துவக்கத்தில் வந்த பார்போசா (Barbosa) அக் கிறிஸ்தவ ஆலயம் பாழ் பட்டுக் கிடந்ததையும், அதில் விளக்கு வைக்கும் பணி முகம்மதிய சாமியார் ஒருவரிடம் விடப்பட்டிருந்ததையும் கண்டார். கிழக்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் ஆதியில் கிறிஸ்தவ சமயம் பரவியதைப் பற்றி இதற்குமேல் தெரியவில்லே.

மேற்குக் கடற்கரைக்குக் கிறிஸ்தவ சமயம் இந்த அப்தத்தின் முதல் ஓரிரண்டு நூற்ருண்டுகளிலேயே வந்துவிட்டது. கி.பி.

522ல் மலபார்க் கடற்கரையிலிருந்த அலெக்சாண்டிரியா நகரத்து வணிகரான காஸ்மஸ் இண்டிகா புளூட்டஸ், கொல்லத்தில் ஒரு கிறிஸ்தவ ஆலயத்தையும், இலங்கையில் மற்றொன்றையும் பார்த்தார். கி.பி. 774 முதல் மலபாரில் கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பல மானியங்கள் அளிக்கப்பட்டதைப் பல செப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன. ஆயினும் அவர்களது தொகை சிறியதாகவே இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. பின்னர் எருசலேம் போன்ற மேற்கு ஆசிய நாடுகளிலிருந்து கிறிஸ்தவர்கள் அங்கு வந்து குடியேறினர். ஐரோப்பியரின் வருகைக்குப் பின்னர்த்தான் கிறிஸ்தவ சமயம் இந்தியாவில் அதிகம் பரவலாயிற்று.

V. கலைகள்

குகைக் கோயில்கள்

தென்னிந்தியாவிலும் வடஇந்தியாவிலும் ஆரம்பக் காலத்தில் மரத்தாலும் செங்கல்லாலுமே கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. தமிழகத்தில் அவ்வாறு அமைக்கப்பட்டுச் சிதைந்த நிலையில் இருந்த கோயில் ஒன்றைச் சங்க காலத்தைச் சேர்ந்த கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்ற புலவர் தமது பாடல் ஒன்றில் வருணிக்கிறார் (அகம். 167). அதற்குப் பிறகு பாறைகள் செதுக்கிக் குடையப்பட்டுக் குகைக்கோயில்கள் (குடவரைகள்) அமைக்கப்பட்டன. மேற்குத்தொடர்ச்சி மலையில் இவை நிறையக் காண படுகின்றன. கோயில் கட்டடக் கலைக்கான எடுத்துக்காட்டாக, குகைக்கோயில்களை நாம் கொள்ளமுடியாது. இருப்பினும் கோயில்களின் வளர்ச்சிபற்றிய வரலாற்றில் இவற்றுக்கு முக்கியமான இடம் உண்டு.

சமீப காலம்வரையில் சுமார் 1200 குகைக் கோயில்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஏறத்தாழ 900 பௌத்த சமயத்தையும், 200 சமண சமயத்தையும், 100 மட்டுமே இந்து சமயத்தையும் சார்ந்தவையாயிருந்தன. பௌத்தர்களின் குகைகளில் மிகவும் சிறப்பானவை அஜந்தா, எல்லோரா, அவுரங்காபாத், கார்லே, நாசிக் ஆகிய விடங்களில் உள்ளன. சமணர்களுடைய குகைகளில் முக்கியமானவை எல்லோராவிலும், ஒரிசாவில் உதயகிரி, கண்டகிரி ஆகியவிடங்களிலும் உள்ளன. எல்லோரா, பாதாமி (வாதாபி), எலிபெண்டா, மகாபலிபுரம் ஆகியவிடங்களில் உள்ளவை இந்துக்களின் குகைகளுள் முக்கியமானவை.

குகைகளின் காலம்

இக் குடவரைகள் மூன்று காலநிலையைச் சேர்ந்தவை. முதல் கட்டம் கி.மு. 2 முதல் கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டு வரையும், இரண்டாங் கட்டம் கி.பி. 5 முதல் 7 ஆம் நூற்றாண்டுவரையும், மூன்றாங் கட்டம் கி.பி. 7 முதல் 10 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் நீடித்தன. அவற்றையெல்லாம் பற்றி விரிவாகப் படிப்பதற்கு இந்நூலில் இடமில்லை. இவற்றுள் ஆரம்பக்கால கட்டத்தைச் சேர்ந்தவை அனைத்துமே பௌத்தர்களுடையவை. இரண்டாம் கால கட்டத்தில்தான் இந்துக்களும் சமணரும் பௌத்தரைப் பின்பற்றிக் குகைகளைக் குடைந்தனர்.

பௌத்தரின் குகைகள் இரண்டுவகையில் பயன்படுத்தப் பட்டன. துறவிகள் வசிப்பதற்கான மடங்கள் (விகாரங்கள்) ஒரு வகை. தொழுகைக்கான ஸ்தூபங்களைக்கொண்ட பள்ளிகள் (சைத்யங்கள்) மற்றொரு வகை. முதலாவதுகால கட்டத்தைச் சேர்ந்தகுகைகளில் மரமும் ஓரளவு உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது காலகட்டம்முதல் மரமே பயன்படுத்தப் படவில்லை.

குகைக்கோயில் நிர்மாணக் கலையின் இறுதிக் கட்டம் கி.பி. 7 முதல் 10 ஆம் நூற்றாண்டுவரையுள்ள காலமாகும். எல்லோரா, எலிபெண்டா, சால்செட், மகாபலிபுரம் ஆகியவிடங்களிலுள்ள குகைகள் இக் காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தவை. அவை இந்து சமயத்தையும் சமண சமயத்தையும் சேர்ந்தவை. இவற்றுள்சில சிறியவை. சில மிகவும் பெரியவை; சில இரண்டடுக்குகளைக் கொண்டவை. சான்றாக எல்லோராவிலுள்ள தசாவதாரக் குகையை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதில் இரண்டு அடுக்குகளிலும் தூண்களைக் கொண்ட விசாலமான மண்டபங்கள் உள்ளன. முன்புறத்தில் நந்தி மண்டபம், உட்புறம் சதுரமான அறைக்குள் இலிங்கம், மேல்அடுக்கின் சுவர்களின்மீது சைவ, வைணவச் சிற்பங்கள் முதலியவை அக் குகையில் உள்ளன.

மைசூர், ஆந்திரம், தமிழ்நாடு, கேரளம் ஆகியவிடங்களிலும் இதுபோன்ற குகைகள் பல உள்ளன. சாளுக்கியர் காலத்தைச் சேர்ந்த பாதாமியில் (வாதாபி—பிஜப்பூர் மாவட்டம்) உள்ள கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த குடவரைக் கோயில்களின் தூண்களும் சுவர்ச் சிற்பங்களும் புகழ்மிக்கவை. ஆந்திரத்தில் அடவிசோமனபள்ளி, உந்தவல்லி, மொகல்ராஜபுரம் ஆகியவற்றின் குகைக் கோயில்களும் சிறந்தவை.

தமிழ்நாட்டுக் குகைக் கோயில்கள்

தூண்கள் கொண்ட குகைகள் தமிழ்நாட்டிலும் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றூண்டு முதல் 8 ஆம் நூற்றூண்டு வரையிலும் குடையப் பட்டன. பல்லவரும் பாண்டியரும் இப்பணிக்குக் காரணமா யிருந்தனர். இவற்றுள் காலத்தால் முற்பட்டது முதலாம் மகேந் திரவர்மப்பல்லவனுல் மகாபலிபுரத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வேலைப்பாடுகளற்ற பெரிய தூண்களையும் பல கர்ப்பக் கிருகங்களை யும்கொண்டது அது. தளவானூரிலுள்ள குகையும் இத்தகையதே. பாறைகளைச் செதுக்கித் தூண்களையும் முன் மண்டபத்தையும் அதற்குள் கர்ப்பக்கிருகத்தையும் அமைக்கும் முறையைத் தமிழ கத்தில் முதலில் கையாண்டவர் இவ் வரசரே. விழுப்புரம் தாலூக்கா மண்டகப்பட்டிலும் இத்தகைய குகைக்கோயில் ஒன்று உண்டு.

மகாபலிபுரத்திலுள்ள குகைகளில் பெரும்பாலானவை முத லாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்தவை. பிரம்பு வேலைப்பாடுகள் கொண்ட தூண்களின் உச்சியில் பலகை அமைப்பும் அடியில் சிங்க உருவமும் அவற்றில் இருக்கும். இவ் வரசரின் குகைகளுள் முக்கிய மானது மகிஷாசுரமர்த்தினி மண்டபம். கம்பீரமான சிங்க உரு வங்களை இதில் காணலாம். சென்னையை அடுத்த பல்லாவரம், திருச்சி, மண்டகப்பட்டு, மகேந்திரவாடி, சீயமங்கலம், மேலைச் சேரி, வல்லம், மாமண்டூர். தளவானூர், சித்தன்னவாசல் முதலிய பலவிடங்களிலும் இவ்வரசர் அமைத்த குகைக்கோயில்கள் உள்ளன.

''செங்கல், சுண்ணும்பு, மரம், உலோகம் முதலியவை இல்லா மலேயே ஈசுவரனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் விசித்திரசித்தன் அமைத் தது இக் கோயில்'', என்று மண்டகப்பட்டுக் குகையிலுள்ள முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் வடமொழிக் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது, தமிழ்நாட்டில் குடவரைக் கோயில்களை முதன்முதலில் அமைத்த மன்னர் இவராகவே இருக்கக்கூடும்.

ஒரே கல்லிலான கோயில்கள்

குடவரைக் கோயில்களுக்குப் பின்னர் ஒரே கல்லைச் செதுக்கிக் கோயில்களை அமைக்கும் வேலை கி.பி. ஏழாம் நூற்றூண்டில் மேற் கொள்ளப்பட்டது. ஒரே கல்லிலான பௌத்த ஸ்தூபங்களைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டவை இவை. ஒரிசாவில் உதயகிரியிலும், தாவாவிலும் இதுபோன்ற கோயில்கள் உள்ளன. இந்த வகைக் கோயில்களுக்குச் சிறப்பான எடுத்துக்காட்டுகள் மகாபலிபுரத் திலும் எல்லோராவிலும் உள்ளவையே

முதலாம் நரசிம்மவர்மப்பல்லவனின் காலத்தைச் சேர்ந்த இத்தகைய ஒற்றைக் கல்கோயில்கள் (இவற்றை இரதங்கள் என்று சொல்வர்) ஒன்பது மகாபலிபுரத்தில் உள்ளன. தனித்தனிப் பாறைகளைச் செதுக்கி அமைக்கப்பட்டவை இவை. மகாபலிபுரத்தின் தென்புறத்தில் இருக்கும் ஐந்து இரதங்கள் திரௌபதி, அர்ச்சுனன், பீமன், தர்மராசன், நகுல-சகாதேவர் ஆகியோரின் பெயர்களைக்கொண்டு இன்று சொல்லப்படுகின்றன. அவை உருவ அமைப்பிலும் இதர வேலைப்பாடுகளிலும் புகழ் வாய்ந்தவை. அவற்றுள் சிலவற்றில் அழகான சிற்பங்களைக் கொண்ட புரைகள் உள்ளன. அவை ஊரின் நடுவில் உள்ள கணேச இரதமும், ஊருக்கு மேற்கில் உள்ள இரு பிடாரி இரதங்களும், வலயன்குட்டை இரதங்களும், மற்ற நான்கு இரதங்களுமாகும். வலயன்குட்டை இரதங்கள் இரண்டடுக்கு விமானத்தைக் கொண்டவை.

கைலாசநாதர் ஆலயம் (எல்லோரா)

ஒரே கல்லினால் அமைக்கப்பட்ட கோயில்களிலேயே மிகவும் சிறப்புவாய்ந்தது எல்லோராவிலுள்ள கைலாசநாதர் ஆலயம். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் பின்பாதியில் ஆட்சிபுரிந்த இராஷ்டிரகூடப் பேரரசர் முதலாம் கிருஷ்ணரால் அமைக்கப்பட்டது இந்த ஆலயம். நாற்புறமும் குன்றைக் குடைந்து அரண்போல் அமைத்து நடுவில் 60 மீட்டர் நீளமும் 30 மீட்டர் அகலமும் உள்ள பாறையில் செதுக்கப்பட்டது இக் கோயில். இதில் நந்திமண்டபம், மண்டபங்கள், விமானம், பாறைச் சுவரில் சிறுதேவதைகளுக்கென வரிசையாக அமைந்த மாடங்கள்,பிரதட்சிணப்பாதை, முன்புறம் உள்ள பாறையில் செதுக்கியமைத்த இரண்டடுக்குக் கோபுரவாயில் முதலியன உள்ளன. கர்ப்பக்கிருகம், அர்த்த மண்டபம், மூடப்பட்ட மகாமண்டபம் ஆகியவை கோயிலில் நன்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. யானை, சிங்கம் ஆகியவற்றின் சிற்பங்கள் நிறைய உள்ளன. சுற்றிலும் ஐந்து உபகோயில்கள் இருக்கின்றன. முற்றிலும் திராவிடப்பாணியில் அமைந்துள்ளது இது.

இதைப்போன்ற அமைப்பையே கொண்ட சிறு கைலாசம் என்ற மற்றொரு ஆலயமும் எல்லோராவில் உள்ளது. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பெரிய கைலாசத்தின் சிறு அளவுப் பிரதியாக இதைக் கொள்ளலாம்.

கழுகுமலைக் கோயில்

குன்றைக் குடைந்து அரண்போல் அமைத்து நடுவில் செதுக்கப்பட்டுள்ள பாறைக் கோயிலுக்கு மற்றொரு உதாரணம் பாண்டியநாட்டில் (திருநெல்வேலி மாவட்டம்) கழுகுமலையிலுள்ள

வேட்டுவன் கோயிலாகும். இது 25 மீட்டர் நீளமும் 13 மீட்டர் அகலமும் உள்ளது. இதிலுள்ள ஈரடுக்கு விமானமும் அர்த்த மண்டபமும் ஏதோ காரணத்திஞல் முற்றுப் பெருமல் அரைகுறையாக நின்றுபோயின. நந்தி, பிரம்மா, விஷ்ணு, தட்சிணுமூர்த்தி ஆகிய சிற்பங்கள் மிகவும் அழகாய் உள்ளன. முற்றுப்பெற்ற சில பகுதிகள் சிறந்த கலைத்திறமையைக் காட்டுகின்றன.

கட்டடக் கோயில்கள்

கோயில் நிர்மாணக் கலையில் அடுத்த கட்டம் கருங்கற்களை ஒன்றின்மேல் ஒன்ருக அடுக்கிக் கோயில் கட்டுவதாகும். இத்தகைய கோயிலைத்தான் கற்றளி என்று தமிழில் கூறுகின்றனர். மகாபலிபுரக் கடற்கரையில் உள்ள கற்றளியும். காஞ்சிபுரத்தில் இராஜசிம்மப் பல்லவனுல் கட்டப்பட்ட கைலாசநாதர் ஆலயமும் பனமலையில் (தென்ஞர்க்காடு மாவட்டம்) உள்ள கற்றளியும் இம்முறையில் முதன்முதலில் அமைக்கப்பட்ட தமிழ்நாட்டுக் கற்றளிகளாகும். கி.பி. 10 ஆம் நூற்ருண்டுவரையில் தமிழ்நாட்டில் இவை அமைக்கப்பட்டன. பினனர்ப் பல்லவர்களை வென்ற சோழர்கள் இக் கட்டிடக் கோயில் கலையை அதன் உச்சநிலைக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

சாளுக்கியரின் கோயில்கள்

கட்டிடக் கோயில்களில் (Structural temples) காலத்தால் முற்பட்டவை சாளுக்கியரது காலத்தைச் சேர்ந்தவை. அவை ஆய்ஹொளெ (அய்யவோள்புரம்), பாதாமி, மகாகூடம், பட்டடக்கல் ஆகியவிடங்களில் உள்ளன. இவை அனைத்தும் பிஜப்பூர் மாவட்டத்தில் இருக்கின்றன. பாதாமியைத் (வாதாபியை) தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டுவந்த சாளுக்கியரே இவ் வாலயங்களை உருவாக்கியவர்கள், கி.பி. 450—கி.பி. 650 ஆகிய காலகட்டத்தில் இவை உருவாயின.

ஆய்ஹொளெ (Âihole) நகரத்தில்மட்டும் சுமார் எழுபது ஆலயங்கள் அக் காலத்தில் கட்டப்பட்டன. அவற்றுள் மிகவும் பழைமையானது இலத்கான் (Ladhkhan) என்று இன்று வழங்கப்படுகிறது. அது கி.பி. 450ஆம் ஆண்டுவாக்கில் கட்டப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் எனச் சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். 50 அடி நீளமும் அகலமும் கொண்ட அச் சதுரக்கோயிலின் உச்சியில் பிற்காலத்தில் ஒரு மாடம் கட்டப்பட்டுச், சூரியனின் சிலைவைக்கப் வைக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் தட்டையான கூரையையே அது கொண்டிருந்தது. அக் கோயிலின் நடுவில் பெரிய நந்தியும் ஒரு கோடியில் கர்ப்பக் கிருகமும் உள்ளன. அந் நகரிலேயே உள்ள

மற்றொரு துர்க்கையின் ஆலயமும் இலத்கானேவிட மேலும் பெரியது. கி.பி. ஆறும் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த துர்க்கை ஆலயம் உச்சியில் கோபுரத்தைக் கொண்டுள்ளது. அக் கோபுரம் வடக்கத்திய நாகரப் பாணியில் அமைந்தது. தெற்கத்திய திராவிடப் பாணியும் தக்கணக் கோயில்களில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

வாதாபிக் கருகில் மகாகூடத்திலுள்ள மகாகூடேஸ்வரர் ஆலயம் கி. பி. 600-ல் கட்டப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது; அதன் உச்சியில் எண்கோணச் சிகரம் (கோபுரம்) உள்ளது. இவை அனைத்தும் ஆரம்பக் கோயில்கள்.

சாளுக்கிய மன்னர்களின் பிற்காலத் தலைநகராகச் சிறிது காலம் இருந்தது பட்டடக்கல். வாதாபிக்குப் பத்துக் கல் தொலைவில் உள்ளது இது. சாளுக்கியரது கட்டடக் கலை இங்குத் தான் தனது உச்ச நிலைமையை எட்டியது. சங்கமேஸ்வரர், விருபாக்ஷர், மல்லிகார்ஜுனர், களகநாதர் முதலிய ஆறு திராவிடப்பாணிக் கோயில்கள் இங்கு உள்ளன. இவை கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியில் கட்டப்பட்டவை. பாபநாதர் ஆலயம் (சுமார் கி. பி. 680) உள்ளிட்ட நான்கு ஆலயங்கள் வடக்கத்திய நாகரப் பாணியில் இங்குக் கட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு இரண்டு முறைகளும் சந்தித்த இடம் இது.

சங்கமேஸ்வரர் ஆலயம் கி.பி. 696 முதல் 733 வரையில் ஆண்டதாகக் கருதப்படும் விஜயாதித்தியர் என்ற அரசராலும், விருபாக்ஷர் ஆலயம் அவருடைய மகனை இரண்டாம் விக்ரமாதித்தியரின் இராணி (கி பி. 733 — 745) ஒருவராலும் கட்டப்பட்டன. அவை இரண்டும் அடித்தளத்திலிருந்து சிகரம் (கோபுரம்) வரையில் சதுர அமைப்பைக் கொண்டவை. மற்றொரு இராணியால் கட்டப்பட்ட மல்லிகார்ஜுனர் ஆலயமும் விருபாக்ஷர் ஆலயத்தையே ஒத்திருக்கிறது. ஆயினும் சாளுக்கியக் கோயில்களுக்குச் சிறந்த உதாரணமாக விருபாக்ஷர் கோயிலே விளங்குகிறது.

பல்லவ இராஜசிம்மனின் ஆலயப்பணி

இவ்வளவு சிறப்புடன் போற்றப்படுகிற விருபாக்ஷர் ஆலயத்தைக் கட்டிய கலைஞர்கள் காஞ்சிபுரத்திலிருந்தே அழைத்துவரப் பட்டிருக்கவேண்டும் என்று அறிஞர் சிலர் கருதுகின்றனர். அதற்குச் சிறிது காலத்துக்கு முன்னர்த்தான் இராஜசிம்மனால் (இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன்) காஞ்சியில் கைலாச நாதர் ஆலயம் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. இந்தக் காஞ்சி ஆலயத்தின் அமைப்பைப்

பின்பற்றியே விருபாக்ஷர் ஆலயமும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது.

பல்லவர்களின் ஆலயங்களை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கின்றனர் அறிஞர்கள். ஒன்று இராஜசிம்மன் பாணி; மற்றது நந்திவர்மன் பாணி. சுமார் கி. பி. 700—800ல் கட்டப்பட்டவை இராஜசிம்மனின் பாணியைச் சேர்ந்தவை. மகாபலிபுரத்திலுள்ள மூன்று ஆலயங்கள் (கடற்கரைக் கோயில், ஈஸ்வரன் ஆலயம், முகுந்தன் ஆலயம்), தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் பனமலையிலுள்ள தானகிரீஸ்வரர் ஆலயம், காஞ்சியிலுள்ள கைலாசநாதர், வைகுந்தப்பெருமாள் ஆலயங்கள் ஆகிய ஆறும் இராஜசிம்மன் பாணியைச் சேர்ந்தவை. இவற்றுள் காலத்தால் முற்பட்டது மகாபலிபுரம் கடற்கரைக் கோயில் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. தர்மராஜர் இரதத்தினுடைய கலை வளர்ச்சியை இக் கோயிலில் நாம் காண்கிறோம். இக் கோயிலின் கலை வளர்ச்சியைக் காஞ்சிக் கைலாச நாதர் ஆலயம் காட்டுகிறது. (இதன் பிந்திய கலை வளர்ச்சியே தஞ்சைப் பெரிய கோயில்). தமிழ் ஆலயக்கலை வரலாற்றில் இராஜசிம்மப் பல்லவர் என்றென்றும் போற்றத்தக்க அரசராவார்.

மாமல்ல புரத்துக் கடற்கரைக் கோயில்

இராஜசிம்மனால் கட்டப்பட்ட இக்கடற்கரைக் கோயில் காற்றுக்கும் கடலுக்கும் அசைந்து கொடுக்காமலும் சிதைவடையாமலும் சுமார் ஆயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகளாக நிலைத்திருப்பது வியப்புக்குரியது. கடலை நோக்கியவாறு பிரதானப்பகுதி அமைக்கப்பட்டதால், மற்றப் பகுதிகளெல்லாம் வழக்கத்துக்கு மாறாகப் பின்புறத்தில் அமைக்கப்பட்டன. இதற்குக் கனத்த சுற்று மதில் கட்டப்பட்டிருந்தது. மேற்குப்புறத்தில், அதாவது பின்புறத்தில், நுழைவாயில் அமைக்கப்பட்டது. மேற்குப் புறத்தில் இரண்டு உபகோயில்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. எனவே வேடிக்கையான, வழக்கத்துக்கு மாறுபட்ட அமைப்பினைப் பெற்றிருக்கிறது இந்த ஆலயம். ஆயினும் இதன் அமைப்பும், இரண்டு விமானங்களும் கடற்கரைச் சூழ்நிலையில் மிகவும் கவர்ச்சியாக மிளிர்கின்றன. நந்தி, சிங்கம் ஆகியவற்றின் சிற்பங்கள் நிறைய உள்ளன. அழகிய வேலைப்பாடுகளைக் கொண்ட நுழைவாயிலை அடுத்திருந்த மண்டபம் அழிந்து விட்டது.

கைலாச நாதர் ஆலயம்

இதற்குச் சிறிது காலத்துக்குப்பின் கட்டப்பட்டது காஞ்சி கைலாசநாதர் ஆலயம். இராஜசிம்மனது காலத்தில் தொடங்கப்

பட்டு அவருடைய இரண்டாம் மகனை மூன்றும் மகேந்திரவர்மனுல் (இவர் அரசராகவில்லை) முடித்து வைக்கப்பட்டது இவ் வாலயம். தம் தந்தை கட்டிய ஆலயத்தில் மேலும் சில கட்டிடங்களை இவர் கட்டினர். சுற்றுச் சுவரின் உட்புறம் 43 சிறிய கோயில்கள் வரிசையாக அமைந்துள்ளன. முன்புறம் எட்டு உபகோயில்கள் உள்ளன. எல்லாமே பிரதான விமானத்தின் சிறிய வடிவங்கள். பிரதான விமானம் நான்கு அடுக்குகளைக் கொண்டுள்ளது. சிகரம் எண் கோண வடிவமுள்ளது. சைவப் புராண நிகழ்ச்சிகள் சுவர்களின் மீது சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இக் கோயிலிலும் பனமலை தான கிரீஸ்வரர் கோயிலிலும் பல வண்ண ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. இக்கோயிலிலுள்ள சிற்பங்களுள்சில பல்லவர் காலத்தையும் வேறுசில சோழரின் காலத்தையும் சேர்ந்தவை.

வைகுந்தப் பெருமாள் ஆலயம்

தென்னர்க்காடு பனமலையிலுள்ள ஆலயமும் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் கூரத்திலுள்ள ஆலயமும் திருக்கழுக்குன்றத்தின் மீதுள்ள வேதகிரீஸ்வரர் ஆலயமும் வேறு பலவும் இராஜசிம்மன் பாணியையே சேர்ந்தவை. பல்லவர் கட்டிய ஆலயங்களிலேயே தலைசிறந்த பாணியையுடையது வைகுந்தப் பெருமாள் ஆலயம். காஞ்சியிலுள்ள இந்த ஆலயம் கைலாசநாதர் ஆலயத்தைக் காட்டிலும் சற்றுப் பெரியது. கர்ப்பக்கிருகம், மண்டபம், பிராகாரம் முதலிய அனைத்தும் தனித்தனியாக அமைக்கப்படாமல் ஒரே கட்டிடமாக இங்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கர்ப்பக்கிருகம் 90 அடிப் பக்கங்களைக் கொண்ட சதுரமுடையது. அதன் முன்பகுதி 28 அடி வெளியே நீண்டு மண்டபமாக அமைந்துள்ளது. அதைச் சுற்றிய சுற்று மதிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள மூடப்பட்ட பிராகாரமும், பிராகாரத்தின் தூண்களின்மீதும் சுவரின்மீதும் செதுக்கப்பட்டுள்ள சிற்பங்களும் இந்த ஆலயத்துக்குச் சிறப்பூட்டுகின்றன. விமானம் 47 அடிப் பக்கங்களைக் கொண்ட சதுரமாகும். தரையிலிருந்து 60 அடி உயர்ந்து நிற்கிறது அது. நான்கு அடுக்குகள் அதில் உள்ளன.

பிந்திய பல்லவரின் ஆலயங்கள்

அடுத்த வகையைச் சேர்ந்த — நந்திவர்மன் பாணியைச் சேர்ந்த — ஆலயங்கள் காஞ்சியிலுள்ள முக்தேஸ்வரர், மதங்கேஸ்வரர் ஆலயங்கள், திருத்தணிகையிலுள்ள வீரட்டானேஸ்வரர் ஆலயம், இரேணிகுண்டாவுக்கு அருகிலுள்ள குடிமல்லத்திலுள்ள பரசுராமேஸ்வரர் ஆலயம் முதலியவை. மாமல்லபுரத்திலுள்ள சகாதேவ இரதத்தைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டவை இவை என்று கருதப்படுகின்றன. இராஜசிம்மனுடைய ஆலயங்களோடு ஒப்பிடத்

தக்கவை அல்ல இவை. பல்லவர் ஆதிக்கத்தின் வீழ்ச்சியை இவற்றில் நாம் காண்கிறோம்.

ஆயினும் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள் தமிழ் நாட்டு ஆலயக்கட்டடக் கலை ஒரு நிர்ணயிக்கப்பட்ட தரத்தைப் படிப்படியாக அடைந்துவிட்டது என்பதற்குத் திருத்தணிகை வீரட்டானேஸ்வரர் ஆலயம் எடுத்துக்காட்டு ஆகும். ஓரடுக்கு விமானம், சதுரமான கர்ப்பக் கிருகம், சுவரின் மாடங்களிலும் சிகரத்தின் முன்புறத்திலும் அழகிய சிற்பங்கள் முதலியவை நிலை பெற்ற அம்சங்களாகிவிட்டன. அபராஜிதவர்மன் காலத்தது இந்த ஆலயம்.

கோயில் கட்டடக் கலையைப் பேணி வளர்த்தவர்கள் பல்லவர்கள். இன்றைய கோயில்களின் முன்உதாரணங்களை நிர் மாணித்தவர்கள் அவர்களே. அவர்களது காலத்திலேயே திராவிட பாணிக்கட்டடக்கலை கடல் கடந்து தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்குச் சென்றது. இக் காரணங்களால் பல்லவரது பாணிக்கு வரலாற்றில் அழியாத இடமுண்டு.

சோழர்களின் காலம்

இத் துறையில் பல்லவரின் வாரிசுகளாக விளங்கியவர்கள் சோழர்கள். பல்லவரின் ஆலய நிர்மாணப்பணி சோழர் காலத்தில் உச்சநிலையை எட்டியது. சான்றாக மூன்று ஆலயங்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம். செங்கற்பட்டு மாவட்டம் உத்திரமேரூரி லுள்ள வைகுந்தப் பெருமாள், சுந்தரவரதர் ஆலயங்கள் தந்தி வர்மப் பல்லவனின் காலத்தவை. நார்த்தாமலையில் மேலைமலையி லிருக்கும் விஜயாலய சோழீஸ்வரம் சோழ அரசை நிறுவிய விஜயாலய சோழரது காலத்தது. இவை மூன்றும் ஓரே வகுப்பைச் சேர்ந்தவை. விஜயாலய சோழீஸ்வரம் பிரதானக் கோயிலையும் அதைச் சுற்றி எட்டு உபகோயில்களையும் கொண்டது. பிரதானக் கர்ப்பக்கிருகம் வட்டவடிவில் உள்ளது. சுற்றிலும் சதுர வடிவில் பிரதட்சிணப் பாதை உள்ளது. வாயிலின் இருபுறமும் அமைந்துள்ள துவாரபாலகர்சிற்பங்கள் அருமையான கலைப் படைப்புகள். இராஜராஜர், முதலாம் இராஜேந்திரர் முதலி யோர் கட்டுவித்த ஆலயங்களைப் பற்றிச் சோழர் பற்றிய தலைப்பில் விரிவாக ஏற்கெனவே எழுதப்பட்டுள்ளது.

பாண்டியரின் ஆலயங்கள்

திருச்சி மாவட்டத்தில் காளியாப்பட்டி, திருப்பூர், திருவிசலூர் ஆகிய விடங்களிலுள்ள சிவன் கோயில்கள் இதே காலத்தைச்

சேர்ந்தவை. அவை பாண்டிய மன்னரால் கட்டப்பட்டவை; பாண்டியரது ஆதிக்கம் திருச்சிவரையில் அப்பொழுது பரவி யிருந்தது. இக் கோயில்கள் சதுரமானவை. ஓரடுக்கு விமானத் தைக் கொண்டவை. எட்டுப்பரிவார தேவதைகளுக்கான எட்டு உபகோயில்கள் இவற்றுடன் சேர்ந்துள்ளன. ஒரு சில சிற்பங்களை மட்டுமே இவை கொண்டுள்ளன. மொத்தத்தில் பாண்டியரின் அக்காலக் கோயில்கள் மிகவும் எளிமையானவை.

தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களின் தரம் நிர்ணயமானது கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதிவாக்கில் என்பதை நாம் முன்பு பார்த்தோம். இதை அடுத்த சில ஆண்டுகளில் (பத்தாம் நூற் ருண்டின் முன் பகுதியில்) திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பாண்டி யரால் கட்டப்பட்ட ஓரிரு கோயில்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. திருவாலீஸ்வரத்தில் உள்ள சிவன் கோயில் அழகியது. சதுர வடிவம் கொண்டது. எண்கோணச் சிகரத்தைக் கொண்டது. அருமையான சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்தது. கொற்கையி லுள்ள சிவன் கோயிலும் இத்தகையதே.

மைசூர் மாநிலக் கோயில்கள்

இதே பாணியிலமைந்த சில அருமையான ஆலயங்கள் மைசூர் மாநிலத்தின் தென் பகுதியிலும், தென் மேற்குப் பகுதியிலும், தலைக் காட்டைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்த, மேலைக்கங்கர் களின் ஆட்சியில் கட்டப்பட்டன. பல்லவர் காலக் கோயில்களி லிருந்து சிற்சில சிறிய மாறுபாடுகளை மட்டுமே இவை கொண் டுள்ளன. மற்றப்படி பல்லவரின் கோயில்களையே இவை பெரிதும் ஒத்துள்ளன. சிரவண பெலகொலாவில் சந்திரகிரியின் மீதுள்ள இரண்டு சதுர வடிவச் சமண ஆலயங்கள் குறிப்பிடத் தக்கவை. இதே இடத்திலுள்ள சௌந்தர்ய பஸ்தி என்பது மிகவும் அழகானது. ஒன்றன்மேலொன்ருக இரண்டு கர்ப்பக் கிருகங்களை அது கொண்டுள்ளது. விமானம் சதுரமாகவும், சிகரம் எண் கோண வடிவிலும் உள்ளன. சிரவண பெலகொலாவுக்கு அருகி லுள்ள கதம்பஹல்லியில் உள்ள மூன்று சிறு கோயில்களைக் கொண்ட சமண ஆலயம்,திராவிடபாணிக்கு மற்ருெரு உதாரணம். கோலார் மாவட்டத்தில் நந்தி என்ற கிராமத்தில் இதே பாணியி லமைந்த போக நந்தீஸ்வரம், அருணுசலேஸ்வரம் ஆகிய இரு ஆலயங்கள் உள்ளன. இவை இரண்டுமே அடித்தளத்திலிருந்து சிகரம்வரை சதுரவடிவம் கொண்டவை. மூன்று அடுக்குகள் கொண்டவை. இவை அனைத்தும் கி. பி. பத்தாம் நூற்ருண்டில் கட்டப்பட்டவை. தென்னிந்தியா முழுவதிலும் ஆலயக் கட்டடக்

கலை. ஒரே விதமாக நிர்ணயமாகி விட்டது என்பதை இவை யனைத்தும் காட்டுகின்றன.

சிரவண பெலகொலாவில் உள்ள கோமதீஸ்வரர் சிலையும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. 56 அடி உயரமுள்ள இச் சிலை ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. கங்க அரசரான நான்காம் இராச மல்லரின் அமைச்சரான சாமுண்டராயரின் பணியே இச் சிலை. சமணர்களின் தீர்த்தங்கரர்களுள் முதலாமவரின் மகனான கோமதர் என்பவர் நின்று தவம் செய்வதுபோல் இச் சிலை அமைந்துள்ளது.

ஹொய்சளக் கலைஞர்கள் கட்டடக் கலையில் காட்டியுள்ள அற்புதத் திறமைகள் அனைவரையும் வியப்பிலாழ்த்தும் தன்மையன. அவர்களது கட்டடக்கலைக்குத் தலைசிறந்த எடுத்துக் காட்டுகளாக இன்றும் நின்று நிலவுகின்றன சில ஆலயங்கள். பேலூரிலுள்ள (Belur) சென்ன கேசவர் ஆலயமும், சோமநாதப் பூரிலுள்ள கேசவர் ஆலயமும் இரண்டு சான்றுகள். கி. பி. 12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இவ் வாலயங்கள் தம்முடைய சிற்பஅழகில் ஈடு இணையற்று விளங்குகின்றன. மரத்திலோ தந்தத்திலோ தங்கத்திலோ செதுக்குவதைப் போலச் சுலபமாகக் கல்லில் மிக மிக நுணுக்கமான வேலைப்பாடுகள் செறிந்த ஆயிரக்கணக்கான சிற்பங் களை ஹொய்சளக் கலைஞர்கள் இவ் வாலயங்களில் செதுக்கிக் காட்டி யுள்ளனர். ஹளேபீடிலுள்ள (Halebid) ஹொய்சளேஸ்வரர் ஆலயமும் இத்தகைய அழகு வாய்ந்ததே.

சோழ மன்னர்களின் பணி

ஆலய நிர்மாணக் கலை இவ்வாறு ஒரு நிலையான வடிவத்தைப் பெற்று விட்டபின் பிரமாண்டமான ஆலயங்களை அமைக்கும் பணி யில் சோழப் பேரரசர்கள் ஈடுபட்டனர். முதலாம் ஆதித்த சோழர், முதலாம் பராந்தகர், முதலாம் இராஜராஜர் ஆகியோர் இத்துறையில் பெரிதும் கவனம் செலுத்தினர்.

முன்பு செங்கற்களைக் கொண்டு கட்டப்பட்டிருந்த பல ஆலயங் களைக் கருங்கல் கட்டிடங்களாக மாற்றியமைத்து நிலை பெறச் செய்தார் ஆதித்த சோழர். இத்தகைய 50 கோயில்கள் இன்றும் உள்ளன. கும்பகோணத்திலுள்ள நாகேஸ்வரன் கோயிலும், திருச்சி மாவட்டம் திருக் கட்டளையிலுள்ள சுந்தரேஸ்வரர் ஆலய மும் (கி. பி. 873) இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவை சதுர வடிவமானவை. சுந்தரேஸ்வரர் ஆலயத்தில் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கியதாக முன்புறம் கோபுரத்துடன் கூடிய பிராகாரம் உள்ளது.

கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டின் முன்பாதியில் ஆண்ட முதலாம் பராந்தகச் சோழரின் காலத்தில் சில புதிய அம்சங்களைக் கொண்ட பெரிய கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. அவற்றுள் முக்கியமானது திருச்சி மாவட்டம் சீனிவாச நல்லூரிலுள்ள கொரங்கநாதர் கோயில். அடிமுதல் நுனிவரை சதுர அமைப்புக் கொண்ட இக் கோயிலில் அருமையான சிற்பங்கள் சில உள்ளன. இக் கோயிலின் உயரத்தைப் பெருக்குவதற்காகச் செங்குத்து அச்சில் இரட்டிப்புச் சுவர் இருப்பது ஒரு தனி அம்சம். முதன் முதலாக இக் கோயிலில் கையாளப்பட்ட இம் முறையானது பின்னர்த் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலிலும் கங்கை கொண்ட சோழபுரக் கோயிலிலும் கையாளப் பட்டது. இதன் சிகரம் 50 அடி.

அதே நூற்றுண்டின் பின்பாதியில் ஆண்ட இரண்டாம் பராந்தகச் சோழர் என்றழைக்கப்பட்ட சுந்தரச் சோழரின் குறு நில மன்னரான பூதி விக்ரமகேசரி என்பார், கொடும்பாளூரில் (புதுக் கோட்டைப் பகுதி) கட்டிய மூவர் கோயிலும் சிறப்பு மிகுந்தது. மூன்று ஆலயங்களின் தொகுப்பு இது மூன்று தனித்தனி விமானங் கள் இதில் உள்ளன. இதைச் சுற்றிப் பதினைந்து உபகோயில்கள் உள்ளன. இவையனைத்தையும் சுற்றிக் கனமான வெளி மதில் உள்ளது. மேற்புறத்தில் நுழைவாயிலின் உச்சியில் கோபுரம் உள்ளது.

இராஜராஜேஸ்வரம்

சோழர்களின் ஆலய நிர்மாணப்பணி முதலாம் இராஜராஜ சோழர் கட்டிய தஞ்சைப் பிரகதீஸ்வரர் ஆலயத்தில் உச்ச கட் டத்தை எட்டியது. கி. பி. 1003ல் தொடங்கப் பெற்று கி. பி. 1010ல் முற்றுப் பெற்றது இவ் வாலயம். ஆலய நிர்மாணக் கலை மரபில் எல்லாக் கலையம்சங்களிலும் சிறந்தது இந்த ஆலயமே. தென்னிந்தியாவிலேயே மிகப் பெரியதான விமானத்தைக் கொண்டது இது. விமானத்தின் உயரம் 216 அடி. கோயிலின் நீளம் 793 அடி. அகலம் 397 அடி. உள் பிராகாரச் சுவரின் உட்புறத் தில் தீட்டப்பட்டுள்ள ஓவியங்கள் அக் காலத்தைச் சேர்ந்தவை. (வெளிப்புறம் இருப்பவை 17ஆம் நூற்றுண்டில் நாயக்கர் காலத் தில் வரையப்பட்டவை.) பிராகாரத்தின் மேல் அடுக்கிலுள்ள சுவர்ப்பகுதியில் சுமார் 90 ஓவியங்கள் உள்ளன. இவ் வாலயத்தின் மற்ற விசேட அம்சங்களை விவரித்தால் அது ஒரு தனிக் கட்டுரை யாகவே முடியும்.

ஓவியக்கலை

மகாராஷ்டிரத்தில் அஜந்தாக் குகைகளிலுள்ள ஓவியங்களைப் பற்றியும், மத்தியப் பிரதேசத்தில் பாக் (Bagh) குகைகளிலுள்ள

ஓவியங்களைப் பற்றியும் நாம் முன்பே பார்த்துள்ளோம். கி. மு. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அஜந்தாக் குகைகளிலேயே ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. அக் காலத்திய நிகழ்ச்சிகளையும் பௌத்த நூல்களில் வரும் சில கதைகளையும் சித்திரித்தன அவை. கி. பி. 5—7ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த அழகிய வண்ண ஓவியங்களையும் சில குகைகளில் நாம் அஜந்தாவில் காண்கிறோம். அவற்றுள் மிகவும் முக்கியமானவை பத்மபாணி அவலோகிதீஸ்வரர், கறுப்பு அரசகுமாரி, யசோதையின் வீட்டு வாயிலில் புத்தர் ஆகியவை. இவை கி. பி. 6—7ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை. பாக் குகைகளில் உள்ள ஓவியங்களும் இதே காலத்தைச் சேர்ந்தவை. இங்குள்ளவற்றுள் நடனக் காட்சி ஒன்றைச் சித்திரிக்கும் ஓவியம் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலே சொன்ன இவை யனைத்தும் பௌத்தக் குகைகள்.

பௌத்தர்களைப் பின்பற்றி இந்துக்களும் குகைகளை அமைத்து அவற்றின் சுவர்களின்மீது வண்ண ஓவியங்களைத் தீட்டினர். பாதாமியில் சாளுக்கியர் காலத்தைச் சேர்ந்த குகை ஓவியங்கள் உள்ளன. கவர்ச்சியான தோற்றங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் இவற்றில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். கி. பி. 6—7ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை இவை.

தமிழ் நாட்டில் ஓவியங்கள்

கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு செங்கல்லாலும் சுண்ணாம்பாலுமே ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன; அவற்றோடு அவற்றிலிருந்த சுவர்ச் சித்திரங்களும் அழிந்து போயின. முதலாம் மகேந்திரவர்மப் பல்லவனே குகைக்கோயில்களை அமைத்து அவற்றின் சுவர்களின்மீது வண்ண ஓவியங்களை முதன்முதலில் தீட்டிய மன்னன். பின்னர்க் கற்கோயிலிலும் ஓவியங்கள் தீட்டப் பெற்றன. தமிழ் நாட்டில் இப்பொழுதுள்ள மிகப் பழைய ஓவியம் சித்தன்னவாசல் குகையில் உள்ளதே. காலத்தால் அதற்கடுத்தவை காஞ்சிக் கைலாசநாதர் ஆலயத்திலும் பனமலையில் தானகிரீஸ்வரர் கோயிலிலும் உள்ளவை. இவை சிதைந்து அழிந்துள்ளன. இவற்றுக்குப் பிற்பட்டவை தஞ்சைப் பெரிய கோயில் ஓவியங்கள்.

சித்தன்ன வாசல்

புதுக்கோட்டைக்கு வடமேற்கில் பத்துக்கல் தொலைவில் உள்ளது சித்தன்ன வாசல் என்ற சிற்றூர். இவ் வூருக்கு அருகிலுள்ள மலையின்மீது சிறு குகைக் கோயில் ஒன்று உள்ளது. சமணர்களின் குகை அது. சமணர்களுக்கு அதை அமைத்துத் தந்த அரசர்

முதலாம் மகேந்திரவர்மப் பல்லவன். இம் மன்னர் இசைக்கலை, நாடகக்கலை, சிற்பக்கலை, சித்திரக்கலை ஆகிய அனைத்திலும் வல்லவர். எனவே சேதகாரி, சங்கீர்ண ஜாதி, சித்திரகாரப்புலி முதலிய பல சிறப்புப் பெயர்கள் இவருக்கு உண்டு. இந்த அரசர் 'தட்சிண சித்திரம்' என்னும் பழைய ஓவிய நூலுக்கு உரை எழுதினார்என்று இவரது மாமண்டூர்க் குகைக்கோயிலிலுள்ள கல் வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது.

சித்தன்ன வாசல் குகையில் மகேந்திரவர்மன் காலத்திய ஓவி யங்களும் காணப்படுகின்றன. நல்ல உடற்கட்டும் கம்பீரமும் கொண்டு, அணிகலன்கள் பலவற்றையும் பூண்ட இரண்டு அப்சரஸ் களின் நடனத்தை அவை சித்திரிக்கின்றன. இடுப்பில் துண்டு மட்டுமே அணிந்துள்ள இளந்துறவிகள், அன்னப்பறவைகள், எருமைகள் ஆகியவற்றின் அழகிய ஓவியங்களும் அக்குகையில் உள்ளன. தாமரைகள் நிறைந்த அகழி ஒன்றும் அதில் வரையப் பட்டுள்ளது. மேலும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை மகேந்திர வர்மன், அவருடைய அரசி ஆகியோரின் உருவ ஓவியங்கள்.

கைலாசநாதர் கோயில் ஓவியங்கள்

இரண்டாம் நரசிம்மவர்மப் பல்லவனாகிய இராஜசிம்மன் காஞ்சியில் கட்டிய கைலாசநாதர் கோயிலின் சுவர்களின்மீது பல ஓவியங்கள் உள்ளன. அவை மிகவும் சிதைந்து அழிந்துள்ளன. முழுமையானது ஒன்றுகூட அங்கு இன்று காணப்படாதது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. இதே அரசரால் கட்டப்பட்ட மகாபலிபுரத் துக்குக் கடற் கோயிலில் உள்ள ஓவியங்களுங்கூட இதைப்போலவே சிதைந்துள்ளன.

பனமலை ஓவியம்

தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் விழுப்புரம் வட்டத்திலுள்ள பனமலை என்ற சிற்றூரில் உள்ள தானகிரீஸ்வரர் ஆலயமும் இராஜ சிம்மன் கட்டியதே. மெலிந்த உருவமும் உடல் வனப்பும் தெரிந் தெடுத்த அலங்கார அமைப்பும் கொண்ட ஒரு பெண்ணின் ஓவியம் இக் கோயிலில் தீட்டப்பட்டுள்ளது. அப் பெண்ணின் தலைமீது ஒரு மகுடமும் அதற்கு மேல் ஒரு குடையும் காணப்படுகின்றன. பார்ப்பவரை வசீகரிக்கக் கூடிய இப் பெண் பார்வதிதேவியே என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.

திருமலைபுரத்து ஓவியம்

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் திருமலைபுரம் என்ற ஊரில் உள்ள குகைக் கோயிலிலும் பழைய சுவர் ஓவியங்கள் காணப்

படுகின்றன. காலப் போக்கினுல் ஒளி மங்கியும் அழிந்தும் சிதைந்தும் அவை உள்ளன. மத்தளம் வாசிக்கும் பெண், இலை களும் பூக்களும் நிறைந்த கொடிகள், வாத்து முதலிய பலவற்றை யும் அவ் வோவியங்களில் நாம் பார்க்கிருேம்.மலையடிப்பட்டி என்ற ஊரிலுள்ள குகைக் கோயிலிலும் அக் காலத்து ஓவியங்கள் மங்கி மழுங்கிக் காணப்படுகின்றன.

தஞ்சைப் பெரியகோவில் ஓவியங்கள்

ஒன்பதாம் நூற்றுண்டுக்குப் பிற்பட்ட கால ஓவியங்கள் ஒரு சில விடங்களில் மட்டுமே உள்ளன. அவற்றுள் மிகவும் கவர்ச்சி யானவையும் முக்கியமானவையும் தஞ்சைப் பிரகதீஸ்வரர் ஆலயத்திலுள்ளவைஆகும். கர்ப்பக்கிருகத்தைச் சுற்றியுள்ள பிராகாரத்தின் உட்புறச் சுவரில் தீட்டப்பெற்றுள்ளன இவ் வோவியங்கள். கி.பி. 17ஆம் நூற்றுண்டில் தஞ்சையை ஆண்ட நாயக்க மன்னர்கள் அவற்றுக்கு மேல் தம்முடைய ஓவியங்களை வரைந்து, அவற்றை மறைத்துவிட்டனர். எனவே சமீப காலத்தி லேதான் இவ்வாறு மறைந்து கிடந்த பழைய சோழ ஓவியங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

சோழ ஓவியங்கள் நாயன்மார்களின் கதைகளையும் சைவப்புரா ணக் காட்சிகளையும் சித்திரிக்கின்றன. இவற்றுள் சுந்தரமூர்த்தி, சேரமான் பெருமாள் ஆகிய நாயன்மார்களின் கதையைக் கூறும் ஓவியங்கள் சிறப்பானவை. ஓர் ஓவியத்தில் சிவன், பார்வதி ஆகியோர் முன்னிலையில் தேவலோக மாதர்கள் நடனம் நிகழ்த்து கின்றனர். இரு நாயன்மார்களும் அதைக் கண்டு களிக்கின்றனர். பரத நாட்டிய சாத்திரத்தை விளக்கிக்காட்டும் பல ஓவியங் களையும் இங்கு நாம் காண்கிருேம். திரிபுராந்தகச் சிவனது கதையைச் சித்திரித்துக் காட்டும் ஓவியங்கள் மிகவும் அருமை யானவை. நவரசங்களும் அற்புதமாக இக்காட்சிகளில் புலப் படுத்தப்படுகின்றன. இதற்கென எடுத்தாளப்பட்டிருக்கும் வண்ணக்கலவை மிகவும் பொருத்தமாக உள்ளது.

தஞ்சைப் பெரிய கோயில் ஓவியங்களுள் மிகவும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கது முதலாம் இராஜராஜசோழரின் ஓவியம்; அவருடைய குருவான கருவூர்த் தேவரது ஓவியமும் அருகில் உள்ளது. அக் கால ஓவியக்கலையின் உச்சகட்டத்தைத் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலிலேதான் நாம் காண்கிருேம்.

VI. இலக்கியம்

சமஸ்கிருத இலக்கியம்

தென்னிந்தியாவைப் பற்றிப் படிக்கும்பொழுது கூட சமஸ்கிருதத்தைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியுள்ளது. பல சமஸ்கிருத நூல்கள் தென்னிந்தியாவில் படைக்கப்பட்டன. இதற்கு ஒரு காரணம், பல நூற்றுண்டுகள் வரையில் சமஸ்கிருத மொழியையும் இலக்கியங்களையும் தென்னிந்தியாவில் கல்வியிற் சிறந்தோர் கற்றுவந்தனர். கவிதை, தத்துவம் போன்ற பல துறைகளில் சமஸ்கிருத மொழியில் தென்னுட்டில் நூல்கள் படைக்கப்பட்டன. தென்னிந்திய மொழிகளில் கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் போன்றவை சமஸ்கிருத மொழிக் கலப்பால் உருவாயின. மராட்டிய மொழியும் அவ்வாறு உருவானது தான்.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுகளுள் முக்கியமான ஒன்ருகக் கருதப்படும் ஆய்ஹொளெக் கல்வெட்டு இரவிகீர்த்தி என்ற ஒருவரால் சமஸ்கிருதத்தில் பொறிக்கப் பட்டது. கி.பி. 634ல் செதுக்கப்பட்ட இக் கல்வெட்டில் உள்ள பாக்கள் அழகும் விருவிருப்பும் கொண்டவை. பல்லவர்களின் கல்வெட்டுகள் பலவுங் கூட இக் காலத்திற்குச் சற்று முன்பு சமஸ்கிருதத்திலேயே செதுக்கப்பட்டன.

மகேந்திரவர்மப்பல்லவர், தண்டி

பல்லவ அரசரான முதலாம் மகேந்திரவர்மப் பல்லவர் சமஸ்கிருதத்தில் நல்ல புலமை பெற்றிருந்தார். காஞ்சிபுரம் சமஸ்கிருதக் கல்விக்குப் பெயர்பெற்ற இடமாக அக் காலத்தில் திகழ்ந்தது. அவரது 'மத்த விலாசப்பிரகசனம்' என்ற நகைச்சுவை நிறைந்த அழகிய சிறுநூல் காஞ்சியில் அக் காலத்திலிருந்த பல சமயத்தினரைப்பற்றி அறிந்துகொள்ளஉதவுகிறது, 'பகவதஜ் ஜுகா' என்ற நூலையும் மகேந்திரவர்மனே எழுதினுர் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். ஆனுல் போதாயனரால் அது எழுதப்பட்டது என்று கருதுவோரும் உளர்.

இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனுகிய இராஜசிம்மனின் அவையில் தண்டி (Dandin) என்ற பெரும்புலவர் சிறிதுகாலம் தங்கி யிருந்தார். அவரால் எழுதப்பட்ட 'அவந்திசுந்தரிகதா' என்ற உரை நடை நூல் இன்று முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. தண்டி யால் எழுதப்பட்ட மற்ருெருநூல் 'தசகுமார சரிதம்' என்பது

இது அவந்திசுந்தரிகதாவின் ஒரு பகுதியாகவே இருக்கக் கூடும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். பல்லவநாட்டில் நிலவிய கடுமையான பஞ்சம் ஒன்றை அவந்திசுந்தரிகதா வருணிக்கிறது. 'காவ்யா தர்சம்' என்னும் சிறந்த அணி இலக்கண நூலும் தண்டியால் இயற்றப்பட்டது. பிற்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட 'தண்டியலங்காரம்' என்ற தமிழ் அணி இலக்கண நூல் காவ்யாதர்சத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டதே என்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது.

குலசேகர ஆழ்வார் முதலியோர்

பிந்திய ஆழ்வார்களில் ஒருவரான குலசேகர ஆழ்வாரும் சமஸ்கிருதத்தில் சிறந்த புலமை பெற்றிருந்தார். கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் இவர் கேரளநாட்டில் ஓரரசராக இருந்தார் எனத் தெரிகிறது அழகிய இசைப்பாக்களைக் கொண்ட 'முகுந்தமாலா' என்ற இவரது நூலில் உள்ள பாடல்கள் இன்றுங்கூட வைணவர்களால் பாடி மகிழப்படுகிறது.

யமகக் காவியங்களை இயற்றுவதில் புகழ்பெற்றிருந்த வாசுதேவர் இக் குலசேகர ஆழ்வாரால் ஆதரிக்கப்பட்டவராகக் கருதப்படுகிருர். (சதங்கை ஒலி போன்ற சந்தத்தைக் கொண்ட பாக்கள் 'யமகம்' எனப்பட்டன.) யுதிஷ்டிரவிஜயம், திரிபுர தகனம், சௌரிகதா, நலோதயா என்ற நான்கும் வாசுதேவரால் இயற்றப்பட்ட யமகக்காவியங்கள். பாணினியின் சமஸ்கிருத இலக்கணத்தை விளக்குவதுபோல் 'வாசுதேவ விஜயம்' என்ற மற்ருெரு காவியத்தையும் இவர் இயற்றியுள்ளார்.

ஏறத்தாழ இதே காலத்தைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படும் சக்திபத்திரர் என்பவர் ஆதிசங்கரருடைய சீடர்களுள் ஒருவர் என்று நம்பப்படுகிருர். பாடலும் உரை நடையும் கலந்த இவரது 'ஆச்சர்ய சூடாமணி' என்ற நாடகம் இன்றுவரை மலையாளத்தில் நடிக்கப்பட்டு வருகிறது. 'உன்மத்த வாசவதத்தா, என்ற மற்ருெரு நாடகத்தையும் இவர் இயற்றினுர். ஆனுல் அது இன்று கிடைக்கவில்லை.

கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டின் நடுவில் கேரளத்தில் வாழ்ந்த மற்ருெரு குலசேகரர் 'தபதீசம்வரண' 'சுபத்ரா தனஞ்ஜயா' என்ற இரு நாடகங்களை இயற்றியுள்ளார். மகாபாரதத்திலிருந்து சில நிகழ்ச்சிகளைச் சித்திரிக்கும் இசை நாடகங்கள் இவை. அக் காலத்திய கேரளத்தில் சாக்கியர்கள் சமஸ்கிருத நாடகங்களையும்

தம்முடைய கூத்துகளில் நடித்துக் காட்டினர். மத்த விலாசப் பிரகசனமும் அவ்வாறு நடித்துக் காட்டப்பட்டது.

சிறந்த சமஸ்கிருத காவியங்கள் சிலவும் பத்துப் பதினோராம் நூற்றூண்டுகளில் இயற்றப்பட்டன. அவற்றுள் முக்கியமான மூன்று பில்கணர் இயற்றிய 'விக்கிரமாங்கதேவ சரிதம்'. சாளுக்கிய அரசர் ஆரும் விக்கிரமாதித்தியரின் சாதனைகளை விரித்துரைக் கிறது இப்பெருங்காவியம். இதற்குச் சற்று முந்தியதான 'உதய சுந்தரி கதா' என்ற உரை நடைக் காதல்கதையுங் கூட முக்கிய மான சமஸ்கிருத நூலாகும். இலாட்டத்தைச் சேர்ந்த சொத் தலர் (Soddhala) என்பவரால் எழுதப்பட்டது இது.

சம்பு நூல்கள்

சமஸ்கிருதத்தில் நமக்கு இதுவரை கிடைத்தவற்றுள் முதல் சம்பு (Champu) நூல் 'நள சம்பு'. 'தமயந்தி கதா' என்றும் இது கூறப்படுகிறது. இதன் ஆசிரியர் திரிவிக்ரம பட்டர். மூன்றும் இந் திரர் என்ற இராஷ்டிரகூடப் பேரரசரின் அவையில் இவரும் இவரு டைய தந்தையும் அரசவைப் புலவர்களாக இருந்தனர் என்று தெரிகிறது. 'மதாலச சம்பு' என்ற மற்றொரு நூலும் இவரா லேயே எழுதப்பட்டது என்பது சிலரது கருத்து. இவையனைத் தும் அத்துறையில் ஆரம்பகால நூல்களாதலால் மிகவும் நேர்த்தி யானவை என இவற்றைக் கூறமுடியாது. நள சம்பு கி.பி. 915ல் இயற்றப்பட்டது எனத் தெரிகிறது.

சம்பு இலக்கியத்துறை மேலும் பலரால் பின்னர் வளர்க்கப் பட்டது. இராஷ்டிரகூடப் பேரரசர் மூன்றும் கிருஷ்ணனின் சிற்றரசர்களுள் ஒருவர் ஆந்திரத்தில் வெமுலவாதத்தை ஆண்ட இரண்டாம் அரிகேசரி என்பார். கி.பி. 950ல் இவரது அவையில் இருந்த சோமதேவசூரி என்பவரும் சம்பு நூல் ஒன்றை இயற்றி ஞர். 'யயஸ்திலக சம்பு' என்பது அதன் பெயர். தலைசிறந்த எழுத்தாளரான சோமதேவசூரி 'நீதி வாக்யாம்ருதம்' போன்ற வேறு பல நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். அவர் சமண சமயத் தினர். கௌடில்யரது அர்த்த சாஸ்திரத்தைச் சமண சமயக் கண்கொண்டு நீதிவாக்யாம்ருதம் பரிசீலனை செய்கிறது. பிற் காலத்தில் மேலும் பல சம்புகள் சமஸ்கிருதத்தில் தோன்றின.

பிற்காலத்தில் சம்பு இலக்கியம் மலையாளமொழியில் நிறை யப் படைக்கப்பட்டது. ஆனுல் மலையாளச் சம்புகள் பதின் மூன்றும் நூற்றூண்டுக்குப் பிற்பட்டவை. கி.பி. 1299ல் திவாகர ரால் இயற்றப்பட்ட 'அமோக ராகவம்' என்பதே முதல் மலையாளச்

சம்புவாகும். (அவை இந்நூலின் காலவரையறைக்கு அப்பாற் பட்டவையாகும்.)

தத்துவ நூல்கள்

பூர்வ மீமாம்சத்தின் தந்தையாகக் கருதப்படும் குமாரிலர் (Kumarila) தெற்கில் ஆந்திரத்தில் அவதரித்தார் என்றும், ஆதி சங்கரரது காலத்தவரென்றும் கருதப்படுகிறார். ஜெய்மினியின் மீமாம்சச் சூத்திரங்களுக்குச் சபரசுவாமி எழுதிய பாஷ்யத்துக்கு முழுமையாக உரை எழுதினார் குமாரிலர். சுலோக வார்த்திகம், தந்த்ரவார்த்திகம், துப்திகம் ஆகிய மூன்று நூல்களே அவருடைய உரையாகும்.

குமாரிலரின் மாணுக்கர் பிரபாகரர். இவரும் கேரளத்தையே சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுகிறார். பின்னர்க் குமாரிலருடன் மாறுபட்டு அவருக்குப் போட்டியாக விளங்கினார் இவர். சபரரது பாஷ்யத்துக்கு விளக்க உரைகளும் வேறு பல நூல்களும் இவரால் எழுதப்பட்டன. குமாரிலரின் காலத்தைச் சேர்ந்த மதனமிஸ்ரா என்பவரும் மீமாம்சத் தத்துவம் பற்றி நூல்கள் எழுதினார். கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரும் மீமாம்சம் தென்னிந்தியாவில் பல தத்துவ அறிஞர்களால் போற்றி வளர்க்கப்பட்டது.

அத்வைத வேதாந்தம்

வேதாந்தத்துக்குத் தென்னகமே தாயகமாக விளங்கியது. அதன் மூன்று கிளைகளாகிய அத்வைதம், விசிஷ்டா த்வைதம், துவைதம் ஆகிய மூன்றுமே தென்னாட்டில் தோன்றியவை தாம். அத்வைத வேதாந்தத் தத்துவத்தை முதன் முதலில் உருவாக்கிய ஆதிசங்கரரைப் பற்றி நாம் முன்பே சிறிது பார்த்தோம். பிரம்ம சூத்திரங்கள், முக்கியமான உபநிடதங்கள், பகவத்கீதை ஆகிய பலவற்றுக்குப் பாஷ்யங்கள் எழுதினார் சங்கரர். வேறு பல நூல்களுங் கூட அவரால் இயற்றப்பட்டன. அவருடைய சீடரான சுரேஸ்வரர் என்பவர் தம்முடைய குருவின் பணியினைத் தொடர்ந்து ஆற்றினார். சங்கரரின் மற்றொரு சீடரான பத்மபாதர் கேரளத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரும் வேறு சீடர்களுங் கூட அத்வைதத்தை விளக்கும் பல நூல்களை எழுதியுள்ளனர்.

விசிஷ்டாத்வைதம்

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் அடுத்த நூற்றாண்டின் முன் பகுதியிலும் வாழ்ந்த அரங்கநாதமுனி அல்லது நாதமுனியே விசிஷ்டாத்வைதத் தத்துவத்தைத் துவக்கிவைத்தவர். ஆழ்வார்களுக்கு அடுத்தபடியாகத் தோன்றிய வைணவ ஆச்சாரியர்களுள்

முதலாமவர் நாதமுனியே. 'யோக ரகஸ்யம்', 'நியாயத் தத்துவம்' என்ற இரு நூல்களிலும் விசிஷ்டாத்வைதத்தை முதன் முதலில் துவக்கிவைத்தார் இப் பெரியார். இவருடைய பேரரான யமுனுச்சாரியர் இத் தத்துவத்தை மேலும் விளக்கிப் பல நூல்களை எழுதினுர். தத்துவ நூல்களை வரைவதுடன் நின்றுவிடாமல் 'ஸ்தோத்ர ரத்னம்' என்ற பாமாலை ஒன்றையும் யமுனுச்சாரியர் புனைந்துள்ளார்.

ஆயினும் விசிஷ்டாத்வைதத்தின் ஸ்தாபகராகப் போற்றிக் கொண்டாடப் படுபவர் இராமனுஜர். அத்வைதத்துக்குப் போட்டியாகப் பிரம்மசூத்திரங்களுக்கு மாற்றுவிளக்கங்களைக் கூறித் தமது 'ஸ்ரீபாஷ்யம்' என்ற நூலை இயற்றினுர் இவர். அதே போல் பகவத்கீதைக்கும் வேறு வகையில் விளக்க உரைகளை இவர் எழுதினுர். மேலும் உபநிடதங்களையும் புதிய வகையில் விளக்கும் 'வேதார்த்த சங்கிரகம்' என்ற பெருநூலையும் இவர் வரைந்துள்ளார். இவையனைத்தும் சங்கரரின் விளக்கங்களுக்குப் போட்டியாக எழுதப்பட்டவை. அடுத்துவந்த வைணவப் பெரியார்களான பராசர பட்டர், பிள்ளைலோகாச்சாரியர் முதலியோர் வைணவத் தத்துவங்களை விளக்கி மேலும் பலநூல்களை இயற்றினர்.

துவைதம்

அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் ஆகிய இரண்டுக்கும் போட்டியாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டது 'த்வைதம்'. இந்த மூன்ருவது வேதாந்தத் துறையைத் தோற்றுவித்த மத்வர் கி.பி. 1198ல் பிறந்து கி.பி. 1275ல் மறைந்தாரெனக் கருதப்படுகிருர். ஆனந்தத் தீர்த்தர் என்றும் இவர் அழைக்கப்பட்டார். உபநிடதங்கள், பகவத் கீதை, இருக்குவேதம் முதலியவற்றுக்குப் பல வியாக்கியானங்களை இவர் இயற்றினுர். தம்முடைய தத்துவக் கூற்றுகளை நிறுவுவதற்காகப் பல விவாத நூல்களும் இவரால் இயற்றப்பட்டன.

மற்றவை : கேரளத்தின் பெருமை

இக் காலத்தில் பல சிற்றரசுகளாகப் பிளவுண்டு, அரசியல் வரலாறு நமக்குத் தெளிவாகப் புலப்படாதபடி ஓரளவு இருளில் மூழ்கிக் கிடந்த கேரளம் பல்வேறு துறைகளில் தனது அறிவின் திட்பத்தைக் காட்டி நின்றது. தத்துவத் துறையில் அதன் பணியினைப்பற்றி ஏற்கெனவே பார்த்தோம். சமஸ்கிருத இலக்கணம், கணித சாத்திரம், மருத்துவம், கட்டடக்கலை, ஆலய வழிபாட்டு

முறை முதலிய பல துறைகளிலும் கேரளத்தில் இக் காலத்தின் இறுதிவாக்கில் சிறந்த நூல்கள் இயற்றப்பட்டன.

கணிதத்திலும் சோதிடத்திலும் சிறந்து விளங்கினுர் வரருசி (Vararuchi) என்ற கேரள அறிஞர். சந்திரனது இடத்தை நாள் தோறும் துல்லியமாகக் கணக்கிடுவதற்குப் பயன்படுகிறது இவரது 'சந்திர வாக்கியம்' என்ற நூல். சோதிடத்தில் இன்றும் இந் நூல் பயன்படுத்தப்பட்டுவருகிறது. வானநூலில் சிறந்து விளங்கிய ஹரிதத்தர் என்பவர் கி.பி. 700 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் 'கிரகசார நிபந்தனம்' என்ற வானியல் நூலை இயற்றினுர். ஆரியபட்டரது வான நூலை மேலும் விரிவாக விளக்கி, 'மகாபாஸ்கரீயம்' என்ற நூலை எழுதினுர் முதலாம் பாஸ்கரர் என்பவர். இவருடைய சீடர்களான கோவிந்த சுவாமி, சங்கரநாராயணர் ஆகியோர் இவருடைய நூல்களுக்கு உரைகள் எழுதியதோடு மேலும் வான நூலை வளர்த்தனர். இவர்கள் அனைவரும் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்தவர்கள். சங்கரநாராயணரை ஆதரித்தவர் மகோதயபுரத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சி புரிந்த இரவிவர்மா என்ற சிற்றரசர். இவரே கொல்லம் அப்தத்தைத் தொடங்கிவைத்தவர் என்று கருதப்படுகிறுர். விண் ஆராய்ச்சி நிலையம் ஒன்றை (Observatory) இவ்வரசர் நிறுவினுர்.

ஆயுர் வேத மருத்துவத்தில் சிறந்த புலமையோடு தலைமுறை தலைமுறையாகப் புகழ்பெற்று விளங்கின, கேரளத்தைச் சேர்ந்த எட்டுக் குடும்பங்கள். அதே போல், தைக் காட்டு இல்லம் என்ற குடும்பம் பல தலை முறைகளாகக் கட்டட சாத்திரத்தில் சிறந்து விளங்கியது. இவ்வாறு சில குறிப்பிட்ட குடும்பங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு துறையில் தலைமுறை தலைமுறையாகக் கீர்த்தி பெற்றிருந்தது, கேரளத்தில் காணப்பட்ட சிறப்பான அம்சமாகும். இக் குடும்பத்தினர் பல நூல்களையும் தத்தமது துறைகளில் எழுதினர்.

2. தமிழிலக்கியம்

களப்பிரரது காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் பௌத்தமும் சமணமும் நல்ல செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தன. சோழ, பாண்டிய மண்டலங்கள் களப்பிரரது ஆட்சியில் கி. பி. மூன்றும் நூற்றுண்டில் சிக்கின. வடக்கிலிருந்த தொண்டை நாடும் நடுநாடும் பல்லவரின் ஆட்சிக்குட்பட்டன. களப்பிரர் பாலி மொழியினையும், பல்லவர் பிராகிருதத்தையும் ஆதரித்தனர். தமிழ் மொழி ஆதரவு இழந்தது. இந்நிலை கி. பி. ஆறும் நூற்றுண்டு வரை நீடித்தது.

திருக்குறள்

ஆயினும் இந்த இருண்ட காலத்திலும் தமிழ் நூல்கள் பல இயற்றப்பட்டன. சிறப்பாகத், திருக்குறள் எழுதப்பட்ட காலம் இதுவே. திருக்குறளின் காலம் பற்றித் தமிழறிஞர்கள் தீவிரமான பல கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆயினும் களப்பிரரது ஆட்சிக்குட்பட்ட கால கட்டத்திலேயே திருக்குறள் எழுந்தது என்பதே பல சான்றுகளாலும் பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. தமிழில் பெருத்த எண்ணிக்கையில் நீதி நூல்கள் எழுதப்பட்ட காலம் இதுவே. பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் தலை சிறந்தது திருக்குறளே.

பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்கள்

பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் சங்க காலத்தைச் சேர்ந்தவை எனத் தமிழறிஞர்கள் முன்பு கருதி வந்தனர். இவை கி. பி. ஆறும் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதி தொட்டு கி. பி. எட்டாம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதி வரையில் இயற்றப்பட்டன என்று வரலாற்றுச் சான்றுகளை வைத்து ஆராய்ந்ததில் தெரிய வருகிறது. சான்ருக, நாலடியாரில் முத்தரையர் பற்றிய குறிப்பு வருவதால் அது கி. பி. 550—650ல் இயற்றப்பட்டது என்பது முடிவு செய்யலாம். ஆனால் இக் கருத்து இப்பொழுது மாறி வருகின்றது. பதினென் கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் பதினொன்று நீதி நூல்களாக உள்ளன. திருக்குறள், நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, இனியவை நாற்பது, இன்னாநாற்பது, கார்நாற்பது, களவழிநாற்பது, திணைமொழி ஐம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, திரிகடுகம், ஆசாரக் கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்ச மூலம், முதுமொழிக் காஞ்சி, ஏலாதி, கைந்நிலை ஆகியவையே இப் பதினெட்டு நூல்கள்.

சங்க காலத்தில் அகவல்பாக்களே பெரும்பாலும் புலவர்களால் கையாளப்பட்டன. ஆனால் பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களில் பெரும்பாலும் வெண்பாக்களே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. நீதி நெறிகளை வலியுறுத்துவதற்கு ஏற்றது வெண்பாவே என்று ஆசிரியர்கள் கருதியிருத்தல் வேண்டும். ஆயினும் அகவற்பாவும் ஒரு சிலரால் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மணிமேகலையும் சிலம்பும்

இரட்டைக் காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் இக் காலத்தின் இறுதிவாக்கில் தோன்றின. இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய மூன்று வகையும் சிலப்பதிகாரத்தில் கையாளப்பட்டுள்ளன. எனவே முத்தமிழ்க் காப்பியம் என்று இது வழங்கப்

படுகிறது, தமிழ்க் காப்பியங்களுள் முதலாவது இதுவே. இதனை எழுதிய இளங்கோவடிகள் சமண சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று பலரும் கருதுகின்றனர்.

அடுத்த தமிழ்க் காப்பியமாகிய மணிமேகலை சிலப்பதிகாரத்தின் தொடர்ச்சி போலவே விளங்குகிறது. இதனை எழுதிய சாத்தனாரின் சமயம் பௌத்தமாகும். தமது சமயக் கருத்துக்களைப் பரப்பும் நோக்கத்துடனேயே இந்நூலை அவர் எழுதினார் என்று தெரிகிறது. பாலிச் சொற்களும் சமஸ்கிருதச் சொற்களும் இந்நூலில் நிறைந்துள்ளன. சங்க காலத்தில் ஒன்றிரண்டு வட சொற்களே தமிழ் இலக்கியங்களில் வழங்கியிருந்தன. ஆனால் நூற்றுக்குப் பத்து பதினைந்து வட சொற்கள் மணிமேகலையில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன; அழகிய தமிழில் அவை ஆக்கப்பட்டிருத்தல் சிறப்புடன் போற்றத்தக்கது. இவ்விரண்டு நூல்களும் பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களுக்குச் சற்று முந்தியதாக இருக்கக் கூடும். ஆயினும் இவற்றின் காலத்தைப்பற்றிக் கருத்து வேறுபாடுகள் நிறைய உள்ளன.

இந்து சமயத்தின் எழுச்சி

மேலே கூறப்பட்ட நூல்கள் சமணர், பௌத்தர், வைணவர், (திரிகடுகம்), சைவர் (ஆசாரக் கோவை) ஆகிய நான்கு சமயத்தினராலும் இயற்றப்பட்டவை. கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் இடைக் காலம் தொட்டுச் சைவமும் வைணவமும் வேகமாக வளரலாயின. ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் இதற்குத் தூண்டுகோலாய் விளங்கினர். அழகிய தமிழ்ப் பாடல்கள் இவர்களால் இயற்றப் பட்டன.

இவர்களுள் கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள் பேயாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பொய்கையாழ்வார் ஆகிய மூன்று வைணவப் பெரியார்கள். சைவ நாயன்மார்களுள் முதலாமவர் காரைக்கால் அம்மையார். இவர் பூதத்தாழ்வாரின் காலத்தவர் என்று கூறப்படுகிறார். பிரபந்த இலக்கியத்தைத் தமிழில் தோற்றுவித்தவர் காரைக்கால் அம்மையாரே. இவருக்குப்பின் வந்தவர் ஐயடிகள் காடவர்கோன். இவர் ஒரு சிற்றரசராய் இருந்தார் எனத் தெரிகிறது. அந்தாதி வகையைச் சேர்ந்தது இவரது க்ஷேத்திரத் திருவெண்பா. அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரமூர்த்தி ஆகியோரைப்பற்றி ஏற்கெனவே பார்த்தோம். அதேபோல் வைணவ ஆழ்வார்களைப் பற்றியும் மாணிக்க வாசகரைப்பற்றியுங் கூட முன்பே கண்டோம்.

சைவப் பெரியார்கள் பாடிய பாக்களையெல்லாம் தொகுத்துத் திருமுறைகளாக வெளியிட்டார் நம்பியாண்டார் நம்பி. கி. பி.

பத்தாம் நூற்றூண்டில் முதலாம் இராஜராஜ சோழர் காலத்தில் இப்பணி நடைபெற்றதாகத் தெரிகிறது. முதலாவது வைணவ ஆச்சாரியரான நாதமுனி ஆழ்வார்களின் 4000 பாசுரங்களையும் இவ்வாறே தொகுத்து வரைப்படுத்தினர்.

மற்ற நூல்கள்

குணத்தியர் பைசாச மொழியில் எழுதிய 'பிருகத் கதை' என்ற நூலைத் தழுவித் தமிழில் 'பெருங் கதை' என்ற பெயரால் கொங்கு வேளிர் என்ற சமணப் புலவர் நூல் ஒன்றை எழுதியுள்ளார். அவிஞசிக்கு அருகிலுள்ள விஜயமங்கலம் என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவர் இவ் வாசிரியர். 'கொங்குவேள் மாக்கதை' என்றும் இந்நூல் அழைக்கப்படுகிறது. இந்நூலின் சில பகுதிகள் மட்டுமே நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இது ஏழாம் நூற்றூண்டில் எழுதப் பட்டது என்று கருதப்படுகிறது.

அழகிய இனிய பாடல்களையுடைய 'முத்தொள்ளாயிரம்' என்ற தொகுப்பும் இக் காலத்திலேயே (கி. பி. 9ஆம் நூற்றூண்டு) எழுந்தது. மொத்தம் 900 பாடல்களில், நூற்றெட்டு மட்டுமே இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றை எழுதிய ஆசிரியரின் பெயர் நமக்குத் தெரியவில்லை. சங்க காலத்தின் இறுதியில் தகடூர் அதிகமானுக்கும் சேர மன்னருக்குமிடையில் நிகழ்ந்த போர் பற்றிய 'தகடூர் யாத்திரை' என்னும் ஒரு நூலும் இக் காலத்தில் எழுதப்பட்டது. ஒரு சில செய்யுட்கள் நீங்கலாக இந்நூலும் இன்று நமக்குக் கிடைத்திலது.

பல்லவர் காலத்தின் இறுதிவாக்கில் இயற்றப்பட்டது நந்திக் கலம்பகம். காலத்தால் முற்பட்ட கலம்பக நூல் இதுவேயாகும். மூன்றும் நந்திவர்மன் காலத்தைச் சேர்ந்தது இது. இதன் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. அம்மன்னரது ஆட்சியில் நிகழ்ந்த சில நிகழ்ச்சிகள் இந்நூலில் சுட்டப்படுகின்றன. அதே மன்னரது காலத்தில் எழுதப்பட்ட மற்றொரு நூல் பாரதவெண்பா. இதுவும் இதற்கு வெகுநாள்களுக்கு முன்னரே எழுதப்பட்ட இராமாயண வெண்பாவும் இன்று கிடைக்கவில்லை. இப் பாரத வெண்பாவை எழுதிய ஆசிரியர் பெருந்தேவனர் என்பவர். கம்பராமாயணமும் வில்லிபாரதமும் தோன்றிப் புகழ்பெற்றபின் பாரதவெண்பாவும் இராமாயண வெண்பாவும் வழக் கொழிந்து அழிந்தன போலும்.

பல்லவர் காலத்திலேயே தமிழில் முதல் உரைநடை நூல்கள் தோன்றின. சமணப் புலவர்கள் தமிழும் வடமொழியும் கலந்த

மணிப்பிரவாளம் என்ற உரைநடையில் ஸ்ரீ புராணம், சத்ய சிந்தாமணி ஆகிய நூல்களை இயற்றினர்.

சோழர் காலம்

பல்லவரின் காலத்தில் இவ்வாறு வளர்ச்சியுற்ற தமிழ் இலக்கியம் சோழர்களின் காலத்தில் மேலும் வளர்ச்சியுற்றது. பண்டைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பொற்காலமெனச் சோழர் காலத்தைச் சில அறிஞர் வருணிப்பர். தமிழ்நாடு முழுவதையும் வென்று தமது ஆட்சியின்கீழ் ஒன்றுபடுத்திய சோழர்கள் பேரரசர்களாகப் பெரும் புகழோடும் செல்வச் செழிப்போடும் ஆட்சி புரிந்தனர். கலைகளும் இலக்கியமும் இயற்கையாகவே இச் சூழ்நிலையில் ஆக்கம் பெற்றன. அவற்றைப் போற்றி வளர்ப்பதில் அரசர்கள் முன்னணியில் நின்றனர்.

சைவ சமயம் அரசர்களால் பெரிதும் ஆதரிக்கப்பட்டது. எனவே சைவ சமயம் சார்ந்த இலக்கியங்கள் பல தோன்றின. பிரபந்தங்கள் பல இயற்றப்பட்டன. சோழர் காலத்திய பிரதான இலக்கிய வடிவமாகப் பிரபந்தங்கள் இருந்தன. சைவசித்தாந்தம் வளர்ச்சியுற்றது. இருப்பினும், சைவரல்லாத வைணவரும் சமணருங்கூட முக்கியமான இலக்கியங்களை இக் காலத்தில் எழுதினர். பௌத்த ஆசிரியர்களும் கூடச் சிறிய எண்ணிக்கையில் தொடர்ந்து காணப்பட்டனர்.

சைவத் திருமுறைகளைத் தொகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பியும், ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களைத் தொகுத்து நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தமாக்கிய நாதமுனியும் சோழர் காலத்தவரே. ஐந்தாம் வேதமெனச் சைவர்களால் போற்றிக் கொண்டாடப்படும் சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம், தமிழ்க் காவியங்களிலேயே தலை சிறந்ததான கம்பராமாயணம் ஆகியவை இயற்றப்பட்டதும் சோழர் காலத்தில்தான்.

ஜெயங்கொண்டார் எழுதிய கலிங்கத்துப் பரணி, ஒட்டக் கூத்தர் இயற்றிய மூவருலா, தக்கயாகப் பரணி, பிள்ளைத்தமிழ் போன்ற பல நூல்களும் சோழர் காலத்தவையே. இவை பற்றிச் சோழர் பற்றிய தலைப்பில் சற்று விரிவாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

சமண நூல்கள்

திருத்தக்கதேவர் என்ற சமண முனிவர் கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டின் துவக்கத்தில் சீவக சிந்தாமணியை எழுதினர். கி.பி. எட்டு அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றுண்டில் வாதீபசிம்மர் என்ற

சமணர் வடமொழியில் இயற்றிய க்ஷத்ர சூடாமணியும் கத்ய சிந்தாமணியுமே சீவக சிந்தாமணிக்கு முதனூல்களாகும் என்று கருதப்படுகின்றன. தமிழிலுள்ள ஐம்பெரும் காப்பியங்களுள் ஒன்ருகச் சீவக சிந்தாமணி கருதப்படுகிறது.

சீவகசிந்தாமணிக்குச் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் இயற்றப் பட்டது சூளாமணி. இதன் ஆசிரியரான தோலாமொழித்தேவர் ஒரு சமணர். ஸ்ரீ வர்த்ததேவர் என்றும் அவருக்கு ஒரு பெயர் இருந்தது என்று தெரிகிறது. அழகிய சிறந்த காப்பியம் சூளாமணி என்பதைத் தமிழறிஞர் அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். 'தமிழில் ஐஞ்சிறு காப்பியங்களுள் ஒன்று இது' என இதனைப் பதிப்பித்த சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை குறிப்பிட்டார். இந்நூலின் ஏட்டுப் பிரதிகளில் காணப்பட்ட 'இரண்டாவது' என்பதற்கான குறியீட்டை வைத்தே இவ்வாறு அவர் கருதினர். ஆனல் ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள் என்ற தொகுதி தமிழில் இருந்ததற்கு ஆதாரம் எதுவும் இல்லை.

பௌத்த குண்டலகேசி

மேற்கூறப்பட்ட இரண்டு சமண காவியங்களும் தோன்றிய காலத்திலேயே குண்டலகேசி என்ற பௌத்த காவியமும் தோன்றியது. குண்டலகேசியின் கதையானது பழைய பௌத்த நூலாகிய தேரிகாதையில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது. ஐம்பெரும் காப்பியங்களுள் ஒன்ருக இந்நூல் கருதப்படுகிறது. இதன் ஆசிரியர் நாதகுப்தனர் என்கிருர் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர்.

சமண வளையாபதி

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்ற ஆபரணங்களின் பெயர்களையிட்டுச் சமணப் பெரியார் ஒருவரும் பௌத்தப் பெரியார் ஒருவரும் ஒவ்வொரு நூலை முன்பு இயற்றினர். இப்பொழுதும் பௌத்தர் ஒருவர் இயற்றிய குண்டலகேசிக்குப் போட்டியாகச், சமணப் பெரியார் ஒருவர் வளையாபதி என்ற பெருங்காப்பியத்தைச் செய்தார். இந்நூல் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், குண்டலகேசியைப் போலவே வளையாபதியும் வைசிய இளைஞன் ஒருவனைக் கதாநாயகனுகக் கொண்டது. வளையாபதியின் ஒரு சில செய்யுட்கள் மட்டுமே மேற்கோள்களாகச் சில நூல்களில் எஞ்சியுள்ளன.

நீலகேசி

குண்டலகேசிக்கு மறுப்பாகச் சமணர்கள் நீலகேசி என்ற நூலையும் செய்தனர். 'நீலகேசித் தெருட்டு' என்று அது அப்பொழுது

அழைக்கப்பட்டது. குண்டலகேசியில் உள்ள சமயம்பற்றிய செய்யுள் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துத் தர்க்கித் துச், சமணச் சமயத்தை நிறுவுவதற்கென்றே நீலகேசி எழுதப்பட்டது. கி.பி. 1000 ஆண்டுவாக்கில் இது எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். சமயப்பிணக்கு அதிகரித்து, சமணர் முதலாயினோர் பிற மதங்களைக் கண்டனம் செய்து, தம்முடைய சமயங்களை நிறுவுவதற்கெனக் காவியங்களை அன்று படைத்தனர் என்பதை, இந்நூல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல் மக்களிடையில் வழங்கி வந்த பழையனூர் நீலிக்கதையைப் புகுத்திச் சமணர் இந் நீலகேசிக் காவியத்தை எழுதினர். காவியம் என்று சொல்வதற்கேற்ற இலக்கியச் சுவை இந்நூலில் மிகவும் குறைவு. சமயத்தர்க்கத்துக்கென இயற்றப்பட்ட இத்தகைய நூலில் இலக்கிய இனிமையை நாம் எதிர்ப்பார்ப்பதும் கூடாது.

இலக்கண நூல்கள்

கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழறிஞர்கள் இலக்கணத் துறையிலும் பெருங்கவனம் செலுத்தினர். இறையனார் களவியலுரை, நேமிநாதம், வீரசோழியம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக் காரிகை, தண்டியலங்காரம் முதலிய பல நூல்கள் இக் காலத்தில் எழுதப்பட்டன. இக் காலத்தெழுந்த உரைகளுள் தொல்காப்பியத்துக்கு இளம்பூரணர் இயற்றிய உரையும், யாப்பருங்கல விருத்தியும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கன.

இறையனார் களவியலுரை கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில் தான் எழுதி முற்றுப் பெற்றதெனத் தெரிகிறது. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே இது ஒரு வடிவம் பெற்றிருந்தது என்றும் பல அறிஞர் கருதுகின்றனர். கடைச்சங்க காலத்து நக்கீரரே இதன் ஆசிரியர் என்பது மிகப் பிற்பட்ட கர்ண பரம்பரை வரலாறு. இந்நூலிலுள்ள சில அகச் சான்றுகளை வைத்து கி. பி. பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேதான் இது எழுதப் பெற்றது என்பர் வேறு சிலர். வீரராஜேந்திரன் என்ற வீரசோழன் காலத்தில் வீரசோழியம் இயற்றப்பட்டது (11 ஆம் நூற்றாண்டு). இதன் ஆசிரியர் பௌத்த சமயத்தினரான புத்தமித்திரர், வடமொழிப் புலவர் தண்டி எழுதிய 'காவியா தர்சம்' என்ற நூலின் மொழி பெயர்ப்பான தண்டியலங்காரம் அநபாயச் சோழனாகிய இரண்டாம் குலோத்துங்கன் (12 ஆம் நூற்றாண்டின் முன் பகுதி) காலத்தில் செய்யப்பட்ட அருமையான நூல். தண்டியலங்காரத்தின் ஆசிரியர் யாரெனத் தெரியவில்லை. நேமிநாதரால் இயற்றப்பட்ட நேமிநாதமும் இதே நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்டதே.

குணவீரபண்டிதர் என்றும் நேமிநாதர் அழைக்கப்படுகிறார் வச்சணந்திமாலை என்ற மற்றொரு இலக்கண நூலுக்கும் ஆசிரியர் இவரே.

யாப்பருங்கலமும் யாப்பருங்கலக்காரிகையும் முதலாம் இராஜ ராஜசோழன் காலத்தைச் சேர்ந்தவை. யாப்பருங்கலம் அமித சாகரர் என்ற சமணரால் இயற்றப்பட்டது. அதன் சுருக்கமாகிய காரிகையின் உரைகாரரர் குணசாகர முனிவர். புறப் பொருள் வெண்பாமாலையும் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலேயே தோன்றியது எனக் கருதப்படுகிறது. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் குவலாளபுரத்தை ஆண்டு வந்த சீயகங்கன் என்பாரது ஆதரவு பெற்ற பவணந்தி முனிவரால் இயற்றப்பட்ட நன்னூல் இங்கு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

3. கன்னட இலக்கியம்

பண்டை ஆசிரியர்கள்

திராவிட மொழிகளுள் முக்கியமானவை தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகியவை. இயற்கையமைப்புக் காரண மாகத் தமிழிலிருந்து வேறுபட்டு சமஸ்கிருத மொழிக் கலப்புப் பெற்றுத் தனி மொழிகளாக அவை ஆயின. அவற்றுள் தமிழுக்கு அடுத்தபடியாகப் பழைய இலக்கியங்களைப் பெற்றுள்ள பெருமை கன்னடத்துக்கே உண்டு, இன்றுவரை கிடைத்துள்ள பண்டைக் கன்னட நூல்களுள் மிகவும் பழமையானது. இராஷ்டிரகூடப் பேரரசர் முதலாம் அமோகவர்ஷரான நிருபதுங்கரால் இயற்றப் பெற்றதாகச் சொல்லப்படும், கவிராஜமார்க்கம் என்ற அணி இலக்கணநூல். இந்த இலக்கண நூலுக்கு முன் பல இலக்கியங்கள் கன்னட மொழியில் இருந்திருக்க வேண்டும். அவை காலத்தால் அழிந்துபட்டன போலும். 'கவிராஜமார்க்கம்' கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் இயற்றப்பட்டநூல். தனக்கு முந்திய பல கன்னட எழுத்தாளர்களைப்பற்றி அந்நூல் குறிப்பிடு கிறது. எனவே கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னமேயே கன்னட இலக்கியங்கள் இருந்தன என்பது திண்ணம். துர்விநீதர், ஸ்ரீவர்த்ததேவர் சியாமகுண்டாச்சாரியர் முதலியோர் பழைய எழுத்தாளர்கள் என்று அந்நூல் குறிப்பிடுகின்றது. கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த மேலைக்கங்க அரசரே மேலே குறிப்பிட்ட துர்விநீதர் போலும். ஸ்ரீவர்த்ததேவர் துமுபுலூர் என்ற ஊரில் பிறந்ததால் துமுபுலூர் ஆச்சாரியர் என்றும் அழைக்கப்பட்டார். 'தத்துவார்த்த மகாசாஸ்திரம்' என்ற பண்டை நூலுக்கு உரை எழுதினார் இவர். இது சூடாமணி என்றழைக்கப்பட்டது. இந்த

உரையானது கி.பி. 17ஆம் நூற்றுண்டு வரையில் இருந்துள்ளது என்று தெரிகிறது. ஸ்ரீவர்த்த தேவரும், சியாமகுண்டாச் சாரியரும் சமணர்களாக இருந்திருக்கவேண்டும்.

தமிழ்த் தண்டியலங்காரத்தைப் போலவே கன்னடக் கவிராஜ மார்க்கமும் தண்டியின் காவியாதர்சத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டது.

முப்பெரும் புலவர்கள்

இந்த இலக்கண நூலுக்குச் சிறிது பின்னர் எழுதப்பட்டது சிவகோடி என்பவர் எழுதிய 'வட்டாராதனே' என்ற உரைநடை நூல். பூர்வகாலக் கன்னடம் என்று அழைக்கப்படும் பழைய கன்னடத்தில் சமண முனிவர்களின் வரலாற்றைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றது இந்நூல். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் இறுதி வாக்கில் இது தோன்றியது.

அடுத்த நூற்றுண்டின் இடைப்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் மாபெரும் கவிஞராகிய பம்பர் (Pampa). இவர் வேங்கியைச் சேர்ந் தவர். இராஷ்டிரகூட அரசர் மூன்றும் கிருஷ்ணனின் சிற்றரசராக இருந்து, வெமுலவாதத்தை ஆண்ட இரண்டாம் அரிகேசரியின் அவையில் இவர் வாழ்ந்தார். கன்னடக் கவிஞர்களிலேயே தலை சிறந்த மகாகவி பம்பரே. இவருடைய ஆதிப்புராணமும் விக்ரமார்ஜுன விஜயமும் கன்னடத்தில் அருமையான நூல்கள். முதலாவது தீர்த்தங்கரருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பற்றியது ஆதிப்புராணம். மகாபாரதக் கதையை அடிப்படை யாகக் கொண்டது விக்ரமார்ஜுனவிஜயம். பம்ப பாரதம் என்று மக்களால் வழங்கப்படும் நூல் இதுவே.

பம்பரது காலத்தைச்சேர்ந்த பொன்னர் என்பவரும் ஒரு பெருங் கவிஞர். பதினுருவது தீர்த்தங்கரரின் கதையைச் 'சாந்தி புராணம்' என்ற நூலாக இவர் எழுதியுள்ளார். இவரது மற்ருெரு நூலான 'புவனைக்கராமாபுயூதயம்' இன்று கிடைக்க வில்லை. பிற்கால நூல்கள் சிலவற்றில் இதன் சில செய்யுட்கள் மேற்கோள்களாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அவைமட்டுமே இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவரது 'ஜீனுக்ஷரமாலை' என்ற நூல் சமணர்களைப்பற்றிய புகழ்மாலையாகும். கன்னடம், சமஸ் கிருதம் ஆகிய இருமொழிகளிலும் இவர் புலமை பெற்றிருந்த காரணத்தினுல் இராஷ்டிரகூட மூன்றும் கிருஷ்ணர் இவருக்கு 'இரு மொழிகளிலும் பெருங்கவிஞர்' என்று பொருள்படும் உபய கவிச் சக்ரவர்த்தி என்ற பட்டத்தைச் சூட்டினுராம். பம்பரைப் போலவே பொன்னரும் வேங்கியைச் சேர்ந்தவர்.

அடுத்த பெருங்கவிஞர் இரன்னர். கி.பி. 949ல் பிறந்த இக் கவிஞர் கல்யாணிச் சாளுக்கியப் பேரரசுக்கு அடிகோலிய இரண்டாம் தைலர், அவருடைய மகனுன சத்யாஸ்ரயர் ஆகியோரின் அரசவைப் புலவராய் மான்ய கேதத்தில் வாழ்ந்தவர். (கி.பி. பதினோராம் நூற்றாண்டின் மத்தியில்தான் மான்யகேதத்திலிருந்து கல்யாணிக்குத் தலைநகர் மாற்றப்பட்டது.) இவரைக் கவிச்சக்ரவர்த்தியாக்கிப் பொற்கோல், சாமரம், யானை, குடை முதலியவற்றை விருதுகளாக அளித்து மரியாதை செய்தனர் இவ்வரசர்கள். நாகவர்மர் என்ற படைத்தளபதியின் விதவையாகிய அத்திமப்பை என்பவரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி கி.பி. 993ல் 'அஜிதபுராணம்' என்ற பெயரில் ஒரு நூலை இவர் இயற்றினர். இரண்டாவது தீர்த்தங்கரரது வாழ்க்கையை விவரிக்கிறது இந்நூல். மகாபாரதப் பீமனின் போர்களையும், தம்முடைய அரசரான சத்யாஸ்ரயரின் போர்களையும் ஒப்பிட்டுப் புகழ்ந்து பாடும் 'சாகசபீம விஜயம்' என்ற நூலையும் இவர் இயற்றினர், சத்யாஸ்ரயர் 'சாகசபீமர்' என்று வருணிக்கப்படுகிறார். இந்நூல் 'கதாயுத்தம்' என்ற மறுபெயரையும் பெற்றுள்ளது. இவை இரண்டுமே சம்புகள் (Champu). இவருடைய பரசுராமசரிதமும் சக்ரேஸ்வர சரிதமும் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை.

பம்பர், பொன்னர், இரன்னர் ஆகிய மூவரும் கன்னட நாட்டு முப்பெருங் கவிஞர்கள்.

சாமுண்டராயர் முதலியோர்

சிரவண பெலகொலாவில் கோமதீஸ்வரருக்குச் சிலை எடுப்பித்த சாமுண்டராயர் என்பவர் கங்க அரசரான நான்காம் இராசமல்லரின் கீழ் ஆண்ட ஒரு சிற்றரசர். அச் சிலையை நிறுவியதாலேயே 'ராயர்' என்ற பட்டத்தை இராசமல்லர் அவருக்கு அளித்தாராம். 'திரிஷஷ்டி லக்ஷண மகா புராணம்' என்ற நூல் இச் சாமுண்டராயரால் எழுதப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சாமுண்டராய புராணம் என்றும் இது சொல்லப்படுகிறது. கன்னட உரைநடை நூல்களிலேயே மிகவும் பழையதான இது கி.பி. 978ல் எழுதப்பட்டது. இருபத்து நான்கு தீர்த்தங்கரர்கள், பன்னிரண்டு சக்ரவர்த்திகள், ஒன்பது பலபத்திரர்கள், ஒன்பது நாராயணர்கள், ஒன்பது பிரதிநாராயணர்கள் ஆகிய அறுபத்து மூன்று பெரியார்களைப் பற்றியது இந்த நூல். இவரால் ஆதரிக்கப்பட்ட முதலாம் நாகவர்மர் என்பவர் 'சந்தோம்புதி' என்ற செய்யுளிலக்கண நூலை எழுதியுள்ளார். கன்னடத்தில் முதலாவது செய்யுளிலக்கணம் இதுவே.

பதினோராம் நூற்றாண்டில் ஜகதேகமல்லர் இரண்டாம் ஜெயசிம்மரின் அமைச்சரான துர்க்கசிம்மர் என்பவர் 'பஞ்ச தந்திரம்' என்ற நூலைச் சம்புவடிவில் இயற்றினார். அடுத்த நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் வாழ்ந்த நாகச்சந்திரர் என்பவர் சிறந்த கன்னடக் கவிஞர்களுள் ஒருவராகக் கருதப்படுபவர். இவரது 'மல்லிநாத புராணம்' 'இராமச்சந்திர சரித புராணம்' ஆகிய இரு சம்பு நூல்கள் மிகவும் கீர்த்தி வாய்ந்தவை. பம்ப பாரதத்துக்கு இணையான காப்பியமாகக் கருதப்படுகிறது இராமச்சந்திர சரிதபுராணம். இதனால்தான் அபிநவ பம்பர் (அதாவது, புதிய பம்பர்) என்று நாகச் சந்திரர் அழைக்கப் படுகிறார். இவர் சமணராக இருப்பினும் இராமாயணக் காப்பியத்தை எழுதியது போற்றத்தக்கது. ஆயினும் இராமர் சமணத் துறவியாக இறுதியில் மாறி நிர்வாணமடைந்ததாக இவர் முடிக்கிறார்.

விஞ்ஞானம் முதலியன

பதினோராம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஸ்ரீதராச்சாரியர் கன்னட மொழியில் முதலாவது வானியல் நூலாகிய 'ஜாதகத் திலகம்' என்பதை இயற்றினார். அடுத்த நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கீர்த்திவர்மர் கால்நடை மருத்துவம்பற்றிக், 'கோவைத்தியம்' என்ற நூலை எழுதினார். ஜகதல சோமநாதர் என்பவர் பூஜ்ய பாதர் சமஸ்கிருதத்தில் இயற்றிய மருத்துவ நூலாகிய 'கல்யாணகாரகா' என்பதைக் கன்னடத்தில் மொழிபெயர்த்தார். இராஜாதித்தியர் என்ற கணித அறிஞர் 'வியவகார கணிதம்' 'க்ஷேத்திர கணிதம்' 'லீலாவதி' போன்ற பல கணித நூல்களைச் செய்யுள் வடிவில் இயற்றினார்.

கன்னடக் கவிஞர்களுள் பெரும்பாலோர் சமணராயிருந்தது சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. கன்னட மொழியின் இலக்கிய இலக்கண வளர்ச்சியில் பெரும்பங் காற்றியவர்கள் சமண அறிஞர் களே.

4. தெலுங்கும் மலையாளமும்

தெலுங்கு

கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு தொட்டே தெலுங்கு தனி மொழி யாக வளரத் தொடங்கிவிட்டது என்பதை உணர்த்தும் கல் வெட்டுகள் சில நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றைப் பொறித்த விஷ்ணுகுண்ட அரசர்கள்காலத்தில்தான் தெலுங்குச் செய்யுள் இலக்கண நூலாகிய 'ஜனாஸ்ரய சந்தஸ்' என்பது தோன்றியது. கி.பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் அடுத்த நூற்றாண்டின்

தொடக்கத்திலும் ஆட்சி புரிந்த விஷ்ணுகுண்ட அரசரான இரண்டாம் மாதவர்மனே இந்நூலை எழுதினுர் என்று கருதப் படுகிறுர். 'ஜனுஸ்ரயர்' என்ற பட்டத்தைப் பெற்றிருந்தவர் இவ் வரசரே. இந் நூல் முழுக்க முழுக்க சமஸ்கிருதத்திலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. விஷ்ணுகுண்டரின் கல் வெட்டுகள் சமஸ்கிருதத்திலேயே உள்ளனவாயினும் பிராகிருதச் சொற்களும் தெலுங்குச் சொற்களும் அவற்றில் நிறையக் கலந்துள்ளன.

கன்னடத்துடன் நிறையத் தொடர்பு பூண்டு வேகமாக வளர்ச்சியுற்றது தெலுங்கு. தலைசிறந்த கன்னடக் கவிஞர்களான பம்பர், பொன்னர் போன்ற பல பண்டைக் கன்னட ஆசிரியர்கள் வேங்கி போன்ற தெலுங்கு நாட்டு ஊர்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. மேலும் பெருந்தெலுங்குக் கவிஞ ரான ஸ்ரீநாதர் (கி.பி. 1365-1440) 'கன்னட பாஷைக்' கவிஞராகத் தம்மைக் குறிப்பிட்டுக் கொள்கிறுர்.

தெலுங்குச் சோழர்கள், கீழைச் சாளுக்கியர்கள் ஆகியோரின் கல்வெட்டுகளிலேயே தெலுங்குச் செய்யுட்களும் உரைநடைப் பகுதிகளும் முதன்முதலில் காணப்படுகின்றன. கீழைச் சாளுக்கிய அரசில் திறமைமிக்க தளபதியாக ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் நடுப் பகுதியில் திகழ்ந்த பாண்டுரங்கரது சாசனம் ஒன்றில் அழகிய தெலுங்குச் செய்யுள் ஒன்று உள்ளது. தெலுங்குச் செய்யுள் அதற்கு முன்னரேயே நன்கு வளர்ந்து வந்திருக்க வேண்டும் என்பதை இது உணர்த்துகிறது.

ஆயினும் இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள தெலுங்கு இலக்கியம் கி.பி. 11 ஆம் நூற்றுண்டு முதல்தான் ஆரம்பிக்கின்றது. அதில் காலத்தால் முதன்மையானது நன்னயரது மகாபாரத மொழி பெயர்ப்பே. வேங்கி நாட்டரசர் இராஜராஜ நரேந்திரரது வேண்டு கோளுக்கிணங்கவே அதை நன்னயர் மேற்கொண்டார் எனக் கூறப்படுகிறுர். முதலிரண்டாகிய ஆதிபர்வம், சபா பர்வம் ஆகிய வற்றை மொழிபெயர்த்து முடித்தபின் மூன்றுவதாகிய வன பர்வத்தில் ஒரு பகுதியை மட்டுமே நன்னயரால் முடிக்க முடிந்தது. சமஸ்கிருதத்தின் ஆட்சி அவருடைய செய்யுட்களில் நன்கு காணப் படுகிறது. ஆயினும் தெலுங்குக் கவிதை அவரதுஎழுத்தில் புதிய இளமையுடனும் வனப்புடனும் மிளிர்கின்றது. 'ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி' என்ற முதல் இலக்கண நூலையும் நன்னயரே இயற் றியதாகக் கருதப்படுகிறுர். தெலுங்கு மொழிக்கும் சொற்களுக் கும் வடிவ அமைப்பைக் கொடுத்து நிலைபெற உதவியது இவ் விலக் கணம். தெலுங்கு மொழியின் இலக்கண மரபுகளை வகுத்துக்

கொடுத்தவர் என்று பொருள்படும் 'வாகனு சாசனர்' என்ற பெயர் இதனாலேயே இவருக்குச் சூட்டப்பட்டது.

நன்னயரது காலத்தவரான பீமகவி என்பவர் 'கவிஜனாஸ்ரய' என்ற தெலுங்கு இலக்கண நூலையும் தாடசாராமத்திலுள்ள பீமேஸ்வர ஆலயத்தைப் பற்றிய தலபுராணம் ஒன்றையும் இயற்றினார். இவர் வெமுலவாதத்தைச் சேர்ந்தவர் எனத் தெரிகிறது. ஆனால் இவரைப்பற்றி அதிகம் நமக்குத் தெரியவில்லை.

அடுத்த நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மல்லிகார்ஜுன பண்டிதர் மிகவும் புகழ் பெற்றவர். 'சிவதத்துவ சாரம்' என்ற இவரது நூல் வீர சைவத் தத்துவத்தைச் செய்யுள் வடிவில் விளக்குவதற்கென எழுதப்பட்டது. தெலுங்கு நாட்டில் வீர சைவம் தழைத்தோங்கிய காலம் அது. மல்லிகார்ஜுனரின் சீடரான நன்னசோடர் என்பவர் தெலுங்குச் சோழ வம்சத்து இளவரசர். இவர் காளிதாசரது நூலைப் பின்பற்றித் தாமும் 'குமாரசம்பவம்' என்ற பெயரில் காவியம் ஒன்றினைப் புனைந்தார். இதுவும் ஒரு வீரசைவ இலக்கியமே. அடுத்த மகாகவி திக்கனர். மகாபாரதத்தைத் தெலுங்கு மொழியில் பெயர்த்து மாபெரும் தெலுங்குக் கவிஞராக இறவாப் புகழ்பெற்ற இவரது காலம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு.

மலையாளம்

கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய இரண்டுக்குப் பின்னர் உருப்பெற்றது மலையாளம். பண்டைக் காலத்தில் கேரளத்தில் தமிழே பேசப்பட்டு வந்தது. இந்த அப்தத்தின் துவக்கத்தில் அங்குப் பேசப்பட்ட தமிழ் 'கொடுந்தமிழ்' என்று அழைக்கப்பட்டது. சங்க காலத் தமிழ்ச் சொற்கள் சில தமிழில் வழக்கொழிந்து போய்விட்டாலும் மலையாள மொழியில் அவை இன்றும் வாழ்வது இந்த உண்மையை நன்கு எடுத்துக்காட்டும். பின்னர் சமஸ்கிருத உச்சரிப்புகளை நன்கு மேற்கொள்வதற்காக வேண்டிப், பழைய வட்டெழுத்தை விட்டொழித்துத் தமிழ்க் கிரந்தத்தை அடிப்படையாக வைத்துப் புதிய வரிவடிவத்தை மலையாளம் பெற்றது. இது பத்தாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் நிகழ்ந்தது. பின்னர் கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டில் தான் மலையாள இலக்கியம் பிறந்தது. இது இந்நூலின் காலவரையரையைக் கடந்தது.

26. அகண்ட இந்தியா

மேற்கு ஆசியா, அலெக்சாந்திரியா, உரோமப் பேரரசு ஆகிய வற்றுடன் பண்டைய இந்தியா பூண்டிருந்த வாணிப உறவுகளைப் பற்றி ஏற்கெனவே கண்டோம். இந்த உறவுகளினாலும், இந்தோக்-கிரேக்கர்கள் இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியை ஆண்டதாலும் கிரேக்கக் கலாச்சாரம் இந்தியாவுக்குள் புகுந்தது இந்தியக் கலாச்சாரமும் ஓரளவில் அம் மேற்கு நாடுகளுக்குச் செல்ல முடிந்தது.

இதே போல் தனக்கு வடக்கிலிருந்த நாடுகளோடும் தென் கிழக்கிலிருந்த நாடுகளோடும் பண்டைக் காலத்திலிருந்தே இந்தியா வாணிபத் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தது. விரை விலேயே பௌத்த சமயத் துறவிகள் இந்நாடுகளுக்கெல்லாம் சென்று தமது சமயத்தோடு கூட இந்தியப் பண்பாட்டையும் அங்குப் பரப்பலாயினர். இவ்வாறுதான் இந்தியப் பண்பாடானது மத்திய ஆசியா, தென் கிழக்காசியா ஆகிய பகுதிகளில் பரவியது. குறிப்பாகத், தென் கிழக்காசியா முழுவதிலும் இந்தியக் கலாச்சாரமே பெருத்த ஆதிக்கம் பெற்று விளங்கியது. இந்தியர்கள் பேரெண்ணிக்கையில் அப் பகுதிக்குச் சென்று குடியேறினர். அப் பகுதியில் அரச வம்சங்களை இவர்கள் நிறுவிப் பல நூற்றாண்டுக் காலம் ஆளவும் செய்தனர். இதனால்தான் தென் கிழக்காசியா, மத்திய ஆசியா ஆகியவை சில ஆசிரியர்களால் 'அகண்ட இந்தியா' (Greater India) என்று அழைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு ஆப்கானிஸ்தானம், மத்திய ஆசியா, தென் கிழக்காசியா ஆகிய பகுதிகளோடு இந்தியா கொண்டிருந்த கலாசாரத் தொடர்புகளைப் பற்றிச் சுருக்கமாக இந்த அத்தியாயத்தில் பார்க்கலாம்.

ஆப்கானிஸ்தானம்

சிந்துவெளி நாகரிகக்காலம்தொட்டே வடமேற்கு இந்தியாவும் ஆப்கானிஸ்தானமும் கிட்டத்தட்ட ஒரே பகுதியாகவே விளங்கின. முகம்மதியர் ஆதிக்கம் தொடங்கிய காலம் வரையில் இந்துக்குஷ் மலைத்தொடர் வரையிலான பகுதி முழுவதும் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாகவே கருதப்பட்டு வந்தது; இந்தியக் கலாச்சாரமே அப் பகுதியில் நிலவிவந்தது.

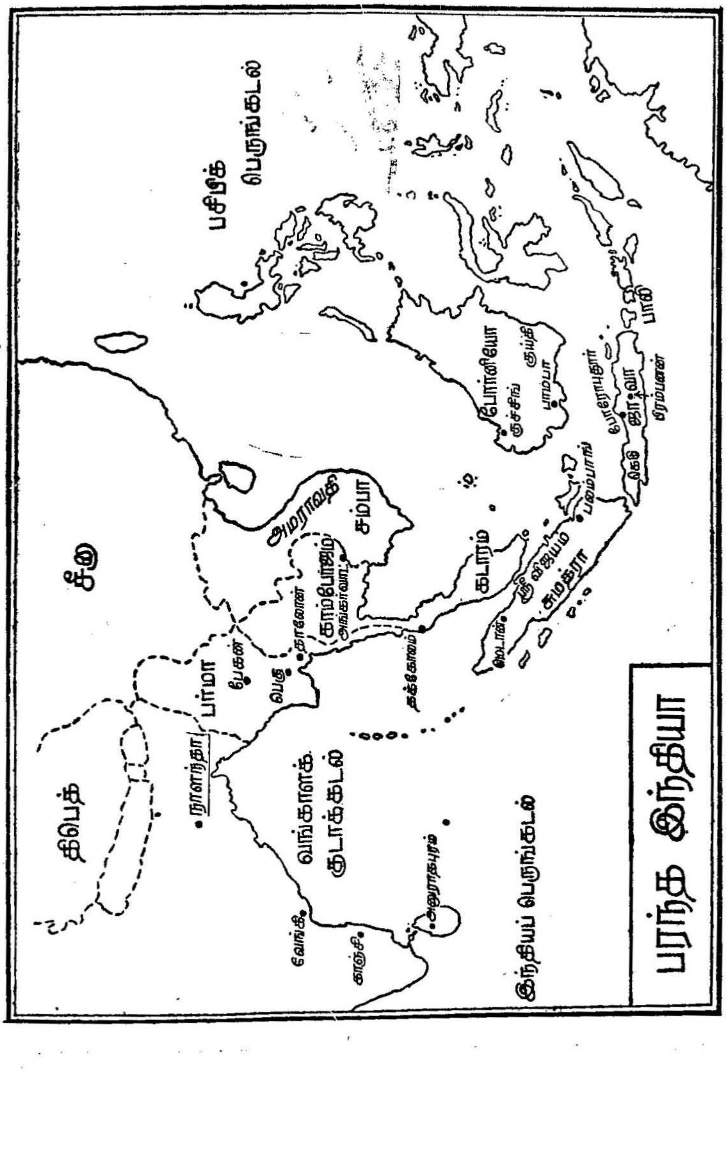
சீனம்
திபெத்
பசிபிக் பெருங்கடல்
வங்காளக் குடாக்கடல்
இந்தியப் பெருங்கடல்
பர்மா
அமராவதி
சம்பா
காம்போஜம்
கடாரம்
ஸ்ரீவிஜயம்
சுமத்ரா
போர்னியோ
ஜாவா
பாலி
நாளந்தா
அநுராதபுரம்
காஞ்சி
வேங்கி
பரந்த இந்தியா

இருக்கு வேதத்தில் குறிப்பிடப்படும் பல நதிகள் ஆப்கானிஸ்தானத்தில் ஓடுகின்றன. இன்றைய காபூல் நதி குபா (Kubha) என்றும், ஸ்வாட் நதி சுவாஸ்து என்றும், குர்ரம் நதி குருமு (Krumu) என்றும், கொமல் நதி கோமதி (Gomati) என்றும் இருக்கு வேதத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. இவையனைத்தும் இன்றைய ஆப்கானிஸ்தானத்தில் ஓடும் நதிகள். மேலும் பத்து அரசர்கள்போரில் கலந்துகொண்ட குலத்தாருள்சிலர் ஆப்கானிஸ்தானத்தில் இந்த நதிகளுக்கிடையில் வாழ்ந்துவந்தனர் என்றும் இருக்கு வேதம் தெரிவிக்கிறது. பிந்திய வேத காலத்தில், ஆரியர்களின் மையமாகக் கங்கைச் சமவெளி ஆன காலத்தில், ஆப்கானிஸ்தானத்தைப்பற்றிய குறிப்புகள் அருகிப் போகின்றன. ஆயினும் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாகவே ஆப்கானிஸ்தானம் தொடர்ந்து இருந்துவந்தது என்பதை மௌரியர் வரலாறு நன்கு காண்பிக்கின்றது. அப் பகுதியிலும் மௌரியரது ஆதிக்கமே நடைபெற்றது. பின்னர்க் கிரேக்கர்கள், பார்த்தியர்கள், சைத்தியர்கள், குஷாணர்கள் ஆகியோர் மத்திய ஆசியா முதல் பஞ்சாப் வரையில் ஆதிக்கம் செலுத்தியபோது ஆப்கானிஸ்தானம் அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்தது. ஆயினும் பௌத்தம், பிராமண சமயம் ஆகியவை அங்கு நன்கு வேரூன்றி யிருந்தன. இந்தியக் கலாச்சாரமே அங்கு நிலவியது. எழுத்து, மொழி, சமயம், பண்பாடு, கலை, இலக்கியம், ஆட்சிமுறை, நாணயங்கள் முதலிய அனைத்தும் அன்றைய ஆப்கானிஸ் தானம் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியே என்பதை நன்கு காட்டுகின்றன. இதனால்தான் பார்த்தியர்கள் போன்றோர் 'வெள்ளை இந்தியா' (White India) என்று கிழக்கு ஆப்கானிஸ்தானத்தைப் பலநூற்றாண்டுக் காலம் அழைத்தனர்.

சீன யாத்திரிகர்களின் குறிப்புகள்

ஸ்வாட் நதிப் பள்ளத்தாக்கின் வழியாகப் பயணம் செய்த பாஹியன் (Fa-hien) அது வடஇந்தியாவின் ஒரு பகுதியே என்றும், அங்கு வாழும் மக்கள் மத்திய இந்தியாவில் பேசப்படும் மொழியையே பேசுகின்றனர் என்றும், உணவு, உடை முதலியவற்றிலும் அவர்கள் இந்தியர்களே என்றும் எழுதியுள்ளார். பாஹியனுக்கு இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஆப்கானிஸ்தானத்தில் பயணம் செய்த யுவான் சுவாங் (Hiuen Tsang) கிழக்கு ஆப்கானிஸ்தானம் முழுவதையும் இந்தியாவின் பகுதியாகவே குறிப்பிடுகிறார்.

அதே சமயம் ஆப்கானிஸ்தானத்தின் சில பகுதிகளில் துருக்கியக் கலாச்சாரம் பரவி வந்ததையும் யுவான் சுவாங் கண்

டார். அப் பகுதிகளுள் ஒன்று பமியன் (Bamiyan). இப் பள்ளத் தாக்கு இந்துக்குஷ் மலையின் அடிவாரத்தில் உள்ளது. காபூல் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து பாக்டிரியாவுக்குச் செல்லும் கணவாய் ஒன்று பமியன் பள்ளத்தாக்கிலேயே உள்ளது. பாக்டிரியாவே இன்று பல்க் (Balkh) என்று வழங்கப்படுகிறது. இந்தியாவிலிருந்து மேற்கே செல்லும் பாதையும் இதன் வழியாகவே அமைந்திருந்தது. பௌத்த சமயத்தின் நிலைக்களனாகப் பல நூற்றாண்டுகள் பமியன் பள்ளத்தாக்கு திகழ்ந்தது என்பதை அங்குள்ள குகைகளும் சிற்பங் களும் காண்பிக்கின்றன. குஷாண, குப்த எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்ட பௌத்த சமய நூல்கள் பல அக் குகைகளிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பௌத்த சமயம் அங்குத் தழைத்து விளங்கியது என்பதையும், ஏராளமான பௌத்த மடாலயங்களும் பௌத்தத் துறவிகளும் அங்குக் காணப்பட்டனர் என்பதையும், யுவான்சுவாங் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் கண்ட பிரம்மாண்ட மான புத்தரின் சிலைகளுள்சில இன்றும் பாமியனில் அப்படியே உள்ளன.

யுவான் சுவாங்கால் வருணிக்கப்படும் மற்றொரு ஆப்கானிய அரசு காபிசா (Kapisa). இன்று காபிரிஸ்தானம் (Kafiristan) என்று இது அழைக்கப்படுகிறது. சிந்துநதி வரையிலான பல சிற்ற ரசர்கள் காபிசாவை ஆண்ட க்ஷத்திரிய அரசருக்குக் கட்டுப் பட்டிருந்தனர் என்றும், அங்கும் பௌத்த சமயமே பரவியிருந்தது என்றும், ஏராளமான பௌத்தத் துறவிகள் அங்கிருந்தனர் என்றும் யுவான் சுவாங் எழுதி யுள்ளார். அதே வேளையில், பல பிராமண சமய ஆலயங்களும் அங்குக் காணப்பட்டன என்கிறார் அவர்.

பமியனிலும் காபிசாவிலும் துருக்கியரின் பின்தங்கிய கலாச் சாரமும் ஓரளவு பரவியிருந்தது என்பதை யுவான்சுவாங் கண்டார். கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலும் ஹூணர்களும் துருக்கியரும் பேரெண்ணிக்கையில் இப் பகுதியில் புகுந்ததால் இந்த மாறு பாடு ஏற்பட்டது என்பது தெளிவு. காபிசாவிலும் பமியனிலும் துருக்கிய மொழியிலேயே அனைத்தும் எழுதப்பட்டன என்பதை அச் சீனப் பெரியார் கண்டார். ஆயினும் பௌத்த சமயமே அப் பொழுதும் மக்களால் பின்பற்றப்பட்டு வந்தது.

புதை பொருள் ஆராய்ச்சி

இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஆப்கானிஸ்தானத்தில் பலவிடங் களில் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் அகழ்வு வேலை நடத் தினர். பாஹியன், யுவான்சுவாங் ஆகியோர் விவரித்த பல

இடங்கள் அகழப்பட்டன. அவர்களுடைய குறிப்புகளின் உண்மை அப்பொழுது உறுதிப்பட்டது. பாஹியன், யுவான்சுவாங் ஆகிய இருவருமே சென்று கண்ட ஹட்டா (Hadda) என்றவிடத்தில் ஐந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஸ்தூபங்களும் சிற்பங்களும் அகழ்ந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பமியனும் ஆராயப்பட்டது. ஏராளமான சிற்பங்களும், குகைகளும், சுவரோவியங்களும், சமஸ்கிருதமொழியிலான நூல்களும் அங்கு நிறையக் கண்டறியப்பட்டன. குஷாணர்கள் காலத்தையும் குப்தர்கள் காலத்தையும் சேர்ந்த சிற்பக் கலையைப் பின்பற்றிய பல கலைப்பொருட்கள் பமியான், காபிசா முதலிய பல விடங்களில் அகப்பட்டன.

நாளடைவில் மேற்குஆப்கானிஸ்தானம் பாரசீகர்கள் போன்றோருடன் அதிகத் தொடர்புபூண்டு, இந்தியாவுடன் தனது நெருங்கிய உறவினை இழந்துவந்தது. கிழக்கு ஆப்கானிஸ்தானம் மட்டும் முகம்மதிய ஆதிக்கம் வரையில் கலாச்சாரத் துறையிலும் அரசியலிலும் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாகவே தொடர்ந்து இருந்துவந்தது. பலுச்சிஸ்தானமும் இதேபோல் இந்தியாவின் பகுதியாகவே இருந்தது.

மத்திய ஆசியா

ஆப்கானிஸ்தானத்துக்கு அப்பாலும் இந்தியக் கலாச்சாரம் பரவியிருந்தது என்பதைப் பல்வேறு சான்றுகளும் நன்கு தெரிவிக்கின்றன. மௌரியப் பேரரசு இந்துக்குஷ் மலைகளுக்குஅப்பாலும் மத்திய ஆசியாவின் ஒரு பகுதியை உள்ளடக்கியிருந்தது. அசோகரால் அனுப்பப்பட்ட பௌத்த சமயப் பிரசாரகர்களுள் சிலர் மத்திய ஆசியாவுக்கும் சென்றனர். மௌரியரது வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, இப் பகுதியில் கிரேக்கர்கள்,சகர்கள், யுவேச்சிகள், பார்த்தியர்கள் ஆகியோர் தமது ஆட்சியை நிறுவினர். இவர்கள் அனைவருமே இந்திய மொழி, எழுத்து, சமயம் முதலியவற்றைப் பின்பற்றினர். இவர்கள் இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியையும் ஆண்டதால் இந்தியாவுக்கும் மத்திய ஆசியாவுக்குமிடையில் நெருக்கமான தொடர்புகள் தொடர்ந்து இருந்துவந்தன. இதனால் இந்தியக் கலாச்சாரம் மத்திய ஆசியாவில் நன்கு பரவிக் காணப்பட்டது.

தாரிம், ஆக்சஸ் பள்ளத்தாக்குகள்

மேலும் இந்தியாவிலிருந்து சீனவுக்குச் சென்ற ஒரு தரைவழி ஆப்கானிஸ்தானம், இந்துகுஷ்மலைப் பகுதி, பாக்டிரியா, மத்திய ஆசியா ஆகியவை வழியாக அமைந்திருந்தது. இதுவும் இந்தியக் கலாச்சாரம் மத்திய ஆசியாவுக்குள் பரவுவதற்கு வழி செய்தது.

சீனத்துருக்கிஸ்தானம் (Chinese turkestan) என்று அழைக்கப் படும் இன்றைய சிங்கியாங் (Sinkiang) மாநிலத்தில் ஓடும் தாரிம் (Tarim) நதியின் பள்ளத்தாக்கின் வழியாகவே இந்திய-சீன உறவு கள் பெரிதும் நடைபெற்றன. சீனாவின் மேற்குக்கோடியில் அமைந்துள்ள இந்த மாநிலத்தில் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி யாளர்கள் தமது அகழ்வுப் பணியினை மேற்கொண்டு பல இடிபாடு களைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். அதேபோல் ஆக்சஸ் (Oxus) நதிப் பள்ளத்தாக்கிலும் (இது பாக்டிரியானா என்று அழைக்கப்பட்டது) அகழ்வு வேலைகள் நடைபெற்றன. பௌத்த சமயமும் பிராமண சமயமும் இவ்விரு பகுதிகளிலும் பரவியிருந்தன என்பதை அவை உறுதிப்படுத்தின. ஹீனயானம், மகாயானம் ஆகிய இரண்டும் இப் பகுதிகளில் பரவியிருந்தன இந்தியாவோடுகூடப் பாக்டிரியானா வையும் சேர்த்தே கிரேக்கர்கள் அடிக்கடிக் குறிப்பிட்டுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது. அங்கு ஆயிரக்கணக்கான பௌத்தர்களும் பிராமணர்களும் வாழ்ந்தனர் என்று அவர்கள் எழுதியுள்ளனர். கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சசானியர்களும் பாக்டிரி யானாவை இந்தியப் பிரதேசம் என்றும், ஆக்சஸ்நதியைப் பௌத் தர்கள், பிராமணர்கள் ஆகியோரது நதி என்றும் கருதியது குறிப் பிடத்தக்கது.

தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி

தாரிம் நதிப் பள்ளத்தாக்கு மழையற்ற, வறண்ட பாலைவனம். ஆயினும் சீனாவிலிருந்து இந்தியாவுக்கும் மேற்கு ஆசியாவுக்கும் சென்ற பாதைகள் இதன் வழியாகவே சென்றதால், இது மிகவும் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கியது. இதன் மேற்குக்கோடியில் இருந்த காஷ்கர் (Kashgar) என்றவிடத்தில் மண்ணில் புதையுண்டு போன நகரங்கள், ஆலயங்கள், சிற்பங்கள், சுவரோவியங்கள் முதலியன அகழ்ந்து அறியப்பட்டுள்ளன. ஏராளமான இந்தி யர்கள் அங்குக் குடியேறியிருந்ததையும், அவர்களுடைய சமயம், மொழி, கல்வி, இலக்கியம், கலைகள், அரசியலாதிக்கம் முதலியன அங்கு நன்கு பரவியிருந்ததையும் அவை நன்கு காண்பிக்கின்றன.

சைலதேசம், சொக்குகா (Chokkuka), கொட்டம்னா (Khotamna), குச்சி (Kuchi), அக்கினிதேசம் போன்ற பலவிடங்களில் இந்தியர்கள் பேரெண்ணிக்கையில் குடியேறியிருந்தனர்என்பது தெரிகிறது. சைலதேசம் என்பது இன்று ஷூல்(Shule) என்றும், கொக்குகா என்பது சோகியு (So-Khiu) என்றும், குச்சி என்பது குச்சா(Khucha)என்றும், அக்கினிதேசம் என்பது கரா ஷஹர் (Qara Shahr) என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. கொட்டானில் (Khotan) உள்ள கொட்டம்னாவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கரோஷ்திக் கல்வெட்

டொன்று மகாராஜ ராஜாதிராஜ தேவ விஜிதசிம்ஹர் என்ற கொட்டான் நாட்டு அரசரைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. அங்குக் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஏராளமான நாணயங்களின் முன்புறம் கரோஷ்தி எழுத்தில் பிராகிருத வாசகங்களும், பின்புறம் சீன மொழி வாசகங்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு அரசர்கள் பலருடைய பெயர்களும் நாணயங்களும் நமக்குத் தெரிய வருகின்றன.

மரப் பலகைகள், பட்டுத்துணி, தோல் முதலியவற்றின் மீது எழுதப்பட்ட கடிதங்கள், அரசாங்க அறிக்கைகள், ஆணைகள் போன்றவை நிறையக் கிடைத்துள்ளன. மகானுபவ மகாராஜாக்கள் என்ற பட்டம் தாங்கிய அரசர்கள் தம்முடைய அதிகாரிகளுக்கு மரப்பலகை மீது ஆணைகள் எழுதி அனுப்பினர். அவை இந்திய மொழிகளில் இந்திய எழுத்துகளில் உள்ளன. அரசர்கள், இளவரசர், அதிகாரிகள் ஆகியோரின் பெயர்கள் அவற்றில் உள்ளன. அரசியல் முறையும் இந்தியாவை அடியொட்டியே அமைந்திருந்தது என்பதை அவை காண்பிக்கின்றன. பீமர், பங்கு சேனர், நந்தசேனர், குஷாணசேனர், க்ஷமசேனர், உபஜீவர் போன்ற பெயர்களை அக்காலத்திய கடிதங்களில் காண்கிறோம். கிறிஸ்து அப்தத்தின் முதல் நான்கு நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை அவை அனைத்தும்.

பௌத்த சமயம்

மத்திய ஆசியாவில், குறிப்பாக ஆக்சஸ், தாரிம் நதிகளின் பள்ளத்தாக்குகளில், பௌத்த சமயமே பரவலாகப் பின்பற்றப் பட்டு வந்தது. ஏராளமான பௌத்த ஸ்தூபங்கள் விகாரங்கள் முதலியவை அங்குக் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவை அனைத்தும் இந்தியாவைச் சேர்ந்த காந்தாரப் பாணியைப் பின்பற்றியே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பிராமி, கரோஷ்தி ஆகிய எழுத்துகளில் சமஸ்கிருதத்திலும் பிராகிருதத்திலும் எழுதப்பட்ட ஏராளமான பௌத்த சமய நூல்கள் அங்கிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. கொட்டானிலிருந்த கோமதி விகாரம் மத்தியஆசியாவிலேயே மிகவும் புகழ்பெற்ற கல்விக் கூடங்களுள் ஒன்றாகத் திகழ்ந்தது. பல இந்திய அறிஞர்கள் அங்கிருந்து கல்வி அறிவூட்டினர். சீனத் துறவிகள் பலர் அந்த விகாரத்தில் கல்வி பயின்றனர்.

கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தாகக் கருதப்படும் 'தம்மபதம்' என்ற பௌத்த நூல் பிரதியொன்று கொட்டானுக்கு வெகு அருகில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. பாலிமொழிப் பாடல்கள் இதில் ஒருவித பிராகிருதத்தில் எழுதப்

பட்டுள்ளன. இந்தியாவில் மறைந்து போய்விட்ட பல சமஸ்கிருத நூல்களின் பகுதிகளும் அங்கிருந்து கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று 'உதானவர்க்கம்' என்ற பௌத்த நூல். இது சீனம், திபேத்திய மொழி, மத்திய ஆசிய மக்களின் பல்வேறு மொழிகள் ஆகியவற்றில் அப்பொழுதே மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அசுவ கோஷரால் இயற்றப்பட்ட 'சாரிபுத்திர பிரகரணம்' போன்ற மூன்று நாடகங்களின் ஓலைப் பிரதிகளுங்கூட அங்கிருந்து கிடைத்துள்ளன. மேலும் பல இலக்கிய நூல்களும் சமய நூல்களும்கூடக் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு மொழி, எழுத்து, அரசியல், சமயம், கலைகள் முதலிய பல்வேறு துறைகளிலும் சீனுவின் மேற்குப் பகுதி வரையில் இந்தியாவின் செல்வாக்குப் பரவியிருந்தது என்று நன்கு தெரிகிறது.

சீன யாத்திரிகர்களின் குறிப்புகள்

சீன யாத்திரிகர்களான பாஹியனும், யுவான் சுவாங்கும் மேற்கு ஆசியாவிலிருந்த சில அரசுகளைப்பற்றிய தகவல்களைத் தம்முடைய குறிப்புகளில் கொடுத்துள்ளனர், சீனுவின் மேற்கு எல்லையில் அமைந்திருந்த ஷென் — ஷென் (Shen—Shen) என்ற அரசில் அரசரும் மக்களும் இந்திய சமயங்களையும் கலாச்சாரத்தையும் பின்பற்றியதைப்பற்றிப் பாஹியன் குறிப்பிடுகிறுர். யுவான் சுவாங் அக்கினிதேசம், குச்சி, கொட்டான், காஷ்கர் (Kashgar) முதலிய பல அரசுகளைப்பற்றி நமக்குத் தெரிவிக்கிறுர். இந்திய எழுத்துகளும் நூல்களும் பௌத்த சமயமும் அவ் வரசுகளில் பயன்படுத்தப்பட்டன என்றும், பௌத்த மடாலயங்களும் துறவிகளும் அங்கு ஆயிரக்கணக்கில் இருந்தனர் என்றும் அவர் வாயிலாக அறிகிறோம். ஆக்சஸ் நதிக்குத் தென்புறம் அமைந்திருந்த பாக்டிரியாவின் (பல்க்) தலைநகரமே, பண்டைக் கால இந்தியாவில் புகழ் பெற்று விளங்கிய மகதத்தின் தலைநகரைப் பின்பற்றி, இராஜக்கிருகம் என்று பெயரிடப்பட்டிருந்தது.

பாஹியன் காலத்தில் சீனுவின் மேற்கு எல்லையில் தொடங்கிக் காந்தாரம் வரையில் பௌத்த சமயமே மத்திய ஆசியா எங்கும் நிலவியது. ஆனல் யுவான் சுவாங்கின் பயணத்தின் போது நிலைமை மாறியிருந்தது. ஆக்சஸ் நதிக்கும் ஜக்சார்டஸுக்கும் (Jaxartes) இடைப்பட்ட பிரதேசத்தில் பௌத்த சமயம் மிகவும் சீர்குலைந்திருந்ததை அவர் கண்டார்.

தாரிம் நதிப் பள்ளத்தாக்குக்கு அப்பால் வாழ்ந்த மேற்குத் துருக்கியரிடையிலும் பௌத்த சமயம் நன்கு பரவியிருந்ததை

யுவான் சுவாங் கண்டார். மேற்குத்துருக்கியரின் அரசரான கான், பௌத்த சமயத்தைத் தழுவியிருந்தார். யுவான் சுவாங்கைப் பெருத்த மரியாதையோடு வரவேற்ருர் அவர்.

துருக்கியரும் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவியிருந்ததை ஈத் சிங்கும் (I-tsing) கண்டார். துருக்கியர்கள் தம்முடைய துறவிகள் தங்குவதற்கென இந்தியாவில் ஒரு மடாலயத்தைக் கட்டினர் என் பதை அவர் தெரிவிக்கிருர்.

கி. பி. எட்டாம் நூற்ருண்டில் ஒருதுருக்கிய அரசர் தம் மனேவியோடும் மகனேடும் இந்தியாவுக்கு வந்து, திரும்பியதோடு, காஷ்மீரத்திலும் காந்தாரத்திலும் இரண்டிரண்டு பௌத்த ஆல யங்களேக் கட்டினர்.

இஸ்லாம் மத்தியஆசியாவில் பரவத்தொடங்கியபோது பௌத்த சமயத்தின் செல்வாக்கு மறையலாயிற்று.

சீனு

பண்டைய நூல் சான்றுகள்

கிறிஸ்தவ அப்தத்துக்கு இரண்டு மூன்று நூற்ருண்டுகளுக்கு முன்னரேயே இந்தியாவுக்கும் சீனத்துக்குமிடையில் வாணிப உறவுகள் இருந்துவந்தன. சீனத்துச் சிப்பாய்களேப் பற்றியும் குதிரைகளேப் பற்றியும் மகாபாரதம் குறிப்பிடுகின்றது. அயல் நாட்டு மக்களேப் பற்றிக் குறிப்பிடுமிடத்தில் சீனுவைப் பற்றியும் இராமாயணமும் மனுஸ்மிருதியும் குறிப்பிடுகின்றன. பண்டைய பௌத்த சூத்திரங்கள் அறுபத்து நான்கு மொழிகளுள் ஒன்ருகச் சீன மொழியைக் குறிப்பிடுகின்றன. கௌடில்யரது அர்த்தசாத் திரம் சீனப்படைப்பற்றி எழுதுகிறது. கி மு. 221 முதல் 209 வரை யில் ஆட்சி புரிந்த சீன் (Chin) அரசவம்சத்தின் பெயரிலிருந்து தான் சீனு என்ற சொல் ஏற்பட்டது என்பது பெரும்பாலான சீன அறிஞர்களின் கருத்து. எனவே சீன் அரசவம்சத்துக்குப் பிற் பட்ட காலத்தையே மேற் கூறப்பட்ட சான்றுகள் சேர்ந்தவை யாக இருக்கவேண்டும் என்று கருத இடமிருக்கிறது.

ஹான் (Han) வம்சத்தைச் சேர்ந்த பேரரசர் ஊ (Wu, 140-86 B.C) தம்முடைய தூதர் ஒருவரை மத்திய ஆசியாவுக்கு அனுப்பினுர். அவர் பெயர் சாங் சியன் (Chang chien). அவர் கி.மு. 125 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் பாக்டிரியாவில் சீனத்துத் துணி களும், மூங்கிலும் விற்கப்படுவதைக் கண்டு விசாரித்தார். அவை

சீனுவிலிருந்து பர்மா, வட இந்தியா, ஆப்கானிஸ்தானம் ஆகியவை வழியாகப் பாக்டிரியாவுக்கு வந்தன என்பதை அறிந்து வியந்தார் அவர்.

'ஹான் வம்சத்தின் துவக்கக் கால வரலாறு' (Early Han Dynasty History) என்ற பண்டைச் சீன நூல், பேரரசர் ஊவுக்குப் பிறகு சீனப் பேரரசர்கள் காஷ்மீரத்துடன் அரசாங்க முறையில் உறவுகளைக் கொண்டிருந்தனர் என்று தெரிவிக்கிறது. காஷ்மீரத்திலிருந்தும் தென்னிந்தியாவிலிருந்தும் சீனுவுக்கு வந்த பண்டங்களைப் பற்றியும் அது தெரிவிக்கிறது. கடல் வழியாகவும் தென்னிந்தியாவுடன் தொடர்புகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தென்னிந்தியாவிலிருந்த 'ஹ்வாங்சி' (Hwang Chih) என்ற அரசும் ஹான் வம்சத்துச் சீன வரலாற்றில் குறிப்பிடப்படுகிறது. அது காஞ்சிபுரமாக இருக்கக் கூடும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். (கி.பி. முதல் நூற்றுண்டு) இவ்வாறு பண்டைக் காலத்திலேயே சீனுவுக்கும் இந்தியாவுக்குமிடையில் உறவுகள் இருந்துவந்தன என்பது தெளிவு. கி.மு. இரண்டாம் நூற்றுண்டின் நடுப் பகுதியைச் சேர்ந்த சீன நாணயங்கள் மைசூரில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பண்டைய வாணிப உறவுக்கு இவை சான்று பகருகின்றன.

கி.பி. 25 முதல் 220 வரையிலான சீன வரலாற்றைப் பற்றிக் கூறுகின்ற 'பிந்திய ஹான் வம்சத்தின் வரலாறு' (Later Han Dynasty History) என்ற நூல் இந்தியாவிலிருந்து அயல் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியான யானை, காண்டாமிருகம், ஆமை ஓடு, தங்கம், வெள்ளி, செம்பு, காரீயம், இரும்பு, இஞ்சி, மிளகு, பருத்தியாடைகள் முதலானவற்றைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இந்தியாவின் மேற்குக் கரையானது உரோமப் பேரரசுடன் நெருங்கிய வாணிப உறவு கொண்டிருந்தது என்பதையும் அந்நூல் குறிப்பிடுகின்றது. கி பி. முதலாம் நூற்றுண்டிலும் இரண்டாம் நூற்றுண்டிலும் இந்தியாவிலிருந்து பல தூதுக் குழுக்கள் நிறையப் பரிசுப் பொருட்களோடு சீனப் பேரரசரை வந்து கண்டன என்றும் அது தெரிவிக்கின்றது.

கி.பி.105 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு சிறிது காலம் சீனுவுடன் மத்திய ஆசியப் பகுதி வழியாக வாணிபம் நடைபெருமல் நின்று போயிற்று. சீனுவின் மேற்குப் பகுதியில் அப்பொழுது கிளர்ச்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்ததே அதற்குக் காரணம். எனவே பர்மா வழியாகவும், கடல் வழியாகவுமே இத் தொடர்புகள் நடைபெற்றன. கி.பி. 147 முதல் 167 வரையில் இந்தியத் தூதர்கள் கப்பலில் வந்தனர் என்பதைச் சீன நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

பௌத்த சமயம் பரவுதல்

கி.மு. மூன்றும் நூற்றாண்டிலேயே (கி.மு. 217) சீனாவில் பௌத்த சமயத்தைப் பிரசாரம் செய்வதற்கெனச் சில துறவிகள் இந்தியாவிலிருந்து வந்தனர் என்று சீன நூல்கள் எழுதுகின்றன. மத்திய ஆசியாவில் போர் நடத்திவிட்டுத் திரும்பிய சீனப் படைத் தளபதி ஒருவர் கி.மு. 121ல் புத்தரது தங்கச்சிலை ஒன்றைக் கொண்டு வந்தார் என்றும் அவை தெரிவிக்கின்றன. ஆக்சஸ் நதிப் பள்ளத்தாக்கை ஆண்டு வந்த யுவேச்சிகள் சீனப் பேரரச ருக்கு கி.மு. 2 ஆம் ஆண்டில் பௌத்த சமய நூல்களை அனுப்பி வைத்தனர்.

ஆயினும் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில்தான் சீனாவில் பௌத்த சமயம் பரவலாயிற்று. ஹான் வம்சத்துப் பேரரசரான மிங்டி (Ming-ti) என்பவர் கி.பி. 65 ஆம் ஆண்டில் தங்க மயமான ஒரு மனிதரைத் தம்கனவில் கண்டார் என்றும், அவருடைய அவையினர் அவரே புத்தர் என்று கூறினர் என்றும் சீன வரலாறு கூறுகிறது. இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட சீனத் தூதர்கள் தர்ம ரத்தினர் (அல்லது தர்மரக்ஷர்), காஸ்யப மாதங்கர் என்ற இரண்டு பௌத்தத் துறவிகளையும் ஏராளமான பௌத்த நூல்களையும் தம் தாய்நாட்டுக்குக் கொண்டுவந்தனர். கி.பி. முதலாம் நூற் றாண்டு முதல் பௌத்த சமயம் சீன நாட்டில் பரவத் தொடங் கியது என்பதை இக் கதை தெரிவிக்கிறது.

இவ்விரண்டு பௌத்தத் துறவிகளும் வெள்ளைக் குதிரை மீதேற்றிக் கொண்டுவந்த பௌத்த நூல்களையும் சின்னங்களையும் வைத்து வழிபடுவதற்கென 'வெள்ளைக் குதிரை மடாலயம்' (White Horse Monastery) சீனப் பேரரசரால் கட்டப்பட்டது. துறவிகள் இருவரும் தம்முடைய மரணம் வரையில் சீனாவிலேயே வாழ்ந்தனர். சீன மொழியில் பௌத்த நூல்களை மொழி பெயர்த் தும், அச் சமயத்தை மக்களிடையில் பரப்பியும் அவர்கள் தொண்டு புரிந்தனர்.

சீன யாத்திரிகர்கள்

இது முதல் ஏராளமான சீனப் பௌத்தர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்தனர். புத்தர் பிறந்த புனித பூமியாகிய இந்தியாவில் புத் தரது வாழ்வோடு தொடர்புபூண்ட முக்கியமான இடங்களை நேரில் காண்பதும், பௌத்த சமயத் தத்துவத்தைக் கற்பதும், அரிய பௌத்த நூல்களைத் திரட்டிச் செல்வதும் அவர்களின் நோக்கமாயிருந்தன.

கி.பி. 260ல் சீனாவை விட்டுப் புறப்பட்ட சூஷிசிங் (Chu Shih-hsing) என்பவரே இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்ட முதல் சீன யாத்திரிகர். அவருக்குப் பின் பாஹியன், ஹூய்ஷெங் (Hui Sheng),வாங் சுவான்சே (Waug Hsuam-tseh), யுவான் சுவாங், ஈத்சிங், ஊகுங் (Wu Kung) முதலிய பலர் இந்தியாவுக்கு வந்தனர். இவர்களுள் முக்கியமான பாஹியன், யுவான் சுவாங், ஈத்சிங் ஆகிய மூவரைப்பற்றியும் நாம் ஏற்கெனவே படித்துள்ளோம்.

சீனாவுக்குச் சென்ற இந்திய அறிஞர்கள்

கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் சீனாவுக்குச் சென்ற தர்மரத்தினர் (அல்லது தர்மரக்ஷிதர்), காஸ்யப மாதங்கர் ஆகிய இரு பெரியார்களைப்பற்றியும் முன்பே பார்த்தோம். கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் சீனாவுக்குச் சென்று, பௌத்த நூல்களைச் சீனமொழியில் மொழிபெயர்த்து ஈடு இணையற்ற அறிஞராகப் பல நூற்றாண்டுகள் வரையில் பெரிதும், மதிக்கப்பட்டவர் குமாரஜீவர். இவர் குச்சா (Kucha) அரசில் (சீனாவில் சிங்கியாங் மாநிலத்தில் இவ்விடம் இன்று உள்ளது) கி. பி. 344ல் பிறந்தவர். இவருடைய தந்தையான குமாராயணர் இந்திய அரசு ஒன்றில் அமைச்சராயிருந்து, பின்னர் அப் பொறுப்பை விடுத்துக் குச்சா சென்று, அந்நாட்டு அரசரின் இராஜகுருவாக அமர்ந்து, அவருடைய மகளான ஜீவாவை மணந்தார். குமாராயணருக்கும் ஜீவாவுக்கும் பிறந்தவரே குமாரஜீவர்.

கி.பி. நான்கு, ஐந்தாம் நூற்றாண்டுகளில் காஷ்மீரத்திலிருந்து பல பௌத்த அறிஞர்கள் சீனத்துக்குச் சென்றனர். அவர்களுள் புண்யராட்டிரர், விமலாக்ஷர் ஆகியோர் குமார ஜீவருக்கு மொழிபெயர்ப்பில் பெரிதும் உதவினர். மற்றக் காஷ்மீரத்து அறிஞர்களான சங்கபூதி, கௌதமசங்கதேவர், புத்தராஜர், தர்மமித்திரர், தர்மயசர் முதலியோர் பௌத்த நூல்களைச் சீனத்தில் மொழிபெயர்த்தும், பௌத்தத் தத்துவத்தை விளக்கி உரைகள் ஆற்றியும் பணிபுரிந்தனர். காஷ்மீர அரசகுடும்பத்தில் பிறந்த குணவர்மன் என்பவர் பௌத்தத் துறவியாக மாறி, இலங்கை, ஜாவா ஆகிய நாடுகளுக்குச் சென்று பௌத்தத்தைப் பரப்பிப், பின்னர்ச் சீனப் பேரரசரும் பௌத்தத்துறவிகளும் விடுத்த அழைப்பினை ஏற்று கி.பி. 431ல் சீனாவை அடைந்தார். இவ்வாறு பலர் இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதியிலிருந்தும் சீனாவுக்குச் சென்றனர்.

உஜ்ஜெனியைச் சேர்ந்த பரமார்த்தர் என்ற பேரறிஞர் மிகவும் முக்கியமானவர். பாடலிபுத்திரத்தில் அரசவையிலிருந்த இப்பெரியாரைச் சீனப் பேரரசின் வேண்டுக்கோளுக்கிணங்கிச் சீனத்

துக்கு அனுப்பிவைத்தார் மகத அரசர். கி.பி. 546 முதல் 569 வரையில் சீனுவிலிருந்து எழுபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை மொழி பெயர்த்தபின், அங்கேயே காலமானுர் அவர்.

சீனுவுக்குச் சென்ற மற்ருெரு இந்திய அறிஞரான போதி தர்மர், காஞ்சியையோ வேருெரு அரசையோ ஆண்ட அரசரின் மூன்ருவது மகனுகக் கருதப்படுகிருர். கி.பி. ஆரும் நூற்ருண்டில் பேரரசர் ஊவினுல் ஆதரிக்கப்பெற்ற இப் பெரியாரைப் பற்றிப், பல விந்தைக் கதைகள் சீனத்து நூல்களில் உரைக்கப்படுகின்றன. கி.பி. ஏழாம் நூற்ருண்டில் நாளந்தாவைச் சேர்ந்த பிரபாகர மித்திரர் சீனுவுக்குச் சென்ருர் (கி.பி. 627). இவ்வாறு சீனுவுக்குச் சென்ற இந்திய அறிஞர்கள் ஏராளம்.

அரசியல் உறவுகள்

கி.மு. இரண்டாம் நூற்ருண்டிலேயே சீனமும் காஷ்மீரமும் பல தூதுக்குழுக்களைப் பரிமாறிக் கொண்டன என்பதை ஹான் வம்சத்து வரலாறு தெரிவிக்கிறது. பௌத்த சமயம் சீனுவில் வேகமாகப் பரவத் துவங்கியதற்குப் பின்னர், இத்தகைய தூதுக் குழுக்கள் அதிகமாகப் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டன. சான்ருக கி.பி. 386 முதல் 534 வரையில் ஆட்சிபுரிந்த வேய் (Wei) வம்சத்தின் காலத்தில்மட்டும் காஷ்மீரம், காந்தாரம் போன்ற வடமேற்கு இந்திய அரசுகளில் மாத்திரம் இருந்து எட்டு அல்லது ஒன்பது தூதுக் குழுக்கள் சீனுவுக்கு வந்தன என்று சீனவரலாறு தெரிவிக்கின்றது. அவற்றில் இரண்டு தவிர மற்றவை அனைத்தும் கி.பி. 502லிருந்து 511க்குள் வந்தன என்றும் அது குறிப்பிடுகின்றது. கி.பி. 428லும் கி.பி. 502லும் குப்தப் பேரரசர்கள் இரண்டு தூதுக் குழுக்களை அனுப்பினராம். கி.பி. 500க்கும் 516க்குமிடையில் தென்னிந்தியாவிலிருந்தும் ஒரு தூதுக்குழு சீனுவுக்குச் சென்றது.

கி.பி. 618 முதல் 907 வரையில் ஆட்சிபுரிந்த டாங் (Tang) வம்சத்தின் காலத்தில் சீனு முழுவதும் ஒரு குடையின்கீழ் ஒன்றுபட்டுப், பல துறைகளிலும் சிறந்துவிளங்கிற்று. அப்பொழுது இந்தியாவுடனுன உறவு மேலும் வளர்ச்சியுற்றது. பௌத்தத் துறவிகள், வணிகர்கள், அரச தூதர்கள் முதலிய பலர் இரு நாடுகளுக்குமிடையில் சென்றுவந்தனர். சீனத் தூதர்கள் வாணிபப் பண்டங்கள், வடமேற்கு இந்தியாவின் குதிரைகள், மருந்துகள், மருத்துவர்கள் ஆகியவற்றைத் தம் அரசருக்குக் கொண்டுசென்றனர். அரசரது ஆணைக்கிணங்கக் கரும்பிலிருந்து வெல்லம் செய்யும் முறையையும் அவர்கள் அறிந்து சென்றனர். இந்திய அரசர்கள் எழுதிய கடிதங்களுள்பல இன்றும் பண்டைய சீன வரலாறுகளில்

காணப்படுகின்றன. டாங் வம்சத்தின் ஆட்சிக்காலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தாம் யுவான் சுவாங்கும், ஈத்சிங்கும். யுவான் சுவாங்கின் உதாரணத்தைப் பின்பற்றி அறுபது சீன பௌத்தத் துறவிகள் இந்தியாவுக்குப் பயணம் செய்தனர். அவர்களுள் முக்கியமான ஒருவர்தான் ஈத்சிங்.

ஹர்ஷவர்த்தனரும் சீனப் பேரரசர் டாய்சுங்கும் (Taitsung) பலமுறை தூதர்களைப் பரிவர்த்தனை செய்துகொண்டனர். கி.பி. 641ல் இந்தியாவிலிருந்து சீனத்துக்குத் தம்முடைய தூதர்களை அனுப்பிவைத்தார் ஹர்ஷர். அதே ஆண்டில் சீனப் பேரரசரும் ஹர்ஷரிடம் தம்முடைய தூதர்களை அனுப்பிவைத்தார். கி,பி. 643ல் சீனுவிலிருந்து இரண்டாவது தூதுக்குழு ஒன்று ஹர்ஷரது அவைக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. அதில் உறுப்பினராயிருந்த வாங்-ஹியூன்-சே (Wang-hiuen-tse), கி.பி. 646ல் மற்றொரு தூதுக் குழுவுக்குத் தலைமையேற்று இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டார். ஹர்ஷர் இறந்தபின்னரே அவர் இந்தியாவை அடைந்தார். கி.பி. 664க்குள் மேலும் இரண்டுமுறை வாங்-ஹியூன்-சே இந்தியாவுக்கு வந்திருக்கக்கூடும் என்று தெரிகிறது. இந்தியாவில் தம்முடைய பயணங்களைப்பற்றி அவர் எழுதியிருந்த நூல் காலவெள்ளத்தில் அழிந்துபோயிற்று. அதிலிருந்து எடுத்தாளப்பட்ட பல பகுதிகள் மட்டும் பல்வேறு நூல்கள் வாயிலாக நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

மகாபோதி மடாலயத்திலும் நாளந்தாவிலும் டாங் அரசர்களின் தூதர்கள் கல்வெட்டுகளைப் பொறித்துவைத்தனர். அவை இன்று நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அக்காலத்தில் சில இந்தியர்கள் சீனுவில் அதிகாரிகளாகவும் இருந்தனர் என்பது தெரிகிறது.

அடுத்து ஆட்சிபுரிந்த சுங்(Sung Dynasty960-1127) வம்சத்தின் ஆட்சியிலும் இரு நாடுகளுக்குமிடையில் உறவுகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. கி.பி. எட்டு, ஒன்பது, பத்து ஆகிய மூன்று நூற்றாண்டுகளிலும் ஆயிரக் கணக்கான துறவிகளும் மற்றவர்களும் இருநாடுகளுக்குமிடையில் சென்று வந்தனர். சான்றாக, கி.பி. 966ஆம் ஆண்டில் மட்டும் 157 துறவிகள், மத்திய ஆசியா வழியாக இந்தியாவுக்கு வந்தனர் என்பதைச் சீன வரலாறு குறிப்பிடுகின்றது. கி.பி. 975ல் ஒரு இந்திய இளவரசர் சீனுவுக்குச் சென்று, சீனப் பேரரசரைக் கண்டார். கி.பி. 982ல் தம் நாட்டுக்குத் திரும்பிய சீனத் துறவிகள் இந்தியஅரசர் ஒருவரிடமிருந்து தம்முடைய பேரரசருக்கு ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டு சென்றனர்.

அடுத்த நூற்றாண்டில் சுங்அரசர்கள் சோழப் பேரரசர்களோடு உறவுகள் கொண்டிருந்தனர். கி.பி. 1015 ஆம் ஆண்டில்

சோழப் பேரரசரிடமிருந்து 52 ஆட்களடங்கிய குழு ஒன்று சீனுவுக்குச் சென்றது. கி.பி. 1020, 1033, 1077 ஆகிய ஆண்டுகளிலும் இத்தகைய தூதுக்குழுக்கள் சோழப் பேரரசர்களிடமிருந்து சென்று சீனப்பேரரசரைக் கண்டன. இவையனைத்தும் கடல் வழியாகவே சீனுவுக்குச் சென்றன. சுங் வம்சத்து வரலாறு இச் செய்திகளை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றது.

அரசியல், சமயம், வாணிபம் முதலிய பல துறைகளிலும் இத்தகைய உறவுகள் கி.பி. பதின்மூன்றும் நூற்றூண்டுக்குப் பின்னர் அருகிக் காணப்பட்டன.

கொரியா, ஜப்பான் முதலியன

சீனுவிலிருந்து பௌத்தசமயமானது மங்கோலியா, கொரியா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளுக்கும் பரவியது. கி.பி. 372 ஆம் ஆண்டு முதல் கொரியாவில் பௌத்தம் பரவத் தொடங்கி ஒரு நூற்றூண்டுக்குள் தலைமையான இடத்தை அது பிடித்துக் கொண்டது. பின்னர்ச் சீனுவிலிருந்தும் கொரியாவிலிருந்தும் பௌத்தத் துறவிகள் ஜப்பானுக்குச் சென்றனர். கி.பி. ஆறும் நூற்றூண்டின் நடுப்பகுதியில் பௌத்தம் ஜப்பானிலும் வேரூன்றத் தொடங்கியது.

கொரியாவைச் சேர்ந்த பௌத்தத் துறவிகள் ஐவர் கி.பி. ஏழாம் நூற்றூண்டில் இந்தியாவுக்கு வந்தனர் என்பதை ஈத்சிங் மூலமாக நாம் அறிகிறோம். இவர்களுள் இருவர் நாளந்தாவில் தங்கியிருந்து அங்கேயே காலமாயினர். போதிசேனர் என்ற தென்னிந்திய பௌத்தத் துறவி ஒருவர் கடற் பயணம் செய்து கி.பி. 733ல் சீனுவை அடைந்து, மூன்றூண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஜப்பானுக்குச் சென்றூர். அப்பொழுதே சமஸ்கிருதத்தை அறிந்தவர்களும் பௌத்தமடாலயங்களும் அந்நாட்டிலிருந்தனர் என்பதைப் பண்டைய ஜப்பானிய நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. ஜப்பானில் பௌத்த சமயத்தின் தலைவராக ஆனூர் போதிசேனர். அரசரும் செல்வரும் அவரைப் பெரிதும் ஆதரித்தனர்.

வடக்கு வியத்நாமிலுள்ள டோங்கின் (Ton Kin) பகுதியிலும் கி.பி. இரண்டு அல்லது மூன்றும் நூற்றூண்டு முதலே பௌத்த சமயம் பரவியது. இந்தியாவிலிருந்து கடல் வழியாகச் சீனுவுக்குச் சென்ற பல பௌத்தத் துறவிகள் டோங்கின் வழிகுடா வழியாகவே சென்றனர். வியாபாரம் காரணமாக ஏராளமான இந்தியரும் அப்பகுதியில் குடியேறியிருந்தனர். சீனுவுக்குக் கட்டுப்பட்ட ஒருபகுதியாக அது அப்பொழுது இருந்தது. சீன வரலாற்று

நூல்களும், இந்தியர்கள் பலர் அங்கு அதிகாரிகளாகவும் பிரபுக்களாகவும் வணிகர்களாகவும் இருந்தனர் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. சீனுவிலிருந்தும் பல பௌத்தத் துறவிகள் டோங்கினுக்குச் சென்றனர். டோங்கினுக்குச் சென்று பௌத்தத்தைப் பரப்பிய பல இந்தியத் துறவிகளைப் பற்றிப் பண்டைக் காலச் சீன, வியத்நாமிய நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன;

தென்கிழக்கு ஆசியா

சுவர்ண பூமி

தென்கிழக்கு ஆசியாவிலுள்ள இந்தோ சீனு, மலேசியா, இந்தோனேஷியா முதலிய பகுதிகளோடு கிறிஸ்துவ அப்தத்துக்கு முன்னிருந்தே இந்தியா நெருங்கிய உறவுகளைப் பூண்டிருந்தது. ஆரம்பக் காலத்தில் இந்திய வணிகர்கள் மலேசியா, சுமத்திரா முதலியவிடங்களில் கிடைத்த பொன்னையும் மணியையும் பெறுவதற்காக அப்பகுதிக்குச் சென்றனர். இதனுலேயே சுவர்ண பூமி, சுவர்ணத்வீபம் என்ற பெயர்களால் அப் பகுதிகள் அழைக்கப்பட்டன. ஜாதகக் கதைகள், பிருகத் கதாமஞ்சரி, கதாகோசம் முதலிய பண்டை நூல்களில் உள்ள பலகதைகள் பெருஞ் செல்வத்தைப்பெறும் பேராசையோடு இளவரசர்களும் வணிகர்களும் அந் நாடுகளுக்குக் கலங்களில் சென்றதைப் பற்றி விவரிக்கின்றன. (சுவர்ணத்வீபம் என்ற பெயரே 'சுமத்ரா' என்று பிற்காலத்தில் மருவிப் போயிற்று) மேலைக் கரையிலிருந்த பிருகுகச்சா (புரோச்) கீழைக்கரையில் வங்கத்திலிருந்த தாம்ரலிப்தி (தாம்லுக்) முதலிய பல துறைமுகங்களிலிருந்து சுவர்ண பூமிக்கு அவ் விளைஞர்கள் புறப்பட்டனர் என்பதைஅந்நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. தென்னிந்தியா இலங்கை ஆகியவற்றிலிருந்தும் பல கப்பல்கள் அப் பகுதிக்குச் சென்றன.

சுவர்ண பூமி, தக்கோலம் (Tak Kola), சீனு ஆகிய நாடுகளுக்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட கடற்பயணங்களைப் பற்றி மிலிந்த பானுவும் குறிப்பிடுகின்றது பௌத்த நூலான நித்தேசம் (Niddesa) தென்கிழக்கு ஆசியாவில் வணிகர்கள் சென்ற இருபத்து நான்கு இடங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. கௌடில்யரது அர்த்த சாஸ்திரம் சுவர்ண பூமியிலிருந்து வந்த சில பண்டங்களைக் குறிப்பிடுகிறது. தாலமி, பெரிப்ளுஸ் நூலின் ஆசிரியர் ஆகியோரும் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடன் இந்தியா கொண்டிருந்த உறவுகளைப் பற்றி எழுதுகின்றனர். அந்நாடுகளின் பகுதிகள் பல இந்தியப் பெயர்களையே தாங்கியிருந்தன என்பதைத் தாலமி தெரிவிக்கிறுர்.

இந்திய அரசுகள் நிறுவப்படல்

ஆயினும் இவ் வுறவுகளைப் பற்றிய வரலாற்றினை முறையாக அறிந்து கொள்வதற்குப் போதுமான சான்றுகள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இவ் வாணிப உறவுகள் நாளடைவில் முதிர்ந்து, அரச குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பல இளைஞர்கள் அப்பகுதிகளுக்குச் சென்று அரசுகளை நிறுவலாயினர். பல பிராமணர்களும் பௌத்தத் துறவிகளும் சென்று தம்தம் சமயங்களை அங்குப் பரப்பினர். அசோகரால் அனுப்பப்பட்ட பௌத்த சமயப் பிரசாரகர்கள் அப் பகுதிக்குச் சென்றனர் என்று தெரிகிறது.

இவ்வாறு இந்தியர்கள் அரசுகளை நிறுவியதற்கு நெடு நாள் களுக்கு முன்பிருந்தே இந்தியர்கள் அப் பகுதிக்குச் சென்று குடி யேறியிருந்தனர். இக் குடியேற்றமும் ஆரம்பக்கால வாணிப உறவு களும் பின்னர் அரசுகள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயிருந்தன. கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே இந்தோசீனாவில் இந்திய அரசுகள் நிறுவப்பட்டிருந்தன. இந்த அரசுகளின் ஆரம்ப வர லாற்றையும் நம்மால் நன்கு அறிந்துகொள்ள இயலவில்லை.

பர்மியக் கதைகள்

ஆயினும் அந் நாடுகளில் வழங்கும் பண்டைக் கதைகள் இந்திய அரசுகள் நிறுவப்பட்ட விதத்தைப் பற்றி இன்றும் கூறுகின்றன. கபில வஸ்து நகரத்தைச் சேர்ந்த சாக்கிய குலத்து இளவரசனான அபிராஜன் என்பவன் ஒருபடையோடு வந்து வடக்குப் பர்மா வைக் கைப்பற்றி, ஐராவதி நதியின் கரையில் சங்கிசா (இன்றைய டகாங் நகரம்) என்ற நகரத்தை நிறுவினான் என்று ஒரு பர்மியக் கதை தெரிவிக்கிறது. அவருடைய இளைய மகன் சங்கிசாவி லிருந்து ஆட்சி புரிந்தார்; அவருடைய மூத்த மகன் அராக்கானை Arakan) ஆட்சி புரிந்தார். முப்பத்தோரு தலைமுறைக்குப் பின் னர்ப் புத்தரின் காலத்தில் மற்றுமொரு இந்தியப் படையெடுப்பு நிகழ்ந்ததாம். தெற்குப் பர்மாவில் ஸ்ரீக்ஷேத்திரம் என்ற தலை நகரை நிறுவி இந்தியர்கள் ஆண்டனராம். கிருஷ்ணா, கோதாவரி ஆகிய நதிகளின் கரைகளில் வாழ்ந்த பல இந்தியர்களும் தெற்குப் பர்மாவின் கடற்கரையில் அரசுகளை நிறுவினர் என்று வேறு கதை கள் தெரிவிக்கின்றன.

ஜாவாத் தீவிலும் (யவ தீபம்) இத்தகைய கதைகள் வழங்கு கின்றன. ஆஜி சகர் என்பவரின் தலைமையில் இந்தியர்கள் முதலில் வந்து ஜாவாவில் குடியேறினராம். அஸ்தினாபுரத்தி லிருந்து ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த அரச குலத்தைச் சேர்ந்த வராம் ஆஜி சகர். கலிங்க நாட்டிலிருந்து இருபதாயிரம் குடும்பத்

தினர் ஜாவாவுக்கு வந்தனர் என்று மற்ருெரு ஜாவா நாட்டுக் கதை தெரிவிக்கிறது.

இத்தகைய கதைகள் கம்போடியா, வியத்நாம், மலேசியா, இந்தோனேஷியாவின் மற்றத் தீவுகள் ஆகியவற்றிலும் நிலவு கின்றன.

கம்பூஜம்

புநான் (Fu-nan)

கம்போடியப் பழங்கதைகளும் சீன நாட்டுப் பண்டைய வரலாற்று நூல்களும் கம்போடியாவிலிருந்த இந்திய அரசைப் பற்றி நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. அதை புநான் என்று கி.பி. மூன்ரும் நூற்ருண்டைச் சேர்ந்த சீன நூல் ஒன்று குறிப்பிடுகின்றது. இந்திரப் பிரஸ்த நகரிலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட கௌண்டின்யர் என்ற இளவரசர் அதை நிறுவினுராம். புநானின் பழங்குடிகள் நாகரிக மற்றவர்களாகவும் ஆடையின்றியும் வாழ்ந்தனர் என்றும், அவர்களை ஆடையணியும்படி செய்து நாகரிகத்தைக் கௌண்டின்யர் புகுத்திஞர் என்றும் அக் கதைகள் தெரிவிக்கின்றன. கம்போடியாவின் தென்பகுதியையும் அதை அடுத்திருந்த சில பகுதிகளையும் புநான் அரசு கொண்டிருந்தது.

பேரரசு நிறுவப்படல்

கௌண்டின்யரின் சந்ததியினர் சுமார் ஒரு நூற்ருண்டுக் காலம் ஆட்சிபுரிந்தபின், கி.பி. மூன்ரும் நூற்ருண்டின் துவக்கத்திலோ இரண்டாம் நூற்ருண்டின் இறுதியிலோ பன்சேமன் (Fan-Che-man) என்ற தளபதியை மக்கள் அரச பதவியில் அமர்த்தினர். வர்மன் என்று முடியும் ஏதோ ஒரு இந்தியப் பெயரையே சீன எழுத்தாளர் இவ்வாறு திரித்து எழுதியுள்ளார் என்று கருதப்படுகிறது. இவர் திறமை மிக்க அரசர். சயாம் இலாவோஸ், மலேயா தீபகற்பம் ஆகியவற்றின் பலபகுதிகளை இவர் வென்று ஆட்சி புரிந்தார்.

அடுத்த அரசரான பான்சென் (Fan Chan) என்பவர் கி.பி. 243ல் சீனுவுக்கு ஒரு தூதுக் குழுவை அனுப்பினுர். தம்முடைய உறவினரான சுவு (Su Wu) என்பவரை இந்தியாவுக்குத் தூதராக அனுப்பினுர் இவ் வரசர். இந்திய அரசரால் நன்கு வரவேற்கப் பட்டு, நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு புநானுக்குத் திரும்பினுர் சுவு.

இதற்கிடையில் புநானில் பான்செனைக் கவிழ்த்துவிட்டுப், பான்சியன் (Fan Siun) என்பவர் அரசராகியிருந்தார். அவரது ஆட்சிக்காலத்தில் கி.பி. 250ஆம் ஆண்டுவாக்கில் புநானுக்கு வந்த சீனத் தூதர் காங் டாய் (Kang Tai) என்பவரே அதுவரையிலான புநானின் வரலாற்றைத் தமது நூலில் எழுதியுள்ளார். நாற்பதாண்டுகளுக்கும் அதிகமாகப் பான்சியன் ஆட்சி புரிந்தார்.

கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் புநானின் அரியணைக்காகக் கடுமையான போட்டிகள் நடைபெற்றன. அந்நூற்றாண்டின் இறுதியிலோ அடுத்த நூற்றாண்டுத் துவக்கத்திலோ கௌண்டின்யர் என்ற பெயர் கொண்ட பிராமணர் ஒருவர் இந்தியாவிலிருந்து வந்து, அரசராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

ஜெயவர்மன்

கௌண்டின்யரது வம்சம் இதுமுதல் புநானில் ஆட்சி புரிந்தது. அவருடைய சந்ததியார்களுள் ஒருவரான ஜெயவர்மன் என்பவர் கி.பி. 475 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் அரியணையேறினார். இவரும் சுமார் நாற்பது ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார். தமக்கு விரோதமான பல நடவடிக்கைகளைச் சம்பா (Champa) அரசு மேற்கொண்டிருப்பதை அறிந்த ஜெயவர்மன் உதவி கோரிச் சீனாவுக்குத் தூது அனுப்பினார். இவருடைய தூதராகிய நாகசேனர் என்ற துறவி, கி.பி. 484ல் சீனாவுக்குச் சென்று மகேஸ்வரர், புத்தர், சீனப் பேரரசர் ஆகிய மூவரையும் புகழ்ந்து பணியும் பாடல் ஒன்றைப் பாடினார் என்று சீன நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. சீனாவின் ஆதரவு புநானுக்குக் கிடைத்ததாயினும், சம்பாவுடன் சண்டை ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. கி.பி. 503, 511,514 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஜெயவர்மனின் தூதர்கள் மீண்டும் சீனாவுக்குச் சென்றனர்.

ஜெயவர்மனுடைய அரசியின் பெயர் குலப்பிரபாவதி. இவர்களுக்குக் குணவர்மன் என்ற மகன் ஒருவன் இருந்தான். ஆயினும் ஜெயவர்மனுடைய ஆசைநாயகியின் மகனான உருத்ரவர்மன் என்பவன் குணவர்மனுக்கு மூத்தவன். அவன் குணவர்மனைக் கொன்றுவிட்டு அரியணையைக் கைப்பற்றினான்.

குலப் பிரபாவதி, குணவர்மன், உருத்ரவர்மன் ஆகியோரது சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுகள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. கி. பி. 517க்கும் 539க்குமிடையில் உருத்ரவர்மன் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் என்பதை அவ் விரண்டு ஆண்டுகளிலும் அவர் சீனாவுக்கு அனுப்பிய தூதுக் குழுக்கள் தெரிவிக்கின்றன.

கம்பூஜ அரசின் வரலாறு

இன்றைய கம்போடியாவின் வடகிழக்குப் பகுதியில் கம்பூஜம் (Kambuja) என்ற சிற்றரசு ஒன்று இருந்து வந்தது. அது புநானுக்குக் கட்டுப்பட்டதாக நெடு நாட்கள் இருந்துவந்தபின், புநானில் ஏற்பட்ட சில குழப்பங்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் சுதந்திர அரசாக ஆகியிருந்தது. பின்னர் புநானுக்கும் கம்பூஜத்துக்குமிடையில் அடிக்கடிப் போர்கள் நடைபெற்றன. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முடிவில் புநான் முற்றிலும் தோற்கடிக்கப்பட்டுக் கம்பூஜத்துக்குக் கட்டுப்பட வேண்டியிருந்தது.

புநானின் ஆதிக்கம் அழிக்கப்படல்

வட இந்தியாவில் ஆண்டு கொண்டிருந்த கம்பு ஸ்வாயம்புவர் (Kambu Svayambhuva) என்பவரே கம்பூஜ அரசை நிறுவியவர் என்று கம்போடியாவில் பிற்காலத்தில் வழங்கிய பழங் கதைகள் கூறுகின்றன. அவரது பெயரைக் கொண்டுதான் கம்பூஜம் என்று அந்த அரசு பெயர் பெற்றதாம். அவ் வரசை ஆட்சி புரிந்த பண்டை அரசர்களுள் ஸ்ருதவர்மன், சிரேஷ்டவர்மன் (Sreshtha varman) ஆகிய இருவரின் பெயர்கள் நமக்குத் தெரியவருகின்றன. புநானின் மேலாதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்டுச் சுதந்திரமாக ஆட்சி புரிந்த முதலரசர் சிரேஷ்டவர்மனே. அவரால் நிறுவப்பட்ட சிரேஷ்டபுரமே புதிய தலைநகராயிற்று. இன்றைய இலாவோஸில் உள்ள வாட் பூ (Vat phu) மலைக்கு அருகிலிருந்தது அந்நகர். அம் மலை அன்று இலிங்க பர்வதம் என்று அழைக்கப்பட்டது. அதன் உச்சியில்தான் கம்பூஜ அரச குடும்பத்தின் குலதெய்வமான பத்ரேஸ்வரசிவனது ஆலயம் இருந்தது.

கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பவவர்மன் என்பவர் கம்பூஜத்தில் ஒரு புதிய அரச வம்சத்தைத் தோற்றுவித்தார். இவர் புநான் அரசகுடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றும், கம்பூஜ இளவரசியை மணந்தவர் என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். இவர் தமது பெயரில் பவபுரம் என்ற ஊரை நிறுவி, அதையே தமது புதிய தலைநகராக்கினார். இவர் அண்டையிலிருந்த பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றித் தமது அரசை விரிவு படுத்தினார்.

அவருக்குப் பிறகு அவருடைய தம்பியான சித்திரசேனர் என்பவர் மகேந்திர வர்மன் என்ற பட்டப்பெயரைச் சூடி அரசரானார். அவர் புநான் மீது படையெடுத்து, அந்நாட்டின் பெரும் பகுதியைக் கைப்பற்றினார். கி. பி. 616ஆம் ஆண்டுவாக்கில் அவருடைய மகனான ஈசான சேனர் அல்லது ஈசான வர்மன் என்

பவர் அரியணை யேறினர். புநான் மீதான ஆக்கிரமிப்புப் போரினைத் தொடர்ந்து நடத்தி, அதை முற்றிலும் கைப்பற்றித் தம் நாட்டோடு இவர் இணைத்துக் கொண்டார். இவரது காலத்தில் கம்பூஜ அரசானது கம்போடியாவையும் அண்டையிலிருந்த தெற்கு வியத்நாம், சயாம், இலாவோசின் சில பகுதிகள் ஆகியவற்றையும் உள்ளடக்கியதாய்த் திகழ்ந்தது. ஈசானபுரம் என்ற புதிய தலைநகரை இம் மன்னர் நிறுவினர். சம்பா அரசுடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டிருந்தார் ஈசான வர்மன். இவருடைய மகளான சர்வாணியின் வயிற்றில் பிறந்த பிரகாச தர்மரே பின்னர்ச் சம்பாவின் அரசரானுர் (கி. பி. 657).

கி. பி. 635ஆம் ஆண்டுவாக்கில் ஈசான வர்மன் காலமான பின்னர், இரண்டாம் பவ வர்மன், முதலாம் ஜெயவர்மன் ஆகிய இரு அரசர்கள் ஆண்டனர். ஈசான வர்மனது மரணத்துக்குப் பின்னர்ச் சுமார் ஒன்றரை நூற்றுண்டுக் காலம் வரையில் கம்போடியாவின் வரலாறு தெளிவாகத் தெரியவில்லை. பவவர்மனுல் கி. பி. ஆரும் நூற்றுண்டின் இறுதியில் நிறுவப்பட்ட அரச வம்சம் கம்பூஜ அரசை வலிமை மிகுந்த சுதந்திர அரசாக வளர்த்தது.

சீர்குலைவு

கி. பி. எட்டாம் நூற்றுண்டில் கம்பூஜ அரசானது பல சிற்றரசுகளாகச் சீர்குலைந்து போயிற்று. சீன வரலாற்று நூல்களும் பல்வேறு கல்வெட்டுகளும் இதைத் தெரிவிக்கின்றன. இந் நிலையைப் பயன்படுத்தி அண்டை அரசர்கள் பலர் கம்பூஜத்தின்மீது படையெடுத்தனர். அவர்களுள் ஒருவர் ஜாவாவை ஆண்ட சஞ்சயர். கி. பி. 732ல் சஞ்சயர் கம்பூஜத்தைக் கைப்பற்றினர். அந் நூற்றுண்டின் இரண்டாம் பாதியில் ஜாவா, சுமத்ரா, மலேஷியா ஆகியவற்றை ஆண்ட சைலேந்திர அரசர்களும் கம்பூஜத்தின் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றியிருத்தல் கூடும். ஆயினும் விரைவிலேயே கம்பூஜம் மீண்டும் சுதந்திரத்துடன் தலை தூக்கியது.

இரண்டாம் ஜெயவர்மன்

அந்நியரது ஆதிக்கத்தை அகற்றிக் கம்பூஜத்தை மீண்டும் சுதந்திர அரசாக ஆக்கியவர் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றுண்டின் துவக்கத்தில் ஆட்சிபுரிந்த இரண்டாம் ஜெயவர்மன். கி. பி. 1052ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த நீண்ட கல்வெட்டொன்று இதைத் தெரிவிக்கிறது. இக் கல்வெட்டிலுள்ள செய்யுட் பகுதியானது சமஸ்கிருதத்திலும், உரைநடைப் பகுதியானது கம்போடிய மொழியான கிமெர் (Khmer) மொழியிலும் உள்ளன. 340 சமஸ்கிருத வரிகளும் 146 கிமெர் வரிகளும் அதில் உள்ளன.

இரண்டாம் ஜெயவர்மன் தமது இளமைப் பருவத்தில் ஜாவா வில் வாழ்ந்து, பின்னர்க் கம்பூஜத்துக்குத் திரும்பிப் போரில் ஈடு பட்டு, அதன் விளைவாகத் தம் தலைநகரை அடிக்கடி மாற்ற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு, இறுதியில் அந்நிய ஆதிக்கத்தை முற்றி லும் ஒழித்த பின்னர்க் கம்பூஜத்தை மீண்டும் சுதந்திர அரசாக ஆக்கினார். இதற்குமேல் இப் போர்களைப் பற்றி நமக்கு எதுவும் தெரியவில்லை. இவருடைய வெற்றிகளையும் வீரத்தையும் பிற் காலக் கம்போடியர்கள் தம்முடைய நாட்டுப் பாடல்களில் மகிழ்ச்சி யோடு இசைத்தனர். இந்திரனின் மகனாக இவரைப் பாடினர். இவரால் பயன்படுத்தப்பட்டதாகக் கருதப்படும் வாளானது இரு பதாம் நூற்றாண்டு வரையில் கம்போடிய அரசர்களால் அணியப் பட்டது. தேவராஜர் வழிபாட்டை நாட்டில் புகுத்தியவர் இவரே. கி.பி. 854ல் இவர் காலமானார்.

இவருக்குப்பின் இவருடைய மகனான மூன்றாம் ஜெயவர்மன் கி.பி. 854 முதல் 877 வரையில் ஆட்சிபுரிந்தார். இவரைப்பற்றியும் நமக்கு அதிகம் தெரியவில்லை. இவரது காலத்தில் யாகூபி (Yakubi) என்ற அரேபியர் கம்பூஜத்துக்குச் சென்று, அதன் விரிவை யும் வலிமையையும்பற்றி வருணித்துள்ளார். இவருக்கு முன்னரும் பின்னரும் பல அரேபியர்கள் அந் நாட்டுக்குச் சென்று, தம்முடைய குறிப்புகளில் அதன் வரலாற்றைப் பற்றியும் பண்பாட்டைப் பற்றியும் எழுதியுள்ளனர். இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாகவே கம் பூஜம் அல்லது கிமெர் அவர்களால் கருதப்பட்டது.

இந்திரவர்மன் வம்சம்

இந்திரவர்மன்

மூன்றாம் ஜெயவர்மனுக்குப்பின் அரசரானவர் அவருடைய தூரத்து உறவினரான இந்திரவர்மன். அவருடைய மனைவியான இந்திரதேவி அகஸ்தியரால் நிறுவப்பட்ட ஒரு அரச குடும்பத்தில் தோன்றியவரென்று வருணிக்கப்படுகிறார். இரண்டாம் ஜெயவர் மனுக்கு முன்பு கம்போடியாவில் வலிமைபெற்றுத் திகழ்ந்த பல சிற்றரசக் குடும்பங்களின் வழியில் தோன்றியவர் இந்திரதேவி. இதனால் இந்திரவர்மனது செல்வாக்குக்கு இந்திரதேவி உதவியிருக் கக்கூடும் என்று கருதப்படுகிறது. மூன்றாம் ஜெயவர்மனுக்குப் பிறகு வாரிசு இல்லாத காரணத்தினாலோ வேறு காரணத்தினாலோ இந்திரவர்மன் அரசராக்கப்பட்டார்.

இவர் தலைசிறந்த அரசர். ஜாவாவின் படைகளும் சம்பாவின் படைகளும் இவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டன. சீனாவின் படை களையும் தோற்கடித்து யுன்னான் (Yunnan) மாநிலத்தையும் இவர் தம் ஆளுகையின் கீழ்க்கொண்டுவந்தார். பல அரண்

மனைகளையும் ஆலயங்களையும் இவர் கட்டினார். இவரால் அகழப்பட்ட ஒரு ஏரி இந்திரத் தடாகம் எனப்பட்டது. ஒரு அழகிய சிம்மாசனத்தையும் தேரையும் இவர் தங்கத்தால் அமைத்தாராம். இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் இவருடைய கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. இவ்வளவு புகழுடன் ஆண்ட இவரது ஆட்சி பன்னிரண்டே ஆண்டுகள் (கி.பி. 877-889) நடைபெற்றது

யசோவர்மன்

அவருக்குப் பின் அவருடைய மகனான யசோவர்மன் அரசரானார். கி.பி. 889 முதல் சுமார் 900 வரையில் மட்டுமே நீடித்த இவரது ஆட்சியிலும் கம்போடியா உயர்ந்த நிலையில் இருந்தது. கம்போடியாவின் வரலாற்றில் புகழ்மிகுந்த சில அரசர்களுள் இவரும் ஒருவராகத் திகழ்கிறார். ஏராளமான கல்வெட்டுகள் இவரது ஆட்சியைப்பற்றி அறிந்துகொள்ளப் பயன்படுகின்றன.

இவரும் தம் தந்தையைப்போல் சிறந்த போர் வீரராகத் திகழ்ந்தார். பல அரசர்களையும் போரில்வென்று, அவர்களுடைய பெண்களைத் திருமணம் செய்துகொண்டாராம். யசோதரபுரம் என்ற புதிய தலைநகரை இவர் நிர்மாணித்தார். இன்றைய அங்க்கோர் தாம் (Angkor Tham) என்ற இடமே அது என்று கருதப்படுகிறது. கலையும் இலக்கியமும் இவரது ஆட்சியில் செழிப்புற்றன. அங்க்கோர் தாமில் காணப்படும் கலைச்சின்னங்கள் அதை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. சாத்திரங்களிலும் காவியங்களிலும் அதிக ஈடுபாடு கொண்டார் இம் மன்னர் என்று கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. பதஞ்சலியின் மகாபாஷ்யத்துக்கு உரை ஒன்று எழுதினார் இவர். சைவ சமயத்தையே தாம் தழுவியிருந்தாலும் பௌத்த சமயத்துக்கும் பொருளுதவி செய்தார் இவர். ஆசிரமங்கள் பலவற்றை இவர் நிறுவினார். அவற்றில் அனுசரிக்கப்பட வேண்டிய விதிமுறைகளைக் கல்வெட்டுகளில் இவர் பொறித்து வைத்தார். அக் கல்வெட்டுகளில் சில இன்றும் கிடைக்கின்றன. இச் சிறந்த மன்னரது புகழைப் பல நூற்றாண்டுகள் வரையில் மக்கள் தமது பாடல்களில் பாடிமகிழ்ந்தனர்.

இராஜேந்திரவர்மன்

யசோவர்மனது மரணத்துக்குப்பின் அவருடைய இரு புதல்வர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக ஆண்டனர். அதன்பின் அரியணைக்கான போட்டிகள் ஏற்பட்டன. இந் நிலையில் அடுத்த முக்கியமான அரசராகத் திகழ்பவர் இராஜேந்திரவர்மன். கி.பி.944ல் தம் பகைவர்களைத் தோற்கடித்து அரியணையைக் கைப்பற்றிய இவர் 968 வரையில் ஆட்சிபுரிந்தார். யசோவர்மன் சகோதரி ஒருத்தியின்

வயிற்றில் பிறந்தவர் இவர். இவருடைய கல்வெட்டுகள்பேரெண்ணிக்கையில் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. அண்டைநாடுகளுடன் நடத்திய பல போர்களில் இவர் வென்றார் என்பதை அவை தெரிவிக்கின்றன. சம்பாவின்மீது இவர் நடத்திய படையெடுப்பு அவற்றுள் முக்கியமானது.

இவருக்குப்பின் அரியணையேறியவர் இவருடைய மகனை ஐந்தாம் ஜெயவர்மன். கி.பி. 1001 வரையில் இவரது ஆட்சி நடைபெற்றது. சைவ சமயமே நாட்டில் பலராலும் பின்பற்றப் பட்டது. கம்போடியாவில் அரசாங்கச் சமயமாக அதுவே இருந்து வந்தது. ஆயினும் ஜெயவர்மன் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவி, அதைப் பரப்புவதற்காகப் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். சம்பாவின்மீது இவரும் படையெடுப்பு ஒன்றை நிகழ்த்தினார். பல கட்டிடங்களையும் ஆலயங்களையும் இவரும் கட்டினார்.

கி. பி. 1001க்குப் பின்

ஐந்தாம் ஜெயவர்மனுக்குப்பின் அரியணைக்குப் பூசல்களும் குழப்பமும் ஏற்பட்டன. இந் நிலையில் அடுத்த முக்கியமான அரசர் இரண்டாம் சூரியவர்மன் (கி.பி. 1113—சுமார் 1145). இவர் மீண்டும் கம்போடிய அரசை ஒன்றுபடுத்தி ஆட்சிபுரிந்ததோடு, அன்னம் (Annam), சம்பா முதலிய அண்டைநாடுகளோடு இடையறாமல் போரிட்டார். பலமுறை கடுந் தோல்விகள் ஏற்பட்டாலும் கம்போடிய அரசு இவரது ஆட்சியில் வலிமையுடனேயே திகழ்ந்தது. அங்க்கோர் வாட் (Angkor vat) என்னுமிடத்தில் இவரால் கட்டப்பட்ட பெருங்கோயில் சிறந்த கலைஅழகோடு உலக அதிசயங்களில் ஒன்றாகத் திகழ்கிறது.

இவரது மரணத்துக்குப்பின் மீண்டும் குழப்பம் தலைதூக்கியது. கம்பூஜ அரசுக்குள் சம்பாவின் அரசரான ஏழாம் ஜெயஇந்திரவர்மன் என்பவர் படையெடுத்துப் புகுந்து, தலைநகரைக் கைப்பற்றி அழித்துத் திரிபுவனாதித்தியவர்மன் என்ற கம்பூஜ அரசரையும் கொன்று திரும்பினார் (1181), அடுத்து அரியணையேறிய ஏழாம் ஜெயவர்மன் கம்பூஜத்தின் கடைசி முக்கியமான அரசர். கி.பி. 1181ல் அரியணையேறிய இவர் சுமார் நாற்பது ஆண்டுகள் ஆண்டிருக்கவேண்டும். புகழ்மிகுந்த அங்க்கோர் தாம் (Angkor thom) நகரை நிர்மாணித்து, அதைத் தம் தலைநகராக ஆக்கிய அரசர் இவரே. அழிவுற்ற நிலையிலும் அந் நகர் இன்று பலரையும் வியப்பிலாழ்த்துகிறது. ஏராளமான ஆலயங்களும் மருத்துவமனைகளும் இவரால் நிறுவப்பட்டன. பௌத்தம், சைவம் ஆகிய இரண்டுமே இவரது காலத்தில் தழைத்தன.

கி.பி 13 ஆம் நூற்றுண்டில் கம்பூஜ அரசர்கள் சம்பாவிலும் அன்ஞமிலும் தம்முடைய ஆக்கிரமிப்புப் போர்களில் தோல்வி களுற்றனர். இடையருத இப் போர்களும் தோல்விகளும் கம்பூஜத் தின் வலிமையையும் செழிப்பையும் கெடுத்தன. இந் நிலையில் மேற் கில் தாய்கள் (Thais) சயாமைக் கைப்பற்றிக் கம்பூஜத்தின்மீது தாக்குதல் தொடுக்கத் தொடங்கினர். கிழக்கில் அன்ஞம் வலிமை யுற்றுத் தாக்குதல்களை மேற்கொண்டது. கம்பூஜம் வலிமை யிழந்து, அண்டை அரசர்களுக்கு அடிபணிந்து வாழ்ந்தது. கி. பி. 1854ல் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கம்பூஜ அரசரைத் தமது கைப்பொம் மையாக ஆக்கினர்.

சம்பா

இந்திய அரசின் துவக்கம்

இன்றைய தெற்கு வியத்நாமின் வடக்குப் பாதியே அன்று சம்பா (Champa) என்றழைக்கப்பட்டது. மகா சம்பா என்று இதைக் குறிப்பிடுகிருர் யுவான் சுவாங். டோங்கினுக்குத் தெற்கில் அது இருந்தது. இன்றைய ஹ்யூ (Hue) நகரை வட எல்லையாகக் கொண்ட பகுதி என்று அதைக் கூறலாம். கி.பி. பதினென்ரும் நூற்றுண்டு முதல் இப்பகுதி தெற்கு அன்ஞம் (Annam) என்று பேர் பெற்றது. அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் பண்டைக் காலத்தில் சம்கள் (Chams) எனப்பட்டனர். மேற்கில் கம்பூஜ அரசும், கிழக்கில் கடலும் அவர்தம் நாட்டுக்கு எல்லைகளா யிருந்தன.

இந்தியர்கள் கி.பி. முதலாம் நூற்றுண்டுக்கு முன்னரேயே சம்பாவில் சென்று குடியேறியிருக்க வேண்டும். சம்பாவின் வர லாற்றில் நமக்குத் தெரிய வரும் முதல் அரசர் ஸ்ரீ மாறன். இவர் தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்தவர் என்று கருதப்படுகிருர். கி.பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டின் இறுதி வாக்கில் இவர் ஆண்டு கொண் டிருந்தார். சீஞவை ஆண்டு வந்த ஹான் (Han) அரசவம்சம் அப்பொழுது வலியிழந்து, வீழ்ச்சியுற்றுக் கொண்டிருந்ததைப் பயன்படுத்திச் சம்பாவின் சுதந்திரத்தை இவர் நிலைநாட்டினுர் போலும். மொத்தம் பன்னிரண்டு இந்திய அரச வம்சங்கள் இது முதல் சம்பாவை ஆட்சி புரிந்தன.

சீனச் சான்றுகளை வைத்தே சம்பாவின் அக்கால வரலாற்றை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. புநானை ஆண்ட மன்னர்களின் பெயர்களைப் போலவே, சம்பாவை ஆண்ட அரசர்களின் பெயர் களும் 'வர்மன்' என்றே முடிகின்றன. ஸ்ரீமாறனுக்குப்பின்

ஆட்சி புரிந்த அரசர்களின் பெயர்களைச் சீன எழுத்தாளர்கள் சீனப் பெயர்களைப் போல் எழுதியுள்ளனர். அவற்றை வைத்து அவர்களின் உண்மையான இந்தியப் பெயர்களை நம்மால் அறிந்து கொள்ள இயலவில்லை. சம்பாவில் கி.பி. மூன்ரும் நூற்ருண்டு முதல் கிடைக்கின்ற கல்வெட்டுகள் சமஸ்கிருதத்திலேயே உள்ளன. தென்கிழக்காசியாவில் கிடைக்கும் சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுகளி லெல்லாம் முதன்மையானது சம்பாவில் உள்ள வோச்சன் (Vochan) கல்வெட்டே. இது கி.பி. மூன்ரும் நூற்ருண்டைச் சேர்ந்தது.

கி.பி. மூன்ரும் நூற்ருண்டு முழுவதும் சீனுவுக்குக் கட்டுப் பட்டிருந்த டோங்கின் (Tonkin) பகுதியின் மீது பலமுறை சம்பா அரசர்கள் படையெடுத்தனர். கி.பி. 280ல் இப் போர் ஓய்ந்து சீனுவுக்கும் சம்பாவுக்கும் சமாதானம் ஏற்பட்டது. அதன்பின்னர் கி. பி. 280 முதல் 336 வரையில் ஆட்சிபுரிந்த பான்யி (Fan yi) காலத்தில் சம்பா அரசு செழிப்புடனும் வலிமையுடனும் திகழ்ந்தது. (பான் என்ற சீனச் சொல் 'வர்மன்') என்பதைக் குறிக்கிறது.

பத்ரவர்மன்

பான்யியின் மரணத்துக்குப் பின் அவருடைய தளபதியான பான் வென் (Fan Wen) என்பவர் அரியணையைக் கவர்ந்து கொண் டார். அவரது காலத்தில் சீனுவுடனை சண்டைகள் மீண்டும் துவங்கின. அவருடைய மகனும் பேரனும் இதே கொள்கையைத் தொடர்ந்து பின்பற்றிச் சம்பாவின் வட எல்லையை மேலும் மேலும் விரிவுபடுத்தினர்.

பான்வென்னின் பேரர் பான் ஹுடா (Fan-Hu-ta) என்று சீன நூல்களில் குறிக்கப்படுகிருர். சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுகளில் வரும் பத்ரவர்மனே இவர் என்பதில் ஐயமில்லை. சம்பா அரசின் வடக்குப் பகுதி அமராவதி என்றும், நடுப்பகுதி விஜயம் (Vijaya) என்றும், தென்பகுதி பாண்டுரங்கம் என்றும் அப்பொழுது வழங் கப்பட்டன. நான்கு வேதங்களிலும் மற்ற நூல்களிலும் தேர்ந் தவர் பத்ரவர்மன். சிவனுக்கு ஆலயமொன்றைக் கட்டினுர் இவர். பத்ரேஸ்வரசுவாமி ஆலயம்என்று அது பெயர் பெற்றது. சம்பாவின் முக்கியமான ஆலயமாக அது பல நூற்ருண்டுக் காலம் இருந்து வந்தது. கி.பி. 330 முதல் 413 வரையில் பத்ரவர்மனின் ஆட்சி நடைபெற்றது.

பத்ரவர்மனின் மகனை கங்கராஜன் சிறிது காலமே ஆண்ட பின்னர்ப் பட்டத்தைத் துறந்து வட இந்தியாவுக்குச் சென்று

கங்கைக் கரையில் உயிர்விட்டார். இவருக்குப் பின்னர் நாட்டில் குழப்பங்களும் அரியணைக்கான போட்டிகளும் ஏற்பட்டன.

சீனாவின் ஆதிக்கம்

இதையடுத்து கி.பி. 420ல் மற்றொரு அரச வம்சம் பட்டத்துக்குவந்தது. அந்நூற்றாண்டு முழுவதும் சீனாவுடனான போர்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. இவ் வம்சத்தின் கடைசி அரசரான விஜயவர்மன் கி. பி. 526லும் 527லும் சீனாவுக்கு இரண்டு தூதுக் குழுக்களை அனுப்பினார். சீனாவிடம் சம்பா தோற்றுப் பணிந்ததை இவை காட்டுகின்றன.

இவருக்குப் பின் அரியணையேறிய அடுத்த வம்சத்தின் முதல் அரசர் உருத்ரவர்மன். கங்கைக் கரையில் உயிர் நீத்த கங்க ராஜனது வழியில் வந்தவர் இவர். சீனாவுக்குத் திறை செலுத்தி, அரசுரிமை பெற்று ஆண்டார் இவர். இவருடைய மகனான சம்புவர்மன் சீனாவை ஆண்ட சென் (Chen) வம்சம் வலியிழந்து இருந்ததைக் கண்டு, வழக்கமான கப்பத்தைச் செலுத்தாமல் விட்டார். அடுத்து, சூய் (Sui) வம்சம் சீனாவில் பதவியேற்றது. உடனேயே கி. பி. 595ல் கப்பத்தை அனுப்பிவைத்தார் சம்புவர்மன். ஆயினும் கி.பி. 605ல் சீனப்படையொன்று சம்பாவின் மீது படையெடுத்து வந்தது. சம்புவர்மன் தோல்வி மேல் தோல்வி கண்டு நாட்டை விட்டு ஓடினார். தலைநகரமான சம்பாபுரி சூறையாடப்பட்டது. ஏராளமான செல்வத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு சீனப்படைகள் திரும்பிச் சென்றன.

சம்புவர்மன் திரும்பி வந்து மீண்டும் அரியணையிலமர்ந்தார். அவரும் அவருடைய மகனான கந்தர்ப்பதர்மனும் சீனாவுக்குத் தவறாமல் திறை செலுத்தி அமைதியாக ஆண்டனர். கந்தர்ப்பதர்மனுக்குப் பின் அரியணைக்காகச் சதிகள் உருவாயின. கம்பூஜ அரசர்களான மகேந்திரவர்மன், ஈசானவர்மன் ஆகியோர் அவற்றை ஊக்குவித்தனர். இறுதியில் கந்தர்ப்பதர்மனின் மகனான பிரபாசதர்மனும் அவருடைய குடும்பத்தினரும் கி.பி. 645ல் கொலை செய்விக்கப்பட்டனர்.

இருண்டகாலம்

கம்பூஜ அரசர்தளால் ஆதரிக்கப்பட்ட சத்திய கௌசிகசுவாமி என்பவர் அடுத்தபடியாக (கி.பி. 645) அரியணையைக் கைப்பற்றினார். அவருடைய பேரனான ஜகதர்மனுக்குக் கம்பூஜ அரசர் ஈசானவர்மனின் மகள் சர்வாணி மணம் செய்து கொடுக்கப்பட்டார். சத்திய கௌசிகசுவாமி கி. பி. 653 ல்

காலமானர். நான்காண்டுகளுக்குப் பின்னர் சர்வாணியின் மகனுன பிரகாசதர்மன் விக்ராந்தவர்மன் என்ற பட்டத்துடன் அரியணையேறினர். அடுத்த நூருண்டுக்கால வரலாறு நமக்கு நன்கு தெரியவில்லை. இவ் வம்சத்தின் கடைசி அரசரான இரண்டாம் உருத்ரவர்மன் கி. பி. 757ஆம் ஆண்டுவாக்கில் காலமானர். இறுதிவரை இந்த வம்சம் சீனப் பேரரசர்களுக்குக் கப்பம் செலுத்திவந்தது.

ஐந்தாம் அரச வம்சம்

இரண்டாம் உருத்ரவர்மனுக்குப் பின்னர், வாள்வலியால் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினர் பிருதிவீந்திரவர்மன் என்பவர். இவரால் நிறுவப்பட்ட ஐந்தாம் அரச வம்சம் பாண்டுரங்க வம்சம் எனப்படுகிறது. பாண்டுரங்கமாகிய தெற்குச் சம்பாவிலிருந்த வீரபுரம் என்ற ஊர் இவர்களது தலைநகராயிருந்தது. சம்பாபுரியும் மற்ெருரு தலைநகராயிருந்ததுபோலும். தமது புயவலியால் பகைவரை வென்று நாட்டைப் பெற்றவர் என்று கல்வெட்டு ஒன்று இவரைப்பற்றித் தெரிவிக்கிறது. இவருக்குப்பின் அரசரான இவருடைய சகோதரியின் மகன் சத்யவர்மனது ஆட்சியில் சம்பாவின் கடற்கரைப் பகுதியை ஜாவாவினர் தாக்கினர் (கி.பி. 774). பின்னர் அரியணையேறிய இவருடைய தம்பியான இந்திரவர்மனது காலத்திலும் ஜாவாவினர் மற்றுமொருமுறை (கி.பி. 787) தாக்குதல் தொடுத்தனர். இதனுல் கடற்கரைப் பகுதியில் பெருத்த சேதம் ஏற்பட்டது. இவ் வரசர்கள் அனைவரும் சீனவுடன் நல்லுறவுகளையே கொண்டிருந்தனர்.

அடுத்து அரசரானவர் இந்திரவர்மனின் சகோதரியின் கணவரான ஹரிவர்மன் (சுமார் 800-820). சீனவுடன் உறவுகள் சீர்குலைந்தன. ஹரிவர்மன் சீனப்படையொன்றுல் தோற்கடிக்கப்பட்டார். கம்பூஜத்தின்மீது ஹரிவர்மன் படையெடுத்தார். இதில் வெற்றிபெற்றுர். சீனவுடனுன போரிலும் ஆரம்பத்தில் வெற்றி கிட்டியது. எனவே 'இராஜாதிராஜர்', 'பரமேஸ்வரர்' என்ற பட்டங்களை இவர் சூடிக்கொண்டார்.

இவருடைய மகனுன மூன்றும் விக்ராந்தவர்மன் (சுமார் கி.பி. 820-860) குழந்தையின்றி இறந்ததால் இந்த வம்சம் முடிவுக்கு வந்தது.

பிருகு வம்சம்

அடுத்த வம்சத்தின் முதல் அரசர் இரண்டாம் இந்திரவர்மன். இவருடைய தந்தை ஒரு சிற்றரசராகவோ, மாநில அதிகாரியாகவோ

இருந்திருக்கவேண்டும். சிவபெருமானுல் அனுப்பப்பட்ட பிருகு (Birigu) என்பவரால் நிறுவப்பட்டது தமது வம்சம் என்று, இவ் வம்சத்து அரசர்களின் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. இரண்டாம் இந்திரவர்மன் முப்பத்தைந்தாண்டுகள் (சுமார் கி.பி. 860—895) அமைதியாக ஆண்டார். தாம் சைவராயிருந்தபோதிலும் பௌத்த ஆலயம் ஒன்றையும், மடாலயம் ஒன்றையும் இவர் கட்டியுள்ளார். இந்திரபுரம் என்ற நகரிலிருந்து இவரும் இவருடைய வம்சத்தினரும் ஆட்சி புரிந்தனர்.

இந்த வம்சத்தின் ஆட்சியின்கீழ்ச் சம்பா அரசில் செழிப்பும் அமைதியும் அரை நூற்றுண்டுக் காலத்துக்கும் அதிகமாக நிலவின. அண்டையில் அதன் செல்வாக்கும் ஓங்கியிருந்தது. சுமார் கி.பி. 911 முதல் 971 வரையில் ஆட்சிபுரிந்த மூன்ரும் இந்திரவர்மன் வேதம், இலக்கணம், தத்துவம் முதலிய பல துறைகளிலும் சிறந்த புலமை பெற்றிருந்தார். ஆனுல் அவரது ஆட்சியின்போது கம்பூஜ அரசர் (இராஜேந்திரவர்மனுக அவர் இருக்கக்கூடும்) சம்பாவின்மீது படையெடுத்துவந்து, பெருத்த சேதத்தை உண்டாக்கிவிட்டுத் திரும்பினுர்.

அன்னும் அரசர்களின் படையெடுப்பு

சம்பாவுக்கு வடக்கில் கி.பி. 968-ல் அன்னுமில் சிற்றரசர் ஒருவர் ஒரு புதிய அரசை நிறுவினுர். அதன் தலைநகர் டோங்கின் நகரம். அவரை எதிர்த்த மற்ருேர் அன்னுமியச் சிற்றரசர் தோற்கடிக்கப்பட்டுச், சம்பாவுக்குள் அடைக்கலம் புகுந்து வாழ்ந்துவந்தார். அப்பொழுது ஆண்ட சம்பா அரசர் மூன்ரும் இந்திரவர்மனின் மகனுகிய பரமேஸ்வரவர்மன். பரமேஸ்வரவர்மனே தமது கடற்படையுடன் புறப்பட்டு,டோங்கின் நகரைத் தாக்கமுயன்ருர். ஆனுல் புயற்காற்றுக் காரணமாக இம் முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது (கி.பி. 979). அன்னும் அரசரான லி ஹோன் (Le Hoan) சம்பாவின்மீது பழிதீர்த்துக் கொள்வதற்காகப் படையெடுத்து வந்து பரமேஸ்வரவர்மனைப் போரில் கொன்ருர். அடுத்த அரசராகப் பட்டமேற்ற நான்காம் இந்திரவர்மனும் தோல்வியுற்ருர். சம்பாவின் தலைநகர் அன்னுமியரால் சூறையாடப்பட்டது. சம்பாவின் பெரும் பகுதியும் அன்னும் அரசில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. தம் நாட்டின் தென்கோடி மட்டுமே நான்காம் இந்திரவர்மனுக்கு எஞ்சியிருந்தது.

இரண்டாம் ஹரிவர்மன்

நான்காம் இந்திரவர்மனது மரணத்துக்குப்பின் விஜய ஸ்ரீஹரிவர்மன் (இரண்டாம் ஹரிவர்மன்) என்பவர் கி.பி. 989-ல்

சம்பாவின் அரசரானூர். சீனப் பேரரசரது நட்பைப் பெற்ருர் இவர். சம்பாவில் தலையிடவேண்டாம் என்று லி ஹோனுக்கு ஆணையிட்டார் சீனப் பேரரசர். லி ஹோனின் பகைவர் எவரை யும் தாம் ஆதரிப்பதில்லை என்ற உறுதிமொழியை விஜயஸ்ரீ ஹரிவர்மன் அளித்தார். இந் நடவடிக்கைகளால் சம்பா முழு வதும் அன்னுமின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டது (992). லிஹோனுடன் நட்புடன் இருப்பதாகக் காட்டிக்கொண்டாலும் உள்ளுக்குள் அவரோடு பகைமையே ஹரிவர்மன் பாராட்டிவந்தார். சீனப் பேரரசரால் ஆதரிக்கப்பட்ட அவருடைய படைகள் சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம் அன்னுமுக்குள் புகுந்துச் சேதத்தை விளை வித்தன.

இவருக்கு அடுத்தபடி அரசரானவர் யான் பு கு விஜயஸ்ரீ (Yan Pu ku Vijaya Sri) எனச் சீன வரலாற்றில் குறிக்கப்படுகிருர். அன்னுமுடன் பகைமை இருந்துவந்ததைக் கருத்தில்கொண்டு முன்னெச்சரிக்கையாகத் தமது தலைநகரை மத்திய சம்பாவில் விஜயம் என்ற பிரதேசத்தில் இருந்த ஸ்ரீ விஜயம் என்ற நகருக்கு கி பி. 998ஆம் ஆண்டுவாக்கில் மாற்றினுர் இம் மன்னர்.

கி.பி. 1000-க்குப்பின்

ஹரிவர்மனுக்குப்பின் சுமார் அரை நூற்றுண்டுக் காலம் அன்னுமுடன் அமைதியே நிலவியது. ஆனுல் கி.பி. 1038-ல் சம்பாவில் அரியணைக்காகப் போட்டிகள் ஏற்பட்டன. பட்டத்து இளவரசனும் வேறு பலரும் அன்னுமுக்குச் சென்று அடைக்கலம் புகவேண்டியதாயிற்று. கி.பி. 1041-ல் அரியணையைக் கைப்பற்றிய இரண்டாம் ஜெய சிம்மவர்மனின் கடற்படை அன்னுமைத் தாக்கித் தோல்வியுற்றுத் திரும்பியது (1043). இதற்குப் பதில் நட வடிக்கையாகச் சம்பாவுக்குள் அன்னும் படையெடுத்தது. சம்பா வின் அரசர் போரில் கொல்லப்பட்டார். தலைநகரமும் வேறு பகுதிகளும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. அரண்மனை மாதர்கள் கைதிகளாக அன்னுமுக்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டனர்.

இந் நிகழ்ச்சிகளால் நாட்டில் கிளர்ச்சிகள் தலைதூக்கின. தெற்கிலிருந்த மாநிலமான பாண்டுரங்கத்தில் தனியரசு ஒன்றை நிறுவுவதற்கு முயற்சிகள் நடைபெற்றன. கம்பூஜப் படைகள் சம்பாவின்மீது படையெடுத்தன. ஜெய பரமேஸ்வரவர்மதேவ ஈஸ்வரமூர்த்தி என்ற மன்னர் கி.பி. 1050-ல் பாண்டுரங்கத்தைக் கைப்பற்றி, ஆயிரக்கணக்கானேரை அடிமைகளாகத் தம்முடைய பிரபுக்களிடையில் பங்கிட்டுக்கொடுத்து, மீண்டும் நாட்டில் ஒற்றுமையையும் அமைதியையும் நிலைநாட்டினுர். பின்னர்க் கம்பூஜத்தின்மீது படையெடுப்பு நிகழ்த்தி, வெற்றி பெற்ருர்.

இவருக்குப் பின்னர் அடுத்த பல நூற்ருண்டுகளிலும் அன்னுமின் மேலாதிக்கத்துக்குக் கட்டுப்படாமலிருக்க சம்பா எவ்வளவோ முயன்றது. இறுதியில் தோல்வியே கிட்டியது. கி.பி. 1312முதல் இரண்டாந்தரச் சிற்றரசர் என்ற பட்டத்தைச் சம்பா அரசருக்குச் சூட்டித் தமது மாநிலமாக அதை மாற்றி ஆண்டனர் அன்னும் அரசர்கள். அந்த 'இரண்டாந்தரச் சிற்றரசர் களும்' அன்னுமின் பிடியிலிருந்து விடுபடுவதற்குப் பெரும் முயற்சி செய்தனர்; அடிக்கடிக் கிளர்ச்சிகளும் போர்களும் நடை பெற்றன. சம்பாவுக்குத் தோல்வியே கிட்டியது. கி.பி. 1822 வரை இப் போர்கள் விட்டுவிட்டு நடைபெற்றன. அன்னுமியரின் ஆக்கிரமிப்புக்களைச் சமாளிக்க முடியாமல் சம்பாவின் கடைசி இந்து அரசர் அந்த ஆண்டில் கம்பூஜத்துக்குள் சென்று அகதியாக வாழத்தொடங்கினுர். இந்து அரசான சம்பா அத்துடன் முடிவுற்றது. அன்னுமியரின் வசப்பட்டுச் சம்பா என்ற பெயரை இழந்து, அன்னும் என அப் பகுதி மாறிற்று.

பர்மா

மக்கள் இனங்கள்

அண்டையிலுள்ள பர்மா நாட்டுக்குள் இந்திய வணிகர்களும், சமயப் பிரசாரகர்களும், மற்றவர்களும் கிறிஸ்துவ அப்தத்துக்குப் பல நூற்ருண்டுகளுக்கு முன்னரேயே சென்றிருக்க வேண்டும். வட இந்தியாவிலிருந்து தரைவழியாகவும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து கடல் வழியாகவும் அவர்கள் பர்மாவுக்குச் சென்றனர். பல இந்திய அரசுகள் வட பர்மாவிலும் தென் பர்மாவிலும் கி.பி. முதலாம் நூற்ருண்டு முதலே நிலவின என்பதைப், பலவகைச் சான்றுகளும் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. பிற்காலப் பர்மியக் கதைகளும் இத்தகைய அரசுகளைப்பற்றி நமக்குத் தெரிவிக் கின்றன. ஆயினும் கம்போடியா, சம்பா, ஜாவா, சுமத்திரா போன்ற பகுதிகளைப்போலப், பர்மாவின் பண்டைய வரலாறு நமக்குத் தொடர்ச்சியாகத் தெரியவில்லை.

திபேத்திய மங்கோலியக் கலப்பு இனத்தவரான பியூக்களும் (Pyus), மான்கள் (Mons) அல்லது தலேங்குகள் (Talaings) போன் ருேரும் கி.மு. ஆரும் நூற்ருண்டுமுதலே பர்மாவில் வாழ்ந்து வந்தனர். சயாமில் குடியேறிய தாய்கள் (Thais) போன்றவர் களோடு தொடர்புபூண்ட ஷான்கள் (Shans) முதலிய வேறு சில இனத்தவரும், பின்னர்ப் பர்மாவுக்குள் புகுந்தனர். இந்தியர்களும் இதேபோல் பர்மாவுக்குள் சென்று குடியேறினர்.

பண்டைக் கதைகள்

பண்டைக் காலத்தில் பர்மாவுக்குள் வந்து அரசுகளை நிறுவிய இந்தியர்களைப்பற்றிய பல கதைகள் பர்மாவில் நிலவுகின்றன. கபிலவஸ்துவில் சாக்கிய குலத்தைச் சேர்ந்த அபிராஜன் என்ற இளவரசர் ஒருவர் ஆதிக் காலத்தில் வடக்குப் பர்மாவுக்குள் படையுடன் சென்று, ஐராவதி நதியின் கரையில் சங்கிசா என்ற நகரை நிறுவினாராம். அந் நகரே இன்று டகாங் (Tagaung) என்றழைக்கப்படுகிறது. இந் நகரைத் தலைநகராகக்கொண்டு, அண்டையிலிருந்த பகுதிகளை அபிராஜர் ஆட்சி புரிந்தாராம். இவருடைய மூத்த மகன் அரக்கானில் (Arakan) ஓர் அரசை நிறுவி ஆட்சி புரிந்தார், இளைய மகன் சங்கிசாவில் பின்னர் அரசோச்சினார். சங்கிசா நகரம் நிறுவப்பட்ட காலம் கௌதம புத்தருக்கு முப்பத்தொரு தலைமுறைக்கு முன்னர் என்று அக் கதை கூறுகிறது.

கௌதம புத்தரது காலத்தில் மற்றோர் இளவரசர் கங்கைக் கரையிலிருந்து படையுடன்வந்து வடக்குப் பர்மாவில் ஆட்சி புரிந்தாராம். பதினாறு தலைமுறைகள் ஆட்சிபுரிந்தபின் வட பர்மாவிலிருந்த தமது அரசை அந்த வம்சத்தினர் இழந்தனர். பின்னர் அவர்கள் தெற்கே சென்று மற்றோர் அரசை அங்கு நிறுவினர். அதற்குத் தலைநகராக ஸ்ரீக்ஷேத்திரம் என்ற நகரும் அவர்களால் நிறுவப்பட்டது. இன்றைய புரோம் (Prome) நகருக்கு அண்மையில் அது இருந்தது. ஐராவதி நதி ஓரமாக வடக்குத் தெற்காக இந்தியக் கலாசாரம் பரவியதுபோலும்.

தென் பர்மாவின் கடற்கரைப் பகுதியில் வாழும் தலைங்குகளிடையில் நிலவும் கதையொன்றின்படி தென்னிந்தியாவில் கிருஷ்ணை, கோதாவரி ஆகிய நதிகளின் கரைகளிலிருந்து ஏராளமான இந்தியர்கள் கடல் கடந்து வந்து ஐராவதி நதியின் கழிமுகப் பகுதியிலும் அதனை அடுத்த கடற்கரைப் பகுதியிலும் ஆதிக்காலத்தில் குடியேறினராம்.

வேறு சான்றுகள்

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தாலமி பர்மாவிலிருந்த பல இடங்களின் பெயர்களைத் தமது நூலில் குறிப்பிடுகிறார். அவை அனைத்தும் சமஸ்கிருதப் பெயர்களாகவே இருக்கின்றன. இந்தியக் கலாசாரம் எந்த அளவு பர்மாவில் பரவியிருந்தது என்பதை அவை காட்டுகின்றன. பர்மாவில் காணப்படும் பிராமிக் கல்வெட்டுகளும் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய இந்திய மொழிகளும் இலக்கியங்களும், பிராமண சமயம், பௌத்த சமயம் ஆகியவையும் பர்மாவில்

கிறிஸ்துவ அப்தத்தின் தொடக்கத்திலேயே பரவியிருந்தன என்பதைத் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி ஐயத்துக்கு இடமின்றித் தெளிவாக்குகிறது. பௌத்த சமயம் பர்மாவில் பரவியிருந்ததை கி.பி. மூன்றும் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த சீன நூல்களும் தெரிவிக்கின்றன. தென் பர்மாவிலிருந்த ஸ்ரீக்ஷேத்திரம் ஓர் இந்து அரசு என்பதை யுவான் சுவாங்கும் குறிப்பிடுகிருர்.

இந்தியக் கலாசாரம்

மான்கள் (தலைங்குகள்,) பியூக்கள் போன்ற அனைவரும் இந்தியக் கலாசாரத்தையே பின்பற்றலாயினர். இந்தியக் கலாசாரத்தைப் பின்பற்றிய மான்கள் வாழ்ந்த தென் பர்மாவின் கடற்கரைப் பகுதி இரமன்ன தேசம் எனப்பட்டது. ஸ்ரீக்ஷேத்திரத்தில் இந்து அரசு நிறுவப்பட்டதும் அப் பகுதியில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த பியூக்களும் இந்தியக் கலாசாரத்தை மேற்கொண்டனர். அப் பகுதியில் உள்ள பல்வேறு கல்வெட்டுகள் இந்திய எழுத்தைக் கொண்டு சமஸ்கிருத மொழியிலும் பியூ மொழியிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

பர்மாவைச் சேர்ந்த இந்து அரசுகளின் வரலாறு நமக்குத் தெரியவில்லை. அவற்றை ஆட்சிபுரிந்த அரசர்களுள்ளும் ஒரு சிலரின் பெயர்கள் மட்டுமே நமக்குத் தெரிகின்றன. சான்ருக ஸ்ரீக்ஷேத்திரத்தில் ஹரி விக்கிரமர், சிம்ம விக்கிரமர், சூரிய விக்கிரமர் என்ற அரசர்கள் ஆட்சிபுரிந்தனர் என்பதைக் கல்வெட்டுகளிலிருந்து நாம் அறிந்துகொள்கிருேம். ஸ்ரீக்ஷேத்திர அரசர்களின் பெயர்கள் விக்கிரமர் என்று முடிந்தன என்பது தெரிகிறது. கி.பி. ஏழாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த புத்த சிலை ஒன்றின் பீடத்தில் ஜெயச்சந்திரவர்மன் என்ற அரசரது பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி. ஏழாம் நூற்றுண்டு முதல் பத்தாம் நூற்றுண்டு முடிய அரக்கான் பகுதியில் ஸ்ரீ தர்ம ராஜானுஜ வம்சம் ஆட்சி புரிந்தது. தர்மசந்திரர், வீரசந்திரர், பாலசந்திரர், தேவசந்திரர் போன்ற அரசர்கள் அவ் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களது தலைநகரின் பெயர் வைசாலி. அதற்கு முன்பு இராமாவதீ, தன்யவதீ ஆகியவை தலைநகர்களாயிருந்தன. வைசாலி நகரின் இடிபாடுகள் அதன் பண்டைப் பெருமையினை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. பல அரசர்களின் நாணயங்களும் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

பியூ அரசு (ஸ்ரீக்ஷேத்திரம்)

ஸ்ரீக்ஷேத்திரத்தைத் தலைநகராகக்கொண்ட பியூக்களின் அரசுதான் கி.பி. எட்டாம் நூற்றுண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்

றுண்டு முடிய, பர்மாவில் மிகவும் வலிமை மிகுந்த அரசாக விளங்கியது. தென்பர்மாவின் கடற்கரையிலிருந்த மான் அரசு, அரக்கான் பகுதி ஆகியவை நீங்கலாகக் கிட்டத்தட்ட பர்மா முழுவதையும் அது உள்ளடக்கியிருந்தது. மேற்கில் இந்தியா, கிழக்கில் கம்பூஜம், தென்கிழக்கில் சயாமிலிருந்த துவாரவதீ என்ற அரசு, தெற்கில் கடல், வடக்கில் யுன்னுன் ஆகியவை அதன் எல்லைகளாயிருந்தன என்று சீன நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. அதாவது, கிழக்கு மேற்கில் 500 மைல்களும், தெற்கு வடக்கில் 800 மைல்களும் அது விரிவடைந்திருந்ததாம். அதன் தலைநகரான ஸ்ரீக்ஷேத்திரம் 27 மைல் சுற்றளவைக்கொண்டு, பலத்த மதிலாலும் ஆழ்ந்த அகழியாலும் சூழப்பெற்றிருந்ததாம். அங்கு நூற்றுக்கும் அதிகமான பௌத்த மடாலயங்கள் இருந்தன.

இன்றைய சீனுவில் உள்ள யுன்னுன் (Yunnan) மாநிலம், அப்பொழுது தாய்மக்களின் அரசாக இருந்தது. கி.பி. எட்டாம் நூற்றுண்டின் முன் பாதியில் மிதிலாராஷ்டிரம் அல்லது காந்தாரம் என்ற ஓர் அரசைத் தாய்கள் அமைத்தனர். அது வேகமாக வலிமையடைந்து சீனப் படைகளையும் தோற்கடித்தது. அடுத்துப் பியூ அரசரும் தோற்கடிக்கப்பட்டுத் தாய் அரசரின் சிற்றரசராக்கப்பட்டார். பின்னர், கி.பி. 832-ல் ஸ்ரீக்ஷேத்திர நகரம் தாய்களால் தாக்கிச் சூறையாடப்பட்டது. தெற்கில் மான்கள் வலிமை பெற்று வந்தனர். அவர்கள் பியூ அரசின்மீது படையெடுத்து, அதன் தென்பகுதியைக் கவர்ந்துகொண்டனர். இந்நிலையில் ஸ்ரீக்ஷேத்திரத்துக்குப் பதிலாக மேலும் வடக்கில் ஐராவதியின் கரையிலிருந்த அரிமர்த்தனபுரம் என்ற நகரைப் பியூ அரசர்கள் தமது தலைநகராக்கிக் கொண்டனர். வடக்கில் மிரம்மர்கள் (Mrammas) அல்லது பர்மியர்கள் (Burmians) என்ற மக்கள் வலிமை பெற்று வந்தனர். பியூ அரசின் வடபகுதியை இவர்கள் கவர்ந்து கொண்டனர். கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டில் பியூ அரசு அழிந்துபோயிற்று. அடுத்த நூற்றுண்டில் பர்மாவில் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கியவர்கள் மிரம்மியர்களே. அரிமர்த்தனபுரம் அவர்களது தலைநகரமாய் விளங்கிற்று. அந் நகரம் பகன் (Pagan) என்று பின்னர் வழங்கலாயிற்று.

பர்மிய அரசு

பிரம்மா என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லிலிருந்தே பர்மா என்ற சொல் மருவி வந்தது என்று பழங்கதைகள் கூறுவது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. அவர்களது குலப் பெயரான மிரம்மா என்பதே சமஸ்கிருதத்தில் பிரம்மா, பர்மா என மருவிற்று என்பது ஓரளவு பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. இவர்கள் ஆதியில்

இந்தியாவின் வடகிழக்கு எல்லையில் பிரம்மபுத்திரா நதியும் சிந்த்வின் (Chindwin) நதியும் கூடும் பகுதியில் வசித்தனர். எனவே பிரம்மபுத்திராவிலிருந்து இவர்கள் பிரம்மர், பர்மர் என்ற பெயரினைப் பெற்றனர் என்றும் சிலர் கூறுவர்.

பகனைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆரம்பத்தில் ஆட்சி புரிந்த பர்மிய அரசர்களுள் முக்கியமானவர் அனிருத்தர். அனவிரதர் என்று இவரது பெயர் கதைகளில் திரிந்து வருகிறது. இவர் கி.பி. 1044-ல் அரியணையேறினார் என்று கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. இதுமுதல் பர்மாவின் வரலாற்றில் ஒரு புதிய திருப்பம் ஏற்படுகிறது. ஆனால், அது இந் நூலின் கால கட்டத்துக்குப் பிந்தியது. எனவே மிகவும் சுருக்கமாகவே இப் புதிய அரசைப்பற்றிப் பார்ப்போம்.

அனிருத்தர் மிகவும் முக்கியமான பேரரசர். ஏறத்தாழப் பர்மா முழுவதையும் தமது ஆட்சியின்கீழ் ஐக்கியப்படுத்தினார் அவர். ஆனால் ஏற்கெனவே கலாசாரத்தில் உயர்ந்திருந்த மான்களிடமிருந்து (Mons) இந்துக் கலாசாரத்தை மிரம்மர்கள் இப்பொழுது முதல் பெற்றனர். ஹீனயான பௌத்த சமயம் பர்மாவில் பரவலாயிற்று. இந்திய இளவரசி ஒருவரை இவ் வரசர் மணந்துகொண்டார். ஆலயங்கள் கட்டுதல், நீர்ப்பாசன வசதிகள் செய்தல் முதலிய பல பணிகளை இவர் செய்தார். இவரது புகழ் இலங்கை வரையில் பரவியிருந்தது.

இவரது ஆட்சி கி.பி. 1077-ல் முடிவுற்றது. இந்திய இளவரசிக்குப் பிறந்த இவருடைய இரண்டாம் மகன் கியன்சித்தர் (Kyanzitha) கி.பி. 1084-ல் அரியணையேறினார். ஸ்ரீதிரிபுவனாதித்திய தர்மராஜர் என்ற பட்டத்தை அவர் சூடிக்கொண்டார். அவரது ஆட்சியின்போது இந்தியாவிலிருந்து பௌத்தர்களும் வைணவர்களும் பேரெண்ணிக்கையில் பர்மாவுக்கு அழைத்து வரப்பட்டுக் குடியமர்த்தப்பட்டனர். இந்திய ஆலயக் கலையைப் பின்பற்றி ஆனந்த ஆலயம் என்ற புகழ்மிக்க ஆலயத்தை அவர் கட்டினார். சோழ இளவரசி ஒருவரை இம் மன்னர் மணந்துகொண்டார்.

கி. பி. 1283-ல் மங்கோலியப் படைகள் பர்மாவின்மீது படையெடுத்தன. ஏற்கெனவே குப்ளாய்க்கானின் தலைமையில் சீனாவில் மங்கோலியரின் ஆட்சி ஏற்பட்டிருந்தது. பர்மிய அரசர் கொல்லப்பட்டார். பகன் நகரம் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. இந்த நிகழ்ச்சிக்குப்பின் பர்மாவில் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டுப் பல சிற்றரசுகள் தலைதூக்கின. மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர்த்தான் பர்மாவில் மீண்டும் ஐக்கியம் ஏற்பட்டது.

சயாம்

பர்மாவில் மான்களிடையில் (Mons) பரவிய இந்துக் கலா சாரம் அங்கிருந்து சயாமுக்கும் பரவியது. இந்தியர்கள் அப் பகுதியில் ஆயிரக்கணக்கில் சென்று குடியேறியிருந்தனர். இவர்களால் நிறுவப்பட்டிருந்த பல சிற்றரசுகள், அவற்றை ஆண்ட சிற்றரசர்கள், அவர்கள் பௌத்த சமயத்துக்கு ஆற்றிய தொண்டுகள் முதலியவற்றை எல்லாம் பாலி நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அங்கு அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள், புத்தரின் சிலைகள் முதலியவை இக் குறிப்புகளை மெய்ப்பிக்கின்றன. சயாமிலும், யுன்னானிலும் இந்துக் கலாசாரம் பரவிய காலம் கிறிஸ்து அப்தத்தின் முதலிரண்டு நூற்றாண்டுகள் என்று நாம் கொள்ளலாம்.

அரசுகள்

சயாமின் பெரும் பகுதியையும் உள்ளிட்டிருந்த துவாரவதீ (Dwaravati) என்ற அரசைப்பற்றி யுவான் சுவாங் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது சயாமின் வடபகுதியில் இருந்தது. தென் பகுதியானது நெடு நாள்களாகவே கம்பூஜ அரசின் ஒரு பகுதியாக இருந்துவந்தது. கம்பூஜ அரசு வலிமைபெற்றுத் திகழ்ந்த காலத்தில் சயாம் முழுவதுமே அதன் ஆதிக்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்ததும் உண்டு. சயாமில் வழங்கிய பழங்கதைகள் அக் காலத்தில் இருந்த சிற்றரசுகளைப்பற்றி நாம் அறிந்துகொள்ளப் பயன்படுகின்றன. ஆயினும் அவற்றின் தொடர்ச்சியான வரலாறு நமக்குத் தெரியவில்லை. தாய்களின் ஆதிக்கம் வளர்ச்சியுற்று, அவர்கள் சயாமைக் கைப்பற்றிய பின்னரே, சயாமின் முக்கியத்துவம் அதிகரித்தது எனலாம்,

தாய்கள் (Thais)

சீனர்களைப்போலவே மங்கோலிய இனத்தவரான தாய்கள் கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டு, கி. பி. முதலாம் நூற்றாண்டு ஆகிய காலத்தில் இன்றைய சீனாவின் தெற்கு, தென் கிழக்குப் பகுதியில் குடியேறலாயினர். பின்னர், இந்தோசீனாவின் வடபகுதிக்குள்ளும் அவர்கள் பரவினர். பல சிற்றரசுகள் அங்கு அவர்களால் நிறுவப்பட்டன. அவற்றுள் முக்கியமானவை யுன்னானிலும், டோங்கினிலும் (Tonkin) இருந்த அரசுகள். யுன்னானில் இருந்த தாய் அரசுகள் இந்தியக் கலாசாரத்தைத் தழுவின. டோங்கினிலிருந்த தாய்கள் அன்னாமியர் எனப்பட்டனர். அவர்கள் சீனாவின் கலாசாரத்தைத் தழுவினர். அவர்களது எழுச்சி, சம்பாவுடனான அவர்களின் போர்கள் ஆகியவற்றை ஏற்கெனவே நாம் பார்த்தோம்.

காந்தார அரசு

யுன்னுனில் தாய்கள் நிறுவியிருந்த அரசு காந்தாரம் எனப் பட்டது. அதன் ஒரு பகுதி விதேக ராஜ்யம் என்ற பெயருடன் விளங்கியது. இவ் வரசின் தலைநகரம் மிதிலை. எனவே மிதிலாராஷ்டிரம் என்றும் இவ் வரசு வழங்கப்பட்டது. பௌத்த சமயம் அங்குப் பரவி யிருந்தது. காந்தார அரசர்கள் அசோகரது வழியில் தோன்றியவர்கள் என்று அக் காலத்திய கதைகள் கூறின. அவர்கள் 'மகாராஜாக்கள்' என்ற பட்டத்தைச் சூடிக்கொண்டனர். சமஸ்கிருதம், சீனம் ஆகிய மொழிகளில் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டன. இரசியுதீன் என்ற அரேபியர் காந்தார மக்கள் இந்தியாவிலிருந்தும் சீனுவிலிருந்தும் வந்தவர்கள் என்று எழுதியுள்ளார் (கி. பி. பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டு). இந்தியக் கலாசாரமும் சீனக் கலாசாரமும் அங்கு ஒருசேரப் பரவியிருந்ததே இதற்குக் காரணம்.

பல நூற்ருண்டுகளாகவே காந்தாரத்தை ஆண்டுவந்த தாய் அரசர்கள் சீனுவுக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசர்களாயிருந்து வந்தனர். ஆனுல் கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டின் நடுப்பகுதியில் அவர்கள் வலிமைபெற்றுச், சீனுவின் மேலாதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்டனர். அடுத்த நூற்ருண்டில் சீனுவின்மீது பல படையெடுப்புகளையும் தாய் அரசர்கள் மேற்கொண்டனர். கி. பி. 850ஆம் ஆண்டில் 'பேரரசர்' என்ற பட்டத்தையும் தாய் அரசர் சூட்டிக் கொண்டார். அவரை அடக்கத் திட்டமிட்ட சீனப் பேரரசர் பல போர்களில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். இதன் முடிவில் கி. பி. 884-ல் சீனப் பேரரசரது மகளைக் காந்தார அரசர் மணந்து கொண்டபின், இரு அரசுகளுக்குமிடையில் அமைதி ஏற்பட்டது.

கி. பி. 1000-க்குப்பின்

கி. பி. 1253ஆம் ஆண்டில் குப்ளாய்க்கானின் தலைமையில் மங்கோலியர்கள் காந்தார அரசைக் கைப்பற்றி அழித்தனர். தாய்கள் யுன்னுனிலிருந்து தெற்கு நோக்கியும் மேற்கு நோக்கியும் வெளியேறலாயினர். அவர்களுள் ஒரு பகுதியினரான அஹோம்கள் (Ahoms) இந்தியாவில் அஸ்ஸாம் பிரதேசத்துக்குள் நுழைந்தனர். மற்ருெரு பகுதியினரான ஷான்கள் (Shans) வட பர்மாவைக் கைப்பற்றினர். இன்னுெரு பகுதியினர் சயாமையும் இலாவோஸையும் கைப்பற்றினர். (சயாம் இவ்வாறுதான் தாய்களின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் வந்தது. சயாம், இலாவோஸ், வடபர்மா ஆகிய பகுதிகளில் பதின்மூன்ரும் நூற்ருண்டுக்கு முன்னரேயே தாய்கள் சிறு சிறு கூட்டங்களாகப் புகுந்திருந்தனர்.)

மத்திய சயாமைக் கம்பூஜத்தின் பிடியிலிருந்து கைப்பற்றி சுகோதயம் (Sukhodaya) என்ற அரசைத் தாய்கள் ஏற்கெனவே நிறுவியிருந்தனர். சுகோதாய் (Sukotai) என்று பின்னர் இது மருவிற்று. பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டில் காந்தாரத்திலிருந்து பெருத்த எண்ணிக்கையில் தாய்கள் வந்து சுகோதயத்தில் குடியேறியபின் இவ்வரசின் வலிமை வளர்ச்சியுற்றது. கி. பி. 14ஆம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியில் சுகோதய அரசின் வலிமை குன்றியது. இதன் அரசர்கள் இராமர் என்ற சொல்லையும் தம் பெயரோடு சேர்த்துக் கொண்டனர். சான்றுக, கி. பி. 1347-ல் முடிசூடிக்கொண்ட சுகோதய அரசர் 'சூரிய வம்சராம மகாதர்ம ராஜாதி ராஜர்' என்ற பட்டப் பெயரைச் சூடியிருந்தார். இவ்வரசர்கள் பௌத்த சமயத்தை ஆதரித்தாலும் சிவனுக்கும் விஷ்ணுவுக்குங்கூடச் சிலைகளை வைத்து வழிபாடு நடத்தினர்.

சுகோதய அரசின் வீழ்ச்சிக்குப்பின் எழுச்சியுற்றது அயோத்திய அரசு. அதன் தலைநகரம் அயோத்தியா (அயூத்தியா). அதன் அரசர்கள் 'இராமாதிபதி' என்ற பட்டப் பெயரினைச் சூடிக் கொண்டனர். சுகோதயம் போன்ற பல அரசுகள் இராமாதிபதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்துவந்தன. கி.பி. 1350ல் தோன்றிய இவ்வரசு விரைவிலேயே சயாம், இலாவோஸ், கம்பூஜத்தின் ஒரு பகுதி ஆகியவற்றைத் தன் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவந்தது.

பர்மாவுக்கும் அயோத்தியாவுக்கும் இடையருமல் போர்கள் நடைபெற்றன. அயோத்திய அரசர்கள் பலமுறை கடுந்தோல்வியுற்றனர். கி.பி. 1767-ல் பர்மியப் படைகள் அயோத்தியாவைக் கைப்பற்றி அழித்தபின், பாங்காக் நகரத்துக்குத் தலைநகரம் மாற்றப்பட்டது. தாய்லாந்தை (சயாம்) ஆளும் அரசர்கள் இருபதாம் நூற்றுண்டிலுங்கூட இராமர் என்ற பெயரைத் தாங்கியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஆயினும், அவர்களும் மக்களும் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவியுள்ளனர்.

மலேய தீபகற்பம்

கிறிஸ்துவ அப்தத்துக்கு முன்னமேயே மலேசியாவுடன் இந்தியாவானது வாணிப உறவுகளைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். சீனு, சுமத்ரா, ஜாவா, இந்தோசீனு ஆகிய நாடுகளுக்குச் சென்ற கப்பல்கள் மலேசியாவைத் தொட்டுக்கொண்டே சென்றன. ஆயினும் இவ் வுறவுகளைப் பற்றி முறையாகத் தெரிந்துகொள்வதற்குப் போதுமான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை.

மலேய தீபகற்பத்தின் வடமேற்குக் கரையிலிருந்த தக்கோலம் (Takkola) என்ற ஊர் கிறிஸ்துவ அப்தத்தின் முதல் நூற்றுண்டு

களில் சிறந்த துறைமுகமாக இருந்தது. இன்றைய தகுவா பா (Takua Pa) என்ற ஊரே பழைய தக்கோலம் என்று பெரும் பாலான அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். [அதற்குத் தெற்கிலுள்ள டிராங் (Trang) என்ற இன்றைய ஊரே தக்கோலம் என்று கருது வோரும் உளர்.] இந்திய வணிகர்களும் குடியேற்றக்காரர்களும் தக்கோலத்தில் கரையிறங்கி, மலைகளைக் கடந்துசென்று, வடகிழக் குக் கரையில் இன்று பாண்டன் விரிகுடா (Bay of Bandon) எனப் படும் பகுதியை அடைந்து, அங்கிருந்து கடல்வழியாகவோ தரை வழியாகவோ சீனு, சயாம், அன்னும், கம்பூஜம் ஆகிய நாடுகளுக் குச் சென்றனர். தக்கோலத்திலிருந்து கப்பல்கள் சுமத்ரா, ஜாவா முதலிய கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்குச் சென்றன.

மலேய தீபகற்பத்தில் பலவிடங்களில் இந்தியர்கள் குடியேற் றங்களை அமைத்திருந்தனர் என்பதைத் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி நமக்குத் தெரிவிக்கின்றது. ஆலயங்கள், சிலைகள், குடியேற்றங்கள், கல்வெட்டுகள் முதலியன அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. கல்வெட் டுகள் சமஸ்கிருத மொழியிலேயே உள்ளன. இவையனைத்தும் தகு வாபா, பாண்டன் விரிகுடா, வெலிங்டன் மாநிலம் முதலிய பல விடங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

இந்தியர்கள் மலேய தீபகற்பத்தில் சில அரசுகளையும் அமைத் திருந்தனர். கி.பி. முதல் அல்லது இரண்டாவது நூற்றுண்டிலேயே அவை அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதைச் சீன வரலாற்று நூல் கள் தெரிவிக்கின்றன. சீனுவுக்கு அவற்றின் அரசர்கள் தூதர்களை அனுப்பினர். பெரும்பாலும் சீனச் சான்றுகளையும், ஒருசில இந் திய இலக்கியக் குறிப்புகளையும்கொண்டு அவ் வரசுகளின் பெயர் களை நாம் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. சான்றுக இலங்கியாசு (Langkia-su), பன் பன் (Pan-Pan) போன்ற அரசுகளைப் பற்றிச் சீன நூல்களும், கலசபுரம், கர்மரங்கம் போன்ற அரசுகளைப்பற்றி இந்திய நூல்களும் கூறுகின்றன. இவை அனைத்தும் இன்றைய மலேய தீபகற்பத்தின் எப் பகுதியில் இருந்தன என்பதைக்கூட உறுதியாக நம்மால் கூற இயலவில்லை. அவற்றை ஆண்ட சில அரசர்களின் பெயர்கள் அந் நூல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

இந்து சமயத்தினர், பௌத்தர்கள்ஆகியோர் அக்குடியேற்றங் களில் இருந்தனர். புத்தர், சிவன், விஷ்ணு ஆகிய தெய்வங் களுக்கு ஆலயங்கள் அங்குக் கட்டப்பட்டன. இந்தியக் கலா சாரம் அங்குப் பின்பற்றப்பட்டது. கி.பி. எட்டாம் நூற்றுண்டில் மலேயாவானது சைலேந்திரப் பேரரசில் சேர்ந்திருந்தது. அது முதல் சோழ அரசுடன் மலேயாவும் வாணிப உறவுகளைக் கொண் டிருந்தது. சைலேந்திரப் பேரரசு நிலைகுலைந்தபோது ஜாவாக்

காரர்கள் மலேயாவின்மீது தாக்குதல்கள் நடத்தினர் (கி.பி. பதினோன்காம் நூற்றாண்டில்). மலேயா, ஜாவாப் பேரரசின் ஒரு பகுதியாக ஆயிற்று,

சுமத்திரா

துவக்கம்

இந்தோனேஷியத் தீவுகளில் போர்னியோவுக்கு அடுத்தபடியாகப் பெரியது சுமத்திரா (Sumatra). சுவர்ணத்வீபம் என்ற பெயரால் அக்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டது இதுவே என்பது சிலரது கருத்து. கிழக்கிந்தியத் தீவுக்கூட்டம் முழுவதுமே சுவர்ணத்வீபம் என்ற பெயரால் சுட்டப்பட்டது என்பது மற்றும் சிலரது கருத்து.

கிறிஸ்துவ அப்தத்துக்கு முந்திய நூற்றாண்டுகளிலேயே இந்தியர்கள் சுமத்திரா போன்ற தீவுகளுக்குச் சென்றனர். இந்தியாவிலிருந்தும் இலங்கையிலிருந்தும் சீனாவுக்குச் செல்லும் கப்பல்கள் சுமத்திராத் தீவின் கரையோரமாகவே சென்றன. இந்தியர்கள் பலர் அத் தீவுகளுக்குச் சென்று குடியேறித், தமது கலாசாரத்தையும் மக்களிடையில் பரப்பலாயினர்.

ஸ்ரீவிஜயம்

சுமத்திராத் தீவில் இருந்த ஸ்ரீவிஜயம் என்ற அரசே நமக்குத் தெரியவரும் முதல் இந்து அரசாகும். அத் தீவின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் உள்ள பலம்பாங் (Palambang) மாநிலத்திலேயே அது நிறுவப்பட்டிருந்தது. கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டுமுதல்தான் அதன் வரலாறு நமக்குத் தெரியவருகின்றது. அதற்குச் சிறிது முன்னர்த்தான் அவ்வரசு நிறுவப்பட்டதுபோலும். அது வளர்ச்சியுற்று, அண்டையிலிருந்த மலயு (இன்றைய ஜம்பி)என்ற மற்றோர் இந்து அரசையும், பங்கா (Bangka) போன்ற தீவுகளையும் வென்று கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வலிமையோடு திகழ்ந்தது. ஜாவா போன்ற பெருந்தீவுகள்மீதும் படையெடுப்புகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. கி.பி. 686ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுகள் இத்தகைய செய்திகளை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. ஸ்ரீவிஜயத்தின் அரசருக்கெதிராகப் பல மாநிலங்களில் கிளர்ச்சிகள் நடைபெற்றதையும் அவை தெரிவிக்கின்றன.

அவ்வரசில் பௌத்த சமயமே பின்பற்றப்பட்டது. அதன் அரசர்களுள் பலர் அச் சமயத்தைத் தழுவியிருந்தனர். ஈத்சிங்கின் குறிப்புகளும் கல்வெட்டுகளும் இதை நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

இந்தியாவுக்கும் ஸ்ரீவிஜயத்துக்குமிடையில் கடல் வாணிபம் நடைபெற்றுவந்தது. சீனுவுக்கும் வணிகர்களும் அரச தூதர்களும் ஸ்ரீவிஜயத்திலிருந்து சென்றுவந்தனர். கி. பி. எட்டாம் நூற்ருண்டில் ஸ்ரீ விஜயத்தின் மேலாதிக்கம் மலேய தீபகற்பத்தில் பாண்டன் விரிகுடா (Bay of Bandon) வரையிலும் விரிவடைந்திருந்தது என்பதை கி. பி. 775ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டொன்று உணர்த்துகிறது.

சைலேந்திர அரசின் எழுச்சி

கி.பி. எட்டாம் நூற்ருண்டு முதல் மற்ருேர் அரசு கிழக்கிந்தியத் தீவுகளில் உருவாகி வந்தது. அதுவே சைலேந்திர அரசு. அது, சைலேந்திர வம்சத்து அரசர்களால் ஆளப்பட்டதால் சைலேந்திர அரசு எனப்பட்டது. சைலேந்திர வம்சத்தின் பூர்வீகத்தைப்பற்றி நமக்குத் தெரியவில்லை. ஸ்ரீவிஜயத்தை ஆண்ட வம்சமே அது என்று கருதுவோரும் உளர். ஜாவா அல்லது மலேய தீபகற்பத்தில் தோன்றி எழுச்சியுற்ற வம்சம் அது என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். கி.பி. 778ஆம் ஆண்டுக்குச் சற்று முன்னர் ஜாவாவின் மேற்குப் பகுதியையும் மத்தியப் பகுதியையும் சைலேந்திர வம்சம் தன் ஆதிக்கத்துக்கு உட்படுத்தியது. ஏறத்தாழ அதே காலத்தில் மலேய தீபகற்பத்தையும் தன்னுதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டுவந்தது அது.

சைலேந்திர அரசர்களின் கல்வெட்டுகள் பல கிடைத்துள்ளன. ஆயினும் சைலேந்திர வம்சத்தின் வரலாற்றை முறையாக அறிந்துகொள்வதற்கு அவை பயன்படவில்லை. இராஜாதிராஜ விஷ்ணு, தரணீந்திரர், சங்கிராம தனஞ்சயர், பாலபுத்திர தேவர் போன்ற அரசர்களின் பெயர்கள் நமக்குத் தெரியவருகின்றன. வங்காளத்தைச் சேர்ந்த பால அரசரான தேவபாலரது நாளந்தாச் சாசனமானது சைலேந்திர அரசர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. யவபூமியை ஆண்டவர்கள் என்றும், சுவர்ணத்வீபத்தை ஆண்டவர்கள் என்றும் அவர்களைப்பற்றி அது கூறுகின்றது.

அரேபியரின் சான்றுகள்

கி.பி. ஒன்பது, பத்தாம் நூற்ருண்டுகளைச் சேர்ந்த அரேபிய எழுத்தாளர்கள் சைலேந்திர அரசைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டைச் சேர்ந்த இபின் கொர்தாத்பாஹ் (Ibn Khordadbah), சுலைமான், இபின் அல் பகீஹ் (Ibn al Fakih) போன்றவர்களும், பத்தாம் நூற்ருண்டைச் சேர்ந்த அபூ சையத் ஹசன் (Abu Zhaid Hasan), மசூதி (Masudi) போன்றவர்களும்

சைலேந்திரப் பேரரசின் செல்வச் செழிப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடு கின்றனர். பதினொன்ரும் நூற்ருண்டைச் சேர்ந்த அல்பெருனி யும் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ருர். அப் பேரரசுக்குள் அடங்கி யிருந்த தீவுக் கூட்டங்கள் சுவர்ணத்வீபம் (தங்கத் தீவுகள்) என்று இந்துக்களால் அழைக்கப்பட்டன என அவர் எழுதியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. மணலை நீரில் அலசி நிறையத் தங்கம் அங்கு எடுக்கப்பட்டது என்று அவர் எழுதுகிருர்.

சைலேந்திரப் பேரரசின் விரிவும் அயல் உறவும்

மலேய தீபகற்பம், கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் ஆகியவற்றைத் தம் குடையின்கீழ்க் கொண்டுவந்த சைலேந்திர அரசர்கள் கடல் வலிமை பொருந்தியவர்களாக இருந்தனர். கம்பூஜத்தையுங்கூட கி.பி. எட்டாம் நூற்ருண்டின் இறுதியில் அவர்கள் வென்று அடிமைப்படுத்தினர். இன்றைய அந்தமான், நிக்கோபார்த் தீவு களும் அவர்களால் வெல்லப்பட்டன. வங்காள விரிகுடா வழி யாகச் சீனுவுடன் நடைபெற்ற கடல் வாணிபம் முழுவது அவர்களின் துறைமுகங்கள் வாயிலாகவே நடைபெற்றது. இதனுல் ஏராளமான செல்வத்தை அவர்கள் பெற்றிருந்தனர். இந்தியாவுடனும் சீனுவுடனும் தூதர்களை அவர்கள் பரிவர்த்தனை செய்து கொண்டனர். சைலேந்திர அரசரான பாலபுத்திர தேவர் நாளந்தாவில் மடாலயம் ஒன்றைக் கட்டி, அதற்கு மானியமாக ஐந்து ஊர்களை அளிக்குமாறு தேவபாலருக்கு வேண்டுகோள் விடுத் தார் என்றும், தேவபாலர் அதற்கு இணங்கினுர் என்றும் நாளந் தாச் செப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன.

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டில் கம்பூஜமும் ஜாவாவும் சைலேந்திர அரசர்களிடமிருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொண்டன. இருப்பினும் சைலேந்திரப்பேரரசு தொடர்ந்து வலிமையுடனேயே திகழ்ந்தது. அது கி பி. பதினொன்ரும் நூற்ருண்டில் சோழப் பேரரசுடன் உறவுகள் கொண்டிருந்தது. சைலேந்திர அரசரான ஸ்ரீ சூடாமணி வர்மதேவர் என்பவர் கி.பி. 1006ஆம் ஆண்டில் நாகைப்பட்டினத்தில் பௌத்த மடாலயம் ஒன்றைக் கட்டத் தொடங்கினுர். இராஜராஜ சோழர் அதற்கு மானியமாகவூர் ஒன்றை அளித்தார்.இராஜராஜரின் மரணத்துக்குப்பின் இராஜேந் திர சோழரின் ஆட்சியில்தான் அது கட்டி முடிக்கப்பட்டது. அப் பொழுது சூடாமணி வர்மதேவர் இறந்து, அவருடைய மகன் மாறவி ஜயோத்துங்கவர்மன் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். பெரிய லெய்டன் செப்பேடு இதைத் தெரிவிக்கிறது. கி.பி.1003-ல் சீனுவுக் கும் தூதுக் குழு ஒன்றைச் சைலேந்திர அரசர் அனுப்பினுர்.

கி.பி. 1000-க்குப்பின்

இராஜேந்திர சோழரின் காலத்தில் சைலேந்திரப் பேரரசுக்கும் சோழப் பேரரசுக்குமிடையில் பகைமை மூண்டது. கி.பி.1017 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் தொடங்கிய போர் ஆறு, ஏழு ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. சைலேந்திரப் பேரரசின் பலவிடங்கள் சோழக் கடற்படையினரால் கைப்பற்றப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன. இப் பகைமைக்கான காரணங்கள் தெரியவில்லை. வீரராஜேந்திர சோழர் காலத்திலும் (கி.பி. 1063—70), முதலாம் குலோத்துங்க சோழர் காலத்திலும் (கி.பி. 1070—1120) சைலேந்திர அரசின் மீது மறுபடியும் படையெடுப்புகள் நிகழ்த்தப்பட்டன.

இதற்குப் பின்னரும் சைலேந்திர அரசு தொடர்ந்து நிலை பெற்றிருந்தது. இலங்கையின்மீது அவ்வரசர்கள் பலமுறை படையெடுத்தனர். கி.பி.பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு வரையில் அவ்வரசு நீடித்தது. அதன் அரசர்கள் பௌத்த சமயத்தையும் பிராமண சமயத்தையும் ஆதரித்தனர். இறுதியில் ஆண்ட ஏழு இந்து அரசர்களின் பெயர்களைக் கடாரத்து (Keddah) நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கடைசி இந்து அரசர் கி.பி. 1474-ல் இஸ்லாமிய சமயத்தைத் தழுவினார். இந்து அரசர்களின் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது. கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் சைலேந்திர அரசர்களின் தலைநகராகக் கடாரமே (மலேய தீபகற்பத்திலுள்ள கெட்டா) இருந்திருக்கவேண்டும். சோழரின் கல்வெட்டுகள் கடாரத்து அரசர்களென்றே அவர்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. அதற்கு முன்பு ஜாவாவில் போரோபுதூருக்கு (Borobudur) அருகில் அல்லது, ஜாவாவில் வேறு எங்கேயோ அவர்களது தலைநகர் இருந்திருக்கக்கூடும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.

ஜாவா

பண்டை அரசுகள் (மேற்கு ஜாவா)

யவத்வீபம் (யவம்-பார்லி; பார்லி தீவு) என்ற பெயரால் ஜாவா அன்று வழங்கப்பட்டது. கிறிஸ்துவ அப்தத்துக்கு முன்னமேயே இந்தியர்கள் அத் தீவுக்குச் சென்றிருக்கவேண்டும் என்று தெரிகிறது.

சீனச் சான்றுகளையும் சில கல்வெட்டுகளையும் வைத்தே பண்டைய ஜாவாவின் நிலைமையை ஓரளவு நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. கிறிஸ்துவ அப்தத்தின் முதல் நூற்றாண்டுகளில் ஜாவாவில் பல இந்து அரசுகள் இருந்தன. கி.பி.132 ஆம் ஆண்டில் ஆட்சிபுரிந்த தேவவர்மன் என்ற அரசரைப்பற்றிச்

சீன நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. ஜாவாவிலிருந்து சீனுவுக்குப் பல முறை தூதர்கள் அனுப்பப்பட்டனர் என்பதையும் அவை அறிவிக்கின்றன. அவர்களை அனுப்பிய அரசர்களின் பெயர்களையும் அரசுகளின் பெயர்களையும் சீன நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆயினும் அவற்றிலிருந்து உண்மையான பெயர்களை நம்மால் அறிந்து கொள்வது கடினமாக உள்ளது. சான்ருக, கி.பி. ஐந்தாம் நூற்ருண்டில் ஜாவாவிலிருந்த சோபோ(Cho-Po),ஹோலோடான் Ho-lo-tan) என்ற இரு அரசுகள் அடிக்கடிச் சீனுவுக்குத் தூதர்களை அனுப்பின என்று சீன நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவற்றை ஆண்ட அரசர்களின் பெயர்கள் வர்மன் என்ற சொல்லில் முடிந்தன.

கி.பி. ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பதாம் நூற்ருண்டுகளில் ஜாவாவில் பல அரசுகள் இருந்தன என்பதைச் சீனச் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்ருன ஹோலிங் (Ho-Ling) என்பது 'கலிங்கம்' என்று கருதப்படுகின்றது. இந்தியாவில் கலிங்கத்திலிருந்து சென்றவர்களால் அமைக்கப்பட்டது. இவ் வரசு என்று சிலர் ஊகிக்கின்றனர். இக் காலத்தைச் சேர்ந்த சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுகள் ஜாவாவில் இந்தியக்கலாச்சாரம், மொழி, சமயம் ஆகியவை பரவியிருந்ததைக் காண்பிக்கின்றன.

பிராமணமும் பௌத்தமும்

இந்தியாவிலிருந்து தாய் நாட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த பாஹியன் வழியில் ஜாவாவில் சில மாதங்கள் தங்கியிருந்தார் (கி பி. 414). பிராமண சமயம் அனைவராலும் பின்பற்றப்பட்டது என்று அவர் தெரிவிக்கிருர். பௌத்த சமயத்தைப், பின்பற்றுவோர் அருகியே காணப்பட்டனர். ஆனுல் அடுத்த சில ஆண்டுகளிலேயே காஷ்மீரத்திலிருந்து குணவர்மன் என்ற பௌத்தத் துறவி ஜாவாவுக்கு வந்தார். ஜாவாவின் அரசர் ஒருவரையும் அவருடைய தாயையும் பௌத்தராக்கிய பின் கி.பி. 424ல் சீனுவை அவர் அடைந்தார்.

கி.பி. ஆருரம் நூற்ருண்டில் மேற்கு ஜாவாவில் இன்றைய படேவியா (Batavia) மாநிலத்தில் தாருமா (Taruma) என்ற தலைநகரத்திலிருந்து பூர்வவர்மன் என்ற அரசர் ஆண்டு கொண்டிருந்தார். அவருடைய சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுகள் நான்கு இன்று கிடைத்துள்ளன. அவர் பிராமண சமயத்தைத் தழுவியிருந்தார் என்பதையும், பிராமணர்களுக்கு ஆயிரம் பசுக்களை அவர் தானமளித்ததையும் அவை சுட்டுகின்றன. இராஜாதிராஜர் என்ற பட்டம் சூடிப், பூர்வவர்மனுக்கு முன்பு ஆண்ட ஓரரசர் சந்திர

பாகம் என்ற வாய்க்கால் ஒன்றை வெட்டியதையும் அவை குறிப்பிடுகின்றன. பூர்வவர்மனின் பாட்டனர் இராஜரிஷி என்று குறிப்பிடப்படுகிருர்.

மடராம் அரசு (மத்திய ஜாவா)

கி.பி. எட்டாம் நூற்ருண்டின் துவக்கத்தில் மத்திய ஜாவாவில் மடராம் (Mataram) அரசு நிறுவப்பட்டது. அதை நிறுவியவர் சன்ஞகர் (Sannaha) என்பவர். அவருக்கு அடுத்த அரசர் சஞ்சயர் என்பவர். கி.பி. 732 ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த இவரது சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டொன்று இவர் அண்டையிலிருந்த பல அரசுகளை வென்ருர் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. (இக் கல்வெட்டிலும் தென்கிழக்காசியாவிலுள்ள அக் காலத்தைச் சேர்ந்த வேறுபல கல்வெட்டுகளிலும் சக அப்த ஆண்டுகள் வழங்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.) சஞ்சயர் சைவர் என்பதையும் சிவலிங்கம் ஒன்றை அவர் பிரதிஷ்டை செய்தார் என்பதையும், சிவன், பிரமன், விஷ்ணு ஆகிய மும்மூர்த்திகளையும் அவர் துதித்தார் என்பதையும் அக் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது. ஜாவாவில் இந்து சமயமும் கலாச்சாரமும் பரவியிருந்ததை இது நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. மத்திய ஜாவாவில் பிரம்பனன் (Prambanan) என்ற ஊரே இவரது தலைநகராயிருந்திருக்கக் கூடும். அங்கு மாபெரும் ஆலயங்கள் இடிந்த நிலையில் உள்ளன. இவர் சுமத்திரா, கம்பூஜம் முதலிய பகுதிகளையும் வென்ருர்.

சஞ்சயரின் முன்னேர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஜாவாவுக்கு வந்து குடியேறியவர்கள் என்றும், சைலேந்திர வம்சத்தை நிறுவியவர் சஞ்சயரே என்றும் சில ஆசிரியர்கள் ஊகிக்கின்றனர். இவற்றை ஏற்றுக் கொள்வதற்குப் போதுமான சான்றுகள் கிடையா.

கி.பி. 750ஆம் ஆண்டுவாக்கில் மத்திய ஜாவாவைச் சைலேந்திர அரசர்கள் கைப்பற்றினர். அப்பொழுது ஆண்டு கொண்டிருந்த மடராம் அரசர் யார் என்பது தெரியவில்லை. இப் படையெடுப்புக் காரணமாக மடராம் அரசர்கள் கிழக்கு ஜாவாவுக்குத் தமது தலைநகரை மாற்றி, அங்கிருந்து ஆண்டனர். அங்கிருந்து சுமார் ஒரு நூற்ருண்டுக் காலம் ஆண்டுகொண்டிருந்தனர்.

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் நடுப்பகுதியில் மீண்டும் மத்திய ஜாவாவையும் தமது பழைய தலைநகரையும் கைப்பற்றி அவர்கள் ஆளத்தொடங்கினர். மடராம் அரசு அப்பொழுது வலிமை மிகுந்து விளங்கிற்று என்பதையும், இருபத்தெட்டுச் சிற்றரசுகள்

அதற்குப் பணிந்திருந்தன என்பதையும் சீனச்சான்றுகள் மூலம் அறிகிறோம்.

அந் நூற்றாண்டில் ஆட்சி புரிந்த மடராம் அரசர்களின் பெயர்கள் அனைத்தும் கல்வெட்டுகள் வாயிலாக நமக்குத் தெரியவருகின்றன. ஆயினும் அவர்களைப் பற்றிப் பிற செய்திகள் எவையும் நமக்குத் தெரியவில்லை. கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி வாக்கில் பட்டமேறிய பலிதுங் (Balitung) என்ற அரசரைப்பற்றி மட்டுமே ஓரளவு தெரிகிறது. பலிதுங் என்பது இந்தோனேஷியப் பெயர். இது அவரது பூர்வீகப் பெயர். உத்துங்கதேவர், ஈஸ்வர கேசவோத்சவதுங்கர், சமரோத்துங்கர், தர்மோதய மகாசம்பு ஆகிய பட்டப் பெயர்களையும் அவர் சூடிக்கொண்டார். கி.பி. 898ஆம் ஆண்டு முதல் 910 வரையில் அவர் நிச்சயம் ஆட்சி புரிந்தார் என்பதை அவ்வாண்டுகளைச் சேர்ந்த அவருடைய கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன.

கி.பி. 910க்குப் பின் ஓரிரு ஆண்டுகளிலேயே பலிதுங்கர் இறந்தார். அவருக்குப்பின் மூன்று அரசர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராக அரியணையேறினர். அவர்களுள் மூன்றாமவரான வவா (Wawa) என்பவரே மடராம் அரசின் கடைசி அரசர். கி.பி. 927ஆம் ஆண்டு வாக்கில் மடராம் அரசு முடிவுக்கு வந்தது.

கலைகள்

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பத்தாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலும் பிரம்பனனில் பல ஆலயங்களை மடராம் அரசர்கள் கட்டினர். அவற்றுள் மிகவும் பெரியதான சிவனுடைய ஆலயம் நடுவில் உள்ளது. பிரமன் விஷ்ணு ஆகியோருக்கும் ஆலயங்கள் அங்குக் கட்டப்பட்டுள்ளன. கருங்கற் சுவர்களில் இராமாயணக் கதைகளைச் சித்திரிக்கும் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இக் கோயில்களையும் சிற்பங்களையும் வாயாரப் புகழ்ந்துள்ளனர் கலைத்துறை அறிஞர்கள்.

கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரையில் மத்திய ஜாவாவைக் கைப்பற்றி ஆண்ட சைலேந்திர அரசர்கள் காலத்திலும் அழகிய ஆலயங்கள் பல அங்குக் கட்டப்பட்டன. அவற்றுக்குத் தலைசிறந்த எடுத்துக்காட்டு போரோபுதூர் (Borobudur) ஆலயங்கள். போரோபுதூரும் பிரம்பனனும் இந்தோ-ஜாவாக் கலைக்குச் சிறப்பான எடுத்துக்காட்டுகள்.

இந்துச் சமயம், வேதங்கள், இதிகாசங்கள் ஆகியவை ஜாவாவின் அன்றைய கலாச்சாரத்தின் பகுதிகளாக விளங்கின.

கி.பி. 760ஆம் ஆண்டில் அகஸ்தியருக்கு ஆலயம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. ஜாவா மட்டுமன்றி மலேயா போன்ற விடங்களிலும் அகஸ்தியர் வழிபடப்பட்டார். இந்துக் கலாச்சாரமே ஜாவாவிலும் பரவியிருந்தது.

சிந்தோக் அரசு (கிழக்குஜாவா)

மேற்கு ஜாவாவில் கி.பி. ஆறும் ஆண்டுக்குப் பிறகு இந்துக் கலாச்சாரம் குன்றியதைப்போல், மத்திய ஜாவாவிலும் கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டில் அது குன்றியது. மடராம் அரசு வீழ்ச்சியுற்றபின் மத்திய ஜாவாவில் இந்துக் கலாச்சாரம் வலியிழந்தது போலும். அதற்குப் பின் சுமார் ஐந்து நூற்றுண்டுக்காலம் இந்துக் கலாச்சாரம் கிழக்கு ஜாவாவை மையமாகக்கொண்டிருந்தது.

கிழக்கு ஜாவாவில் புதிய இந்துஅரசு ஒன்றை நிறுவிய சிந்தோக் (Sindok) என்பவர் மடராம் அரச வம்சத்தோடு மிகவும் நெருக்கமான உறவு பூண்டவர். வவாவின் காலத்திலும் அவருக்கு முந்திய அரசர்களின் காலத்திலும் பட்டத்து இளவரசருக்கு ஒப்பான உயர்ந்த பதவிகளை அவர் வகித்தார். ஆனுல் அவருக்கும் மடராம் அரச குடும்பத்துக்கும் இருந்த உறவு முறை இன்னதென்று நமக்குத் தெரியவில்லை. கி.பி. 929 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் அரசரான சிந்தோக் ஸ்ரீஈசான விக்கிரம தர்மோத்துங்க தேவர் என்ற பட்டப் பெயரைச் சூடிக்கொண்டார். கிழக்கு ஜாவாவை இவர் ஆட்சிபுரிந்தார்என்பதை இவருடைய கல்வெட்டுகள் காண்பிக்கின்றன. இவர் சைவர்.

கி.பி. 947க்குப்பின் சிந்தோக் காலமானதும் அவருடைய மகள் ஸ்ரீஈசான துங்கவிஜயா என்ற பட்டத்துடன் அரியணையேறினுர். அவர் பௌத்தர். அவருடைய கணவரின் பெயர் ஸ்ரீ லோகபாலர் என்பது. அவர்களின் மகனுன ஸ்ரீமகுடவம்ச வர்த்தனர் என்பவரே அடுத்து அரசரானவர். இவருடைய மகளான மகேந்திர தத்தை என்பவர் பலி (Bali)த் தீவை ஆண்டார். குணப்பிரிய தர்மபத்தினி என்றும் இந்த அம்மையார் அழைக்கப் பட்டார். உதயணன் என்பது இவருடைய கணவரின் பெயர். தர்ம உதயண வர்மதேவர் என்றும் உதயணன் அழைக்கப்பட்டார். இவர்களின் மகனே அயிர்லங்கர் என்ற புகழ் மிக்க அரசர். தம் தந்தையின் ஆளுநராகவே பலித் தீவை மகேந்திர தத்தை ஆண்டார். அத்தீவு சிந்தோக் அரசவம்சத்தினரால் வெல்லப்பட்டுவிட்டது என்பதை இது காண்பிக்கிறது.

தர்மவம்சர்

இந்த வம்சத்து அரசர்களின் ஆட்சியைப் பற்றி முக்கியமான செய்திகள் நமக்கு அதிகம் தெரியவில்லை. கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டின் இறுதிவாக்கில் கிழக்கு ஜாவா அரசின்மீது சைலேந்திரர்கள் படையெடுத்தனர். ஆரம்பத்தில் சைலேந்திரர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அவர்களின் மாநிலங்கள்பல ஜாவாவின் படைகளால் சூறையாடப்பட்டன. ஆனால் விரைவிலேயே ஜாவாவின் படைகள் விரட்டியடிக்கப்பட்டன. அப்பொழுது கிழக்கு ஜாவாவை ஆண்டுகொண்டிருந்த அரசர் தர்மவம்சர். இவர் வலிமை மிகுந்த அரசர் என்பது தெரிகிறது.

இவரது ஆட்சியின்போது மகாபாரதம் பண்டைய ஜாவா மொழியில் இயற்றப்பட்டது. சிவசாசனம் என்ற நீதிநூலும் எழுதப்பட்டது. ஆயினும் சைலேந்திரரோ, அவருடைய ஆதரவு பெற்ற வேறு பகைவர் யாரோ தர்மவம்சர்மீது கி.பி. 1006ல் படையெடுத்தனர். அவருடைய நாடும் நகரமும் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. நாடோடியாக அலைந்து அடுத்த ஆண்டில் உயிர் நீத்தார் தர்மவம்சர்.

கி.பி. 1000க்குப்பின்

தர்மவம்சரின் மருமகனுன அயிர்லங்கர் (Airlangga) இந்த பேரழிவுக்குப் பிறகு சிறுகச் சிறுகத் தம் மாமனுரின் அரசை மீட்டார். கி.பி. 1010 முதல் 1035 வரையில் பல்வேறு எதிரிகளையும் முறியடித்தபின்னரே ஜாவாமுழுவதையும் அவரால் விடுவிக்க முடிந்தது. இதன் பின்னர் விவசாயம், தொழில், வாணிபம், இலக்கியம் முதலியவை வளர்ச்சியுறுவதற்குத் தம்மாலான உதவிகளனைத்தையும் அவர் புரிந்தார். இவற்றையெல்லாம் அவரது கல்வெட்டொன்று மிகவும் விரிவாகக் கூறுகிறது. கி.பி. 1042ல் தமது தள்ளாத வயதில் அரியணையைத் துறந்து துறவறம் பூண்டார் அயிர்லங்கர். தமது மரணத்துக்கு முன்பாகவே தமது அரசை இரண்டாகப் பங்கிட்டு, இரு பிள்ளைகளிடம் ஒப்புவித்தார் அவர். அவற்றில் மேற்கு அரசானது பிற்காலத்தில் வலிமை பெற்று வளர்ச்சியுற்றுக் கிழக்கு அரசையும் வென்று தன்னேடு ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டது. இந்த அரசின் தலைநகர் கதிரி (Kadiri) என்பது. பல பெரும்புலவர்கள் அந்நகரில் வாழ்ந்து அரசர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டனர். கலைகளும் நன்கு ஆதரிக்கப்பட்டன.

கதிரியிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்த அரசர்களுள் கடைசியானவர் கிருட ஜெயர் (Kritajaya). தமக்கு உட்பட்ட சிற்றரசர் ஒருவ

ரால் கி.பி. 1222ல் இவர் தோற்கடிக்கப்பட்டார். வெற்றிபெற்ற இராஜசர் (Rajasa) என்பவரால் மற்றொரு அரசு நிறுவப்பட்டது

இராஜசரது இரு பிள்ளைகளான விஷ்ணுவர்த்தனரும் கிருட நகரரும் (Kritanagara) ஒருவர்பின் ஒருவராக ஆண்டனர். கிருடநகரரது ஆட்சி மிகவும் சிறப்பானது. படை வலிமையும் ஆட்சித் திறமையும் மிக்கவர் அவர். மலேயா, சுமத்திரா, போர்னியோ முதலிய பல பகுதிகளையும் அவர் வென்றார். கி.பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பின் பாதி முழுவதிலும் ஆட்சிபுரிந்த இவரது காலத்தில் வாணிபத்தில் ஜாவா சிறந்து விளங்கியது என்று கி.பி. 1292ல் மார்க்கோ போலோ எழுதினார். பௌத்த சமயத்தை இம் மன்னர் ஆதரித்தார், ஆனால் இவரும் தமது மாநில ஆளுநர் ஒருவரால் பின்னர்க் கொல்லப்பட்டார்.

மீண்டும் கதிரிநகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு மற்றொரு அரசு தலைதூக்கியது. ஆயினும் சீன அரசரான குப்ளாய்க் கானின் படைகள் கி.பி. 129்ல் கதிரியைத் தாக்கிச் சூறையாடின. இதற்குப் பின் மஜபகித் (Majapahit) என்ற ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்ட மற்றொரு அரசு உருவாயிற்று. கி.பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டுவரையில் நீடித்தது அது. பின்னர் அந்த இந்து அரசை அழித்துவிட்டு இஸ்லாமிய அரசு அங்கு எழுச்சியுற்றது.

பலித்தீவு

ஜாவாத்தீவுக்குக் கிழக்கில் ஒன்றரைக்கல் தொலைவில் அமைந்துள்ளது பலி (Bali) என்ற சின்னஞ்சிறு தீவு. அங்குள்ள பன்னிரண்டு இலட்சம் மக்கள் இன்றும் இந்து சமயத்தைப் பின்பற்றுகின்றனர். கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அத்தீவுக்குச் சென்ற இந்துச் சமயமும் இந்துக் கலாச்சாரமும் இன்றும் அங்கு நின்று நிலவுவது குறிப்பிடத்தக்கதாய் உள்ளது.

சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இந்தியர்கள் அத் தீவில் சென்று குடியேறினர். ஆயினும் அங்கு நிலவிய இந்து அரசைப்பற்றிய செய்திகள் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சீன வரலாற்று நூல்களில்தான் முதன்முதலாகக் கிடைக்கின்றன. கௌண்டின்யர் என்பவர் அந் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் அத்தீவில் அரசராயிருந்தார். கி.பி. 518ஆம் ஆண்டில் தம்முடைய தூதர் ஒருவரை அவர் சீனாவுக்கு அனுப்பினார். அத் தீவு மிகவும் செழிப்பாகவும் நாகரிகம் மிகுந்தும் இருந்தது. பௌத்த சமயமே பலராலும் பின்பற்றப்பட்டது. இதைப்பற்றி ஈத்சிங்கின் குறிப்புகளும் சான்று பகருகின்றன.

கி.பி. எட்டாம் நூற்றுண்டுமுதல் பலித்தீவைப் பற்றி ஓரளவு அதிகம் தெரிந்து கொள்வதற்குப் பல கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் பயன்படுகின்றன. அவை பழைய பலி மொழியில் உள்ளன. ஜாவாவிலிருந்து அல்லாமல் நேரடியாக இந்தியாவிலிருந்தே இந்துக் கலாச்சாரம் பலித்தீவுக்கு வந்தது என்பதை அவை உணர்த்துகின்றன.

கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த ஐந்து அரசர்கள், ஒரு அரசி ஆகியோரின் பெயர்களைச் சில சாசனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவர்களுள் காலத்தால் முதலானவர் உக்கிரசேனர். கி. பி. 915 முதல் கி.பி. 933 வரையில் இவரால் வெளியிடப்பட்ட சாசனங்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. மற்றவர்கள் தபனேந்திரவர்ம தேவர் (இவரது கல்வெட்டு ஆண்டு கி.பி. 955), சந்திராபய சிங்க வர்மதேவர் (கி.பி. 962), ஜனசாது வர்மதேவர் (கி.பி. 975), ஸ்ரீவிஜயமகாதேவி (கி.பி. 983). ஸ்ரீ கேசரிவர்மன் (இவரது ஆண்டு தெரியவில்லை) ஆகியோர். ஸ்ரீ கேசரிவர்மன் பலபோர்களில் வென்று, அண்டை மாநிலங்களைக் கைப்பற்றினுர் என்று கூறப்படுகிறுர்.

கி.பி. 1000 க்குப் பின்னர்

பத்தாம் நூற்றுண்டின் இறுதிவாக்கில் ஜாவாவை ஆண்டு கொண்டிருந்த அரசர் ஒருவர் (ஸ்ரீ மகுட வம்சவர்த்தனராக இவர் இருக்கக் கூடும்) பலித்தீவைக் கைப்பற்றினுர். ஜாவாவை ஆண்டு கொண்டிருந்த தம் தந்தை ஸ்ரீ மகுடவம்சவர்த்தனரின் ஆளுநராகப் பலித்தீவை ஆண்டுவந்தார் மகேந்திரதத்தை அல்லது குணப்பிரிய தர்மபத்தினி) என்ற இளவரசியார் என்பதை முன்பே பார்த்தோம். கி.பி. 1010 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் இந்த அம்மையார் இறந்தபின் அவருடைய கணவரான உதயணன் ஆட்சிப் பொறுப்பை மேற்கொண்டு சுமார் 1025 வரையில் ஆண்டு வந்தார். இவர்களின் மகனை அயிர்லங்கர் ஜாவாவில் தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவியபோது, பலித்தீவும் அவரது ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது.

ஜாவாவின் ஆதிக்கத்திலிருந்து கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் விடுபட்டது பலித்தீவு. அந் நூற்றுண்டில் சுதந்திரமாக அத் தீவை ஆட்சிபுரிந்த அரசர்களின் பெயர்கள் நமக்குத் தெரிய வருகின்றன. பதின்மூன்ரும் நூற்றுண்டின் துவக்கத்தில் மீண்டும் ஜாவா அரசர்களுக்கு அடிமைப்பட்டுச், சுமார் அரை நூற்றுண்டுக் காலத்துக்குப் பின்னர் மறுபடியும் சுதந்திரம் பெற்றது அத் தீவு (கி. பி. 1250). ஆனல் கி.பி. 1284ல் கிருடநகரர் (Kritanagara)

என்ற ஜாவா அரசர் மீண்டும் பலித்தீவைக் கைப்பற்றி, அதன் அரசரைச் சிறைப்படுத்திச் சென்ருர். கிருடநகரரின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு பலித்தீவு மீண்டும் சுதந்திரமாய் வாழ்ந்தது. கி பி. 1343ல் மஜபகித் நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த ஜாவா அரசர் மீண்டும் பலித்தீவைக் கைப்பற்றினர். முகம்மதியப்படைகளை எதிர்த்து நிற்க முடியாத மஜபகித் அரசர் கி பி. பதினைந்தாம் நூற்ருண்டின் இறுதிவாக்கில் மஜபகித்தைவிட்டுப் பலித்தீவுக்கு ஓடிச்சென்ருர். கி.பி. 1911ல் டச்சுக்காரர்கள் அத் தீவை ஆக்கிரமித்தனர்.

போர்னியோ

இன்றைய இந்தோனேஷியத் தீவுகளில் மிகவும் பெரியது போர்னியோ (Borneo). கிறிஸ்துவஅப்தத்தின் தொடக்கத்திலேயே இந்தியர்கள் அத்தீவுக்குச் சென்று குடியேறியிருக்க வேண்டும். கி பி. 400 ஆம் ஆண்டுவாக்கில் பொறிக்கப்பட்ட ஏழு சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுகள் கிழக்குப் போர்னியோவில் மகாகம் (Mahakam) நதியின்கரையில் முவாரகமன் (Muara kaman) என்றவிடத்தில் கிடைத்துள்ளன. அக் காலத்தில் சிறந்த துறைமுகப் பட்டினமாக அவ்வூர் திகழ்ந்தது. கண்டுங்கன், அவருடைய மகன் அஸ்வவர்மன், அஸ்வவர்மனின் மகன் மூலவர்மன் ஆகிய மூன்று அரசர்கள் அக் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படுகின்றனர். அரசர் மூலவர்மன் பகுசுவர்ணகம் என்ற வேள்வி ஒன்றை நடத்திப் பிராமணர்களுக்கு 20,000 பசுக்களைத் தானம் வழங்கிய செய்தி தெரியவருகிறது. இந்துக் கலாச்சாரம் போர்னியோவில் நிலவியிருந்ததை இக் கல்வெட்டுகள் காண்பிக்கின்றன.

கண்டுங்கன் என்பது கௌண்டின்யன் என்பதன் திரிபே என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். கௌண்டின்யன் என்ற அரசரது பெயர் புநான், போர்னியோ, பலித்தீவு முதலிய பலவிடங்களிலும் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கு போர்னியோ போன்ற வேறு பகுதிகளிலும் இந்தியர்கள் குடியேறியிருந்தனர் என்பதைத் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி தெரிவிக்கிறது. புத்தர், இந்து சமயக் கடவுள்கள் முதலிய பல சிலைகள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. கிழக்கு போர்னியோவில் காம்பெங் (Kombeng) என்றவிடத்திலுள்ள குகையிலிருந்து சிவன், புத்தர் ஆகியோரின் கற்சிலைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

போர்னியோவில் இந்தியக் கலாச்சாரத்தைப்பற்றிய குறிப்புகள் சீன நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் இந்தியர்

களால் அத்தீவில் நிறுவப்பட்டிருந்த அரசுகளின் வரலாறு நமக்குத் தெரியவில்லை.

தென்கிழக்கில் இந்தியக் கலாச்சாரம்

இன்றைய இந்தோசீனு, பர்மா, மலேசியா, இந்தோனேஷியா ஆகியவிடங்களில் பண்டைக் காலத்தில் இந்தியர்களின் கலாச்சாரம் எவ்வாறு பரவியிருந்தது என்பதை மேலே கண்டோம். அவர்களால் நிறுவப்பட்டிருந்த அரசுகளைப் பற்றியும் ஓரளவு சுருக்கமாகப் பார்த்தோம். அக் கலாசாரத்தைப்பற்றி ஓரளவு இப்பொழுது அறிந்துகொள்ள முயலுவோம்.

சான்றுகள்

இந்திய அரசுகள், இந்தியக் கலாச்சாரம் ஆகியவற்றை நமக்கு உணர்த்தும் சான்றுகள் மேலே கூறப்பட்ட எல்லாவிடங்களிலுமே கிடைக்கின்றன. ஆயினும் அவை மிகஅதிகமாகக் கிடைக்குமிடம் இந்தோசீனுவே. அங்கிருந்த சம்பா, கம்பூஜம் ஆகிய அரசுகளைப் பற்றிய சான்றுகளே மிகவும் அதிகமாகக் கிடைக்கின்றன. மற்ற விடங்களில் அவை ஓரளவு குறைவாகவே காணப்படுகின்றன வாயினும் இந்தியக் கலாசாரம் அங்கு நிலவிய விதத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு அவைபோதுமானவையாக உள்ளன.

அத்தகைய சான்றுகளுள் மிகவும் முக்கியமானவை சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும், இந்திய எழுத்துகளிலேயே பெரும்பாலும் அச் சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. மொழி, இலக்கியம், சமயம், அரசியல், சமுதாயம் முதலிய பல துறைகளிலும் இந்தியக் கலாச்சாரம் அப் பகுதிகளில் எவ்வாறு பரவியிருந்தது என்பதை அவை நன்கு தெரிவிக்கின்றன. அங்கிருந்த அரசுகளைப்பற்றியும் அவை நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

ஆலயங்கள், கடவுள்களின் சிலைகள் முதலியவையும் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் கூறும் பலவற்றை அவை மெய்ப்பிக்கின்றன. மக்களிடையில் பிராமண சமயம், பௌத்த சமயம் ஆகிய இரண்டும் பரவியிருந்ததை அவை தெரிவிக்கின்றன. சீனநாட்டுப் பண்டைய வரலாற்று நூல்களின் முக்கியத்துவம் மதிப்பிடமுடியாதது. அப் பகுதிகளில் இந்தியர்களால் அரசுகள் நிறுவப்பட்டிருந்ததையும், இந்தியக் கலாச்சாரம் பரவியிருந்ததையும் அவை காலமுறைப்படி தெரிவிக்கின்றன. அரேபியர்கள், ஈத்சிங் போன்ரேரின் பயணக்குறிப்புகளும் நமக்குப் பயன்படுகின்றன.

சமுதாயம் : நால்வருணங்கள்

அப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த புராதன மக்கள் அங்குக் குடியேறிய இந்தியர்களைவிட நாகரிகத்தில் குறைந்தவர்களாக இருந்தனர். எனவே அரசியலிலும் சமுதாயத்திலும் தமது ஆதிக்கத்தை இந்தியர்களால் நிறுவமுடிந்தது. இந்தியாவிலிருந்ததைப்போன்ற சமுதாய அமைப்பே பெரிதும் அவர்களிடையிலும் நிலவியது. சதுர்வர்ணப் (நான்கு ஜாதி) பாகுபாட்டைப்பற்றிச் சாசனங்களிலும் இலக்கியங்களிலும் அடிக்கடிக் குறிப்புவருகிறது. பிராமணர்கள், க்ஷத்திரியர்கள், வைசியர்கள், சூத்திரர்கள் ஆகிய நான்கு வருணங்களும் அவற்றில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. வருணத்தாருக்கிடையிலான திருமணங்கள்மீது இந்தியாவிலிருந்ததைப் போன்றே அங்கும் பலதடைகள் இருந்தன. குறிப்பாக உயர்சாதிப்பெண்ணும் தாழ் சாதி ஆணும் மணந்துகொள்வது தடைசெய்யப்பட்டது.

சூழ்நிலைக்கேற்றவாறு இந்த நால்வருண முறையிலும் இடத்துக்கிடம் சில மாறுபாடுகள் இருந்தன. சான்ருகச் சம்பாவில் பிராமணர்கள், க்ஷத்திரியர்கள் ஆகிய இருவரும் முக்கியமான வகுப்பினராக இருந்தனர். ஆனால் வைசியர், சூத்திரர் போன்ருேர் அனைவரும் ஒட்டு மொத்தமாகக் கீழ் வகுப்பினராகக் கருதப்பட்டனர், மேலும் க்ஷத்திரியருக்கு அடுத்தவர்களாகவே பிராமணர்கள் அங்குக் கருதப்பட்டனர். பௌத்த சமயத்தின் செல்வாக்கே இதற்குக் காரணம். (இந்தியாவிலுங்கூடப் பௌத்த, சமண நூல்கள் க்ஷத்திரியருக்கு அடுத்த இரண்டாம் இடத்தையே பிராமணருக்கு அளிக்கின்றன.) பலித் தீவிலும் இத்தகைய நிலையையே நாம் காண்கிருேம். அரசர் க்ஷத்திரியராகவோ வைசியராகவோ இருந்த போதிலும், அரசருக்கு அடுத்த இடமே பிராமணருக்குப் பலித் தீவில் அளிக்கப்பட்டது. பலித் தீவில் சூத்திரர்கள் தீண்டாதவராக ஒதுக்கப்பட்டிருக்க வில்லை.

அனைத்துச் சாதியினரும் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். சூத்திரர்கள் நிலத்தில் கூலி வேலை செய்வோராயும் கைத்தொழில்களைச் செய்வோராயும் இருந்தனர். ஒரே குற்றத்துக்கு மேல் சாதியினருக்குக் குறைந்த தண்டனையும் கீழ்ச்சாதியினருக்கு அதிகந் தண்டனையும் கொடுக்கப்பட்டன. இந்திய முறையைப் பின்பற்றி அங்கும் மேல் சாதியினருக்கு மட்டுமென்று சிலவித மேலாடை, அணிகலன் அணியும் உரிமை, பல்லக்கு, யானை ஆகியவற்றில் செல்லும் உரிமை முதலியவை இருந்தன. அந் நாடுகளைச் சேர்ந்த பூர்வீக மக்களது சமுதாய அமைப்பைப் பற்றி நமக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. ஆளும் வகுப்பினரான இந்தியரின் சமுதாய அமைப்பு அவர்களைப் பெரிதும் இடர்ப்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

பெண்டிர் நிலை

இந்தியாவிலிருந்ததைவிடத் தென் கிழக்காசியாவில் பெண்கள் அதிக உரிமைகள் பெற்றிருந்தனர். அதிகாரிகளோடு கூட அவர் தம் மனைவிமார்களும் அரசரிடமிருந்து பல சமயங்களில் பரிசுகளைப் பெற்றனர் என்பதைக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. பல அரச குல மாதர்கள் உயர்பதவிகளை வகித்து நிர்வாகத்தில் கலந்து கொண்டனர். ஸ்ரீ ஈசானதுங்க விஜயா, மகேந்திரதத்தை (குணப் பிரிய தர்மபத்தினி) போன்ற பல பெண்கள் அரசியாகவும், மாநில ஆளுநராகவும் இருந்தனர். அவர்களின் பெயருக்கு அடுத்தபடி யாகவே அவர் தம் கணவர்களின் பெயர் குறிப்பிடப்படுவது இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது வயது வந்த ஆண் பிள்ளைகள் இருக்கப், பெண் பிள்ளைகள் அரியணையேறினர் என்பதையும் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக் கின்றன.

அந் நாடுகளில் ஆண்களோடு பெண்களும் கலந்து வெளி யுலகின் சமுதாய நிகழ்ச்சிகளில் பங்கெடுத்துக் கொண்டனர். பெண்கள் முகத்திரை அணியும் வழக்கமும் அங்கில்லை. அரச குடும் பங்களில்மட்டும் உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் ஒரு சிறிது இருந் தது. அரசர்களோடு அவர்தம் அடிமைகளும் காதல் பெண்களுங் கூட உடன்கட்டை ஏறினர்.

ஆண்கள் பல பெண்களை மணந்து கொள்ளும் வழக்கமிருந்தது. அரசர்கள் ஐந்து அரசிகளை மணந்து கொண்டனர். அவர்களன்றி வேறு பல பெண்களையும் மனைவிமாராக அந்தப்புரத்தில் அவர்கள் வைத்திருந்தனர். பலதார மணம் பெரிதும் செல்வர்களிடையில் மட்டுமே காணப்பட்டது எனலாம்.

பெண்கள், ஆண்கள் ஆகிய இருபாலருமே இடுப்புக்கு மேல் ஆடை எதையும் அணியவில்லை என்பதைச் சீன நூல்களும் சிற்பங் களும் தெரிவிக்கின்றன. அரச குலத்தினரும் பிரபுக்களும் கூட இடுப்புக்குக் கீழ் மட்டுமே ஆடை அணிந்தனர் எனச் சீன நூல்கள் எழுதுகின்றன. வெளியில் செல்லும்போது போர்வை போல் ஒரு துணியைக் கழுத்தில் சுற்றிக்கொண்டு சென்றனர். காலுக்குச் செருப்பணியும் வழக்கமும் பொதுமக்களிடம் காணப்படவில்லை. செல்வ மாதர்கள் ஏராளமான அணிகலன்களை அணிந்தனர்.

வகுப்புகள்

அரசர், பிரபுக்கள் ஆகியோர் உயர் வகுப்பினராக இருந்தனர். நாட்டின் நிலத்தில் பெரும் பகுதியினை அவர்கள் பெற்றிருந்தனர். அரச குடும்பத்தினரும் பிரபுக்களுமே உயர் அதிகாரிகளாயிருந்து

அரசியலாதிக்கம் பெற்று விளங்கினர். அவர்கள் தங்கப் பல்லக்குகளிலும் யானைகளின் மீதும் சென்றனர். அவர்கள் பெருஞ் செல்வத்தில் திளைத்தனர். பொது மக்களின் நிலை வறுமைமிகுந்தே காணப்பட்டது என்பதைப் பல்வேறு சான்றுகளும் காட்டுகின்றன. எளிய குடிசைகளிலும் வீடுகளிலும் அவர்கள் வாழ்ந்தனர். அரசர்களின் அரண்மனைகள், பிரபுகளின் மாளிகைகள் ஆகியவற்றைப் பற்றிச் சில சீன நூல்கள் வருணிக்கின்றன.

சமயம்

தென்கிழக்காசியாவிலிருந்த இந்து அரசுகள் அனைத்திலும் ஆரம்பத்தில் பிராமண சமயமே தலையான இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. சிவவழிபாடே எங்கும் பரவிக் காணப்பட்டது. விஷ்ணுவழிபாடும் ஓரளவு காணப்பட்டது. பிரம்மா அவ்வளவு முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கவில்லை. மூன்று மூர்த்திகளும் சேர்ந்த திரிமூர்த்தி விக்கிரகங்களும், சிவனும் விஷ்ணுவும் சேர்ந்த சிவ-விஷ்ணு விக்கிரகங்களும் ஜாவாவிலும் கம்பூஜத்திலும் காணப்பெற்றன. புராணங்களில் குறிப்பிடப்படும் இந்துத் தெய்வங்கள் அனைத்தின் விக்கிரகங்களும் இந் நாடுகளில் வைத்து வணங்கப்பட்டன.

வேதங்கள், உபநிடதங்கள், தர்ம சாத்திரங்கள், மகாபாரதம், இராமாயணம், புராணங்கள் முதலியவை அனைவராலும் படிக்கப்பட்டன. இவற்றை யொட்டிப் பண்டை ஜாவா மொழியில் இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டதைப்பற்றி முன்பே குறிப்பிட்டோம்.

பௌத்த சமயமும் ஓரளவு செல்வாக்குப் பெற்றுத்திகழ்ந்தது. குறிப்பாகக் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளில் அது நிறையச் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கியது எனக் கூறலாம். கி. பி ஏழாம் நூற்றாண்டு வரையில் ஹீனயான பௌத்த சமயமே பரந்து காணப்பட்டது. ஆனால் அடுத்த நூற்றாண்டில் மகாயானம் முக்கியமான இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டது. சைலேந்திர அரசர்களின் ஆதிக்கம் ஜாவாவிலும் சுமத்திராவிலும் ஏற்பட்டதும் மகாயானம் நன்கு வளர்ச்சியுற்றது. வங்காளத்திலிருந்து பல பௌத்த அறிஞர்கள் ஜாவாவுக்குச் சென்றனர். சைலேந்திர அரசர்கள் நாளந்தா, நாகைப்பட்டினம் ஆகிய இடங்களில் பௌத்த மடாலயங்களை அமைத்ததைப்பற்றி ஏற்கெனவே பார்த்தோம். மகாயான சமயத்தின் தத்துவ நூல்கள்சில சமஸ்கிருதத்திலிருந்து ஜாவா மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டன. மகாயான சமயக் கடவுள்களின் சிலைகளும் ஜாவாவில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தோ சீனாவிலும் பௌத்த சமயம் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு முதலே பரவியிருந்தது என்பதைச் சீன நூல்கள் காண்பிக்கின்றன. கி. பி. 605ல் சம்பாவின் மீது படையெடுத்த ஒரு சீனத் தளபதி ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பௌத்த நூல்களை அங்கிருந்து தம்நாட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றார். எட்டாம் நூற்றாண்டு முதல் அரசர்கள் பலர் பௌத்த ஆலயங்களையும் மடாலயஙகளையும் சம்பாவில் கட்டினர். அவற்றுள் ஒன்றின் இடிபாடுகள் டாங் டுவாங் (Dong Duong) என்ற விடத்தில் இன்றும் காணக் கிடக்கின்றன. சம்பாவில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட மிகப் பெரிய இந்து சமய ஆலயத்தைக் காட்டிலும் பெரியது இந்தப் பௌத்த ஆலயம். இதிலுள்ள பௌத்த விக்கிரகம் சம்பாவிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்ட அனைத்து விக்கிரகங்களிலும் கலை அழகில் சிறந்தது என அறிஞர் கருதுகின்றனர்.

கம்பூஜத்தில் இந்து சமயம், குறிப்பாகச் சைவம், அதிக அதிக்கம் பெற்று விளங்கியது. அரச குமாரர்கள் பிள்ளைப் பருவத்தில் ஆசாரியர்களிடம் கல்விகற்றனர். ஆசாரிய குடும்பங்கள்பல கம்பூஜ அரசர்களால் சுமார் முந்நூறு ஆண்டுக் காலம் ஆதரிக்கப்பட்டன. திவாகரபட்டர் போன்ற பல ஆசாரியர்கள் இந்தியாவிலிருந்து கம்பூஜத்துக்கு வரவழைக்கப் பட்டனர். அதேபோல் கம்பூஜத்திலிருந்தும் ஆசாரியர்கள், அரசகுமாரர்கள் முதலிய பலர் அடிக்கடி இந்தியாவுக்கு வந்தனர். சமயக் கல்வி பெறுவதற்காகவே அவர்கள் அவ்வாறு வந்தனர். கம்பூஜத்தில் ஆசிரமங்கள் நிறைய அமைக்கப்பட்டன. கல்வி கேள்விகளில் ஈடுபட்ட முனிவர்கள் அவற்றில் வாழ்ந்தனர். அரசர்கள் இத்தகைய ஆசிரமங்களைத் தமது செலவில் பராமரித்தனர். பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர்க் கம்பூஜத்தில் பௌத்த சமயம் வேகமாக வளர்ச்சியுற்றது. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின் சைவ சமயம் செல்வாக்குக் குன்றியது. கம்பூஜம் பௌத்த சமயத்தைப் பின்பற்றும் நாடாக மாறியது.

தென்கிழக்காசிய நாடுகள் அனைத்திலும் பலசமயத்தைப் பின்பற்றியோரும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தனர். அரசர்கள் பல சமயத்தினருக்கும் ஆலயங்களை அமைத்து, மானியங்களை அளித்தனர் என்பதைப் பல கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் தெரிவிக்கின்றன.

பர்மாவிலும் சயாமிலும் துவக்கத்தில் பிராமண சமயமே ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தது. ஆயினும் பௌத்த சமயம் விரைவிலேயே அந் நாடுகளில் செல்வாக்குப் பெற்றது. ஹீனயான

பௌத்த சமயத்தை அந் நாட்டு மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். இன்றும் அந்நாடுகளில் பாலிமொழிச் சமய நூல்களே மறைகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

இலக்கியம்

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் கல்வெட்டுகளிலும் செப்பேடுகளிலும் பயன்பட்ட அழகிய சமஸ்கிருதம் அறிஞர்கள் பலரையும் கவர்ந்துள்ளது. அங்கு இலக்கணம், தத்துவம், நீதிசாத்திரம், செய்யுள், வானசாத்திரம் முதலிய பல்வேறு துறைகளிலும் சமஸ்கிருத மொழியில் இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டன என்பதைப் பல்வேறு கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் தெரிவிக்கின்றன.

சம்பா நாட்டின் அரசரான மூன்றும் இந்திரவர்மன், கம்பூஜத்தை ஆண்ட யசோவர்மன் முதலியோர் சமஸ்கிருதத்தில் சிறந்த புலவர்களாயிருந்தனர் என்று சாசனங்கள் கூறுகின்றன. யசோவர்மனின் அமைச்சர் ஒருவர் வானநூலில் சிறந்து விளங்கினுராம். கி.பி. ஒன்பது, பத்தாம் நூற்றுண்டுகளைச் சேர்ந்த சாசனங்கள், சமஸ்கிருதச் செய்யுள்நடை கம்பூஜத்தில் மிகவும் நேர்த்தியான நிலையை அடைந்திருந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றன. அச் சாசனங்களுள்சில மிகவும் நீளமாக, அருமையான செய்யுட்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. வேதங்கள், புராணங்கள், தர்மசாத்திரங்கள், தத்துவ நூல்கள், பௌத்த சமண சமய நூல்கள் முதலியவை மட்டுமன்றி, இரகுவம்சம், கதாசரித்சாகரம் போன்ற பல்வேறு நூல்களையும் கம்பூஜப் பண்டிதர்கள் கற்றிருந்தனர் என்பது அச் சாசனங்களின் செய்யுட்கள் மூலம் நன்கு தெரியவருகின்றது.

ஜாவாவில் சமஸ்கிருத அறிவின் கலப்பால் தூண்டப்பட்டு மலர்ந்தது பண்டைய ஜாவா மொழி இலக்கியம். பல சமஸ்கிருத நூல்கள் ஜாவா மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டன. அவற்றுள் மிகவும் பழமையானது அமரமாலா என்ற நிகண்டு, பதினென்றும் நூற்றுண்டின் இறுதியில் இயற்றப்பட்ட,இராமாயணம்பண்டைய ஜாவாமொழி நன்கு வளர்ச்சியுற்றுவிட்டது என்பதைப் புலப்படுத்தியது. இதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே மகாபாரதத்தின் முதற்சில பர்வங்கள் உரைநடையில் ஜாவா மொழியில் அயிர்லங்கரின் ஆதரவினுல் எழுதப்பட்டன. பின்னர் மற்றப் பர்வங்களும் எழுதப்பட்டன. அர்ஜுன விவாகம், கிருஷ்ணாயணம், பாரதயுத்தம் முதலிய பல அருமையான நூல்கள் பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டில் எழுதப்பட்டன. மகா

பாரதத்தை யொட்டிப் பல உரைநடை நூல்களும் எழுந்தன அவற்றுள் முக்கியமானசில பிரம்மாண்ட புராணம் முதலியவை

கலைகள்

தென்கிழக்காசியாவில் ஆட்சி செலுத்திய இந்து அரசர்கள் இந்தியக்கலைப் பாணிகளைச் சிற்பத்துறையிலும் கட்டிடத் துறையிலும் கையாண்டனர். சூழ்நிலைகளை யொட்டிச் சில மாறுதல்களையும் இநதியக் கலைப்பாணி அந்நாடுகளில் அடைந்தது. கடல் கடந்த நாடுகளில் இந்தியக் கலைப்பாணியின் செல்வாக்கு அதிகம் காணப்படும் இடங்கள் ஜாவா, கம்போடியா ஆகியவையே.

ஜாவா ஆலயங்கள்

ஜாவாத்தீவில் டியங் (Dieng) பீடபூமியில் கி.பி. எட்டாம் நூற்றுண்டில் பல இந்து சமயக்கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. மகாபாரதத்தில் வரும் பாத்திரங்களின் பெயர்கள் அவற்றுக்குச் சூட்டப்பட்டன. அளவில் சிறியவையாயினும், ஆலய அமைப்பிலும் சிற்ப அழகிலும் சிறந்தவையாக அவை கருதப்படுகின்றன. குப்தர் காலத்து இந்திய ஆலயங்களை அவை ஒத்துள்ளன என்று அறிஞர் கூறுகின்றனர்.

ஜாவாவில் பிரம்பனன் (Prambanan) என்ற பள்ளத்தாக்கில் உள்ள ஆலயங்கள் இந்திய ஜாவா ஆலயக் கலைக்கு அருமையான எடுத்துக் காட்டுகள், சந்திகலசன், சந்திசரி, சந்தி சேவு (Chandi—சந்தி என்பது ஜாவா மொழியில் ஆலயத்தைக் குறிக்கிறது.) முதலிய பல ஆலயத் தொகுதிகள் பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவை. அவற்றில் முதலாவதான சந்திகலசன் என்பது கி.பி. 778ல் சைலேந்திர அரசர் ஒருவரால் கட்டப்பட்ட அருமையான ஆலயம். சந்திசேவு என்பது 250 ஆலயங்களடங்கிய தொகுதி. இலாரா ஜொங்கிராங் (Laro Jongrang) என்ற விடத்தில் பல இந்து சமய ஆலயங்கள் உள்ளன. சிவன், பிரம்மா, விஷ்ணு, ஆகிய மூன்று கடவுளரும் மூன்று பிரதான ஆலயங்களில் வைத்து வழிபடப்பட்டனர். ஆலயத்தைச் சுற்றிலும் இராமாயணக் கதைகளைச் சித்திரிக்கும் ஏராளமான சிற்பங்கள் உள்ளன.

இந்திய—ஜாவா பாணியிலமைந்த ஆலயங்களுள் தலைசிறந்ததாக அறிஞர்களால் கருதப்படுவது போரோபுதூர் (Burobudur) ஆலயம். ஒன்பது அடுக்குகளைக் கொண்டது இது. மேலடுக்குகள் மூன்றும் வட்ட வடிவமாகவும், கீழடுக்குகள் ஆறும் சதுரமாகவும் அமைந்துள்ளன. இது பௌத்த ஆலயம். புத்தரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை வருணிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான சிற்பங்கள் இதில் உள்ளன. புத்தரின் சிலைகள் மட்டும் ஐந்நூற்றுக்கும் அதிகமாகக்

காணப்படுகின்றன. போரோபுதூர், இலாராஜொங்கிராங் ஆகிய இரண்டும் ஜாவாவின் தலைசிறந்த கலைக் கருவூலங்களாகக் கருதப் படுகின்றன.

கம்போடிய ஆலயங்கள்

கம்போடிய ஆலயங்களுள் மிகவும் பழையவை புநான் அரசு காலத்தவை. அவை செங்கல்லாலும் மரத்தாலும் ஆனவை. எனவே அவை பெரிதும் அழிந்துவிட்டன. குப்தர் காலத்து ஆலயங்களை ஒத்தவையாக அவை இருந்திருக்கக் கூடும் எனச் சில அறிஞர் கருதுகின்றனர். ஆலயக்கலை சிறிது சிறிதாக வளர்ச்சியுற்று கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரே கம்போடியாவில் உன்னத நிலையை எட்டியது.

கம்போடிய ஆலயக் கலைக்கு மிகவும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவது அங்க்கோர்வட் (Angkorvat). ஆலய நகரம் என்பது இதன் பொருள். (அங்க்கோர் — நகரம்; வட் — ஆலயம்). கி.பி. 1113ல் அரியணையேறி கி. பி. 1145ஆம் ஆண்டுவாக்கில் உயிர் துறந்த இரண்டாம் சூரியவர்மனால் கட்டப்பட்டது இந்த விஷ்ணு ஆலயம். 650 அடி அகலமும் ஒன்றரை மைல் நீளமும் உள்ள அகழியால் அது சூழப்பட்டுள்ளது. மூன்றடுக்குகளைக் கொண்ட அவ்வாலயத்தின் அடிப்பகுதி 265 கெஜ நீளமும் 224 கெஜ அகலமும் கொண்டது. பிரமிடு வடிவில் அமைந்துள்ள அந்த ஆலயத்தின் உச்சியில் உள்ள சிகரம் அல்லது கோபுரம் 215 அடி உயரமுள்ளது. இதுவன்றி வேறு எட்டுக் கோபுரங்களும் உள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் 180 அடி உயரமுள்ளவை. அவ் வாலயத்தின் பல தாழ்வாரச் சுவர்களிலும் இந்திய இதிகாசங்களின் பல பகுதிகளைச் சித்திரிக்கும் சிற்பங்கள் உள்ளன. உலக விந்தைகளில் ஒன்றாக இதை நாம் கருதலாம்.

கி.பி. 1181ல் அரியணையேறிய ஏழாம் ஜெயவர்மன் என்ற அரசரால் நிறுவப்பட்ட தலைநகரம் இன்று அங்க்கோர் தாம் (Angkor Thom) என அழைக்கப்படுகிறது. அங்க்கோர் வட்டுக்கு வடக்கில் ஒரு கல் தொலைவில் உள்ளது அது. அகழியால் சூழப் பட்ட அழகிய அந் நகரின் நடுவில் பயான் (Bayon) என்ற பெரிய ஆலயம் ஒன்று உள்ளது. பிரமிடு போன்ற வடிவில் அமைந்து மூன்றடுக்குகளைக் கொண்டது அந்த ஆலயம். நாற்பது கோபுரங்கள் அதில் உள்ளன. மைய கோபுரமானது 150 அடி உயர முள்ளது. ஏராளமான சிற்பங்கள் அதில் உள்ளன. அதைச் சுற்றி அமைந்த நகரம் இன்று அழிவுற்ற நிலையில் உள்ளது. அதை அக் காலத்தில் கண்ட சியு டாகுவான் (Chiu Ta - Kuan) என்ற

சீனர் அதன் செல்வத்தையும் கலையழகினையும் வருணித்துள்ளார். அதைச் சுற்றியிருந்த அகழியின் நீளம் எட்டரை மைல். இவையன்றிக் கம்போடியாவில் வேறு பல சிறு சிறு ஆலயங்களும் உள்ளன.

மற்றநாட்டு ஆலயங்கள்

சம்பாவில் டாங்டுவாங் (dong duong) என்ற விடத்திலுள்ள பௌத்த ஆலயத்தைப் பற்றிச் சில பக்கங்களுக்கு முன்னமே குறிப்பிட்டோம். ஏறத்தாழ அதே காலத்தைச் சேர்ந்த சைவ ஆலயங்கள் மைசன் (Myson), போநகர் (Po Nagar) ஆகிய விடங்களில் உள்ளன. அவை மூன்றுமே பல ஆலயங்களின் தொகுதிகள். பெரும்பாலும் செங்கல்லால் கட்டப்பட்ட அவை மிகவும் சிதைவுற்ற நிலையில் இன்று உள்ளன. அரசியல் நிலைமை காரணமாக ஆலயக்கலை இதற்குமேல் சிறப்பாகச் சம்பாவில் வளர்ச்சியுறவில்லை போலும்.

பர்மாவில் பத்தாம் நூற்றுண்டுக்குப் பின்னரே சிறந்த ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட்டன. பகன் என்ற ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்டு எழுச்சியுற்ற பர்மிய அரசின் காலத்திலேயே சிறந்த ஆலயங்கள் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. குறிப்பாகப் பகன் நகரில் மட்டும் சுமார் ஆயிரம் ஆலயங்கள் இருந்தன என்பது இன்றைய இடிபாடுகளிலிருந்து தெரிய வருகின்றது. அவற்றுள் மிகவும் பெரியது ஆனந்த ஆலயம். கி.பி. 1084ல் அரியணையேறிய ஸ்ரீ திரிபுவனுதித்திய மகாராஜ கியன் சித்தர் (Kyan Zitha) என்ற அரசரால் கட்டப்பட்டது அது. இவர் சோழ இளவரசி ஒருவரை மணந்திருந்தார். இந்திய ஆலயம் ஒன்றைப் பின்பற்றி ஆனந்த ஆலயம் அமைக்கப்பட்டது எனத் தெரிகிறது. அன்றைய பர்மியக் கட்டடக் கலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக இன்றும் அது கருதப்படுகிறது. ஒவ்வொரு பக்கமும் 290 அடி நீளமுள்ள சதுரக் கட்டிடம் அது. புத்தரது வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் சிற்பங்கள் அதில் நிறைந்துள்ளன. 31 அடி உயரமுள்ள புத்தரது சிலை அதில் உள்ளது. இந்தியக் கலைஞராலேயே அது கட்டப்பட்டது என்பது பலரது முடிபு. "பர்மாவில் கட்டப்பட்ட இந்திய ஆலயம்" என்று சிலர் அதைக் கூறுகின்றனர்.

சயாம் நாட்டின் பண்டை ஆலயக்கலையினை அறிந்து கொள்வதற்குப் போதிய சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. வடஇந்தியப்பாணி, தென்னிந்தியப்பாணி ஆகிய இரண்டையும் ஒன்று கலந்த கோபுரப்பாணி பின்னர்ச் சயாமில் பின்பற்றப்பட்டது. சதுர வடிவில் கட்டப்பட்ட ஆலயத்தின் நடுவில் இத்தகைய உயர்ந்த கோபுரங்கள் எழுப்பப்பட்டன.

27. கசினி சுல்த்தான்களின் படையெடுப்பு

துருக்கியரின் படையெடுப்பு

மௌரியப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கும் குப்தர்களின் எழுச்சிக்கு மிடையில் பல துருக்கிய குலங்கள் வட இந்தியாவின் மீது படை யெடுத்து வந்தது பற்றி முன்பே பார்த்தோம். அப் படையெடுப் புகள் இந்தியாவை அதிகம் கெடுக்கவில்லை. அப் படையெடுப் பாளர்கள் விரைவிலேயே தமது தனித்தன்மைகளை இழந்து இந்திய சமுதாயத்தில் இரண்டறக் கலந்து போயினர். ஆனால் பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவாக்கில் படையெடுத்து வந்த துருக் கியர்களோ அவ்வாறு இரண்டறக் கலந்துவிடவில்லை. அவர்கள் தனித்து நின்று, இந்திய சமுதாயத்தில் முற்றிலும் இணையாமல் ஆளும் வகுப்பினராக இருந்தனர். இந்து சமயத்திலிருந்து பெரிதும் மாறுபட்ட இஸ்லாமிய சமயத்தை அவர்கள் பின்பற்றி யதே இதற்கு அடிப்படையான காரணம்.

சிந்துவை முகம்மதியர்கள் முதன்முதலில் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் கைப்பற்றினர். அவர்களது ஆட்சி அப் பகுதியில் சுமார் மூன்று நூற்றாண்டுக் காலம் நீடித்தது. இக் காலத்தில்தான் இந்தியாவை 'ஹிந்து' என்ற பெயரால் முகம் மதிய எழுத்தாளர்கள் அழைக்கலாயினர். இதற்குப் பின்னர்த் தான் 'ஹிந்து' என்ற சொல் பிராமண சமயத்தினரைக் குறிக்கும் சொல்லாக மாறியது. முகம்மதியர்கள் சிந்துவில் பெயரளவி லேயே ஆட்சி புரிந்தனர். இஸ்லாமியப் பேரரசில் அப்பாசிட் கலீபாக்களின் (Abbasid caliph) ஆட்சிக் குன்றத் தொடங்கியது முதல், சிந்துவிலும் முகம்மதியராட்சி தளர்ச்சியுற்றது. இந் நிலை யில் மீண்டும் மீண்டும் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து வந்து, வட இந்தியாவிலும் மேற்கு இந்தியாவிலும் இருந்த இந்து அரசு களின் ஆணிவேர்களை வெட்டி, முகம்மதியரின் ஆட்சி உறுதியாக இந்தியாவில் நிறுவப்படுவதற்கு வழிகோலியவர்கள் கசினியை ஆண்ட சுல்த்தான்கள். அப்பாசிட் கலீபாக்களின் ஆட்சி வீழ்ச்சி யுறத் தொடங்கிய நேரத்தில் கசினியில் இவர்கள் தமது ஆதிக் கத்தை நிறுவினர்.

சிற்றரசுகளின் தோற்றம்

கி.பி. 749ல் நிறுவப்பட்ட அப்பாசிட்டுகளின் ஆதிக்கம் அடுத்த நூற்ருண்டிலேயே வேகமாக வீழ்ச்சியுறத் தொடங்கியது. கி.பி. 813 முதல் 833 வரையில் கலீபாக இருந்த அல்மமூன் (Al-mamun) என்பவர் தம்முடைய படைத்தளபதிகளுள் ஒருவரான தகிர் (Tahir) என்பவரைக் குராசான் (Khurasan) என்ற பகுதியின் ஆளுநராக கி.பி. 820ல் நியமித்தார். பாக்தாதுக்குக் (Baghdad) கிழக்கிலிருந்த பகுதிகளே குராசான் என்று அப்பொழுது அழைக்கப்பட்டன. கலீபாவின் மேலாதிக்கத்திலிருந்து சிறிது சிறிதாகத் தம்மை விடுவித்துக்கொண்டு, சுதந்திரமான அரசரைப் போல் ஆளத்துவங்கினுர் தகிர். இவருக்குப்பின் குராசானை ஆண்டவர்கள் இந்தியாவின் எல்லைப்புறம் வரையில் தமது அரசின் எல்லையை விரிவுபடுத்தினர்.

சபாரித்கள்

கி.பி. 872ல் தகிரின் வம்சம் வீழ்ச்சியுற்றது. யகூப் இபின் லெய்த் அல்சபார் (Yagub - ibn Layth al-Saffer) என்பவர் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினுர். சிஜிஸ்தானத்தில் கன்னுராக இருந்து, கொள்ளைக்கூட்டத்தின் தலைவராக மாறிப், பின்னர்ப் படைத் தளபதியாக அமர்த்தப்பட்டு உயர்ந்தவர் இம் மனிதர். பாரசீகம் முழுவதும் ஆரம்பத்தில் இவரது ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது, பின்னர்க் காபூல், சிந்து ஆகியவற்றையும் வென்று வலிமை மிகுந்து விளங்கினுர் சபார்.

சாமானித்கள்

கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்ருண்டின் இறுதிவாக்கில் ட்ரான்ஸ்ஆக்ஸியானுவில் (Transoxiana) சாமானித் வம்சம் (Samanid) பேரரசு ஒன்றை நிறுவலாயிற்று. பல்க் (Balkh) பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சாமான் என்ற பிரபுவின் வழியில் வந்தவர்கள் இந்த வம்சத்தினர். சபாரித்களுக்குச் சொந்தமாயிருந்த குராசானை கி.பி. 903ல் சாமானித்கள் கவர்ந்துகொண்டனர். அப்பாசிட் கலீபாக்களின் மேலாதிக்கத்தைப் பெயரளவில் மட்டுமே இவர்கள் ஏற்றிருந்தனர். கி. பி. பத்தாம் நூற்ருண்டின் முன்பாதியில் ஆண்ட இரண்டாம் நசர் (Nasr II, A. D. 913-943) காலத்தில் சாமானித் அரசு விரிந்து பரந்திருந்தது. அவர்களது தலைநகரமான புகாராவும் (Bukhara) அவர்களது பேரரசிலிருந்த மற்ருெரு முக்கியமான நகரமான சமர்கந்தும் கல்விகேள்விகளிலும் செழிப்பிலும் அழகிலும் கலீபாக்களின் தலைநகராயிருந்த பாக்தாதையும் விஞ்சின.

ஆயினும் கி.பி. பத்தாம் நூற்றுண்டின் இறுதியில் சாமானித் பேரரசு அழிந்தது. அவர்களது தலைநகரமான புகாராவைத் துருக்கிஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த ஈலக் கான்கள் (Ilak Khans) கி.பி. 990ல் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். இதன் பின்னர் ஆக்சஸ் நதிக்கு வடக்கிலிருந்த பகுதிகள் அனைத்தும் அடுத்த ஒன்பது ஆண்டுகளில் அவர்களது வசமாயின. அந் நதிக்குத் தெற்கிலிருந்த பிரதேசங்களை யமீனி (Yamini) வம்சத்தினர் கவர்ந்து கொண்டனர். இவ்வாறு சாமானித் பேரரசானது இரண்டு பகைவர்களால் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டது.

சபக்டிஜின்

சபக்டினிஜின் இளமைக்காலம்

யஸ்திஜூர்த்-இ-ஷகரியார் (Yazdijurd - i - Shahryar) என்ற கடைசிப் பாரசீக அரசரின் மரபைச் சேர்ந்தவர்கள் தாங்கள் என்று யமீனி வம்சத்தினர் கூறிக்கொண்டனர். உஸ்மான் கலீபாவாக இருந்த காலத்தில் மர்வ் (Marv) நகரத்துக்கு அருகில் இப் பாரசீக மன்னர் கொலை செய்யப்பட்டார். இவருடைய குடும்பத்தினர் துருக்கிஸ்தானத்துக்கு ஓடிச் சென்று குடியேறினர். அங்கேயே பல தலைமுறைகள் அவர்கள் வாழ்ந்தனர். துருக்கியருடன் திருமண உறவுகள் செய்துகொண்டு துருக்கியராகவே அவர்கள் மாறிப் போயினர். இத்தகைய குடும்பம் ஒன்றில்தான் சபக்டிஜின் (Sabuktigin) பிறந்தார். துருக்கியக் குலங்களுக்கிடையில் இருந்து வந்த பகைமையின் விளைவாகப் பூசல்கள் அடிக்கடி நிகழ்ந்தன. பகைவர்களால் சிறைபிடிக்கப்பட்டார் சபக்டிஜின். அப்பொழுது அவருக்கு வயது பன்னிரண்டு. ஹாஜிநசர் (Haji Nasr) என்ற வியாபாரி ஒருவர் இச் சிறுவரை விலைகொடுத்து வாங்கித் தம் மடிமையாகச் சிறிது காலம் வைத்திருந்தார். பின்னர்ச் சாமானித் அரசரின் தலைநகரான புகராவுக்கு சபக்டிஜின் கொண்டு செல்லப்பட்டு, அரண்மனையில் உயர் அதிகாரியாக இருந்த அல்ப்டிஜின் (Alptigin) என்பவரால் விலைக்கு வாங்கப்பட்டார். பின்னர்த் துகாரிஸ்தான் (Tukharistan), குராசான் ஆகிய பகுதிகளுக்கு அல்ப்டிஜின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டு மேலும் உயர்ந்தார். அவருடைய அடிமையாக இருந்து போர்களிலும் நிர்வாகத்திலும் பயிற்சி பெற்றுவந்தார் சபக்டிஜின்.

சாமானித்அரசருடன் சண்டையிட்டுக்கொண்டு விரைவிலேயே ஆளுநர் பதவியிலிருந்து அல்ப்டிஜின் விலகி, நாட்டைவிட்டே வெளியேற வேண்டியதாயிற்று.

கசினி கைப்பற்றப்படுதல்

அப்பொழுது சாபூலிஸ்தானத்தை (Zabulistan) அபு பெக்கர் லவீக் (Abu Bakr Lawik) என்ற அமீர் ஆண்டுகொண்டிருந்தார். கசினி (Ghazni) அவரது தலைநகராயிருந்தது. கி.பி. 963ஆம் ஆண்டுவாக்கில் கசினியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, அபுபெக்கர் லவீக்கை விரட்டிவிட்டு சாபூலிஸ்தானத்தில் தம் ஆதிக்கத்தை நிறுவினர். அல்ப்டிஜின், அப்பொழுது அவருடைய தளபதிகளில் ஒருவராக அமர்த்தப்பட்டார் சபக்டிஜின். ஷாஹிகளால் ஆளப்பட்டுவந்த காபூல்அரசின் ஒரு பகுதியை அல்ப்டிஜின் பின்னர் வென்றூர் என்று ஒரு சில ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். இதை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய தகவல்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

ஒரே ஒரு ஆண்டுமட்டுமே கசினியில் சுல்தானுக இருந்தார் அல்ப்டிஜின். அவரது மரணத்துக்குப் பின் (கி. பி. 963) அவருடைய மகனுன இஸ்ஹாக் (Is-hag) என்பவர் அரியணையேறி மூன்ருண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தார். அல்ப்டிஜினின் மகளையும் இஸ்ஹாக்கின் சகோதரியையும் மணந்திருந்தார் சபக்டிஜின். அமீர்உல் உம்ரா (Amir-ul Umra) என்ற பட்டத்தையும் பெற்றிருந்தார் சபக்டிஜின். இஸ்ஹாக்கின் மரணத்துக்குப் பின்னர் அவருடைய படைதலைவர்களுள் ஒருவரான பல்காடிஜின் (Balkatigin) என்பவர் கசினியில் சுல்த்தாஞனர் (கி.பி. 966). ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பின் இவர் இறந்ததும் (கி. பி. 972) அல்ப்டிஜினின் அடிமைகளில் ஒருவரான பிராய் அல்லது பிரி அல்லது பிரிடிஜின் (Piritigin) என்பவர் அடுத்த சுல்த்தாஞனர். இவரது ஆட்சியைப் பிரபுக்கள் வெறுத்தனர். அவர்களுள் பலரது உதவியைப் பெற்று அரியணையைக் கைப்பற்றுவதற்கு முயன்ருர் அபு அலி லவீக் என்பவர்.

சபக்டிஜின் சுல்த்தானுதல்

இவர் அபுபெக்கர் லவீக்கின் மகன். இவருக்கு ஆதரவாக ஷாஹி அரசர் ஜெயபாலரும் ஒரு படையை அனுப்பிவைத்ததாகத் தெரிகிறது. அபுஅலி லவீக்கின்படைகளும் ஷாஹி அரசரின் படைகளும் ஒன்றுசேர்ந்து கசினிநகரை நோக்கி முன்னேறின. சபக்டிஜினின் படைகள் திடீரென இவற்றைத் தாக்கித் தோற்கடித்து அழித்தன. இதனுல் சபக்டிஜினியின் புகழும் செல்வாக்கும் கசினிநகரில் உயர்ந்தன. கி.பி. 977ல் பிராயின் ஆட்சிக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்துவிட்டு, சபக்டிஜினை அரசராக்கினர் பிரபுக்கள். புகாராவிலிருந்த சாமானித் அரசரான இரண்டாம் நூவும் (Nuh II) சபக்டிஜின் கசினியில் சுல்த்தாஞனதை ஏற்றுக்கொண்டார். பெயரளவிலேயே சாமானித் அரசரைத் தன் பேரரசராக ஏற்றுக்கொண்டிருந்தார் சபக்டிஜின்,

அரசை விரிவுபடுத்தும் போர்கள்

அரியணையேறிய சில ஆண்டுகளிலேயே தமது அரசை விரிவு படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார் சபக்டிஜின். துகாரிஸ்தான் (Tukharistan) கோர் (Ghor), பாமியான் (Bamiyan) குஸ்தார் (Qusdar), தாவார் (Dawar), பஸ்த் (Bust) ஆகிய பல பிரதேசங்கள் அவரால் கைப்பற்றப்பட்டன. இரம்கான் (Ramghan), சிஸ்தான் (Sistan) ஆகியவையும் அவரது ஆட்சிக்கு உட்பட்டன.

ஷாஹிகளுடன் போர்கள்

அச் சமயத்தில் உதபாண்டாவைத் (Udabhanda) தலைநகரா கக் கொண்டு ஷாஹி அரசரான ஜெயபாலர் ஆண்டு கொண்டிருந் தார். காபூல்நதியின் பள்ளத்தாக்கு வரையில் அவரது அரசு விரிந்திருந்தது.

தம் அரசுக்கு வெகு அண்மையில் ஒரு பேரரசு உருவாகி வரு வதையும், காபூல் பள்ளத்தாக்கை நோக்கி அது விரைவாக விரி வடைந்து வருவதையும் கண்டு தற்காப்பு நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டியது அவசியம் என்பதை உணர்ந்தார் ஜெயபாலர். தம் முடைய பழைய பகைவர் சபக்டிஜினின் தலைமையில் அப் பேரரசு வளர்ச்சியுறுவது அவருக்கு மேலும் அச்சத்தை ஊட்டியது. இந் நிலையில் தம்முடைய படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு, எல்லையைக் கடந்து சபக்டிஜினின் கசினிஅரசின்மீது போர் தொடுத்தார் ஜெயபாலர்.

முதல் போர்

இலம்கானுக்கும் கசினிக்குமிடையில் ஓரிடத்தில் இருபடைகளும் சந்தித்தன. சபக்டிஜினுடன் அவருடைய மகனை மகமூதும் (Mahmud) போர்க்களத்துக்கு வந்திருந்தார். இப் போர் கி.பி. 986 அல்லது 987ல் நடைபெற்றிருக்க வேண்டும் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இருதரப்புப் படைகளும் பல நாட்கள் சண்டை யிட்டன. இறுதியில் ஜெயபாலர் நம்பிக்கையிழந்து பகைவருடன் சமாதானம் செய்துகொள்ள முன்வந்தார். சமாதானத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டாமென்றும், போரில் முழுமூச்சோடு ஈடு பட்டு வெற்றியை ஈட்டவேண்டுமென்றும் மகமூது தம் தந்தை யைக் கேட்டுக்கொண்டார். ஆயினும் சபக்டிஜின் ஜெயபாலருடன் சமாதானம் செய்துகொண்டார்.

ஏராளமான பொன்னையும் பொருள்களையும், யானைகளையும். கோட்டைகளையும் சபக்டிஜினுக்குத் தருவதாக ஜெய பாலர் இணங்கினார். ஆயினும் தம் தலைநகர் திரும்பிய உடனேயே

தமது முடிவை அவர் மாற்றிக் கொண்டார். கொடுப்பதாகக் கூறப்பட்ட பொருள்களைப் பெறுவதற்காக சபக்டிஜின் அனுப்பி வைத்த இரண்டு அதிகாரிகளையும் பிடித்துச் சிறையிலடைத்தார் ஷாஹி அரசர். இத்தகைய செயல்கள் கசினி அரசரைச் சீற்றங் கொள்ளச் செய்தன. அவர் வெகுண்டு பெரும்படையொன்றைத் திரட்டுவதற்கு உத்தரவிட்டார்.

இரண்டாம் போர்

ஜெயபாலரும் போருக்கு ஆயத்தமானர். டெல்லி, காலஞ்சாரா (காலிஞ்சர்), அஜ்மீர் முதலிய பல அண்டை அரசுகளின் மன்னர்களும் இப்பொழுது ஜெயபாலருக்கு உதவிபுரிய முன் வந்தனர் என்று பெரிஷ்டா (Ferishta) எழுதுகிருர். (பல நூற்ருண்டுகளுக்குப் பின்னர் வாழ்ந்த பெரிஷ்டாவின் இக் கூற்றை உண்மையென ஏற்றுக்கொள்ளப் பல ஆராய்ச்சியாளர்கள் மறுக்கின்றனர்.) அப்பொழுது டெல்லி யானது தொமரர்களாலும் (Tomaras), காலஞ்சராவானது சாகமானர்களாலும், அஜ்மீரானது சந்தெல்லர்களாலும் ஆளப்பட்டுவந்தன. இவ்வரசர்களின் பெயர்களையோ, ஜெயபாலரின் உதவிக்கு வந்த மற்ற அரசர்களின் பெயர்களையோ பெரிஷ்டா குறிப்பிடவில்லை. மேலும் பெரிஷ்டாவுக்கு முந்திய வரலாற்ருசிரியர்கள் யாருமே சபக்டிஜினை எதிர்ப்பதற்கென இத்தகையதொரு கூட்டணி உருவாயிற்று என்று தெரிவிக்கவில்லை. எனவே இது பற்றி எதையும் உறுதியாக நாம் கூறுவதற்கில்லை.

இலம்கானுக்கு அருகில் இருதரப்புக்கும் கடும்போர் நடைபெற்றது. ஜெயபாலருடைய படைகள் தோற்றன. சபக்டிஜின் பெரு வெற்றி பெற்ருர். இதன் விளைவாக இலம்கானுக்கும் பெஷாவருக்கும் இடையிலுள்ள பிரதேசம் முழுவதும் சபக்டிஜிஞல் கைப்பற்றப்பட்டது தோற்ருேடிய அல்லது உயிரிழந்த இந்து வீரர்களின் யானைகளும் குதிரைகளும் மற்றப் பொருட்களும் பேரெண்ணிக்கையில் பகைவரால் கவரப்பட்டன. புதிதாகக் கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசத்தில் அதுவரை வழக்கிலிருந்த பௌத்தசமயம் இப்பொழுது முதல் அழியத் தொடங்கியது. இஸ்லாமிய சமயம் அப்பகுதியில் வேகமாகப் பரவியது.

குராசானைப் பெறுதல்

துருக்கியரின் படையெடுப்புகளுக்கு அப்பொழுது ஆளாகி அவதியுற்றுக்கொண்டிருந்தது சாமானித் பேரரசு. இதுதான் தருணமென்று கருதிக் குராசானை ஆண்டு வந்த ஆளுநர் கிளர்ச்சி செய்தார். சாமானித் பேரரசரான இரண்டாம் நூ (Nuh II) சபக்டிஜி

னின் உதவியை நாடினார். அவரும் அவருடைய மகனான மகமூதும் படையுடன் சென்று கிளர்ச்சியை ஒடுக்கினர். இதனால் மகிழ்ந்த சாமானித் அரசர் நாசிருதின் வாத் தௌலா (Nazir-ud-din wad-Daulah) என்ற பட்டத்தை சபக்டிஜினுக்கும், சைபுதௌலா (Saifud Daulah) என்ற பட்டத்தை மகமூதுக்கும் சூட்டினார். மேலும் குராசானிலிருந்த படைகளுக்குத் தளபதியாக மகமூதுவை நியமித்தார். இவ்வாறு கி. பி. 994ல் சபக்டிஜினின் ஆதிக்கம் கொராசானிலும் நிறுவப்பட்டது.

மரணமும் அரியணைக்குப் போட்டியும்

கி. பி. 997ஆம் ஆண்டில் பல்க் (Balke) பிரதேசத்தின் எல்லைப்புறத்தில் சபக்டிஜின் காலமானார். மொத்தம் இருப தாண்டுகள் கசினியில் சுல்த்தானாக இருந்த அவருக்கு மரணத்தின் போது வயது ஐம்பத்தாறு. போரிலும் நிர்வாகத்திலும் திறமை மிகுந்தவராக அவர் விளங்கினார். நேர்மையான குணத்தையும் நீதி தவறாத நடைமுறையையும் அவர் பெற்றிருந்தார் என அக் கால ஆசிரியர்கள் எழுதுகின்றனர்.

அவருக்கு மொத்தம் நான்கு மகன்கள் இருந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவர்தான் மகமூது. மற்றவர்கள் முறையே இஸ்மாயில், நசர் யூசுப் ஆகியோர். சபக்டிஜினின் கடைசி ஆண்டுகளில் இஸ்மாயில் எப்பொழுதும் அவருடனேயே இருந்தார். தம் தந்தையின் மரணத் தின்பொழுது தம்மையே அரியணைக்கு வாரிசாக நியமிக்கும்படி அவர் தூண்டினார். அவருடைய தந்தையும் அதற்கு இணங்கினார். எனவே சபக்டிஜினுக்குப்பின் தம்மையே கசினியின் அரசராகப் பிர கடனப்படுத்திக் கொண்டார் இஸ்மாயில் (கி. பி. 997).

மகமூதின் வெற்றி

குராசானிலிருந்த மகமூதுக்கு இது சம்மதமில்லை. எனவே தம்மிடமே அரியணையை விட்டுவிட வேண்டுமென்று தம் தம்பிக்குக் கடிதம் எழுதினார் அவர். மேலும் அதற்குத் தம் தம்பி இணங் கினால் குராசான், பல்க் ஆகிய இருமாநிலங்களுக்கும் அவரையே ஆளுநராக நியமிப்பதாகவும் மகமூது உறுதி கூறினார். ஆனால் இஸ்மாயில் இதற்கு இணங்கவில்லை. கசினியை நோக்கிப் படை யுடன் புறப்பட்டார் அவர். மகமூதுவும் படையுடன் புறப் பட்டார். தம் தம்பியான இஸ்மாயிலை வழி மறித்துப்போரில் தோற்கடித்தார் மகமூது. தமது மரணம்வரையில் சிறை யிலேயே அடைப்பட்டுக் கிடந்தார் இஸ்மாயில். ஏழு மாதங்கள் மட்டுமே அவரது ஆட்சி நிலைத்தது. இவ்வெற்றிக்குப் பிறகு கி.பி. 998ல் கசினியில் அரசரானார் மகமூது.

சுல்த்தான் மகமூது

தமது நிலையை வலுப்படுத்திக் கொள்ளுதல்

மகமூது அரியணை ஏறிய பொழுது அவருக்கு வயது இருபத்தேழு. (அவர் பிறந்தது கி. பி. 971ல்) இளைஞராக இருந்தாலும் நிறையப் படைப்பயிற்சி பெற்றவராக இருந்தார் அவர். முன்பு ஷாஹிஅரசரான ஜெயபாலருக்கெதிரான போரிலும், குராசானில் ஆளுநரின் கிளர்ச்சியை ஒடுக்குவதற்கான போரிலும் தம் தந்தையோடு சேர்ந்து ஈடுபட்டார் அவர், என்பதை நாம் முன்பே கண்டோம். மேலும் நிர்வாகத்திலும் நன்கு பயிற்றப்பட்டுத் திறமை பெற்று விளங்கினர் மகமூது.

தம் தம்பியைத் தோற்கடித்து விட்டு அரியணையில் ஏறிய பின்னரும், சிற்சில மாநிலங்களில் அதிகாரிகள் அவருக்கு விரோதமாகச் செயல் செய்து வந்தனர். ஹீரட் (Herat), பல்க், பஸ்த் (Bust) போன்ற மாநிலங்கள் இவ்வாறு அவருக்குப் பணிய மறுத்தன. முதன்முதலாக அவற்றின்மீது படை நடத்திச்சென்று, பகைவர்களை ஒழித்துத் தம் ஆதிக்கத்தை அங்கு நிலை நிறுத்தினர் மகமூது. குராசானிலிருந்து மகமூதுவை அகற்றுவதற்கு முயன்றார் அடுத்த சாமானித் பேரரசரான அப்துல் மாலிக். அவருக்கெதிராகவும் போரிட்டுக் குராசானை மீண்டும் தம் பிடியில் கொண்டுவந்தார் மகமூது. இவ்வாறு சுமார் ஓராண்டுக்கும் மேலாகத் தம் நிலையை வலுத்திப்படுத்திக்கொள்வதில் அவர் ஈடுபட்டிருந்தார். அவருடைய வெற்றிகளையெல்லாம்கண்ட கலீபா அல் காதிர் பில்லா (al-Qadir Billah) என்பவர் அரசச் சின்னங்களான பட்டாடை முதலியவற்றை மகமூதுக்கு அனுப்பி அவரை அரசரென அங்கீகாரம் செய்தார். மேலும் யமீன் உத்தௌலா (Yamin-ud-Daulah), அமீன் உல் மில்லா (Amin-ul-miliah) ஆகிய பட்டங்களையும் அவருக்கு அளித்தார் கலீபா. இதனுல்தான் மகமூதின் சந்ததியினர் யமீனி வம்சத்தினர் என்றழைக்கப்பட்டனர்.

இந்தியப் படை யெடுப்புக்கள்

இதற்குப் பின்னர் இந்தியாவின்மீது தம்முடைய இடையருத படையெடுப்புகளைத் துவக்கினர் மகமூது. இந்தியாவின் பெருஞ்செல்வமும், இந்தியாவில் இஸ்லாமிய சமயத்தைத் திணிக்கவேண்டுமென்ற ஆசையும், போர்வெறியும் இப் படையெடுப்புகளுக்குக் காரணம்.

இந்தியாவில் வாழும் முகம்மதியர் அல்லாத மக்கள்மீது ஆண்டுதோறும் தாம் படையெடுப்பதாகக் கலீபாவுக்கு மகமூது

உறுதி கூறினர் என்று அக்காலத்திய நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இக்கூற்று உண்மையெனத் தோன்றவில்லை. இருப்பினும், கி. பி. 1000 முதல் தொடங்கிய அவருடைய இந்தியப் படையெடுப்புகள் கி.பி. 1027 வரையில் தொடர்ந்தன. அவர் மொத்தம் 12 முறைகளுக்குக் குறையாமல் இந்தியாவின்மீது படையெடுத்தார் என்பது நன்கு தெரிகிறது. ஆனல் சரியாக எத்தனைப் படையெடுப்புகளை அவர் இந்தியாவின்மீது நிகழ்த்தினர் என்று கணக்கிட முடியவில்லை. அவருடைய இந்தியப் படையெடுப்புகளின் எண்ணிக்கை 17 என்று சிலர் கணக்கிடுகின்றனர்.

முதலாவது இந்தியப் படையெடுப்பு

கி.பி. 1000ல் துவங்கியது அவரது முதல் படையெடுப்பு. பெஷாவருக்கு அண்மையிலிருந்த பல கோட்டைகளும் பிரதேசங்களும் அவ் வாண்டில் கைப்பற்றப்பட்டன. அடுத்த ஆண்டில் அவரது இரண்டாவது படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. பெஷாவர் நகருக்கு வெளியில் அவருடைய படைகள் முகாமிட்டன. ஷாஹிஅரசரான ஜெயபாலரும் தம்முடைய படைகளுடன் பெஷாவர் நகருக்கு வந்தார். அண்டையிலிருந்த மலைக்குலங்களின் ஆதரவைத் திரட்டும் முயற்சியில் சில வாரங்களைக் கழித்துத், தமது படை வலிமையை மேலும் பெருக்கிக் கொண்ட பின்னர்த் தாக்குதல் தொடுக்க முடிவு செய்தார் மகமூது.

ஜெயபாலரின் படையில் 12,000 குதிரை வீரர்களும் 30,000 காலாட் படைகளும் 300 யானைகளும் இருந்ததாகவும், சுல்த்தான் மகமூதுவின் படையில் புதிய முறையில் பயிற்றப்பட்ட 15,000 குதிரைப் படைகள் இருந்ததாகவும் அக்காலத்திய சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. ஹிஜிரா அப்தத்தில் முகரம் மாதத்தில் 8 ஆம் தேதியன்று (கி.பி. 1001 நவம்பர் 28) கடும்போர் நடைபெற்றது. ஷாஹியின் படைகள் பலத்த தோல்விக்கு ஆளாயின; அரசர் ஜெயபாலரும் அவருடைய மகன்களும் பேரன்களும் பகைவரால் சிறைபிடிக்கப்பட்டனர். பெஷாவர் மாநிலம் முழுவதும் மகமூதின் வசமாயிற்று. குராசானைவிடப் பரப்பளவிலும் செழிப்பிலும் மேம்பட்ட இப் பகுதியை மகமூது கைப்பற்றியது அவரது வலிமையை மேலும் வலுப்படுத்தி, இந்தியாவின் மீதான அடுத்த படையெடுப்புகளுக்கு வழி துலக்கியது.

அடுத்தபடியாக வைகிந்த் (Waihind) என்ற நகரை நோக்கி முகம்மதியப் படைகள் முன்னேறின. ஷாஹிகளின் தலைநகரான உதபாண்டாவே இது என்று சிலர் கருதுகின்றனர். அவர் வரு

வதை அறிந்த மக்கள் அருகிலிருந்த மலைகளிலும் காடுகளிலும் புகுந்து ஒளிந்துகொண்டனர். அவரை எதிர்க்கவந்த மற்ற ஷாஹிப் படைகளும் படுதோல்வியடைந்தன.

ஏராளமான தொகையையும் மற்றப் பொருட்களையும் யானை களையும் தருவதாக உறுதிகூறியபின் ஜெயபாலர் விடுதலை செய்யப் பட்டார். பின்னர் அவருடைய மகனான ஆனந்தபாலர் அத் தொகையைத் திரட்டி மகமூதுக்கு அனுப்பிப் பிணையமாகப் பிடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த தம்முடைய சகோதரர்களையும் மற்ற இளவரசர்களையும் மீட்டார்.

மும்முறை முகம்மதியரிடம் தோற்றுவிட்ட ஜெயபாலர், தம் முடைய மகன் ஆனந்த பாலரிடம் அரச பதவியை ஒப்புவித்து விட்டுத் தீக்குளித்து உயிர்நீத்தார். கி.பி. 1002ஆம் ஆண்டில் இது நிகழ்ந்திருக்கக்கூடும்.

பாட்டியா மீது படையெடுப்பு

ஷாஹிகளுக்கெதிரான இவ் வெற்றிக்குப் பிறகு சுமார் இரண் டாண்டுகள் சிஸ்தானத்தில் போர்களில், ஈடுபட்டார் மகமூது. அதற்குப் பிறகு கி.பி. 1004ல் மீண்டும் இந்தியாவின்மீது தம் முடைய படையெடுப்புகளைத் தொடர்ந்தார். பாட்டியா (Bhatiya) என்ற ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்து வந்த பஜ்ரா அல்லது பஜீராய் (Baji Ray) என்பவர் மீது இத் தாக்குதல் தொடுக்கப்பட்டது. இதற்கான காரணம் உறுதியாகப் புலப்படவில்லை. பாட்டியா என்ற நகரமும் எது என்பதும் இன்னமும் அறியப்படவில்லை. போரில் தோற்று ஓடிய பஜீராய் முகம்மதியர்களால் துரத்திச் சென்று கொல்லப்பட்டு, அவரது துண்டிக்கப்பட்ட தலை கசினி சுல்த்தானிடம் கொண்டு வரப் பட்டது. அதன் பின்னர்ப் பாட்டியாவில் சில மாதங்கள் தங்கி யிருந்து ஏராளமான பொருள்களைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு 1005ஆம் ஆண்டில் தம் தலைநகர் நோக்கித் திரும்பினார் மகமூது. அவ்வாறு திரும்பும் வழியில் மழையினால் பெருக்கெடுத்து ஓடிய நதிகளைக் கடக்கும்பொழுது அவருடைய கொள்ளைப் பொருட்கள் அனைத்தும் வெள்ளத்தால் கொண்டுபோகப்பட்டன. மேலும் முல்தான் பகுதியை ஆண்டு வந்த அபுல் பத் தாவூத் (Abul - Fath Daud) என்பவர் மகமூதுவின் படைகளைத் தாக்கி இன்னல்களுக்கு ஆளாக்கினார்.

முல்தான் மீது படையெடுப்பு

இதனால் வெகுண்ட கசினி சுல்த்தான் அடுத்த ஆண்டில் முல் தானின் மீது படையெடுக்கத் தீர்மானித்தார். சுன்னி பிரிவை

விடுத்து இஸ்மாயிலி (Ismaili) வகுப்பைத் தாவூத் ஏற்றுக்கொண்டதும் இப் படையெடுப்புக்கு ஒரு காரணமாகக் கருதப்படுகின்றது. இஸ்மாயிலிகள் ஷியா பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். கர்மத்தியர்கள் (Karmathians) என்றும் அவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். சுன்னிகள் இஸ்மாயிலிகளைச் சமயத்துரோகிகள் என்று கருதினர். முல்தானை நோக்கி வந்த கசினிப் படைகள் சிந்துநதியின் கரையை அடைந்து வெள்ளப்பெருக்குக் காரணமாக அதைக் கடக்க முடியாமல் நின்றன. அனந்தபாலரின் பிரதேசத்தின் வழியாகப் படை நடத்திச் செல்வதற்கு அனுமதி வழங்குமாறு சுல்தான் மகமூது கேட்டதாகவும், தாவூதுவின் நண்பரான ஆனந்தபாலர் இந்த வேண்டுகோளை நிராகரித்ததாகவும் சில நூலாசிரியர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். மகமூது ஆனந்தபாலரைத் தோற்கடித்துக் காஷ்மீரத்துக்குள் விரட்டியடித்த பின்னர் முல்தானை நோக்கி முன்னேறினர். மகமூதின் போர் வெற்றிகளைக் கண்டு கலங்கிப்போன தாவூத் சமாதானம் செய்துகொள்ள முன்வந்தார். ஆண்டுதோறும் 20,000 தங்கக் காசுகளைக் கப்பமாகச் செலுத்துவதாகவும் மீண்டும் சுன்னி பிரிவைத் தழுவுவதாகவும் அவர்கூறியபின் சமாதானம் ஏற்பட்டது.

தாம் கைப்பற்றிய பகுதிகளில் சிறிது காலம் தங்கி நிர்வாக ஏற்பாடுகளைக் கசினி சுல்த்தான் செய்யலானர். ஜெயபாலரின் பேரரான சுகபாலர் என்பவர் ஏற்கெனவே இஸ்லாமிய சமயத்தைத் தழுவியிருந்தார். அவரை அப் பகுதிகளுக்கு ஆளுநராக நியமித்து விட்டுத், தமது பேரரசின் வடபகுதியின்மீது படையெடுத்து வந்த துருக்கியர்களோடு போரிடுவதற்காக இந்தியாவை விட்டுச் சுல்த்தான் வெளியேறினர்.

துருக்கியர்களோடு போர் முடிந்து தலைநகர் திரும்பிய கசினி சுல்த்தான், இஸ்லாமிய சமயத்தை விடுத்துச் சுகபாலர் மீண்டும் இந்துவாகி விட்டார் என்றும், முகம்மதிய அதிகாரிகளை தமது பிரதேசத்திலிருந்து விரட்டி விட்டார் என்றும் கேள்வியுற்ருர். எனவே அவர்மீது படையெடுத்துச் சென்று அவரைத் தோற்கடித்து, அவருடைய ஏராளமான செல்வங்களையும் கவர்ந்து கொண்டு தலைநகர் திரும்பினர் மகம்மூது. சுகபாலர் தமது வாழ்நாள் முழுவதையும் கசினியில் சிறையிலேயே கழிக்க வேண்டியதாயிற்று.

ஆனந்தபாலருடன் மீண்டும் போர்

கி.பி. 1008ல் ஆனந்தபாலரை மீண்டும் தண்டிப்பதற்கெனப் படையெடுத்துச் சென்ருர் மகமூது. உஜ்ஜெயினி, குவாலியர், காலிஞ்சர், கனேஜ், டெல்லி, அஜ்மீர் முதலிய பகுதிகளைச் சேர்ந்த

அரசர்களுக்கு ஆனந்தபாலர் வேண்டுகோள் விடுத்ததாகவும், அவர்கள் படைகளை அனுப்பியதாகவும் பெரிஷ்டா எழுதுகிறார். காஷ்மீர் பகுதியில் வசித்துவந்த மலைக்குலத்தினரான கொக்கர்கள் (அல்லது கக்கர்கள்) கூட ஷாஹி அரசரின் உதவிக்கு வந்தனர். கடும்போர் நடந்ததாகவும், இறுதியில் இந்துப்படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டதாகவும் தெரிகிறது. மேலும் முன்னேறிச் சென்று நகர்கோட் அல்லம் பீம்நகர் என்ற இடத்தைக் கசினிமகமூது கைப்பற்றினார். அக் கோட்டையில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருந்த பெருந்திரளான பொன்னும் மணியும் அவரது கையில் சிக்கின. இப் பெருஞ்செல்வத்தோடு கசினி நகரம் திரும்பி, அங்குத் தம் அரண்மனை முற்றத்தில் தாம் கொண்டு வந்த விலை மதிப்பற்ற பொருட்களைக் குவித்து அண்டை அரசர்களும் பிரபுக்களும் மற்றவர்களும் காணுமாறு அவர் செய்தார்.

ஆனந்தபாலர் தமது தலைநகரத்தை நந்தனம் (Nandanah) என்ற இடத்திற்கு மாற்றி ஒரு குறுநில மன்னராக மேலும் சிறிது காலம் ஆண்டு வரலானார்.

கி.பி. 1009ல் நாராயண் என்ற நகரின்மீது கசினிமகமூது படையெடுத்தார். இராஜபுதனப் பாலைவனத்தில் அல்வர் (Alwar) பகுதியில் உள்ள நாராயணப்பூர் என்பதே இவ்வூர் என்று கருதப்படுகின்றது. அந் நகரைக் கைப்பற்றி ஆலயங்களையும் விக்கிரங்களையும் உடைத்தெறிந்து, அகப்பட்ட பொருள்களோடு கசினி திரும்பினார் சுல்தான். அதே ஆண்டில்தான் கூர் (Ghur) அல்லது கோர் நகரமும் கசினி மகமூதால் கைப்பற்றப்பட்டது.

மகமூதிடம் பலமுறை தோல்வியுற்று இனியும் அவரை எதிர்ப்பதில் பயனில்லை என்பதை உணர்ந்து அவருடன் சமாதானம் செய்துகொண்டு ஆனந்தபாலர் வாழலானார். ஆண்டுதோறும் திறைசெலுத்தவும் ஆனந்தபாலர் இணங்கினார்.

கி.பி. 1010லும் 1011லும் மேலும் இரண்டு படையெடுப்புகளை மகமூது நிகழ்த்தினார். முதல் படையெடுப்பின்போது கர்னலில் (Karnal) வெற்றிபெற்றுப் பெரும் பொருளோடு அவர் தலைநகரம் திரும்பினார். கி.பி. 1011ல் முல்தான்மீது மீண்டும் தாக்குதல் தொடுக்கப்பட்டது. அதை ஆண்டுவந்த தாவூத் மீண்டும் கசினி சுல்தானுக்குப் பகைவராகி இஸ்மாயிலி வகுப்பைப் பரப்புவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொண்டதே இதற்குக் காரணம். முல்தான் கைப்பற்றப்பட்டுத், தாவூத் சிறை பிடிக்கப்பட்டார். கசினிப் பேரரசின் ஒரு பகுதியாக முல்தான் ஆயிற்று.

ஷாஹிகளுடன் மீண்டும் போர்

கி. பி. 1012ஆம் ஆண்டுவாக்கில் ஷாஹி அரசரான ஆனந்த பாலர் இறந்து, அவருடைய மகனுன திரிலோசனபாலர் அரியணை ஏறினுர். இவருக்கெதிராக கி. பி. 1014ல் மகமூது படையெடுத்துச் சென்ருர். திரிலோசனபாலரின் தலைநகரான நந்தனம் சிறிது காலம் முற்றுகையிடப்பட்டுக் கைப்பற்றப்பட்டது. திரிலோசன பாலரும் அவருடைய மகனுன பீமபாலரும் தோற்கடிக்கப் பட்டனர். திரிலோசனபாலர் காஷ்மீரத்தில் அடைக்கலம் புகுந்து அந்நாட்டு அரசரின் படைத் தலைவராயிருந்த துங்கர் (Tunga) என்பவரின் உதவியை நாடினுர். காஷ்மீரத்திற்குப் படை யெடுத்துச் சென்று அங்கும் தம் பகைவர்களை முறியடித்துக், கொள்ளையடித்த பெரும் பொருளோடு கசினி சுல்த்தான் தம் தலை நகரம் திரும்பினுர். ஏராளமான இந்தியர்களும் முகம்மதியர்களாக மாற்றப்பட்டு, அடிமைகளாகக் கசினிக்குக் கொண்டு செல்லப் பட்டனர். ஷாஹி அரசின் பெரும்பகுதி கசினிப் பேரரசோடு இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இப் போர் நிகழ்ச்சிகள் கி. பி. 1013ல் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

தானேஸ்வரப் படையெடுப்பு

அக்காலத்தில் செல்வத்திலும் புகழிலும் ஓங்கியிருந்த தானேஸ்வர நகரத்தின்மீது கசினி மகமூது நிகழ்த்திய போர் கி. பி. 1011ல் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்று சிலரும், 1014 ல் நிகழ்ந் திருக்க வேண்டுமென்று பலரும் கருதுகின்றனர். அந் நகரத் தின் செல்வமும் பெரும் புகழுமே கசினிசுல்த்தானை ஈர்த்தன போலும். அந் நகரிலிருந்த சக்கர சுவாமி ஆலயம் பெரும் செல்வத்தைப் பெற்றிருந்ததோடு வடஇந்தியாவில் பெருத்த புக ழோடு திகழ்ந்தது. கசினிப் படைகளைப் பஞ்சாபில் சட்லெஜ் அல்லது வேறு ஏதோ ஒரு நதியின் கரையில் தேரா (Dera) என்ற சிற்றரசை ஆண்டுவந்த இராமர் என்பவர் தடுத்து நிறுத்த முயன்ருர். அம் முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை. இராமரின் படை கள் தோல்வியுற்று ஓடின. தானேஸ்வர நகரும் அப்போது டெல்லி அரசின் பகுதியாக இருந்துவந்தது. கசினிப் படைகளைத் தம்மால் மட்டுமே தனித்து நின்று எதிர்க்க முடியாது என்பதை உணர்ந்த டெல்லி அரசர் படை உதவி கோரி அண்டை அரசர்கள் அனைவருக் கும் வேண்டுகோள் விடுத்தார். ஆனுல் தம்முடைய பகைவர்கள் ஒன்று திரளுவதற்கு முன்பாகவே மகமூது தானேஸ்வரத்தை அடைந்தார். அந் நகர மக்களோ அதிகாரிகளோ அவரை எதிர்க்க வில்லை. அந் நகரத்தைக் கொள்ளையடித்து அதன் ஆலயங்களி லிருந்த செல்வங்களையெல்லாம் கவர்ந்துகொண்டு சக்கரசுவாமி விக்கிரகத்தையும் தம்முடன் எடுத்துக்கொண்டு அவர் கசினி திரும்பினுர். கசினி நகரில் நாற்சந்தி ஒன்றில் அந்த விக்கிரகம்

தரையில் கிடத்தப்பட்டுப் பலரா லும் மிதிக்கப்பட்டது. தானேஸ்வர ஆவயங்களிலிருந்த பல்வேறு விக்கிரகங்களும் உடைத்தெறியப்பட்டன.

காஷ்மீரத்தின் மீது படையெடுப்பு

கி. பி. 1015ல் காஷ்மீரத்தின் மீது மீண்டும் படையெடுத்தார் கசினி சுல்த்தான். பலத்த மலைக் கோட்டையான லோ கோட்டையை (Lohkot) அவருடைய படைகள் முற்றுகையிட்டன. இன்று லொகரின் (Loharin) என்று இவ் வூர் அழைக்கப்படுகிறது. கடுமையான எதிர்ப்புக் காரணமாகவும் பனி மழை காரணமாகவும் இந்த முற்றுகை தோல்வியில் முடிந்தது. இந்தியாவில் கசினி மகமூதின் முதல் தோல்வி இதுவே. வழி தெரியாத காடுகளிலும் மலைகளிலும் வெள்ளப் பெருக்கு நிறைந்த பள்ளத்தாக்குகளிலும் அவருடைய வீரர்கள் பலர் உயிரிழந்தனர்.

கனோஜ் மீது படையெடுப்பு

குவாரசத்தில் பெருங் கிளர்ச்சி ஒன்றை ஒடுக்குவதில் தமது கவனம் முழுவதையும் செலுத்த வேண்டியிருந்ததால் அடுத்த இரண்டாண்டுகளில் இந்தியாவின் மீது மகமூது படையெடுப்பு ஏதும் நிகழ்த்தவில்லை. கி. பி. 1018ல் தான் இந்தியாவின் மீது மீண்டும் அவரால் படையெடுக்க முடிந்தது. தமது பரந்த பேரரசின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் 1,00,000 குதிரை வீரர்களையும், 20,000 காலாட் படையினரையும் கொண்ட பெரும் படையொன்றைத் திரட்டிக் கொண்டு, வட இந்தியாவிலேயே அன்று பெரு நகரமாக விளங்கிய கனோஜைக் கைப்பற்றும் திட்டத்துடன் கசினியை விட்டுப் புறப்பட்டார் சுல்த்தான். பஞ்சாபிலும் மற்றப் பகுதிகளிலும் இருந்த பல அரசர்கள் அவருக்குப் பணிந்து உதவி புரியலாயினர். கிழக்குப் பஞ்சாபில் சிற்றரசராக ஆண்டு கொண்டிருந்த ஷாஹி அரசர் திரிலோசனபாலர் மட்டும் அவருக்குப் பணிய மறுத்துப் பரமார அரசுக்குள் அடைக்கலம் புகுந்தார். அவ்வாண்டு டிசம்பர் 20ந் தேதி மகமூதின் படைகள் யமுனை நதியைக் கடந்ததாக முகம்மதிய வரலாற்றாசிரியர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். டெல்லி நகரத்தைத் தாக்கி காலத்தை வீணாக்க விரும்பாமல் நேராக மதுராபுரியை நோக்கி அவருடைய படைகள் சென்றன.

பண்டைய புராண நூல்களிலும் மற்ற நூல்களிலும் புகழ்ந்து பாராட்டப்பட்ட மதுரா நகரின் அழகைப்பற்றி உத்பி (utbi) விரிவாக எழுதியுள்ளார். சுல்தான் மகமுதும் அந் நகரின் பெருமைகளையும் அழகையும் பற்றித் தமது நினைவுக்குறிப்புகளில் விளக்கிக் கூறியுள்ளார். அந் நகரின் கோட்டைகள் ஆலயங்கள், மாளிகைகள் முதலியனவும் அருகிலிருந்த பிருந்தாவனமும்

பெருத்த நாசத்திற்கு ஆளாயின. நிறையத் தங்கமும் வெள்ளியும் பிறபொருள்களும் பகைவரிடம் சிக்கின. எதிர்ப்புச் சிறிதும் இன்றி அந் நகரத்தைக் கைப்பற்றி அவர் கொள்ளையடித்தது இந்திய அரசுகள் எந்த அளவுக்கு அன்று சீர்குலைந்திருந்தன என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

மதுராபுரியைக் கொள்ளையிட்ட பின் கனோஜ் நகரத்தை நோக்கி முகம்மதியப் படைகள் சென்றன. வழியிலிருந்த பற்பல கோட்டைகளும் ஊர்களும் எதிர்ப்பு சிறிதுமின்றிக் கொள்ளையிடப்பட்ட பின், கனோஜ் நகரத்தை அவை அடைந்தன. அப்பொழுது அந் நகரை ஆண்டுகொண்டிருந்தவர் கூர்ஜரப்பிரதிகார வம்சத்தின் கடைசிக் கனோஜ் அரசரான இராஜ்யபாலர். அவர் முகம்மதியப் படைகளை எதிர்க்கும் துணிச்சலின்றிக் கங்கை நதியைக் கடந்து ஓடிப்போனார். மதுரா புரியைப் போலவே கனோஜும், அழித்துச் சூறையாடப்பட்டது. பின்னர்க் கசினி அரசருக்குப் பணிந்து சமாதானம் செய்துகொண்டு தமது அரசை மீண்டும் பெற்றார் இராஜ்யபாலர். மேலும் பல இடங்களையும் வென்றபின் கி.பி. 1019 ஜனவரியில் கசினி நோக்கித் திரும்பினார் மகமூது. இரண்டு கோடித் தங்க நாணயங்களையும் 53,000 போர்க் கைதிகளையும் 380 யானைகளையும் வேறு பல பொருட்களையும் அவர் கொண்டுசென்றார். இப் பெருஞ் செல்வத்தைப் பயன்படுத்திக் கசினி நகரத்தில் உள்ள ஜாமி மசூதியை அவர் நிறுவியதாகப் பெரிஷ்டா கூறுகிறார். கசினிப் பேரரசிலேயே மிகவும் சிறந்ததாகத் திகழ்ந்தது இம் மசூதி.

சந்தெல்ல அரசின்மீது படையெடுப்பு

மகமூதை எதிர்த்துப் போரிடாமல் கனோஜ் நகரை விட்டு ஓடிப்போன இராஜ்யபாலரது செய்கையைக் கண்டு வெறுப்புற்ற சாந்தெல்ல அரசர் வித்தியாதரர் என்பவர் (இவர் கண்டர்—Ganda-என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்) போர் தொடுத்து அவரைக் கொன்றார். இதைக் கேள்வியுற்ற உடனேயே தமது அடுத்த படையெடுப்பைத் துவக்கினார் கசினி சுல்த்தான். கி.பி. 1020—21ல் இப் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. வழியில் ஷாஹி அரசரான திரிலோசனபாலர் கடைசி முறையாகக் கசினி சுல்த்தானை எதிர்த்துப் போரிட முயன்று தோற்று ஓடினார். வழியில் அவருடைய பகைவர்கள் அவரைக் கொன்றனர். ஷாஹி அரசு முழுவதும் கசினி அரசோடு சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டது. திரிலோசனபாலரின் மகன் பீமபாலர் மேலும் ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்திருந்து காலமானார். ஆரம்பம் முதல் முகம்மதியப் படையெடுப்புக் கெதிராக அரண்போல் விளங்கி முயற்சி குன்றாமல்

மீண்டும் மீண்டும் முகம்மதியப் படையெடுப்புகளை எதிர்த்துப் போரிட்டு அழிந்துபட்ட ஹாஹி வம்சத்தின் வீரத்தையும் தியாகத்தையும் வரலாற்றாசிரியர்கள் பலரும் வாயாரப் புகழ்ந் துள்ளனர்.

இந்த வெற்றிக்குப் பின் சாந்தெல்ல அரசுக்குள் முகம்மதியப் படை நுழைந்தது. அதை எதிர்த்துப் போரிடும் நோக்கத்தோடு படை திரட்டித் தயாராக இருந்த வித்தியாதரர் முகம்மதியப் படைகளைக் கண்டவுடன் அஞ்சி, இரவோடிரவாகப் போர்க் களத்தை விட்டு ஓடிப்போனார். சாந்தெல்ல அரசைக் கொள்ளை யிட்டபின் 1021ல் தலைநகரம் திரும்பினார் மகமூது.

கி. பி. 1021ல் காஷ்மீரத்தில் லோகோட்டின் மீது மீண்டும் தாக்குதல் தொடுத்தார் அவர். ஆனால் இந்த இரண்டாவது தாக்குதலும் தோல்வியில் முடிந்தது.

கி.பி. 1022ம் ஆண்டு இறுதியில் மீண்டும் சாந்தெல்ல அரசின் மீது அவர் போர் தொடுத்தார். வழியில் கச்சபகாட வம்சத்தின ரால் ஆளப்பட்டு வந்த குவாலியர் கோட்டையை அவர் தாக்கினார். அஞ்சிப்போன கச்சபகாட அரசர் மகமூதோடு சமாதானம் செய்துகொண்டு ஏராளமான பரிசுப் பொருள்களை அவருக்கு அளித்தார். அதற்குப்பின் பண்டேல்கந்தில் (சாந்தெல்ல அரசு) உள்ள காலிஞ்சர் கோட்டை முற்றுகையிடப்பட்டது. முற்றுகை பல நாட்கள் நீடித்த பின்னரும், அக்கோட்டையை முகம்மதியரால் கைப்பற்ற முடியவில்லை. எனவே சாந்தெல்ல அரசர் வித்தியாதரர் கொடுத்த பரிசுப் பொருட்களை ஏற்றுக் கொண்டு அவர்கள் தம் நாடு திரும்ப வேண்டியதாயிற்று.

சோமநாதபுரத்தின் மீது படையெடுப்பு

கத்தியவாரின் கடற்கரையில் அமைந்து புகழிலும் செல்வத்திலும் சிறந்திருந்த சோமநாதர் ஆலயத்தைத் தாக்கும் திட்டத்துடன் கி.பி. 1024 அக்டோபர் 17ந் தேதி, பெரும்படை ஒன்றுடன் கஜினியை விட்டுப் புறப்பட்டார் சுல்த்தான் மகமூது. வழியில் இராஜபுதனப் பாலைவனத்தைக் கடப்பதிலுள்ள சிரமங்களையெல்லாம் முன்கூட்டியே உணர்ந்து முல்தானில் சிறிது காலம் தங்கி உணவு, நீர் முதலிய அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு கி.பி 1025 ஜனவரியில் அன்கில்வாத நகரைச் சுல்த்தான் அடைந்தார். பகைவரை எதிர்த்துப் போரிடாமல் அந்நகரை விட்டு ஓடிப்போனார் அதன் அரசரான முதலாம் பீமதேவர் என்பவர். இக் கோழை அரசரின் ஆளுகைக் குட்பட்டிருந்த சோமநாதபுரத்தை அடுத்துக் கைப்பற்றுவது கஜினி சுல்தானுக்கு

எளிதாக இருந்தது. அரசரால் கைவிடப்பட்டாலும் அவ்வூர் மக்கள் தமது கோட்டை வாயிலை அடைத்துக்கொண்டு முகம்மதியப் படைகளை எதிர்த்துப் போரிட்டனர். இந்த எதிர்ப்பைச் சுலபமாக முறியடித்துவிட்டுச் சோமநாதர் ஆலயத்தையும் சோமநாதர் விக்கிரகத்தையும் நொறுக்கி அழித்து, 50,000 மக்களைக் கொன்று குவித்து அவ் வாலயத்திலிருந்த பெரும் பொருளைக் கவர்ந்து கொண்டு அவர் தலைநகர் திரும்பினார். சோமநாதர் ஆலயத்தின் அமைப்பு, செல்வம், விக்கிரகத்தின் அழகு முதலியவை பற்றிப் பலர் விரிவாக எழுதியுள்ளனர். 10,000 கிராமங்கள் அதற்கு மானியமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்ததாகவும், 1000 பிராமணர்கள் அவ்வாலயத்தில் பணிபுரிந்ததாகவும், 750 மைல் தூரத்திலிருந்த கங்கையிலிருந்து நீரும், அதற்கும் அப்பாலிருந்த காஷ்மீரத்திலிருந்து பூக்களும் நாள் தோறும் கொண்டுவரப்பட்டுச் சோமநாதருக்குப் பூசைகள் நடந்ததாகவும் அக்காலத்திய நூல்கள் கூறுகின்றன.

சோமநாதர் ஆலயத்திலிருந்த இலிங்கம் 9அடி உயரம் இருந்ததாகவும், சுல்த்தான் மகமூது அதை உடைத்து நொறுக்கிக் கசினி, மெக்கா, மதினா ஆகிய மூன்று நகரங்களுக்கும் அதன் பகுதிகளை அனுப்பி வீதிகளில் கிடத்தி மிதிபடச் செய்ததாகவும் கூறப்படுகிறது.

ஆலயத்திலிருந்து கைப்பற்றிய 20 லட்சம் தங்கக் காசுகளோடும் பிற பொருள்களோடும் சிந்து மாநிலத்தின் வழியாகச் சுல்த்தான் கசினிக்குத் திரும்பினார். அம் மாநிலத்தில் வாழ்ந்த ஜாட்டுகள் (Jats) முகம்மதியப் படைகளைத் தாக்கிப் பெருஞ் சேதத்தை ஏற்படுத்தினர். இறுதியில் கிட்டத்தட்ட ஓராண்டுக்குப் பிறகு கி.பி. 1026ல் தம் தலைநகரை அவர் அடைந்தார்.

கடைசிப் படையெடுப்பு

தம்மை இவ்வாறு வழியில் தாக்கிய ஜாட்டுகளைத் தண்டிக்கும் நோக்கத்தோடு அடுத்த ஆண்டில் (1027) தமது கடைசி இந்தியப் படையெடுப்பைத் துவக்கினார் கசினி மகமூது. முல்தான் நகரை அடைந்து அங்குத் தமது படை பலத்தை மேலும் பெருக்கிக் கொண்டு, ஜாட்டுகளின் மீது தாக்குதல் தொடுத்து அவர்களுள் ஆயிரக்கணக்கானோரைக் கொன்று, அவர்களுடைய தீவுகளில் புகுந்து அங்கு ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருந்த செல்வத்தையெல்லாம் கவர்ந்து கொண்டு, சுல்த்தான் கசினிக்குத் திரும்பினார். இதுவே அவரது கடைசி இந்தியப் படையெடுப்பாகும். மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 1030ம் ஆண்டில் தமது 59ம் வயதில் கசினி மகமூது காலமானார்.

சுல்த்தான் மகமூது — மதிப்பீடு

தம் தந்தை விட்டுச் சென்ற சிற்றரசை ஒரு பேரரசாக விரிவு படுத்திய பெருமை சுல்தான் மகமூதையே சாரும். ஆசியாவில் ஆட்சி புரிந்த முகம்மதிய அரசர்களுள் வலிமையிலும் ஆற்றலிலும் மிகச்சிறந்த அரசர்களுள் ஒருவராக அவர் திகழ்கிறார். மத்திய ஆசியாவிலிருந்து கங்கை — யமுனை நதிக்கரை வரையில் அவரது பேரரசு விரிந்திருந்தது. பக்தாதைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த கலீபாவின் பேரரசை விடவும் விரிவானதாகக் கசினிப்பேரரசு விளங்கியது. மகமூதின் போர் ஆற்றலுக்கு அது ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இந்தியாவில் மட்டுமன்றி மத்திய ஆசியாவிலும் பாரசீகத்திலும் பல்வேறு பகையரசர்களையும் போரில் புறங்கண்டு சிறந்த போர் வீரராக அவர் விளங்கினார். தமது ஆட்சிக்காலம் முழுவதும் ஏராளமான போர்களில் அவர் ஈடுபட்டாரெனினும் ஒருவரிடமும் அவர் தோல்வியுறவில்லை என்பது அவரது அரிய போர்த் திறமைக்கு நல்ல சான்றாகும். அக் காலத்திய மற்றஅரசர்களைப் போலவே மகமூதும் ஏதேச்சாதி காரியாகவே விளங்கினார்.

இந்தியாவிலிருந்து கவர்ந்து சென்ற பெருஞ் செல்வம் அனைத் தையும் கசினி போன்ற நகரங்களை அழகுபடுத்துவதில் அவர் செல விட்டார். தலைநகரான கசினியில் பற்பல அரண்மனைகளும் பள்ளிகளும் மசூதிகளும் அவரால் கட்டப்பட்டன. கல்வியறிவு அற்றவராகத் தாம் இருந்தபோதிலும் அல்பெருனி (Alberuni), உத்பி (Utbi), அன்சூரி (Unsuri), பருக்கி (Farrukhi), பிர்தௌசி (Firdausi) முதலிய பல அறிஞர்களும் கவிஞர்களும் அவரால் ஆத ரிக்கப்பட்டனர். சுல்த்தான் மகமூதின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பாரசீக மொழியில் ''ஷாநாமா'' என்ற பெயரில் ஒப்பற்ற ஒரு காப்பியமாகப் பிர்தௌசி வரைந்தார். சுல்த்தான் மகமூதின் செய லாளராகப் பணியாற்றியவர் உத்பி. அவ்வரசரது காலத்திய வர லாற்று நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஒரு நூலாக எழுதிப் பிற்காலத்திய வரலாற்று அறிஞர்களுக்குப் பேருதவியாக இவர் விளங்கினார். கணிதம், தத்துவம், வானநூல், சமஸ்கிருத இலக்கியம் முதலிய வற்றில் கரைகண்ட மேதையாக அல்பெருனி விளங்கினார். அன்சூரி, பருக்கி முதலிய வேறுபலர் சிறந்தகவிஞர்களாகத் திகழ்ந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் சுல்த்தான் மகமூதால் ஆதரிக் கப்பட்டு அவரது பெருமையை எதிர்காலத்துக்கு எடுத்தோதினர். கசினியில் ஒரு பல்கலைக்கழகம், நூல் நிலையம், பொருட்காட்சி சாலை ஆகியவையும் நிறுவப்பட்டன. அக்காலத்திய ஆசிய நகரங் களில் சிறந்ததொன்றாக அது திகழ்ந்தது.

அதே சமயத்தில் சமய வெறி, போர் வெறி ஆகியவையும் அவரிடம் மிகுந்து காணப்பட்டன. முகம்மதியரல்லாதாரையும், முகம்மதியருக்குள்ளேயே ஷியாப் பிரிவினரையும் சுன்னிகளாக்க வேண்டுமென்று அவர் பாடுபட்டார். போர்களில் எண்ணற்ற ஆடவர்களைக் கொன்று இலட்சக்கணக்கான பெண்களையும் குழந்தைகளையும் இஸ்லாமிய மதத்தைத் தழுவுமாறு செய்து அடிமைகளாகத் தம் நாட்டுக்கு அவர் இழுத்துச் சென்றார். தாம் கைப்பற்றிய நகரங்களையும் அவற்றிலிருந்த ஆலயங்களையும் விக்கிரகங்களையும் அவர் தகர்த்து அழித்ததற்குக் காரணம் சமயவெறி மட்டுமன்றி அளவற்றபொருளாசையுமாகும். இந்தியாவின் செல்வத்தைக் கொள்ளைகொண்டு செல்லும் நோக்கத்தாலேயே கிட்டத்தட்ட ஆண்டு தோறும் அவருடைய படையெடுப்புகள் நிகழ்ந்தன. கண்மூடித்தனமாக அவருடைய சமய வெறியும் நாச வேலைகளும் பிற்காலத்திய அறிஞர்கள் பலரும் அவரை நிந்திப்பதற்குக் காரணமாயின. இருப்பினும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த பேரரசர்களில் அவரும் ஒருவர் என்பதை யாரும் மறக்கலாகாது.

இலாகூரிலிருந்து அவர் வெளியிட்ட வெள்ளி நாணயங்களில் அவருடைய பெயரும் மற்ற வாசகங்களும் சமஸ்கிருதத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது மட்டுமன்றி, இந்துக்களடங்கிய ஒரு படைப் பிரிவையும் அவர் வைத்திருந்தது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

அவரது படையெடுப்பின் விளைவுகள்

அடுத்தடுத்து நிகழ்ந்த அவருடைய படையெடுப்புகளினால் இந்தியாவில் நாடு நகரங்கள் அழிந்துபட்டது மட்டுமன்றி மதிப்பிட இயலாத அளவு தங்கம், வெள்ளி, முத்து, மற்ற விலையுயர்ந்த பொருள்கள், யானைகள் முதலிய பலவும் அவரால் கவர்ந்து செல்லப்பட்டன. இத்தகைய அழிவு வேலையினாலும் கொள்ளையினாலும் இந்தியாவின் செல்வநிலை குன்றியது.

யமுனை - கங்கை நதிக்கரை வரையிலான வடமேற்கு இந்தியப் பகுதி கசினிப் பேரரசின் பகுதியாக ஆயிற்று. கசினிப் பேரரசின் சீர்குலைவுக்குப் பிறகு, கோரி வம்சத்துச் சுல்த்தான்கள் இந்தியாவின் மீது படையெடுப்பதற்கு ஒரு காரணமாக ஆனது, பஞ்சாபில் நீடித்த கசினி வம்சத்தினரின் ஆட்சியே. கி. பி. 712ல் சிந்து மாநிலத்தில் முகம்மது பின்காசிம் நிறுவிய அரசைவிட, வடமேற்கு இந்தியாவில் சுல்த்தான் மகமூது நிறுவிய ஆட்சி மிகவும் விரிவானது மட்டுமன்றி, மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததுமாகும்.

கசினி மகமூதின் தொடர்ச்சியான படையெடுப்புகள் வட இந்தியாவிலும், மத்திய இந்தியாவிலுமிருந்த இந்து அரசர்களின் விரைவான சீர்குலைவுக்கும் வீழ்ச்சிக்கும் வழிகோலிற்று. தமக்குள் இடையறாத போர்கள் காரணமாக ஏற்கெனவே நலிவுற்றிருந்த அவ் வரசுகள் கசினியின் படையெடுப்புகள் காரணமாகச் சீர்குலைந்து சிதைந்தன. இவ்வாறு வலியிழந்து சிதைந்து குழப்ப மிக்க நிலையிலிருந்த இந்துஅரசுகளைத்தான் கோரி முகம்மது மிகவும் எளிதாக வென்றார். கோரி முகம்மதுவின் வேலைகளை எளிதாக்கியது மட்டுமன்றி முகம்மதிய சுல்த்தான்களின் ஆட்சி டெல்லியில் நிலைபெறுவதற்கும் கசினி மகமூதே காரணமானார்.

சுல்த்தான் மகமூதின் சந்ததியினர்

முதலாம் மசூத்

சுல்த்தான் மகமூதுக்கு முகம்மது, மசூத், அப்துர் ரஷீத் ஆகிய மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தனர். முகம்மதுவும் மசூதும் ஒரே நாளில் பிறந்தவர்களாதலால் கசினியையும் இந்துஸ்தானத்தையும் முகம்மதுவுக்கும், குராசான் (அல்லது கொராசான்). ஈராக், பாரசீகம் ஆகிய மூன்றையும் மசூதுக்கும் கொடுத்துவிட்டு அவர் காலமானார். ஆனால் தம் தந்தை இறந்தவுடனேயே, ஈராக்கிலிருந்து மசூத் முகம்மதுவுக்கு எதிராகப் படைதிரட்டிக் கசினி நோக்கிச் சென்றார். ஏழு மாதகாலம் மட்டுமே கசினியில் ஆட்சி புரிந்த முகம்மது கண்கள் குருடாக்கப்பட்டுச் சிறையில் தள்ளப்பட்டார். இவ்வாறு கி. பி. 1031ல் கசினியின் ஆட்சி பீடத்தை முதலாம் மசூத் கைப்பற்றினார்.

தம் தந்தையால் பஞ்சாபில் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டிருந்த அரியாருக் (Ariyarug) என்பவரை அகற்றிவிட்டு அகமது நியால்டிஜின் (Niyaltigin) என்பவரைப் புதிய ஆளுநராக மசூத் நியமித்தார். இந்த நியால்டிஜின் கி.பி. 1034ல் இலாகூரிலிருந்து படைதிரட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டுக் கலச்சூரி அரசர் காங்கேய தேவரது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த காசி நகரத்தைக் கைப்பற்றி அதன் கடைவிதிகளிலிருந்த ஏராளமான பொருள்களைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு பெருஞ்செல்வத்தோடு பஞ்சாபுக்குத் திரும்பினார். இவ்வாறு கொண்டுவந்த பெருநிதியில் சிறு பகுதியையே தமக்கு நியால்டிஜின் அனுப்பினார் என்பதை அறிந்த சுல்த்தான் மசூத் சினமுற்றுத் தம்முடைய அடிமைகளில் ஒருவரான திலக் (Tilak) என்பவரின் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பிவைத்தார். திலக் இந்து சமயத்தைச் சார்ந்தவர். அவருடைய படை நியால்டிஜினைத் தோற்கடித்து இலாகூரைக் கைப்பற்றியது. தோற்றோ

டிய நியால்டிஜின் பகைவர்களான ஜாட்டுகளால் கொல்லப் பட்டார். கி.பி. 1036ல் சுல்த்தான் மசூதின் இரண்டாம் மகனை மஜ்தூத் (Majdud) பஞ்சாபின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார். சுல்த்தான் மசூதும் மஜ்தூதும் சேர்ந்துகொண்டு பஞ்சாபுக்குக் கிழக்கிலிருந்த இந்து அரசுகளைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டனர். ஹான்சி (Hansi) போன்ற சில விடங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன.

இதற்கிடையில் கசினிப் பேரரசின் வடபுறத்தில் செல்ஜுக் துருக்கியர்கள் போருக்குத் தயாராயினர். வட மாநிலங்கள் பலவற்றைக் கைப்பற்றிக் கசினியை நோக்கி அவர்கள் முன்னேறினர். கி.பி. 1040ல் மெர்வ் (Merv) நகருக்கருகில் மசூதின் படைகள் படுதோல்வியுற்றன. செல்ஜுக்குகளை எதிர்த்துப் போரிட முடியாது என்பதைக் கண்ட சுல்த்தான் மசூத் தம் குடும்பத்தினர், தம்மால் குருடாக்கப்பட்ட அண்ணன் முகம்மது முதலிய பலரோடும் கசினி நகரைவிட்டு இலாகூரை நோக்கிச் செல்லலானார். வழியில் அவருடைய படை வீரர்களுள் ஒரு பிரிவினர் கலகஞ்செய்து முகம்மதுவைப் புதிய சுல்த்தானாக அறிவித்தனர். மசூத் சிறிது காலம் சிறையிலடைக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டார். ஆனால் விரைவிலேயே மசூதின் மூத்த மகனான மௌதூத் (Maudud) என்பவர் பல்க் (Balkh) பிரதேசத் திலிருந்து படைதிரட்டி வந்து தம் பெரியப்பனை முகம்மதுவை யும் அவருடைய பிள்ளைகளையும் பஞ்சாபில் தோற்கடித்துச் சிறை பிடித்தார். பின்னர் அவர்கள் அனைவரையும் கொன்றுவிட்டுக் கசினியில் சுல்த்தானாக மௌதூத் முடிசூட்டிக் கொண்டார்.

மௌதூத்

முகம்மது நான்கு மாதங்கள் மட்டுமே பெயருக்கு அரசராக இருக்க முடிந்தது. அதற்குப் பின் 1041 முதல் 1049 வரையில் மௌதூத் கசினி சுல்த்தானாக இருந்தார். பஞ்சாபில் ஆளுநராக இருந்துவந்த தம் தம்பி மஜ்தூதையும், பெஷாவர்-முல்தான் பகுதி களில் ஆளுநராக இருந்த நாமி (Nami—முகம்மதுவின் மகன் இவர்) என்பவரையும் அடக்கும் வேலையில் இவர் முதலில் ஈடுபட வேண்டியதாயிற்று. நாமி போரில் கொல்லப்பட்டார். போர்க் களத்தில் தம் படை முகாமிலிருந்த மஜ்தூத் நஞ்சூட்டிக் கொல்லப்பட்டார்.

வடக்கில் செல்ஜுக்களும் கிழக்கில் இந்து அரசர்களும் இவருக்குத் தொல்லை விளைவித்தனர். குறிப்பாக டெல்லியை ஆண்டுவந்த தொமர (Tomara) வம்சத்து அரசர் ஒருவர் பரமார போஜர், கலச்சூரி கர்ணர் முதலிய பிற அரசர்களின் உதவியோடு,

பஞ்சாபுக்கும் யமுனைக்கும் இடையில் கஜினி சுல்தத்ான்களால் ஏற்கெனவே கைப்பற்றப்பட்டிருந்த ஹான்சி, தானேஸ்வரம் நகர்கோட் முதலிய இடங்களைக் கைப்பற்றிய பின், இலாகூரையும் முற்றுகையிட்டார். அந் நகரைக் கைப்பற்ற முடியவில்லையாயினும் விடுவிக்கப்பட்ட மற்ற நகரங்கள் அனைத்தும் டெல்லி அரசர் வசமே இருந்தன.

கஜினி அரசின் சிதைவு

சுல்த்தான் மௌதூத் 1049ல் காலமானார். அவருக்குப் பின் அரியணைக்காகப் போட்டிகளும் குழப்பங்களும் துவங்கின. பலர் ஒருவர்பின் ஒருவராகச் சுல்த்தானாகி விரைவிலேயே பதவி இழந்தனர். இத்தகைய அடுத்டுத்தத கஜினி சுல்த்தான்களுள் முக்கியமானவர் இப்ராஹீம். முதலாம் மசூதின் பிள்ளைகளுள் ஒருவரான இவர் கி.பி. 1059 முதல் 1099 வரையில் ஆட்சி புரிந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்திய அரசுகளுக் கெதிராகப் பல படையெடுப்புகளை இவர் நிகழ்த்தினார். இவருடைய மகனான மகமூது என்பவரும் கி.பி. 1075 முதல் பஞ்சாபில் ஆளுநராக இருந்து, இந்து அரசர்களின்மீது இடைவிடாமல் போர் புரிந்து வந்தார். சர்ஹிந்த் (Sirhind), ஆக்ரா, கனோஜ், உஜ்ஜெயினி, காலிஞ்சர் முதலிய முக்கியமான இடங்கள் மகமூதால் தாக்கிச் சூறையாடப்பட்டன. பெருஞ்செல்வத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் நோக்கத்துடனேயே இப் படையெடுப்புகள் நிகழ்த்தப்பட்டன.

இப்ராஹீமின் மகனான மூன்றும் மசூத் என்பவர் கி. பி. 1099 முதல் கி.பி. 1115 வரையில் சுல்த்தானாயிருந்தார். இவரும் கனோஜ் வரையில் படையெடுத்து மீண்டார். இவரது ஆட்சியின் போது செல்ஜூக்குகள் கஜினி அரசின்மீது கடுமையான தாக்குதல்களைத் தொடுத்துப் பல பகுதிகளைக் கவர்ந்துகொண்டனர். கஜினி நகரில் இருப்பது ஆபத்தாகும் என்று கருதிப் பஞ்சாபில் உள்ள இலாகூர் நகரையே இவர் உறைவிடமாகக் கொள்ளலானார்.

கஜினியின் வீழ்ச்சி

மூன்றும் மசூதுக்குப் பின் அவருடைய மகனான ஷீர்சாத் (Shirzad) என்பவர் ஓ ராண்டுக்காலம் ஆட்சிபுரிந்தார். அவருக்குப் பின் அரசரான அவருடைய தம்பி அர்சலான் (Arsalan) தம் சகோதரர்கள் அனைவரையும் சிறையிலடைத்தார். ஆனல் அவர்களுள் ஒருவரான பஹ்ராம் ஷா (Bahram Shah) என்பவர் மட்டும் தப்பி ஓடிக் குராசானில் சுல்த்தானாக ஆட்சி புரிந்து வந்த தம் தாய் மாமன் சஞ்சர் செல்ஜூக் (Sanjar Seljug) என்பவரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தார். சஞ்சர் கஜினிமீது படையெடுத்து அர்ச

லானைத் தோற்கடித்து விரட்டிவிட்டுப் பஹ்ராமைக் கசினியின் சுல்த்தானுக்கினர். ஆனல் இலாகூரிலிருந்து புதிய படை ஒன்றைத் திரட்டிக்கொண்டு திரும்பிவந்து கசினியை மீண்டும் கைப்பற்றினர் அர்சலான். கி.பி. 1118ல் தம் மாமனின் படை உதவியோடு கசினியை மறுபடியும் கைப்பற்றி, அர்சலானைச் சிறையிலடைத்துக் கொன்று பஹ்ராம் மீண்டும் சுல்த்தானுனர்.

கூர் (Ghur) அல்லது கோர் நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்துவந்த ஷன்சபாணி (Shansabani) வம்சத்தினர் கசினி சுல்த்தான்களையே இதுவரை தமது பேரரசர்களாக ஏற்று வந்தனர். ஆனல் கோர் இளவரசர் குத்புதீன், முகம்மதுமீது சதிக் குற்றம் சாட்டிக் கசினியில் பஹ்ராமினல் கொலை செய்யப்படவே இருதரப்புக்கும் பகை மூண்டது. அடுத்தபடியாகக் கோர் நகரில் அரியணை ஏறிய சைபுதீன் (Saifudin) என்பவர் கொலையுண்ட குத்புதீனின் அண்ணன். அவர் பஹ்ராமைத் தோற்கடித்துக் கசினி நகரைக் கைப்பற்றினர். இலாகூருக்குத் தப்பிச் சென்ற பஹ்ராம் கி.பி. 1149ல் ஒரு படையுடன் வந்து திடீரெனக் கசினி நகரைத் தாக்கிச் சைபுதீனைக் கொலை செய்வித்தார். கோர் நகரிலிருந்து கசினிக்குச் செல்லும் பாதைகளும் கணவாய்களும் பனி மூடிக் கிடந்ததால் சைபுதீனுக்கு இக் கதி நேர்ந்தது. அவருடைய தம்பியான அலாவுதீன் ஹுசைன் படையெடுத்து வந்து பஹ்ராமை விரட்டிவிட்டுக் கசினி நகரை இடித்துப் பாழ்படுத்தித் தீக்கிரையாக்கினர். ''ஜஹான் சூஸ்'' (உலகை எரித்தவர்) என்ற பெயர் இவருக்கு ஏற்பட்டது. சுல்த்தான் மகமூதின் கல்லறையைத் தவிர மற்ற அனைத்தையும் இடித்துத் தள்ளிய பின் சஞ்சர்செல்ஜுக்குகளுடன் போரிடுவதற்காக அலாவுதீன் வடக்கே சென்றிருந்தபோது பஹ்ராம் திரும்பிவந்து கசினியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்.

கோர் வம்சத்தின் வெற்றி

பஹ்ராமுக்குப் பின் அவருடைய மகனுன குஸ்ரவ்ஷா (Khusrav - shah) கி.பி. 1152 முதல் 1157 வரையில் கசினியில் ஆட்சிபுரிந்தார். அவரது காலத்தில் கோர் அரசர்கள் கசினி அரசின் பல பகுதிகளையும் சிறிது சிறிதாகக் கவர்ந்து கொண்டனர். கி.பி. 1158ல் குஸ் (Ghuzz) துருக்கியர்கள் கசினியைக் கைப்பற்றிக் குஸ்ரவ்ஷாவை இலாகூரை நோக்கி ஓடுமாறு செய்தனர். இது முதல் கசினியில் யமீனி வம்சத்தின் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது. (கி.பி. 1152 முதல் இறுதிவரையில் இலாகூரே யமீனி அரசின் தலைநகராயிருந்தது.)

இலாகூரில் இரண்டாண்டுகள் ஆட்சி புரிந்து இறந்தபின்னர் 1160 அவருடைய மகனுன குஸ்ரவ் மலிக்கின் ஆட்சியின்போது

பஞ்சாபிலும் யமீனிகளின் ஆதிக்கம் ஆட்டங்கண்டது: மாநில அதிகாரிகள் குஸ்ரவ்மலிக்கின் அதிகாரத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் செயல் செய்தனர். அதே வேளையில் கோர் நகரில் கியாசுதீன் அரியணை ஏறினார். கி. பி. 1173ல் குஸ் துருக்கியர்களிடமிருந்து கசினியை அவர் கைப்பற்றித் தம் தம்பியான ஷிகாபுதீன் முகம்மதுவை அங்கு ஆளுநராக்கினார். கோரி முகம்மது என்று இந்திய வரலாற்றில் அழைக்கப்படுபவர் இவரே. கி.பி. 1181 முதல் 1186 வரையில் இவர் மும்முறை பஞ்சாபின்மீது படையெடுத்து இறுதியில் இலாகூரையும் குஸ்ரவ் மலிக்கையும் அவருடைய மகனை பஹ்ராமையும் கைப்பற்றிக் கைதிகளாக இருவரையும் தம் அண்ணனிடம் அனுப்பி வைத்தார். இவ்வாறு பஞ்சாபிலும் யமீனி வம்சத்தின் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது. குஸ்ரவ் மலிக்கும் அவருடைய மகனும் கி.பி. 1192ல் கொலை செய்யப்பட்டனர்.

யமீனி வம்சாவளி

- 1. சபக்டிஜின்
  - 3. மகமூது
    - 4. முகம்மது
    - 5. முதலாம் மசூத்
      - 6. மௌதூத்
        - 7. இரண்டாம் மசூத்
      - மஜ்தூத்
      - 8. அலி
      - 10. பருக்சாத்
      - 11. இப்ராஹீம்
        - 12. மூன்றாம் மசூத்
          - 13. ஷீர்சாத்
          - 14. அர்சலான்
          - 15. பஹ்ராம் ஷா
            - 16. குஸ்ரவ் ஷா
            - 17. குஸ்ரவ் மலிக்
            - 18. இரண்டாம் பஹ்ராம்
    - 9. அப்துர் ரஷீத்
  - 2. இஸ்மாயில்

28. கோரி முகம்மது

கோர் அரசு

கோர் அல்லது கூர் அரசு கசினிக்கும் ஹீரட்டுக்கும் இடையில் உள்ள மலைப்பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்தது. ஷன்சபானி (Shansabani) என்ற அரச குலத்தினர் அதை ஆண்டுவந்தனர். அவர்கள் ஆப்கானியர்கள் என்று ஒரு சிலரும், கிழக்குப் பாரசீகர் கள் என்று வேறு சிலரும் கருதுகின்றனர். கசினி மகமூது கி.பி. 1009ல் கோர் அரசரான முகம்மதுபின் சூரி (Suri) என்பவரைத் தோற்கடித்துத், தமக்கு ஆண்டுதோறும் கப்பம் கட்டிவருமாறு செய்தார். மகமூதின் மரணத்திற்குப் பின்னரும் கசினி சுல்த்தா னுக்கு அடங்கிய சிற்றரசர்களாகவே கோர் அரசர்கள் இருந்தனர்.

இந் நிலையில் குத்புதீன் முகம்மது என்ற கோர் இளவரசர் ஒருவரைக் கசினி சுல்த்தானாகிய பஹ்ராம் கொலை செய்வித்தார் என்பதையும் இதனால் இரு அரசுகளுக்குமிடையில் பகைமை மூண்டது என்பதையும் முந்திய அத்தியாயத்தில் படித்தோம். கொலையுண்ட குத்புதீனின் அண்ணனாகிய சைபுதீன் (Saifuddin) என்பவர் தம் அண்ணனின் கொலைக்குப் பழி வாங்கும் நோக்கத் துடன் படையெடுத்து வந்து பஹ்ராமைத் தோற்கடித்துக் கசினி யைக் கைப்பற்றினார் (கி. பி. 1148). கசினியைத் தலைநகராகக் கொண்டு அவர் ஆண்டுவரலானார். ஆனால் ஒருசில மாதங்களிலேயே இலாகூரிலிருந்து புதிய படைகளோடு திரும்பிவந்த பஹ்ராம் கசினியை மீட்டுச் சைபுதீனைச் சிறைப்பிடித்துக் கொன்றார். (கி.பி. 1149). கோர் நகரிலிருந்த சைபுதீனின் தம்பியாகிய அலாவுதீன் ஹூசைன் என்பவர் படையுடன் வந்து கசினியைக் கைப்பற்றித் தீயிட்டழித்து 'உலகை எரித்தவர்'' என்ற பெயர் பெற்றார் ஆனால் அவர் கோர் நகருக்கு மீண்டவுடனேயே கசினி நகரம் பஹ்ராமால் மீண்டும் கைப்பற்றப்பட்டது.

கசினி கைப்பற்றப்படுதல்

அலாவுதீன் சிறந்த போர் வீரர். பாமியான் (Bamian), துருக் கிஸ்தானம், பல்க் (Balkh), ஜெருன் (Jerun) முதலிய பல பரந்த பிரதேசங்களை இவர் கைப்பற்றினார். ஆனால் தமது ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் செல்ஜுக் பேரரசர்களில் கடைசி அரசரான

சஞ்சர் என்பவருடன் போரில் ஈடுபட்டுத் தாம் வென்ற பிரதேசங் கள் பலவற்றையும் அலாவுதீன் இழக்க நேர்ந்தது. அவரது மரணத்திற்குப் பின் (1161) அவருடைய மகனை சைபுதீன், கோர் நகரில் அரியணை ஏறினர். இவர் இரண்டு ஆண்டுகள் மட்டுமே ஆட்சியிலிருந்தார். அலாவுதீன் ஹுசைன் தம் தம்பி பஹாவு தீன் சாம் என்பவரின் பிள்ளைகளான ஷம்சுதீன் முகம்மது, ஷிகாபு தீன் முகம்மது ஆகிய இருவரையும் சிறையிலடைத்திருந்தார். அவ் விருவரையும் சைபுதீன் விடுதலை செய்தார். சைபுதீன் 1163ல் மரண மடைந்த பின் ஷம்சுதீன் முகம்மதுவே கியாசுதீன் என்ற பட்டப் பெயருடன் கோர் நகரில் அடுத்த சுல்த்தானக முடிசூட்டப் பெற்றார். கி.பி. 1153ல் யமீனி சுல்த்தானை குஸ்ரவ் ஷாவிட மிருந்து குஸ் துருக்கியர்களால் கைப்பற்றப்பட்ட கசினி நகரத்தைக் கியாசுதீன் 1173ல் கைப்பற்றித் தம் தம்பியான ஷிகாபுதீன் முகம் மதுவை அந் நகரில் அரசராக்கினர். ஷிகாபுதீனுக்கும் முய்சுதீன் முகம்மது என்ற பட்டப்பெயர் ஏற்பட்டது.

கோரி முகம்மது

முய்சுதீன் முகம்மது (இவரே கோரி அல்லது கூரி முகம்மது எனப்படுபவர்) சிறந்த போர் வீரர். தம் அண்ணனைப் பெரிதும் நேசித்தார் இவர். கோர் நகரில் இவருடைய அண்ணன் சுல்த்தான கவும் கசினி நகரில் இவர் சுல்த்தானகவும் இருந்துவந்தனர். எனினும் தம் நாணயங்கள், ஆணைகள் முதலிய அனைத்திலும் தம் அண்ணனின் பெயருக்கே முதலிடம் தந்து, தம் பெயரினை அதற் கடுத்த படியாகவே முய்சுதீன் முகம்மது குறிப்பிடுவது வழக்கம். முகம்மதிய ஆளும் வம்சங்களில் சகோதரர்களிடையில் வழக்க மாகக் காணப்பட்ட பொறாமையும் பகைமையும் இவ் விருவரிடமும் சிறிதும் காணப்படாததும், இவ் விருவரும் ஒன்றிணைந்து கோர் அரசை விரிவுபடுத்தியதும் பெரிதும் பாராட்டத்தக்கவையாகும்.

கசினியிலிருந்து முன்பு இந்தியாவின்மீது சுல்த்தான் மகமூது படையெடுத்தது போலவே கோரி முகம்மதுவும் படையெடுக்க எண்ணினர். தமது ஆதிக்கத்தை இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் நிறுவவேண்டுமென்பது இவரது நோக்கம், கசினி மகமூதைப் போல் கொள்ளையடிக்கும் நோக்கத்துடன் இவருடைய படை யெடுப்புகள் நிகழ்த்தப்படவில்லை.

இந்தியப் படையெடுப்பு ஆரம்பம்

கோரி முகம்மது இந்தியாவின்மீது படையெடுக்கத் துவங்கிய போது பஞ்சாபை யமீனி வம்சத்தினரும் முல்தானைக் கர்மத்தியர் களும் (Karmathianas) சிந்துவைச் சூம்ரர்களும் (Sumras) ஆட்சி

புரிந்து வந்தனர். இம்மூன்று பிரதேசங்களையும் கசினி மகமூது வென்று ஆண்டுவந்தார். ஆனால் அவரது மரணத்துக்குப் பிறகு முல்தான்,சிந்து ஆகியவை விடுதலை பெற்றுவிட்டன. கர்மத்தியர்களைப் போலவே சூம்ரர்களும் ஷியா முஸ்லீம்களாக இருந்தனர்.

அக்காலத்தில் சுலைமான் மலைத்தொடர்க்கு அப்பாலிருந்து இந்தியாவுக்குள் வந்த வணிகர்களும் பிறரும் இன்றுபோல் கைபர் கணவாயையோ போலன் கணவாயையோ அதிகம் பயன்படுத்தவில்லை. கோமல்கணவாயையே அவர்கள் பெரிதும்பயன்படுத்தினர். அதன் வழியாகத் தேரா இஸ்மாயில்கானையும் (Dera Ismail Khan) வடக்குச் சிந்து மாநிலத்தையும் அடைய முடியும். இந்தியாவின் மீதான தமது முதல் படையெடுப்பின்போது இந்த வழியையே கோரி முகம்மது பயன்படுத்தினார்.

கி.பி. 1175ல் கர்மத்தியர்களைத் தோற்கடித்து முல்தான் நகரைக் கைப்பற்றியபின், சிந்து மாநிலத்தின் வடபகுதியில் பல மிக்க கோட்டையாகத் திகழ்ந்த உச் அல்லது உச்சா (Uccha) என்பதையும் அவர் முற்றுகையிட்டு வென்றார். மேலும் முன்னேறிப் பாலைவனத்தைக் கடந்து குஜராத்தில் அன்கில்வாரா (Anhilwara) அல்லது அன்கில்வாதம் என்ற ஊரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்துவந்த சௌளுக்கிய அரசர் இரண்டாம் மூலராஜரை கி.பி. 1178ல் முகம்மது தாக்கினார். ஆபுக் குன்றுகளின் அடிவாரத்தில் கதரகட்டம் (Gadaraghatta) என்றவிடத்தில் கடும்போர் நடந்தது. கோரி முகம்மதுவின் படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டு வந்த வழியே திரும்பவேண்டியதாயிற்று. இத் தோல்வியும் வேறு பல சூழ்நிலைகளும் சேர்ந்து, கைபர், போலன் கணவாய்கள் வழியாகப் பஞ்சாபின்மீது தம் முழுக் கவனத்தையும் அவர் செலுத்துமாறு செய்தன. இருப்பினும் கி.பி. 1182ல் அவர் சூம்ரா வம்சத்தினர்மீது மீண்டும் படையெடுத்துச் சிந்து மாநிலத்தின் தென் பகுதியையும் தம் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவந்தார்.

பஞ்சாபை வெல்லுதல்

முல்தான், சிந்து ஆகியவை வழியாக இந்தியாவைக் கைப்பற்ற முயலுவதைவிடப் பஞ்சாபின் வழியாக முயலுவது எளிது என்பதைக் கோரி முகம்மதும் உணர்ந்தார். பஞ்சாபில் ஆட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த கசினி வம்சத்தினருடன் இருந்துவந்த பகைமையும், அவர்களது வலி குன்றிய நிலையும் கோரி முகம்மதுவின் கவனத்தை அப்பக்கம் திருப்பின. மேலும் இலாகூரிலிருந்து ஆண்டுவந்த குஸ்ரவ் மலிக்குக்கு எதிராகத் தமக்கு உதவிபுரியுமாறு சக்கரதேவர் என்ற ஜம்மு அரசர் கோரி முகம்மதுவுக்கு அழைப்பு

விடுத்தார். இத்தகைய பல காரணங்களாலும், பஞ்சாபையும் இந்தியாவின் மற்றப் பகுதிகளையும் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற விருப்பத்தினாலும் பஞ்சாபின்மீது தம்முடைய படையெடுப்புகளை அவர் துவங்கினார். வடக்கிலிருந்த கைபர்க் கணவாய் வழியாகவே இப்படையெடுப்பு நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது.

குஸ்ரவ் மலிக்கின் ஆதிக்கத்திலிருந்து வந்த பெஷாவர்க் கோட்டையை கி.பி. 1179ல் கோரி முகம்மதுவின் படைகள் கைப்பற்றின. கி.பி. 1181ல் மீண்டும் பஞ்சாபின் மீது அவர் படையெடுத்தபோது குஸ்ரவ் மலிக் தம் மகனைப் பணையமாக அவரிடம் ஒப்புவித்து, நிறைய பரிசுப் பொருள்களையும் அனுப்பி வைத்துச் சமாதானம் செய்து கொண்டார். கி.பி. 1184ல் அவர் மீண்டும் படையெடுத்து வந்து இலாகூரைக் கைப்பற்ற முடியாமல் போகவே அண்டையிலிருந்த பகுதிகளையெல்லாம் கொள்ளை யிட்டுத் திரும்பினார். வழியில் சியால்கோட் கோட்டையை 1185ல் அவர் கைப்பற்றினார். அக்கோட்டையை மீண்டும்கைப்பற்று வதற்காக குஸ்ரவ் மலிக் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் வீணாயின. கி.பி. 1186ல் கோரி முகம்மது மீண்டும் படையுடன் பஞ்சாபுக்கு வந்து இலாகூரை முற்றுகையிட்டார். ஜம்மு அரசர் சக்கர தேவரும் அவருக்குப் பின் அரசரான விஜய தேவரும் முகம்மது வுக்கு உதவினர். முகம்மதுவை எதிர்த்து நிற்பது கடினம் என்பதைக் கண்ட குஸ்ரவ்மலிக் சமாதானம் செய்துகொள்ள முன் வந்தார். தம்முடன் வந்து பேச்சு வார்த்தை நடத்துமாறு குஸ்ரவ் மலிக்குக்கு முகம்மதுவால் அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. அவ்வாறு வருவதால் அவருக்கு ஆபத்து ஏதும் நிகழாது என்றும் உறுதிமொழி அளிக்கப்பட்டது. இவற்றையெல்லாம் நம்பி வெளியே வந்த குஸ்ரவ் மலிக்கை முகம்மதுவின் படையினர் சிறைப் பிடித்தனர். இலாகூர் நகரமும் கைப்பற்றப்பட்டது. இவ்வாறு 1186ல் பஞ்சாபில் கசினி வம்சத்தினரின் ஆட்சி முற்றுப் பெற்றது. குஸ்ரவ் மலிக்கும் அவருடைய மகன் பஹ்ராம் என்பவரும் கைதிகளாகக் கியாசுதீன் முகம்மதுவிடம் அனுப்பி வைக்கப்பட்டு, கி.பி. 1192ல் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டனர்.

பிருதிவிராஜருடன் போர்கள்

கசினி வம்சத்தினரிடமிருந்து பஞ்சாபைக் கைப்பற்றியதும் அஜ்மீரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்துவந்த சௌகான் (Chauhan) அல்லது சாகமான வம்சத்து அரசரான மூன்றும் பிருதிவிராஜருடன் பகை மூண்டது. பஞ்சாபைக் கைப்பற்றிய முகம்மதிய அரசர்கள் இந்து அரசுகளின் மீது படையெடுப்பதும், இதற்குப் பதிலடி கொடுக்கும் வகையில் இந்து அரசர்கள்

பஞ்சாபின் மீது படையெடுப்பதும் ஏற்கெனவே வழக்கமாக இருந்தது. கோரி முகம்மது பஞ்சாபைக் கைப்பற்றிய வேளையில் அஜ்மீரைத் தலைநகராகக் கொண்ட சாகமான அரசு. கனோஜைத் தலைநகராகக் கொண்ட காகதவால அரசு, பண்டேல்கண்டில் ஆட்சிபுரிந்த சாந்தெல்ல அரசு. இன்றைய மத்தியப் பிரதேசத்தில் ஜபல்பூர் மாவட்டத்தில் திரிபுரியைத் தலைநகராகக் கொண்ட கலச்சூரி அரசு, குஜராத் பகுதியில் நிலவிய சௌளுக்கிய அரசு, வங்காளத்தில் நிலவிய சேன அரசு ஆகியவை வட இந்தியாவில் முக்கியமானவையாகத் திகழ்ந்தன.

இவை அனைத்திலும் பஞ்சாபின் எல்லையை ஒட்டியவாறு அமைந்திருந்தது சாகமான அரசு. எனவே பஞ்சாபிலிருந்து வரும் முகம்மதியப் படையெடுப்பாளர்களைத் தடுத்து நிறுத்தும் பொறுப்பைச் சாகமானர்களே ஏற்க வேண்டியிருந்தது. இதை நன்குணர்ந்த மூன்றும் பிருதிவிராஜர் பஞ்சாபின் எல்லைப்புறத் திலிருந்த தம்முடைய கோட்டைகளை ஏற்கெனவே பலப்படுத்தி யிருந்தார். அக் கோட்டைகளுள் முக்கியமானது பட்டிண்டா (Bhatinda) அதில் 1200 குதிரை வீரர்களைப் பிருதிவிராஜர் நிறுத்தி யிருந்தார்.

அக்கோட்டை கி.பி. 1189ல் முகம்மதுவால் தாக்கிக் கைப் பற்றப்பட்டது. பிருதவீராஜரின் ஆளுநராக டெல்லியில் இருந்து வந்த கோவிந்தராஜர் என்பவரின் மகன் சந்திரராஜர் என்பவர் அஜ்மீர் சென்று பிருதிவீராஜரிடம் இந் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றித் தெரிவித்தார். இதனால் பிருதிவிராஜர், தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட சிற்றரசர்கள் பலருடன் கூடிப் பெரும்படை ஒன்றுடன் எல்லைப் புறத்துக்குப் புறப்பட்டார். பிறகு கி.பி. 1190ம் ஆண்டின் இறுதியில் அல்லது 1191ம் ஆண்டுத் துவக்கத்தில் தானேசு வரத்துக்கு 14கல் தொலைவில் உள்ள தரைன் என்றவிடத்தில் கோரி முகம்மதுவுக்கும் பிருதிவிராஜருக்கும் கடும்போர் நடை பெற்றது. முகம்மதியப் படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. கோரி முகம்மது படுகாய முற்றுப் போர்க்களத்திலிருந்து எடுத்துச் செல்லப்பட்டார். அடுத்தபடியாகப் பட்டிண்டா கோட்டையைப் பிருதிவிராஜர் முற்றுகையிட்டார். 13 மாதங்கள் முற்றுகையை எதிர்த்து நின்றபின் இறுதியில் அக் கோட்டை வீழ்ச்சியுற்றது.

பிருதிவிராஜருக்கெதிராக மீண்டும் போரிட்டு வெல்லு வதற்கான முயற்சிகளில் கோரி முகம்மது ஈடுபட்டார். ஓராண்டுக்குப் பிறகு பெரும்படையொன்றைத் திரட்டிக் கொண்டு கசினியை விட்டு இலாகூரை அவர் அடைந்தார். அங்கிருந்து அஜ்மீருக்குத் தூதர் ஒருவரை யனுப்பிப் பிருதிவீராஜ

ரைத் தமக்கு உடனே பணிந்து போகுமாறு கோரிமுகம்மது கூறினர். இக் கூற்றை நிராகரித்த பிருதிவிராஜர் சிற்றரசர்களின் படை உதவியை மீண்டும் பெற்றுப் போருக்குப் புறப்பட்டார். கி.பி. 1192ல் தரைனில் மீண்டும் கடும்போர் நடைபெற்றது. முதல் தரைன் போரில் கோரி முகம்மதுவின் மீது அம்பெய்து காயப்படுத்திய டெல்லி ஆளுநர் கோவிந்தராஜர் இந்த இரண்டாம் போரில் கொல்லப்பட்டார். அவரைத் தொடர்ந்து ஏராளமான இராஜபுத்திர வீரர்களும் சிற்றரசர்களும் போரில் மடிந்தனர். மனந் தளர்ந்த பிருதிவிராஜர் தமது யானையிலிருந்து இறங்கிக் குதிரை மீதேறிப் போர்க்களத்திலிருந்து தப்பிச் செல்ல முயன்றார். தோற்றோடிய அவரும் அவருடைய படையினரும் துரத்தப்பட்டனர். பிருதிவீராஜர் சிறை பிடிக்கப்பட்டார். பிருதிவீராஜர் இறுதியில் கொலை செய்யப்பட்டார். அவர் எங்கே, எப்பொழுது கொலைத் தண்டனைக்காளானார் என்பது பற்றி ஒன்றுக்கொன்று முரணான தகவல்களை நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

குத்புதீன் அய்பெக்

தரைனில் பெற்ற வெற்றியின் மூலம் டெல்லிவரையிலான பகுதிகள் கோரிமுகம்மதுக்குக் கிடைத்தன. பின்னர் அவர்மேலும் முன்னேறிச் சென்று ஹான்சி (Hansi), சாமானு (Sa nana) குஹ்ராம் (Cuhram) போன்ற பல முக்கியமான கோட்டைகளைக் கைப்பற்றினர். அதன் பின்னர் அஜ்மீர் நகரமும் கைப்பற்றப்பட்டுக் கொள்ளையடிக்கப்பட்டது, அந் நகர மக்களில் பலர் அடிமைகளாக்கப்பட்டனர். பரந்த பாலைவனத்துக்கப்பாலிருந்த அந் நகரில் முகம்மதிய ஆளுநர் ஒருவரை நியமிப்பது பயனளிக்காது என்று கருதிய கோரி முகம்மது, பிருதிவிராஜரின் மகன்களுள் ஒருவரை அங்கு அரசாளும்படி நியமித்துவிட்டுக் கசினியை நோக்கித் திரும்பினர். இந்தியாவில் அவரால் கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசங்கள் அனைத்துக்கும் ஆளுநராக குத்புதீன் அய்பெக் நியமிக்கப்பட்டார். டெல்லிக்குப் பத்துக்கல் தொலைவிலிருந்த இந்திரபதி (Inderpat) அல்லது இந்திரபிரஸ்தம் என்ற ஊர் அய்பெக்கின் முகாமாக இருந்தது.

குத்புதீன் அய்பெக் துருக்கிஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த ஒரு அடிமை. துருக்கிஸ்தானத்திலிருந்து நீஷாப்பூர் (Nishapur) என்ற ஊருக்கு இளமையிலேயே அடிமையாகக் கொண்டு வரப்பட்டு கோரி முகம்மதுவால் விலைக்கு வாங்கப்பட்டார் அவர். திறமை காரணமாகக் கோரி முகம்மதுவின் சிறந்த படைத்தளபதிகளுள் ஒருவராக அவர் உயர்த்தப்பட்டார். தம் கையில் கிடைத்த

பொருளையெல்லாம் பிறருக்கு அளவு பாராமல் வாரி வழங்கிய காரணத்தால் 'லக் பக்ஷ்' அல்லது 'இலட்சக்கணக்கில் கொடுப்பவர்' என்று அய்பெக் பெயர் பெற்றார். அய்பெக்கிடம் முகம்மதுக்கு இருந்த அளவற்ற நம்பிக்கை காரணமாகவே இந்தியப் பிரதேசங்களின் ஆளுநராக அவர் நியமிக்கப்பட்டார்.

அய்பெக்கின் வெற்றிகள்

இந்தியச் சிற்றரசர் ஒருவர் முகம்மதுவிடமிருந்து ஹான்சியைக் கைப்பற்றும் நோக்கத்தோடு அதை முற்றுகையிட்டார். அவரைத் தோற்கடித்துக் கொன்றபின் மீரட் (Meerut), பரன்[1] (Baran) ஆகிய இடங்களையும் கைப்பற்றி அங்குத் தம் படைகளை அய்பெக் நிறுத்தி வைத்தார் (1192). இந்திரபதி ஏற்ற இடமல்ல என்பதை உணர்ந்து அண்மையிலிருந்த டெல்லி நகரைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் அடுத்தபடியாக அவர் இறங்கினார். சாகமானச் சிற்றரசர் ஒருவரது ஆதிக்கத்திலிருந்த அவ் வூர் கைப்பற்றப்பட்டு கி.பி. 1193ல் அய்பெக்கின் தலைநகரமாயிற்று. இந்திய வரலாற்றில் இது ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சியாகும். அன்று முதல் இந்தியாவின் தலையாய நகரமாக அது இருக்கலாயிற்று.

கோரி முகம்மதுவும் அய்பெக்கும் கைப்பற்றிய நகரங்கள் அனைத்திலும் இந்து ஆலயங்கள் பல இடிக்கப்பட்டு மசூதிகள் கட்டப்பட்டன.

அஜ்மீரில் கலகம்

அஜ்மீரைச் சுற்றியிருந்த பிரதேசத்தில் பிருதிவிராஜரின் தம்பியான ஹரிராஜர் என்பவர் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு பல கோட்டைகளைக் கைப்பற்றி இறுதியில் அஜ்மீரிலும் கி.பி. 1194ல் நுழைந்து தம்மை அரசராக்கிக் கொண்டார். உடனே அய்பெக் அஜ்மீர் சென்று ஹரிராஜரைத் தோற்கடித்து விரட்டிவிட்டுப் பிருதிவீராஜரின் மகனையே மீண்டும் அங்கு அரசராக்கினார். வழியில் யமுனையைக் கடந்து கோல் (Kol) என்றும் கோயில் (Koil) என்றும் அழைக்கப்பட்ட அலிகர் நகரத்தையும் அய்பெக் கைப்பற்றினார்.

கனோஜ்மீது படையெடுப்பு

கனோஜையும் காசியையும் ஆண்டுகொண்டிருந்த புகழ்மிக்க காகதவால அரசரானஜெயச்சந்திரரை வென்று கங்கைச் சமவெளியிலும் தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவவேண்டுமென்று, கோரி முகம்மது

---

1. இதுவே இன்று புலன்ஷகர் (Bulandshahr) என்று அழைக்கப்படுகிறது

திட்டமிட்டார். ஒரு பெரும் படையோடு கி.பி. 1194-ல் யமுனைக் கரையை அவரடைந்தார். குத்புதீன் அய்பெக்கின் படைகளும் அவரோடு சேர்ந்துகொண்டன. இதை அறிந்த ஜெயச்சந்திரரும் படையுடன் போர்க்களத்துக்கு வந்தார். கனோஜுக்கும், எட்டா வாவுக்கும் (Etawah) இடையில் கங்கைநதியின் கரையிலிருந்த சந்தவார் (Chandawar) என்றவிடத்தில் இரு தரப்பினருக்கும் கடும் போர் மூண்டது. வழக்கம்போல் யானைமீதிருந்து போரிட்ட ஜெயச்சந்திரரை முகம்மதியக் குதிரை வீரர்கள் அம்பெய்து வீழ்த் திக் கொன்றனர். காசி முதலிய பல நகரங்கள் கைப்பற்றப்பட்டு ஏராளமான ஆலயங்களும் பிறவும் அழிக்கப்பட்டு, ஏராளமான செல்வங்கள் கொள்ளைகொண்டு செல்லப்பட்டன. ஏதோ காரணத்தினால் கனோஜைக் கைப்பற்றாமல் கசினிக்குத் திரும்பினார் கோரி முகம்மது. ஜெயச்சந்திரரின் மகனான அரிச்சந்திரர் முகம் மதியர்களிடமிருந்து பல பகுதிகளை மீட்டுக் கனோஜைத் தலைநக ராகக்கொண்டு சிறிது காலம் ஆண்டுவரலானார்.

அஜ்மீரில் முகம்மதிய ஆட்சி

இராஜபுத்திரர்கள் மீண்டும் மீண்டும் கோயிலிலும் (அலிகர்) அஜ்மீரிலும் கிளர்ச்சிகள் நடத்தினர். இவ்விரு கிளர்ச்சிகளையும் அய்பெக் அடக்கினார். அஜ்மீரை மறுபடியும் கைப்பற்றியிருந்த ஹரிராஜர் அய்பெக்கால் முற்றுகையிடப்பட்டுத் தீக்குளித்து உயிர் நீத்தார். அய்பெக் அஜ்மீரைக் கைப்பற்றி முன்புபோல் பிரிதிவீ ராஜரின் மகனை அங்கு அரசராக்காமல், தம்முடைய படைத் தலைவர் ஒருவரையே அங்கு ஆளுநராக நியமித்தார். பிருதிவீ ராஜர் மகனுக்கு இராந்தம்பார் (Ranthambhor) பகுதி வழங்கப் பட்டது.

குவாலியர் வெல்லப்படுதல்

கி.பி.1195-ல் மீண்டும் ஒருமுறை கோரி முகம்மது இந்தியாவை நோக்கிப் புறப்பட்டார். முதலில் பயானா (Bayana) என்ற சிற்றரசை ஆண்டுவந்த இராஜபுத்திர அரசர் தோற்கடிக்கப்பட்டு, வழியிலிருந்த பல கோட்டைகள் கைப்பற்றப்பட்ட பின், குவாலி யரை நோக்கி முகம்மதியப் படை முன்னேறியது. பிரதிகார வம்சத்தைச் சேர்ந்த சுலக்ஷணபாலர் என்பவர் குவாலியர் சிற்ற ரசை அப்போது ஆண்டுவந்தார். பல மாதங்கள் வரை குவாலியர் கோட்டை முற்றுகையிடப்பட்டது. பொறுமையிழந்த முகம்மது தம்முடைய தளபதிகளுள் ஒருவரான பகாவுதீன் துக்ரில் (Tughril) என்பவரிடம் அக் கோட்டையைப் பிடிக்கும் பொறுப்பை ஒப்ப டைத்துவிட்டுக் கசினிக்கு மீண்டார். ஓராண்டுக் காலம், குவா லியர் சிற்றரசின் பல்வேறு பகுதிகளையும் முகம்மதியப் படைகள்

படுநாசத்துக்குள்ளாக்கின. அதன் பின்னரே அச் சிற்றரசு பணிந்து கோரி முகம்மதுவால் இணைத்துக்கொள்ளப்பட்டது

அன்கில்வாதப் படையெடுப்பு

அஜ்மீர் பகுதியில் வாழ்ந்த மெர் (Mher) என்ற குலத்தினர் முகம்மதுவின் ஆட்சியை அகற்றும் நோக்கத்துடன் கி.பி.1196-ல் கலகம் தொடங்கினர். அஜ்மீரில் ஆட்சியுரிமையை இழந்த சாகமானர்களும் குஜராத்தை ஆண்டுவந்த சௌளுக்கியர்களும் மெர்களுக்கு உதவி புரிந்தனர். அய்பெக் டெல்லியிலிருந்து புறப்பட்டு அஜ்மீருக்கு விரைந்தார். அங்கு இந்துப் படைகள் அவரை முற்றுகையிட்டன. அவர் தோல்வியுறும் நிலையிலிருந்த பொழுது கசினியிலிருந்து புதிய படைகள் வந்துசேர்ந்தன. அப் புதிய படைகளைக் கண்டவுடனேயே இராஜபுத்திரர்கள் முற்றுகையை விலக்கிக்கொண்டு பின்வாங்கிச் சென்றனர். உடனே சௌளுக்கிய அரசின் தலைநகரான அன்கில்வாதத்தை நோக்கி அய்பெக் படை நடத்தினர். சௌளுக்கிய அரசரான இரண்டாம் பீமர் ஒரு கோட்டைக்குள் சென்று ஒளிந்துகொண்டார். வேறொரு சௌளுக்கியப் படை அய்பெக்கை வழிமறித்துப் போரிட்டது. 50,000 இராஜபுத்திரர்கள் இப் போரில் கொல்லப்பட்டனரென்றும்,20,000 பேர் அடிமைப்படுத்தப்பட்டனரென்றும் முகம்மதிய எழுத்தாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். தலைநகரான அன்கில்வாதம் அய்பெக்கால் கைப்பற்றப்பட்டுக் கொள்ளையடிக்கப்பட்டது. அந் நகரில் முகம்மதிய அதிகாரி ஒருவரை நியமித்துவிட்டு அய்பெக் டில்லி திரும்பினர். அவ்வாறு அவர் திரும்பிச் சென்றவுடனேயே பீமதேவரின் படைகள் அவ் வதிகாரியை விரட்டிவிட்டுத் தமது தலைநகரை மீட்டுக்கொண்டன. டெல்லியிலிருந்து வெகு தூரத்திலிருந்த குஜராத்தைக் கைப்பற்றும் முயற்சியை அய்பெக் தொடர விரும்பவில்லை.

பண்டேல்கந்த் வெல்லப்படுதல்

அடுத்த மூன்று அல்லது நான்காண்டுகளில் பல்வேறு பகுதிகளையும் கைப்பற்றும் முயற்சியில் அய்பெக் ஈடுபட்டார். பதாவூன் (Badaun), சந்தவார், கனோஜ், காசி, மாளவத்தின் ஒரு பகுதி முதலியவை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கைப்பற்றப்பட்டன. இதன் பின்னர்ச் சாந்தெல்லர்கள் ஆட்சிபுரிந்து வந்த பண்டேல்கந்தின்மீது அவர் தமது கவனத்தைச் செலுத்தினர். மத்திய இந்தியாவில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு அரசாக அன்று அது விளங்கியது. பரமார்த்தி தேவர் என்பவர் அப்பொழுது அதை ஆண்டுவந்தார். அவ் வரசிலிருந்த பலத்த கோட்டையாகிய காலிஞ்சர் கி. பி. 1202-03-ல் குத்புதீன் அய்பெக்

கால் முற்றுகையிடப்பட்டது. முற்றுகை பல மாதங்கள் நீடித்தது. இதற்கிடையில் அரசர் பரமார்த்தி தேவர் கோட்டையிலேயே உயிரிழந்தார். இந் நிலையில் அவருடைய அமைச்சரான அஜயதேவர் முகம்மதியரோடு பேச்சுவார்த்தைகள் தொடங்கினர். பேச்சு வார்த்தைகளின்படி காலிஞ்சர், மகோபா (Mahoba), கஜுராகோ (Khajuraho) ஆகியவற்றை அய்பெக்கிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அஜயகர் (Ajayagarh) என்ற கோட்டைக்கு அஜயதேவர் சென்றுவிட்டார்.

பக்தியார் கில்ஜியின் வெற்றிகள்

கோரி முகம்மதுவும் அய்பெக்கும் யமுனை - கங்கைச் சமவெளியின் மேற்குப் பகுதியைத் தம் ஆதிக்கத்தின்கீழ்க் கொண்டுவந்த அதே சமயத்தில், இக்தியாருதீன் முகம்மது பக்தியார் கில்ஜி என்பவர் மேலும் கிழக்கிலிருந்த பீகார், வங்காளம் ஆகியவற்றை வெல்லும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். கோரி முகம்மதுவோடு இந்தியாவுக்கு வந்தவர் இவர். எடுப்பான தோற்றம் இல்லாததாலும் இவருடைய திறமைகளைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள முடியாததாலும் கோரி முகம்மதுவும் சரி அய்பெக்கும் சரி இவருக்கு முக்கியமான பொறுப்புகள் எதையும் கொடுக்கவில்லை. அவுத் பகுதியில் படைத்தலைவராக இருந்த அகூல் பக் (Aghul Bak) என்பவரிடம் சாதாரணச் சிப்பாயாகச் சிறிது காலம் இருந்தபின், தம்மைப் போன்ற கில்ஜி இனத்தைச் சேர்ந்த சிப்பாய்களை ஒன்றுதிரட்டிக் கொண்டு பீகாருக்குள் இவர் புகுந்தார். கில்ஜிகள் ஆப்கானிஸ்தானத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள்.

கங்கைச் சமவெளியில் காகதவாத அரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு வலுவுள்ள அரசர்கள் யாரும் இல்லை. ஏற்கெனவே கனோஜையும் காசியையும் முகம்மதியர்கள் கைப்பற்றியிருந்தனர். இந் நிலையில் எதிர்ப்பவர் யாருமின்றிப் பீகார் முழுவதையும் பக்தியார் கில்ஜியால் கைப்பற்ற முடிந்தது. வழியிலிருந்த ஊர்களைக் கொள்ளையிட்டு ஏராளமான பொருளை ஈட்டித் தமது படை பலத்தையும் அவர் பெருக்கிக்கொண்டார். அன்று அப் பகுதியில் பௌத்த மடாலயங்களும் கல்விக்கூடங்களும் நிறைந்திருந்த உத்தண்டபுரி (Uddandapur) என்ற ஊரைக் கைப்பற்றி அங்கிருந்த பௌத்தத் துறவிகளை வாளுக்கு இரையாக்கியபின் பௌத்த ஆலயங்கள், நூலகங்கள் முதலிய அனைத்தையும் அழித்தொழித்தார் அவர். சுமார் 1700 ஆண்டுக் காலம் மகதத்தில் நிலைத்துநின்ற பௌத்த சமயம் கி.பி. 1202-ல் இவரது கொடுமைகளால் முடிவுக்கு வந்தது. மேலும் இரண்டு பல்கலைக்கழக நகரங்களான விக்கிரமசீலம், நாளந்தா ஆகியவையும் இவ்வாறே கைப்பற்றி அழிக்கப்பட்டன.

இவ்வாறு பீகார் முழுவதும் 1203ஆம் ஆண்டுக்குள் கைப்பற்றப் பட்டது.

வங்காளத்தின்மீது படையெடுப்பு

பீகாரைக் கைப்பற்றியபின் பதாவூனுக்குச் சென்று அய்பெக்கைப் பக்தியார் சந்தித்தார். பின்னர் வங்காளத்தின்மீது அவரது படையெடுப்புத் தொடங்கியது. அன்று அப் பகுதியில் முக்கிய அரசராக விளங்கியவர் இலக்ஷ்மண சேனர். வயது முதிர்ந்த இவ்வரசர் அரசியலிலும் நிருவாகத்திலும் நாட்டமின்றிச் சமயத்தில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டு காலம் கழித்துவந்தார். கி.பி. 1203ஆம் ஆண்டுவாக்கில் பக்தியார் கில்ஜி பீகாரிலிருந்து படையுடன் புறப்பட்டு வங்காளத்தின் இரண்டு தலைநகரங்களுள் ஒன்றான நபத்வீபம் (Nabadwipa) அல்லது நாடியா (Nadia) என்ற ஊரை நெருங்கினார். வேகமாக அவர் பயணம் செய்ததால் அவருடைய படையினர் மிகவும் பின்தங்கிவிட்டார்களென்றும், 18 குதிரை வீரர்கள் மட்டுமே அவருடன் அப்போது இருந்தார்கள் என்றும் கூறப்படுகிறது. இருப்பினும் அப் பதினெட்டே வீரர்களுடன் நகருக்குள் பிரவேசித்து அரண்மனைக் காவலாளிகளை வெட்டி வீழ்த்திய பின் அரண்மனைக்குள் அவர் புகுந்தார். நண்பகல் உணவருந்திக் கொண்டிருந்த இலக்ஷ்மண சேனர் செய்தியறிந்து நடுங்கிப்போய்ப் பின்புற வாசல் வழியாக நகரை விட்டு ஓடிவிட்டாராம். அந் நகர் சூறையாடப்பட்டு நூற்றுக்கணக்கான பேர் கொல்லப்பட்டனர். பின்னர், நாடியாவிலிருந்து வடக்கே சென்று மற்றொரு தலைநகரான இலக்குணவதியையும் (இலக்ஷ்மணவதி என்ற பெயரே பின்னர் இலக்குணவதி என்று மருவிற்று) பக்தியார் கைப்பற்றினார். இலக்ஷ்மண சேனர் டாக்காவுக்கு எட்டு மைல் தென்மேற்கிலுள்ள விக்கிரமபுரி (Vikrampur) என்ற ஊருக்குச் சென்று எஞ்சியிருந்த சிறு பகுதியைமட்டும் சில காலம் ஆண்டுவந்தார். இலக்குணவதியில் கோரி முகம்மதுவுக்கு உட்பட்ட ஆளுநராகத் தம்மை அறிவித்துக்கொண்டு பக்தியார் கில்ஜி ஆளலானார். அங்கு மசூதிகளும் பள்ளிகளும் கட்டப்பட்டன.

வங்காளம் முழுவதையும் கைப்பற்றுவதற்கு முன்னமேயே அண்மையிலுள்ள திபேத்தையும் வெல்ல வேண்டுமென்று பக்தியார் முடிவு செய்தார். ஆனால் திபேத்தில் அவருக்கு எதிர்ப்புக் கடுமையாக இருந்தது. நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியாது என்று தெரிந்துகொண்டு வந்த வழியே திரும்பிய அவருடைய படைகளை அசாமியரும் திபேத்தியர்களும் சூழ்ந்துகொண்டனர். பெருக்கெடுத்தோடிய நதியில் அவரும் அவருடைய படையினர் சிலரும் குதித்து நீந்தி மறுகரையை அடைந்து உயிர்தப்பினர். இத்

தோல்வியால் மனமும் உடலும் நலிந்துபோயிருந்த அவர் தேவ கோட்டை என்ற ஊருக்குக் கொண்டுவரப்பட்டார். அங்கு அவருடைய படை அதிகாரிகளுள் ஒருவரான அலிமர்தான் கில்ஜி என்பவர் அவரைக் கொலை செய்வித்தார். கி. பி. 1206-ல் அவர் இறந்திருக்க வேண்டும் என்று கருதப்படுகிறது. இக்தியாருதீன் முகம்மது பக்தியார் கில்ஜியின் முயற்சி காரணமாகக் கோரி முகம்மதுவின் அரசு இவ்வாறு கிழக்கில் வங்காளம் வரையில் பரவியது.

கோரி முகம்மதுவின் மரணம்

கி பி. 1203-ல் (1202 என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர்) அண்ணன் கியாசுதீன் முகம்மதுவின் மரணத்தையடுத்துக் கோர் நகரிலும் முய்சுதீன் முகம்மது (கோரி முகம்மது) சுல்தானுனர். இவரது பேரரசு மத்திய ஆசியாவிலிருந்து வங்காளம் வரை பரவியிருந்தது. இருப்பினும் பெருந் தொல்லைகள் தொடர்ந்தன. குவாரசத்தை ஆண்டுவந்த அரசரோடு கடுமையான போர்கள் ஏற்பட்டன. கி.பி. 1205-ல் குவாரசம் ஷாவின் படைகள் அந்த்கூத் (Andhkud) என்றவிடத்தில் கோரி முகம்மதுவைக் கடுமையாகத் தோற்கடித்தன. முகம்மது போரில் கொல்லப்பட்டார் என்ற வதந்தி அவரது பேரரசு முழுவதிலும் பரவியது.

உடனே அவருடைய படை அதிகாரிகளுள் ஒருவரான அய்பெக் பக் (Aibak-bak) என்பவர் அந்த்கூத் போர்க்களத்திலிருந்து ஒரு படையுடன் புறப்பட்டு முல்தானை நோக்கிச்சென்று அம்மாநில ஆளுநரைக் கொன்று தம்மையே அப்பகுதியின் சுதந்திர அரசராக அறிவித்துக்கொண்டார். பஞ்சாபில் வாழ்ந்த கொக்கர்கள் முதலியோர் கிளர்ச்சி செய்து பல்வேறு பகுதிகளையும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். இலாகூரும் அவர்களால் சூறையாடப்பட்டது. கோரி முகம்மது உடனே படையுடன் புறப்பட்டு முல்தானைக் கைப்பற்றினுர். பின்னர்க் குத்புதீன் அய்பெக்கின் படைகளையும் அவர் சேர்த்துக்கொண்டு கொக்கர்களையும் தோற்கடித்துக் கொன்று குவித்தார். அதன் பின்னர் இலாகூருக்குத் திரும்பி அங்கு மீண்டும் அமைதியையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டிய பின் கசினியை நோக்கித் திரும்பினுர். வழியில் கி.பி. 1206 மார்ச் 15ஆம் தேதி சிந்து நதியின் கரையில் தம்யக் (Damyak) என்றவிடத்தில் இந்துக்களாகிய கொக்கர்கள் சிலரும் ஷியா பிரிவினர் சிலரும் சேர்ந்துகொண்டு அவரது முகாமுக்குள் புகுந்து அவரைக் குத்திக் கொன்றனர். அவரது உடல் கசினி நகருக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

முகம்மது கோரி-ஒரு மதிப்பீடு

வட இந்தியாவில் முகம்மதிய ஆட்சிக்கு அடிகோலியவர்களுள் கோரி முகம்மது முக்கியமானவர். அவரால் வெல்லப்பட்ட பகுதிகளே பின்னர்க் குத்புதீன் அய்பெக்கின் தலைமையில் டெல்லி சுல்தானியமாக (Delhi Sultanate) உருவெடுத்தது. சிறந்த படைத் தலைவர் கோரி முகம்மது என்பதில் யாருக்கும் ஐயமிருக்க முடியாது. ஆயினும் கசினி மகமூதுவைப்போல் பகைவர் யாராலும் தோற்கடிக்கப்படாத பெரு வீரராகக் கோரி முகம்மது திகழவில்லை. சௌளுக்கிய அரசர் மூலராஜர், சாகமான அரசர் பிருதிவிராஜர் ஆகிய இந்து அரசர்களிடம் கோரி முகம்மது தோற்றது கவனிக்கத் தக்கது. இருப்பினும் வட இந்தியாவில் பெஷாவரிலிருந்து கங்கைச் சமவெளி வரையிலான பகுதிகளை வென்று ஓர் அரசை நிறுவுவதற்கு இத் தோல்விகள் தடையாக இருக்கவில்லை. கசினி மகமூதைப்போல் இந்தியச் செல்வத்தைக் கொள்ளையடித்துச் செல்வதோடு திருப்தியடையாமல், வென்ற பகுதிகளையெல்லாம் தன்னுட்சியின்கீழ்க் கொண்டுவந்து நிரந்தரமான முகம்மதிய அரசு ஒன்றினைக் கோரி முகம்மது நிறுவினார். எனவே, கசினி மகமூதோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் போர்த் திறமையில் இவர் சிறிது இளைத்தவராகக் காணப்பட்டாலும், இவருடைய வெற்றிகளும் சாதனைகளும் நிரந்தரமானவையாக அமைந்து அவரைவிடச் சிறந்த அரசராக இவரைக் காட்டுகின்றன.

கசினி மகமூதைப்போல் சமய வெறியராகவும் இவர் திகழவில்லை. இந்தியாவில் தமது ஆதிக்கத்தை நிறுவவேண்டும் என்ற நோக்கமே இவரிடம் காணப்பட்டது. இந்தியப் படையெடுப்புகளை ஒரு 'புனிதப் போராக' இவர் கருதவில்லை. ஆயினும் கசினி மகமூதைப்போல் புலவர்களை ஆதரித்தல், நகரங்களை அழகுபடுத்துதல், பல்கலைக்கழகங்கள், நூல் நிலையங்கள் முதலியவற்றை நிறுவுதல் போன்ற உயரிய செயல்கள் கோரி முகம்மதுவிடம் காணப்படவில்லை.

கோரி முகம்மது ஆட்சித்திறமை மிகுந்தவர் என்பதை அவரது நிருவாக அமைப்புப் புலப்படுத்தியது. தாம் கைப்பற்றிய பகுதிகளில் செம்மையான புதிய நிருவாக ஏற்பாடுகளை அவர் செய்தார். தம்முடைய அடிமைகளுள் திறமைமிக்கவர்கள் யாவர் என்பதைக் கண்டறிந்து அவர்களது திறமைக்கேற்பப் பல்வேறு பதவிகளையும் கோரி முகம்மது அளித்தார். குத்புதீன் அய்பெக், தாஜுதீன் யல்தூஸ் (Tajuddin Yalduz), நசிருதீன் குபாச்சா(Qabacha), துக்ரில் போன்ற அடிமைகள் படைத் தலைவர்களாகவும் நிருவாக அதிகாரிகளாகவும் அவருக்குப் பேருதவி புரிந்தனர். தம்முடைய

ஆள்களின் தகுதியறிந்து உரிய பொறுப்புகளை அவர்களிடம் ஒப்ப டைக்கும் ஆற்றல் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தொடர்ச்சி யாகப் போர்களில் ஈடுபட்டிருந்த காரணத்தினுல் கலைகளிலும் இலக்கியத்திலும் இவருக்கு ஈடுபாடில்லாமல் போயிருக்கக்கூடும்; இருப்பினும் பக்ருதீன் ரசி (Fakhruddin Razi) என்ற தத்துவ அறிஞரும், நிசாமி உருசி (Nizami Uruzi) என்ற பெருங்கவிஞரும் இவரால் ஆதரிக்கப்பட்டு இவருடைய பேராற்றலையும் அருங் குணங்களையும் புகழ்ந்து எழுதிவிட்டுச் சென்றனர்.

டெல்லி சுல்தானியம்

கோரி முகம்மதுவுக்கு ஆண் சந்ததி இல்லை. ஒருவர் இது பற்றி அவரிடம் குறிப்பிட்டபோது, 'மற்ற அரசர்களுக்கு ஓரிரு பிள்ளைகள் இருக்கலாம். ஆனுல் எனக்கோ ஆயிரக்கணக்கான துருக்கிய அடிமைகள் இருக்கின்றனர். அவர்களே எனக்குப் பிள்ளைகள் போன்றவர்கள். எனக்குப்பின் எனது பேரரசின் ஆட்சியுரிமையை அவர்கள் கவனித்துக் கொள்வார்கள்,' என்று கோரி முகம்மது விடையளித்ததாக மின்ஹாஜ் உஸ் சிராஜ் (Minhaj Us Siraj) தெரிவிக்கிருர். தமக்குப் பின் குத்புதீன் அய்பெக்கே இந்துஸ்தானத்தை நிருவகித்து வரவேண்டும் என்று கோரி முகம்மது கருதியதாகத் தெரிகிறது. தம்முடைய அரசப் பிரதிநிதியாக இந்தியாவில் அய்பெக்கை நியமித்ததோடு நில்லா மல் 'மலிக்' (Malik) என்ற உயர்ந்த பட்டத்தையும் கோரி முகம் மது அவருக்கு அளித்திருந்தார். முகம்மது இறந்தவுடனேயே இலாகூரிலிருந்த உயர் அதிகாரிகள் பலரும் டெல்லியி லிருந்த குத்புதீனுக்கு ஆளனுப்பி அதிகாரமனைத்தையும் அவர் மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கோரினர். உடனே குத்புதீன் அய்பெக் டெல்லியிலிருந்து இலாகூருக்குச் சென்று அவ்வாறே ஆட்சிப் பொறுப்பை மேற்கொண்டார். மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்னர், அதாவது 1206 ஜூன் 24ஆம் தேதி சுல்தாளுகத் தம்மை அவர் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டார். டெல்லி சுல்தானியம் (Delhi Sultanate) இவ்வாறு நிறுவப்பட்டது.

இந்து அரசர்களின் தோல்விக்குக் காரணங்கள்

எல்பின்ஸ்டன், லேன்பூல், வின்சென்ட் ஸ்மித் போன்ற ஆங்கிலேய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் வெப்ப மண்டலமாகிய இந்தி யாவில் வாழும் மனிதர்கள் அவர்களைவிட அதிக வெப்பமில்லாத வடபகுதியிலிருந்து வந்த துருக்கியர்களால் தோற்கடிக்கப் பட்டது இயற்கையே என்று கூறினர். மித சீதோஷ்ணமும் புலால் உணவும் துருக்கியர்களைச் சிறந்த போர் வீரர்களாக உரு

வாக்கின என்பது அவர்களது வாதம். இத்தகைய வாதங்களே எடுத்துக்கொண்டு தீவிரமாக விவாதத்தில் இறங்குவதுகூட நகைப்புக்கு இடந்தருவதாகும். தட்பவெப்ப நிலேயும் உணவு வகைகளும் எந்த ஓர் இனத்தவரையும் கோழையாகவோ வீர ராகவோ ஆக்குவதில்லே என்பதை எண்ணற்ற சான்றுகள் ஐயத் திற்கிடமின்றித் தெளிவாக உணர்த்தும்.

இந்து அரசர்களின் தோல்விகளுக்கு முக்கியமான தொரு காரணம் இந்தியாவில் அன்று நிலவிய ஒற்றுமையின்மையே. அன்றைய வட இந்தியா பல்வேறு பேரரசர்களாலும், பெய ரளவில் அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட எண்ணற்ற சிற்றரசர் களாலும் ஆளப்பட்டு ஒற்றுமையின்றிக் காணப்பட்டது. அவ் வரசர்கள் தம் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியையோ மக்களின் நலன்களேயோ குறித்துச் சிறிதும் கவலேப்படாமல் தங்க ளுடைய சொந்த நலன்களே மட்டுமே மனத்தில் கொண்டு தமக்குள் இடையருமல் போரிட்டுக்கொண்டே காலம் கழித்து வந்தனர். அண்டைய அரசர்களுடன் போர்கள், தமது சொந்த சுக துக்கங்கள் ஆகியவற்றைத் தவிர வேறு எந்தவிதமான அக் கறையுமின்றி இந்து அரசர்கள் செயல்பட்டு வந்தனர். அவர் களுள் ஒவ்வொருவரும் அண்டைய அரசர்களேப் பகையாள ராகவே கருதிவந்தனர். கசினி மகமூதுவோ கோரி முகம்மது வோ படையெடுத்தபோதுகூடத் தம்முடைய வேற்றுமைகளேயும் பகைமைகளேயும் மறந்து அவர்களால் ஒன்றுபட முடியவில்லே. இந் நிலேயில் அவர்களே ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தோற்கடிப்பது எளிதாயிற்று.

இந்தியர்களுடைய படையமைப்பும், போர் முறைகளும், கருவிகளும் மிகவும் பின்தங்கிய நிலேயில் இருந்தன. முறையான பயிற்சியற்ற படைகளேயும்,போதிய ஆயுதமோ கவசமோ தரியாத படைவீரர்களேயும் இந்தியா அன்று பெற்றிருந்தது. பண்டைக் கால வழக்கத்தைப் பின்பற்றி, யானேகளே 11, 12ஆம் நூற்ருண்டு களிலும் இந்திய அரசர்கள் பயன்படுத்தினர். அவர்களது குதிரைப் படை என்பது நகைக்கத்தக்கதாக இருந்தது. உயரமும் வேகமும் இல்லாத மட்டக் குதிரைகளின் மீது ஏறிப் பிரபுக்கள் போர்க்களம் புகுந்தனர். அவர்களுக்கோ, இலட்சக்கணக்கில் அவர்களேப் பின்பற்றிச் சென்ற காலாட் படையினருக்கோ போதிய விற்பயிற்சி கிடையாது. இவர்கள் தரித்துச் சென்ற வில்லும் வாளும் துருக்கியர்களின் தாக்குதல்களே முறியடிக்கக் கூடியனவாக இல்லே. பகைவர்களான துருக்கியர்களோ உயர மான, துடிதுடிப்புடன் கூடிய, நன்கு பயிற்றப்பெற்ற, மத்திய

ஆசியக் குதிரைகளின் மீது அமர்ந்து, குறி தவறுமல் அம்பு எய்யக் கூடிய ஆற்றல் பெற்றவர்களாக விளங்கினர். விரைந்து பாயும் குதிரைகளின் மீதமர்ந்து அவர்கள் தொடுத்த அம்புச் சரங்களை எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய திறமை இந்தியப் படையினரிடம் இல்லை. மேலும், முகம்மதியப் படைத் தலைவர்கள் இடத்துக்கும் காலத் துக்குமேற்பப் புதிய புதிய தாக்குதல் முறைகளையும் யுக்திகளையும் போர்க்களத்தில் கையாண்டனர். இந்தியப் படையினரோ பண் டைக் காலத்துப் பத்தாம் பசலி முறையைக் கைவிடாமல் இருந்த இடத்திலேயே வேரூன்றி நின்று, விரைந்துவந்து பல்வேறு திசை களிலும் திரும்பித் திரும்பித் தாக்கிய துருக்கியக் குதிரைப் படை யினர்முன் தோல்வியுற்றதில் வியப்பு ஏதும் இல்லை.

இந்திய சமுதாயத்தில் மலிந்திருந்த சாதி வேற்றுமைகள் இந்தியப் போர் வீரர்களிடையில் ஒற்றுமை ஏற்படுவதற்கு இடை யூறுகவே இருந்தன. போர்க்களத்திலுங்கூடச் சாதி வேற் றுமைகள் பாராட்டப்பட்டன. பெருவாரியான தாழ்ந்த குலத்துப் போர் வீரர்களுக்கோ பொதுமக்களுக்கோ தம் அரசர்களின் வெற்றியில் அதிக அக்கறை இருந்திருக்க முடியாது. ஆனல் துருக்கியப் படையிலோ இத்தகைய சாதி வேறுபாடுகள் கிடையா. அவர்களது இஸ்லாமிய சமயம் அவர்கள் அனைவரை யும் சமமான மனிதர்களாகக் கருதியது. மேலும் துருக்கியர்கள் புதிய சமய உணர்வால் உந்தப்பட்டு அதை உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பரப்பவேண்டும் என்ற ஆவலோடு போர்களில் அதிக நாட்டம் காட்டினர். இத்தகைய பல்வேறு காரணங் களினுல் இந்திய அரசர்கள் தோல்வி எய்தினர்.

மேற்கோள் நூற்பட்டியல்
(Bibliography)

Aiyangar, Rangaswami, K.V.—Some Aspects of Ancient India.

Aiyangar, S.K.—Beginnings of South Indian History.

Aiyangar, S.K.—Hindu Administrative Institutions of South India.

Altekar, A.S.—The Position of Women in Hindu Civilization.

Altekar, A.S.—The Rashtrakutas and their Times.

Altekar, A.S.—Some Aspects of Ancient Hindu Polity.

Bridget and Allchin, Raymond—The Birth of Indian Civilization.

Basham, A L.—The Wonder that was India.

Basu, P.—Indo-Aryan Polity.

Banerjee, R.D.—The Age of Imperial Guptas.

Banerjee, R.D.—History of Orissa.

Banerjee, R.D.—Prehistoric, Ancient and Hindu India.

Bhanderkar, D. R.—Asoka.

Bhanderkar, R.G.—A Peep into the Early History of India from the Foundation of Maurya Dynasty to the Downfall of the Gupta Dynasty.

Bhanderkar, R.G.—Early History of the Deccan.

Beal, E.—Buddhist Records of the Western World.

Basak, R.G.—The History of North - Eastern India.

Barua, B.M. and Banerjee, R.D.—Asoka Edicts in New Light.

Childe, V.G.—New Light on most Ancient East.

Childe, V.G.—The Aryans.

Cunningham, A.—Ancient Geography of India.

Cunning, J.—Revealing of India's Past.

Chaudhri, Ray H.C.—Political History of Ancient India.

Coelho, W.—The Hoysala Vamsa.

Davies, Rhys T.W.—Buddhist India.

Dandekar, R.N.—History of the Guptas.

Dikshit, K.N.—Prehistoric Civilization of the Indus Valley.
Dereett, J.D.M.—The Hoysalas.

Elliot and Dowson—History of India as Told by its Own Historians.

Fardusi, Tr. by William Rogers—Shahnamah.

Gopalachari, K.—Early History of the Andhra Country.
Gopalan, R.—History of the Pallavas of Kanchi.
Ganguly, D.C.—Eastern Chalukyas.
Ganguly, D.C.—History of the Paramara Dynasty.
Giles, H.A.—The Travels of Fa-hien.
Govindasamy, M.S.—The Role of Feudatories in Pallava History.

Habib, M.—Sultan Mahmud of Ghazni.
Haig, W. (General Editor)—The Cambridge History of India, Vol. III 'The Turks and Afghans'.
Habibullah, A.B.M., and Habib, M.—The Foundation of Muslim Rull in India.
Heras—Studies in Pallava History.

Iyengar, P.T.S.—History of the Tamils.
Iyengar, P.T.S.—Bhoja Raja.
Ishwari Prasad.—History of Medieval India.

Jayaswal, K.P.—Hindu Polity.
Jayaswal, K.P.—History of India A.D. 150—350.
Jayaswal, K.P.—Imperial History of India.
James, Tod—Annals and Antiquities of Rajastan.
Jouveau-Dubreuil—Ancient History of the Deccan.

Kosambi, D.D.—An Introduction to the Study of Indian History.

Lane Poole—Medieval India under Mohammadan Rule.
Lane Poole—The Mohammadan Dynasties.

Marshall, John—Mohenjo-Doro and the Indus Civilization.
Mukerjee, R.K.—Hindu Civilization.
Majumdar, R.C.—Corporate Life in Ancient India.
Majumdar, R.C.—Ancient Indian Colonies in the Far East.

Majumdar, R.C.—Ancient Indian Colonization in South East Asia.

Majumdar, R.C.—Hindu Colonies in the Far-East.

Majumdar, R.C.—History of Bengal.

Majumdar, R.C.—The Classical Accounts of India.

Majumdar, R.C.—The Arab Invasion of India.

Majumdar, R.C. (General Editor)—The History and Culture of the Indian People.

Vol. I - The Vedic Age.

Vol. II - The Age of Imperial Unity.

Vol. III - The Classical Age.

Vol. IV - The Age of Imperial Kanauj.

Vol. V - The Struggle for Empire.

Majumdar, R.C. and Altekar A.S.—The Vakateka-Gupta Age.

Macdonnell, A.A.—India's past.

Minakshi, C.—Administration and Social life under the Pallavas.

Moreas—Kadamba Kula.

Muhammed, Nazim—Sultan Mohemmed of Ghazni.

Merindle—Ancient India as Described by Megasthenes and Ancient India as Described in Classical Literature.

Mahalingam, T. V.—Kanchipuram through the Ages.

Mahalingam, T. V.—The Banas in South Indian History.

Narain, A.K.—The Indo-Greeks.

Nazim, M.—The Life and Times of Sultan Mahmud of Ghazna.

Prasad, Iswari—Medieval India.

Piggott, Stuart—Prehistoric India.

Pargiter, P.E.—Ancient Indian Historical Tradition.

Panickar, K.M.—Shri Harsha of Kanauj.

Pillai, Kanakasabhai, V.— Tamils 1800 Years Ago.

Pusalker, A.D.—Studies in Epics and Puranas of India.

Rapson—Asoka.

Rapson, E.P. (Editor)—The Cambridge History of India, Vol. I-Ancient India.

Rao, Krishna, M.V.—Gangas of Talkad.

Rao, Krishna, B.V.—Early Dynasties of Andhradesa.

Rawlinson, H.G.—India-A short Cultural History.

Rawlinson, H.G.—Intercourse between India and the Western World.
Ray, H.C.—Dynastic History of Northern India.
Rawlinson, H.G.—India and the Western World.

Sastri, Nilakanta, K.A.—A History of South India.
Sastri, Nilakanta, K.A. (Editor)—Age of the Nandas and Mauryas.
Sastri, Nilakanta, K.A.—Pondyan Kingdom.
Sastri, Nilakanta, K.A.—The Colas.
Sastri, Nilakanta, K.A.—Foreign Notices of South India.
Subramanian, N.—Sangam Polity.
Sachan—Alberuni's India.
Stein—Megasthenes and Kautilya.
Smith, V.A.—The Oxford History of India.
Smith, V.A.—The Early History of India.
Smith, V.A.—Asoka.
Srivatsava, A.L.—The Sultanate of Delhi.

Tripathi, R.S.—History of Kanauj.
Tarn, W.W.—The Greeks in Bactria and India.

Vaidya, C.V.—History of Medieval Hindu India.

Wheeler, Mortimer—Early India and Pakistan.
Wheeler, Mortimer—The Indus Civilization.
Watters—On Yuan Chwang's Travels in India

அனுமந்தன், இ.ர., மங்கள முருகேசன், ந.க.—இந்திய வரலாறு, பகுதி I.
சதாசிவ பண்டாரத்தார், T.V.—பிற்காலச் சோழர் சரிதம்.
சதாசிவ பண்டாரத்தார், T.V.—பாண்டியர் வரலாறு.
இராஜமாணிக்கம் பிள்ளை, மா.—பல்லவர் வரலாறு.